Nam Kim Thạch

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

PHẦN MỞ ĐẦU

Dưới ánh trăng lờ mờ, bỗng trên trên núi nọ có tiếng cười ồn ào vọng xuống càng lúc càng cao, vàng vọng càng xa. Trong tiếng cười đó còn xen lẫn những tiếng kêu rất rùng rợn, như vượn hú cú kêu, thần sầu quỷ khóc. Dù là người có võ công cao siêu đến đâu nghe thấy những tiếng ấy cũng không sao chịu đựng nổi.

Trong một căn nhà lá nọ Ở giữa lưng núi, bỗng có một thân hình cao lớn đẩy cửa bước ra. Tuy ánh sáng trăng lờ mờ, nhưng người ta vẫn còn trông thấy rõ, người ấy thân hình vạm vỡ, ăn mặc quần áo vải, trông như một người tiều phu, vẽ mặt hiền từ, tuổi đã ngót bốn mươi, tay cầm cáu búa bổ củi. Vừa ra khỏi nhà y đã vội phi thân lên trên đỉnh núi liền.

Hình như bị tiếng cười với tiếng kêu ở trên đỉnh hấp dẫn, người nọ mặt lộ vẻ hoài nghi và hoảng sợ, chân tay y không nhanh nhẩu lắm, nhưng sống về nghề bổ củi lâu năm nên sự vượt núi trèo sườn y cũng không cảm thấy ái ngại.

Một lát sau, tiếng cười ở trên đỉnh núi vọng xuống đã yếu dần. Từ tiếng cười như điên khùng, cười hàng tràng dài một, đã biến thành tiếng cười lẻ tẻ.

Người nọ nghe thấy thế, lại càng gắng công leo lên cho thật nhanh. Mồ hôi ở trên trán của y đã nhỏ giòng xuống như mưa, mình mẩy cũng ướt đẫm, nhưng lúc ấy y đã sắp leo lên tới đỉnh núi và gần chỗ có tiếng cười quái dị kia rồi.

Có lẽ vì quá mệt nhọc, y phải ngừng chân lại, dùng tay áo lau chùi mồ hồi trên trán và mặt, mồm thì lẩm bẩm tự nói:

- Núi này vừa cao vừa khó leo. Trong bảy mươi dặm không có một bóng người. Đêm hôm khuya khoắt thế này, lại còn ai ở trên đỉnh núi...

Y lau chùi xong mồ hôi, ngửng đầu nhìn lên phía trên, trông thấy chỗ cách mình chừng bảy tám trượng, trên đỉnh núi cao nhất, dưới một gốc cây cổ thụ nghìn năm đang có năm người ngồi xếp bằng tròn. Gió núi thổi ào ào như thế mà năm người nọ vẫn ngồi yên không hề cử động chút nào. Hình như những luồng gió mạnh ấy không ảnh hưởng tới họ vậy. Lúc này tiếng cười quái dị dứt hẳn.

Tình cảnh này dù lão tiều phu can đảm đến đâu, cũng phải rùng rợn. Y tự nhủ:

- Dù sao ta cũng phải leo lên tận nơi xem mới được...

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, lão tiều phu lại từ từ leo lên tiếp.

Hà...hà...hà...

Tiếng cười như điên khùng lại nổi lên. Và lần này tiếng cười ấy kêu không khác gì sấm sét vậy, khiến lão tiều phu hoảng sợ vô cùng, nhưng dù sao y vẫn không chịu bỏ qua ý niệm hiếu kỳ ấy.

Một lát sau, lão tiều phu đã lên tới chỗ có thể trông rõ mặt và cử chỉ

của năm người không rồi. Y liền nằm phục xuống xem. Lúc ấy tiếng cười đã ngớt, nhưng những cảnh tượng mà y trông thấy, khiến y kinh hoàng đến suýt thất thanh la lớn.

Thì ra năm người nọ ngồi quây thành hình cái quạt. Quần áo của họ khác nhau, mỗi người ăn mặc một màu sắc. Trừ trái sang phải, người ngồi đầu mặc áo màu xanh, đến người mặc áo đỏ, áo lam, áo trắng và áo đen. Người ngồi gần lão tiều phu nhất là người mặc áo đạo bào màu xanh, nhưng quần áo đã dơ bẩn không thể tưởng tượng được.

Lão tiều phu nhìn kỹ, mắt y vừa va đụng vào tầm mắt của lão đạo sĩ mặc áo bào xanh, y liền rùng mình sợ hãi, râu tóc dựng ngược.

Thì ra lão đạo sĩ ấy râu rất dài, quần áo của y vốn màu xanh, nhưng lúc này dính đầy máu nên trên áo của y có chỗ màu đỏ thẩm, có chỗ màu tím, có chỗ màu đỏ tươi. Hiển nhiên máu tươi dính vào áo của y mỗi chỗ khác nhau.

Điều ấy chưa có thể khiến lão tiều phu phải kinh hoàng. Điều mà lão tiều phu kinh hoàng nhất là tay của lão đạo sĩ đang cầm một mảnh da dính đầy máu mà cứ cầm tờ da ấy chùi vào người hoài. Chỗ áo của y đỏ tươi nhất là chỗ vừa mới chùi xong.

Lão tiều phu thấy thế càng rùng rợn thêm, bụng bão dạ rằng:

- Những ngọn núi quanh đây đều cao chọc trời, dã thú không thể nào leo lên được, vậy tấm da mỏng trong tay đạo sĩ râu dài ấy ở đâu ra thế ? Chẳng lẽ là được người chăng?

Bỗng người đàn bà mặc áo đỏ, ngồi cạnh lão đạo sĩ cất giọng nói thỏ thẻ, nghe rất yểu điệu:

- Lão đạo sĩ nhanh lên một chút...mụ già này không đợi chờ được nữa đâu...

Lão đạo sĩ áo xanh râu dài vội đáp:
- Nóng lòng như thế làm chi ? Đây là tờ cuối cùng, xong tờ này thiên hạ sẽ về chúng ta ngay. Ha...ha...
Tiếng cười chọc tai lại nổi lên như điên khùng khiến lão tiều phu hoảng sợ đến mất hết hồn vía. Nhưng y vẫn không quên cử chỉ của lão đạo sĩ áo xanh kia.
Dưới ánh trăng lờ mờ, y trông thấy mặt mũi của lão đạo sĩ rất rùng rợn, mắt bên trái đã bị chột, còn mắt bên phải cứ tia ra ánh sáng hung ác luôn luôn.
Lão đạo sĩ áo xanh ấy vẫn cứ cầm miếng da người chùi máu liên tiếp. Thỉnh thoảng, y lại giơ cao lên, hình như muốn để cho gió núi thổi cho chóng khô vậy.
Người đàn bà áo đỏ bỗng đứng dậy, õng ẹo nói:
- Xích Mi lão đạo nhanh lên một chút. Miếng da của mụ già này không đợi chờ khô hẳn, chả đã dùng được rồi là gì ?
Lão đạo sĩ áo xanh mà được người đàn bà gọi là Xích Mi lão đạo, cười ha hả đáp:
- Việc gì phải nóng nảy như thế ? Có lẽ các vị đã đói rồi phải không? Lại đây, bần đạo có mấy viên Ngũ Phụng Ngọc Lê hoàn, nuốt nó có thể tạm thời đỡ đói được.
Nói xong y móc túi lấy cái lọ ngọc nho nhỏ ra đưa cho người đàn bà đó.
- Sao hôm nay Xích Mi lão đạo lại đường hoàng đến thế ? Chịu để cho chúng ta cùng hưởng Ngũ Phụng Ngọc Lê hoàn mà lão đạo xưa nay vẫn quý như tính mạng vậy...
Y thị vừa nói vừa giơ tay ra đỡ lấy cái lọ ngọc.
Xích Mi lão đạo giả bộ như không nghe thấy lời nói của người đàn bà

kia, cứ cúi đầu ngắm nhìn miếng da người ở trong tay hoài. Đột nhiên y giơ tay trái lần đưa ngón trỏ vào trong mồm cắn mạnh một cái.

Mọi người thấy mép miệng y có máu rỉ ra, có lẽ ngón tay ấy của y đã bị cắn đứt, và thấy y dùng ngón tay ấy viết chữ lên miếng da người kia.

Lão tiều phu sợ hãi đến mình mẩy tay chân tê cứng. Hình như y đã không sao chịu đựng nổi khung cảnh rùng rợn này, nhưng y cố phải nín thở, vì sợ mình chỉ khẽ thở mạnh một cái là bị năm quái nhân kia biết ngay.

Tuy vậy, đầu óc của y vẫn căng thẳng. Y không sao chịu đựng được nữa, liền thấy mặt mũi tối tăm, đầu óc choáng váng, chân tay mềm nhũn tê tái cho đến lúc mê man bất tỉnh cũng không hay. Nhưng tai y vẫn còn văng vẳng nghe thấy tiếng người nói chuyện, tiếng cười như điên như khùng không khác gì đang nằm mơ ở trong giấc mộng vậy...

Trong lúc mê man, lão tiều phu bỗng nghe thấy tiếng người ồn ào, tiếng hò hét quát tháo xen lẫn mấy tiếng thét rất thánh thót, và tiếng khí giới va chạm nhau kêu “lẻng xẻng”. Thỉnh thoảng lại còn có tiếng rú kêu rất rùng rợn nữa.

Có lẽ những tiếng động đó đã làm cho lão tiều phu lay tỉnh. Y gượng mở mắt ra nhìn, suýt tí nữa y lại thất thanh la lớn, vì y thấy năm người đang ngồi vừa rồi đã đứng dậy, tay người nào người ấy đều có khí giới đang đấu chí tử với nhau.

- Giỏi lắm. Xích Mi lão đạo... Ngươi dám dùng Ngũ Phụng Ngọc Lê hoàn để dụ chúng ta mắc hợm...

Bốn người vây đánh lão đạo sĩ. Một người trong bọn bỗng lên tiếng

nói như trâu. Tuy một địch bốn, lão đạo sĩ vẫn cất tiếng cười như điên khùng.

Lúc ấy ánh sáng đao bóng kiếm với bóng người bay loạn xạ. Cát bụi ở trên mặt đất bị chưởng phong của các người hất tung lên làm mù mịt cả một góc trời, bên trong còn xen lẫn những tiếng đá vụn rớt xuống kêu "lộc cộc" hoài...

Một lát sau, người đàn bà áo đỏ bỗng ngã gục xuống, rồi đến người mặc y phục nho sinh màu trắng tuổi trạc trung niên cũng ngã theo. Tiếp theo đó đến người áo lam và áo đen cũng ngã gục nốt.

Sau cùng chỉ còn lại có một mình lão đạo sĩ mặc áo xanh dính đầy máu đứng sừng sững ở trên đỉnh núi mà thôi. Y đắc chí liếc nhìn bốn người nằm la liệt trên mặt đất, mồm cười khỉnh và nói:

- Lê Hoa Nữ, ngươi thông minh suốt đời, hà...hà...nhưng lần này ngươi đã mắc hợm ta rồi. Sao các ngươi không nghĩ kỷ có khi nào bỗng dưng ta cho các ngươi được uống thuốc Ngũ Phụng Ngọc Lê quý báu như thế của ta...

Con mắt duy nhất của y lại tia ra những luồng ánh sáng rùng rợn. Y cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Việc này các ngươi không thể trách ta được. Tài nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân tụ tập thành một cuốn sách. Thử hỏi trong năm chúng ta, ai là người có tư cách bảo quản cuốn sách quý báu như vậy ? Các ngươi không chết, ta làm sao lấy được tuyệt nghệ rất cao siêu và rất tự phụ của các giọng ? Hà...hà... Các ngươi không ngờ tới phải không? Ba hôm trước đây, những viên thuốc Ngũ Phụng Ngọ Lê hoàn của ta đã biến thành Ngũ Độc Xách Mệnh hoàn rồi. Hà...hà... Tuyệt nghệ đắc ý nhất của năm cao thủ hãn thế đều tập hợp vào một mình ta. Từ nay trở đi trong võ lâm còn có ai địch nổi ta

không?
Y đắc chí nói lẩm bẩm như vậy rồi lại lớn tiếng cười như điên như khùng.
Tiếng cười của y làm cho tai của lão tiều phu như sắp điếc.
Thỉnh thoảng y còn ngửng mặt lên trời rú kêu thật dài, đủ thấy y đắc chí biết bao nhiêu.
Đang lúc ấy, y bỗng nín cười vì hình như y đã nghe thấy phía sau có tiếng tà áo bay phấp phới. Y giật mình kinh hãi vội quay người lại nhìn, liền thấy một lão tăng trông rất đạo mạo đứng sừng sững ở chỗ phía sau cách y chừng hai trượng.
Lão hoà thượng này có đeo một chuỗi hạt niệm châu, tay phải cầm một cây thiền trượng đen nhánh.
Xích Mi lão đạo vừa thấy lão hoà thượng ấy đã cau mày lại kinh hãi thầm bụng bão dạ rằng:
- Tại sao y lại biết mà tới đây thế ?
Lão hoà thượng hai mắt tía ra luồng ánh sáng lạnh lùng liếc nhìn bốn cái xác nằm ngổn ngang trên mặt đất một lượt rồi nhắm nghiền đôi mắt lại, gân trên mặt rung động một hồi, và chắp hai tay lại, mồm niệm câu Phật hiệu và nói:
- Xích Mi lão đạo tàn nhẫn thiệt. Tam Tuyệt Nhi Quân đều lừng danh trong võ lâm. Ngươi viết thư mời họ đến đây, rồi hạ độc thủ giết chết họ như thế.
Nói xong, lão hoà thượng bỗng trợn to đôi mắt lên, hai mắt tía ra những luồng ánh sáng sắc bén như kiếm liếc nhìn lão đạo sĩ một cái.
Xích Mi lão đạo mồm cười khỉnh, mặt thản nhiên như không có việc gì xảy ra vậy rồi đáp:
- Phải, Tam Tuyệt Nhị Quân cùng nổi danh ngang nhau ở trong võ

lâm, nên nếu bần đạo tồn tại thì Tam Tuyệt Nhị Quân đều phải tiêu diệt. Bây giờ chỉ còn lại có một Quân thôi, nghĩa là chỉ còn lại có một Xích Mi Thần Quân này đây, ngươi đã làm gì nổi được ta nào...
Nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy, lão hoà thượng cũng phải cười nhạt một tiếng và nói:
- Thực không ngờ, lão phu đã bỏ giới sát bấy lâu nay, đến lúc tuổi sắp tàn đến nơi mà phải khai sát giới một lần nữa. Nếu lão tăng không giết ngươi, đến ngày chết ngươi vẫn không giác ngộ. Tưởng trong võ lâm không còn có công đạo.
Xích Mi Thần quân mặc cho lão tăng quát mắng, mặt vẫn cứ dửng dưng và lạnh lùng đỡ lời:
- Một mình Thiên Mục lão tăng ngươi thì làm gì nổi ta...
Lão tăng này là một trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, và cũng là người có tiếng tăm lừng lẫy nhất trong võ lâm. Trong võ lâm, lúc bấy giờ những cao thủ thượng thặng không có mấy , ngoài tà phái Tam Tuyệt Nhị Quân ra, thì chỉ có Giang Hồ Tam Kỳ mấy người đứng đắn nhất là được liệt vào những cao thủ hạng nhất trên giang hồ thôi.
Giang Hồ Tam Kỳ là:
Giang Nam Hiệp Cái, Trung Nhạc Chi Chủ, và Thiên Mục Kỳ Tăng.
Lão tăng này tuy là người đứng vào hàng sau chót của Tam Kỳ nhưng công lực của ông ta rất thâm hậu, người thường đã mấy ai sánh bằng.
Lúc ấy tuy lão hoà thượng bị Xích Mi Thần Quân chọc tức như vậy mà vẫn chưa dám ra tay tấn công ngay là vì Xích Mi Thần Quân đã được liệt vào nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân. Võ công của những người này tuy chạy vào con đường tà đạo, nhưng oai danh của họ không kém gì Giang Hồ Tân kỳ.

Đang lúc lão hoà thượng cố nén lửa giận để nghĩ cách xử trí Xích Mi Thần Quân, thì lão Thần Quân đã cười nhạt một tiếng và nói tiếp:
- Thiên Mục lão tăng đừng có do dự nữa. Mau tự đâm mù hai mắt, cắt đứt lưỡi và làm cho đầu óc u mê để không sao tiết lộ được những chuyện mà ngày hôm nay ngươi trông thấy, thì ta sẽ tha chết cho.
Nói tới đó, y lại trợn một mắt lên nhìn thẳng vào cây thiền trượng ở trong tay Thiên Mục Kỳ Tăng một hồi rồi mới nói tiếp:
- Bần đạo tự tin chỉ cần dùng một pho Hàn Anh Song Chưởng là có thể kìm chế được cây Phật môn thiền trượng ở trong tay...
Thiên Mục lão tăng không sao nhịn được, liền buột miệng đáp:
- Lão tăng chỉ cần hai bàn tay không này cũng có thể chế ngự được ngươi, tên ma đầu...
Xích Mi Thần Quân nghe thấy lão hoà thượng nói như vậy mừng rỡ vô cùng nhưng không dám để lộ ra nét mặt, chỉ cười nhạt nói tiếp:
- Nếu vậy càng hay, đừng có nói nhiều nữa. Muốn tấn công thì ra tay ngay đi.
Nói xong, y đã lướt tới trước mặt Kỳ Tăng và chạy quanh nửa vòng rồi mới đứng yên giơ tay lên lấy thế để chờ dịp tấn công.
Kỳ Tăng không hiểu Thần Quân làm như thế có ý định gì, nhưng chỉ thấy trong khi đối phương chạy quanh, hai tay hơi co lên thọc vào trong người tới khi đối phương đứng yên lại không thấy có trò gì giở ra cả.
Trong khi quá tức giận Xích Mi Thần Quân có thủ đoạn ác độc như thế, Kỳ Tăng đã sơ suất không để ý đến cử chỉ nho nhỏ của đối phương. Ông ta chỉ chống cây thiền trượng xuống đất kêu đến “soẹt” một tiếng, đầu gậy cắm sâu vào mặt đất hơn thước, rồi ông ta từ từ tiến lên, đến chỗ cách Thần Quân chừng ba thước mới ngừng chân

lại, giơ tay phải ra.
Xích Mi Thần Quân thấy lão hoà thượng có vẻ ung dung lắm nên y càng không dám coi thường, từ tù giơ hai cánh tay lên ngấm ngầm vận Âm Dương Thần Công đã tu luyện mấy chục năm vào hai tay, rồi dồn ra song chưởng để đợi chờ tấn công. Vẻ mặt y dửng dưng nhưng trong lòng tử nhủ thầm rằng:
- Nếu không dụ y giở Phật Môn Tàn Hốt Thủ ra thì trận đấu này khó mà phân thắng bại được...
Hai người cùng đứng lấy thế nhìn nhau hồi lâu không ai dám ra tay tấn công Trước, vì hai người có một tâm lý là " dĩ tĩnh chế động".
Lúc ấy chỉ có tiếng gió kêu vù vù thôi, còn bốn bề đều yên lặng như một bãi tha ma vậy. Thỉnh thoảng có làn gió lạnh thổi qua, đưa mùi tanh hôi của mấy cái xác nằm trên mặt đất lan đi khắp nơi.
Lão tiều phu nằm phục ở chỗ cách hai người chừng bảy tám trượng vẫn run lẩy bẩy, nhưng hai mắt cứ nhìn thẳng vào trận đấu không chớp. Y nhìn đến mỏi mắt rồi mà vẫn chưa thấy ai ra tay tấn công cả. Y vội chớp nháy mấy cái cho đỡ mỏi.
Ngờ đâu trong lúc y vừa chớp nháy mắt thì trận đấu hiếm thấy trong võ lâm đã mở màn. Chỉ nghe thấy tiếng kêu "ùm" và tiếng người rú kêu thật dài, hai cái bóng người liền nhập làm một ngay.
Biết đối phương là người trong nhóm Tam Tuyệt Nhi Quân không phải tay tầm thường, Thiên Mục Kỳ Tăng không dám sơ ý chút nào. Xích Mi Thần Quân rú lên một tiếng thật dài, nhưng lúc rú kêu ấy y đã vận Âm Dương Thần Công lên tới mức mười thành mới đua chưởng ra tấn công. Trong khi đưa chưởng ra, thân hình hơi chuyển động, y đã nhanh như điện chớp xê dịch sang bên hai bước ngay.
Thiên Mục Kỳ Tăng đấu chưởng với đối thủ một chiêu đã biết công

lực của địch như thế nào liền. Nhất thời lòng hiếu thắng thúc đẩy ông ta không còn ngần ngại gì vội giơ song chưởng lên tấn công liên tiếp. Đang lúc ấy, ông ta chỉ thấy hai mắt hoa lên một cái, Xích Mi Thần Quân đã mất tích, nhưng ông ta cũng biết đối thủ đã lướt ra phía sau mình rồi.

Xích Mi Thần Quân vừa vòng ra phía sau của Kỳ Tăng đã vội vung hai ngón tay trái lên đâm luôn.

Thiên Mục Kỳ Tăng vừa thấy song chưởng tấn công hụt một cái, đã vội kinh hãi vô cùng nhưng trong lòng vẫn cố trấn tĩnh, vội nhún chân một cái, người đã nhanh như một mũi tên phi lên trên cao ngay.

Trận đấu này thật là tương ngộ lưỡng tài. Kỳ Tăng có thân hình quái dị và chưởng lực hùng hậu. Còn Thần Quân thì có thân pháp rất nhanh. Thân pháp như bóng ma, tả hữu song chưởng thay đổi nhau tấn công liên tiếp thế thức kỳ dị khôn lường.

Vì vậy, trận đấu của hai người kịch liệt vô cùng. Chỉ thấy cát bụi bay mịt mù, chưởng phong kêu ào ào và khi va đụng nhau phát ra những tiếng nổ kêu "bùng bùng" như trời long đất lở vậy.

Lão tiều phu xem đến kinh hãi không dám mở mắt ra nhìn nữa.

Chỉ trong chốc lát, hai người đã đấu được hơn hai trăm hiệp rồi. Trán của hai đều có mồ hôi toát ra trông bóng bẩy như quét sơn vào vậy.

Càng đấu, Xích Mi Thần Quân càng nóng lòng sốt ruột thêm, bụng bão dạ rằng:

- Có lẽ y chưa dùng toàn lực ra đấu ? Bằng không, sao không thấy y giở pho Phật Môn Tàn Hốt Thủ ra...?

Trong lúc suy nghĩ, hai người lại đấu thêm được mấy hiệp nữa nhưng vì tài sức ngang nhau, nên nhất thời vẫn chưa phân thắng bại được, và cũng không thấy ai có vẽ gì là mệt mỏi hết.

Hình như Kỳ Tăng đã phát giác một việc gì thì phải? Vì ông ta thấy đối phương từ lúc mới đấu đến giờ Thần Quân chỉ dùng một chưởng đối địch thôi, còn tay phải của y cứ nắm chặt lại mà không sử dụng tới, nên trong lòng ông ta thắc mắc vô cùng.

Kỳ Tăng đã phát giác điểm kỳ lạ kia rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được tại sao cả ? Và cũng không hiểu đối phương nắm tay như thế để làm gì ?

Một lát sau, Kỳ Tăng không sao nhịn được nữa, tấn công luôn đối thủ mấy thế liền, rồi bỗng thay đổi thế công vội lui về phía sau nửa bước, phất tay áo một cái, giở luôn môn Phật Môn Tàn Hốt Thủ ra.

Hai tay áo của lão hoà thượng cứng rắn dần, rồi bỗng tấn công sang phía Đông, lại sang phía Tây, lên lên lúc xuống, hoạt động khôn tả.

Thì ra ông ta đã dồn hết công lực vào hai tay áo và cứ phất, quét, điểm, đâm thẳng vào các yếu huyệt của địch.

Xích Mi Thần Quân thấy Kỳ Tăng đã giở Phật Môn Tàn Hốt Thủ pháp ra tấn công trong lòng mừng rỡ vô cùng. Con mắt duy nhất của y bỗng tía ra một luồng sát khí, mồm thì cười như điên khùng, đủ thấy y đắc chí biết bao ?

Thoạt tiên vì thấy Phật Môn Tàn Hốt Thủ của mình quá ác độc, Kỳ Tăng không dám đem ra sử dụng. Ngờ đâu bây giờ mình vừa sử dụng đến môn sát thủ ấy, lão tăng không hiểu tại sao Thần Quân lại bỗng cười vẽ đắc chí như vậy ? Nên ông ta không những thắc mắc thêm và còn lo âu là khác.

Đột nhiên, Xích Mi Thần Quân giơ tay phải vẫn nắm quyền lên, vung tay ra một cái, trong bàn tay của y liền có một vật gì như cái màn màu đỏ bắn ra, vuông tròn chừng nữa trượng, nhắm cánh tay trái của Kỳ Tăng vừa đưa ra mà bao trùm xuống.

Kỳ Tăng thấy vậy kinh hoàng vô cùng, sắc mặt thay đổi hẳn, đồng thời ông ta sực nhớ tới Xích Mi Thần Quân có một môn khí giới độc đáo rất lợi hại. Nhưng ông ta phát giác thì đã quá chậm, màn màu đỏ kia đã bay xuống và ôm chặt lấy cánh tay ấy rồi.

Kỳ Tăng cảm thấy cánh tay trái tê tái, tức giận khôn tả, liền quát lớn một tiếng:

- Ngươi độc ác thực.

Lão hoà thượng vừa quát vừa quơ hữu chưởng ra, hai ngón tay chĩa thẳng như hai ngọn kích, nhắm Toa? Hầu Huyệt của Xích Mi Thần Quân điểm tới.

Xích Mi Thần Quân đang đắc chí, không ngờ đối phương lại phản công được nhanh như vậy, nên y cuống quít cả chân tay, vội lui về sau nửa bước và ngửa người ra để tránh né thế công ấy của lão hoà thượng. Không ngờ, y vừa tránh thoát thế công kia, chưa kịp đứng yên đã thấy một luồng chưởng lực mạnh vô cùng nhằm ngực y lấn át.

Khi y phát giác đã muộn rồi, chỉ thấy ngực bi nóng hổi, khí huyết trong người rạo rực, đầu óc tối tăm choáng váng.

Thiên Mục Kỳ Tăng vừa tấn công xong, đã vội thâu tay lại và chộp luôn cổ tay trái vặn mạnh một cái đã bẻ gãy được cánh tay ấy cùng lôi ra khỏi vay ngay.

Lúc ấy, máu tươi trong người phun ra như suối. Kỳ Tăng cầm cánh tay vừa bẻ xong giơ lên nhằm đầu vai Xích Mi Thần Quân quật mạnh xuống một thế.

Xích Mi Thần Quân chỉ kêu rú một tiếng thảm khốc, người đã lảo đảo suýt ngã rồi.

Thì ra đang lúc thịnh nộ, Kỳ Tăng dùng cánh tay gãy quật mạnh vào

vai của Thần Quân một cái. Thế là, cả bả vai lẫn xương tỳ bà của Thần Quân đã bị đánh vỡ nát.

Đau quá chịu không nổi, Xích Mi Thần Quân ngã lăn ra chết giấc tức thì.

Nhưng Kỳ Tăng đã chịu để yên cho y đâu ? Ông ta còn tiến lên vứt cánh tay gãy đi, giơ chân lên đá mạnh vào người của y một thế nữa. Chỉ nghe thấy kêu “lách cách” một tiếng, chiếc tay phải của Thần Quân đã bị Kỳ Tăng đá gãy. Tuy đang mê man, nhưng Thần Quân đau quá vẫn thốt ra một tiếng kêu la rất thảm khốc.

Người lảo đảo như sắp ngả, Kỳ Tăng vẫn cố gượng giữ vững thăng bằng không để cho mình ngã lăn ra chết giấc. Lúc này, ông ta thấy mình đã trở nên người cụt tay, lòng càng tức giận thêm, đưa mắt nhìn Thần Quân đang nằm ở dưới đất, không sao nhịn được, lại giơ chân lên đá thêm một cái nữa. Người của Xích Mi Thần Quân đã bị đá bắn lên cao hơn một trượng.

Nói ra thực không ai tin, khi rớt xuống, Xích Mi Thần Quân lại rớt ngay vào chỗ cạnh lão tiều phu.

Thì ra vừa rồi, Xích Mi Thần Quân đã giở môn khí giới độc đáo của mình là Hồng Ly nhiếp Hồn Phù Cốt Võng ra tấn công. Cái lưới độc ấy của y dệt bằng sợi tơ của loài nhện đỏ rất độc. Thứ sợi tơ ấy vừa dai vừa độc lợi hại vô cùng.

Lưới độc ấy bám vào đối phương một cái, chỉ trong nháy mắt có thể làm cho kẻ địch xương thịt thối nát ngay. Nên môn võ khí ấy có thể gọi là Thất Bộ Truy Hồn được. Nhưng lưới ấy có một khuyết điểm là quá nhẹ, hễ gặp phải chưởng phong hùng hậu của đối phương là bị bay tréo ra nơi khác liền, nên Xích Mi Thần Quân cứ phải đợi chờ bao giờ Kỳ Tăng sử dụng đến môn Phật Môn Tàn Hốt Thủ mới tung

lưới ấy ra tấn công.
Lưới ấy đã nhẹ như vậy, người sử dụng nó dù có công lực thâm hậu đến đâu cũng không sao tung ra xa hơn hai thước, nên vừa rồi Xích Mi Thần Quân mới nói khích để Kỳ Tăng không dùng cây thiền trượng là thế.
Khi Kỳ Tăng vừa hất tay ra một cái, tay áo đã bị lưới độc kia bám luôn. Chỉ trong nháy mắt, ông ta cảm thấy cánh tay tê tái liền biết chất độc đã chạy vào xương cốt, cho nên ông ta mới nghiến răng mím môi tự bẻ gãy cánh tay trái ấy, để bảo tồn tánh mạng. Ông ta không ngờ khi dùng tay phải bẻ tay trái, cả tay phải cũng bị dính phải chất độc. Vì vậy ông ta lại tự chặt luôn cổ tay phải.
Lúc ấy, vì ta què tay cụt, đau nhức quá nổi, Kỳ Tăng không sao chịu đựng nổi, sắp mê man bất tỉnh đến nơi...
Tuy vậy, Kỳ Tăng vẫn gượng chịu đựng, từ từ đi xuống dưới núi. Hai vết thương ở hai bên tay máu chảy ra như suối hoài.
Lão tiều phu đã sợ quá chết giấc từ hồi nãy rồi, nhưng y vẫn biết lúc này đang có Xích Mi Thần Quân, một hung thần giết người như giết gà đang nằm cạnh...
Mặt trăng đã lặn, trời đã tang tảng sáng rồi...
Lão tiều phu bỗng cảm thấy tim đau khôn tả, vội mở mắt ra nhìn cảnh tượng vẫn như hồi hôm. Y tưởng mình đã ngủ mớ, vội dụi mắt mấy cái. Trong đầu óc thì tưởng tượng lại những tình cảnh thảm khốc vừa xảy ra trong lúc đêm khuya, rồi y từ từ đứng dậy, lảo đảo đi về phía trước.
Đột nhiên có một tiếng quát tháo thật lớn nổi lên, tiếp theo đó một cáo bóng người phi tới trước mặt y ngay.
Lão tiều phu giật mình kinh hãi, suýt tí nữa thì mất hết hồn vía. Lão

định thần nhìn kỹ mới hay người ấy chính la Xích Mi Thần Quân đã bị thương nặng mà chưa chết.
Con mắt duy nhất của Thần Quân chiếu ra một luồng ánh sáng khủng khiếp và mặt của y lại còn rùng rợn thêm.
Lão tiều phu sợ hãi nên không sao nói lên tiếng được. Thủ đoạn độc ác của Thần Quân vẫn còn in sâu ở trong đầu óc của y, nên y biết phen này khó mà thoát khỏi tai ách... Dưới sự tuyệt vọng quá mức, chỉ còn một cách nhắm nghiền mắt lại để chờ chết thôi.
Y không ngờ nhắm mắt một hồi khá lâu rồi mà không thấy Xích Mi Thần Quân có động tịnh gì hết, mà chỉ nghe thấy có tiếng thở than rất não nùng và tiếng người nói rằng:
- Hà... Ta khổ tâm bày mưu đặt kế như thế... Kết quả lại bị thảm khốc như thế này...
Lão tiều phu khẽ mở mắt ra nhìn, trông thấy bộ mặt khủng khiếp của Thần Quân đã bao trùm một vẻ rầu rĩ. Lúc này hắn ta như một người có hơi mà không có sức. Thần Quân khẽ nói tiếp:
- Hà... Ngươi đừng sợ ! Tuy ta là người giết người không chớp mắt nhưng... Ta không bao giờ giết ngươi đâu...
Y đã khạc ra một đống máu tươi, rồi uể oải ngồi phịch xuống mặt đất.
Lão tiều phu tuy thấy y yếu ớt không có hơi sức, giọng nói rất trầm và khẽ, nhưng trái lại nét gân trên mặt của y lại rung động rất mạnh nên trông mặt y càn hoảng sợ thêm. Vì vậy, lão tiều phu rùng mình đến thoắt một cái, mồ hôi lạnh liền toát ngay ra.
Xích Mi Thần Quân bỗng móc túi lấy một xấp da mỏng ra, hai tay bưng xấp da mỏng ấy vẻ mặt tỏ ra van lơn khẩn cầu rằng:
- Ta không còn mấy nỗi thì giờ nữa... Ta cũng không muốn để cho tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân tiêu diệt bởi tay ta... Nhưng bây

giờ, ta không còn hi vọng nào sống sót...
Nói tới đó, y đưa mắt liếc nhìn, thấy lão tiều phu vẫn còn có vẻ sợ hãi nên y đã hơi nổi giận, liền quát lớn:
- Ngươi hãy ngồi xuống, ta có việc sẽ bắt ngươi làm...
Lão tiều phu càn sợ hãi thêm, vội lui về phía sau mộït bước và đang định quay bước đào tẩu thì y bỗng nghe thấy Thần Quân cất tiếng gọi rất bi đát mà hỏi y rằng:
- Ngươi...đừng có đào tẩu... Ta van ngươi, yêu cầu ngươi...
Lão tiều phu đành phải ngừng chân lại. Với vẻ mặt ngớ ngẩn, y thấy Thần Quân mặt lộ vẻ đau khổ, mắt tía ra ánh sáng van lơn và yếu ớt. Lúa này người của Thần Quân khác hẳn hồi nãy.
- Ta van lơn ngươi và có một việc này muốn nhờ ngươi giúp ta.
Giọng nói của Thần Quân đã bắt đầu khàn, mắt lộ vẻ hối hận. Y khạc ra một tiếng, mồm lại phun ra một đống máu tươi nữa, nhưng vẫn cứ kêu gào tiếp:
- Ngươi hãy ngồi xuống... Ta van lơn ngươi, chỉ ngồi xuống một chút thôi.
Lão tiều phu từ từ ngồi xuống. Đó không phải là lão tiều phu đã có lòng thương hại trái lại y vì quá sợ Thần Quân mà hai chân tê tái đến nỗi không sao đứng vững được.
Xích Mi Thần Quân thấy lão tiều phu ngồi xuống rồi, hình như trong lòng được yên tâm rất nhiều.
Thì ra vừa rồi y bị Kỳ Tăng giở toàn lực ra tấn công một chưởng, rồi lại bị đánh gãy tay vỡ bả vai với xương tỳ bà. Lúc này công lực của y đã mất hết, không khác gì ông già yếu đuối sắp bị tử thần mời đi.
Sở dĩ y cố chịu nhịn và gượng gạo như vậy là vì còn một việc chưa làm, chỉ e lúc chết không sao nhắm mắt được. Việc đó là trước khi

chết, y phải làm cho được, không thể tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thất truyền.

Xích Mi Thần Quân bỗng nổi điên cười như điên như khùng một hồi. Tiếng cười nghe rùng rợn vô cùng, rồi như người ngủ mê thốt ra những lời sau đây:

- Hà hà... Tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân... Ta đã làm một việc táng thiên bại lý, nhưng kết quả ta được những gì ?

Y cười hồi lâu, tâm thần đã ổn định dần, rồi uể oải nói tiếp:

- Ngươi không phải là người trong võ lâm tất nhiên người không biết mấy người này...

Y vừa nói vừa chỉ vào mấy cái xác nằm ngổn ngang ở trên mặt đất.

Lão tiều phu hoảng sợ lắc đầu hoài.

Mặt của Thần Quân đột nhiên đỏ bừng, tinh thần sảng khoái trái hẳn vẻ mặt vừa rồi.

Lão tiều phu thấy vậy trái tim lại lạnh buốt. Y biết rõ hiện tượng này rõ ràng là hồi quang phản chiếu, hình như Thần Quân cũng biết điều đó, nên y gượng nói tiếp:

- Trong võ lâm bốn người nằm dưới đất với ta đây đều được giang hồ gọi là Tam Tuyệt Nhị Quân. Bây giờ không còn bao nhiêu thì giờ nữa, ta cũng không thể nói nhiều... Hà hà...

Tam Tuyệt Nhị Quân cùng nổi danh ở trên võ lâm. Cả năm đều ngưỡng mộ nhau vì là người cùng nổi tên một lúc. Lúc ấy ta lập mưu kế viết thư hẹn ước Tam Tuyệt Nhất Quân là Lê Hoa Nữ, Văn Thái Thư Sinh, Thiên Lý Thần Hành, và Khô Cốt Thần Quân tập hợp ở trên đỉnh núi cao nhất của dãy núi Thiên Sơn này và khai diện một trận đấu tuần hoàn. Không ai ngờ công lực của người nào cũng như người nào, không ai hơn, ai kém hết.

Trải qua hai ngày tuần hoàn quyết chiến mà vẫn không ai thắng ai bại.

Sau đó, Lê Hoa Nữ đề nghị năm người liên minh, cùng đấu với Giang Hồ Tân kỳ.

Thế rồi mỗi người nhịn đau, lột một miếng da ở trên đùi xuống đem bình sinh tuyệt nghệ của mình viết lên trên miếng da ấy để đóng thành một cuốn võ lâm bí kiếp hãn thế mà chỉ vẻn vẹn có năm trang thôi, để sau này làm rạng rỡ tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thêm.

Nói tới đó, Xích Mi Thần Quân bỗng ngưng lời và đột nhiên trợn con mắt duy nhất lên tia ra một luồng ánh sáng chói lọi và lớn tiếng quát bão:

- Bây giờ ta muốn ngươi phải làm cho ta một việc này...

Y vừa nói vừa quơ cánh tay lên tốc độ tuy không nhanh lắm, nhưng vì lão tiều phu không biết một chút võ công nào hết nên không sao tránh né được.

Lão tiều phu liền cảm thấy bản thân tê tái, chân tay co rúm, mặt tái mét tức thì y nghe thấy Thần Quân nói tiếp:

- Ta hẹn ngươi trong một tháng trời, phải đem năm tấm da người này đi lên núi Vân Mộng trao cho bất cứ một người nào của phái võ mặc áo màu xanh...

Bây giờ, ngươi đã trúng phải môn điểm huyệt độc đáo của ta rồi, người đem năm miếng da này tới đấy mà trao đổi thuốc giải. Một tháng sau, nếu ngươi không mang tới nơi tới đích, thì dù có Hoa Đà tái thế cũng không sao cứu chữa được ngươi thoát chết...

Lão tiều phu sợ hãi vô cùng, đỡ lấy năm miếng da người, người ngẩn ngơ như một kẻ mất hết hồn vía, từ từ đứng dậy, rồi rảo cẳng

chạy xuống núi như điên như khùng vậy.

Không lâu... Xích Mi Thần Quân đã chết.

Thân hình của lão tiều phu cứ xa dần cho tới khi mất tích.

Trên đỉnh núi cao chót vót nhất dãy núi Thiên Sơn chỉ còn lại năm cái xác chết.

Gió lùa những mùi tanh hôi lan đi khắp mọi nơi...

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 1
HOÀI KINH KỲ ĐỒNG

Một buổi sáng nọ, mặt trời mới mọc.
Trước căn nhà là của lão tiều phu, một thiếu niên tuổi trạc mười ba, mười bốn, mặt rất thanh tú. Tay cầm một cuốn sách mỏng, đang ngồi ở dưới mái hiên, vừa xem vừa đọc.
Thiếu niên ấy bỗng ngửng đầu lên, mặt lộ vẻ thắc mắc. Đôi lông mày kiếm cứ rung động hoài, hình như chàng đang nghĩ ý nghĩa của của những câu văn viết ở trong sách.
Trong căn nhà lá bỗng có tiếng rên rỉ khẽ vọng ra. Nghe thấy tiếng kêu ấy, thiếu niên tỏ vẻ lo âu ngay, vội vàng đứng dậy đẩy cửa đi vào trong nhà, vừa đi Chàng vừa lẩm bẩm nói:
- Ông ta...không biết bị bệnh gì mà đã ba hôm trời rồi mà chỉ thấy càng ngày càng trầm trọng thêm...
Đồ đạc ở trong căn nhà lá ấy rất giản dị, chỉ có một cái giường nằm được hai người với một cái bàn gỗ nho nhỏ thôi, đến ghế cũng không có nốt.
Thiếu niên từ từ tới trước giường, với giọng dịu dàng nói:
- Ông đã thấy đỡ tí nào chưa ?
Lão tiều phu nằm trên giường sắc mặt nhợt nhạt, nếp nhăn lại càng rõ rệt hơn lúc y lên trên đỉnh núi Thiên Sơn, nên trông y càng già thêm. Y khẽ ho một tiếng rồi đáp:
- Không sao cả Vân nhi, cháu đừng lo. Cháu hãy ngoan ngoãn cho ông chén nước.
Thiếu niên đang cầm cuốn sách mong mỏng, nghe nói vội đặt cuốn

sách xuống giường, rồi đi ngay vào phía trong nội thất...
Chàng đang rót nước, bỗng nghe thấy người ông kêu la một tiếng rùng rợn, chàng lo âu và hoảng sợ đến rớt cả cái chén xuống đất. Chén ấy liền vỡ tan.
Chàng vội chạy ngay ra nhà ngoài, đến trước giường của lão tiều phu. Chàng thấy ông mình tay cầm cuốn sách mong mỏng kia, chân tay mình mẩy run lẩy bẩy, mặt càng nhợt nhạt đáng sợ thêm.
Chàng cả kinh với giọng thất thanh vội hỏi:
- Ông...làm sao thế ?
Lão tiều phu nghe thấy tiếng kêu hỏi của chàng thiếu niên, thần trí mới tỉnh táo lại được phần nào, nhưng cuốn sách mong mỏng ở trong tay ông ta hình như đã hiện lên một tấn thảm kịch. Y liền hoảng sợ vô cùng và vội đáp:
- Không có gì cả !
Rồi y từ từ cất cuốn sách vào trong cái gối trúc.
Tuy thiếu niên cảm thấy thắc mắc vô cùng, nhưng chàng thấy thái độ của người ông hoảng sợ như thế, chàng không nhẫn tâm hỏi tiếp.
Chàng đảo ngược một vòng liếc nhìn vào nhà trong một cái, mới cố ý nói lảng sang chuyện khác:
- Ông hãy nằm nghỉ để Vân nhi đi hái củi nhé ?
Lão tiều phu tươi cười, với vẻ mặt hiền từ khen ngợi rằng:
- Được, cháu cứ đi đi. Cháu ngoan lắm... Nhưng phải cẩn thận đấy nhé...
Thiếu niên thấy ông mình đả tỉnh táo hơn trước, trong lòng cả mừng, nói tiếp:
- Ông ! Cái búa bổ củi để ở đâu thế ?
Lão tiều phu nhắm mắt lại, với giọng yếu ớt đáp:
- Để dưới gầm bàn ấy...
Thiếu niên nghe nói hơi ngạc nhiên, và không thấy chàng đi tới gần bàn, cũng không thấy tìm kiếm gì hết, vì chàng đã biết dưới gầm bàn không có, nên bụng bão dạ rằng:
- Ta đã tìm kiếm đến trên mười lần rồi. Dưới gầm bàn làm gì có cái búa nào?
Thì ra chàng đã tìm kiếm cái búa ấy từ ba hôm trước rồi.
Tiều phu sống về nghề đốn củi, nên cái búa còn quý hơn là tính mạng mình.
Thiếu niên cảm thấy việc khác thường. Chàng bỗng liên tưởng buổi sáng nọ, cách đây ba hôm, ông mình lên trên núi thật sớm, khi trở về sắc mặt nhợt nhạt và uể oải vô cùng. Vào tới trong nhà đã nằm ốm ngay. Chàng còn nhớ trong ba ngày hôm nay, ông mình cứ nằm liệt

giường liệt chiếu. Trong lúc ngủ say lại nằm mơ thốt ra những tiếng kêu la rùng rợn.
Chàng không sao nhịn được nữa, liền buột miệng nói:
- Thưa ông, cái búa không có trong nhà.
Lão tiều phu nghe thấy chàng nói như thế, mặt liền biến sắc, bỗng đứng dậy, nhưng lại nghĩ đến tấm thảm kịch của ba hôm trước và nghĩ đến cái búa bỏ quên trên đỉnh núi.
Thiếu niên giật mình kinh hãi, vội nhảy xổ lại và hỏi:
- Ông mau kể cho Vân nhi nghe câu chuyện ấy đi...
Lão tiều phu lại giật mình đến thót một cái, nhưng vẫn gượng đè nén những sự kinh khủng kia và gượng cười đáp:
- Vân nhi, cháu đừng có đoán bậy đoán bạ nữa. Ông không có việc gì đâu, tuy mấy ngày hôm nay ông hơi khó chịu thực, nhưng chỉ vài ngày thôi sẽ khỏi liền.
Thiếu niên nghe nói suýt tí nữa khóc ra tiếng, bèn năn nỉ tiếp:
- Chắc thế nào cũng có việc gì ? Ông nói cho cháu nghe đi !
Lão tiều phu bỗng trợn trừng hai mắt lên, mặt lộ vẻ giận dữ quát mắng:
- Vân nhi, Vân nhi...cháu đừng có kêu la nữa, để ông nghỉ ngơi một chút có được không?
Hình như thiếu niên chưa hề thấy người ông giận dữ như thế này bao giờ, trong lòng cũng phải kinh hãi không dám nói nhiều, liền từ từ đứng dậy vẻ mặt còn nghi ngờ liếc nhìn người ông một cái, rồi bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, bụng bão dạ rằng:
- Chắc thế nào cũng có người đả thương ông ta rồi ? Lôi Vân ta thế nào cũng nghĩ cách tìm cho ra người đả thương ông ta...
Nghĩ tới đó, chàng liền quay người đi ra ngoài nhà luôn.
Lão tiều phu chờ Lôi Vân đi khuất mắt rồi, vẻ mặt rầu rĩ hết sức. Ông ta thở dài lẩm bẩm nói:
- Thằng nhỏ này tội nghiệp thực ! Hà...một tháng...ta chết rồi, thằng nhỏ nay sẽ chơ vơ một mình, thì làm sao...
Nói tới đó, y cảm thấy mình mẩy đau nhức. Nơi giữa ngực nóng như thiêu nhưng y vẫn cố chịu nhịn, và nghĩ thầm:
- Thể nào ta cũng nghĩ cách xếp đặt cho nó...
Lôi Vân ra khỏi căn nhà lá ấy, trong lòng bối rối vô cùng, rồi chàng cứ chạy hết chỗ này đến chỗ nọ. Chàng lại nghĩ đến cuống sách mong mỏng và kỳ lạ ấy, liền tự nhủ:
- Ông ta kêu la một cách kinh khủng luôn luôn như vậy, không biết có phải là do cuốn sách mong mỏng kia gây nên không? Tại sao ông lại không để cho ta đọc cuốn sách ấy ? Và trước kia ông làm gì có cuốn

sách...
Chàng là người thông minh tuyệt đỉnh, ngẫm nghĩ một hồi liền quyết định thầm:
- Chắc cuốn sách kỳ lạ ấy, thể nào cũng có cái gì đặc biệt đây, ta phải kiếm cách xem trộm mới được.
Nghĩ đoạn, chàng lại từ từ đi về nhà, rón rén bước tới gần giường, khẽ lôi cái gối trúc...
Lúc ấy lão tiều phu đã ngủ say. Lôi Vân hết sức cẩn thận và tốn cả công rất nhiều mới rút được cuốn sách mong mỏng ấy ra.
Chàng lấy được cuốn sách ấy rồi, vội chạy ra ngoài cửa ngồi dưới mái hiên giở sách kỳ lạ ấy ra xem.
Chàng thấy cuốn sách chỉ có năm trang, trang nào cũng vậy, bên góc trái có khâu một miếng giẻ nho nhỏ, nhưng không miếng giẻ nào giống màu sắc của miếng nào, và miếng cuối cùng lại không có dính giẻ ở trên góc. Trang nào cũng vậy, đều có viết những câu có ý nghĩa rất thâm ảo, có trang lại còn vẽ một hình người nho nhỏ, trên hình người ấy lại còn vẽ rất nhiều chấm do một mũi tên xuyên qua những chấm đen xuyên qua những chấm đen nho nhỏ ấy.
Chàng đang xem, bỗng cảm thấy có mùi tanh hôi xông lên tận mặt. Chàng vội xem kỹ, mới hay mùi tanh hôi ấy là ở trang cuối cùng đưa ra. Chàng giật mình kinh hãi, lại nhìn kỹ giây lát, mới hay những chữ ở trên đó viết bằng máu người.
Chàng đang kinh hoàng, và thắc mắc, thì bỗng nghe tiếng chân người nhẹ nhàng đi tới. chàng vội ngửng đầu lên nhìn, mới hay đằng trước có một nho sinh áo trắng tuổi trạc trung niên đang từ từ đi tới.
Lôi Vân càng ngạc nhiên thêm, vì nơi đây rất hiu quạnh, ít khi người lạ mặt xuất hiện. Vì vậy mà chàng cứ ngơ ngác nhìn người kia.
Nho sinh trung niên nọ, mặt rất anh tuấn, bước đi nhẹ nhàng, thái độ rất tao nhã, hai mắt cứ chăm chú nhìn vào cuốn sách nhỏ trong tay Lôi Vân và cất giọng rất dịu dàng hỏi:
- Cậu em đang đọc sách đấy à ? Có thể cho tôi mượn xem một chút không?
Lôi Vân sực nghĩ đến, khi ông mình trông thấy cuốn sách này liền có một thái độ rất đặc biệt, nên chàng cho cuốn sách này không phải sách thường. Chàng thấy nho sinh hỏi thế, liền giật mình kinh hãi, vội đưa hai tay về phía sau tỏ vẻ cự tuyệt.
Nho sinh trung niên nọ cất tiếng cười rất dòn, rồi vội nói tiếp:
- Cậu em khỏi lo, nếu cậu thích đọc sách và chăm chỉ như vậy, ta mới thấy rất có hứng thú vậy mà.
Lôi Vân thấy đối phương không đòi xem cuốn sách nữa, chàng mới

vội giấu cuốn sách vào trong lòng, và nhanh nhẩu trả lời:
- Đại thúc đi lạc lối phải không? Nếu đại thúc cứ đi nữa, phía trước sẽ không có lối nữa đâu.
Trong lúc nói chuyện, mặt chàng không có vẻ gì là sợ hãi cả.
Nho sinh trung niên, bỗng trợn to đôi mắt lên ngắm nhìn Lôi Vân một hồi, vẻ mặt ông ta lộ ra những vẻ kỳ dị, và bụng bão dạ rằng:
- Ta đã bấy nhiêu tuổi đầu, mà vẫn chưa có một người đồ đệ nào. Mấy chục năm nay tìm kiếm mãi, và phen này ta đi vân du khắp mọi nơi vẫn chưa kiếm được người nào thích đáng cả. Không ngờ tại chốn thâm cốc ở ngoài quan ngoại này, lại có một thiếu niên tư chất và gân cốt đều hơn người thế này. Chẳng lẽ ông trời run rủi để cho ta một người đồ đệ tốt này chăng ?
Lôi Vân cũng trố mắt lên nhìn, thấy thái độ của đối phương khác lạ, trong lòng rất thắc mắc, vội lên tiếng hỏi:
- Đại thúc không đi lạc lối, thì chắc là định tới nơi đây kiếm người phải không?
Nho sinh trung niên nọ từ từ gật đầu, rồi vừa cười vừa lẩm bẩm nói:
- Thằng nhỏ này quả thực là một nhân tài thượng thừa, ta chỉ dạy bảo ít lâu sẽ trở nên...
Ông ta càng nói vẻ mặt càng hớn hở vui tươi, hình như là đã tìm được người để tử để truyền thụ lại những tuyệt nghệ cu/a mình rồi ?
Lôi Vân cứ ngẩn người ra không biết nho sinh nói những gì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng ho vọng tới, chàng vội quay người lớn tiếng hỏi:
- Ông đã dậy rồi ư ?
Nho sinh trung niên ngó vào trong nhà, trông thấy sắc mặt của lão tiều phu nhợt nhạt như vậy, nét mặt của ông ta hơi thay đổi ngay và không thấy ông ta cất bước gì hết, chỉ thoáng cái đã lướt tới cạnh lão tiều phu và đỡ ông già ấy ngồi dậy, và vội hỏi:
- Lão trượng bị thương phải không?
Nho sinh đã nhận ra sắc mặt của lão tiều phu không phải là đau ốm. Nhưng nhợt nhạt và trắng như giấy như thế, chắc trong người thế nào cũng có chỗ bị thương nên mới hỏi như vậy.
Thoạt tiên, thấy một người lạ mặt xuất hiện ở cạnh mình, lão tiều phu đã giật mình sợ hãi. Sau khi nhìn lại, thấy nho sinh nọ rất đứng đắn và hiền lành, nên y mới đỡ sợ, liền đáp:
- Thưa ông, tôi không bị thương gì hết. Có lẽ đó là bệnh củ lâu năm bây giờ lại tái phát đấy thôi.
Nho sinh không hoài nghi gì cả, lại tưởng là mình hiểu lầm, ông ta nghĩ thầm:

- Thiếu niên này có một thân nhân lắm bệnh như vậy, nếu ta thâu y làm đồ đệ, chỉ e...
Ông ta chưa nghĩ xong bỗng thấy lão tiều phu tỏ vẻ hớn hở và phấn khởi hỏi:
- Ông có phải là người ở quan ngoại không?
Thấy lão tiều phu hỏi một cách đột ngột như vậy, trong lòng thư sinh ngạc nhiên vô cùng, vội vã lắc đầu đáp:
- Lão phu họ Âu Dương tên Tử, người ta thường gọi lão phu là Trung Nhạc Chi Chủ.
Lão tiều phu cả mừng, nhưng chỉ thoáng cái, mặt lại lộ vẻ lo âu rầu rĩ ngay.
Thì ra y nghĩ tới nho sinh trung niên có thể trông nom đứa cháu Lôi Vân hộ mình, nhưng y lại lo âu chỉ sợ nho sinh không nhận lời. Y còn nghĩ sợ nho sinh nhận lời rồi, người cháu ở với mình từ nhỏ đến giờ, nay lại sắp phải chia tay đến nơi, vả lại...từ giờ trở đi không còn hy vọng được trông lại mặt cháu nữa...
Y đang nghĩ ngợi thì Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử thấy thái độ của y khác lạ như vậy, vội đỡ y ngồi dậy và khẽ rỉ tai hỏi:
- Có phải lão trượng có lời lẽ gì muốn nói với lão phu ?
Lão tiều phu ngạc nhiên, rồi khẽ gật đầu và bụng bão dạ rằng:
- Mình chỉ còn sống được một tháng nữa thôi, chỉ bằng cứ để Vân nhi theo ông ta đi...
Nghĩ tới đó, y lại tỏ vẻ rầu rĩ vô cùng.
Xem sắc mặt, Âu Dương Tử đã biết lão tiều phu thể nào cũng có những sự bí ẩn rất khó nói, nhưng ông ta không tiện lên tiếng hỏi.
Lúc ấy lão tiều phu lại hớn hở nói tiếp:
- Tiên sinh đi sâu vào trong núi này chắc bây giờ thế nào cũng mỏi mệt lắm.
Mong tiên sinh ở lại đây nghỉ ngơi một ngày, để ông cháu lão đỡ buồn bã... Nếu Tiên sinh nhận lời cho, như vậy lão phu rất cảm ơn.
Âu Dương Tử hai mắt sáng như điện, liếc nhìn căn nhà một lượt, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, bụng bão dạ rằng:
- Nhà này đồ đạc thô sơ như vậy, chỉ có một cái giường để cho hai ông cháu nằm thôi, thì làm sao mà giữ khách ở lại nghỉ ngơi được?
Nghĩ tới đó, ông ta đưa mắt nhìn lão tiều phu thấy ông già sơn dã nay lộ vẻ cầu khẩn van lơn, nên ông ta động lòng thương và nghĩ tiếp:
- Chắc ông già này yêu cầu mình như vậy, thể nào cũng có thâm ý gì đây ?
Ông ta nghĩ tới đó, liền mỉm cười đáp:

- Đằng nào lão phu cũng nhàn rỗi, dù có ở lại một vài hôm cũng không sao nhưng chỉ sợ quấy quả lão trượng thôi.
Lão tiều phu thấy ông ta đã nhận lời, mừng rỡ khôn ta, vội đỡ lời:
- Không sao đâu...
Vừa nói Y không đợi chờ Âu Dương Tử nói tiếp, đã vội đi vào trong ngay.
Nho sinh trung niên nọ đã có biệt hiệu là Trung Nhạc Chi Chủ, chính là người trong nhóm Giang Hồ Tân kỳ, là ông ta với Giang Nam Hiệp Cái cùng Thiên Mục Kỳ Tăng.
Âu Dương Tử là người rất kiêu ngạo về mặt thi tự ca phú, cầm kỳ thi hoa. môn nào cũng tinh xảo hết, võ học cao siêu hơn người, nhất là cơ trí ít người sánh kịp nên mới được nổi danh trong võ lâm như thế.
Ông ta thấy thần thái của lão tiều phu như vậy cũng phải hoài nghi nhưng lúc này lão tiều phu đã thay đổi hẳn thái độ, và vẻ mặt cũng tươi tỉnh hơn trước nhiều.
Tuy vậy, Âu Dương Tử vẫn nhận xét thấy ông già hái củi thể nào cũng có một sự lo âu gì chưa dám nói ra.
Lúc bấy giờ, trong căn nhà lá đó, không khí đã vui tươi hơn trước nhiều.
Lôi Vân cũng vui vẻ khôn tả, mồm cứ thao thao bất tuyệt nói cho khách lạ biết ông mình đã dạy mình đọc những sách gì, và làm những điều gì...
Tuy trong lòng vẫn còn thắc mắc, nhưng Âu Dương Tử thấy Lôi Vân ngây thơ và nhanh nhẩu như vậy trong lòng cũng cởi mở hết sức.
Trời tối dần, Lôi Vân vẫn nói luôn mồm làm cho lão tiều phu và Âu Dương Tử phải phì cười.
Lão tiều phu bỗng ngửng đầu nhìn sắc trời, thở dài gượng sức cười bão với Lôi Vân:
- Khuya lắm rồi, cháu cũng nên đi nghĩ đi.
Lôi Vân mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, nhờ có người nuôi cho đến giờ, nên chàng rất ngoan ngoãn. Thấy ông bão vậy, liền vâng lời cởi áo tắm rửa xong lên giường đi ngủ ngay.
Chàng cảm thấy phấn khởi, tuy sáng hôm nay thấy thái độ của người ông hơi khác nên trong lòng chàng bối rối vô cùng, nhưng từ khi có Âu Dương Tử xuất hiện đến giờ, chàng lại vui vẻ vô cùng.
Chàng bỗng thấy trống ngực đập rất mạnh không sao ngủ được, hình như vó một dự cảm rất xui xẻo đang ám ảnh đầu óc chàng, nên chàng hé mở mắt ra nhìn Âu Dương Tử và ông mình. Chàng hoảng sợ nhảy bắn người lên, vì thấy trong nhà ngoài mình ra thì không còn một người nào nữa. Chàng vội mặc quần áo đẩy cửa đi ra ngoài nhà.

Thấy bên ngoài cũng không có một người nào cả, chàng càng kinh ngạc thêm.
Hãy nói lão tiều phu thấy Lôi Vân đã lên giường ngủ rồi liền nói với Âu Dương Tử rằng:
- Âu Dương tiên sinh, lão có một việc này muốn thỉnh cầu, mời tiên sinh theo lão phu ra bên ngoài trò chuyện.
Nói tới đó mắt y lộ vẻ thành khẩn lắm.
Âu Dương Tử biết thế nào lão tiều phu cũng sẽ nói cho mình biết chuyện bí ẩn của y, nên ông ta mỉm cười gật đầu, và đứng dậy đáp:
- Lão trượng có việc gì cứ nói thẳng ra đi, nếu muốn lão phu giúp sức...
Ông ta mới nói tới đó đã thấy lão tiều phu đẩy cửa đi ra ngoài nhà, ông ta cũng vội theo ra ngay.
Lão tiều phu cứ thế mà đi thẳng xuống thâm cốc. Âu Dương Tử ngạc nhiên vô cùng, nhưng sau một ngày quan sát ông ta đã biết hai ông cháu nhà này chỉ là tiều phu tầm thường thôi, chứ không phải là nhân vật võ lâm gì cả. Tuy vậy, ông ta thấy hành động và thần thái của lão tiều phu rất khó nghĩ, nên ông ta vừa đi vừa đề phòng.
Đột nhiên lão tiều phu ngừng chân quay người lại, nước mắt nhỏ ngay.
Âu Dương Tử thấy vậy sắc mặt càng kinh ngạc, vội hỏi:
- Chẳng hay có chuyện gì thế ?
Lão tiều phu thở dài, lắc đầu đáp:
- Chúng ta xưa nay không quen biết nhau, nhưng tình thế bắt buộc, lão nhờ vả tiên sinh một cách quá liều lĩnh như vậy, mong tiên sinh lượng thứ cho...
- Lão trượng có việc gì cứ nói trắng ra đi ! Nếu việc ấy lão phu có thể giúp đỡ được, không bao giờ từ chối hết.
- Tiên sinh xem Vân nhi là một đứa nhỏ như thế nào ?
Âu Dương Tử rất ngạc nhiên, thấy lão tiều phu nhìn ông mãi mới hỏi câu đó.
Ông ta định trả lời , thì bỗng đằng xa có tiếng kêu gọi rất thánh thót vọng tới:
- Ông ơi...! Đại thúc ơi...! Hai người ở đâu thế ?
Lão tiều phu liền biến sắc mặt, vội nói tiếp:
- Thế ra Vân nhi nó vẫn chưa ngủ.
- Ông ơi !....Ông ơi !....
Tiếng kêu gọi ấy bên trong có vẻ lo âu và đang gọi thì bỗng ngưng hẳn. Âu Dương Tử liền biến sắc mặt, và lớn tiếng đáp:
- Cháu hãy chờ ở đó, chúng ta về ngay đây.

Không thấy ông ta cử động gì hết, người đã nhảy lên trên cao như con chim bay lượn, và nhanh như điện chớp chỉ thoáng cái đã mất dạng ngay.
Lão tiều phu rất lo âu, nhưng y biết Lôi Vân không có việc gì xảy ra đâu, có lẽ là vướng phải cây hay đá rồi té ngã đấy thôi. Đột nhiên y đau lòng vô cùng bụng bão dạ rằng:
- Ta chỉ còn sống được hơn hai mươi ngày nữa thôi. Nếu người nay không nhận lời trông nom dạy bảo Vân nhi, thì ta biết làm sao ?
Nghĩ tới đó, y liền nhìn về phía trước, bỗng phát hiện một cây cổ thụ, trong lòng quyết định rằng:
- Ta cứ làm như thế, chả lẽ ông ta trông thấy Vân nhi trơ trọi một mình lại bỏ mặc thằng nhỏ không lý gì tới nó hay sao ? Hơn nữa nếu ông ta nhận mang thằng nhỏ đi rồi, chỉ còn lại một mình ta, hơn hai mươi ngày đó ta sống...
Nghĩ tới đó, hai hàng lệ của y lại nhỏ dòng xuống, y cứ sụt sùi khóc hoài.
oo Âu Dương Tử phi thân nhanh như bay, chỉ thoáng cái đã tìm thấy Lôi Vân liền. Ông ta thấy thằng nhỏ vướng phải tảng đá ngã lăn ra đất vẻ mặt nó đang lo âu. Tuy đầu gối nó bị va vào đá sướt da chảy máu nhưng nó vẫn nghiến răng chịu đựng không tỏ vẻ sợ hãi gì cả.
Vừa trông thấy Âu Dương Tử, nó như là trông thấy thân nhân của mình vậy, Lôi Vân vội nhảy xổ lại hỏi:
- Đại thúc ! Ông cháu đâu ?
Thấy thái độ của Lôi Vân như vậy, Âu Dương Tử cũng cảm động hết sức, vội an ủi rằng:
- Vân nhi đừng lo, ông cháu sắp trở về đấy...U?a, cháu bị thương đấy à ? Để đại thúc băng bó cho rồi đi kiếm ông cháu sau.
Không ngờ Lôi Vân giằng tay ra và nói:
- Đại thúc hãy đưa cháu đi kiếm ông cháu đã, cháu không sao đâu.
Nói xong, chàng chạy thẳng về phía trước liền. Âu Dương Tử thấy vậy cũng phải khen ngợi và cảm động hết sức, bụng bão dạ rằng:
- Nếu ta nhận được thằng nhỏ này làm đồ đệ...
Ông ta vừa nghĩ tới đó đã thấy Lôi Vân chạy được sáu bảy bước, những bước đi khó khăn như ảnh hưởng bởi vết thương vậy, nên ông ta vội phi thân lại cắp chàng vào nách rồi lăng không tiến về phía trước.
Chỉ trong nháy mắt đã tới chỗ lúc nãy đang nói chuyện với lão tiều phu. Âu Dương Tử ngửng đầu nhìn, liền biến sắc mặt, vội buông hai tay ra, Lôi Vân liền rớt xuống đất kêu đến bộp một tiếng.
Thì ra, Âu Dương Tử đã thấy một người treo lơ lửng ở trên cành cây,

người đó chính là lão tiều phu. Ông ta liền giậm chân thở dài và nói:
- Sao lại phải làm như thế ?
Lôi Vân đã trông thấy ông mình đang treo lơ lửng ở trên cây, liền nhảy xổ lại kêu gào khóc lóc.
Trung Nhạc Chi Chủ tung mình nhảy lên, giơ tay trái ra đánh mạnh một chưởng, cơi dây lưng đang đeo ở thân cành cây bị chặt đứt làm đôi như bi đao kiếm sắc chém đứt vậy. Lão tiều phu rơi xuống trước mặt Lôi Vân.
- Ông ơi ! Ông ơi !
Lôi Vân nằm phục bên xác của ông kêu gào khóc lóc nghe rất não nùng.
Trung Nhạc Chi Chủ cau mày lại thở dài, bụng bão dạ rằng:
- Y nở bỏ đứa cháu còn non nớt này mà treo cổ tự tử như vậy bên trong thể nào cũng có ẩn tình gì đây, nhưng y sống ở trong thâm sơn cùng cốc này, thì còn có chuyện rắc rối gì khó xử xảy ra nữa ?
Lôi Vân khóc lóc hồi lâu, bỗng dưng đứng dậy mồm lẩm bẩm nói:
- Phải ! Nhất định là cuốn sách ấy rồi. Chính cuốn sách ấy đã giết hại ông ta ! Hừ, thể nào cũng có ngày Lôi Vân này phải kiếm cho ra chủ nhân của cuống sách này.
Âu Dương Tử thấy vẻ mặt của Lôi Vân thảm thiết như vậy, và thấy chàng ta lẩm bẩm nói những gì không hay, liền ngạc nhiên hỏi:
- Vân nhi, cháu nói gì thế ?
Lôi Vân mặt bỗng biến sắc, bụng bão dạ rằng:
- Chắc cuốn sách này thế nào cũng có bí ẩn gì, nên ông ta mới chết vì nó ?
Ta không nên đưa ra cho đại thúc xem nữa.
Chàng liền dùng tay áo lau chùi nước mắt, rồi cương quyết nhìn bốn phía chung quanh một lượt rồi nói:
- Đại thúc ! Ông cháu đã chết ! Xin đại thúc để cháu chôn cất ông cháu đã.
Âu Dương Tử mặt vẫn lộ vẻ hoài nghi, và ngẫm nghĩ lại lời nói của Lôi Vân vừa rồi, đồng thời ông ta thấy Lôi Vân cương quyết không thổ lộ, đoán chắc chàng ta quá đau đớn nên tạm thời không chịu nói ra đấy thôi, nên ông ta cũng không hỏi nữa, liền từ từ đi đến bên cạnh xác của lão tiều phu.
Đột nhiên, Âu Dương Tử múa song chưởng chỉ nghe thấy kêu “ùm” một tiếng, cát bụi và đá bay mù mịt, trên mặt đất đã hiện ra một cái lỗ lớn. Lôi Vân liền tiến lên ẵm xác của ông từ từ đặt xuống cái lỗ ấy, rồi dần dần vun những đất cát ở quanh đó che lấp xác của lão tiều phu.
Chôn cất xong người ông, Lôi Vân không sao nhịn được, bỗng khóc

oà lên, nước mắt chạy ra như suối. Trông cảnh tượng thật là não nùng.
Trung Nhạc Chi Chủ thấy vậy cũng phải mủi lòng, và bỗng nghe thấy Lôi Vân lẩm bẩm nói:
- Ông ! Ông...cháu thế nào cũng kiếm cho ra chủ nhân của cuốn sách ấy...chắc y đã làm hại ông đấy.
Chàng hãy còn ít tuổi mới tưởng lầm cuốn sách da người mong mỏng kia đã làm cho ông mình hoảng sợ, thì chắc chủ nhân của cuốn sách ấy đã giết hại ông mình.
Trung Nhạc Chi Chủ thấy Lôi Vân khóc lóc đến nước mắt đã có xen lẫn cả máu tươi, sợ cứ để cho chàng ta khóc như vậy mãi sẽ bị ảnh hưởng đến sức khoẻ, cho nên ông ta lẹ làng tiến lên ra tay điểm vào yếu huyệt của chàng một cái. Chờ chàng đã mê man bất tỉnh rồi, ông ta liền cắp chàng vào ngang lưng phi lên trên cao hai trượng lượn một vòng đi mất dạng.
Cái chết của lão tiều phu là do y tự muốn. Y nghĩ làm như thế thì Trung Nhạc Chi Chủ thế nào cũng phải thâu nhận đứa cháu duy nhất của mình, và đồng thời làm như thế, tuy y chết sớm hơn hai mươi mấy ngày, nhưng cũng đỡ phải đau khổ thêm.
Còn một việc rất quan trọng như y đã quên, đó là cuốn sách da người của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại mà y chưa kịp nói rõ cho Âu Dương Tử với người cháu hay. Y cũng không ngờ cuốn sách đang nằm ở trong người của (y) và sau này cuốn sách ấy sẽ giúp ích gì cho cháu mình, và ảnh hưởng đến giang hồ như thế nào ?

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 2
DƯỚI NÚI TRUNG NHẠC

Tung Sơn lại có một tên nữa là Trung Nhạc. Trung Nhạc là danh sơn của Trung Quốc. Và cũng là một ngọn núi cao nhất. Trong dãy núi có hàng muôn ngàn ngọn núi khác.
Một buổi sáng nọ, mặt trời mọc trên một bãi đất bằng rộng hơn mười trượng ở trên đỉnh núi cao chọc trời, có một thiếu niên tuổi trạc đôi mươi đang luyện tập võ công.
Người ta chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng và chưởng phong tấn công tới đâu thì cuồng phong nổi lên tới đó. Môn Phích Không Chưởng

quả thực lợi hại. Thiếu niên ấy đã luyện tới mức hoa? hầu rất thâm hậu, nên chưởng nào của chàng đánh ra cũng có những tiếng kêu "ùm, ùm".
Một lát sau, chàng bỗng ngừng tay lại và đứng yên. Lúc ấy người ta nhận ra chàng là một thư sinh yếu ớt, tuy trông rất phong lưu tuấn tú, lại giống như người yếu đuối đến trói không nổi con gà, nên không ai ngờ một thiếu niên trông văn vẻ như vậy mà lại có võ công cao cường như thế.
Chỉ có người sành điệu mới may ra biết được chàng là một người có nội công căn bản rất thâm hậu thôi, vì đôi mắt của chàng rất sáng ngời.
Thiếu niên ấy chính là Lôi Vân, người đã được Trung Nhạc Chi Chủ đem về núi dậy bảo. Bấy giờ, chàng đang từ từ móc túi lấy ra cuốn sách mong mỏng ra xem một hồi, bụng bão dạ rằng:
- Ông ta bị cuốn sách này mà chết, nhưng cuốn sách nhỏ như này, những tài liệu làm thành nó tuy hơi rùng rợn, và bên trong có ghi chưởng pháp, bộ pháp, nội công... Nói trắng ra, chỉ là một cuốn sắc bằng bàn tay thôi...
Nghĩ tới đó, chàng nhắm nghiền hai mắt lại nghĩ tiếp:
- Đại thúc cứ hỏi ta luôn về cuốn sách này...nhưng ông ta vì sách này mà chết, tuy đại thúc coi ta như con ruột...Trên đời này đâu có sự ngẫu nhiên đến như thế, cái chết của ông ta hình như là hoảng sợ quá nổi...tất nhiên không liên quan gì đến đại thúc...nhưng ta thì phải chính tay ta trả thù lấy, chứ ta không chịu nhờ vả đến ai...
Lôi Vân theo Trung Nhạc Chi Chủ về tới núi đã được năm năm. Trong năm năm ấy, Âu Dương Tử đã gắng công truyền thụ võ công cho Lôi Vân và chàng cũng hết sức chăm chỉ học tập.
Trung Nhạc Chi Chủ đã là người trong nhóm Giang Hồ Tân kỳ, võ công có phải là tầm thường đâu. Ông đã hết sức dạy dỗ Lôi Vân thì làm sao mà sai lầm được?
Lôi Vân đã học hỏi được gần hết võ công của Âu Dương Tử. Ngoài ra, chàng lại lượm được một thu hoạch bất ngờ. Đó là năm năm trước đây, cuốn sách da người ấy đều ghi những võ công hãn thế, hay cách luyện nội công siêu việt.
Chàng đang cau mày suy nghĩ bộ pháp trường kỳ và chưởng pháp tuyệt nghệ trong cuốn da người, thì bỗng sau lưng có tiếng cười rất khẽ vọng tới.
Chàng giật mình kinh hãi xoay người một vòng chân đã chạy quanh một vòng. Nhân lúc đó, chàng đã giấu cuốn sách da người vào trong túi, rồi ngừng chân lại cung kính vái chào và nói:

- Đại thúc vẫn mạnh giỏi chứ ?
Một thư sinh trung niên đứng ở chỗ cách chàng mười trượng đang nhìn chàng mỉm cười gật đầu liên tiếp hình như có vẻ khen ngợi chàng vậy. Ông ta từ từ tiến lên.
Hai năm trước đây, Lôi Vân đã biết vị đại thúc coi mình như con ruột là Trung Nhạc Chi Chủ, là người trong nhóm Giang Hồ Tân kỳ, và cũng là một cao thủ hãn hữu tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm. Nhưng chàng cũng phát giác một việc, những võ công huyền ảo ở trong cuốn sách da người tuy không thể so sánh với những võ công của Trung Nhạc Chi Chủ truyền thụ cho chàng, nhưng năm môn võ công ấy mà phối hợp vào một người, sẽ có thành quả không thể tưởng tượng được.
Âu Dương Tử bỗng cười ha hả, giơ tay áo lên phất một cái người đã rời khỏi mặt đất nhanh như một mũi tên tiến tới trước mặt Lôi Vân và nói:
- Vân nhi, con phải đổi giọng gọi ta mới được.
Vẻ mặt của ông ta rất nghiêm trang, ông ta đứng cách ở chỗ của Lôi Vân ba thước, và vẻ mặt nghiêm nghị nói tiếp:
- Từ giờ trở đi, con phải gọi ta là sư phụ chứ không được gọi là đại thúc nữa.
Lôi Vân ngẩn người ngẫm nghĩ giây lát, rồi đáp:
- Xin đại thúc cứ để cho Vân nhi gọi là đại thúc như củ...vì cháu nghĩ gọi như vậy thì thân mật hơn.
Âu Dương Tử nghe nói vẻ mặt rầu rĩ ngay. Trong năm năm nay, ông ta khảo sát nhân phẩm của Lôi Vân, phát giác chàng là một người có tính nết rất nhân hậu, và cũng là một thiếu niên chính trực vô tư. Riêng có một điều, ông ta thắc mắc không hiểu, là những lời nói của chàng khi nằm phục trên xác lão tiều phu thốt ra, thì chàng cứ cương quyết không nói cho ông ta hay.
Sự thực ông ta có biết đâu tâm sự của Lôi Vân ? Lôi Vân sống với ông từ hồi sơ sinh đến giờ, nhất là thấy người ông chết thảm thương như vậy, chàng đau đớn biết bao, nên chàng đã thề độc thế nào cũng phải tìm cho ra nguyên nhân cái chết của ông mình mới thôi. Manh mối duy nhất tìm ra cái chết của ông chàng là cuốn sách da người kia.
Vì vậy mỗi khi chàng nghĩ tới, lại giở quyển sách ấy ra xem xét từng ly từng tí một. Ngay cả bốn miến giẻ bốn màu dính ở trên góc bốn miếng da chàng cũng xem xét rất kỹ lưỡng rồi, nhưng vẫn không sao hay biết được.
Âu Dương Tử mặt hơi giận dữ nói tiếp:

- Vân nhi, con lại đây gọi ta sư phụ đi. Nếu việc gì liên can đến cái chết của ông con, ta quyết không hỏi tới nữa. Con nên biết, sư phụ là người trong nhóm Giang Hồ Tân kỳ, cho tới nay vẫn chưa có người được truyền thụ y bát của ta. Sự thực tiếng gọi đại thúc với sư phụ thì có khác gì đâu ?
Lôi Vân hơi hoảng sợ, nhưng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Âu Dương Tử hồi lâu, mới lên tiếng gọi:
- Sư phụ !
Vừa gọi một tiếng, chàng đã nhảy xổ lên ôm chặt lấy sư phụ, rất cảm động nói:
- Vân nhi bất hiếu, nhưng cái chết của ông quá thảm khốc. Vân nhi thế nào cũng phải trả được mối thù này.
Nói tới đó, mặt chà lộ vẻ sát khí ngay.
Âu Dương Tử thấy vậy cũng phải cảm động hết sức. Ông ta từ từ đưa tay lên vuốt đầu chàng và nói:
- Vân nhi, Sư phụ không hỏi con điều ấy nữa. Chờ bao giờ con tìm ra manh mối rồi, lúc ấy con nói sư phụ rõ.
Trong lúc nói chuyện ông ta lại nghĩ đến câu chuyện năm năm về trước, trong đầu óc lại thấy bối rối liền.
Thì ra Âu Dương Tử vân du thiên hạ. Đột nhiên, hay được một tin Tam Tuyệt Nhị Quân do Xích Mi Thần Quân hẹn ước lên trên đỉnh núi Thiên Sơn nên ông ta bị tin tức ấy hấp dẫn liền đi Thiên Sơn để xem Tam Tuyệt Nhị Quân làm gì ở đó ?
Ngờ đâu lại gặp lão tiều phu trao đứa cháu mồ côi lại cho mình rồi tự tử.
Bấy giờ, ông ta nghĩ lại chuyện ấy, liền tự nhủ thầm rằng:
- Có lẽ cái chết của lão tiều phu có liên can đến Tam Tuyệt Nhị Quân...
Nghĩ tới đó, ông ta liền nhắc nhở Lôi Vân và nói tiếp:
- Đương kim võ lâm, nhân vật của ta phái có nhiều nhân tài xuất hiện. Trong bọn chúng có Tam Tuyệt Nhị Quân năm người là độc ác nhất. Sau này con xông pha giang hồ phải đề phòng những người ấy.
Lôi Vân nghe thấy sư phụ nói như vậy, giật mình đến thót một cái, bụng bão dạ rằng:
- Tam Tuyệt Nhị Quân năm người ư ?
Chàng bỗng đứng dậy, hai mắt tía ra hai luồng ánh sáng chói lọi và buột miệng hỏi:
- Mặt mũi của Tam Tuyệt Nhị Quân ra sao ?
Trung Nhạc Chi Chủ trầm giọng đáp:

- Tam Tuyệt Nhị Quân năm người tính nết rất quái dị. Mặt mũi khác nhau, có người trông rất hung ác, có người trông lại lương thiện. Tuy vậy, chúng đều độc ác vô cùng. Quần áo của chúng mỗi người mặc một màu, có xanh, có trắng, có đỏ...
Ông ta nói tới đó bỗng ngắt lời, vì phát giác mặt của Lôi Vân thay đổi luôn luôn và lộ sát khí ra nữa. Ông ta ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:
- Vân nhi, có phải con đã gặp qua năm người ấy không?
Lôi Vân với vẻ mặt ngơ ngác lắc đầu mấy cái, nhưng trong bụng hậm hực nghĩ thầm:
- Ra là thế đấy. Thì ra những mảnh giẻ màu sắc khác nhau dính ở trên góc trái của những tấm được người là đại biểu quần áo của Tam Tuyệt Nhị Quân...
Chàng đang nghĩ bên tai nghe thấy tiếng hỏi của ân sư rót vào liên tiếp, nhưng tính bướng bỉnh đã xui chàng quyết định thầm:
- Ta không bao giờ cần mượn tay ai để trả thù cho ông ta hết !
Vì vậy chàng cứ lắc đầu lia lịa, bụng bão dạ tiếp:
- Từ ngày hôm nay trở đi, Lôi Vân sẽ nghĩ cách hạ sơn, đi tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân để dò la xem cái chết của ông ta.
Âu Dương Tử thấy Lôi Vân cứ lắc đầu hoài, có vẻ hơi giận dữ, vội hỏi tiếp:
- Vân nhi, con có nghe thấy sư phụ hỏi con điều gì không?
Lôi Vân sực nghĩ đến cái chết thê thảm của người ông, chàng không sao chịu được, nhưng chỉ khóc thầm thôi, khóc mà không có lệ, thấy sư phụ hỏi như vậy chàng khẽ đáp:
- Thưa sư phụ con cũng chưa biết rõ chân tướng của việc ấy. Vậy sư phụ cho phép con điều tra ra manh mối đã, rồi sẽ thưa cùng sư phụ sau...
Nói xong, chàng lại gục vào trong lòng Âu Dương Tử nức nở hoài. Tuy vậy, chàng vẫn cố nhịn không để cho nước mắt trào ra.
Trung Nhạc Chi Chủ thấy vậy cũng không nhẫn tâm hỏi tiếp vì sợ đồ đệ mình đau đớn quá nỗi sẽ ảnh hưởng tới sức khoẻ, vội an ủi rằng:
- Vân nhi, con mau đứng dậy đi, để sư phụ dạy con một lượt Cô Hy Tuyệt Chưởng Võ Lâm Tàn Hốt Thủ.
Lôi Vân đứng dậy, cố dẹp đau đớn sang một bên, rồi quay người lại, tiến lên hai bước, đứng lấy tấn Tí Ngọ. Chàng bỗng giơ ngược song chưởng lên, mình nhanh như một mũi tên, tấn công sang Đông một thế, lại tấn công sang Tây một chưởng. Chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng, bóng chưởng hao mắt, tiếng kêu “ùm, ùm” lại nổi lên liên tiếp.
Một lát sau, hình như Lôi Vân đã quên hết chuyện đau đớn hồi nãy

rồi.
Trung Nhạc Chi Chủ thấy võ công của Lôi Vân tiến bộ nhanh chóng như vậy trong lòng cũng mừng thầm. Tình cảnh sầu thảm của chàng hồi nãy đã bị pho Cô Hy Tuyệt Chưởng của Lôi Vân biểu diễn phá tan tành.
oo Một đêm nọ, sao thưa thớt, trên rừng núi như có một làn sương mù mỏng che phủ. Bỗng trên đỉnh núi chót vót có một cái bóng đen nhẹ như một làn khói chạy thẳng xuống núi, chỉ trong nháy mắt đã tới chân núi và mất dạng ngay.
Cái bóng đen ấy mặc võ trang màu xanh, vai đeo trường kiếm, tay cầm một bọc áo hình dài đứng ở chân núi nhìn ngược lên trên đỉnh ngẫm nghĩ giây lát rồi lẩm bẩm khẽ nói:
- Đại thúc...ồ, ân sư xin thứ lỗi cho Vân nhi cái tội không cáo biệt mà bỏ đi như thế này....Sự thật, Vân nhi nóng lòng trả thù cho người ông đã ngậm hờn mà chết.
Chàng chưa nói xong đã giở khinh công tuyệt đỉnh ra đi luôn.
Lôi Vân cứ nhớ nhung cái chết của ông mà hạ sơn bỏ đi.
Sự thật, chàng có biết một chút manh mối gì đâu ? Ông chàng chết bởi tay Xích Mi Thần Quân, tuy khi chết là vì tự tử thật, nhưng cũng chỉ vì Xích Mi Thần Quân đã điểm vào tử huyệt của ông ta trước.
Xích Mi Thần Quân đã chết từ năm năm trước rồi, kể cả Tam Tuyệt Nhị Quân cũng đã phơi xác trên đỉnh núi Thiên Sơn. Nay Lôi Vân hạ sơn tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân chỉ vì có năm miếng da người với mấy miếng giẻ để làm manh mối thôi.
Lôi Vân nóng lòng phục thù nên chàng giấu diếm cả ân sư coi mình như con vậy mà không cáo từ bỏ đi liền. Tuy vậy, chàng vừa đi vừa ứa nước mắt.
Thân hình chàng đi nhanh như điện, chỉ trong chốc lát đã rời khỏi Tung Sơn để đi tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân. Chàng muốn dùng trường kiếm ở trên vai với tuyệt nghệ của sư môn để diệt kẻ thù, nhưng chàng có ngờ đâu chính ngay trên đỉnh núi Trung Nhạc ấy lại là nơi căn cứ củ các môn hạ Khô Cốt Thần Quân, người trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân và chàng cũng không ngờ vừa xuống tới chân núi đã có chuyện xảy ra liền.
Lúc ấy, trời đã tờ mờ sáng, người đi lại hãy còn thưa thớt, nhưng ai trông thấy chàng cũng phải ngước mắt lên nhìn. Sở dĩ người ta để ý như thế là vì thấy chàng mặc võ trang, lưng đeo trường kiếm.
Lôi Vân vừa đi vừa nghĩ tới kẻ thù. Mắt chàng thỉnh thoảng tia ra những luồng ánh sáng thù hận, và hình như chỉ muốn gặp ngay Tam Tuyệt Nhị Quân, rồi đâm cho mỗi người một kiếm, như vậy mới được

hả dạ.
Đi được một lát lâu, chàng thấy đã sắp ra khỏi phạm vi của Tung Sơn rồi, liền hãm tốc lực lại, thở dài một tiếng và nói:
- Thưa ân sư, con biết con bỏ đi như thế này rất không nên không phải, nhưng khi cho giết xong kẻ thù rồi, thể nào cũng về đây lãnh tội...
Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy trong khu rừng ở cạnh đó có tiếng kêu la rất thảm khốc vọng ra. Tiếp theo đó lại có tiếng khí giới va chạm nhau, tiếng cười như điên như khùng ồn ào vô cùng...
Lôi Vân giật mình kinh hãi, chỉ hơi suy nghĩ một chút chàng đã biết trong rừng đó thể nào cũng có người đang kịch chiến, chắc thể nào cũng có một bên bị thất bại.
Lòng hiệp nghĩa bỗng nổi lên, chàng không sao nhịn được, liền rảo bước tiến thẳng vào trong rừng như một luồng khói nhẹ, nhanh không thể tưởng tượng được.
Giây lát sau, chàng đã vào tới trong khu rừng, thấy có hai người đang đối địch với nhau. Một thiếu niên đẹp trai, tuổi trạc mười sáu mười bảy khí vũ hiên ngang. Nhưng chàng thiếu niên ấy đang cầm lấy cánh tay trái ôm lấy tay phải, máu tươi cứ ở trong khẽ tay rỉ ra hoài.
Trước mặt chàng là một hoà thượng trung niên, tay xách Hổ Đầu Đao, mặt lộ vẻ cười trông rất nham hiểm. Tay phải y cầm đại đao giơ lên ngang ngực và từ từ tiến gần thiếu niên đẹp trai kia.
Lôi Vân chỉ liếc nhìn một cái đã phát giác trường kiếm của thiếu niên đẹp trai bi đánh rơi xuống đất. Có lẽ tiếng kêu thảm khốc vừa rồi là của thiếu niên đẹp trai này thốt ra cũng nên.
Chàng lại nghe thấy hoà thượng trung niên cười khanh khách, nói:
- Tiểu tử, biết điều thì ngoan ngoãn nộp mạng đi !
Nói xong y múa thanh đao Hổ Đầu to bản lên. Tức thì có ánh sáng toa? ra tứ phía. Thanh đao to và nặng như thế ở trong tay y lại nhẹ nhàng như thanh đao giấy vậy. Y vừa múa vừa nhằm ngang lưng thiếu niên đẹp trai chém tới.
Thiếu niên đẹp trai nọ đã bị thương, nay lại thấy kẻ địch múa đao chém tới, chân tay cuống quýt, lảo đảo lùi bước. Nhưng hoà thượng trung niên kia hình như rất sở trường về đao pháp, y chỉ lướt lên một bước, ánh sáng đao của y đã vươn dài ra liền.
Thiếu niên đẹp trai nọ sắp bị thế đao ấy giết chết.
Trong lúc nguy hiểm mảy may đó, chàng ta cố hết sức nhảy sang trái tránh né. Tuy vậy, ngang hông của chàng vẫn bị lưỡi đao của địch lướt phải. Một vết thương dài chừng ba bốn tấc, máu chảy ra như

suối. Chàng liền rú lên một tiếng nghe rất não nùng.
Lôi Vân bỗng nghe thấy tiếng kêu la thảm khốc ấy, lòng đau như dao cắt và ân hận vô cùng. Chàng định ra tay cứu thiếu niên đẹp trai bỗng thấy phía sau có tiếng gió động. Chàng quay đầu lại nhìn, lửa giận đã nổi lên đùng đùng ngay. Vì chàng thấy ở phía sau mình có một đại hán gầy gò và cao tuổi trạc trung niên, mặc quần áo toàn màu vàng. Vừa trống thấy màu sắc của bộ áo quần ấy, chàng đã sực nghĩ tới miếng giẻ vàng đính ở góc trang thứ tư của cuốn sách da người.
Chàng nghĩ thầm:
- Không biết người này có phải là một trong Tam Tuyệt Nhị Quân hay không?
Chỉ vì sự chậm trễ ấy mà suýt tí nữa thiếu niên đẹp trai nọ bị chết dưới đao của hoà thượng trung niên mặt rất hung ác kia.
Lôi Vân cả giận nhanh nhẹn quay người lại, rút trường kiếm ra. Không thấy người chàng cử động gì hết, mà thân hình đã như một con chim ưng lớn phi lên trên cao, lướt tới giữa đấu trường rồi.
Hoà thượng trung niên nọ thấy thiếu niên đẹp trai vẫn chưa chết, lại múa đao lần nữa, thừa thắng tấn công luôn một thế đao rất huyền ảo.
Bỗng có một tiếng rú thực dài và như long ngâm hổ tiếu nổi lên. Tiếp theo đó lại có tiếng kêu “kinh koong” thật lớn. Hoà thượng nọ đã cảm thấy tay mình nhẹ hẳn, vội ngửng đầu nhìn mới hay trước mặt đã có một thiếu niên anh tuấn tuyệt luân, sát khí đằng đằng đang cầm kiếm đứng yên. Y lại cúi đầu nhìn xuống dưới tay mặt liền biến sắc. Thì ra thanh đại đao dày và to bản của y đã bị chém gãy làm đôi.
Hoà thượng trung niên tức giận khôn tả, trợn to đôi mắt lên quát:
- Tiểu tử này giỏi thực, dám đến phá bĩnh việc làm của Phật gia này...
Y chưa nói dứt, đã nghe thấy phía sau có giọng nói rất lạnh lùng vọng tới:
- Linh Điện đạo hữu, dám ở trước Khô Cốt môn hạ hành hung phải không?
Hoà thượng nọ nghe thấy lời hỏi ấy, không khác gì sét đánh ngang tai. Bộ mặt của y đang giận dữ hầu như chỉ muốn nuốt tươi thiếu niên đứng ở trước mặt vậy, nay bộ mặt ấy đã biến thành nhợt nhạt và sợ sệt.
Y vội lùi về phía sau hai bước, quay lại nhìn đại hán vừa gầy vừa cao mặc quần áo màu vàng cung kính chấp tay vái chào, vừa cười vừa đáp:

- Ngô đại ca đấy à ? Bần tăng đâu dám.
Đại hán gầy cao kia mặt đã xanh va vàng lại thêm mặc quần áo toàn vàng nên trông càng chướng mắt thêm. Chỉ thấy y cười nhạt một tiếng và đáp:
- Ngươi có mau bước đi không?
Tên hoà thượng Linh Điện tựa như là thừa lệnh thánh chỉ cung kính vâng lời rồi quay người đi, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền.
Thiếu niên đẹp trai nọ bị thương nặng nhưng vẫn cố nhịn đau trố mắt lên nhìn thẳng vào người vừa cứu mình thoát chết. Nhưng những việc làm của đại hán áo vàng chàng cũng không quên. Chàng kinh ngạc nghĩ thầm:
- Linh Điện Tà Đạo ở trên giang hồ cũng có thể gọi là người có oai danh và tai mặt. Tại sao y vừa trông thấy người áo vàng lại hoảng sợ đến như thế ?
Lôi Vân thấy Linh Điện Tà Đạo hoảng sợ bỏ chạy như vậy trong lòng sực nghĩ tới một điều như sau:
- Người áo vàng tự nhận là Khô Cốt môn hạ lại có oai thế như vậy. Ừ phải rồi, có lẽ y là một trong Tam Tuyệt Nhị Quân cũng nên ?
Chàng vừa nghĩ mặt vừa lộ sát khí từ từ giơ trường kiếm lên ngang ngực và thủng thẳng tiến về phía trước.
Đại hán áo vàng thấy Lôi Vân vẻ mặt rất oai hùng từ từ tiến tới gần mình cũng phải biến sắc, vội đổi giọng hỏi:
- Ngươi muốn gì ?
- Muốn gì ư ?
Lôi Vân cười nhạt một tiếng. Chỉ thấy ánh sáng xanh vươn lên một cái, chàng đã múa kiếm nhanh như điện chớp nhắm đầu đại hán nọ chém xuống.
Đại hán nọ hoảng sợ vô cùng, thấy kiếm thế của Lôi Vân quá nhanh không kịp tránh né, chân tay cuống quít, loạng choạng lui về phía sau.
Lôi Vân thấy đối phương cuống quít và rút lui một cách tơi bời như vậy, vội thâu kiếm thế lại, nhẹ nhàng nhảy xuống dưới đất, sát khí ở trên mặt cũng biến mất theo, trong lòng tự nhủ rằng:
- Y không phải là Tam Tuyệt Nhị Quân. Võ công của Tam Tuyệt Nhị Quân không khi nào lại tầm thường đến như thế.
Nghĩ đoạn chàng liền quát lớn:
- Bước !
Tiếng quát của chàng rất oai vệ khiến đại hán áo vàng cũng phải hoảng sợ, đang muốn mắng chửi lại cũng không dám nữa, chỉ hậm hực lườm chàng một cái rồi quay người ù té chạy ngay.

Sự thật Lôi Vân chỉ biết cái tên của Tam Tuyệt Nhị Quân thôi, chứ chàng có biết đâu trong bọn chúng lại có Khô Cốt Thần Quân ? Bằng không khi nào chàng lại chịu buông tha cho tên áo vàng như vậy.
Chờ tên môn hạ của Khô Cốt họ Ngô bỏ chạy xa rồi, Lôi Vân mới sực nhớ bên cạnh mình còn có một thiếu niên trẻ đẹp đang bị thương. Chàng vội quay người lại thấy thiếu niên ấy nước mắt đang nhỏ dòng.
Lôi Vân thấy thiếu niên này đẹp một cách kỳ lạ, liền trố mắt lên ngắm nhìn.
Không hiểu tại sao thiếu niên nọ mặt bỗng đỏ bừng và từ từ cúi đầu xuống.
Lôi Vân bỗng cảnh giác, khẽ kêu "ủa" một tiếng và tỏ vẻ lo lắng hỏi:
- Bạn bị thương đấy à ? Để tôi chỉ huyết cho nhé ?
Thiếu niên nọ bỗng giật mình kinh hãi, mặt càng biến sắc, vừa lui bước vừa vội đáp:
- Xin ân huynh chớ...để tôi tự chửa lấy được rồi.
Lôi Vân ngạc nhiên vô cùng, bụng bão dạ rằng:
- Lạ thật. Ta có lòng tốt định băng bó vết thương cho ngươi, sao ngươi lại bão tự băng lấy như thế ?
Dù sao chàng cũng la người ít tuổi, thấy thiếu niên nọ nói như vậy chàng bực mình khoanh tay đứng yên để xem thiếu niên tự động chỉ huyết và băng bó như thế nào ?
Thiếu niên đẹp trai kia hình như rất xấu hổ, cúi đầu xuống, hơi quay người lại, hình như sợ Lôi Vân trông thấy vậy, rồi chàng ta mới bắt đầu chỉ huyết và băng bó.
Một lát sau, chàng đã băng bó xong, ngửng đầu lên mỉm cười đang định lên tiếng nói thì đã nghe thấy bốn phía xung quanh có tiếng kêu "soẹt, soẹt". Chàng nhìn quanh mặt liền biến sắc. Vì chàng trông thấy chung quanh xuất hiện rất nhiều người áo vàng. Người nào người nấy hung ác và đang trố mắt nhìn Lôi Vân.
Thiếu niên nọ kinh hãi suýt tí nữa thì kêu la:
- Đó là bộ hạ của Khô Cốt Thần Quân đấy !
Nhưng chàng thấy thái độ của Lôi Vân rất trầm tĩnh nên câu nói trên vừa ra tới cửa họng chàng lại vội nuốt ngay vào. Lúc này, chàng mới sực nghĩ tới võ công của những người áo vàng này rất tầm thường, nhưng không hiểu tại sao Linh Điện Tà Đạo lại sợ hãi chúng đến như thế ?
Lôi Vân vẫn tươi cười, vẻ mặt rất dửng dưng quay người lại. Chàng thấy những người áo vàng ở bốn phía xung quanh càng lúc càng tiến tới gần, vòng vây cũng từ từ thu hẹp dần. Chúng có độ mười hai

mười ba người. Tên nào tên nấy đều cầm trường kiếm sáng quắc. Thiếu niên đẹp trai kia càng kinh hoàng thêm vì chàng thấy vòng vây của bọn người áo vàng càng lúc càng thâu nhỏ và bao vây chặt chàng và Lôi Vân vào giữa.
Ngờ đâu, dưới tình thế gây cấn như vậy, Lôi Vân vẫn ung dung như thường.
Chàng đưa mắt liếc nhìn về phía sau một lượt, rồi lớn tiếng cười và hỏi thiếu niên đẹp trai:
- Tại hạ là Lôi Vân, dám hỏi huynh đài quý tánh đại danh là gì ?
Thiếu niên đẹp trai rất ngạc nhiên vì chàng không ngờ ở trường hợp đáng sợ như thế này mà Lôi Vân lại còn có tâm trí hỏi đến tên họ của mình.
Lôi Vân thấy thiếu niên đẹp trai ngơ ngác không trả lời, chàng liền hỏi tiếp:
- Chẳng hay quý tánh đại danh của huynh đài là gì ? Tiểu đệ muốn được biết để tiện xưng hô.
Lúc này thiếu niên đẹp trai mới như nằm mơ vừa thức tỉnh, liền cười và đáp:
- Tiểu đệ họ Đoàn tên...
Chàng chưa nói dứt thì Lôi Vân đã trợn to đôi mắt, thân hình nhanh như điện chớp và đã trái tay tấn công về phía sau một thế kiếm liền.
Một tiếng kêu la rất thảm khốc nổi lên khiến những cành lá ở trên những cây quanh đó cũng bị rụng và rơi xuống rất nhiều và đã có một người áo vàng té lăn ra đất rồi. Lôi Vân đã đứng ở chỗ cách người bị té ngã ấy chừng mấy thước, vẻ mặt rất an nhàn nhìn người đó một cái rồi mới cất giọng lạnh lùng hỏi người áo vàng họ Ngô rằng:
- Còn tên nào không sợ chết thì cứ việc ra tay tấn công lén đi. Hì hì...
Bọn người áo vàng thấy Lôi Vân chỉ ra tay một cái đã đả thương một người đồng bọn của mình rồi nên tên nào tên ấy hoảng sợ đều đứng yên như phỗng đá.
Lôi Vân lại quay đầu tủm tỉm cười và hỏi thiếu niên đẹp trai tiếp:
- Vừa rồi Đoàn huynh còn chưa nói xong ?
Lúc ấy, một ông già mặt đầy râu xồm. Y vừa cao vừa gầy và cũng là người trong bọn người áo vàng đã vượt bọn chúng tiến lên cười nhạt một tiếng và nói:
- Tiểu tử, không ngờ ngươi cũng có hai miếng võ như vậy ?
Lôi Vân bỗng cảm thấy phía sau có tiếng gió khác lạ. Chàng liếc mắt nhìn một cái thấy một cái bóng vàng thấp thoáng.
Ông già râu xồm vừa gầy vừa cao đã vội giơ tay phải lên, bốn tên áo

vàng khác ở phía sau chàng cùng rủ nhau tiến lên. Bốn thanh trường kiếm nhanh như điện chớp nhằm sau lưng chàng đâm tới.
Lôi Vân sực nghĩ tới thiếu niên họ Đoàn còn bị bao vây trong đám đông.
Nhưng chàng chưa kịp suy nghĩ thì mấy thanh trường kiếm ở phía sau đã tới gần.
Chàng đành phải xoay người một cái thận nhanh. Bốn tên áo vàng ở phía sau đánh trộm chỉ thấy mắt hoa một cái tới khi định thần nhìn kỹ thì không những hình bóng của Lôi Vân mà cả thiếu niên họ Đoàn cũng đều biến mất nốt.
Lúc ấy, giữa vòng vây của mọi người trống không. Cả bọn người áo vàng đang kinh ngạc thì đột nhiên nghe thấy phía bên trái có tiếng cười ha hả vọng tới.
Ông già gầy và cao mặt mọc đầy râu ấy hình như là thủ lãnh của bọn người áo vàng thấy vậy tức giận đến giậm chân lia lịa, quát tháo như sấm động...
Lôi Vân nín cười và nói với thiếu niên họ Đoàn đứng ở bên cạnh rằng:
- Đoàn huynh hãy đợi chờ giây lát để đệ chế phục bọn chúng trước rồi chúng ta hãy nói chuyện sau.
Chàng vừa nói dứt đã phi thân đâm đầu nhảy xổ vào giữa bọn người áo vàng luôn.
Thấy thân pháp của Lôi Vân huyền ảo như vậy, thiếu niên họ Đoàn cũng phải kinh ngạc đến ngẩn người ra ngay. Nhưng đồng thời, chàng thấy vẻ mặt của Lôi Vân không lạnh lùng như trước mà lại hớn hở mừng rỡ vô cùng, chàng lại thắc mắc không hiểu...
Ông già người thủ lãnh của bọn người áo vàng bỗng thét lớn một tiếng ra lệnh cho bọn thủ hạ cùng ra tay tấn công một lúc nên mười mấy thanh trường kiếm ở bốn mặt tám phương đều nhắm Lôi Vân đâm tới.
Lôi Vân cũng rú lên một tiếng thực dài và giở luôn thế Xuyên Liễu Vượt Điệp ghi ở trên miếng da người thứ ba có miếng vải đỏ đính ở góc ra đối phó.
Hình bóng của chàng bỗng biến mất nhưng thiếu niên họ Đoàn trông thấy rõ chàng đang tránh trái né phải, xuyên Đông vượt Tây, lúc lên lúc xuống, cứ ung dung đi lại trong rừng kiếm của bọn người áo vàng.
Lúc này, mặt của Lôi Vân càng tươi cười hơn trước. Sở dĩ chàng mừng rỡ như thế là vì thấy xử dụng võ công ghi trong cuốn sách năm trang bằng da người lại có hiệu quả kỳ lạ, như vậy chàng không hoan

hỉ sao được ?
Vừa rồi chàng tránh khỏi thế công của bốn tên áo vàng với cứu thiếu niên họ Đoàn ra khỏi vòng vây cũng nhờ sử dụng một thế võ của cuốn sách ấy mới thoát thân một cách nhẹ nhàng như thế.
Ông già râu xồm thấy vậy cả kinh. Mười hai cao thủ trừ một người bị thương ra, còn mười một thanh trường kiếm cùng tấn công một lúc mà không sao đụng Chạm nổi mảy may thân hình của đối phương. Cũng may người ta chỉ tránh né thôi chứ chưa ra tay phản công nữa thế hay một thức.
Lôi Vân thấy đối thủ tài ba thấp kém quá không xứng đáng chống đỡ nổi nữa thế một thức của mình. Nhưng sự thực chàng có biết đâu những thế võ ghi ở trên cuốn sách da người ấy là tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân chứ cỏ phải là võ công tầm thường đâu. Mười một đại hán áo vàng võ công đều khá cao siêu và người lại nhiều, sức lại mạnh mà vẫn không sao chống đỡ nổi thân pháp hãn thế của địch.
Càng đấu lâu bao nhiêu, Lôi Vân càng cảm thấy bọ pháp thuần thuận bấy nhiêu. Đồng thời, chàng còn căn cứ bộ pháp ấy đã sáng tạo ra được khá nhiều thế thức ảo diệu, nên nhất thời chàng hùng tâm bồng bột.
Một mặt chàng ngấm ngầm nghĩ lại những võ học ghi ở trong cuốn sách da người rồi chàng giở luôn thế Vân Thái Hy Kiếm ghi trên miếng da có giẻ vải trắng đóng ở trên góc mà không hay. Nhất thời kiếm thế của chàng vươn lên như cầu vòng và chàng còn đâm về phía trước một thế như nước sông chảy cuồn cuộn từ trên cao xuống, liền hoá thành vô số vòng kiếm toa? ra bốn bên tám phía nhắm mười một kẻ địch tấn công luôn.
Lôi Vân chỉ muốn thử xem những thế võ ấy có hiệu quả ra sao thôi chứ không định tâm dùng nó để giết người nên chàng vừa giở ba thế Vân Cồn Vũ Lạc, Vân Thái Đoá Hoa, và Vân Phi Thái Vũ ra tấn công vừa nhắm nghiền hai mắt lại.
Chàng không biết oai lực của ba thế kiếm ra sao nhưng tai chàng đã nghe thấy tiếng kim khí va đụng nhau kêu “loảng xoảng” xen lẫn với tiếng kêu la thảm khốc nữa. Chàng kinh hãi vô cùng vội mở mắt nhìn mới hay trước mặt và tả hữu đều có hai người bị mình đánh trúng.
Chàng không ngờ kiếm pháp ấy lại lợi hại như vậy. Mới giở ra ba thế thôi mà đã hạ được sáu người liền. Chàng lại thâu kiếm lại đứng yên.
Bọn người áo vàng thấy thế kiếm của Lôi Vân huyền ảo và lợi hại như vậy đều kinh hãi lùi về phía sau mấy bước...
Lôi Vân đưa mắt nhìn sáu người bị thương nằm ở dưới đất. Chàng

thấy chúng bị thương khá nặng nhưng chưa đến nỗi chết, nên mới yên tâm. Nhưng chỉ thoáng cái thôi, tính tinh nghịch lại nổi lên luôn, chàng tủm tỉm cười tiến tới gần bọn người áo vàng giơ kiếm lên hỏi:
- Thế nào, còn tên nào dám xông vào tấn công nữa không?
Ông già thủ lãnh của bọn đại hán áo vàng tỏ vẻ rầu rĩ nhưng vẫn dám tiến lên một bước hậm hực lườm Lôi Vân một cái và đáp:
- Chúng ta tự biết tài ba không bằng ngươi. Nếu ngươi có giỏi thì báo danh cho chúng ta hay rồi sẽ có người tới xử trị ngươi liền...
Y vừa nói vừa buồn rầu vô cùng. Thì ra y là bạn của Khô Cốt Thần Quân, võ công không cao siêu mấy nhưng là người có địa vị khá cao của bọn môn hạ của Khô Cốt Thần Quân. Lúc này y rầu rĩ như thế là vì nghĩ tới việc Khô Cốt Thần Quân mất tích vào hồi năm năm về trước. Y nghĩ bụng:
- Nếu Thần Quân còn ở đây, khi nào ông ta chịu để cho tiểu tử này ngông cuồng như thế...?
Lôi Vân thấy đối phương nói như vậy, hào khí càng bồng bột thêm liền nghĩ bụng:
- Còn những võ công ghi ở trên ba trang nữa ta chưa giở ra. Và những võ công của ân sư truyền thụ cho ta cũng chưa dùng tới. Như vậy tài ba của ta bây giờ đã khá cao siêu rồi.
Nghĩ đoạn chàng cười ha hả và nói:
- Xưa nay ta làm việc gì cũng vậy không sợ hãi ai hết. Ta họ Lôi tên là Vân, nếu các ngươi muốn kiếm ta...
Nói tới đó chàng sực nghĩ tới một việc gì, suy nghĩ giây lát mới nói tiếp:
- Các ngươi cứ tới chỗ ở của Tam Tuyệt Nhị Quân là kiếm thấy ta ngay...
Thì ra vừa rồi chàng nghĩ mình mới xuống núi chưa có nơi nào định cư cả.
Chàng chỉ muốn kiếm được Tam Tuyệt Nhị Quân để dò hỏi xem ai đã giết chết ông mình rồi sẽ kiếm người đó trả thù.
Ông già nghe thấy chàng nói như thế biến hẳn sắc mặt và vội hỏi lại:
- Ngươi nói Tam Tuyệt Nhị Quân...thế hiện giờ Khô Cốt Thần Quân ở đâu ?
Lôi Vân ngạc nhiên và buột miệng đáp:
- Ta biết đâu...
Ông già như điên khùng nhảy xổ lên giơ tay ra ôm ngang lưng chàng và la lớn:
- Ngươi thế nào cũng biết. Bằng không sao ngươi lại nói như thế ?
Lôi Vân thấy đối phương hung hăng như vậy cũng phải kinh hãi vội

lui về phía sau một bước và giơ hữu chưởng lên chĩa thẳng ba ngón tay về phía địch. Ba đầu ngón tay ấy liền có ba luồng kình khí tia ra tức thì...
Đột nhiên cát bụi ở trước mặt người nọ bắn tung lên. Những người đứng quanh đó đều thất thanh kêu la:
- Đó là... Tam Chỉ Trấn Thiên...của Thần Quân đấy.
Ông già bỗng ngừng chân lại tỏ vẻ kinh ngạc và nhìn thẳng vào mặt Lôi Vân.
Vì thấy ông già nhảy xổ lại quá nhanh và mạnh, Lôi Vân thất kinh liền giở luôn một thế tuyệt kỹ của cuốn sách da người ra. Thế võ này lại là võ công của Khô Cốt Thần Quân di truyền lại và ghi ở trong cuốn sách da người.
Ông già nọ vừa hoàn hồn xong liền tiến lên cung kính chắp tay vái chào và nói:
- Sao Lôi lão đệ lại không nói trước ? Chẳng hay Thần Quân hiện giờ ở đâu ?
Thì ra y tưởng lầm Lôi Vân là đồ đệ của Khô Cốt Thần Quân nên bọn người áo vàng ở bốn xung quanh đột nhiên hoan hô hoài:
- Thì ra Khô Cốt Thần Quân sáng lập lấy thế võ Tam Chỉ Trấn Thiên tuyệt kỹ của mình làm vật báu trấn môn, và Khô Cốt Thần Quân chỉ truyền thụ thế võ ấy cho đại đồ đệ mới thâu, và chắc thế nào cũng được Thần Quân cưng yêu nhất...
Nhưng Lôi Vân làm sao biết rõ được nội dung ấy ? Chàng thấy mọi người bỗng đối xử với mình như vậy liền ngạc nhiên vô cùng.
Ông già nọ lại tiến lên một bước vội hỏi tiếp:
- Lôi lão đệ có thể cho ngu huynh biết hiện giờ Thần Quân ở đâu không ?
Lôi Vân vẫn không hiểu vội hỏi lại:
- Ngươi nói Thần Quân đó là ai ?
Ông già ngẩn người ra đáp:
- Tất nhiên là Khô Cốt Thần Quân, người trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân.
Lôi Vân nghe nói rùng mình đến thót một cái, mặt lộ sát khí và quát hỏi lại:
- Ta cũng đang muốn hỏi ngươi?
Ông già thấy thế hoài nghi vô cùng, bèn cười nhạt đáp:
- Nếu các hạ bão không biết thì ai tin được ?
Lôi Vân ngẫm nghĩ giây lát mới nghĩ ra bọn người này là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Chàng càng tức giận thêm. Mối thâm thù của ông mình bị chết một cách thảm khốc tiềm tàng ở trong thâm tâm bấy

lâu nay, lúc này như dầu đổ thêm lửa, lửa giận bốc lên đùng đùng, chàng liền quát hỏi:
- Khô Cốt Thần Quân là người thế nào của các ngươi?
Ông già nọ biến sắc, giận dữ đáp:
- Ngươi là một tên nghịch đồ. Môn hạ của Khô Cốt Môn khi nào lại dung thứ cho ngươi được !
Lôi Vân nghe nói ba chữ " Khô Cốt Môn", đầu như bị một tảng đá lớn va đụng, mặt liền lộ sát khí, trong đầu lại hiện ngay ra tấm thảm kịch của ông mình treo cổ tự tử mắt lòi lưỡi thè dài mồm mũi mắt tai đều rĩ máu ra.
Chỉ trong nháy mắt, chàng đã cảm thấy trước mặt hỗn độn nên chàng rút ngay trường kiếm ra tấn công tới tấp luôn. Chỉ thấy hình bóng của chàng phi lên trên cao, khi rớt xuống dưới đám đông. Chàng đã giơ tay trái lên co năm ngón tay lại búng liên tiếp mấy cái. Sau những tiếng kêu "ôi cha" bóng người loạn xạ, kẻ chạy Đông người đào tẩu Tây, nhưng không đầy một phút đồng hồ đã có sáu người bị đánh té lăn ra đất hoặc bị kiếm đâm phải, hoặc bị điểm trúng huyệt mê.
Tấn công một hồi, Lôi Vân mới thấy đầu óc tỉnh táo đôi chút, liền đứng yên chống kiếm xuống đất hậm hực nói:
- Hừ ! Ta giết môn hạ của Khô Cốt Thần Quân như vậy, Tam Tuyệt Nhị Quân thế nào chả ló mặt ra...
Ông già nọ đang đau đớn và tức giận vì vai trái bị kiếm của Lôi Vân rạch một đường máu chảy ra như suối, lại còn nghe thấy Lôi Vân nói như vậy, mắt bỗng lộ hung quang hậm hực hỏi:
- Vậy thế võ Tam Chỉ Trấn Thiên của ngươi đã học được ở đâu ra ?
Lúc này, Lôi Vân mới nghĩ đến cuốn sách năm trang bằng da người, liền đáp:
- Nếu Tam Tuyệt Nhị Quân xuất hiện, phiền ngươi bão cho chúng biết tại hạ có giữ một cuốn sách nho nhỏ...
Chàng chưa nói dứt đã có một tiếng cười rất sắc bén ở đằng xa vọng tới. Tiếp theo đó có một cái bóng đen nhanh như điện chớp phi tới. Nghe tiếng cười, Lôi Vân đã biết công lực của người đó khá cao siêu rồi.
Chàng liền đưa mắt nhìn về phía ấy mới hay một thanh niên tuổi chừng hăm bảy hăm tám, mình mặc võ trang màu vàng, lưng đeo trường kiếm, ngực nở lưng thon trông rất oai vệ, nhưng phải đôi mắt hơi giảo hoạt thôi. Trông thấy thiếu niên ấy tới, ông già mừng rỡ khôn tả, vội tiến lên rỉ tai người ấy nói hồi lâu.
Cùng một lúc ấy, thiếu niên đẹp trai họ Đoàn bỗng hoảng sợ chạy

đến cạnh Lôi Vân khẽ nói:
- Lôi huynh ! Tên thanh niên này là đồ đệ của Khô Cốt Thần Quân đấy.
Lôi Vân nghe nói cả mừng nghĩ bụng:
- Nếu ta đả thương y thế nào Khô Cốt Thần Quân cũng phải ra mặt kiếm ta...

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 3
MỘT MỐI NGHI CỦA GIANG HỒ

Lôi Vân vừa nghĩ vừa liếc mắt nhìn thấy thiếu niên họ Đoàn mặt lộ vẻ lo âu, mồm mấp máy như muốn nói lại thôi.
Chàng động lòng hoài nghi nhưng vẫn không quên để ý cử chỉ của người nọ và miệng thì khẽ hỏi lại thiếu niên đẹp trai rằng:
- Còn gì nữa ? Đoàn huynh cứ nói đi ? Có tôi ở đây huynh khỏi sợ ai cả.
Thiếu niên họ Đoàn vẫn hoảng sợ khẽ gật đầu nói tiếp:
- Y là đại đồ đệ của Khô Cốt Thần Quân biệt hiệu là Thiết Tiên Thần Sát họ Dương tên là Ngọc Hy. Võ công của y..
Chàng ta mới nói tới đó phía trước mặt đã có tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng lại:
- Đã biết tên tuổi của ta rồi còn không mau...
Thiết Tiên Thần Sát Dương Ngọc Hy với giọng nói rất kiêu ngạo, mặt thì vênh lên, nhưng không hiểu tại sao y mới nói tới đó bỗng ngắt lời ngay. Thì ra y đã phát giác Lôi Vân đang trợn trừng đôi mắt hổ nhìn mình. Đôi mắt đối phương quá oai vệ cho nên y mới hãi sợ mà không dám nói tiếp là thế.
Thấy Ngọc Hy sợ mình mà quay mặt đi, Lôi Vân liền cười nhạt và xen lời nói:
- Mau báo danh cho ta hay. Nếu ngươi cho ta biết hiện giờ Khô Cốt Thần Quân ở đâu ta sẽ tha chết cho ngươi liền.
Ngọc Hy mặt liền biến sắc, đột nhiên cười khẩy mấy tiếng hậm hực nói:
- Tiểu tử này ngông cuồng thật ! Ta chưa hỏi ngươi mà ngươi đã hỏi ta trước rồi! Hừ ! Thần Quân đã mất tích năm năm, hiện giờ do ta tạm chủ trì Khô Cốc Môn !

Lôi Vân đảo ngược đôi ngươi một vòng cười vẻ khinh thị và nói tiếp:
- Ta không cần biết những trò ấy của ngươi ! Mục đích của ta là đang cần tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân. Chứ với bọn tầm thường các ngươi ta không coi vào đâu hết !
Ngọc Hy nghe nói cả giận, tóc dựng ngược, mắt trợn tròn, bổng phi thân lại giơ hữu chưởng lên sử dụng thế Di Sơn Đỉnh Phong nhằm ngực Lôi Vân tấn công luôn.
Lôi Vân chỉ cười nhạt một tiếng khẽ quay người một cái, thân hình của chàng đã lướt ra ngoài hơn ba trượng liền.
Ngọc Hy thấy thế cả kinh, y lại múa song chưởng nhằm ba nơi ngực, vai và bụng của Lôi Vân liên tiếp tấn công luôn ba chưởng vừa nhanh vừa mạnh khôn tả.
Lôi Vân đã nổi giận thật sự, nhưng thấy thế công của Ngọc Hy lợi hại như vậy cũng phải kinh hãi thầm. Ý nghĩ khinh địch đã thâu lượm khá nhiều cho nên chàng trầm chưởng ngưng thần vận công vào hai bàn tay chờ thế công của đối phương tấn công tới, thấy miếng gỡ miếng ngay..
Trong lúc kịch chiến, Lôi Vân sực nghĩ bụng:
" Cuốn sách da người đó là của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại có miếng vải vàng cài ở trên góc trái chắc là của Khô Cốt Thần Quân mà bọn người này tôn thờ cũng nên? Nhưng...sao chúng lại hỏi thăm ta như thế ? Chẳng lẽ chính bọn chúng cũng không biết Khô Cốt Thần Quân ở đâu chăng ? " Nghĩ tới đó chàng liền giở ngay thế Tam Chỉ Trấn Thiên ra phản công.
Đấu hơn được mười hiệp, Lôi Vân mặt lộ vẻ giận dữ dồn hết kình lực vào song chưởng nhằm mặt của Ngọc Hy đẩy luôn ra một thế nhanh như điện chớp.
Ngọc Hy mặt biến sắc vội nhảy qua một bên tránh né. Nhờ có thân hình rất nhanh nhẹn y mới tránh thoát được thế chưởng mạnh như vũ bão của Lôi Vân.
Thấy đối phương tránh được thế chưởng ấy của mình, Lôi Vân càng tức giận thêm, thét lên một tiếng giơ song chưởng lên cùng tấn công một lúc:
hữu chưởng sử dụng thế "Hoành Phách Nhu Tảo" (bổ ngang quét mềm), tả chưởng sử dụng thế "Nhập Hoài Thám Vật" (thò tay vào lòng xem có vật gì bên trong). Hai thế công này của chàng nhanh như điện chớp, mạnh như vũ bão quả thật lợi hại vô cùng.
Ngọc Hy thấy thế mặt liền biến sắc, mắt lộ vẻ hoài nghi không kém kinh hoàng, vì y thấy chưởng thế của đối phương chưa tấn công tới nơi bổng co hai ngón tay cái và út lại, còn ba ngón kia thì bổng tia ra

ba luồng cương khí kêu "sì sì" hoài nên y kinh hãi vô cùng vội lui về phía sau hai bước và nghĩ bụng:
" Chả lẻ Ngô Gia nói đúng ? Ân sư đã truyền thụ Tam Chỉ Trấn Thiên cho tên này thật chăng ? Không có lẻ...Ân sư và Tam Tuyệt Nhất Quân kia đã mất tích từ năm năm về trước..." Y chưa nghĩ xong bỗng thấy Lôi Vân tiến lên một bước, ba ngón tay rung động hoài, như vô số cây kích nhằm ngực mình đâm tới một lúc vậy.
Ngọc Hy vội lui về phía sau tránh né, định thần nhìn kỹ quả thấy thế vỏ của đối phương quả đúng là môn Tam Chỉ Trấn Thiên của Khô Cốt Thần Quân đã lừng lẫy khắp giang hồ và chưa hề gặp địch thủ bao giờ.
Y còn nhớ năm xưa khi Khô Cốt Thần Quân dạy bảo tới oai lực huyền kỳ, đã biểu diễn pho thần công này một lần cho y xem, y đã yêu cầu Thần Quân truyền thụ cho pho Tam Chỉ Trấn Thiên ấy nhưng Thấn Quân cứ lắc đầu không chịu dạy.
Bây giờ thấy môn tuyệt nghệ ấy xuất hiện ở tay của Lôi Vân, thử hỏi y không tức giận sao được ?
Nhất thời Ngọc Hy vừa hoài nghi vừa ghen tức nhưng vẫn không quên nhanh nhẹn tránh né thế công của Lôi Vân và miệng thì quát bão:
- Ngừng tay lại !
Chờ Lôi Vân ngừng tay lại rồi y nói tiếp:
- Pho Tam Chỉ Trấn Thiên của ngươi vừa sử dụng nếu quả thật là của Thần Quân đã truyền thụ cho thì ngươi quả thật là kẻ đại nghịch dám giết hại kẻ đồng môn của Khô Cốt như vậy. Nếu quả thật không phải do Thần Quân cho mà hôm nay ngươi không nói rõ ràng thì đừng hòng sống sót rời khỏi đây nửa bước.
Nói xong y trợn tròn đôi mắt lên chú ý đến hành động của Lôi Vân.
Không ngờ y vừa nói dứt lời thì Lôi Vân vẫn không phản ứng gì cả nên y càng tức giận thêm thét tiếp:
- Lời nói của ta ngươi có nghe thấy không ?
Như không nghe thấy gì cả, Lôi Vân vẫn thản nhiên ngơ ngác như một kẻ mất thần, đôi lông mày cau lại rồi bỗng dùng mũi kêu "hừ" một tiếng và đáp:
- Câm miệng ! Để ta nghĩ ngợi đã...
Tuy nói như vậy mà chàng không thèm nhìn ngó Ngọc Hy, và vẫn cúi đầu suy nghĩ và bụng bão dạ rằng:
" Cuốn sách da người ấy do Tam Tuyệt Nhị Quân để lại thì quyết không sai rồi. Nhưng Tam Tuyệt Nhị Quân đã biến đi đâu mất mà cả môn hạ của chúng cũng đều không hay biết..." Ngọc Hy bỗng trợn

trừng đôi mắt lên để tay phải vào ngang lưng ấn mạnh một cái, liền có tiếng kêu "xẹt" một tiếng rất khẽ.
Lôi Vân vội ngửng đầu nhìn mới hay tay của đối phương có thêm một cây roi dài đen nhánh vừa nhỏ vừa mềm, chàng vẫn dửng dưng nghỉ tiếp:
" Chắc về môn tiêu pháp này của y như thế nào cũng có tài ba gì hơn người?
Bằng không sao người ta lại gọi y là Thiết Tiên Thần Sát ?
Nghỉ tới đó chàng đã thấy tay phải của Ngọc Hy rung động và hất lên một cái, cây roi dài hơn năm thước và đen nhánh ấy bổng cuốn ngược trở lại. Chàng cả kinh vội đưa tay về phía sau rút trường kiếm ra kêu đến vút một tiếng, thân hình của chàng bổng tung mình nhảy lên như con chim lượn ở trên không, miệng thì rú kêu thật dài.
Tiếng rú của chàng chưa dứt, tay chàng rung động thanh kiếm một cái đả giở luôn ba thế " Ngân Thúy Phiêu Hoa " (hoa bay trong sợi bạc), " rường Hồng Đảo Qúa " (cầu vòng dài treo ngược) và " Ô Vân Cái Thiên " (mây đen che trời) trong pho Vân Lai tuyệt kiếm ra.
Chỉ thấy những bông hoa kiếm từ nhỏ biến thành to dần dần như một đám mây vậy mà mũi kiếm tấn công về phía nào quá kỳ ảo cho nên không ai có thể biết trước được. Ngọc Hy thấy thế cả kinh, tai y chỉ nghe thấy tiếng kêu vang động như tiếng sấm sét, mắt chỉ trông thấy cầu vòng xanh biếc, lúc trên, lúc dưới, lúc đông, lúc tây. Rõ ràng trông thấy mũi kiếm tấn công về phía trái nhưng thân kiếm vừa đi tới nửa đường lại đột nhiên xoay sang phía phải, thế kiếm vừa nhanh vừa mạnh như vậy y không sợ hãi sao được? Nên y vội giở " Trúc Thanh Thần Kiếm", tuyệt kỷ của Khô Cốt ra. Tuy y cầm trường tiên nhưng lại sử dụng như kiếm pháp. Y biết Lôi Vân lợi hại nên không dám coi thường vội vận hết công lực vào cánh tay nên thế công nào của y cũng mạnh khôn tả.
Lôi Vân thấy y dùng roi mà sử dụng như kiếm pháp cũng phải kinh hãi thầm vì roi vừa dài vừa mềm vừa nhỏ, nếu nội lực không đủ và cơ trí không khôn ngoan thì không sao vận dụng được nhẹ nhàng và tự nhiên như thế, đủ thấy tài ba của y cao siêu hơn người.
Nghĩ tới đó chàng liền thay đổi pho kiếm khác. Chàng đã quyết tâm giở toàn lực ra đối phó nên lần đầu tiên chàng sử dụng Lăng Không Tam Kiếm, tuyệt nghệ của sư môn mình là Trung Nhạc Chi Chủ.
Lúc ấy trường tiên của Ngọc Hy như một con trường xà nhằm ngực trước của Lôi Vân tấn công mà roi của đối phương lại cuộn vào sau lưng, chàng liền nhún vai nhảy lên trên cao tránh né.
Hình như Ngọc Hy biết trước thế nào chàng cũng nhảy lên tránh né

như vậy cho nên y vội hất cánh tay một cái, cây roi từ dưới phi ngược lên nhằm người chàng cuộn luôn.
Lôi Vân đang ở trên không thấy vậy rú lên một tiếng thật dài, ngấm ngầm vận chân khí dồn vào tứ chi đột nhiên sử dụng thế " Tương Điêu Triển Dực " (chim điêu duỗi cánh) trong Lăng Không Tam Kiếm ra. Chỉ thấy người chàng như mũi tên vọt lên trên cao hơn hai trượng, rồi bỗng thấy có một làn thanh quang che lấp hết thân hình của chàng.
Làn thanh quang đó là do chàng múa kiếm quá nhanh mà thành, rồi tựa như một đám mây từ từ đè xuống bên dưới tốc độ rất chậm chạp.
Ngọc Hy thấy thế cả kinh, làn thanh quang giáng xuống rất chậm nhưng sự thật lại nhanh vô cùng, chỉ thoáng chốc đã đè xuống đỉnh đầu y rồi. Y cảm thấy kiếm pháp này của Lôi Vân có thể theo được thân hình của địch mà tùy ý chuyển biến. Y lại ngước mắt nhìn lên, thấy làn thanh quang còn cách đầu mình không đầy nửa trượng và vẫn từ từ đè xuống tiếp. Y sợ hãi vô cùng, vội quất roi lên trên chống đỡ, người thì nhảy ra ngoài xa ba thước tránh né.
Ngờ đâu y chưa đứng yên bên tay đã có tiếng " vo vo " nổi lên. Y liếc mắt nhìn lên, mặt biến sắc, người run lẩy bẩy vì làn thanh quang vẫn còn ở trên đỉnh đầu, và lúc này chỉ còn cách đầu mình hai thước thôi.
Ngọc Hy kinh hãi vô cùng vội xoay người lướt sang phía bên trái nhanh như Điện chớp, ngờ đâu tai vẫn nghe tiếng " vo vo " như cũ. Y hãi sợ đến toát mồ hôi lạnh ra và cứ chạy loanh quanh, lúc nhảy sang đông, lúc lướt sang tây để tránh né lưỡi kiếm của Lôi Vân đè xuống.
" Vo vọ..vọ..bùng bùng ", lúc này Ngọc Hy nghe tiếng kêu đó không cần phải ngẩng đầu lên xem nửa, đã biết mình chạy quanh như vậy mà vẫn không sao thoát được kiếm quang của đối thủ, không những không tránh khỏi mà có lẽ đã đè xuống đến đỉnh đầu rồi nên y thất thanh kêu la luôn...
Bọn người áo vàng thấy Thiết Tiên Thần Sát bị nguy hiểm như vậy mà không ai dám ra tay cứu giúp hết. Chúng chỉ kêu " ối chà " hoài để tỏ rõ chúng vẫn quan tâm đến Ngọc Hy thôi.
Lôi Vân mặt lộ sát khí, thân hình đảo ngược và lơ lửng ở trên không. Nếu hạ thấp xuống tí nửa là chỉ có:
" giết ".
Ngọc Hy rầu rĩ vô cùng, tự biết không sao tránh khỏi làn kiếm quang. Đau lòng vô cùng, liền nhắm nghiền hai mắt để chờ chết, chứ không chạy loanh quanh như trước nữa.

Làn kiếm quang vẫn từ từ đè xuống đầu, Ngọc Hy buông xuôi tay, cây trường tiên rơi xuống đất, sắc mặt nhợt nhạt như xác chết trông không khác gì một xác chết.
Lôi Vân vẫn do dự chưa quyết định hẳn, nhưng kiếm quang của chàng vẫn từ từ đè xuống tiếp. Chỉ còn một thước...nửa thước, Ngọc Hy cảm thấy đỉnh đầu lạnh buốt, y cũng như mọi người kêu la một tiếng rất thảm khốc bởi tiềm ý thức mà nên.
Trong đầu óc đột nhiên nổi lên một thảm kịch, Lôi Vân lại thấy người ông kính mến nhất của mình đang treo lơ lửng ở trên cành cây thông, mắt lòi ra ngoài, lưỡi thè ra thật dài. Lửa giận nổi lên đùng đùng, không do dự nữa liền trầm kiếm thế xuống.
Đang lúc Ngọc Hy sắp bị đầu rời khỏi thân, máu vãi khắp sân thì đột nhiên thiếu niên đẹp trai họ Đoàn bổng buột miệng khẽ kêu:
- Ừ ! Đây là Lăng Không Tam Kiếm của Trung Nhạc Chi Chủ đấy !
Lôi Vân nghe nói rùng mình thót một cái, bổng hất trường kiếm lên, người như một con chim ưng lớn bay lượn trên cao rồi nhẹ nhàng nhảy xuống trước mặt thiếu niên họ Đoàn, mặt lộ vẻ hoài nghi, hai mắt nhìn thẳng vào vị thiếu niên kia.
Bọn người áo vàng thấy Ngọc Hy kêu la thảm khốc như vậy tưởng y đã bị Lôi Vân hạ độc thủ rồi, nhưng thấy Lôi Vân thâu kiếm nhảy xuống trước mặt thiếu niên họ Đoàn đứng yên, còn Ngọc Hy vẻ mặt ngơ ngác đứng như tượng gỗ ở đó, cái khăn " anh hùng " trên đầu y cả một mảng tóc đã rời khỏi đầu rơi xuống đất trông thật tang thương. Nhưng bọn áo vàng thở hắt ra một cái, mặt lộ vẻ hân hoan vì thấy y thoát chết, mớ tóc quí sao bằng được tánh mạng, dù có bị chém đứt cũng không sao.
Lôi Vân bổng tươi cười và hỏi thiếu niên họ Đoàn rằng:
- Đoàn huynh vẫn chưa cho đệ biết quý danh là gì ?
Thiếu niên họ Đoàn nhìn chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:
- Tiểu đệ họ Đoàn, tên là Hoá Minh !
Hình như Lôi Vân có vẻ hài lòng, cười khì một tiếng rồi đột nhiên biến sắc mặt quay lại quát bão Ngọc Hy với bọn áo vàng rằng:
- Các ngươi có bước mau không ? Chả lẻ còn chờ ta tiễn các ngươi hay sao ?
Bọn đại hán áo vàng thấy chàng thét như thế chân đã run như lò xo, còn Ngọc Hy thì như người nằm mơ mới thức tỉnh, hạ ý thức đưa tay lên sờ cổ một cái coi đầu mình có rời khỏi cổ chưa, mặt lộ vẻ kinh ngạc ngay. Có lẽ y thấy đầu mình vẫn còn nguyên, mình vẫn chưa chết nên mới có vẻ mặt như vậy. Thế rồi bộ mặt rầu rĩ và nản chí của y đã dần dần khôi phục như thường, nhưng điều mà y trông thấy

trước tiên là mình đã bị sỉ nhục vô cùng, vì mái tóc trên đầu đang nằm ở trên mặt đất. Lúc này y mới hiểu rõ tại sao vừa rồi đầu mình lại thấy lạnh buốt. Đồng thời y còn cảm thấy nhát kiếm của Lôi Vân đã khiến y suốt đời không còn hy vọng ngóc đầu lên nữa. Ít nhất tóc chưa mọc dài như củ thì đừng có hòng tái xuất hiện giang hồ xưng hùng xưng bá, dù võ công có luyện tới mức thượng thừa. Nghĩ tới đó mặt y bổng tái mét, vừa tức giận vừa hổ thẹn suýt tí nữa thì không sao giữ được thăng bằng. Vì sự sỉ nhục này, đã là một người có tên tuổi trong vỏ lâm, thì làm sao chịu nhịn nổi ?
Qúi vị nên rõ, ngày xưa người ta rất coi trọng mái tóc. Mái tóc là của cha mẹ ban cho, không bao giờ dám để nó bị tổn thương nên người xưa không bao giờ cạo đầu hết, trừ phi đi tu sang một thế giới khác. Bằng không sẽ bị coi như một đứa con bất hiếu ngay.
Lôi Vân lại trợn tròn đôi mắt lên quát bão tiếp:
- Họ Dương kia ! Ta khuyên ngươi nên mau đào tẩu đi. Ngươi cứ trố mắt lên như vậy không giết nổi người đâu. Hì ! Nếu ba tháng sau, nếu Tam Tuyệt Nhị Quân còn không xuất hiện, ta sẽ quay lại kiếm ngươi.
Ngọc Hy rầu rỉ đưa tay lên rờ đầu hổ thẹn quá hoá tức giận thét lớn:
- Được ! Quân tử nhất ngôn. Nếu ba tháng sau Thần Quân còn chưa xuất hiện thì họ Dương này sẽ đợi chờ đại giá ở dưới núi Trung Nhạc để trả thù nhát kiếm này.
Nói xong y cũng không gọi bọn người áo vàng mà xoay người bỏ đi luôn.
Bọn đại hán áo vàng đã định bỏ đi từ sớm nên không đợi Lôi Vân quát bão, chúng đã bỏ đi hết. Nhưng trước khi đi, chúng cũng không quên lườm Lôi Vân một cái, tỏ vẻ không chịu phục.
Lôi Vân không thèm chấp nhất chúng, chỉ cười khì một tiếng rồi quay mặt lại nhìn Đoàn Hoá Minh một hồi rồi mới nói tiếp:
- Tại sao Đoàn huynh lại biết Lăng Không Tam Kiếm của tại hạ như vậy ?
Thì ra lúc Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử truyền thụ Lăng Không Tam Kiếm cho Lôi Vân có nói:
" pho kiếm này tuy chỉ có ba thế kiếm thôi, nhưng gần đây ông mới sáng tạo ra, chưa xuất hiện giang hồ bao giờ ", cho nên bây giờ Lôi Vân nghe Hoá Minh nói toạc ra như vậy, cho nên chàng mới ngừng tay như thế.
Hoá Minh thấy chàng hỏi như vậy liền tủm tỉm cười hỏi rằng:
- Lôi huynh có phải là môn hạ của Trung Nhạc Chi Chủ không ?
Lôi Vân ngạc nhiên đáp:

- Phải ! Đoàn huynh tới Trung Nhạc có phải là tìm kiếm gia sư đấy không ?
Mặt bổng đỏ bừng, Hoá Minh vừa cười vừa đáp:
- Gia phụ là bạn thân lâu năm của Trung Nhạc Chi Chủ. Tiểu đệ đến Trung Nhạc là thừa lệnh gia phụ đem thư đến cho Âu Dương tiền bối.
Lôi Vân cả kinh, sực nghĩ tới mình không từ biệt mà rời khỏi núi như vậy, nếu Hoá Minh nhìn thấy, thế nào cũng nói cho ân sư biết tình hình vừa rồi nên chàng sực nghĩ ra một kế, rồi nói tiếp:
- Nếu như vậy huynh cứ đưa thư cho tiểu đệ để tiểu đệ chuyển giao cho.
Hoá Minh lộ vẻ do dự, một lát sau mới đáp:
- Xin huynh lượng thứ cho, gia phụ đã dặn phải đích thân trao cho lệnh sư.
Lôi Vân nghe nói trong lòng hơi kinh hãi, suy nghĩ giây lát rồi trong lòng nghĩ bụng:
" Ta không thể để cho ân sư biết chuyện ta tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân để trả thù như vậy. Nếu để chàng nọ gặp ân sư như vậy có phải là...".
Chàng vừa nghỉ tới đó, Hoá Minh lại hỏi tiếp:
- Lôi huynh có thể chỉ cho đệ biết chỗ ẩn cư của Âu Dương tiền bối không ?
Lôi Vân lo âu vô cùng buột miệng đáp:
- Lúc này ân sư của tiểu đệ không có ở trên núi. Một tháng trước đã vân du đi xa rồi.
Hoá Minh nghe chàng nói như vậy nóng lòng sốt ruột thêm, nhìn Lôi Vân nghĩ bụng:
" Biết làm sao bây giờ đây ? Cha đã dặn trong vòng nửa tháng thế nào cũng phải đưa thư này tận tay Âu Dương thúc thúc ".
Chàng vừa nghỉ vừa thò tay vào túi rờ lá thư ấy, miệng thì nói:
- Nếu không đưa tới cha sẽ nóng lòng lo âu chết đi được.
Chàng lại nghỉ tới lời của người cha dặn dò lúc mình lên đường:
"Hoa nhi ! Con thế nào cũng phải đem lá thư này tới nơi tới chốn. Nếu trong một tháng mà Âu Dương thúc thúc của con không tới cứu giúp cha thì hậu quả không thể tưởng tượng được..." Nghĩ tới đó chàng lo âu đến ứa lệ và cứ nhỏ dòng xuống hai má.
Lôi Vân thấy thế cả kinh nghĩ bụng:
" Sao đàn ông gì mà hơi tí lại khóc như thế ? Thực là kém..." Nghỉ tới đó chàng ngẩng mặt lên nhìn Hoá Minh thấy chàng ta vừa lo âu, vừa rầu rĩ nên chàng không nỡ nói dối nữa, vội an ủi rằng:

- Đoàn huynh muốn kiếm gia sư có việc gì thế ? Xin huynh cứ nói ra cho đệ hay, chưa biết chừng đệ có thể thay sư phụ giúp huynh được phần nào cũng nên.
Hoá Minh đưa mắt nhìn chàng một cái nghĩ bụng:
" Võ công của chàng ta cao siêu như vậy, chắc chừng có thể giải nguy cho cha ta cũng nên ! " Nghỉ tới đó, chàng móc túi lấy lá thư ra đưa cho Lôi Vân, nhưng không hiểu tại sao chàng rụt tay lại và nghỉ tiếp:
" Chả cần cho chàng ta xem. Vả lại cha đã dặn phải trao tận tay Trung Nhạc Chi Chủ mới được. Nếu bây giờ...kiếm không thấy Âu Dương thúc thúc thì ta chỉ nhờ chàng ta giúp..." Chàng vừa suy nghĩ vừa ngắm nhìn Lôi Vân, giây lát mới dùng giọng hết sức nhu mì hỏi:
- Đệ có một việc này muốn nhờ và không biết huynh có vui lòng giúp cho không?
Lôi Vân hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười hỏi lại:
- Việc gì thế ? Xin huynh cứ nói !
Chàng vừa hỏi, vừa hổ thẹn thầm nghĩ bụng:
" Nếu chàng ta kiếm ân sư có việc gì rất quan trọng thì nguy tai..."
Hoá Minh u oán đáp:
- Ngoài thành Khai Phong, tỉnh Sơn Tây Hồ Bắc, có một sơn trang tên là Thúy Trúc Trang, cảnh sắc rất đẹp. Nếu Lôi huynh có rãnh nên đi đến đó du ngoạn một phen...
Lôi Vân ngẩn người ra nghĩ bụng:
" Mời ta đi đến đó du ngoạn chắc không phải chỉ để cho ta thưởng thức ngắm phong cảnh đẹp đâu ? " Tuy bụng nghỉ như vậy, nhưng chàng vẫn nhận lời ngay. Hoá Minh thấy chàng nhận lời như vậy cả mừng, mặt lộ vẻ đẹp một cách nhu mì.
Lôi Vân thấy chàng nọ hớn hở tươi cười, trong lòng mình cũng cởi mở khá nhiều. Chàng ngẩng đầu lên nhìn trời thấy mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi. Lúc này đã là chính ngọ, Lôi Vân liền cười và hỏi:
- Thế nào ! Bây giờ đi chứ ?
Hoá Minh vội vàng bỏ lá thư vào túi, nhặt thanh trường kiếm lên, rồi cùng nhau đi trên đường cái quan, tiến thẳng về tỉnh Hồ Bắc.
Lôi Vân theo sau, hai người tới thị trấn mua ngựa tốt rồi phóng thẳng về phía Khai Phong...
Sáng ngày hôm sau, Lôi Vân đã thấy trước mặt có một tảng đá lớn cao đến vai người trên có khắc chử " Thúy Trúc Trang " thật lớn, mới hay đã tới nơi rồi.
Hoá Minh chỉ về phía trước vừa cười vừa nói:
- Đã tới nơi rồi đấy Lôi huynh à !

Chưa nói xong mặt chàng ta bổng rầu rĩ và có vẻ rất lo âu...
Thấy nét mặt của Hoá Minh khác lạ, nhưng Lôi Vân nhận thấy mình với chàng ta mới hiểu biết nhau lần đầu không tiện hỏi nguyên nhân, liền nhìn về phía Tay chàng nọ chỉ, thấy chỗ cách mình chàng khoảng nửa dặm, có một dãy nhà đều đặn và rất có qui mô. Xung quanh lại trồng nhiều cây kiểng rất đẹp. Chàng liền gò cương ngựa lại, nhìn Hoá Minh vừa cười vừa hỏi:
- Thế nào ? Chúng ta phóng ngựa vào trong sơn trang hay đi bộ vào ?
Hoá Minh gượng cười nhưng không trả lời mà vội nhảy xuống ngựa trong lòng rất cảm khái và nghĩ bụng:
" Thiết nghĩ năm xưa ai cũng coi Thúy Trúc Trang này là nơi thánh địa của vỏ lâm. Không cho phép ai cưỡi ngựa, bước một bước vào trong phạm vi của sơn trang. Sau khi ông chết, bây giờ cha phải cầu tới người khác đến cứu viện. Còn ba ngày nửa...theo cha nói thì trong nửa tháng thế nào ta cũng phải về tới nơi, nhưng trong khi đi đường lại gặp Linh Điện đạo trưởng, đả làm trễ mất mấy ngày của ta, mà lại không tìm thấy người mà ta tìm kiếm..." Nghỉ tới đó, chàng liếc mắt nhìn trộm Lôi Vân một hồi rồi lại nghĩ bụng:
" Chàng có thể chế phục được Khô Cốt môn, có lẽ chàng cũng tạm giải nguy được cho cha tạ.." Lúc ấy Lôi Vân cũng xuống ngựa theo Hoá Minh tiến về phía trước. Chỉ trong nháy mắt đã tới dãy nhà lớn luôn. Đi đến một căn nhà to lớn đồ sộ nhất, Lôi Vân thấy cửa nhà này sơn đỏ, trên có hai cái vòng bằng đồng rất lớn nhưng bên trong lại im lặng như tờ, lạnh lùng và trầm tịch như một căn nhà mồ vậy. Chàng ngạc nhiên nghĩ bụng:
" Sao toà nhà đồ sộ như thế mà bên trong lại không có người..." Hoá Minh cau mày lại, chần chờ giây lát rồi mới đưa tay gõ cửa. Không ngờ tay chàng vừa đụng vào cánh cửa lớn đã nghe thấy tiếng kêu " kẹt ", và cánh cửa nọ đã từ từ mở ra luôn, mới hay cửa này chỉ khép hờ...
Chàng bổng biến sắc mặt, trong lòng vô cùng lo âu vội phi thân vào trong liền.
Lôi Vân cũng thấy tình hình hơi khác lạ, chỉ sợ Hoá Minh thất thế nên vào theo tức thì. Chàng thấy mình đang ở trong một đại sảnh rộng lớn. Nhưng lạ nhất là đại sảnh đó rộng lớn nhưng lại không có đồ đạc gì cả, trên vách ở phía trước mặt có dán một tờ giấy nhỏ. Mắt chàng rất sắc bén, vội nhảy tới gần xem thấy trên giấy có viết hai hàng chữ nhỏ như sau:
" Cáo thị Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao " Chàng định đọc tiếp

thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng kêu " lách cách ", chàng giật mình kinh hải, vội quay mình lại phi thân đến bên Hoá Minh để chuẩn bị. Chàng thấy bên trái có một cái cửa nhỏ chỉ vừa một người đi đã mở toang, bên trong có mấy người lần lượt bước ra.
Trông thấy bọn người ấy, Hoá Minh mới thở nhẹ quay đầu lại Lôi Vân vừa cười vừa nói:
- Lôi Vân chúng ta đi vào đi !
Lôi Vân hãy còn nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy năm người vừa bước ra đó, người đi đầu là một đại hán trung niên, tuổi trạc tứ tuần, mặt hồng hào, râu lún phún nhưng trông rất oai vệ. Người đó vừa cười vừa hỏi:
- Hoá Minh ! Con đã về đấy à ?
Hoá Minh mặt đỏ bừng, liếc nhìn Lôi Vân lộ vẻ bẽn lẽn một cách rất nhu mì, nhưng chỉ thoáng cái thôi chàng ta vội trấn tĩnh được ngay. Vội tiến đến vị đại hán trung niên đó với vẻ mặt nghi ngờ hỏi:
- Cha ! Sao khách sảnh này lại bỏ trống như thế ?
Người trung niên ấy cười sang sảng ngắm nhìn Lôi Vân một hồi rồi mới trả lời Hoá Minh rằng:
- Hoá Nhi ! Tội nghiệp cho con phải vất vả như vậy. Bây giờ cha không còn sợ gì nữa, con mau vào bên trong xem ai đã tới.
Nói tới đó, ông ta bỗng xầm nét mặt lại và lộ vẻ oán hận rồi ngẩng đầu nói tiếp:
- Hừ ! Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao nếu còn dám tới đây...
Lôi Vân nghe nói cả kinh nghĩ bụng:
" Trong khách sảnh chả có tờ yết thị của Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao là gì...nếu vậy Đoàn huynh đi Tung Sơn tìm kiếm gia sư có việc cần, nhỡ việc này có sự gì thất thế thì lời nói dối của ta chả..." Hoá Minh thấy cha mình cười tươi như vậy càng ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Cha bão ai đã tới thế ?
Nghe lời nói của Hoá Minh, Lôi Vân đã biết người trung niên trông rất oai vỏ này chính là Thúy Trúc Trang Chủ Đoàn Hữu Minh mà tiếng tăm đã lừng lẫy khắp thiên ha.....
Khi Lôi Vân còn ở trên núi, đã nghe sư phụ của chàng là Trung Nhạc Chi Chủ đã nói đến cái tên Thúy Trúc Trang rồi. Nhưng thật sự chàng không biết Thúy Trúc Trang Chủ Kim Ty Nhân Đoàn Kỳ Suyễn tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ lại là phụ thân của người trung niên này, mà không phải là Thiết Ty Nhân Đoàn Hữu Minh đang đứng ở trước mặt đâu.
Lôi Vân lại lầm tưởng Thiết Ty Nhân là Kim Ty Nhân, liền tiến lên vái

chào và nói:
- Tiểu bối Lôi Vân tham kiến Đoàn tiền bối !
Hoá Minh vội đến bên cạnh Đoàn Hữu Minh, với giọng rất dịu dàng và nói:
- Cha ! Lôi huynh là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương thúc thúc đấy!
Đoàn Hữu Minh khẽ kêu "ồ", trợn tròn đôi mắt lên ngắm nhìn Lôi Vân một hồi, rồi mới cười lớn tiếng và nói:
- Trung Nhạc Chi Chủ có người đồ đệ tốt thật...
Ông ta chưa nói hết lời thì bên trong có một tiếng ho khàn vọng ra và một người ăn mày quần áo lam lũ, đầu tóc rối bù ở trong cửa nhỏ vừa ra tới bên ngoài đã lớn tiếng nói:
- Thảo nào Đoàn lão đệ bỏ chạy ra ngoài này không tiếp kẻ ăn mày ta. Hừ !
Tưởng là ai, té ra là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thì lạ lùng cái quái gì ?
Lôi Vân hơi tức giận, ngẩng đầu lên nhìn, liền rùng mình một cái. Chàng thấy người ăn mày ấy râu ria và đầu tóc bù rối cao kín cả đầu và mắt, chỉ hở có hai con mắt long lanh ra thôi. Mới trông thấy đã biết đối phương là người võ công rất cao siêu rồi. Chàng liền nghĩ bụng:
" Người này ăn nói kiêu ngạo thế nào cũng là người có tên tuổi và địa vị rất cao. Hay là y là một người trong Giang Hồ Tân kỳ cùng với sư phụ ta chăng ? " Đoàn Hữu Minh vừa cười vừa nói:
- Lại đây Vân lão đệ. Để lão giới thiệu cho, vị này là Giang Nam Hiệp Cái đấy !
Lôi Vân vội chắp tay chào, đang định lên tiếng thì Giang Nam Hiệp Cái đã xua tay và khịt mũi một hồi, rồi mới cất giọng quái dị nói tiếp:
- Đừng có đắc chí vội. Chưa chắc đệ tử của lão già Âu Dương hơn được đệ tử của mổ. Lại đây, chúng ta vào bên trong để ngươi xem đồ đệ của ta.
Hiệp Cái nói như vậy khiến Lôi Vân dở khóc dở cười, mà cứ đứng đờ người ra đó.
Đoàn hữu Minh vịn vai Hoá Minh và nói tiếp:
- Hoa nhi ! Chúng ta vào bên trong đi, đại sảnh này bỏ trống là để chờ Phù Dung Lang Quân tới đấy !
Lôi Vân ngạc nhiên nghĩ bụng:
" Y tự xưng là Đoàn Hoá Minh, nhưng sao cha y lại gọi y là Hoa nhi như thế?" Nghĩ tới đó chàng nổi giận và phát giác, thiếu niên đẹp trai nọ đã đùa giỡn với mình, liền nghỉ tiếp:
" Được ! Đoàn Hoá Minh. Hừ ! Ta thật xấu hổ quá, Hoá Minh và Hoa

danh chỉ khác nhau có một chữ kim đứng bên cạnh mà thôi..." Đoàn Hữu Minh quay đầu lại nói với Lôi Vân:
- Lôi lão đệ ! Mời vào bên trong luôn một thể !
Lôi Vân bị Hiệp Cái nói kháy cho vài câu và lại phát giác Hoá minh không phải là tên thật trong lòng đã bực tức rồi, nhưng đối với Đoàn Hữu Minh chàng vẫn không dám thất lễ, liền đi theo vào cái cửa nhỏ bên trái luôn.
Xuyên qua một cái hành lang rất dài, đột nhiên Giang Nam Hiệp Cái lớn tiếng gọi:
- Vân nhi ! Có mau lăn ra đây không ?
Lôi Vân nghe nói trong lòng hơi nổi giận, định nổi khùng thì bổng nghe thấy tiếng kêu "dạ" rất trong trẻo và một bóng người nho nhỏ phi thân tới. Chàng định thần nhìn kỹ thì mới hay bên cạnh Hiệp Cái đã có một thiếu nữ tuyệt sắc. Nàng ta cất giọng nũng nịu nói:
- Sư phụ ! Pho Tựu Địa Thập Bát Cổn Vân nhi mới học được hai phần, người vẫn còn kém hoa? hầu nên không sao lăn ra được.
Thoạt tiên Lôi Vân nghe Hiệp Cái gọi Vân nhi lại tưởng là gọi mình, nhưng bây giờ thấy thiếu nữ áo xanh này tên Vân nhi chàng mới nguôi cơn giận. Chàng đưa mắt nhìn chung quanh thấy mình đã vào tới một khách sảnh nho nhỏ, giữa khách sảnh có bày sẵn một mâm cơm. Hiệp Cái Lục Triệu Ký bổng vênh mặt lên nói:
- Chưa học thuộc, sư phụ không để yên cho đâu. Thôi được con thử lăn ngay ở đây cho sư phụ xem thử coi nào ?
Ông ta vừa nói vừa giận dữ làm như là thật vậy.
Thiếu nữ áo xanh tên là Vân Nhi liếc mắt nhìn Lôi Vân một cái, hiểu ngay dụng ý của sư phụ liền cười nũng nịu đáp:
- Sư phụ bão con nhảy thì con nhảy luôn nhé.
Nói xong nàng liền nhún chân nhảy luôn lên trên cao hai trượng, đầu sắp va đụng vào mái nhà. Lôi Vân thấy hai thầy trò của Hiệp Cái như vậy suýt tí nửa thì bật cười thành tiếng, trong bụng chàng nghỉ:
" Đôi sư đồ này kỳ lạ thật. Một người ăn mày ăn mặc rách rưới và nhơ bẩn như thế lại thu nhận được một đồ đệ xinh đẹp như vậy "
Vừa nghỉ tới đó mặt chàng đã biến sắc, vì chàng thấy khi thiếu nữ đó nhảy lên trên không không có vẻ gì là kỳ lạ hết, nhưng khi nhảy xuống đất lại rất kinh người, chỉ thấy áo nàng phấp phới. Lúc giáng xuống tốc độ chậm lạ lùng. Chàng thầm nghỉ:
" Nếu nàng học biết Lăng Không Tam Kiếm mà lại có môn khinh công này thì sẽ lợi hại biết bao. " Thì ra khi hạ chân xuống, thiếu nữ nín hơi lấy sức làm cho mình nàng rất nhẹ nên nàng mới giáng xuống từ từ như thế được. Tốc độ xuống của nàng càng chậm bao

nhiêu thì tỏ ra công lực nàng cao bấy nhiêu.
Hiệp Cái thấy vậy, mặt lộ vẻ đắc ý nhìn Lôi Vân cả cười, hình như có ý muốn nói:
" Ngươi xem thế nào ? Đồ đệ của ta có giỏi không ? ". Và bão đồ đệ biểu diễn võ công như thế, hình như là có ý muốn khiêu chiến với chàng vậy.
Lôi Vân hơi bực mình đồng thời tính hiếu thắng lại nổi lên liền nghỉ ngay ra một kế, chàng buột miệng nói:
- Đáng tiếc thật !
Hiệp Cái biến sắc mặt quát hỏi:
- Đáng tiếc cái gì ?

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 4
HUNG HĂNG QUÁ NỖI

Giang Nam Hiệp Cái lại vênh mặt lên giận dữ hỏi tiếp:
- Ngươi bão đáng tiếc cái gì ? Tiểu tử ! Nếu bảo ngươi làm thử, Cho dù ngươi có học thêm ba năm nữa cũng chưa chắc đã làm được như Vân Nhi vừa rồi.
Lôi Vân chớp mắt một hồi rồi mỉm cười đáp:
- Xin tiền bối chớ có nổi giận như vậy, vừa rồi tiểu bối nói chơi đấy thôi...
Giang Nam Hiệp Cái nghe thấy chàng ta nói như vậy liền tức giận thật sự, cười nhạt một tiếng định quát hỏi thì đồ đệ của ông ta còn nóng tính hơn, thét lớn:
- Nói chơi ? Thế là nghĩa lý gì ?
Lôi Vân với vẻ mặt dửng dưng ngẩng đầu nhìn thiếu nữ tuyệt sắc, và cũng tên là Vân Nhi, thấy nàng ta đang giận dữ, hai mắt trợn tròn, hai má đỏ bừng, trông lại càng đẹp hơn trước nhiều, chàng liền nghĩ bụng:
" Cô bé này nóng tính thật, nhưng khi nổi giận lại quá đẹp " Chàng vừa nghỉ tới đó thì Vân Nhi lại thúc giục:
" Nói đi " Chàng thấy nàng ta tức giận một cách đáng yêu như vậy, lòng tinh nghịch lại nổi lên, liền nghỉ tiếp:
" Ta trêu tức nàng một hồi nữa mới được... Hừ ! Thiếu nữ tuyệt sắc như vậy có lẽ... có lẽ chỉ có Đoàn lão đệ mới xứng đôi với nàng ta

mà thôi ! " Nghỉ tới đó chàng đưa mắt nhìn xung quanh không thấy Hoá Minh đâu, nên chàng đoán chắc là Hoá Minh đã vào trong nội sảnh rồi.
Giang Nam Hiệp Cái là một vị kỳ hiệp rất thích du hí phong trần, nhưng thấy thái độ của Lôi Vân như vậy, ông ta không sao nhịn được thật sự, liền quát tháo kêu như sấm động:
- Tiểu tử ! Ta hỏi ngươi có nghe thấy không ?
Lôi Vân cả kinh, biết mình mà còn đùa giỡn nữa thế nào ông ta cũng nổi giận thật sự, thì lúc ấy phiền phức lắm, nên chàng vội tươi cười đáp:
- Tiền bối hỏi chuyện, tiểu bối đâu dám không nghe !
Vân Nhi giận dữ tiến tới trước mặt Lôi Vân, chống nạnh giận dữ quát bão:
- Câm miệng ! Vừa rồi ngươi nói đáng tiếc là đáng tiếc cái gì ? Có phải ngươi không phục tài ba của bổn cô nương không ? Có giỏi thì nhảy thử xem...
Lôi Vân liếc nhìn Vân Nhi, tuy thấy nàng giận rất đáng yêu, nhưng trong lòng không nở, vội cười đáp:
- Xin cô nương chớ có tức giận như vậy, tôi chỉ...
Chàng chưa nói dứt lời thì thấy bóng xanh trước mặt thấp thoáng và bên tai có tiếng kêu "vù vù", thì ra tay của Vân Nhi nhanh như điện nhằm vào huyệt Dương Quang ở trước ngực chàng điểm tới.
Lôi Vân tủm tỉm cười tránh sang bên trái nửa bước, vừa vặn tránh được hai ngón tay của Vân Nhi điểm tới.
Vân Nhi thấy thế công mình bị hụt liền quát tháo lanh lảnh, xoay người đưa tay trái điểm vào Tiếu yếu huyệt phía sau lưng của Lôi Vân tức thì. Lần này tốc độ điểm huyệt của nàng nhanh hơn lần trước rất nhiều, có thể nói là rất tinh xảo là khác. Nhưng Lôi Vân vẫn tươi cười, và thái độ vẫn ung dung, chỉ hơi xoay người là tránh khỏi thế công ấy của Vân Nhi liền.
Vân Nhi hơi ngạc nhiên, nghiến răng mím môi tấn công luôn ba thế một lúc. Thế nào cũng nhằm vào yếu huyệt của đối phương mà điểm tới và nhanh không thể tưởng được.
Lôi Vân hơi bực mình, nghĩ bụng:
" Nếu ta không ra tay thì cô bé này không chịu phục tài ba của ta đâu !" Nghỉ như vậy chàng liền dở pho Thần Lý Mê Tung ra tránh né.
Tha hồ chỉ và chưởng của Vân Nhi nhanh và lợi hại đến đâu, Lôi Vân vẫn tủm tỉm cười, thái độ an nhàn, tránh trái né phải, tránh những thế công lợi hại của đối phương dễ dàng.
Một lát sau, Vân Nhi tấn công luôn mười mấy thế rồi mà Lôi Vân vẫn

chưa trả đũa. Không những nàng không điểm trúng được người chàng thế nào mà ngay cả tà áo của chàng nàng cũng không đụng được.
Hiệp Cái vốn dĩ không có ác ý với Lôi Vân. Lúc này thấy đồ đệ cưng của mình giao đấu với Lôi Vân nên đứng sang bên cùng Đoàn Hữu Minh xem trận đấu.
Đột nhiên có tiếng thét rất thánh thót nổi lên, Vân Nhi đã thay đổi thế công của mình. Chưởng và chỉ công của nàng như cuồng phong bạo vũ, chuyên nhằm ngực Lôi Vân tấn công tới, đồng thời bộ pháp của nàng cũng thay đổi theo. Chỉ thấy người nàng phi lên cao chỉ cách mặt đất khoảng nửa thước rồi nhảy xổ lại tấn công Lôi Vân luôn.
Lôi Vân thấy thế cả kinh, vội định thần lấy sức đâm hai chân vào nhau một cái, bước luôn sang bên trái, người chưa đứng vững đã giở luôn Thần Lý Mê Tung ra, đổi luôn ba bộ vị một lúc.
Hiệp Cái thấy thế mỉm cười khẽ gật đầu, ông ta không ngờ trong thời gian ngắn ngủi như thế mà Lôi Vân có thể liên tiếp biến hoá thay đổi ba bộ vị như vậy.
mỗi cái bước của chàng vừa vặn tránh né được thế công của đồ đệ cưng của mình.
Hình như bộ pháp ấy chuyên dùng tránh né thế công của Vân Nhi mà tạo ra.
Giang Nam Hiệp Cái cả kinh, trong lòng hoài nghi vô cùng, lại trố mắt lên ngắm nhìn lần nữa. Y đã nhận xét thấy bộ pháp của đối phương chỉ có chín bước thôi, nhưng biến hoá rất ảo diệu khôn lường.
Một lát sau, vì bộ pháp huyền diệu ấy, Giang Nam Hiệp Cái sực nhớ tới một người, suýt tý nữa thì thất thanh kêu la. Tuy y kêu chưa ra tiếng nhưng đã không nhịn nổi, liền quát lớn:
- Giỏi thật... nghiệp chướng... ngươi dám nằm vùng...
Triệu Ký vừa quát tháo vừa nhảy xổ tới tấn công Lôi Vân luôn.
Lôi Vân đang đắc chí, không ngờ lại có sự đột biến như thế. Vì hai chữ "nằm vùng" không khác gì sét đánh ngang tay, chàng liền ngẩn người ra đứng yên.
Giang Nam Hiệp Cái Lục Triệu Ký mặt lộ sát khí, đưa tay phải ra chộp cổ tay của Lôi Vân đang đứng ngẩn người ra ở đó.
Vì không phòng hờ, Lôi Vân để cho đối phương chộp trúng cổ tay trái.
Chàng cảm thấy cổ tay đau nhức, cả cánh tay cũng tê tái theo. Sự kích thích quá mạnh ấy làm cho chàng hết ngơ ngác, liền thắc mắc hỏi:
- Tiền bối nói như thế là có ý nghĩa gì ?

Triệu Ký cười nhạt đáp:
- Ý nghĩa gì ư ? Ngươi cứ tự hỏi sẽ biết.
Y vừa nói vừa bóp mạnh một cái, Lôi Vân lại thấy đau và tê tái thêm, tứ chi cũng mất sức theo. Triệu Ký đã dùng tới bảy thành chân lực rồi, để bóp mạch môn của Lôi Vân.
Nhất thời Lôi Vân cảm thấy khí huyết không lưu thông, mồ hôi trên trán toát ra như tắm, khó chịu vô cùng. Chàng kinh ngạc hỏi tiếp:
- Tiền bối muốn thử công lực của tại hạ, không nên sử dụng phương pháp này.
- Câm miệng ! Thử công lực của ngươi ư ? Ta muốn ngươi chết thì có.
Y vừa nói vừa nhấn thêm một thành công lực. Lôi Vân chịu không nổi đang định la lên...
Sự thể xảy ra quá đột ngột, Vân Nhi và Đoàn Hữu Minh phải kinh ngạc vô cùng.
Lúc ấy, bỗng có một thiếu nữ áo trắng, mặt mũi thanh lệ Ở ngoài cửa bước vào. Thấy vậy, nàng cả kinh thất sắc, nhảy ngay tới cạnh Triệu Ký, vội hỏi:
- Lục thúc thúc ! Chuyện gì thế ?
Triệu Ký trợn mắt không trả lời mà hỏi lại:
- Hoa Nhi ! Y là ai thế ?
Lúc ấy, Vân Nhi cùng với Hữu Minh tiến lại gần. Thiếu nữ áo trắng vừa vào tới tên là Hoa Nhi ấy chính là Đoàn Hoá Minh, người đã hẹn Lôi Vân tới, cũng chính là con gái của Đoàn Hữu Minh tên thật là Đoàn Nhược Hoa.
Nhược Hoa hơi ngạc nhiên rồi trả lời:
- Là đệ tử của Âu Dương thúc thúc.
Triệu Ký nhanh tay nhằm yếu huyệt trước ngực Lôi Vân điểm tới. Chưa kịp kêu "hự" thì Lôi Vân đã bị điểm trúng và té ngã ngay.
Triệu Ký liếc nhìn Lôi Vân và nghĩ bụng:
" Khi nào pho Thần Lý Mê Tung của Tam Tuyệt Nhị Quân lại xuất hiện trong người của đệ tử Trung Nhạc Chi Chủ được ? Tên này táo gan thật. " Nhược Hoa thấy vậy lo âu vô cùng, vội hỏi:
- Lục thúc thúc làm gì thế ?
Triệu Ký lạnh lùng đáp:
- Hừ ! Y không mạo nhận đồ đệ của ai, lại mạo nhận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ.
Lôi Vân nằm ở dưới đất đang thắc mắc, lại nghe Giang Nam Hiệp Cái nói như vậy, mới biết đối phương hiểu lầm mình. Nhưng thấy đối phương không phân biệt nếp tẻ gì hết, mà đã ra tay tấn công lén như

vậy. Chàng tức giận vô cùng, liền gượng tự giải huyệt lấy. Nhưng cách điểm huyệt của Hiệp Cái rất kỳ lạ, tuy thần trí tỉnh táo nhưng miệng thì không nói được gì cả, tay chân không sao cử động được.
Hữu Minh có vẻ nghĩ ngợi, rồi nhìn Nhược Hoa khẽ hỏi:
- Hoa Nhi ! Sao con lại quen biết y ?
Nhược Hoa liền đem chuyện mình gặp Lôi Vân ở Trung Nhạc như thế nào kể hết cho mọi người nghe. Triệu Ký nghe nói, mặt lộ vẻ trầm ngâm, do dự giây lát, nhưng y lại dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, rồi nói:
- Hơn năm năm rồi, mổ chưa gặp Trung Nhạc Chi Chủ, và cũng không nghe nói ông ta thu đồ đệ. Nếu ông ta thu đồ đệ đi chăng nữa, trong thời gian ngắn ngủi năm năm, võ công tiến bộ đến đâu cũng không sao thắng nổi Ngọc Hy.
Việc này không thể tin...
Ngừng lại giây lát, y lại nói tiếp:
- Nhưng... nếu y là đồ đệ của Thiên Lý Thần Hành, sao lại đánh nhau với đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân như thế ? Hơn nữa...
Lôi Vân nghe nói càng tức giận thêm, nghĩ bụng:
" Nghe lời nói của y, thì hình như y khinh thường cả ân sư ta. Thế nào rồi cũng có ngày ta sẽ cho y biết Lôi Vân không phải là kẻ bất tài.
" Chàng nghĩ như vậy, nhưng yếu huyệt bị phong bế không sao nói được, đành chỉ nằm đó trố mắt nhìn lên mà thôi.
Nhược Hoa nghe Hiệp Cái nói như vậy, mặt liền biến sắc, trong lòng không yên. Nhưng nhất thời nàng không kiếm ra được sự vật gì để chứng minh thân phận và lai lịch của Lôi Vân. Trong thâm tâm nàng thì nàng đã chứng thực Lôi Vân là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ rồi.
Đồng thời, nàng cũng có một cảm giác rất kỳ lạ, là lời của người thanh niên này đáng tin cậy.
Từ khi Đoàn Kỳ Thuỵ, trang chủ của Thúy Trúc sơn trang này chết đến giờ, Hữu Minh cứ bị kẻ thù đến xâm lấn luôn luôn. Mấy hôm trước lại nhận được dấu hiệu độc đáo của môn hạ Vân Thái Thư Sinh, nên từ đó đến nay ngó nửa tháng trời, y không khác gì là con chim nhìn thấy cây cung vậy, nên y nghe thấy Triệu Ký nói như thế, chẳng cần suy nghĩ gì hết, đã quát lớn:
- Lục lão ca, nếu y là môn đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thì chúng ta cứ phế y đi.
Nói xong, y xông lên luôn.
- Hãy khoan...
Song Tuyệt Nữ Triệu Tiểu Vân và Tiểu Dung đồng lên tiếng và vẻ

mặt rất lo âu, nói:
- Sư phụ, nếu y là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thì làm gì có tài ba như vậy.
Triệu Ký ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:
- Tam Tuyệt Nhị Quân năm người, mỗi người đều có tuyệt nghệ riêng, người nào cũng có sở trường riêng của người ấy. Vừa rồi y ung dung tránh né được các thế công của con, không lấy gì làm lạ, nhưng nếu muốn đánh bại được Dương Ngọc Hy, thì điểm này quả thật khó hiểu...
Hữu Minh cười nhạt, hai mắt sáng rực lên, hậm hực nhìn Lôi Vân giận dữ nói:
- Trong lúc đại địch sắp tới, mà tiểu tử này lại vừa đến nơi, biết đâu đó chả là khổ nhục kế của bọn môn hạ Tam Tuyệt Nhị Quân bày ra, sai tiểu tử đến đây nằm vùng.
Triệu Ký vỗ đùi đến đét một cái rồi đỡ lời:
- Có lý lắm, lão phu suýt bị đánh lừa...
Nói xong, y tiến tới gần Lôi Vân, giơ tay phải lên nhằm Thiên Linh huyệt ở trên đỉnh đầu của Lôi Vân giáng xuống.
Triệu Ký là người hiệp nghĩa, coi kẻ ác như kẻ thù, nghe Hữu Minh nói như vậy liền tin ngay Lôi Vân là người của Tam Tuyệt Nhị Quân sai đến nằm vùng, nên y mới giận dữ và ra tay hạ độc thủ như thế.
Nhưng bàn tay của y sắp đụng tới đỉnh đầu của Lôi Vân, thì y đã nghe phía sau lưng có hai tiếng kêu la thánh thót và chứa đầy sự lo âu với quan tâm. Y ngạc nhiên vô cùng, nên y lại nhìn mặt Lôi Vân một cái, thấy bộ mặt của chàng ta anh tuấn khác thường, nên y lại do dự. Lúc ấy bàn tay của y chỉ còn cách đầu Lôi Vân có hai tấc thôi.
Nhược Hoa bỗng quát lớn:
- Tiền bối hãy khoan. Anh ấy không phải là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân đâu. Nếu là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thì tại sao lại biết sử dụng Lăng Không...
Đang lúc ấy bỗng có tiếng chân nhộn nhịp ngoài cửa, có một người trạc tuổi trung niên, ăn mặc theo lối gia đinh, hoảng hốt chạy vào nói:
- Trang chủ, trong đại sảnh đã phát hiện tung tích của địch rồi.
Triệu Ký nghe nói, mặt biến sắc, vội nói:
- Hãy để tiểu tử ở đây đã.
Chưa nói xong, y đã nhanh như một mũi tên đi luôn. Vừa đi y vừa hỏi Nhược Hoa:
- Y sử dụng pho Lăng Không Tam Kiếm đánh bại Dương Ngọc Hy đấy.
Triệu Ký cả kinh, buột miệng hỏi tiếp:

- Lăng Không Tam Kiếm của Âu Dương Tử...
Hoàn cảnh không cho phép y nghĩ ngợi nhiều, Lôi Vân có nhiều điểm nghi ngờ, làm sao y hỏi cho hết được ?
Đằng xa có hai tiếng cười the thé rất quái dị vọng tới, Triệu Ký sợ Hữu Minh thất thế vội phi thân nhanh như hành vân lưu thuỷ, nhẹ nhàng khôn tả. Chưa tới đại sảnh, y đã nghe tiếng ồn ào và tiếng cười the thé...
Tiếng cười ấy vừa dứt, lại có giọng kiêu ngạo nói:
- Họ Đoàn kia, ngày hôm nay đại gia ta không cho ngươi biết chút nhan sắc thì ngươi vẫn chưa biết lợi hại như thế nào ! Hừ ! Dám yết thị nói đến tên đại giạ..
Giang Nam Hiệp Cái đã ở trong cửa nhỏ bước ra đưa mắt nhìn, đã thấy những người đứng sát cánh bên nhau ở trong đại sảnh rồi. Thì ra người vừa cười the thé, ăn nói ngông cuồng như thế lại chính là Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao, còn người đứng phía trái của y là một đại hán tuổi trạc trung niên, người dong dỏng cao, mặt rất nham hiểm, người đứng bên phải y là một đại hán tuổi trạc tứ tuần.
Hiệp Cái ngạc nhiên vô cùng, nếu bảo chúng là môn đồ của Vân Thái Thư Sinh, thì chúng phải mặc quần áo trắng, mặt mũi sáng sủa và tuấn tú mới phải, chứ làm gì mà có bộ mặt đần độn như mấy tên này, và mấy tên này lại mặc áo vải màu xám. Nhưng đôi mắt của mấy tên này rất sáng, đủ thấy võ công của chúng không phải tầm thường.
Triệu Ký ngấm ngầm suy xét một hồi, biết chỉ có đại hán mặc áo xám không biết tên tuổi là đáng sợ hơn hết thôi.
Đoàn Hữu Minh hai mắt đỏ ngầu nhưng vẫn cười sang sảng đáp:
- Tệ nhân dám viết yết thị như vậy tất phải có ý định gì chứ. Họ Phong kia, ngươi hãy xem lại tờ yết thị coi mổ viết những gì đã ?
Phong Tề Giao liền lướt tới vách đá ở đại sảnh ngẩng đầu lên nhìn mặt biến sắc ngay, vì y thấy những chữ viết trên đó như sau:
" Thị cáo Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao hay:
Hiển hách giang hồ hai mươi năm Một ngày ẩn danh để tham thiền
Dư oai thiên mục tự Vân Mộng Lời thề năm xưa nay vẫn còn " Hạ khoản đề Thiên Mục Kỳ Tăng.
Hình như Phong Tề Giao vừa trông thấy một việc rất rùng rợn vậy, vội lui về phía sau hai bước, người run lẩy bẩy, với giọng run run hỏi:
- Hiện giờ Thiên Mục Kỳ Tăng đang ở đâu ?
Triệu Ký bỗng trợn tròn hai mắt lên nhìn thẳng vào mặt Phong Tề Giao quát lớn:
- Nghiệt súc, có mau trở về núi Vân Mộng hay không ? Thiên Mục Kỳ Tăng chờ ngươi đã lâu rồi !

Phong Tề Giao hoảng sợ đến chân tay mềm nhũn, ngơ ngác nhìn Hiệp Cái, rồi bỗng cười như điên như khùng, đáp:
- Hà hà... không có lẽ Thiên Mục Kỳ Tăng im hơi lặng tiếng trên giang hồ đã hơn năm năm rồi. Tên ăn mày hôi hám kia, ngươi dám mạo danh Giang Hồ Tam Kỳ để doa. nạt lão phải không ? Hì.. hì... có khi nào Phù Dung Lang Quân ta lại sợ hãi cơ chứ ? Phải biết bây giờ ta đã khác xưa nhiều, phen này ta tái xuất, cho dù Thiên Mục Kỳ Tăng có đích thân đến đây, ta cũng chẳng hãy sơ.....
Giang Hồ Hiệp Cái hơi ngạc nhiên, rồi giận dữ nói tiếp:
- Trong cáo thị đã nói rõ, thế lệnh xưa kia đâu ? Nghiệt súc ngươi dám trái...
Phong Tề Giao đã bớt hoảng sợ, vì y thấy Thiên Mục Kỳ Tăng không có ở đây, nên y lại xua tay chỉ vào mặt Hiệp Cái nói tiếp:
- Với tên ăn mày hôi hám như ngươi định mượn danh Thiên Mục Kỳ Tăng để doa. nạt ta ư ? Kể ra ngươi cũng to gan thật, dám trêu ngươi vào ngay cả họ Phong này ự..
Hiệp Cái sầm nét mặt lại, giận dữ đáp:
- Nếu ta không chế phục được ngươi, ta cũng uổng mang danh là Giang Hồ Tân kỳ !
Y vừa nói vừa nhún chân một cái, người đã như một con chim ưng bay tới trước mặt Phong Tề Giao tức thì.
- Hãy khoan !....
Đại hán mặt áo xám đứng bên cạnh Phong Tề Giao bỗng quát lớn như thế, tiếng quát của y kêu lớn như tiếng chuông vậy.
Nghe thấy tiếng quát ấy, Hiệp Cái cũng phải ngạc nhiên, dừng tay ngẩng đầu nhìn, thấy đại hán áo xanh tủm tỉm cười lướt tới, nói:
- Phong lão đệ, thật uổng cho lão đệ đã hiển hách giang hồ hai mươi năm nay mà người của Giang Hồ Tân kỳ cũng không nhận biết.
Phù Dung Lang Quân ngơ ngác hỏi:
- Cái gì ?
Rồi mặt y đã hơi biến sắc, vì y đã sực nghĩ ra trong Giang Hồ Tân kỳ có một người tên Giang Nam Hiệp Cái thật.
Đại hán mặt áo xanh lại nhếch mép cười, nói tiếp:
- Cái tên Giang Nam Hiệp Cái người trong giang hồ này ai ai cũng đều biết cả. Hì... hì...nói ra thật xấu hổ, nếu mổ không trông thấy tôn dung, thì quả thật mổ không nghĩ tới cái tên Giang Nam Hiệp Cái ấy...
Hè... hè... !
Thấy giọng nói của đối phương có vẻ khinh thường mình, Hiệp Cái tức giận vô cùng, mặt biến sắc, bỗng nhiên quát lớn:

- Như vậy lại càng hay, Thiên Mục Kỳ Tăng không có ở đây lão phu vẫn có thể chế phục được các ngươi. Bọn bại hoại này !
Nói tới đó ông lại đưa mắt nhìn đại hán mặc áo xám và nói tiếp:
- Các hạ hãy cho biết danh tánh đã ? Chắc không phải là kẻ vô danh đâu ?
Để cho lão ăn mày già kiến thức xem sao ?
Đoàn Hữu Minh đứng ở đó mặt vẫn hầm hầm, hai mắt trợn tròn nhìn thẳng vào mặt Phong Tề Giao, nhưng vẫn cố nén lửa giận.
Đại hán áo xám lắc lư cái đầu, rồi đột nhiên há to miệng ra cười luôn.
Giang Nam Hiệp Cái với Đoàn Hữu Minh đều ngạc nhiên vô cùng.
Tên nọ cứ cười hoài, một lát sau mới thủng thẳng đáp:
- Hình như người ta mở miệng vẫn thường hay nói câu:
" Toa. bất cải danh, hành bất cải tính", thì phải ? Hà hà ! Nhưng dù có nói tên của mổ ra cũng không có ích lợi gì hết.
Thấy thái độ của y quá kiêu ngạo, Hiệp Cái cả giận liền nhúng chân phi thân sang ngang hai trượng, vừa đến trước mặt đại hán vô danh kia, giơ chưởng lên nhằm ngực đối phương tấn công luôn, nhanh không thể tưởng được.
Đại hán áo xám vội vàng bước sang bên trái nửa bước tránh né, miệng thì quát lớn:
- Họ Lục kia, ta còn chưa ra tay mà ? Hừ, một người có tên tuổi như ngươi, muốn ra tay đấu với người khác, cũng phải gọi người ta một tiếng mới phải chứ ?
Giang Nam Hiệp Cái thấy đối phương nói như vậy mặt hơi biến sắc, nhưng vẫn quát lại:
- Lục Triệu Ký này bôn tẩu giang hồ bấy lâu nay, người có tên tuổi và lợi hại cỡ nào lão phu cũng đã gặp nhiều rồi, chứ cái trò tiểu xảo này của ngươi đừng hòng qua mắt được lão phụ..
Y chưa nói dứt lời thì Phong Tề Giao đã cười the thé cắt lời:
- Cổ đại ca, việc này đại ca hãy để lát nữa đã.
Nói xong, y cười khỉnh, mặt lộ vẻ nham hiểm, nhìn Hiệp Cái rồi nói tiếp:
- Kể ra thì mổ cũng có thể gọi ngươi một tiếng là lão tiền bối được, nhưng ngươi uổng có cái danh Hiệp Cái, nên ngươi không thể trách cứ ta không tôn trọng ngươi...
Nói tới đó y ngừng lại giây lát, đưa mắt ngó Hữu Minh và nói tiếp:
- Họ Đoàn kia, việc của chúng ta thì chúng ta hãy tự giải quyết lấy, hay là...
Hữu Minh giận dữ, mặt biến sắc đáp:
- Ngươi nói như thế là ý nghĩa gì ? Nếu năm xưa gia phụ không tha

chết cho ngươi thì ngày nay ngươi đâu còn đứng ở đây mà giương nanh múa vuốt như thế !
Phong Tề Giao cười nhạt trả lời:
- Cũng chỉ vì việc năm xưa phải... mối thù bị nhục nhã dạo ấy cho đến bây giờ mổ vẫn không sao quên được, nên nhân đây ta cũng muốn thanh toán luôn cả một lúc.
Không hiểu sao y lại có can đảm như thế, vừa nói xong đã bước tới giơ hai cánh tay lên, hình như y muốn quyết đấu ngay vậy.
Hữu Minh tức giận khôn tả và cũng không chịu lép vế vội tiến tới chỗ cách Tề Giao chừng một thước, đột nhiên giơ tay phải lên dùng thế Lực Phích Hoa Sơn nhằm ngực của địch thúc tới.
- Hà... hà...
Bỗng có tiếng cười như điên như khùng nổi lên và kèm theo tiếng quát tháo. Giang Nam Hiệp Cái ngạc nhiên vô cùng vội ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy Phong Tề Giao tung mình nhảy lên trên cao và hai tay múa tích đánh bổ xuống.
Còn tiếng cười như điên như khùng kia vẫn chưa dứt, tên đại hán mặc áo xám vừa cười vừa tiến tới trước mặt Triệu Ký, bỗng y nín cười quát lớn:
- Hãy khoan ! Hà hà, Hiệp Cái danh trấn thiên hạ, đối với ân oán cá nhân của họ, chúng ta có thể khoanh tay đứng yên...
Hiệp Cái càng tức giận thêm, liền quát hỏi lại:
- Ngươi nói như thế là có ý nghĩa gì ?
- Có ý nghĩa gì ư ? Nếu ngươi ra tay giúp tên nọ thì, hì hì, kẻ địch này không thể nào khoanh tay đứng yên được. Hì hì, theo ý của mổ thì chúng ta không nên ra tay đấu với nhau vội, hãy xem kết quả trận đấu của hai người họ ra sao đã.
Hiệp Cái sầm nét mặt lại, quay đầu nhìn thì thấy Phong Tề Giao có vẻ thắng thế hơn, còn Hữu Minh thì hình như chỉ có thủ, chứ ít khi công được.
Hữu Minh tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, miệng quát tháo lia lịa, hai tay đẩy ra hai luồng sức mạnh như bão táp để chống đỡ những thế công rất huyền ảo của đối phương.
Năm xưa Thúy Trúc Trang này được người trong giang hồ coi là vỏ lâm thánh địa là vì lúc bấy giờ vỏ công của Trang chủ Kim Ty Nhân Đoàn Kỳ Thuỵ rất cao siêu và có một môn võ công gọi là Kim Ty Thiết Kiếm. Hai cánh tay của Đoàn Kỳ Thuỵ cứng rắn như sắt đá, khi muốn động lên để tấn công kẻ địch không khác gì hai thanh thiết kiếm, lợi hại không thể tưởng tượng được.
Thiết Ty Nhân Đoàn Hữu Minh cũng biết kẻ địch đến xâm phạm ngày

hôm nay không phải là những tay tầm thường, mà công lực của mình thì lại kém công lực cha mình rất xa, tuy có Giang Nam Hiệp Cái trợ giúp nhưng chưa chắc đã lạc quan. Cho nên vừa ra tay đối địch, y đã dùng ngay pho tuyệt nghệ độc đáo gia truyền là Kim Ty Thiết Kiếm tức thì. Y vận công lực vào hai cánh tay, thì hai cánh tay đã như hai thanh thiết kiếm, phản công tới tấp tức thì.
Tuy vậy, người ngoài đứng xem ai cũng thấy Phong Tề Giao thắng thế hơn, nhưng Hiệp Cái biết trận đấu của hai người chưa thể phân thắng bại ngay được.
Đột nhiên y chợt nghỉ tới một việc gì liền lớn tiếng trả lời đại hán áo xám rằng:
- Cũng được ! Để chờ cho hai người đó ai thắng hay bại đã, rồi chúng ta hãy đấu với nhau !
Đại hán ấy liếc mắt nhìn Hiệp Cái, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên cười như điên như khùng. Hiệp Cái thấy thế càng tức giận thêm, vội giơ hữu chưởng lên nhằm cổ tay trái của đối phương chộp luôn.
Tiếng cười ngông cuồng kia đột nhiên ngừng hẳn, chỉ thấy cái bóng xám thấp thoáng lướt nhanh như gió lướt sang bên. Hiệp Cái ra tay rất nhanh, nhưng đại hán nọ lại còn nhanh hơn, nên Hiệp Cái không chộp được cổ tay của đối phương mà chỉ chộp được cánh tay thôi. Không ngờ cánh tay ấy lại trơn như một con lươn tuột ra ngay, nên Hiệp Cái mới kinh hoảng đến biến sắc mặt.
Đại hán đó lại đắc chí cười ha hả nói tiếp:
- Cái tên Hiệp Cái quả là danh bất hư truyền, thủ pháp nhanh thật, hì hì, nhưng tiếc thay lại gặp phải mổ...
Y vừa nói vừa giơ tay phản công luôn. Hiệp Cái cũng nhanh nhẹn đẩy ra ba thế liền một lúc.
Đại hán nọ thấy Hiệp Cái đã tấn công tới gần mà mình thì phải lui tới canh tường rồi, nhưng y vẫn ung dung phá giải hết mấy thế công của đối phương và khẽ xoay người một vòng lướt ra ngoài xa tức thì.
Hiệp Cái kinh hãi thầm. Hai người ra tay đấu với nhau mới biết tài ba của nhau, bên nửa cân, bên tám lạng. Không ai hơn được ai cả.
Qúy vị phải biết Giang Nam Hiệp Cái Lục Triệu Ký là một người trong Giang Hồ Tân kỳ, có phải là tay tầm thường đâu. Nay đối phương có thể ngang tay đấu với Hiệp Cái, đủ thấy đối phương võ công không phải tầm thường, nên Hiệp Cái cũng phải kinh ngạc vô cùng.
Hiệp Cái lại tấn công thêm ba thế nữa, bỗng đưa mắt nhìn vách tường vừa rồi bị đại hán tấn công đã nức rạn. Vách tường ấy làm bằng đá mà còn phải nứt ra như vậy, đủ thấy chưởng lực của đối phương mạnh như thế nào. Y không dám khinh thường, liền giở

Cung Gia chưởng pháp, môn tuyệt kỷ đã nổi danh ra đối địch, một lúc sử dụng luôn hai thế Lực Phích Hoa Sơn (dùng sức mạnh bổ vào núi Hoa Sơn) và Đại Hãy Sinh Ba (biển lớn nổi sóng), nhằm hai bên của địch thủ tấn công xuống.
Đại hán trung niên vẫn cười nhạt luôn miệng, vội nhảy về phía sau lạnh lùng quát lớn:
- Sao nhanh thế, chưa chi mà đã giở tuyệt nghệ ra rồi. Như vậy thật là quá sớm, đáng tiếc thật !
Y vừa nói vừa đưa hai tay lên chống đỡ. Hiệp Cái cả giận, đưa hai tay ra đẩy mạnh luôn một thế.
Sau một tiếng kêu "ầm", vách đá nứt nẻ, cát bụi bay mù mịt, ở trong vách đá một bóng xanh xuyên thẳng ra, thì ra người đó là Lôi Vân, bị Hiệp Cái điểm huyệt. Chỉ thấy chàng mặt lộ sát khí, thân hình phiêu hốt phi ra giữa đấu trường.
Sự thể xảy ra đột ngột, khiến bốn người đang đấu đều ngừng tay lại nhìn Lôi Vân. Lúc ấy ở trong vách đá có hai tiếng thét thánh thót và hai bóng người nhỏ nhắn bay ra theo.
Hữu Minh mặt biến sắc, ngẩng đầu lên nhìn xem là ai, thì thấy con gái cưng của mình cùng với Song Tuyệt Nữ Triệu Thiếu Vân mặt lộ vẻ kinh ngạc, đang trố mắt nhìn Lôi Vân.
Hiệp Cái rất kinh ngạc, vội phi thân tới gần quát hỏi:
- Vân Nhi, có phải con đã giải huyệt cho y ?
Thiếu Vân lắc đầu đáp:
- Khi nào con lại giải huyệt cho y.
Triệu Ký rùng mình, vội tiến tới trước mặt Nhược Hoa hỏi tiếp:
- Vậy thì chắc là cháu rồi ?
Nhược Hoa ngơ ngác lắc đầu. Hữu Minh thấy việc không phải tầm thường, liền tạm bỏ kẻ địch tiến tới gần xem sao.
Lôi Vân liếc mắt nhìn mọi người trong lòng rất phấn khởi, nghĩ bụng: "Nếu cuốn sách da người là của Tam Tuyệt Nhị Quân thật, vậy tại sao ông ta lại bị chết và trên cuốn sách lại có cách tự giải được huyệt đạo." Hiệp Cái vội quay người tiến tới trước mặt Phong Tề Giao quát hỏi:
- Họ Phong kia ! Các ngươi đến đây tất cả là bao nhiêu người ? Nếu là anh hùng thì gọi tất cả chúng ra đây.
Y chưa dứt lời, Lôi Vân đã lạnh lùng đỡ lời:
- Thật uổng mang danh Giang Hồ Tân kỳ, sức phán đoán lại kém cỏi đến thế !
Hiệp Cái càng tức giận thêm, quát hỏi:
- Ngươi nói gì... ?

Lôi Vân mặt biến sắc, nhưng vẫn rất hào phóng và nghĩ bụng: "Nếu ta học hỏi được nội công, kiếm thuật, chưởng pháp... trong cuốn sách da người và võ công do ân sư dạy cho thì có lẽ võ công của ta phải cao siêu lắm." Nghĩ tới đó chàng đắc chí cười ha hả và đáp:
- Với cái trò điểm huyệt tầm thường của ngươi thì làm sao giữ nổi được ta.
Nói tới đó chàng đưa mắt nhìn quanh một vòng, bỗng trông thấy Phong Tề Giao và đại hán áo trắng, trong lòng hơi kinh hoàng và suy nghĩ đến một trang trong cuốn sách, bên góc trái có dính một miếng vải trắng, với võ công ở trong trang ấy.
Lúc ấy Nhược Hoa đã đi đến bên cạnh Hiệp Cái khẽ nói:
- Lục thúc thúc, anh ấy chính là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ đấy, bằng không sao lại biết sử dụng Lăng Không Tam Kiếm ?
Hiệp Cái cả kinh khẽ kêu "ồ", vẻ mặt nghi ngờ liếc nhìn Lôi Vân, mặt đã bớt căng thẳng hơn trước.
Lôi Vân thấy thế cũng nguôi cơn giận ngay và nhìn Hiệp Cái tủm tỉm cười với giọng dịu dàng nói tiếp:
- Chắc tiền bối vẫn còn nghi ngờ thân phận của tại hạ, vậy để tại hạ giải thích cho tiền bối nghẹ..
Nói tới đó chàng bỗng lộ sát khí ngay, trợn mắt lên nhìn bọn Phong Tề Giao rồi nói tiếp:
- Bây giờ tại hạ có việc phải làm...
Tề Giao thấy thái độ của Lôi Vân như vậy cũng phải rùng mình đánh thót một cái, trong lòng hoài nghi vô cùng, vội gượng cười nói:
- Nếu tiểu lão đệ có việc đi làm thì cứ tự tiện đi làm đi.
Lôi Vân dùng giọng mũi kêu "hừ" rồi quay lại nhìn Hiệp Cái và Thiết Ty Nhân nói:
- Hai vị tiền bối thấy sao ?
Hiệp Cái thấy Lôi Vân nói bâng quơ như vậy lại càng thắc mắc thêm, nhưng thấy chàng mặt lộ sát khí trông rất oai nghi nên nhất thời không biết trả lời làm sao.
Lôi Vân thấy hai người đều không trả lời mình liền nghĩ bụng: "Chẳng cần đợi hai người họ trả lời, ta hãy truy xét cái chết của Tam Tuyệt Nhị Quân ra sao đã" Nghĩ như vậy chàng bỗng đưa tay phải lên, có tiếng kêu loảng xoảng, mọi người loé mắt và thấy tay chàng cầm một thanh trường kiếm.
Hữu Minh cả giận đang định tiến lên thì bỗng có một bàn tay nho nhỏ túm lấy tay áo của mình và bên tai nghe tiếng của Nhược Hoa khẽ nói:

- Chạ.. cha, anh ấy không phải là người của bên địch đâu.
Tai mắt rất thính, Lôi Vân đã nghe thấy hết. Chàng rất cảm động, đưa mắt liếc nhìn Nhược Hoa rồi thay đổi nét mặt lạnh lùng, quắc mắt nhìn bọn Phong Tề Giao. Khi chàng nhìn tới đại hán trung niên mặc áo xám thì bỗng ngừng lại và lạnh lùng nói:
- Ngươi không mặc áo trắng, thì hãy bước sang một bên...
Lạ lùng thay, vừa rồi đối với Hiệp Cái, thái độ của y rất kiêu ngạo, bậy giờ thấy Lôi Vân quát tháo như vậy lại mỉm cười đứng sang một bên tức thì.
Tề Giao thấy thế ngạc nhiên vô cùng, đang định lên tiếng hỏi thì Lôi Vân đã giơ trường kiếm lên và nói tiếp:
- Các ngươi hãy xem pho kiếm này của ta !
Chàng vừa nói vừa múa kiếm luôn. Phong Tề Giao và đại hán áo trắng vội lui về phía sau một bước đưa song chưởng lên chuẩn bị.
Lôi Vân cười ha hả nói:
- Hai người khỏi lo vội, trước khi ta chưa chứng minh thì không bao giờ ta giết hại các ngươi đâu.
Không thấy người chàng cử động gì hết, vẫn đứng thẳng thừng như vậy mà đã lui một bước. Trường kiếm trong tay chàng bỗng hoá thành một giải lụa xanh bay thẳng lên trên không. Kiếm vừa phi lên tới giữa đường thì đột nhiên chàng thâu kiếm lại và múa tít, mọi người chỉ thấy bóng kiếm bao trùm cả một quãng rộng lớn.
Hiệp Cái thấy Lôi Vân múa kiếm bằng cổ tay, chứ cánh tay chàng ít cử động. Tới lúc ấy, trong đại sảnh đều im lặng như tờ. Kiếm thuật của Lôi Vân đã làm cho mọi người khiếp sợ. Mọi người chỉ thấy ánh sáng xanh thấp thoáng bao trùm, lúc thì thành một khối, lúc thì tản mát khắp tứ phía.
Đột nhiên có một tiếng nổ nổi lên, kiếm quang bỗng hoá thành những chấm nhỏ như mưa rào đổ xuống bốn bên. Ai nấy thấy vậy mặt đều biến sắc.
Hiệp Cái với Hữu Minh không sao nhịn được, định ra ta ngăn cản hỏi rõ nguyên nhân, thì đã có tiếng nói:
- Hà hà ! Pho Vân Thái Tuyệt Kiếm này xuất sắc thật ! Phong lão đệ, nếu lão đệ biểu diễn cũng chưa chắc bằng được tiểu lão đệ này và cũng không được ung dung...
Tề Giao bỗng tươi cười, với giọng ngạc nhiên hỏi:
- Lão đệ hãy ngừng tay, hiện giờ Vân Thái Thư Sinh đang ở đâu ?
Thấy đại hán áo xám với Tề Giao nói như vậy, mọi người có mặt tại đó, mỗi người có một sắc mặt khác nhau. Triệu Ký và Hữu Minh sầm nét mặt lại và lộ sát khí liền.

Nhưng có một điều khiến người thắc mắc là Lôi Vân vẫn thâu kiếm đứng ngơ ngác, mặt lộ vẻ hoài nghi nhìn Tề Giao.
Thái độ của chàng biến chuyển kỳ lạ như vậy, chàng thất vọng nghĩ bụng:
"Trong đó không có Tam Tuyệt Nhị Quân !...." Nghe lời nói của người mặc áo xám, chàng đã chứng thực được hai người mặc áo trắng này đúng là môn đồ của Vân Thái Thư Sinh, người trong Tam Tuyệt Nhị Quân rồi.
Hiệp Cái là người rất nóng tính, nghĩ tới gì là ra tay làm ngay. Y thấy Lôi Vân có cử chỉ lạ lùng như vậy liền nhảy xổ tới...

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 5
XÍ XÁ PHONG VÂN

Lôi Vân thấy Hiệp Cái bỗng nhảy xổ tới như vậy không dám coi thường như trước nữa, vội tránh sang bên, mồm thì quát bão:
- Hãy khoan !
Chờ Hiệp Cái ngừng chân lại, chàng lại nói tiếp:
- Nếu tiền bối không tin tại hạ thì dù có giải thích cũng vô ích thôi, nhưng tại hạ cũng phải nói rõ tại hạ chính là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, còn tin hay không thì tùy ở lão tiền bối.
Nói tới câu cuối cùng, giọng nói của chàng rất khích động.
Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao nghe thấy bốn chữ Trung Nhạc Chi Chủ mặt liền biến sắc và lên tiếng hỏi:
- Thế ngươi học ở đâu ra pho Vân Thái tuyệt Kiếm?
Đã có kinh nghiệm trước, Lôi Vân biết có giải thích cũng vô dụng, liền liếc nhìn Phong Tề Giao cười nhạt đáp:
- Nếu ba tháng sau, Tam Tuyệt Nhị Quân còn không xuất hiện giang hồ...hừ, ta sẽ đi kiếm từng tên một.
Đại hán áo xám bỗng cười ha hả, lớn bước tiến lên hỏi Lôi Vân rằng:
- Lão đệ muốn kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân làm chi?
Lôi Vân ngạc nhiên, nhưng chàng đảo ngược đôi ngươi một vòng tủm tỉm cười hỏi lại:
- Ngươi có biết hiện giờ Tam Tuyệt Nhị Quân ở đâu không?
Đại hán nọ cười khỉnh, ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:
- Tam Tuyệt Nhị Quân công lực tái thế, nhưng đã cùng mất tích vào

năm năm về trước. Lão đệ đã gặp các vị đó rồi hay sao?
Lôi Vân thấy đối phương trả lời như vậy tỏ vẽ thất vọng, rầu rĩ nhìn mọi người, bỗng hai mắt chàng sáng ngời nhìn vào mặt Hiệp Cái.
Không sao nhịn nổi, Hiệp Cái quát lớn:
- Tiểu tử, ngươi có cái gì mà có thể chứng minh được là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ?
Thấy Hiệp Cái gọi mình là tiểu tử, Lôi Vân lại nổi giận và cũng không chịu lép vế, lạnh lùng đáp:
- Được, ông cứ chờ xem.
Giọng nói của chàng rất kiêu ngạo. Và vừa nói xong, chàng đã nhảy lên trên cao hai trượng gần đụng nóc nhà, rồi bỗng đâm bổ đầu xuống, kiếm trong tay múa tít hoá thành một luồng thanh quang đè xuống...
Hiệp Cái cả kinh thất sắc và nghĩ bụng:
- Tiểu tử này kỳ lạ thực. Nếu y là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thực, tại sao y lại biết cả tuyệt nghệ của Thiên Lý Tuần Hành với Vân Thái Thư Sinh? Còn bão y không phải...
Y vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy một tiếng rú rất thánh thót, Lôi Vân ngừng chân lại, hăng hái nói lớn:
- Lục tiền bối, tin hay không thì tùy ở tiền bối.
Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao ở đằng xa nghe nói và trông thấy như vậy, cả kinh thất sắc ngay. Vì tuyệt nghệ của sư môn bị lưu truyền ra bên ngoài có phải là chuyện chơi đâu, nên y tiến lên nửa bước, quát hỏi:
- Ngươi học ở đâu ra pho Vân Thái Tuyệt Kiếm này?
Lôi Vân chớp nháy mắt một cái, bỗng nghĩ ra được một kế, liền đáp:
- Ngươi muốn biết chuyện phải không? Trong ba tháng, ngươi gọi cả đệ tử của bốn phái kia, nghĩa là đủ mặt môn hạ đệ tử của Tam Tuyệt Nhị Quân ra ngoài quan ngoại lên trên tuyệt đỉnh của núi Thiên Sơn, ta sẽ cho các ngươi biết tuyệt nghệ của môn phái ngươi với bốn môn phái kia...
Đại hán áo xám xen lời nói:
- Tiểu lão đệ cho phép mỗ được tự giới thiệu nhé? Tuy mỗ là kẻ vô danh trong võ lâm, nhưng lại là người rất có duyên phận với lão đệ.
Lôi Vân ngẩn người ra đáp:
- Không dám, tại hạ họ Lôi tên là Vân. Còn các hạ quý tính đại danh là gì?
Giang Nam Hiệp Cái thắc mắc vô cùng, không hiểu tại sao Lôi Vân lại biết cả võ công của Tam Tuyệt Nhị Quân với Trung Nhạc Chi Chủ như thế? Nên y nghĩ bụng:

- Nếu y là đệ tử của Trung Nhạc Chi Chủ mà lại thông thạo tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thì không ai tin được? Vả lại những môn võ mà Lôi Vân sở trường lại là những môn tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân chứ không phải là những môn võ thường. Huống hồ, Tam Tuyệt Nhị Quân đã mất tích từ hồi năm năm về trước rồi...
Càng nghĩ, Hiệp Cái càng thắc mắc không hiểu?
Đại hán áo xám cười ha hả trả lời:
- Tuy bỉ nhân mới bước chân vào giang hồ nhưng thiên hạ đã ban cho bỉ nhân một cái biệt hiệu là Hàn Thiên Cô Tú đấy. Hà hà chắc lão đệ chưa nghe ai nói qua phải không?
Giang Nam Hiệp Cái nghe thấy người đó xưng danh như vậy mặt biến sắc ngay. Thì ra, Hàn Thiên Cô Tú ở ngoài quan ngoại, mười mấy năm trước đã xuất hiện ba năm. Tuy y xuất hiện một thời gian ngắn như vậy nhưng cái danh đã lan truyền đi khắp nơi từ quan ngoại vào Trung Nguyên.
Lôi Vân lắc đầu tỏ vẻ không biết, nhưng vẫn tủm tỉm cười và nói tiếp:
- Bây giờ có biết cũng chưa muộn kia mà...
Lời nói của chàng có vẻ khinh thị. Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình không tức giận chúc nào, vẫn tươi cười nói tiếp:
- Lôi lão đệ, nếu lão đệ muốn đi quan ngoại mà không coi thường lão ca này, thì lão ca xin làm người bạn dẫn đường cho.
Giang Nam Hiệp Cái cau mày lại nghĩ bụng:
- Nếu y là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thì tại sao y lại kết giao với nhân sĩ tà phái như thế?
Y đang nghĩ ngợi đã thấy Lôi Vân trầm ngâm giây lát rồi vừa cười vừa đáp:
- Cũng được !
Hiệp Cái có vẽ giận, liền quát bão:
- Lôi Vân, ngươi tự nhận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, vậy trong mắt ngươi còn có người này...
Lôi Vân ngẩng đầu lên nhìn, thấy Hiệp Cái giận dữ, liền rùng mình đến thót một cái. Nhưng nghĩ đến vừa rồi đối phương không phân biệt nếp tẻ gì hết, ra tay điểm huyệt mình như vậy, chàng lại nổi giận ngay và lạnh lùng đỡ lời:
- Ai chả biết Giang Nam Hiệp Cái và Thiên Mục Kỳ Tăng đều là người nổi danh cùng gia sư, nhưng với thái độ của ông như vậy, tôi đành kiếm Thiên Mục Kỳ Tăng vái thêm mấy lạy cũng không thèm vái lạy ông.
Lôi Vân hãy còn ít tuổi. Chàng có ngờ đâu nói đùa như thế, sau này làm cho Giang Nam Hiệp Cái với Trung Nhạc Chi Chủ trở mặt với

nhau, trở nên kẻ thù hằn.
Hiệp Cái nghe thấy chàng nói như vậy liền cả giận, quắc mắt nói:
- Tiểu tử giỏi thiệt ! Dù ngươi là đồ đệ thật của Trung Nhạc Chi Chủ đi chăng nữa, ta cũng không thể thứ cho ngươi được.
Nói xong, y tiến lên giơ tay phải ra dùng thế Ngũ Trảo Kim Long chìa năm ngón tay ra nhắm vai trái của Lôi Vân đâm xuống.
Lôi Vân không ngờ Hiệp Cái lại ra tay tấn công mình như vậy, vội tránh né sang bên chớ không chống đỡ hay trả đũa.
Hiệp Cái vì lời lẽ lạnh nhạt của Lôi Vân đã tức giận thực sự, tấn công hụt thế ấy lại liên tiếp tấn công luôn ba thế nữa. Tay trái dùng chưởng, tay phải dùng chỉ tấn công tới tấp lợi hại vô cùng.
Cổ Thất Đình thấy vậy liền nhếch mép cười, vội lui về phía sau ba bước, và đột nhiên đi tới cạnh Phù Dung Lang Quân rỉ tai nói thầm:
- Thời cơ đã tới. Lúc này, không ra tay hạ thủ còn đợi chờ lúc nào nữa?
Phù Dung Lang Quân gật đầu tủm tỉm cười, rồi đột nhiên ngửng cổ rú lên một tiếng thực dài, nhảy xổ lại tấn công Đoàn Hữu Minh luôn.
Còn một người mặc áo trắng, môn hạ của Vân Thái Thư Sinh thì trợn tròn xoe đôi mắt, phi thân nhảy lên múa chưởng tấn công Song Tuyệt Nữ với Đoàn Nhược Hoa hai người.
Nhược Hoa thấy kẻ địch đã ra tay tấn công trước, vội thét lên một tiếng, dồn hết nội lực vào bàn tay, giơ lên chống đỡ thế công của kẻ địch.
Thiên Vân thấy vậy tức giận vô cùng, nhưng nàng không nhúng tay vào thì chớ, trái lại còn lùi về phía sau hai bước, đứng sang một bên.
Tiếng quát tháo của Nhược Hoa đã lọt vào tai Lôi Vân. Chàng ngạc nhiên vô cùng, nhưng chàng là người rất thông minh khôn ngoan, đã phát giác tình thế ly kỳ, và nghĩ bụng:
- Nếu vì tức khí nhất thời mà mình tạo nên cuộc diện hỗn độn này...
Chàng nghĩ tới đó đã phát giác mình biến thành kẻ địch của người chính phái, tức Giang Nam Hiệp Cái. Trái lại, chàng là kẻ giúp sức cho bọn Tam Tuyệt Nhị Quân. Chàng rùng mình kinh hãi. Vì sợ nếu tin này đồn vào tai Trung Nhạc Chi Chủ thì sự hiểu lầm này đến ngày chết cũng không sao rửa sạch được. Huống hồ chàng lại lén trốn xuống núi, không từ biệt sư phụ mà đi.
Bùng !....
Chàng đang ngẩn người ra suy nghĩ, thấy ngực bị đau nhức. Thì ra nhân lúc đó, Hiệp Cái đã nhằm ngay ngực chàng tấn công một chưởng. Đồng thời, chàng cảm thấy cổ họng nóng hổi, mồm khạc ra một khẩu máu tươi, và loạng choạng lui về sau ngay.

Lúc ấy, một cái bóng xám nhanh như điện chớp, nhảy tới trước mặt Hiệp Cái.
Y giơ tay lên tấn công luôn một chưởng.
Lôi Vân đang cảm thấy khí huyết rạo rực, đầu óc choáng váng, nhưng chàng vẫn gượng nhịn đau, ngửng đầu nhìn lên, thấy Cổ Thất Đình đang kịch chiến với Hiệp Cái rồi.
Hiệp Cái tức giận khôn tả, giở hết tài ba tuyệt nghệ ra tấn công, nhưng thân pháp của Cổ Thất Đình rất phiêu hốt, thủ pháp cũng huyền ảo nên nhất thời hai người không ai hơn ai kém.
Lôi Vân biết mình là người gây nên tình thế nghiêm trọng. Đột nhiên, mặt biến sắc, chàng kinh hãi nghĩ bụng:
- Ủa ! Thế ra Cổ Thất Đình đã giải nguy cho ta...
Nghĩ tới đó, Chàng đã biết Cổ Thất Đình đã cứu chàng. Như vậy, người ngoài trông thấy sẽ cho chàng chung tay với bọn tà đạo đến tấn công Hiệp Cái...
Chàng gượng cầm cự, định lên tiếng cản ngăn, nhưng người nóng hổi, không sao chịu đựng đựng được, ụa lên một tiếng. Thần trí của chàng hãy còn tỉnh táo, chàng biết trận ác chiến giữa Hiệp Cái và Cổ Thất Đình dù thắng hay bại, đối với chàng đều bất lợi. Cho nên, chàng gượng nhịn đau, trợn to đôi mắt lên với giọng yếu ớt thét:
- Ngừng tay, ngừng tay...
Tha hồ chàng kêu la, nhưng nào họ chịu nghe lời chàng đâu...
Đột nhiên, Cổ Thất Đình thét lên một tiếng, lui về sau giương hai cánh tay ra, bỗng chập lại, liền có tiếng hét lên thật lớn...
Lôi Vân chưa mê sảng hẳn, chỉ cảm thấy tường đổ nhà xụp, vách đá vở tan tành, những tiếng kêu gào quát tháo cứ vọng tới hoài.
Chàng chỉ rên lên được một tiếng, rồi nhắm nghiền mắt lại ngay.
Trong lúc mơ mơ màng màng, chàng cảm thấy có người ẵm mình lên. Tiếng nhà xụp tường đổ đã biến mất dần. Và chàng chỉ cảm thấy hai bên tai có tiếng gió kêu “vù vù”. Nhờ có võ công rất huyền kỳ cầm cự hộ, chàng mới phát giác được như vậy.
Không bao lâu, chàng thấy như cả người đảo lộn, cổ họng càng lúc càng ngứa và nóng, rốt cuộc chàng thấy người nóng như lửa thiêu, và thấy ở trước ngực ướt đẫm rồi thì thiếp đi lúc nào không hay.
oo Một luồng gió thổi qua, cát bụi bay mù mịt. Người ta thấy hai người đang phóng ngựa đi trong các bụi ấy.
Đột nhiên, hai con ngựa cùng đi chậm lại. Lúc ấy, người ta mới thấy rõ hai người đó, một là thiếu niên anh tú, còn kia là một đại hán trung niên mặt rất oai vệ.
Thiếu niên nọ lạnh lùng hỏi:

- Cổ Thất Đình, người cứ theo tôi hoài như vậy có mục đích gì?
Thì ra, thiếu niên ấy chính là Lôi Vân đã lẻ trốn xuống núi, nhưng lúc này mặt chàng gầy gò và rầu rĩ vô cùng.
Cổ Thất Đình gượng cười đáp:
- Lão đệ hà tất cứ phải biết rõ nguyên nhân ấy làm chi? Chờ khi nào đi tới Thiên Sơn rồi, lão ca này sẽ nói cũng chưa muộn mà.
Lôi Vân cười nhạt một tiếng, lườm Cổ Thất Đình rồi nói tiếp:
- Cổ Thất Đình, tôi nhìn nhận người đã cứu tôi thoát chết, nhưng tôi không muốn mang cái tên là không biết đền ơn. Tôi khuyên người nên tránh xa tôi ra thì hơn.
Cổ Thất Đình vẫn nhếch mép cười và đáp:
- Lão đệ đừng có nói nữa. Mỗ đã nói Thiên Sơn và ngoài quan ngoại là chỗ chôn rau cắt rốn của mỗ là gỉ? Chúng ta đã đi cùng đường thì đi chung với nhau đã sao nào?
Lôi Vân thúc ngựa phi nước đại đi luôn chứ không đếm xỉa đến Cổ Thất Đình nữa.
Cổ Thất Đình ngạc nhiên nhìn theo, mặt bỗng cười khẩy, từ từ móc túi lấy một cái bao tay da hươu và nghĩ bụng:
- Tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân đều tụ cả vào ngươi...
Y đeo bao tay vào tay rồi, lại thò vào trong túi, vẻ mặt đắc chí và nghĩ tiếp:
- Năm bộ xương khô đúng là Tam Tuyệt Nhị Quân rồi, nhưng còn hai chiếc cánh tay gẫy là của ai?
Tay trái của y đeo bao da xong, thò tay vào túi bóp mạnh một cái, rồi lẩm bẩm nói:
- Nếu Tam Tuyệt Nhị Quân cùng truyền thụ cho một đồ đệ, thế tại sao Xích Mi Thần Quân lại không truyền Nhiếp Hồn Võng cho y?
Nghĩ tới đó, y đột nhiên lớn tiếng kêu gọi:
- Lôi lão đệ...
Vừa gọi xong câu đó, y đã lấy ra một vật gì tung lên một cái, liền có một đám mây đỏ bay phấp phới ở trên không...
Lôi Vân quay đầu lại nhìn, ngạc nhiên với giọng lạnh lùng hỏi:
- Người gọi tôi làm chi?
Cổ Thất Đình cười khỉnh một tiếng, tay trái quơ mạnh một thế, đám mây đỏ biến mất luôn. Y lại thò tay trái ấy vào trong túi, rồi hỏi:
- Lão đệ có biết đó là vật gì không?
Lôi Vân lắc đầu, rồi từ từ quay người lại đi tiếp.
Cổ Thất Đình thấy Lôi Vân không tỏ vẻ kinh hãi gì hết, ngạc nhiên vô cùng, lại nghĩ tiếp:
- Tam Tuyệt Nhị Quân mỗi người có một tuyệt nghệ riêng. Nếu muốn

hạ năm người ấy một lúc có phải là chuyện dễ đâu? Hiện giờ, tiểu tử này đã có võ công tuyệt nghệ của năm người một lúc, đủ thấy võ công của y cao siêu biết...
Nghĩ tới đó, y lại rùng mình kinh hãi và nghĩ tiếp:
- Tam Tuyệt Nhị Quân trừ Xích Mi Thần Quân ra, xương của người nào cũng đen sì, đủ thấy họ đã trúng độc...
Tuy Lôi Vân đi không nhanh lắm, nhưng vì Cổ Thất Đình ngừng chân giây lát nên y đuổi mãi cũng không thấy hình bóng của Lôi Vân đâu cả.
- Không biết hai cánh tay ấy có phải là tay của Trung Nhạc Chi Chủ không?
Nếu phải thì y...
Nghĩ tới đó, Cổ Thất Đình nghiêm nét mặt lại thở dài một tiếng và nói:
- Đại ca, đại ca...nếu đại ca ở trên đời linh thiêng thì mau phù hộ cho đệ đệ sớm kiếm được kẻ thù trả thù cho đại ca...có lẽ đệ sẽ trả thù hộ cả Tam Tuyệt Nhị Quân nữa.
Cổ Thất Đình lại thúc ngựa đi tiếp, mồm vẫn lẩm bẩm nói:
- Năm năm trước đây, tiểu tử này mới mười hai mười ba tuổi thì khi nào y giết hại nổi Tam Tuyệt Nhị Quân? Hừ, trừ Trung Nhạc Chi Chủ ra không còn ai vào đó nữa.
Y đi được hai ba chục dặm đường, từ phía đằng trước bỗng có ba người cưỡi ngựa phi tới. Y bỗng nghĩ ra được một kế, liền cười khỉnh, vẻ mặt của y lúc này Trông rất khủng khiếp.
Ba người đang phi ngựa tới đều mặt quần áo màu lam.
Cổ Thất Đình rất đắc chí tiến lên gặp ba người kia và cho họ hay rằng:
- Tam Tuyệt Nhị Quân hãy còn sống. Hiện nay ở trên đỉnh núi Thiên Sơn...
Tin ấy từ những người mặc quần áo màu lam truyền cho những người mặc quần áo màu trắng hay...rồi...
Không đầy nửa tháng, những người có liên can tới Tam Tuyệt Nhị Quân đều biết hết tin ấy.
Hồi hơn mười năm về trước, chính lúc Tam Tuyệt Nhị Quân lừng lẫy nhát võ lâm, cả năm đều thi nhau thâu đồ đệ. Khi môn hạ quá nhiều, họ liền sáng lập môn phái luôn.
Vô hình chung, trên giang hồ có một thế lực đặc biệt và hùng mạnh xuất hiện. Không ngờ cảnh đẹp ấy không tồn tại được lâu. Năm năm trước đây, Tam Tuyệt Nhị Quân bỗng mất tích. Sự biến cố đột ngột ấy khiến các môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đều cảm thấy bàng

hoàng như rồng không đầu không sao vùng vẫy được vậy. Rồi ba năm sau, thanh oai của họ cũng giảm mất dần.
Nay bỗng có cái tin giật gân ấy lan truyền, các môn đồ của Tam Tuyệt Nhị Quân không phấn khởi sao được? Đồng thời, có hàng mấy trăm người của võ lâm không quản ngại đường sá xa xôi đi Thiên Sơn luôn.
oo Trung Nhạc...
Tung Sơn là chỗ ẩn cư của Trung Nhạc Chi Chủ. Tin này đồn ra nhanh như sóng gió đổ tới.
Hôm ấy, Âu Dương Tử chỉnh đốn hành lý, vội vàng xuống núi ngay. Ông ta chỉ lo âu đồ đệ cưng của mình có liên can gì tới Tam Tuyệt Nhị Quân thôi.
Khi Lôi Vân mới lẻ xuống núi, ông ta đã tức giận vô cùng. Vài ngày sau từ tức giận biến thành lo âu, lại thêm hay tin tức này, nên ông ta mới quyết định hạ sơn như vậy.
Trung Nhạc Chi Chủ rời khỏi Trung Nhạc được một ngày, dưới chân núi người ta đã thấy Cổ Thất Đình xuất hiện ngay.
Cổ Thấy Đình thấy Trung Nhạc Chi Chủ đi vắng, không rời khỏi núi đó ngay.
Không những thế mà thôi, y còn dám ở trong hang động của Trung Nhạc Chi Chủ hai ngày liền. Sau đó y lại đi Thiên Sơn luôn.
Ba ngày hôm sau, Thiên Mục Kỳ Tăng cũng hay tin ấy...
Còn cái tin một thiếu niên có đủ tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân mà lại là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thì đồn đi chậm hơn một chút. Nhưng tin ấy cũng đủ làm chấn động cả giang hồ võ lâm rồi.
oo Trăng tàn treo lơ lửng trên không. Xung quanh có vài ngôi sao lơ thơ. Lúc ấy đang là đêm khuya.
Trên núi Thiên Sơn, Lôi Vân đã trở về tới căn nhà lá bỏ hoang năm năm rồi.
Nhưng khi về tới đây, chàng đã thâu liệm ngay lửa giận phục thù liền. Tốn công ba ngày liền chàng mới quét dọn xong căn nhà để ở. Rồi chàng ngủ luôn ba ngày đêm để hồi tưởng lại người ông đã chết.
Ngày nào cũng vậy, cứ đến một giờ nhất định là Lôi Vân rời khỏi căn nhà lá ấy, phi thân lên trên đỉnh núi cao chót vót, khóc lóc người ông một hồi. Chàng thề thể nào cũng phải kiếm ra được kẻ thù để trả thù cho ông.
Hôm ấy, cũng như mọi ngày, chàng vừa khóc lóc xong, nghĩ đến người ông, liền nghĩ bụng:
- Nếu hôm ấy, ta không bị vướng phải hòn đá có lẽ ta đã cứu được ông ta thoát chết.

Chàng hận tảng đá, thấy cạnh đó có một tảng đá lớn, liền rút kiếm ra chém tảng đá ấy vỡ tan tành tức thì.
Chàng lại khóc lóc một hồi nữa, cảm thấy mỏi mệt, đầu óc hơi choáng váng...
Đột nhiên phía đằng sau có tiếng cười nhạt vọng tới...
Lôi Vân như người đã mát trí khôn nên không nghe thấy tiếng cười ấy.
Một cái bóng người đồ sộ và nhanh như điện chớp phi tới sau lưng chàng...
Ầm !....
Trăng tàn lặng theo và những ngôi sao lơ thơ cũng biến mất nốt.
Mưa to, gió lớn, sấm sét đều kéo tới một lúc...

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 6
KẺ BỊ TẦM THÙ

Lôi Vân bị mưa đổ xuống ướt như chuột lột, chàng mới thấy tỉnh táo, ngơ ngác nhìn bốn xung quanh, mồm lẩm bẩm nói:
- Ồ ! Trời mưa to. Lúc này là lúc nào ? Lại còn tiếng sấm. Trận mưa này tới một cách quá nhanh...
Đột nhiên nghe phía sau lưng có tiếng bước chân, chàng không không kinh ngạc chút nào, lại nghĩ tiếp:
- Có người tới đấy...
Chàng vừa nghĩ vừa quay người lại, thấy một đại hán vừa gầy vừa cao mặt áo xanh. Vì trời u ám mưa to quá, nên chàng không trông rõ mặt đối phương.
Lúc này, chàng mới giật mình kinh hãi nghĩ tiếp:
- Trong lúc đêm khuya mưa to, lại có ai đến chốn hoang vu này như thế ?
Chàng bỗng cảm thấy chân tay hơi tê tái, liền giật mình đến thót một cái. Lúc này, chàng mới nhớ ra vừa rồi mình dại dột đã giở hết sức bình sinh đánh vỡ đá.
Mưa càng đổ xuống càng lớn, sấm sét cũng to hơn trước nhiều, mà chàng không để ý tới, chỉ trợn ngược đôi lông mày lên quá hỏi:
- Ngươi là ai ?
Đại hán nọ vừa cười vừa trợn đôi mắt lên sáng như hai ngọn đèn,

hỏi lại chàng:
- Có phải bạn họ Lôi đấy không?
Một luồng chớp nhoáng lướt qua nơi đó sáng như ban ngày, nhưng chỉ thoáng cái lại tối om ngay. Lôi Vân càng kinh ngạc thêm. Lúc này, chàng đã trông thấy rõ mặt của đối phương. Đại hán ấy mặc võ trang màu xanh, lưng đeo trường kiếm, mặt mũi khá anh tuấn, khi độ hiên ngang nên chàng ung dung đáp:
- Phải !
Chàng bỗng nghĩ tới một việc gì, thất kinh hỏi người nọ tiếp:
- Ngươi là ai ? Sao lại biết mỗ họ Lôi như thế ?
Đại hán trung niên mặc áo xanh kia bỗng ngửng mặt lên trời cười như điên như cuồng một hồi rồi mới đáp:
- Ở dưới chân núi Thiên Sơn, tụ họp rất nhiều võ lâm hào kiệt. Trong mấy ngày hôm nay, từ thành thị đến thôn quê, đều xôn xao vô cùng, và đâu đâu cũng đầy chật ních người... Chả lẽ bạn không hay biết một tí gì về những chuyện đó hay sao ? Hừ ! Kể bạn cũng quá ngông cuồng thật !
Thấy người đó nói như vậy, Lôi Vân không hiểu gì cả, buột miệng hỏi:
- Các hạ đêm khuya tới đây ắt phải có việc gì ? Nhưng lời nói của các hạ vừa rồi khiến tại hạ thắc mắc vô cùng.
Người nọ cười nhạt, nói tiếp:
- Bạn đừng có giả bộ không biết gì như thế nữa. Chết đến nơi rồi mà còn không hay. Hừ ! Ta hỏi bạn câu này. Bạn là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, tại sao lại còn mạo hiểm nhận là môn đồ của Trung Nhạc Chi Chủ ?
Lôi Vân nghe nói càng tức giận thêm, quát lớn:
- Câm mồm ! Ngươi là ai ?
Đại hán nọ lại cười như điên cuồng không dứt. Lôi Vân thấy thế càng tức giận hơn nữa, đang định quát mắng tiếp thì trên trời lại có tiếng sấm kêu rất lớn khiến hai tai của chàng vang lên như sắp điếc vậy. Tiếng sấm ấy cũng làm ngắt tiếng cười của đại hán kia. Đại hán ấy lại cười nhạt và nói tiếp:
- Võ lâm ở Trung Nguyên có lũ ma quỷ Tam Tuyệt Nhị Quân nổi lên, tuy có Giang Hồ Tân kỳ, nhưng cũng không sao áp đảo nổi bọn ác ma này. Hừ ! Thật không ngờ Tam Tuyệt Nhị Quân lại dạy dỗ một đệ tử kiệt xuất như ngươi. Dụ không biết bao nhiêu yêu ma, không quản ngại ngàn dặm xa xôi ra tới ngoài quan ngoại này... Ta Bích Huyết Kỳ Tú Hân Yên Diệu có phải là kẻ tầm thường đâu.
Lão phu ẩn cư ở Thiên Sơn hơn hai mươi năm, không ngờ bây giờ

tiểu tử ngươi lại mang máu tanh với tai kiếp tới Thiên Sơn.
Nói tới đó, giọng nói của y đột nhiên biến thành kịch liệt, hầu như quát tháo:
- Như vậy khi nào lão phu chịu khoanh tay ngồi nhìn ? Hừ ! Trái có đầu, oan có chủ. Quần ma ở võ lâm Trung Nguyên đến tụ họp ở nơi đây sắp sửa gây nên tai kiếp lớn. Dãy núi Thiên Sơn này sẽ dính đầy máu tanh. Qúy hồ, Hân Yên Diệu ta còn sống ở trên thế gian này một ngày nào cũng không bao giờ để cho ngươi được hài lòng đâu.
Lôi Vân nghe nói cả kinh, nghĩ thầm:
- Thế ra y là Bích Huyết Kỳ Tú đây. Sư phụ đã nói ngoài quan ngoại có Nhị Tú, một chánh một tà. Không biết người này là chánh hay tà ?
Nghĩ tới đó, chàng thắc mắc vô cùng, buột miệng hỏi:
- Thế ra ngài là tiến bối đấy ? Tại hạ có nghe ân sư nói tới Quan Ngoại Nhị Tú. Một vị tiền bối Bích Huyết Kỳ Tú, còn một vị nữa là ai thì tại hạ chưa được rõ...
Chàng chưa nói dứt lời, Hân Yên Diệu đã trợn ngược đôi lông mày lên, hung hăng quát lớn:
- Câm mồm ! Tiểu tử ngươi đừng có ghép ta vào với Hàn Thiên Cô Tú...
Y chưa nói dứt đã nhảy tới trước mặt Lôi Vân luôn.
Lôi Vân thấy thế vội giơ song chưởng lên bảo vệ lấy thân thể và lùi ngay về phía sau một bước, nghĩ tiếp:
- Có lẽ Bích Huyết Kỳ Tú đây là người chánh phái ?
Chàng lại lớn tiếng nói tiếp:
- Xin tiền bối chớ có hiểu lầm như vậy !
Hân Yên Diệu ngẩn người, vội hỏi:
- Hiểu lầm cái gì ?
Biết đối phương là người chánh phái, giọng nói cũng ôn hoà và khiêm tốn hơn trước nhiều, Lôi Vân cung kính nói:
- Vừa rồi tiền bối nói gì quả thật tiểu bối không hiểu gì hết. Tiểu bối với Tam Tuyệt Nhị Quân có huyết hãy thâm thù và cũng chưa trông thấy mặt một người nào của Tam Tuyệt Nhị Quân, mà tại sao tiền bối lại cứ bão tiểu bối là đồ đệ của họ, thế là nghĩa lý gì?
Vẻ mặt của chàng rất chính khí, thái độ rất ung dung khiến Hân Yên Diệu ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ bụng:
- Chả lẽ ta đã tìm lầm người chăng ?
Nghĩ đoạn, y lại hỏi tiếp:
- Tiểu tử, ngươi có phải là họ Lôi tên là Vân đấy không?
- Vâng. Tiểu bối chính là Lôi Vân, và cũng là đệ tử đích truyền duy nhất của Trung Nhạc Chi Chủ.

Hân Yên Diệu khẽ kêu “ồ” một tiếng rồi đột nhiên tiến lên một bước nữa, mặt lộ sát khí, quát lớn:
- Ở trước mặt lão phu mà ngươi dám nói dối phải không?
Lôi Vân lạnh lùng đáp:
- Nói dối ư? Tiền bối nói như vậy khiến tại hạ không hiểu tí nào. Nếu tiền bối không biết tôn trọng người khác thì đừng có trách tiểu bối thất lễ.
Chàng vừa nói vừa trợn to đôi mắt lên giận dữ nhìn Hân Yên Diệu.
Thấy thế, Hân Yên Diệu cũng phải rùng mình rồi lại ngửng mặt lên cười ha hả, và giận dữ quát tiếp:
- Lão phu tung hoành võ lâm hai mươi năm, được giang hồ ban cho cái tên Bích Huyết Kỳ Tú. Cái tên ấy người ta ngụ ý hai câu dưới đây “Bích Huyết đơn tâm ánh quan ngoại, Tuyệt nghệ thần kỳ quán võ lâm” (lòng son máu đào làm rạng rỡ quan ngoại, tài ba tuyệt kỹ đứng đầu võ lâm). Hừ, hai mươi năm nay, không ai dám thất lễ với lão phu như vậy, nếu lão phu không...
- Tiền bối đừng nói nữa. Tiểu bố đã nói rồi, nếu tiền bối không biết tôn trọng người khác, thì khi nào người khác lại tôn trọng tiền bối ?
Xưa nay Bích Huyết Kỳ Tú vẫn ẩn cư nơi ngoài Quan Ngoại. Mười năm trước đây có vào Trung Nguyên du ngoạn ba năm. Trong ba năm ấy, vị kỳ hiệp này hành hiệp trượng nghĩa, với thanh trường kiếm thần xuất quỷ nhập, với thân pháp rất thần kỳ đã làm chấn động Hắc Bạch nhị đạo trong giang hồ. Vì tiếng tăm quá lừng lẫy, tính nết lại quái dị nhưng hành sự rất chánh phái, hào khí can vân, nên được người trong võ lâm tôn kính. Bởi thế thiên hạ mới ban cho ông ta biệt hiệu là Bích Huyết Kỳ Tú.
Bây giờ, vị kỳ hiệp này gặp phải một thiếu niên rất kiêu ngạo và không biết chữ “sợ” là gì, vừa lớn tiếng trả lời, vừa lộ vẻ rất kiêu ngạo.
Bích Huyết Kỳ Tú cả giận, hiển nhiên ông ta đã tin lời đồn là thực nhưng tính ông ta rất thận trọng nên nghĩ trong bụng:
- Xưa nay ta đối với nước chỉ biết trung, đối với người chỉ biết thành, cho nên mới được cái mỹ danh Bích Huyết Đơn Tâm như vậy. Thiếu niên này trông rất đạo mạo, chỉ xem bộ mặt của y cũng đủ thấy y không phải là kẻ giảo hoạt.
Nghĩ tới đó, Lão hiệp cố nén lửa giận, hậm hực hỏi tiếp:
- Ngươi tự nhận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, vậy co gì để chứng minh không?
Nói xong, ông ta rút thanh trường kiếm ra, quát hỏi tiếp:
- Ngươi nói coi thử...? Đã lâu năm, lão phu chưa dùng đến thanh

kiếm này.
Bây giờ dù có tái tạo sát nghiệp, lão phu cũng phải huỷ diệt ngươi...
Lôi Vân nghĩ bụng:
- Mọi người đều lầm tưởng ta là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Nếu tất cả ai cũng hiểu lầm như thế, chả lẽ ta phải giải thích cho từng người biết hay sao ?
Nghĩ như vậy, chàng lạnh lùng đáp:
- Đã lâu năm tiền bối chưa dùng tới thanh kiếm này. Hừ ! Theo ý tiểu bối, thì tiền bối đừng dùng nó là hơn. Nếu nhỡ có sự gì không may, thì thật là...
Chàng chưa nói dứt, đối phương đã thét lên một tiếng kêu như sấm động và múa kiếm xông lại tấn công. Trong một khoảng đất rộng chừng nữa trượng, chỉ thấy ánh sáng xanh nổi lên, những điểm những vòng tròn ở bốn mặt tám phương dồn dập tới, kiếm khí như bài sơn đảo hãy vậy, lợi hại vô cùng.
Lvh thấy vậy vội chạy vòng quanh để tránh né. Mưa càng đổ xuống càng lớn.
Sấm sét càng rầm rộ hơn trước.
Lúc này là hai thanh trường kiếm chứ không phải là một như trước nữa. Lôi Vân thấy đối phương vô lý như vậy, trong lúc chạy tránh né đã rút trường kiếm ra luôn. Chàng giở Thái Vân Tuyệt Kiếm với pho kinh công Thiên Mã Thần Hành ra đối phó. Hai pho tuyệt nghệ hợp thành một, oai lực càng lợi hại thêm.
Dù võ công của Hân Yên Diệu rất cái thế, Bích Huyết Kiếm Pháp rất lợi hại, Hắc Bạch lưỡng đạo nghe thấy cũng phải khiếp đảm, nhưng nhất thời không sao thắng nổi hai pho tuyệt học kia của Lôi Vân.
Trận đấu của hai người càn kịch liệt bao nhiêu, mưa đổ xuống càng lớn, sấm sét càng rầm rộ hơn trước bấy nhiêu.
Lôi Vân được Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử khổ tâm dạy bảo cho năm năm liền. Đồng thời, Lôi Vân lại được tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân ở chỗ ông mình, chàng hợp mấy môn tuyệt nghệ ấy để sử dụng và để đấu với Bích Huyết Kỳ Tú, khiến đối phương không sao ung dung như đấu với người khác.
Hân Yên Diệu cũng phải kinh hãi thầm. Ông ta không ngờ thiếu niên này lại có thể chống đỡ nổi pho Bích Huyết Kiếm Pháp của mình đã khổ luyện hơn ba mươi năm, và thỉnh thoảng còn làm cho ông ta cuống quít là khác. Như vậy, ông ta không hoảng sợ sao được?
Thừa cơ Hân Yên Diệu múa tít thanh trường kiếm chém mạnh vào kiếm của đối phương kêu đến “cong” một tiếng, Lôi Vân liền biến sắc, cánh tay tê tái, hổ khẩu tay đau nhức vô cùng.

Hân Yên Diệu cả mừng nghĩ bụng:
- Dù sao tiểu tử ngươi vẫn còn thiếu hoa? hầu.
Lúc này, Lôi Vân cũng biết hoa? hầu và nội lực của mình còn kém đối phương xa. Vì thời gian luyện tập rất ngắn ngủi thì làm sao mà bằng được đối phương ?
Nhưng chàng nhờ có thân pháp quái dị, kiếm thế biến hoá khôn lường nên tạm thời mới đấu được ngang tay với Hân Yên Diệu.
Đột nhiên, có một bóng người xuất hiện. Nhờ có những cái chớp, hai người mới trông thấy rõ người đang tới đó là một thiếu niên anh tuấn, đầu đội cái nón lá, Ở trong mưa to đi nhanh như bay. Chỉ thoáng cái thiếu niên ấy đã tới gần chỗ trận đấu và dừng chân lại.
Thiếu niên lật cái nón lên, ngửng đầu nhìn trời hồi lâu, mồm lẩm bẩm nói:
- Mưa sắp tạnh rồi !
Rồi y lại trợn đôi mắt sáng như điện nhìn Lôi Vân với vẻ rất oán độc, mồm lẩm bẩm tự nói:
- Tên này là Lôi Vân chắc ?
Hân Yên Diệu với Lôi Vân có phải là tay tầm thường đâu. Dù đang kịch chiến với nhau, nhưng nhất cử nhất động của thiếu niên kia không sao qua được tai mắt của hai người. Giọng nói của thiếu niên ấy tuy rất khẽ nhưng Lôi Vân đã nghe thấy rõ. Chàng liếc nhìn thiếu niên ấy một cái, vừa lúc gặp thiếu niên ấy cũng liếc nhìn chàng. Chàng thấy đối phương nhìn mình có vẻ hằn học lắm, hình như y có huyết hãy thâm thù với mình vậy.
Đang lúc ấy, Bích Huyết Kỳ Tú thét lên một tiếng, giở thế Sở Hà Vi Giới ra nhằm ngực Lôi Vân đâm tới.
Lôi Vân cả kinh, vội nhảy ngay ra ngoài xa nữa trượng để tránh né, đồng thời chàng còn phát giác chân lực trong người kém sút hẳn. Lúc này, chàng mới nghĩ tới hồi nãy mình dại dột như điên như cuồng đâm chém vào tảng đá ở quanh người khiến chân khí và nội lực tiêu hao rất nhiều. Như vậy, chàng không kinh hoàng sao được?
Mưa đã ngớt dần, sấm sét cũng im bắn. Lôi Vân cảm thấy người lạnh buốt, đầu óc choáng váng, cổ khô khan, liền ngửng đầu lên nhìn thấy Bích Huyết Kỳ Tú đang tỏ vẻ đắc chí từ từ tiến tới gần.
Lôi Vân liền lớn tiếng quát bão:
- Hãy khoan... Người muốn ra tay tấn công phải chờ tại hạ nói rõ câu chuyện mới được...
Hân Yên Diệu ngạc nhiên vô cùng nghĩ bụng:
- Trong mặt y uể oải mệt nhọc như thế kia, sao lại còn ăn nói một cách ung dung như thế được ?

Y vừa nghĩ vừa trả lời:
- Muốn nói gì thì nói mau lên !
Lôi Vân gượng trấn tĩnh tâm thần, ngửng mặt lên nói:
- Mỗ chỉ có một câu này muốn nói...mỗ Lôi Vân đây không phải là kẻ vô sỉ mà các ngươi đã tưởng tượng đâu...mỗ là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử...
Nói tới đây chàng thở hổn hển một hồi, buông xuôi cánh tay xuống. Có lẽ chàng đã kiệt sức rồi, nhưng vẫn gượng phấn chấn, cất giọng khàn khàn nói tiếp:
- Mỗ là...đồ đệ của Đại thúc...hừ...tại sao các người cứ hiểu lầm mỗ...mỗ chỉ muốn báo thù thôi... Ông của mỗ xưa nay không tranh chấp với ai...không ngờ lại bị người ta bắt ép tự tử...
Chàng càng nói, nước mắt càng nhỏ ròng, đôi mày trợn ngược lên sát khí hiện ra liền. Chàng lại từ từ cúi đầu xuống, cổ càng khô khan thêm, đôi môi mấp máy mà không sao nói lên tiếng được, nhưng chàng nghĩ bụng:
- Ta phải gượng...Lôi Vân không bao giờ chịu té ngã ở trước mặt ai...
Chàng vừa nghĩ vừa gượng phấn chấn để người khỏi té ngã.
Bích Huyết Kỳ Tú ngẩn người ra vì ông ta đã nhận thấy thái độ và lời lẽ của Lôi Vân rất thành khẩn. Ông ta đang do dự, bỗng thấy Lôi Vân nhắm nghiền hai mắt lại, người lảo đảo như sắp chết giấc, nên ông ta liền nghĩ bụng:
- Bất cứ lời nói của y thực hay hư, ta hãy nghĩ cách cứu y lại tỉnh lại đã rồi hãy...
Lão hiệp nghĩ như vậy vội tiến lên giơ tay phải ra đỡ Lôi Vân, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng quát tháo rất thánh thót vọng tới:
- Ngừng tay lại !
Bích Huyết Kỳ Tú bỗng thấy một cái bóng người nhanh như điện chớp xẹt tới. Y chỉ biết người đó là một người thanh niên. Nhưng y không ngờ thanh niên ấy lại nhảy đến tấn công mình. Y chỉ thấy một luồng kình lực rất mạnh nhằm ngực mình lấn át tới.
Bích Huyết Kỳ Tú cả giận, vội bước sang bên tránh né và thuận tay rút trường kiếm ra, và y đã nghe thấy có tiếng kêu “ùm” chưởng phong của thanh niên nọ đánh trúng vào mặt đất, cát đá bay tung lên.
Bích Huyết Kỳ Tú kinh hãi thầm và nghĩ bụng:
- Sao có nhiều cao thủ tuổi trẻ như thế này ? Chưởng này của y nếu không có mười năm hoa? hầu thì không sao có sức mạnh như thế được ?
Người trẻ tuổi kia liền lật cái nón đội ở trên đầu lên, lộ ra một bộ mặt rất anh tuấn. Bích Huyết Kỳ Tú thấy thế vừa kinh hãi vừa nghĩ bụng:

- Lại một nhân vật như Lôi Vân nữa ! Bề ngoài trông rất anh tuấn và chính trực, nhưng không hiểu bản tính của chúng ra sao ?
Lại có một điều rất ngạc nhiên nữa là thanh niên ấy bỗng vái Bích Huyết Kỳ Tú một lạy rồi rất ôn tồn nói:
- Xin tiền bối thứ lỗi tại hạ thô lỗ. Vừa rồi tại hạ ngăn cản như vậy là có nỗi khổ tâm riêng, bất đắc dĩ mới phải...
Bích Huyết Kỳ Tú thấy đối phương nói như vậy càng ngạc nhiên thêm nghĩ tiếp:
- Không hiểu thiếu niên này lại có khổ tâm gì ?
Nghĩ đoạn, y liền quát hỏi:
- Ngươi có việc gì nói mau ?
Thiếu niên bỗng quay đầu lại hậm hực nhìn Lôi Vân một cái với giọng nghẹn ngào nói:
- Tiểu bối tưởng Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết, mà bây giờ tên này lại là để tử của Tam Tuyệt Nhị Quân hợp truyền... Khi giang hồ đồn đãi Tam Tuyệt Nhị Quân chưa chết, tiểu bối đã thề phải đích tay giết chết Tam Tuyệt Nhị Quân...
Nói tới đó y ngừng giây lát, rồi cúi đầu suy nghĩ một hồi mới nói tiếp:
- Tiểu bối phát giác lời đồn đãi đó là của một thiếu niên họ Lôi tên Vân đồn ra... Theo ân sư của tại hạ nói thì năm năm trước đây Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết ở trên đỉnh núi Thiên Sơn. Dù người chưa chết cũng chỉ còn có Nhất Quân là Xích Mi Thần Quân may ra sống sót thôi.
Kỳ Tú vội xen lời hỏi:
- Thiếu hiệp đừng nói vội, hãy cho lão phu biết lệnh sư là ai đã ?
Thiếu niên hớn hở đáp:
- Tiểu bối được Thiên Mục Kỳ Tăng khổ tâm dạy bảo cho từ hồi còn nhỏ.
Không ngờ...
Nói tới đó, chàng ta bỗng ngắt lời, nước mắt ràn rụa, vẻ mặt rầu rĩ.
Kỳ Tú thấy thế cả kinh, nhưng bỗng lớn tiếng cười và hỏi:
- Thế ra thiếu hiệp là đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng đây. Vậy thiếu hiệp với Tam Tuyệt Nhị Quân có thù oán gì ?
Thiếu niên bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, hai mắt như nổ lửa hậm hực đáp:
- Năm năm trước đây, có một tối tiểu bối đang tập nghệ Ở Thiên Mục... Hôm đó ân sư đột nhiên vân du về tới. Ôi....
Nói tới đó, chàng không sao nhịn được nước mắt nhỏ xuống như mưa, nức nở một hồi mới nói tiếp:
- Ân sư được liệt danh vào nhóm Giang Hồ Tân kỳ, công lực cái thế.

Tiểu bối đã có chí hướng từ hồi còn nhỏ, muốn học được hết tuyệt nghệ của Thiên Mục Kỳ Tăng. Không ngờ, ân sư hai tay một cụt một tàn phế, nên có nhiều võ công tuyệt thế không sao truyền thụ cho được, cứ phải dùng khẩu thuật thôi...
Lúc ấy tiểu bối đã thề thể nào cũng phải đích tay phục thù giết chết kẻ nào đã làm cho ân sư tàn phế như vậy...nhưng...hôm tiểu bối học thành nghề, ân sư mới cho biết người chặt đứt cánh tay và làm cho một tay của ân sư tàn phế chính là Xích Mi Thần Quân, người trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân và đã chết từ năm năm về trước rồi.
Nói tới đó, chàng ta lại khóc sướt mướt và nức nở nói tiếp:
- Lúc ấy, tiểu bối cảm thấy thất vọng...
Lôi Vân bỗng mở hai mắt ra nhìn, tuy đầu óc choáng váng nhưng chàng vẫn nghe rõ lời nói của thiếu niên kia. Nghe đến câu Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết, chàng cũng kích động vô cùng, bỗng nhảy tới quát hỏi như điên khùng:
- Lời nói của bạn có thực không?
Thiếu niên hậm hực nhìn chàng lạnh lùng đáp:
- Hừ ! Ngươi đừng có giả bộ nữa. Nguyên nhân của ta kiếm ngươi là ở vấn đề đó ! Ta hỏi ngươi Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết chưa ?
Hỏi tới câu sau cùng y cũng như điên như khùng, hai mắt như nổ lửa, trông càng khủng khiếp thêm.
Lôi Vân là người rất kiêu ngạo. Khi nào chịu nổi sự quát mắng như thế, nên chàng cũng nổi giận biến sắc mặt và lạnh lùng đáp:
- Các hạ chưa rõ thực hư...mà đã quát tháo với người ta như thế ? Hơn nữa, Tam Tuyệt Nhị Quân chết hay sống thì có liên quan gì đến các hạ ?
Thiếu niên nọ nghe nói càng tức giận thêm, trợn một mắt lên mặt lộ sát khí, quát lớn:
- Bây giờ, người trên giang hồ, ai chả biết ngươi là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân ?
Không đợi chờ đối phương nói xong, Lôi Vân đã ngửng mặt lên trời cười như điên như khùng.
- Ngươi cười cái gì ?
Thiếu niên nọ càng tức giận thêm quát hỏi như thế. Lôi Vân cười nhạt, lạnh lùng đáp:
- Ta cười cái gì ư ? Hừ ! Như vậy mới thực sự đáng tức cười ! Ta lẻ trốn xuống núi để trả thù cho ông của ta. Đi tới đâu, ta cũng phải hỏi thăm Tam Tuyệt Nhị Quân ở đâu... Hừ ! Ta vì tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân mà ta xuống núi, vì trả thù mối huyết cừu mà xuống núi, còn các người muốn tìm bọn chúng làm chi ?

Nói tới đó, chàng giơ tay phải lên chỉ vào mặt thiếu niên tiếp:
- Ngươi tự nhận là đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng, hà hà...
Rồi chàng chỉ tay vào mặt Kỳ Tú, hậm hực nói tiếp:
- Sao ngươi không hỏi y có phải là để tử của Thiên Mục Kỳ Tăng hay không?
Mà ta, hừ, không riêng gì ngươi, cả Giang Nam Hiệp Cái Lục Triệu Kỳ cũng hung hăng hỏi ta có phải là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ không?
Bích Huyết Kỳ Tú nghe chàng nói tới đây, động lòng nghĩ ngay:
- Chuyện này khó hiểu thực ? Nghe giọng nói của y thì y là đệ tử của Trung Nhạc Chi Chủ thực. Nhưng pho tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân coi trọng hơn tánh mạng mà tại sao bọn chúng lại truyền thụ cho đệ tử của kẻ thù địch Trung Nhạc Chi Chủ như thế ?
Y vừa nghĩ tới đó, thì thiếu niên tự nhận là môn đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng đã hậm hực tiến tới gần Lôi Vân.
Lôi Vân biết lúc này ra tay đối địch, chưa chắc mình đã chống đỡ nổi dăm ba chiêu, nhưng trong đầu của chàng lại nghĩ thầm:
- Nếu y tấn công ta, thể nào ta cũng cho y nếm mùi tuyệt nghệ của Xích Mi Thần Quân...
Nghĩ tới đó, chàng liền cười khì một tiếng, vẻ mặt rất đắc chí lẩm bẩm tự nói:
- Nghe y nói thì hình như y có thâm thù với Xích Mi Thần Quân thì phải ?
Chàng lại nghĩ:
- Trong năm trang sách ấy, không biết trang nào là võ công của Xích Mi Thần Quân?
Thanh niên tay cầm cái nón, bỗng cười nhạt một tiếng và xen lời nói:
- Phải, ngươi nói đúng đấy. Ta có thù với Xích Mi Thần Quân. Nên ngày hôm nay ngươi không nói cho ta biết hiện giờ Xích Mi Thần Quân ở đâu, hừ..., ta sẽ giết chết ngươi trước rồi đi kiếm Xích Mi Thần Quân sau...
Lôi Vân giật mình kinh hãi, vì vừa rồi chàng tình cờ nói tâm sự ra cho đối phương hay, nhưng khi nghe thấy lời nói của thiếu niên kia kiêu ngạo như vậy, chàng lại tức giận, cũng cười nhạt và đáp:
- Giết ta ư ? Với tài ba của ngươi ?
Thiếu niên nọ cả giận, bỗng phi thân nhảy ra ngoài xa hai trượng rồi mới đâm bổ xuống.
Bích Huyết Kỳ Tú nghe thấy Lôi Vân với thanh niên nọ cãi nhau rất lấy làm ngạc nhiên, liền cúi đầu ngẫm nghĩ về câu chuyện khó hiểu này.

Lúc ấy, thanh niên nọ nhảy xổ tới và Lôi Vân không tránh né gì hết.
Kỳ Tú buột miệng quát bão:
- Hãy ngừng tay !
Y nhìn Lôi Vân với vẻ mặt hoài nghi và nói tiếp:
- Phải rồi, lão phu đã nghe nói Thiên Mục Kỳ Tăng có một người đồ đệ tên là Qua Thanh, biệt hiệu là Lăng Vân Kiếm Khách. Chẳng hay ngươi đó có phải là thiếu hiệp không?
Thiếu niên nọ đang tức giận và đang định ra tay tấn công, bỗng nghe thấy Kỳ Tú quát hỏi, vội thâu tay lại, người từ từ giằng xuống và trả lời:
- Vâng, chính tiểu bối họ Qua tên Thanh đây.
Kỳ Tú ngửng mặt lên trời cười ha hả, lại quay lại nói với Lôi Vân tiếp:
- Thế nào ? Tiểu huynh đệ này là Lăng Vân Kiếm Khách Qua Thanh, đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng, đã có chứng minh rồi. Thế còn cái tên Lôi Vân của ngươi thì lão phu chưa nghe thấy Trung Nhạc Chi Chủ nhắc tới...
Lôi Vân nghe nói cả kinh, nghĩ bụng:
- Nghe giọng nói của y thì hình như y có quen biết ân sư của ta...
Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ tiếp:
- Ta theo hầu ân sư chưa đầy năm năm, tất nhiên y không biết ta là ai... Việc này, nếu để cho ân sư biết, thế nào cũng bị khiển trách. Nhưng thái độ của y lỗ mãng như vậy, không biết nếp biết tẻ gì hết, chưa chi đã ra tay tấn công ta như thế, ta không kính trọng y, y cũng không thể trách cứ ta được ?
Tuy nghĩ như vậy, nhưng lời nói và thái độ của chàng đã khiêm tốn hơn trước nhiều, chàng liền đáp:
- Được ! Nếu tiền bối quen biết ân sư thì thể nào cũng biết ân sư của tiểu bối có một tuyệt nghệ tên là Lăng Không Tam Kiếm. Bây giờ, tiểu bối xin lấy pho kiếm pháp ấy để chứng minh thân phận nhé ?
Kỳ Tú gật đầu trả lời:
- Cũng được !
Nhưng trong bụng y nghĩ rằng:
- Nếu y biết Lăng Không Tam Kiếm thì y là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thật.. Lôi Vân mặt vẫn lạnh lùng, liếc nhìn Qua Thanh một cái rồi nghĩ bụng:
- Ta biểu diễn pho kiếm này để cho ngươi hết kiêu ngạo...
Vừa nghĩ tới đó, chàng buột miệng kêu la:
- Nguy tai !
Chàng đã cảm thấy đầu óc choáng váng, chân tay mệt mỏi, người toát mồ hôi lạnh, kinh hoảng vô cùng.

Thì ra sử dụng Lăng Không Tam Kiếm hoàn toàn nhờ một hơi chân khí, nhảy lên trên không, phi thân tấn công luôn ba thế đều không được đổi hơi. Vả lại, pho kiếm ấy có một điểm kỳ độc là liên tục tấn công ba thế đều ở trên không cả.
Không những thế, tốc độ của thế sau chậm hơn thế trước. Nếu tinh lực không dồi dào thì làm sao sử dụng được ?
vừa rồi, Lôi Vân thần trí không tỉnh táo cho lắm mà đã dùng bừa chân lực, nên đã mệt lả người đi rồi. Lại còn kịch chiến hồi lâu với Kỳ Tú nên hồi nãy suýt chút nữa thì chàng chết giấc. Bây giờ, lại phải biểu diễn pho võ công mất rất nhiều nội lực thì có lẽ chàng chưa biểu diễn được một thế đã chịu đựng không nổi rồi. Vì vậy chàng kêu la và đứng ngẩn người ra.
Kỳ Tú thấy vậy càng hoài nghi thêm và cũng thắc mắc nữa. Y liền tiến lên một bước, với giọng ôn tồn hỏi:
- Có cái gì không nên không phải thế ?
Thấy thái độ của Kỳ Tú hoà nhã như vậy, Lôi Vân tủm tỉm cười đáp:
- Vừa rồi tiểu bối quá dùng chân lực. Nếu lúc này lại biểu diễn Lăng Không Tam Kiếm, không biết có đủ sức không?
Kỳ Tú biết chàng nói thật, vội đỡ lời:
- Không sao, ngươi cứ điều hơi vận sức lấy lại chân lực đi, rồi hãy biểu diễn cũng chưa muộn...
Y nói tới đó, liền nghĩ bụng:
- Nếu lần này, ngươi không sao chứng minh được thân phận... Hừ ! Dù lão phu phải gây sát nghiệp cũng đành giết chết ngươi... Nếu ngươi chứng minh là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, ngươi cũng phải nói rõ cho ta biết nguyên nhân vì sao mà ngươi lại phao tin đồn Tam Tuyệt Nhị Quân chưa chết để dụ quần ma ra ngoài quan ngoại đông như thế? Nhược bằng, ngươi cố chấp không chịu nói, lão phu sẽ bắt ngươi đem trao cho Trung Nhạc Chi Chủ, để sư phụ ngươi xử trí ngươi.
Thấy Kỳ Tú cho phép mình điều công vận tức, Lôi Vân liếc nhìn ông ta một cách cảm động, rồi ngồi xuống điều công vận tức ngay.
Qua Thanh thấy thế liền lạnh lùng nói:
- Hừ ! Ai biết được y giở trò quái quỉ gì ? Biết đâu y lại chả mượn cớ để kéo dài thì giờ ?
Lôi Vân nhất tâm nhất trí vận công điều tức để cho khỏi mệt mỏi, nghe thấy Qua Thanh nói như vậy, tức giận khôn tả, bèn hậm hực nghĩ bụng:
- Ta không biết ngươi có phải là đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng hay không?

Hừ ! Ta chỉ biết ta đã ghi mối thù này vào trong lòng rồi... Chờ ta chứng minh thân phân xong, ta sẽ dùng Lăng Không Tam Kiếm chế phục ngươi cho mà coi...
Chàng lại cố nén lửa giận tiếp tục vận công.
Qua Thanh lại lạnh lùng nói tiếp:
- Chưa biết chừng y biết môn tử công ấy của Âu Dương tiền bối...?
Kỳ Tú ngắt lời:
- Nếu y biết Lăng Không Tam Kiếm thì đủ chứng minh y là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ rồi.
Qua Thanh lạnh lùng lườm Lôi Vân rồi ngửng mặt lên trời cười như điên như cuồng và hậm hực nói tiếp:
- Chưa chắc là đúng ! Mong tiền bối đừng có mắc hợm y...
Kỳ Tú có vẻ tức giận, quát hỏi:
- Ngươi nói như thế có nghĩa gì ?
Lão hiệp thấy lời nói của Qua Thanh đầy những khiêu khích, cho nên y mới nổi giận quát tháo như vậy.
Qua Thanh vẫn dửng dưng, thủng thẳng đáp:
- Dù y biết tuyệt nghệ của Âu Dương tiền bối đi chăng nữa, nhưng còn tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân xuất hiện ở trong người y, như vậy sẽ giải thích ra sao ?
Lôi Vân không sao yên tâm điều công vận tức nữa, thét lớn một tiếng, phi thân tới trước mặt Qua Thanh quát hỏi:
- Họ Qua kia, ngươi nói như thế có ý nghĩa gì ?
Qua Thanh cười nhạt đáp:
- Ý nghĩa gì ư ? Hừ ! Thể nào ta cũng phải trả được mối thù chặt gãy tay của ân sư ta, và ta cũng không tin ngươi là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, mà ta chỉ biết ngươi là hổ quân cẩu đảng của bọn ác ma Tam Tuyệt Nhị Quân thôi.
Lôi Vân tức đến hai mắt hầu như nổ lửa, hậm hực đáp:
- Được ! Ngươi không tin, lát nữa ngươi sẽ tin. Nhưng lúc ấy đã muộn rồi.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 7
QUẦN ANH VÂN TẬP

Thấy hai người sắp sửa đấu với nhau, Kỳ Tú liền cau mày lại nghĩ

bụng:
- Không hiểu Thiên Mục Kỳ Tăng kết thù với Tam Tuyệt Nhị Quân hồi nào? Nghe Qua Thanh nói thể nào cũng có liên quan đến chuyện Xích Mi Thần Quân viết thiếp hẹn với Tam Tuyệt Nhất Quân kia tụ họp ở trên đỉnh núi Thiên Sơn tại quan ngoại, và việc Tam Tuyệt Nhị Quân bỗng mất tích trên giang hồ...
Khi Qua Thanh nghe Lôi Vân nói xong, y nghĩ bụng:
- Chắc tên họ Lôi kia thế nào cũng xông lên tấn công ngay chứ không sai ?
Không ngờ, thái độ của Lôi Vân tuy rất kích động nhưng chàng từ từ quay người lại và sắc mặt bỗng thay đổi hẳn, hình như chàng không cảm thấy có hứng thú gì với bất cứ một việc nào, mọi sự biến hoá của trời đất hình như không liên can gì với chàng vậy.
Lúc ấy, mưa đã tạnh. Trong thung lũng càng yên tĩnh thêm.
Qua Thanh thấy thái độ của Lôi Vân bỗng lạnh lùng như vậy, trong lòng kinh hoảng thầm. Rồi y lại thấy Lôi Vân tỏ vẻ tươi cười và chuyên tâm nhất trí ngồi ở trên mặt đất để điều công vận tức.
Lôi Vân vừa ngồi xuống đất, cố thâu lượm tâm thần, đuổi những tạp niệm ra khỏi đầu óc. Trước khi chưa ngồi xuống, đầu óc của chàng bối rối khôn tả và chàng đã ai oán nghĩ thầm:
- Ta dùng Lăng Không Tam Kiếm để chứng minh thân phận. Hà ! Thật không ngờ, ta vì tầm thù mà xuống núi. Lại có người thù oán Tam Tuyệt Nhị Quân mà đổ hết mối thù hằn ấy vào đầu ta. Hà hà...buồn cười thật. Người tầm thù bây giờ hoá ra kẻ bị tầm thù.
Nghĩ tới đó, mặt chàng mới lộ vẻ tươi cười là thế. Bộ mặt lạnh lùng của Qua Thanh khiến chàng trông thấy lại càng ghét hận thêm.
Chàng nghĩ tiếp:
- Ta biểu diễn Lăng Không Tam Kiếm xong, hừ...Qua Thanh...ngươi đừng Hòng nói năng gì nữa...
Nghĩ tới đó, đầu óc chàng mới được bình tĩnh. Chàng biết lúc này mình đã kiệt sức, nếu không vận công điều tức một tiếng đồng hồ thì không sao đủ sức để biểu diễn pho Lăng Không Tam Kiếm. Chàng cố trấn tĩnh tâm thần, vận hết chân khí ở trong người, bắt đầu cho chạy khắp các đường huyết mạch...
Kỳ Tú đứng cạnh đó để ý nhìn nhứt cử nhứt động của Lôi Vân trong lòng kinh hãi thầm và nghĩ bụng:
- Tướng mạo của thằng nhỏ này anh tuấn khác thường. Sau này nó không trở thành một vị lãnh tụ của các anh hùng thì cũng trở nên một kỳ tài tuyệt thế của bọn yên hùng...còn đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng cũng khá lắm...

Nghĩ tới đó, lão hiệp thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói:
- Nếu ta đoán không sai, sau này hai thiếu niên ở trước mặt ta đây thể nào cũng gây sóng gió...
Lão hiệp nói tới đó mặt bỗng biến sắc vì y thấy Qua Thanh cởi thanh nhuyễn kiếm cột ở ngang lưng xuống, rung động một cái liền có tiếng kêu "vo vo". Y lại cười vẻ kiêu ngạo và từ từ móc túi lấy một cái khăn lụa trắng ra lau chùi thân kiếm.
Kỳ Tú cả kinh, vội tiến lên một bước, khẽ hỏi:
- Ngươi muốn làm gì thế ?
Qua Thanh giơ thẳng thanh kiếm, hăng hái đáp:
- Tiểu bối lau sẵn kiếm để chờ đợi. Hừ ! Dù y có chứng minh được là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ đi chăng nữa, nhưng y không sao chối nổi y không phải là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân...
Kỳ Tú nghe nói mặt càng tái mét thêm, và nghĩ bụng:
- Phải đấy ! Dù y biết Lăng Không Tam Kiếm đi chăng nữa, nhưng còn y biết cả tuyệt nghệ của Vân Thái Thư Sinh là Thiên Lý Thần Hành thì y sẽ giải thích ra sao ?
Qua Thanh lại cười ha hả, nói tiếp:
- Nếu Âu Dương tiền bối biết ông ta đã lờ thâu một người đồ đệ như thế này, dù có bị tiểu bối huỷ y đi, chắc Âu Dương tiền bối cũng không thể nói tiểu bối được.
Kỳ Tú cười nhạt đỡ lời:
- Qua Thanh, ngươi muốn quyết chiến với y cũng được, nhưng bây giờ ngươi không nên làm trở ngại y vận công...
Qua Thanh ngạc nhiên vô cùng, nhưng lại cười ha hả, nói:
- Hình như tiền bối rất coi trọng bốn chữ "thắng giải vi tôn" hơn hết thì phải ?
Kỳ Tú thấy Qua Thanh nói mỉa mình, cả giận, liền quát lớn:
- Ngươi nói như thế có ý nghĩa gì ?
- Tiền bối đấu với y gần hai tiếng đồng hồ mà vẫn chưa phân thắng bại, nên tiểu bối mới xác định là tiền bối không thể thắng nổi y...
Y càng nói càng nâng giọng như không coi ai vào đâu hết. Kỳ Tú chịu sao nổi, quát lớn:
- Tiểu tử giỏi thật...
Giọng nói của ông ta rất hằn học, hiển nhiên ông ta đã tức giận vô cùng, nhưng lão hiệp lại trấn tĩnh ngay được với giọng khàn khàn nói tiếp:
- Được lắm... lát nữa xem hai ngươi đấu với nhau. Nếu ngươi thắng nổi tiểu tử kia thì thôi, còn nhược bằng thắng không nổi...hừ !
- Thắng không nổi thì sao ?

- Nếu ngươi thắng không nổi thì ta giữ ngươi ở lại đây ba tháng quét dọn động phủ cho lão phu, và chờ lệnh sư đến đây mới được về.
Vì tức giận, Qua Thanh không coi ai vào đâu hết, nên y mới nói như thế.
Nhưng nói xong lại hối hận. Lão hiệp lại nói tiếp:
- Đó chẳng qua là lão phu muốn thay mặt lệnh sư chỉ dạy, để ngươi bớt tính nết kiêu ngạo ấy đi.
Ngờ đâu, Qua Thanh lại cương quyết đáp:
- Quân tử nhất ngôn ! Nếu tại hạ thắng Lôi Vân thì sao ?
Kỳ Tú không sao trả lời được, ngẫm nghĩ giây lát rồi giận dữ trả lời:
- Ta sẽ ẩn danh trong núi sâu...
Qua Thanh liền ngửng mặt lên trời cười ha hả, tỏ vẻ đắc chí vô cùng.
Kỳ Tú càng tức giận thêm, buột miệng hỏi:
- Không bao giờ lão phu nói hai lời hết. Có gì mà ngươi đáng cười như vậy ?
Vì lão hiệp đấu với Lôi Vân hơn hai tiếng đồng hồ vẫn không thắng nổi, nên y mới đoán chắc Lôi Vân không thể nào bị Qua Thanh đánh đánh bại được, nên mới nói như thế.
Qua Thanh lại kiêu ngạo nói tiếp:
- Hà ! Trận đấu này Lăng Vân Kiếm Khách Qua Thanh sẽ được nổi danh thiên hạ. Hà hà...thật không ngờ, ta mới xuất hiện giang hồ đã bắt ép được một vị tiền bối phải quy ẩn, hà hà...
Y làm như y đã nắm chắc phần thắng vậy. Kỳ Tú nghe vậy vội quát:
- Tiểu tử đừng có ngông cuồng như thế vội. Chờ ngươi thắng được Lôi Vân rồi hãy nói...
Lão hiệp chưa nói dứt, sau lưng đã có tiếng cười nhạt và còn có giọng nói rất cảm động nữa:
- Xin tiền bối cứ yên tâm. Không bao giờ tại hạ làm tiền bối mất thanh danh đâu...
Qua Thanh ngửng mặt lên nhìn, đã thấy Lôi Vân đứng sững đó tay cầm kiếm.
Thanh kiếm của chàng ta cứ rung động hoài, hiển nhiên chàng rất kích động rồi.
Lúc ấy, mặt trăng mới mọc, mây đen đã tan hết.
Lôi Vân tay phải cầm kiếm, sầm nét mặt lại, đôi mắt sáng quắc nhìn ngang nhìn ngược trông rất hào hùng.
Qua Thanh cố nén lửa giận, nghiêm nghị hỏi:
- Các hạ có cách gì để chứng minh mình là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ?
Lôi Vân lạnh lùng đáp:

- Chờ tới khi ta đánh bại ngươi, thì điều đó được chứng minh ngay.
Nói xong, chàng đã nhún chân một cái, thân hình bay thẳng lên trên cao và như một con chim ưng bay lượn, trong hùng dũng vô cùng.
Qua Thanh kinh hãi, liền rung động nhuyễn kiếm.
Lôi Vân bỗng rú lên một tiếng, thân hình chàng lại vút lên trên cao ba trượng, đồng thời kiếm ở trong tay chàng như một giải lụa xanh biếc múa động tứ phía.
Chờ mãi không thấy Lôi Vân tấn công, Qua Thanh trong lòng hơi kinh hoàng liền cầm kiếm thủ ngang ngực để đề phòng. Không ngờ y vừa đưa kiếm lên, từ bốn phía, thân hình của Lôi Vân vừa đè xuống và trường kiếm trong tay chàng đã toé ra một tấm màng kiếm quang...
Lôi Vân đang lơ lửng trên không, bèn rú lên một tiếng, kiếm thế của chàng vừa trầm xuống chụp vào người Qua Thanh.
Kỳ Tú thấy vậy vẻ mặt kinh hoàng, lòng càng nghi ngờ thêm, kinh hãi nghĩ thầm:
- Đây là Lăng Không Tam Kiếm, tuyệt nghệ của Trung Nhạc Chi Chủ vẫn tự phụ đây mà...
Ông ta chưa nghĩ xong thì Lôi Vân đã thét lớn một tiếng, thế kiếm đầu là Ngự Phong Nhứt kiếm vừa biểu diễn xong, chàng đã giở thế thứ hai và thứ ba trong Lăng Không Tam Kiếm ra luôn...
Nói thì chậm, mọi việc chỉ xảy ra nhanh khôn tả. Bỗng có tiếng kêu thảm khốc vang lên. Kỳ Tú thấy đôi mắt hoa lên một cái, vội ngửng đầu lên nhìn đã thấy Lôi Vân cầm kiếm đứng ở giữa trận đấu, mặt lộ sát khí, hai mắt lóng lánh có thần. Còn Qua Thanh như kẻ chết đuối, trường kiếm buông trũng xuống, vai bên phải đã có một vết thương dài hai tấc, máu đổ ra như suối, cứ theo cánh tay mà nhỏ ròng xuống.
Lôi Vân dửng dưng dùng tà áo lau chùi vết máu ở mũi kiếm, rồi từ từ cắm kiếm vào bao, mới ngửng đầu lên lạnh lùng hỏi:
- Bây giờ ngươi đã tin ta là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ chưa ?
Qua Thanh nản chí vô cùng, rầu rĩ ngửng đầu lên với đôi mắt lờ đờ nhìn Lôi Vân và Kỳ Tú, rồi hậm hực nói:
- Tôi xin tuân theo lời hứa. Hừ ! Mau đem tôi đi...
Lôi Vân rất ngạc nhiên bỗng thấy Qua Thanh hậm hực quay mặt lại quát lớn:
- Ta đã sớm nói rồi. Ta không nhìn nhận ngươi là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ. Trừ phi, Trung Nhạc Chi Chủ đích thân nói với ta.
Y thở dốc ra mấy hơi, hình như là người đã kiệt sức, rồi nói tiếp:
- Bây giờ, chỉ trách ta học nghệ chưa tinh ! Họ Lôi kia, thể nào cũng

có ngày ta sẽ khiến ngươi phải nằm trước mặt ta.
Lôi Vân cười nhạt đỡ lời:
- Qúy hồ Lôi Vân ta còn sống ngày nào, thì ngươi cứ việc đến kiếm...
Nói tới đó, chàng bỗng cười vẻ khinh thị và nói tiếp:
- Hừ ! Họ Qua kia, ngươi cũng quá thông minh một chút. Theo bổn ý thì ngươi đã bị toi mạng từ lâu rồi. Hà hà...nhưng ngươi quá thông minh, những lời ngươi nói hồi nãy khiến ta không nở hạ sát ngươi...
Qua Thanh mặt liền biến sắc, bỗng phi thân tới chỗ cách Lôi Vân chừng hai thước, rồi lại ngừng chân và nghĩ bụng:
- Võ công của y quả thực cao minh hơn ta nhiều. Nếu bây giờ ta xúc động như thế này thì chỉ có mang nhục vào thân thôi. Ta phải nhẫn nại...
Nghĩ tới đó, y liền đáp:
- Phải, bổn ý của ta là muốn làm cho ngươi không hạ thủ được. Hừ ! Nếu ngươi sợ ta sau này tầm thù, thì cứ việc ra tay giết ta đi !
Lôi Vân đưa mắt nhìn Kỳ Tú, như không thèm xỉa đến Qua Thanh, và lớn tiếng nói tiếp:
- Bây giờ tiền bối đã tin tại hạ là để tử của Trung Nhạc Chi Chủ chưa ?
Kỳ Tú vẫn thắc mắc, nghe thấy Lôi Vân hỏi như vậy ngơ ngác nhìn chàng một hồi và nghĩ bụng:
- Bề ngoài của thiếu niên này trông chính trực lắm. Pho Lăng Không Tam Kiếm của y quả thực là đích truyền của Trung Nhạc Chi Chủ nhưng...
Nghĩ tới đó, y không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ cảm thấy đầu óc rối loạn, liền lẩm bẩm khẽ nói:
- Ngươi là môn đồ của Trung Nhạc Chi Chủ, tại sao lại biết cả tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân ? Nếu ngươi là môn đồ của Tam Tuyệt Nhị Quân, thì tại sao ngươi lại luôn mồm tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân hoài...?
Nói tới đó, y thở dài và nghĩ tiếp:
- Xem tình hình này, phải gặp Trung Nhạc Chi Chủ mới có thể biết rõ được thực hư thôi.
Lời nói ấy mang máng lọt vào tai Lôi Vân, chàng liền vỡ nhẽ và nghĩ bụng:
- Cuốn sách da người là của ông ta để lại. Ta đào tẩu rời khỏi Tung Sơn hai tháng, bất cứ gặp ai người nào cũng bão Tam Tuyệt Nhị Quân đã mất tích từ năm năm về trước rồi...Năm năm không thấy bọn họ xuất hiện rồi !
Nghĩ tới đó, chàng giận dữ lườm Qua Thanh một cái rồi đột nhiên vỗ

đùi đến “đét”, mồm thì quát lớn:
- Phải rồi ! Năm năm trước trong một đêm nọ...
Nói tới đó, bộ mặt hiền từ của ông chàng lại hiện ra trước mặt. Chàng đang ngủ say bỗng cảm thấy ông mình rời khỏi giường, xuống đất vội vàng mặc quần áo, xách cái búa đi luôn.
Chàng lại nói tiếp:
- Đêm hôm đó, trên núi hình như có tiếng quái dị vọng xuống giống như cười, giống như khóc...Hừ ! Đáng hận thực !
Chàng cứ đứng yên ngẩn người ra nói như vậy, không khác gì người nói mớ và nói tiếp:
- Nếu không phải vì ban ngày quá mệt mỏi, thì đâu đến nỗi ta ngủ say như chết như thế ? Không khi nào... ta lại để cho ông đi một mình như thế...
Bỗng có tiếng quát khẽ, Lôi Vân như người nằm mơ mới thức tỉnh, chàng ngạc nhiên ngửng đầu lên nhìn, thấy Kỳ Tú vẽ mặt lạnh lùng đứng ở trước mặt mình. Chàng rùng mình đến thót một cái, nghĩ bụng:
- Ta khỏi cần quan tâm đến vấn đề họ nghi ta là người như thế nào, ta chỉ cần trả được thù cho ông ta thì dù có phải hy sinh hết thảy, ta cũng bất chấp...
Nghĩ tới đó, chàng đưa mắt nhìn Qua Thanh, thấy y tay đang cầm bảo kiếm mặt lộ sát khí giận dữ nhìn mình. Chàng không thèm đếm xỉa tới y chỉ nghĩ tiếp:
- Cứ để cho ngươi hận ta đi. Ngươi đã tìm thấy người đáng hận rồi. Ngươi coi ta như kẻ thù cũng được. Ít nhất ngươi cũng đã tìm thấy kẻ thù rồi. Hà, còn ta, người mà ta tức hận vẫn tìm chưa thấy. Ta biết ta có kẻ thù, nhưng hình bóng của kẻ thù ra sao? Kẻ thù sống chết ra sao? Ta đều không hay biết gì... Đáng lẽ đêm hôm đó ta phải lên núi xem vì ta biết ông ta thế nào cũng lên núi... Nếu Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết thực, thì ta phải bắt môn đồ của chúng để trả món nợ máu ấy cho ta... Ta phải trả thù...
Nghĩ tới đó, chàng kích động quá buột miệng thốt ra một câu:
- Ta phải trả thù !
Tiếng quát tháo của chàng làm cho Kỳ Tú với Qua Thanh đều giật mình kinh hãi và cùng nhìn cả vào mặt chàng.
Không đợi chờ Qua Thanh và Kỳ Tú lên tiếng, Lôi Vân đã lạnh lùng nói luôn:
- Chúng ta hãy chia tay. Hân tiền bối nhìn nhận tại hạ là đệ tử của Trung Nhạc Chi Chủ cũng được, nếu không nhìn nhận mà cho tại hạ là người đã lôi cuốn võ lâm quần ma lên làm loạn núi Thiên Sơn này

cũng được...Hì, Lôi Vân này chỉ biết nhất tâm nhất trí làm cho xong việc của mình, còn tiền bối muốn đối xử với tại hạ thế nào, tại hạ cũng bất chấp.
Kỳ Tú lợi hại thực. Thấy giọng nói của Lôi Vân tuy hiên ngang, nhưng ông ta vẫn trông thấy rõ đôi ngươi của chàng có nước mắt chạy quanh.
Lôi Vân vừa nói xong, hình như chàng sợ Bích Huyết Kỳ Tú phát giác mình ứa nước mắt, nên chàng vội quay người đi.
Qua Thanh lại tưởng chàng định bỏ đi, vội kêu gọi:
- Họ Lôi kia, ngày hôm nay Qua Thanh ta bị nhục. Qúy hồ ta còn sống ở trên thế gian này thì thể nào cũng có một ngày...
Không đợi chờ đối phương nói dứt, Lôi Vân đã cười ha hả đáp:
- Ngươi khỏi cần nói nữa. Lúc nào Lôi mỗ cũng cung kính đợi ngươi.
Nói xong, chàng đã nhảy tới ngoài xa ba trượng, và chỉ trong nháy mắt đã đi mất dạng.
Bích Huyết Kỳ Tú thấy Lôi Vân bỏ đi rồi, liền ngửng mặt lên trời thở dài một tiếng và nói:
- Bất cứ thế nào, Lôi Vân có phải là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ hay không, nhưng bổn thân của y thể nào cũng gây nên tai kiếp lớn. Hà, người của chánh tà hai bên hiện giờ đang tụ họp cả ở trên đỉnh núi Thiên Sơn này, tất nhiên phải có liên quan đến y. Rồi tình thế sẽ thay đổi ra sao, thật không ai có thể biết trước được ?
Lăng Vân Kiếm Khách đang rầu rĩ nản chí, cúi gằm mặt xuống. Y thấy Lôi Vân ngông cuồng và kiêu ngạo, vênh váo bỏ đi như vậy, lửa giận ở trong lòng càng bốc cháy thêm, nên y ngẩn người ra nhìn theo Lôi Vân và nghĩ bụng:
- Nếu không phải vì ân sư bị cụt hai cánh tay, thì võ công của ta đâu đến nỗi lại kém như thế này, và không khi nào ta lại bị thua ngươi. Một ngày kia, Qua Thanh ta thể nào cũng phải đi tìm kiếm danh sư học thêm tuyệt nghệ. Lúc ấy, không khi nào ta lại chịu tha thứ cho ngươi...
Bích Huyết Kỳ Tú đứng ngẩn người ra hồi lâu, rồi đột nhiên quay người lại nhìn Qua Thanh, khẳng khái nói:
- Lời nói của lão phu nặng như núi Thái Sơn, tình thế bắt buộc, lão phu phải giữ ngươi ở lại đây ba tháng.
Qua Thanh giận dữ đáp:
- Tuy tại hạ hãy còn ít tuổi, nhưng rất biết trọng lời thề. Hừ ! Ba tháng sau, giữa tại hạ với tiền bối sẽ có thêm một mối oán cừu.
Bích Huyết Kỳ Tú thấy Qua Thanh nói như thế, cả kinh và nghĩ thầm:
- Tiểu tử này bướng bỉnh lắm, có mấy thành giống hệt Lôi Vân. Giam

giữ y ba tháng để mài rũa tính nết của y, như vậy cũng tốt.
Nghĩ đoạn, ông ta liền trầm giọng nói:
- Thôi được, chúng ta đi !
Chỉ trong nháy mắt, Bích Huyết Kỳ Tú và Lăng Vân Kiếm Khách cũng rời khỏi chốn đó. Trên mặt đất còn lại hai vết máu tươi. Đó là máu của Qua Thanh bị Lôi Vân đả thương để lại.
Nhưng chỉ trong chốc lát đã bị những giọt mưa rửa sạch hết dần dần...không còn trông thấy nữa.
Từ đây trở đi, Lôi Vân đã có thêm mộ kẻ thù...
Qua Thanh lúc nào cũng nhớ mối thù ấy vì trên vai của y có một vết sẹo, không bao giờ rửa sạch được. Do đó, y không bao giờ quên được Lôi Vân...
oo Mặt trăng đã tiêu tán. Mưa vẫn chưa ngớt. Mặt trời vẫn chưa xuất hiện.
Lúc ấy, có một thanh niên áo xanh đang đứng ở trên đỉnh núi cao chót vót của dãy núi Thiên Sơn. Chàng đang cau mày lại, cúi đầu nhìn xuống bên dưới, hình như đang suy nghĩ một việc gì rất nan giải.
Chàng bỗng giơ tay phải lên chỉ xuống dưới đất. Ngón tay của chàng từ từ di động, mồm thì lẩm bẩm khẽ nói:
- Một...hai...ba...năm. Ừ, năm bộ xương khô. Không biết có phải là di hài của Tam Tuyệt Nhị Quân không?
Chàng thanh niên áo xanh chính là Lôi Vân.
Tay của chàng đang chỉ vào năm bộ xương khô...
Lôi Vân bỗng kinh ngạc, và giật mình đến thót một cái, toát mồ hôi lạnh ra và nghĩ thầm:
- Nếu năm bộ xương khô này quả thật là Tam Tuyệt Nhị Quân, như vậy...ông ta bị ai giết chết ? Và có ai lại đủ tài ba, trong một lúc tiêu diệt được năm tên ma đầu võ công cao cường oai danh đã lừng lẫy khắp võ lâm ?
Chàng nhìn ra xa, lại thấy có hai cánh tay. Lúc ấy chàng mới nẩy nở một chút hy vọng và nghĩ tiếp:
- Có lẽ năm bộ xương khô này là Tam Tuyệt Nhị Quân rồi chứ không sai.
Còn hai cánh tay cụt này ? Như vậy người cụt tay thể nào cũng còn sống. Chỉ có người ấy mới biết rõ đầu đuôi câu chuyện...
Nghĩ tới đó, chàng lại rùng mình một cái, hai mắt đã tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, mồm thì thốt ra một câu:
- Thiên Mục Kỳ Tăng !
Chàng lại sực nghĩ tới lúc Qua Thanh vừa xuất hiện đã nói " hai cánh

tay của ân sư một tàn phế, một bị cụt...". Chàng lại nhìn vào hai cái xương tay khô, một Cái có cánh tay lẫn bàn tay, một cái chỉ có một bàn tay với một khúc tay thôi...
Lúc ấy, mặt chàng lại lộ sát khí. Chàng hậm hực nói tiếp:
- Bất cứ Thiên Mục Kỳ Tăng là người như thế nào, là một trong nhóm Giang Hồ Tân kỳ nổi danh cùng với ân sư, ta cũng phải hỏi cho rõ chân tướng...Nếu Thiên Mục Kỳ Tăng là hung thủ giết chết Tam Tuyệt Nhị Quân, như vậy, thế nào y cũng biết nguyên nhân cái chết của ông ta...
Nói tới đó, chàng lại cố trấn tĩnh, nghĩ tới lời nói của Bích Huyết Kỳ Tú, nên chàng đoán chắc quần hào Trung Nguyên đã tụ họp ở trên núi này rồi. Chàng liền đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên thấy dưới chân núi có hai bóng người phi nhanh như bay chạy lên. Chàng cả kinh nghĩ tiếp:
- Không biết hôm nay là ai xuất hiện. Người nào mà ta đã gặp đều quái lạ vô cùng. Bất cứ họ là chánh hay tà, hễ trông thấy ta là tỏ vẻ hung dữ ngay. Đồng thời, còn hỏi ta có phải là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân không? Hay là hỏi ta có phải là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ?
Chàng vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn hai người đang phi thân lên. Thấy thân hình của hai người này rất mảnh khảnh, cùng mặc áo đỏ như lửa. Chàng cả kinh nghĩ tiếp:
- Trong cuốn bí kiếp da người, trang thứ năm trên góc phải có đính một miếng vải màu đỏ. Chả lẽ hai người đang lên đó cũng là môn đồ của Tam Tuyệt Nhị Quân chăng?
Chỉ thoáng cái, hai bóng người mảnh khảnh kia lên tới gần. Chàng thấy hai thiếu nữ mặc quần áo đỏ như lửa, trông rất loé mắt. Cả hai vừa lên vừa quát bão:
- Tiểu tử kia đừng có chạy nữa !
Lôi Vân ngạc nhiên, chàng nhìn kỹ xem hai tiếu nữ ấy bão ai, nhưng thấy hai thiếu nữ ấy đều nhìn thẳng vào mặt mình. Chàng giật mình đến thót một cái.
Chàng thấy hai thiếu nữ ấy một đẹp một xấu. Người đi trước xấu xí không thể tưởng tượng được. Hai mắt lồi và to như hai cái chuông đồng, hầu như muốn nhảy ra ngoài khoanh mắt vậy. Mồm to, môi dày để hở cả răng lẫn lợi. Nếu ban đêm gặp nàng ta không ai dám tin nàng là người.
Lôi Vân tưởng tượng như có một luồng cuồng phong thổi tới. Rồi lại bỗng thấy một mặt trời rất đẹp hiện ra, vì chàng thấy thiếu nữ thứ hai đẹp tuyệt trần, có thể nói là khuynh nước khuynh thành. Tóc của

nàng xoã xuống vai, hai mắt trong suốt. Nàng bỗng tủm tỉm cười và nói:
- Hà ! Tiểu tử này ngoan ngoãn lắm...
Lôi Vân thấy nàng cười một cách rất dịu dàng nên chàng cũng trả lời bằng một tiếng cười rất khẽ, nhưng chàng vẫn cất giọng lạnh lùng hỏi:
- Hai cô nương gọi tại hạ đứng yên như vậy, chẳng hay có việc gì định thỉnh giáo thế ?
Thiếu nữ áo đó mặt xấu xí bỗng câu mặt lại. Tai mũi mồm của nàng hầu như co dúm lại vậy, trông càng xấu xí thêm. Nàng ta lên tiếng "ồ ồ" như tiếng đàn ông đáp:
- Ai thèm gọi ngươi?
Lôi Vân ngẩn người ra, đang định lên tiếng hỏi lại thì thiếu nữ rất đẹp kia đã cười khanh khách, xen lời nói:
- Này cậu nhỏ kia, gặp phải đại tỷ này của tôi thì đừng có nói nhiều. Vừa rồi chính tôi lên tiếng gọi chứ không phải chị tôi gọi đâu.
Nàng vừa nói vừa đi tới Lôi Vân.
Thiếu nữ xấu xí kia bỗng thét lên một tiếng, nhún vai một cái nhanh như một mũi tên phi thân qua mặt Lôi Vân đi luôn.
Lôi Vân thấy vậy thắc mắc vô cùng và nghĩ bụng:
- Có lẽ nàng ta đã trông thấy những bộ xương khô kia. Nếu hai nàng này quả thực là môn đồ của Tam Tuyệt Nhị Quân, thể nào cũng có thể chứng minh ra được năm bộ xương khô kia là của Tam Tuyệt Nhị Quân...
Đột nhiên, Lôi Vân bỗng nghe có tiếng khác lạ.
Chàng đã được Trung Nhạc Chi Chủ dạy dỗ, hơn nữa, đầu óc chàng thông minh hơn người và chịu khó rèn luyện, nên võ công của chàng tiến bộ rất nhanh.
Vì thế chỉ hơi có một tiếng động nhẹ, chàng cũng hay biết liền.
Chàng biết người đó đang tấn công lén yếu huyệt ở sống lưng của chàng và có lẽ người đó là thiếu nữ xấu như ma lem cũng nên. Thế công này, nàng dùng hết công lực ra tấn công, nên mới có tiếng gió ào ào nổi lên như thế.
Lôi Vân vội giở thế Hồ Điệp Xuyên Liễu, chỉ thấy người chàng như một cái bóng xanh thấp thoáng, chàng đã lướt ra ngoài xa hai bước rồi bỗng khẽ xoay người lướt sang phía cạnh đó ba bước nữa. Lúc thiếu nữ xấu xí đã bỗng biến thành trước mặt chàng rồi. Chàng cố nén cơn giận, rồi hỏi:
- Sao cô nương chẳng nói chẳng rằng lại ra tay tấn công Lôi mỗ như vậy ?

Thiếu nữ xấu xí đưa mắt nhìn thiếu nữ tuyệt đẹp vừa cười bão rằng:
- Đình Ngọc em, em mau đứng ra phía sau y đợi chờ chị ra lệnh.
Thiếu nữ xinh đẹp tên là Đình Ngọc kia hình như rất hãi sợ thiếu nữ xấu xí thì phải. Nên không đợi cho thiếu nữ xấu xí nói xong nàng đã hết tươi cười như vừa rồi.
Lôi Vân thấy thế rất thắc mắc, không biết hai thiếu nữ một xấu một đẹp này sẽ làm gì mình. Chàng vội quay đầu lại nhìn thiếu nữ xinh đẹp, thấy nàng ta đứng hướng về phía mình, nhưng lại cúi đầu nhìn những bộ xương khô ở dưới đất hồi lâu...
Nàng ta bỗng kêu "ủa" rất khẽ và quay người với giọng ỏn ẻn hỏi:
- Chị Tuệ Lâm, đây có phải là...
Thiếu nữ xấu xí tên là Tuệ Lâm quát tiếp:
- Đình Ngọc, đừng có nói nữa, hãy nghe chị ra lệnh.
Lôi Vân có vẻ kinh hoàng, chàng thấy thiếu nữ xinh đẹp nhìn những bộ xương, phản ứng của nàng là chỉ cau mày lại, đồng thời chàng thấy một người rất nhu mì, còn một người lại rất hung ác, khiến chàng càng không hiểu hai người này đang có ý nghĩ gì ?
Lôi Vân đang ngơ ngác không hiểu, thì đột nhiên nghe thấy thiếu nữ xấu xí khẽ thét lên một tiếng và chàng bỗng thấy mắt mình hoa một cái, thiếu nữ ấy đã ở chỗ cách mình hơn trượng cứ chạy đi chạy lại và chạy vòng quanh hoài. Chàng vội vận chân khí lên hai cánh tay bảo vệ lấy trước ngực. Đột nhiên, lại nghe thấy một tiếng thét nữa nổi lên ở phía sau, thiếu nữ tên là Đình Ngọc cũng chạy đi chạy lại vòng quanh chàng như thế.
Lôi Vân quay người giơ song chưởng lên, hai gan bàn tay của chàng đều hướng về hai thiếu nữ mồm thì quát hỏi:
- Nếu hai vị cô nương muốn đấu với tại hạ thì cũng phải cho tại hạ biết lý do trước chứ ?
Tuệ Lâm khẽ nhún vai rồi đáp:
- Ngươi đã nghe lời đồn, không quản ngại ngàn dặm xa xôi tới đây và đêm khuya ở trên này canh gác xương khô... Trông thấy áo đỏ của bổn cô nương, chả lẻ ngươi còn không hiểu hay sao mà còn phải hỏi bổn cô nương có dụng ý gì như thế nữa ?
Thấy nàng ta nói như thế, Lôi Vân vội thâu chưởng lực lại ngơ ngác hỏi tiếp:
- Tại hạ làm sao biết cô nương có dụng ý...
Đình Ngọc bỗng khẽ kêu "ừ" rồi nghĩ bụng:
- Thế ra dụng ý của chị Tuệ Lâm là thế đấy ! Thanh niên này tuổi trẻ và tráng kiện như thế, có lẽ sư phụ...Ừ, không đúng ! Tuổi chàng ta chỉ độ hai mươi là cùng, khi nào sư phụ lại để ý đến chàng ?

Tuệ Lâm trợn ngược đôi lông mày lên giận dữ quát hỏi Lôi Vân tiếp:
- Ngươi không biết thực, hay là giả bộ không biết sao ?
Lôi Vân càn ngạc nhiên thêm, ngơ ngác đáp:
- Quả thực tôi không biết...
Chàng vừa nói tới đó thì Tuệ Lâm đã nhanh như gió lướt tới trước mặt giơ song chưởng ra như hai cấy kích và chĩa mấy ngón tay ra có gió kêu "vù vù". Tay phải nàng dùng thế Tiếu Chỉ Thiên Nam nhằm yếu huyệt ở vai trái của Lôi Vân đâm tới, còn tay trái của nàng thì nhằm huyệt ở đơn điền của chàng đâm xuống.
Lôi Vân cả giận, vừa vận hơi lấy sức, lại nghe thấy phía sau có tiếng gió lộng, chàng đoán chắc là thiếu nữ xinh đẹp cũng ra tay tấn công mình.
Đối phương tấn công quá nhanh, chàng vận hơi sức vào chưởng để chống đỡ đã muộn nên chàng đàng phải khom người lép bụng để tránh hai thế công của Tuệ Lâm và đồng thời chàng giở thế khinh công Hồ Điệp Xuyên Liễu ra nhanh nhẹn bước chéo sang bên bốn bước.
Hai thiếu nữ áo đỏ kia vừa thấy bóng xanh thấp thoáng thì đã mất dạng chàng rồi.
Tuệ Lâm đột nhiên tươi cười, thâu tay lại, khẽ quát Đình Ngọc rằng:
- Được rồi ! Được rồi. Đình Ngọc hiền muội cũng ngừng tay lại đi !
Đình Ngọc ngừng tay lại luôn và hớn hở nói:
- Chị Tuệ Lâm đoán rất đúng, y....Quả thực....

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 8
BÉ CÁI LẦM !

Lôi Vân thấy vậy càng thắc mắc thêm vội ngừng chân lại ngửng đầu lên nhìn, đã thấy thiếu nữ xấu xí nhếch mép cười, từ từ tiến lên nói:
- Tướng công đừng có giả bộ như thế mãi nữa, chị em chúng tôi đã đợi chờ tướng công từ lâu rồi đấy...
Lôi Vân thấy nàng ta cười lại càng sờn lòng rợn tóc gáy thêm. Nàng không cười còn đỡ xấu, nay nàng cười trông lại càng khó coi thêm, khiến chàng không dám nhìn nữa, vội nhắm mắt lại trầm giọng đáp:
- Cô nương nói gì ? Quả thật tại hạ không hiểu tí nào !
Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp bỗng lướt tới gần chàng với giọng ỏn ẻn

nói:
- Chị em chúng tôi không ngu xuẩn như bọn người kia đâu. Sư phụ đã truyền thụ tuyệt nghệ cho bạn, thì tất nhiên sư phụ cũng phải dặn bão bạn nên xử trí với bang phái của sư phụ sáng lập như thế nào...
Lôi Vân nghe tới đây mới thở nhẹ một tiếng. Thấy Đình Ngọc mặt mũi lẫn tiếng nói kia ai trông thấy và nghe thấy cũng cảm thấy dễ chịu vô cùng chứ không như Tuệ Lâm. Nghe tới đó chàng đã hiểu dụng ý của hai thiếu nữ rồi. Chàng liền khẽ thở dài một tiếng và nghĩ bụng:
- Có lẽ bộ pháp ta vừa sử dụng là tuyệt nghệ của sư môn của họ...
Chàng lại nghĩ đến cuốn sách năm miếng da người. Nghĩ tới bộ pháp huyền ảo của mình vừa giở ra là ghi ở trong trang có đính một miếng vải đỏ, nên chàng tủm tỉm cười, hỏi lại:
- Lệnh sư là ai ? Năm năm trước tại hạ theo ân sư ẩn cư ở Tung Sơn nhưng chưa hề gặp lệnh sư bao giờ.
Đình Ngọc bỗng cười hi hí đỡ lời:
- Thôi được rồi, ở trước mặt chúng tôi, ngươi còn giả bộ hoài như thế làm chi.
Ai chả biết Lê Hoa Nữ được liệt danh vào trong nhóm Tam Tuyệt, nhờ vào một bộ thân pháp huyền kỳ tên là Hồ Điệp Xuyên Liễu, và một chỉ thần dị tên là Hoạch Thiên Phân Hà...Chị em chúng tôi rất được sư phụ cưng, mà vẫn chưa được sư phụ truyền thụ cho một bộ và một chỉ ấy...
Lôi Vân nghĩ ngợi lại, chàng nhận thấy trên miếng da người đó có dạy luyện một bộ pháp và một chỉ pháp thực, nên nhất thời chàng cứ ngẩn người ra ấp úng mãi cũng không sao nói lên tiếng được.
Thiếu nữ xấu xí đứng cạnh đó thấy nhứt cử nhứt chỉ của Lôi Vân rất khả nghi liền quát hỏi:
- Họ Lôi kia, nếu ngươi còn dấu diếm chị em chúng tôi mà bỏ lỡ dịp may này, thì sau này có hối cũng không kịp đâu !
Lôi Vân thấy nàng ta nói như vậy biết bên trong thế nào cũng ám chỉ một việc gì, chàng liền buột miệng hỏi:
- Tại sao cô nương lại biết tại hạ họ Lôi ?
Chàng chưa nói dứt, Tuệ Lâm đã cười nhạt nói tiếp:
- Ở dưới chân núi, tất cả đệ tử của Tam Tuyệt Nhị Quân với bọn hiệp sĩ chánh phái tự cho mình rất tài ba đều tụ tập ở đó. Ngươi có biết chúng tụ tập ở đó để làm chi không?
Lôi Vân lắc đầu tỏ vẻ không biết. Tuệ Lâm nói:
- Tam Tuyệt Nhị Quân đã mất tích trên giang hồ gần năm năm trời rồi. Trong lúc các hiệp sĩ chánh phái tự cho mình rất lợi hại đang

mừng thầm thì không ngờ lại có ngươi xuất hiện. Hừ, vấn đề này chính tôi cũng không hiểu. Tam Tuyệt Nhị Quân công lực cái thế như thế mà cả năm người cùng để ý đến ngươi. Vấn đề này tôi cũng vẫn chưa lấy làm thắc mắc bằng vấn đề sau đây. Ngươi đã được Tam Tuyệt Nhị Quân cùng truyền thụ cho tuyệt nghệ một lúc, tại sao lại còn mạo nhận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ?
Lôi Vân thực không ngờ chỉ vì mình nhứt thời cố chấp, lén ân sư xuống núi để trả thù cho ông, ngờ đâu lại gây nên đại hoa. tầy đình này !
Tuệ Lâm bỗng nhìn chàng với vẻ mặt rất dữ tợn rồi cười nhạt nói tiếp:
- Ngươi mạo nhận như thế cũng không sao, nhưng bọn môn hạ của Giang Hồ Tân kỳ lại rất bất mãn. Chúng rủ nhau ra ngoài quan ngoại, tới nơi đây, ngươi có biết chúng tới đây làm chi không?
Lôi Vân càng nghe càng kinh hãi, trống ngực đập rất mạnh.
Tuệ Lâm không những mặt mũi xấu xí, ăn nói lại rất chậm chạm và nặng chình trịch, mỗi một lời nói của nàng ta như một cái búa lớn đập mạnh vào ngực chàng. Như vậy Lôi Vân không hoảng sợ sao được ?
Chàng lại nghe thấy Tuệ Lâm nói tiếp:
- Giang Nam Hiệp Cái liền nổi giận phát Nghĩa Thiếp đi các nơi chẳng hay người có biết chuyện này không?
Lôi Vân càng kinh hãi thêm, ngửng đầu lên đáp:
- Giang Nam Hiệp Cái Lục Triệu Kỳ không hỏi nếp tẻ gì hết phán quyết láo, làm nhục tại hạ, như vậy trách sao nổi tại hạ...
- Theo chỗ chị em chúng tôi biết, thì sư phụ với Nhị Tuyệt Nhị Quân kia bổn ý là muốn để ngươi làm rạng rỡ môn phái của Tam Tuyệt Nhị Quân đấy, nhưng bên trong thể nào cũng có sự uẩn khúc gì đây ? Hơn tháng trước đây, chị em chúng tôi được nghe tinh tướng công và đã sớm biết tướng công là người cùng được truyền thụ của năm vị trưởng bối. Nhưng còn cái chết của sư phụ chúng tôi thì thực là huyền bí. Chẳng hay tướng công có thể nói cho chúng tôi biết rõ phần nào không?
Nghe tới đó, Lôi Vân liền nghĩ bụng:
- Sự hiểu lầm này quá lớn. Họ nhận ta là đệ tử của Tam Tuyệt Nhị Quân thực, mà ta thì lại muốn kiếm cho được Tam Tuyệt Nhị Quân để trả thù. Chị em họ lại...
Nghĩ tới đó, chàng liền lạnh lùng đáp:
- Tôi không thể nói cho các cô biết được !
Tuệ Lâm cả giận, hỏi tiếp:

- Tướng công làm như thế là có ý nghĩa gì ? Tướng công nên biết cao thủ tụ tập ở dưới chân núi đông đảo lắm, mà môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân lại như là một chậu cát, tuy đông đảo mà không sao dính liền nhau được. Vì thế, Tam Tuyệt Nhị Quân mới không muốn truyền tuyệt nghệ cho chúng. Bây giờ tình thế đã xảy ra như vậy, chẳng hay tướng công định liệu ra sao ?
Lôi Vân cả giận, cười nhạt đáp:
- Cô nương cứ luôn mồm bão tại hạ là người truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân, nhưng sự thật tại hạ còn chưa biết mặt mũi của họ ra sao cả !
Thiếu nữ xinh đẹp khẽ thét lên một tiếng, rồi xen lời nói:
- Chị Tuệ Lâm, hãy đừng hỏi tướng công vội, cứ xem cử chỉ và lời lẽ của tướng công thì chắc bên trong thể nào cũng có sự bí ẩn gì không sao nói cho người ta biết được? Nhất là trong một tháng nay, chưa biết chừng sư phụ đã dặn bão tướng công phải làm như thế. Bằng không tướng công đâu dám gây hấn với Giang Hồ Tân kỳ như thế...
Tuệ Lâm nhận thấy lời nói của Đình Ngọc rất có lý, nên nàng ta nhếch mép cười, trông mặt lại càng ghê tởm thêm, rồi thủng thẳng nói tiếp:
- Hiền muội nói rất có lý. Nếu như tướng công đã có nỗi khổ tâm như vậy, chúng ta không nên hỏi thêm làm chi. Nhưng chị em chúng tôi mong tướng công cho biết một câu này...
Nói tới đó nàng ta liếc nhìn năm bộ xương ở trên mặt đất với giọng run run hỏi:
- Chẳng hay sư phụ chúng tôi có còn sống ở trên đời...
Lôi Vân nghe tới đó liền chửi thầm:
- Uổng cho ngươi tự cho mình là thông minh...
Tuy vậy, chàng vẫn đáp:
- Hai cô nương đều đoán sai hết. Tại hạ không có nỗi khổ tâm gì không thể nói cho ai biết được cả. Vừa rồi tại hạ đã trả lời cho hai cô nương biết rồi, tại hạ không có chuyện gì để nói cho hai cô nương biết hết.
Hai thiếu nữ thấy chàng nói như vậy cùng biến hẳn sắc mặt, hậm hực lườm chàng, rồi lại đưa mắt liếc nhìn nhau. Tuệ Lâm lại lên tiếng nói tiếp:
- Thôi được, Xú La Sát này ngày hôm nay xin chịu thua ! Nếu không nể mặt là đồng môn với nhau thì ta sẽ làm cho ngươi chết cũng không được yên lành !
Lôi Vân nghe tới đó suýt nữa thì bật cười, chàng không ngờ trên thế gian này lại có người tự nhận mình là xấu, mà nhất là vừa rồi nói đến

chữ Xú La Sát, nàng Lại còn cố ý nhấn mạnh hình như vào sự xấu xí đó là rất hãnh diện vậy.
Nhưng sự thật Lôi Vân mới ra đời, mới xuất hiện giang hồ nên không biết oai danh của Xú La Sát đấy thôi.
Thiếu nữ xinh đẹp liền quay đầu lại nói với Tuệ Lâm rằng:
- Chúng ta đi thôi ! Chúng ta hãy xuống núi tụ họp ở dưới đó, thử xem tướng công này có cách gì đối phó với quần hùng. Lúc ấy, chúng ta sẽ biết dụng ý của tướng công ngay.
Lúc ấy, Lôi Vân chỉ cảm thấy đầu óc hoang mang và chàng tưởng là mình đã làm lầm một việc gì rồi. Đột nhiên, chàng cảm thấy run lẩy bẩy và lẩm bẩm tự nói:
- Nếu ân sư tìm thấy ra, ta biết giải thích ra làm sao ? Có lẽ ân sư thể nào cũng tức giận... Hà hà, hối hận quá... Xưa nay ta làm việc có bao giờ phải hối hận đâu... Ta phải nên nói cho ân sư biết ông ta có để lại cuốn sách da người ấy...nhưng có ai ngờ cuốn sách da người ấy lại làm cho ta phiền phức đến thế này...
Nghĩ tới đó, chàng lại rầu rĩ đau đớn và nghĩ thầm:
- Chả lẽ cái chết của ông không ai có thể biết được chăng ? Lúc đầu ta lại tưởng là Tam Tuyệt Nhị Quân, nhưng bây giờ hình như Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết từ năm năm trước. Có lẽ chỉ còn có một manh mối duy nhất là tìm Thiên Mục Kỳ Tăng. Nếu ông ta không phải là kẻ thù của ông mình thì sao...?
Chàng rất thất vọng nhưng vẫn cố nghĩ để tìm kiếm xem nguyên nhân cái chết của ông mình. Một lát sau, bỗng chàng lại ngửng đầu lên mặt lộ sát khí hậm hực nói:
- Thiên Mục Kỳ Tăng đã có tên đồ đệ kỳ dị bướng bỉnh một cách vô lý như Qua Thanh thì lão hoà thượng ấy chắc cũng chả phải là người chính trực gì...
Nói tới đó, chàng cương quyết, tay phải đấm mạnh vào bàn tay trái, rồi quát tiếp:
- Ta phải đi kiếm Thiên Mục Kỳ Tăng trước.
Tuệ Lâm thấy chàng nói như thế cả mừng, nghĩ bụng:
- Đình Ngọc đoán không sai, thể nào y cũng thừa lệnh Tam Tuyệt Nhị Quân vào quấy rối võ lâm Trung Nguyên.
Nghĩ tới đó, nàng ta ngửng đầu ngắm nhìn Lôi Vân, trong lòng bỗng nẩy nở một sự kính mến kỳ lạ và nghĩ tiếp:
- Người này can trường thực, đã dám gây hấn với Giang Nam Hiệp Cái rồi, lại còn định đi kiếm Thiên Mục Kỳ Tăng...
Nghĩ tới đó, nàng vội dùng giọng rất ôn hoà và khiêm tốn hỏi Lôi Vân rằng:

- Lôi tướng công, việc kiếm Thiên Mục Kỳ Tăng hãy thư thả một chúc không sao, nhưng còn hiện giờ quần hùng đang tụ tập ở dưới chân núi, chẳng hay tướng công định đối phó với họ bằng cách gì ?
Nghe thấy Tuệ Lâm nói như vậy, Lôi Vân giật mình kinh hãi, nhưng vẫn giận dữ và nghĩ bụng:
- Bích Huyết Kỳ Tú cũng nói như vậy. Hà, ta thực không hiểu chúng tới đây làm chi ? Tại sao Giang Nam Hiệp Cái lại phát thiếp hiệp nghĩa đi cho thiên hạ quần hùng để làm gì ?... Hừ, chẳng lẽ lại cũng như lúc trước, y không cần hỏi rõ nếp tẻ, không để cho ta giải thích mà đã...tấn công ta một chưởng với một kiếm hay sao ?
Chàng càng nghĩ càng tức giận. Bỗng nắm chặt hai tay thét lên mấy tiếng kêu như tiếng chuông đồng. Dù Xú La Sát đã danh trấn Hắc Bạch hai đạo mà nghe thấy tiếng thét của chàng dữ tợn như vậy cũng phải cả kinh.
Đình Ngọc tự cho mình là thông minh, liền lên tiếng nói:
- Chị Tuệ, em nói có sai đâu ! Sư phụ của chúng ta sành sỏi thực, nhân tài thế này mới đủ sức đối phó với những kẻ tự cho mình là phi thường...
Lôi Vân thấy nàng nói như thế liền ngửng đầu lên lườm nàng rồi lại nghĩ:
- Chuyện này thực phiền phức quá. Thôi cứ để mặc họ hiểu lầm, bằng không nếu giải thích cho họ hiểu thì có lẽ phải nói luôn ba ngày ba đêm, nhưng đã chắc đâu họ đã hiểu cho...
Tuệ Lâm lại cười the thé khiến ai nghe thấy cũng phải rùng rợn. Cười xong, nàng liếc nhìn Lôi Vân một cái, rồi quay lại bão Đình Ngọc:
- Chúng ta đi thôi ! Có lẽ bọn ở dưới núi đã nóng lòng sốt ruột, như vậy không đầy một tiếng đồng hồ nữa là quần anh của võ lâm Trung Nguyên sẽ tụ họp hết ở trên này.
Đình Ngọc gật đầu vừa cười vừa đáp:
- Phải, chúng ta mau xuống núi và báo cho môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân hay, bảo họ đừng làm khó dễ Lôi tướng công...
Nói xong, hai nàng nhanh nhẹn lướt xuống núi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.
Lôi Vân nhìn theo hai người cảm khái thở dài, rồi lẩm bẩm tự nói:
- Họ tưởng họ thông minh lắm..., ngờ đâu ta là đồ đệ của một danh môn lại bị họ hiểu lầm đến như thế... Chẳng hay trong cuốn sách da người kia có ẩn bí gì...
Ông ơi ! Tại sao trước khi chết, ông lại hãi sợ cuốn sách ấy như thế ? Tại sao ông lại không nói cho cháu hay ?
Chàng vừa lẩm bẩm nói vừa thủng thẳng đi xuống núi và chàng đã

quyết định phen này phải đi kiếm Thiên Mục Kỳ Tăng.
Đường núi gồ ghề khấp khểnh, đi như vậy mà Lôi Vân vẫn đi ung dung như đi ở trên đường cái lớn rộng. Chỉ trong nháy mắt chàng đã đi đến một chỗ eo núi.
Nơi đây cách chỗ đỉnh núi xảy ra câu chuyện thảm khốc kia và là chỗ chàng nói chuyện với Tuệ Lâm đã cách xa hàng mấy dặm rồi.
Chàng đứng ngẩn người ra nhìn trời. Mới hay lúc này là giữa Ngọ. Mặt trời đang chiếu xuống chói lọi. Chàng bỗng thất kinh và nghĩ bụng:
- Nghe Xú La Sát nói quần hùng Trung Nguyên sẽ tụ họp ở nơi đây, sao ta không thấy một người nào thế ?
Đột nhiên trong eo núi có bóng đen thấp thoáng. Ba đại hán mặc áo xanh tuổi trạc trung niên, thân hình vạm vỡ, lưng đeo đao xuất hiện ở chỗ cách chàng không xa. Chàng bỗng nghĩ một kế vội lớn bước tiến thẳng tới chỗ ba người đó.
Ba trung niên áo xanh đang nhìn bốn chung quanh để xem địa thế bỗng nghe thấy có tiếng chân người đi tới, chúng vội quay đầu lại ngắm nhìn. Một người trong bọn bỗng lên tiếng hỏi:
- Này, ngươi họ gì thế ?
Lôi Vân thấy đối phương ăn nói vô lễ như vậy liền cả giận, lớn tiếng đáp:
- Đại gia họ gì thì có liên can đến ngươi đâu...
Đại hán vừa lên tiếng hỏi bỗng cau mày lại nhảy xổ tới, tay rút hổ đầu đao ra thét lớn một tiếng nhằm người Lôi Vân bổ tới.
Lôi Vân cười nhạt, khẽ xoay chân rồi giơ tay lên tát một cái kêu đánh "bốp" một tiếng.
Đại hán nọ vội giơ tay lên ôm mặt và loạng choạng lui về phía sau mấy bước tức thì.
Hai đại hán kia đều kinh hãi ngửng đầu lén nhìn, mới hay người đồng bọn của mình đã bị tát đến má bên phải sưng húp và có dấu vết năm ngón tay đỏ hỏn.
Đại hán bị tát hổ thẹn quá hoá tức giận thét lớn một tiếng, rồi múa tít hổ đầu đao xông lại tấn công tiếp.
Lôi Vân tung mình nhảy lên cao, rú lên một tiếng thực dài, rồi như con chim đang bay lượn trên không kiếm mồi mà đâm bổ xuống vậy.
Đại hán nọ chỉ thấy mặt mũi tối tăm, bóng người của đối phương bỗng biến mất và đã thấy yếu huyệt ở cánh tay tê tái, chân mềm nhũn uể oải ngồi phịch xuống đất luôn.
Còn Lôi Vân thì rất ung dung hạ chân xuống mặt đất đứng ở cạnh đại hán ấy, lớn tiếng quát hỏi:

- Còn ai dám xông lại đấu với ta nữa không?
Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn hai tên nọ trong lòng rất ngạc nhiên và nghĩ bụng:
- Bọn người này tầm thường như vậy, chắc lại là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân chứ không sai !
Thì ra, chàng thấy hai tên kia với vẻ mặt kinh hoàng ngơ ngác nhìn mình với vẻ rất kính phục. Tên đại hán đứng ở bên trái bỗng giơ tay lên vỗ vào đầu một cái rồi kinh ngạc hỏi:
- Ối chà ! Ta hồ đồ thực ! Có phải thiếu hiệp họ Lôi ?
Lần này, Lôi Vân không kinh ngạc như mọi lần nữa. Chàng chỉ lạnh lùng đáp:
- Phải ! Đại gia họ Lôi tên là Vân.
Đại hán kia nghe nói mừng rỡ khôn tả, đột nhiên quát lớn:
- Hồng Thất, ngươi có mau hành lễ đi không ?
Nói xong, y cung kính vái lạy trước. Lôi Vân chỉ hơi kinh ngạc thôi, nhưng chàng vẫn lạnh lùng liếc nhìn hai người đó một cái, thì đột nhiên chàng nghe thấy phía sau có tiếng gió động, hình như có người đang đi tới vậy. Chàng hơi biến sắc Mặt, vội ngưng thần lắng tai nghe mới hay ngoài tiếng kêu la của hai đại hán kia ra thì không còn một tiếng động nào khác hết. Chàng đang hoài nghi mình nghe lầm, nhưng rõ ràng vừa rồi chàng nghe thấy tiếng động ấy rất khẽ mà ?
Đại hán tên là Hồng Thất bỗng nhe răng cười và nói:
- Anh em chúng tôi ba người là để tử đời thứ ba môn hạ của Xích Mi Thần Quân. Vừa rồi nghe thấy Xú La Sát Tuệ Lâm Cô nương nói Lôi đại gia là...
Lôi Vân đang định xua tay ngăn cản không cho y nói thì đột nhiên nghe thấy phía sau có ba luồng gió mạnh lấn át tới. Lôi Vân cả kinh vội quay người lại, đã thấy một cái bóng trắng nhanh như một luồng điện quang lướt qua cạnh mình.
Chỉ thoáng cái thôi, chàng đã nghe có hai tiếng kêu “hự” và “ối chừ”, cái bóng tránh nhẹ như một luồng khói lướt qua cạnh hai đại hán áo xanh. Hai đại hán ấy chỉ kêu la được một tiếng đã ngã lăn ra đất không sao đứng dậy được nữa.
Lôi Vân vội ngửng đầu lên nhìn suýt tí nữa thì thất thanh la lớn. Chàng đã thấy một người trung niên mặc áo trắng khí độ hiên ngang, đứng sừng sững ra đó và chính là ân sư của chàng Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử.
Lôi Vân ngẩn người ra giây lát mới trấn tĩnh vội khẽ gọi một tiếng “sư phụ”, rồi nhảy xổ lại định ôm lấy sư phụ.

Nhưng khi sắp tới gần, chàng bỗng thấy đôi mắt sư phụ sắc bén như hai lưỡi kiếm đang nhìn thẳng vào mặt mình, chàng cả kinh vội ngừng chân lại, thì đã nghe thấy Trung Nhạc Chi Chủ lạnh lùng nói:
- Vân nhi, sư phụ hỏi con điều này, Giang Nam Hiệp Cái phát Anh Hùng Thiếp đi khắp nơi như thế để làm chi ?
Lôi Vân nghe thấy sư phụ hỏi như vậy, như ở trên núi cao ngã xuống vực thẳm sâu muôn trượng vậy, chân tay run lẩy bẩy và khẽ run run đáp:
- Không biết sư phụ có thể bình tĩnh giây lát để nghe Vân nhi nói không ?
Trung Nhạc Chi Chủ mặt lộ vẻ hoài nghi, bỗng trợn ngược đôi lông mày lên không nể nang gì cả ra tay tấn công luôn các nơi yếu huyệt ở trước ngực của Lôi Vân.
Lôi Vân kinh hãi vô cùng, chàng thấy tay của sư phụ hầu như ở bốn mặt tám phương tấn công tới. Chàng không ngờ sư phụ của mình mà cũng như người khác, không hỏi nếp tẻ gì hết, chưa chi đã tấn công mình ngay như thế và thế công nào cũng rất ác độc, coi mình như kẻ thù hằn vậy.
Lôi Vân chán nản vô cùng và nghĩ bụng:
- Ta có nên chống đỡ không ?
Tình thế nguy cấp không cho phép chàng suy nghĩ thêm vì lúc ấy ngón tay của Âu Dương Tử đã tấn công tới, chỉ còn cách Hoa? Hầu Huyệt của chàng hơn tấc thôi. Chàng vội giở pho Xuyên Liễu Việt Diệp tránh ngay ra ngoài xa.
Trong lúc nguy hiểm mảy may ấy, Lôi Vân nhờ có bộ pháp quái lạ mới thoát được tai kiếp ấy. Nhưng chàng vừa ngừng chân lại đã không sao nhịn được, đột nhiên lớn tiếng khóc lóc với giọng khàn khàn nói:
- Ân sư...con không phản kháng nữa ! Ân sư hãy giết con đi...
Trung Nhạc Chi Chủ liền quát hỏi:
- Lôi Vân, sư phụ hỏi con ai đã dạy con tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân như thế ?
Lôi Vân vội quỳ xuống đất vừa khóc vừa đáp:
- Thưa ân sư, Vân nhi mất dạy đã giấu diếm sư phụ năm năm rồi...nhưng Vân nhi có ngờ đâu vật xui xẻo này lại gây nên nhiều chuyện rắc rối như thế...
Nói rồi chàng móc túi lấy cuốn sách da người ra, hai tay giơ lên và nói tiếp:
- Thưa ân sư, năm năm trước Vân nhi ở nhà ông lượm được cuốn sách này...Vân nhi cũng không biết võ công ở trong đó lại là tuyệt

nghệ bất truyền của Tam Tuyệt Nhị Quân.
Trung Nhạc Chi Chủ bỗng run lẩy bẩy một hồi, rồi mới giơ tay ra đỡ lấy cuốn sách da người ấy và nhảy xổ tới chỗ ba đại hán áo xanh đang nằm ở dưới đất nhanh như điện chớp, chỉ nghe thấy ba tiếng kêu la thảm khốc. Lôi Vân cả kinh và nghĩ bụng:
- Sao tính nết của sư phụ lại thay đổi chóng đến như thế ?
Chàng vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy giọng nói rất lạnh lùng của sư phụ quát bão:
- Lôi Vân, con cứ quỳ ở đây không được cử động...
Lôi Vân bỗng cảm thấy sờn lòng rợn tóc gáy. Chàng thực không ngờ mới chia tay có gần một tháng trời mà ân sư đã thay đổi hẳn. Ba đại hán kia có tội tình gì đâu mà Trung Nhạc Chi Chủ lại giết chúng như thế ?
Lôi Vân cả kinh nghĩ tiếp:
- Chắc sư phụ mình đã tức giận quá nổi, nên giọng nói cũng biến thành khàn khàn?
Chàng vừa nghĩ vừa cứ quỳ yên ở đó.
Trung Nhạc Chi Chủ từ từ giở cuốn sách da người ra xem từng trang một, mặt lạnh lùng không có cảm tình gì hết, hai mắt càng xem càng sáng ngời...
Lúc ấy, chỗ eo núi tĩnh mịch, bỗng có một bóng người xuất hiện và hành động rất nhanh nhẹn đang phi thân tới chỗ Lôi Vân.
Thân pháp của người đó như hành vân lưu thuỷ. Với tốc độ ấy, chỉ trong nháy Mắt là có thể tới nơi ngay. Nhưng người ấy hình như đang lo âu việc gì, nên đi được một hai trượng lại ngừng chân lại luôn.
Lôi Vân quỳ mãi không thấy sư phụ có động tĩnh gì cả, chàng đang định quay người lại thì đã nghe thấy phía sau có tiếng kêu “soẹt soẹt” rất khẽ và giọng nói lạnh lùng của sư phụ lại nổi lên:
- Lôi Vân, cuốn sách da người này để sư phụ tạm giữ...
Lôi Vân rất ngạc nhiên và đau lòng vô cùng. Vì xưa nay, Âu Dương Tử vẫn gọi chàng là Vân nhi. Có lẽ lúc này, ông ta quá tức giận nên mới không có giọng êm dịu gọi chàng là Vân nhi như trước... Chàng càng nghĩ càng đau lòng, không sao nhịn được liền khóc kêu gào:
- Sư phụ ! Tại sao không gọi con là Vân nhi ? Tại sao không gọi...Sư phụ nói đi ? Nếu Vân nhi có lỗi lầm gì sư phụ cứ việc giết chết con đi !
Nói tới đó, chàng nhảy xổ tới trước mặt Âu Dương Tử nằm phục xuống đất khóc lóc.
Âu Dương Tử từ từ bỏ cuốn sách da người vào trong túi, mặt vẫn

lạnh lùng.
Đồ đệ cưng khóc lóc như vậy mà cũng không thương xót chút nào. Trái lại, hai mắt còn lộ sát khí...Bỗng nhiên, y cúi đầu xuống nhìn Lôi Vân đang khóc lóc, từ từ giơ cánh tay phải lên...nhưng tay y lại từ từ để xuống...
Người đang đứng yên chỗ đàng xa kia mặt lộ vẻ u oán, nhưng cũng nghe thấy tiếng kêu gào khóc lóc của Lôi Vân:
- Sư phụ...giết con đi ! Vân nhi lầm rồi ! Sư phụ, tại sao lại không nói gì thế ?
Gọi con là Vân nhi đi ?
Người nọ nghe nói mặt bỗng biến sắc, người run lẩy bẩy rồi vội nhún chân nhanh như điện chớp phi thân tới chỗ có tiếng nói vọng tới:
- Sư phụ...sư phụ...
Nhưng Trung Nhạc Chi Chủ đứng ở trước mặt Lôi Vân cánh tay đã từ từ để Xuống, càng lúc càng gần sau óc Lôi Vân, rồi đột nhiên y nghiến răng mím môi nhắm Thiên Linh Huyệt của Lôi Vân vỗ mạnh xuống.
Lôi Vân đột nhiên xoay người một cái, chưởng của Âu Dương Tử chỉ đánh trúng vai phải của chàng, chứ không trúng Thiên Linh Huyệt nữa.
Lôi Vân đau quá, suýt tí nữa thì chết giấc. Lúc này, chàng mới biết sư phụ không lượng thứ cho mình và định giết chết mình.
Chàng bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng và trước ngực bực tức, liền phun ngay ra một đống máu tươi trúng ngay vào mặt Âu Dương Tử.
Lôi Vân đột nhiên đứng ngay dậy. Hình như số chàng chưa chết nên chàng ngẫu nhiên đứng dậy, lại tránh thoát một chưởng nữa của Âu Dương Tử.
Chờ tới khi chàng phát giác mình ngẫu nhiên tránh được một thế chưởng nữa, mặt liền biến sắc, thần trí cũng hỗn loạn. Chàng đột nhiên kêu gào:
- Được ! Được ! Sư phụ muốn giết tôi phải không ? Còn tôi thì giết ai ?
Chàng như điên như khùng chạy thẳng về phía trước mồm vẫn kêu gào như vậy. Âu Dương Tử ngẩn người ra đang định đuổi theo bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người quát bão:
- Đứng yên !
Âu Dương Tử vội quay đầu lại nhìn, thấy một cái bóng trắng như sao sa vừa ở chỗ ngoài xa ba trượng, chỉ thoáng cái đã tới chỗ trước mặt mình. Người đó với giọng nói rất đau đớn mà bão Âu Dương Tử

rằng:
- Giỏi lắm !.... Không ngờ lại có chuyện này... Hà ! Tội nghiệp cho Vân nhi...
Âu Dương Tử thấy người kia tới liền hồn siêu phách lạc, mồ hôi lạnh toát ra như tắm, chân tay mềm nhũn, mồm run run nói:
- Là...ngươi đấy à...?

Hồi 9
THẦY TRÒ TRỞ MẶT !

Lôi Vân vừa chạy vừa kêu gào, chỉ trong thoáng cái chàng đã đi cách xa hai người ở phía sau. Chàng không cảm thấy kinh ngạc gì cả, là vì chàng không quay đầu lại nhìn. Chàng chỉ tức hận tại sao ân sư mình cũng như người khác, không hỏi nếp tẻ gì hết mà lại định hạ độc thủ như vậy. Chàng tự biết xương bả vai của mình đã vở nếu trong hai ba tiếng đồng hồ không cứu chữa ngay thì cánh tay đó sẽ bị tàn phế...
Nhưng chàng không ngừng chân lại và cũng không nghĩ đến cách cứu chữa, mà trong đầu óc của chàng chỉ có thù với hận thôi.
Có một việc chàng rất ân hận, là trong lúc thần trí sắp mê sảng bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người quát tháo. Tiếng đó quen thuộc lắm, nhưng chàng không quay đầu lại nhìn.
Nếu chàng quay đầu lại thì thể nào cũng trông thấy hai Trung Nhạc Chi Chủ mặt mũi giống hệt nhau, quần áo cũng giống nhau, chỉ khác ở như chỗ một người thì tỏ vẻ hoảng sợ, còn một người nữa là người ngừng chân ở chỗ eo núi hồi nãy.
Lúc ấy, người nọ lớn tiếng nói tiếp :
- Giỏi thực...lại có người dám mạo nhận lão phu...mà thay lão phu chế ngự môn đồ.
Người đó đã lướt tới trước mặt Âu Dương Tử, và giơ tay ra nhanh như điện chớp chộp vào mặt Âu Dương Tử một cái.
Âu Dương Tử vừa đã thương Lôi Vân hầu như mất hết sức phản kháng. Có lẽ vì y thấy người nọ vừa xuất hiện sợ hãi quá cũng nên? Đột nhiên y cảm thấy bộ mặt mát hẳn và nhẹ nhõm vô cùng. Lúc ấy, y mới biết là xảy ra chuyện gì rồi liền toát mồ hôi lạnh ra.
Thì ra chiếc mặt nạ da người giống hệt Trung Nhạc Chi Chủ của y đã

bị người nọ lột mất...
Đồng thời, bộ mặt thực của y cũng đã hiện ra liền. Thì ra y là Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình, người đã cứu Lôi Vân một lần.
Nếu lúc này có Lôi Vân ở đây, chàng sẽ biết rõ sự thể ngay. Thì ra, Hàn Thiên Cô Tú nhân lúc chàng đang nghe lời sư phụ mà ra tay đả thương chàng, nhưng lúc này chàng đã mê man bất tỉnh ở chỗ cách đó ngoài năm dặm rồi.
Trong khi Lôi Vân mê man mà vẫn không quên được những chuyện đã xảy ra. Chàng nghiến răng mím môi chửi rủa, ghét hận tất cả các người ở trên đời này.
Âu Dương Tử thực đã xuất hiện. Ông ta chỉ cảm thấy sự việc ở nơi đây thôi, chứ không nghĩ đến tâm lý của đồ đệ cưng mình hiện giờ như thế nào.
Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình không ngờ việc làm của mình bị bại lộ nhanh chóng như vậy. Khi y trông thấy bộ mặt của Âu Dương Tử lạnh lùng như tiền, hai mắt như nổ lửa, y liền nghĩ ngay tới vấn đề đào tẩu luôn...
Lúc ấy, Âu Dương Tử hà tiện cả lời nói, người nhanh như một mũi tên, nhẹ nhàng phi tới, giở hết bình sinh công lực ra dồn vào song chưởng tấn công vào Cổ Thất Đình một thế mạnh như vũ bão.
Hàn Thiên Cô Tú là người trong nhóm Quan Ngoại Nhị Tú cũng không phải là tay tầm thường. Y vội nhảy ra ngoài xa ba thước để tránh né.
Nhờ vậy, mới tránh khỏi được thế công ấy của Âu Dương Tử.
Âu Dương Tử hai mắt đỏ như lửa, rú lên một tiếng thật dài, nhảy xổ lại tấn công tiếp. Hình như ông ta cố tâm giết chết cho kỳ được Cổ Thất Đình mới thôi.
Cổ Thất Đình công lực đã kém Âu Dương Tử một mức, mà trong lòng lại sợ hãi chỉ nghĩ cách đào tẩu thôi cho nên càng địch không nổi.
Trung Nhạc Chi Chủ tấn công hụt chưởng đó. liền xoay chưởng giở pho Cô Hy Tuyệt Chưởng rất lợi hại ra tấn công liên tiếp. Chỉ trong nháy mắt, ông ta đã liên tiếp tấn công luôn ba tuyệt thế một lúc. Mỗi thế chưởng của ông ta đưa ra là có tiếng kêu “ùm ùm”, cát bụi bay mù mịt tức thì, không khác gì trời long đất lở vậy.
Hàn Thiên Cô Tú thấy Trung Nhạc Chi Chủ giở tuyệt thế ấy ra tấn công mình, biết sự thể rất nguy nan, nên y đánh liều cũng giở pho Hàn Cô Song Chưởng tuyệt kỹ của y ra để chống đỡ.
Trung Nhạc Chi Chủ lại rú lên một tiếng thật dài. Lúc này trong lòng của ông ta đã nóng như lửa thiêu, nên thế công của ông ta càng

nhanh và mạnh hơn trước nhiều.
Hàn Thiên Cô Tú biết nếu muốn đào tẩu trong lúc này không thể nào thực hiện được. Xưa nay, y vẫn khét tiếng giang hồ là một tên rất giảo hoạt. Y thấy tình hình bất lợi như vậy, liền định tâm hãy tiêu hao nội lực của địch thủ trước rồi mới nghĩ cách đào tẩu sau. Cho nên chưởng của y đưa ra hư nhiều hơn thực, và nhờ có bộ pháp quái dị tránh Đông né Tây để đối phó với thế công của Trung Nhạc Chi Chủ.
Một lát sau, hai người đã đấu hơn bốn mươi hiệp. Dù Hàn Thiên Cô Tú giảo hoạt đến đâu cũng toát mồ hôi ra như tắm, bước đi bắt đầu loạn xạ. Tình hình này chỉ trong giây lát nữa là y sẽ bị Âu Dương Tử đánh bại liền.
Vừa rồi, vì thấy một tấn thảm kịch và thấy đồ đệ mình bị Hàn Thiên Cô Tú định giết chết, Âu Dương Tử đã bực mình đến đầu óc choáng váng, nhưng khi ông ta tấn công được mười hiệp thì đầu óc đã bắt đầu tỉnh táo dần và đã biết Hàn Thiên Cô Tú định dùng kế để làm cho mình tiêu hao hơi sức. Ông ta không tấn công nhanh và mạnh như trước nữa, và chỉ từ từ giơ hai ngón tay ra nhằm các nơi yếu huyệt của đối thủ mà điểm tới.
Hàn Thiên Cô Túc thấy thế công của Trung Nhạc Chi Chủ đột nhiên chậm lại, y mừng rỡ khôn tả, không suy nghĩ gì hết, đột nhiên giơ mười ngón tay ra tung mình nhảy lên trên cao, nhằm đầu Âu Dương Tử tấn công xuống.
Âu Dương Tử thấy thế cười nhạt một tiếng rồi nghĩ bụng :
- Nếu ngươi không nóng lòng cầu thắng thì ngươi vẫn chưa để lộ điểm sơ hở này ra.
Nghĩ đoạn, ông ta trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, ngồi xụp xuống, giơ cao hai cánh tay, năm ngón tay bỗng chập lại rồi buông ra luôn.
Hàn Thiên Cô Tú thấy thế hoảng sợ đến biến sắc mặt, nhưng khi y hay biết thì đã muộn rồi. Người y ở trên cao đã giáng xuống, muốn nhảy lên để tránh né thì làm sao mà nhảy lên được? Vì vậy, y chỉ kêu gào được một tiếng rất thảm khốc rồi bắn tung ra ngoài xa. Khi rớt xuống mặt đất, chân nam đá chân xiêu liên tiếp lui năm sáu bước mới đứng vững được.
Âu Dương Tử hơi cau mày lại, từ từ đứng dậy, mồm thì quát bảo :
- Đã lâu năm, lão phu chưa giết một ai cả...Bước mau !
Nói xong, ông ta rầu rĩ nhìn những giọt máu vãi ở dươi đất với hai ngón tay cụt.
Thì ra vừa rồi khi Hàn Thiên Cô Tú đâm bổ xuống, hai tay của y vừa đụng vào hai tay của Âu Dương Tử, nên hai ngón tay giữa của y đã bị đứt và rơi xuống đất luôn.

Hàn Thiên Cô Tú đau quá, thần trí choáng váng. Âu Dương Tử nói gì y cũng không nghe thấy, riêng có hai tiếng "bước đi" là y nghe thấy rất rõ thôi. Y không dám ở lại nữa, nhịn đau quay người định đi. Ngờ đâu, Âu Dương Tử lại quát tiếp :
- Đứng yên !
Hàn Thiên Cô Tú hai chân tê tái, từ từ quay lại, tỏ vẻ van lơn với giọng run run nói :
- Vừa rồi đại hiệp chả bảo tôi bước đi là gì?...thì tôi đã nghe lời bước đi rồi...
Tuy y nói như vậy, nhưng trong lòng lại tự an ủi rằng :
- Qúy hồ ta thoát chết phen này, thì dù ngươi có bắt ta gọi ngươi là cha đi chăng nữa, ta cũng nghe lời mà gọi ngay. Nhưng nếu ta thoát chết, thì ngươi sẽ biết tay ta.
Âu Dương Tử nhìn xuống dưới chân Hàn Thiên Cô Tú, thấy có những vết máu đen, ông ta liền nghĩ bụng :
- Có lẻ y đã thương Vân nhi rồi...xem tình hình này thì thằng nhỏ chưa biết chừng còn bị tàn phế...
Nghĩ tới đó, ông ta lại quát bảo tiếp :
- Nếu Lôi Vân có mệnh hệ nào, thì lão phu không muốn giết cũng phải hũy diệt ngươi ngay...
Hàn Thiên Cô Tú càng hãi sợ thêm, nhưng gượng cười đáp :
- Âu Dương huynh.... Đệ vốn dĩ có lòng tốt...
Y chưa nói dứt, Trung Nhạc Chi Chủ đã cười khẩy và đỡ lời :
- Ngươi đừng nói nữa ! Hãy cho lão phu biết quần áo ngươi đang mặc lấy ở đâu ra?
Ông ta đột nhiên bước lên một bước, nhặt cái mặt nạ da người của Hàn Thiên Cô Tú lên và hỏi tiếp :
- Mặt nạ này ở đâu ra?
Khi ông ta nhặt cái mặt nạ ấy lên xem, thấy chế tạo rất khéo léo, giống hệt mặt mình, cho nên lúc lên tiếng hỏi, giọng nói của ông ta rất khích động.
Hàn Thiên Cô Tú lạnh từ xương lạnh ra. Người y không run như trước nữa mà biến thành lảo đảo. Vừa rồi y thấy Trung Nhạc Chi Chủ bảo y bước đi, y đã hớn hở mừng rỡ. Ngờ đâu, bây giờ Trung Nhạc Chi Chủ không nói câu ấy nữa, mà lại hỏi y những vấn đề đó. Dưới tình thế này, y biết không trả lời không được, và nếu trả lời tì Âu Dương Tử thể nào cũng không tha thứ cho...
Y lại toát mồ hôi lạnh và nghĩ tiếp :
- Nếu ta nói dối, chưa chắc y đã tin...Về bộ quần áo này, thể nào y cũng biết ta đã đến chỗ ở của y mà lấy trộm. Chỉ một điểm này, y

cũng không tha thứ cho ta rồi...Lại còn cái mặt nạ da người...nếu ta nói trắng ra, có phải là kế hoạch của ta sẽ bị hỏng hết không?
Y vừa sợ hãi vừa suy nghĩ cách thoát thân. Trung Nhạc Chi Chủ lại lên tiếng hỏi tiếp:
- Cổ Thất Đình, ngươi có chịu nói không?
Y thấy vẻ mặt của Trung Nhạc Chi Chủ rất dữ tợn, vội lui về phía sau hai bước, sắc mặt nhợt nhạt, ấp úng mãi mới trả lời được :
- Âu Dương huynh...lỗi ở như đệ...đệ đã đả thương lệnh đồ...
Nói tới đó, y sực nghĩ ra được một kế, liền nói tiếp :
- Lúc này tính mạng của lệnh đồ nguy hiểm lắm, huynh mau đi cứu chữa...
Y chưa nói dứt thì đã quay người chạy ngay.
Trung Nhạc Chi Chủ bổng cả kinh hai mắt lộ hung quang, giận dữ nhìn theo sau lưng Hàn Thiên Cô Tú rồi cũng giở khinh công ra đuổi theo liền...
Hàn Thiên Cô Tú đoán không sai, Âu Dương Tử nghe thấy Lôi Vân bị thương nặng thể nào không nghĩ đến cái khác nữa, cho nên y vừa nói tới đó đã quay mình chạy ngay.
Hàn Thiên Cô Tú cắm đầu chạy một hồi tới một bãi cỏ hoang, mới ngừng chân lại thở và quay đầu lại nhìn, thấy Âu Dương Tử không đuổi theo nữa, trong lòng mừng rỡ vô cùng.
Lúc này, y không còn sợ hãi gì nữa, trái lại còn cười như điên như cuồng, rất đắc trí nói :
- Âu Dương Tử ! Âu Dương Tử ! Dù ngươi lợi hại đến đâu cũng không sao thoát khỏi được những thế tuyệt diệu này của ta...
Nói tới đó, y vội ngắt lời nhìn ngược nhìn xuôi một hồi, không có ai cả, lúc ấy y mới thở hắt ra một cái. Lần này, y không kêu như điên như cuồng nữa mà chỉ lặng nghĩ rằng:
- Quỷ Thủ tuyệt nghệ của Quỷ Thủ Lệnh Hồ Băng giỏi thật. Khiến tiểu tử Lôi Vân cứ tưởng ta là sư phụ của y thật...Y ba ngày có thể làm ra được một cái...mười lăm ngày có thể làm được ba cái...mười lăm ngày sau....giang hồ sẽ tái xuất hiện....
Y vừa nghĩ tới đó, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng động rất khẽ. Y giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, thấy có một người tuổi trạc trung niên, mặc áo toàn trắng, đứng ở chỗ cách mình chừng năm trượng.
Cổ Thatá Đình ngắm nhìn người đó một hồi, rồi bỗng cười như điên như khùng và đắc trí nói :
- Tưởng là ai? Ra là Phong lão đệ. Ha ha... Mỗ đang kiếm lão đệ, có một việc này muốn thương lượng với lão đệ.

Người đó chính là Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao. Cổ Thất Đình lại nghĩ tiếp:
- Việc này một mình ta sẽ mệt lắm. Phải có người giúp ta mới được !
Y bỗng tiến tới cạnh Phù Dung Lang Quân, rỉ tai khẽ nói vài câu.
Thoạt tiên, Phong Tề Giao rất ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn, nhưng sau y lại kinh hoảng, và vội buột miệng hỏi :
- Chết rồi ư? Huynh nói...
Cổ Thất Đình vội xua tay và nói tiếp :
- Hiền đệ hãy tĩnh tâm nghe mỗ nói đã...
Y lại tiến lên, rỉ tai Phong Tề Giao nói thêm một hồi nữa.
Lúc bấy giờ Phong Tề Giao mới lộ vẽ tươi cười và từ cười khẽ biến thành cười to, sau cùng cười như điên như khùng, và giơ tay lên vỗ vai Hàn Thiên Cô Tú một cái, nói :
- Cổ huynh giỏi thật. Hà hà... Quả thật là diệu kế...
Cổ Thất Đình cũng bắt chước y, cười như điên. Hiển nhiên âm mưu của chúng phải lợi hại như thế nào, cả hai mới có tiếng cười như vậy.
Một lát sau, Hàn Thiên Cô Tú bỗng nghiêm nét mặt lại, nói tiếp :
- Phong lão đệ chớ có hiểu lầm Cổ mỗ. Sỡ dĩ mỗ phải làm như vậy là để trả thù cho huynh và khiến tất cả võ lâm chống đối với Giang Hồ Tam Kỳ. Hà...phen này phải làm cho những nhân vật của phe chúng ta mà xưa nay vẫn bị người ta gọi là tà phái yêu ma, nở mặt một phen...
Phong Tề Giao nghe nói cũng đắc trí, đỡ lời :
- Cổ huynh chớ có nói như vậy, bất cứ huynh có dụng ý gì, hễ việc gì có lợi đệ làm liền. Huống chi lại là việc của lão huynh...hà hà...
Nói xong, y lại cười như điên như khùng, và thở một hơi thật mạnh rồi nói tiếp :
- Cổ huynh có thấy không? Ngay bây giờ đệ đã nở mày nở mặt rồi.
Hàn Thiên Cô Tú mắt bỗng lộn hung quang, ngửng đầu nhìn trời nghĩ bụng :
- Cổ Thất Đình ta sẽ thống lãnh đệ tử của Tam Tuyệt Nhị Quân đối phó với những nhân vật chính phái mà xưa nay vẫn tự phụ...
Nghĩ tới đó, y lại cúi nhìn hai bàn tay mình và nghĩ tiếp :
- Người thứ nhứt mà ta sẽ đối phó là Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử...
Nghĩ tới đó, y nhận thấy âm mưu và kế hoạch của y rất chu đáo, nên y lại cười như điên như cuồng tiếp. Nhưng tiếng cười của y rất rùng rợn, khiến ai nghe cũng phải rùng mình kinh hãi.
Không bao lâu, tiếng cười ấy sẽ nổi lên ở tai của các người trong võ

lâm, và sẽ làm cho rất nhiều người phải phơi xác ở ngoài cánh đồng... Có rất nhiều người vì tiếng cười ấy mà đổ máu. Thảo nào mà y với Phong Tề Giao đắc trí như vậy.
OOo Ở chỗ cuối cùng eo núi, bỗng có tiếng người kêu gọi luôn luôn :
- Vân nhi ! Vân nhi !.... Con ở đâu thế?
Trung Nhạc Chi Chủ mặt lộ vẻ lo âu, đi khắp mọi nơi tìm kiếm Lôi Vân. Dần dần tiếng kêu gọi của ông ta đã khàn rồi mà vẫn chưa tìm thấy hình bóng của Lôi Vân đâu hết.
- Vân nhi ! Con ở đâu thế? Mau ra đây ! Ta là đại thúc...
Âu Dương Tử vừa đi tìm kiếm, vừa kêu gọi như vậy. Ông ta biết nếu không tìm thấy Lôi Vân, không những đồ đệ của mình sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng, mà đồ đệ sẽ hiểu lầm mình mãi mãi.
Ông ta đang bàng hoàng, thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng gió động. Công lực của ông ta rất thâm hậu, chỉ hơi chú ý một chút đã phát giác phía sau mình có mấy người đang đi tới. Ít nhất cũng trên năm người, và đang từ từ tiến tới chỗ ông đứng.
Âu Dương Tử đưa mắt nhìn về phía trước, thấy chỏ cách mình nửa trượng, có một đống cỏ cao hơn đầu người. Ông ta vội đi tới trước đống cỏ ấy, giả bộ làm như không biết phía sau có người, cứ tìm kiếm Lôi Vân hoài, mồm thì kêu gọi :
- Vân nhi ! Vân nhi !....
Giọng kêu gọi của ông ta rất cao, dù Lôi Vân ở chỗ cách ông ta hơn dặm cũng có thể nghe thấy được. Huống hồ lúc ấy Lôi Vân lại đang ở chỗ gần ông ta.
Tiếng kêu gọi ấy đã lọt vào tai chàng...
Lôi Vân hơi ưỡn người lên, đôi mắt lờ đờ, nhưng vẫn không kém vẻ hung hăng, để ý nhìn nhất cử nhất động của ân sư. Chàng nghiến răng mím môi chịu nhịn mối đau của vết thương ở trên vai, và một mặt lại phải cố nén cho tình cảm của mình khỏi bị khích động.
Những tiếng gọi “Vân nhi” như từng mũi kim một đâm sâu vào trong đáy lòng, chàng liền nghĩ bụng :
- Người trên thế gian này đều tàn ác hết... Không ngờ ân sư đối với ta cũng như thế...đả thương ta còn chưa đủ, bây giờ lại...
Chàng nhịn đau không lên tiếng nói, và trống ngực đập càng mạnh thêm.
Bỗng nhiên, Lôi Vân cả kinh, vì chàng thấy ân sư đã tới chỗ cách mình không đầy hai thước. Đồng thời, chàng lại thấy phía sau ông ta có năm sáu cái bóng đen phi tới, nhất là chàng thấy một cái bóng đen đã nhảy tới tấn công.
Chàng không sao nhịn được, liền lớn tiếng kêu gọi :

- Đại thúc, cẩn thận...
Sự thật thì Âu Dương Tử đã biết phía sau mình có người tấn công lén rồi, nên không đợi chờ đối phương tới gần, ông ta đã hất tay áo một cái, quật trúng ngay vào cái bóng đen đang tấn công lén kia.
Tiếng kêu gọi của Lôi Vân tuy rất yếu ớt, nhưng không khác gì một mũi kim rất phấn khởi châm vào người Âu Dương Tử vậy, nên ông ta đã vội vàng nhảy tới chỗ có tiếng kêu gọi. Đồng thời, phía sau kẻ tấn công lén đã thét lên một tiếng rất thảm khốc. Đủ thấy y chịu không nổi cái phất ấy của Âu Dương Tử.
Âu Dương Tử không còn nghĩ ngợi gì đến bọn người kia nữa. Ông đã trông thấy Lôi Vân và thấy vẽ mặt của chàng như thế nào. Ông ta mủi lòng vô cùng, suýt tí nữa thì ôm chàng lên khóc lóc một hồi.
Ông ta trông thấy mặt của Lôi Vân nhợt nhạt, người rung lẩy bẩy, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng, bên trong còn bao hàm sự sợ sệt, phẫn hận và nghi ngờ. Ông ta rất cảm động, cúi người xuống ẳm Lôi Vân lên, với giọng run run nói :
- Vân nhi, con nhìn kỹ chưa? Nhìn kỹ chưa? Ta mới là đại thúc của con, là đại thúc của con...
Lôi Vân không kháng cự gì hết, cứ để yên cho ông ta ẳm, hai mắt nhắm nghiền, hậm hực đáp :
- Vâng ! Tôi biết ông là đại thúc, nhưng từ giờ đi tôi không gọi ông là đại thúc nữa...
Âu Dương Tử lòng đau như dao cắt. Thấy bả vai bên phải của Lôi Vân dính đầy máu, cả cánh tay áo cũng bị máu nhuộm đỏ thẩm, liền thở dài một tiếng và nói tiếp :
- Sao con ngu xuẩn thế, không nhận xét kỹ...
Lôi Vân bỗng trợn mắt lên, mặt lộ sát khí, lạnh lùng đỡ lời :
- Đừng nói nữa ! Tại sao tôi không trông thấy rõ? Tôi không những đã trông thấy rõ mà còn biết rõ thế giới này rất tàn nhẫn...
Âu Dương Tử cả kinh, biết Lôi Vân đã hiểu lầm, tưởng Hàn Thiên Cô Tú đả thương chàng là ông.
Đột nhiên có tiếng khí giới va đụng nhau và tiếng rú kêu rất thánh thót nổi lên phía sau. Âu Dương Tử giật mình kinh hãi, thấy sáu người đứng bao vây mình với Lôi Vân. Tay người nào cũng cầm trường kiếm, nhanh như điện chớp, ở bốn mặt tám phía đâm tới.
Vì vậy, ông ta không có thì giờ giải thích cho Lôi Vân, vội ẳm chàng lên, cất cánh tay trái một cái, ông ta đã phi thân lên trên cao rồi.
Lôi Vân nhắm nghiền hai mắt lại, nhưng tai vẫn nghe thấy tiếng khí giới va động, tiếng người kêu la hò hét và rú kêu rất thánh thót.
Chàng biết mình đang được sư phụ ẳm và đang hỗn chiến với bọn

người kia.
Chàng cảm thấy cánh tay của sư phụ vừa mạnh vừa hùng tráng...Nhưng đồng thời chàng cũng cảm thấy phẫn nộ, vì cánh tay hùng tráng này, một giờ trước đây suýt tí nữa thì đã giết chết chàng.
Đối phương sáu thanh kiếm cùng tấn công một lúc, mà Âu Dương Tử tay phải lại bận ẳm Lôi Vân, đã mệt nhọc mà chỉ còn có một cánh tay trái để chống địch, vô hình chung thân hình với công lực của ông ta cũng đều bị ảnh hưởng.
Những cái đó cũng không bị ảnh hưởng đến kiếm thế của ông ta lắm, mà điều làm cho ông ta đầu óc rối loạn, thân hình chậm hẳn là ông cảm thấy người của Lôi Vân run lẩy bẩy. Ông ta biết đồ đệ hãy còn hiểu lầm mình...
Một tiếng quát lớn nổi lên.
Âu Dương Tử trợn mắt lên nhìn thấy một đạo thanh quang nhanh như điện chớp nhằm ngực mình đâm tới. Ông ta vội dùng tay áo quất mạnh một thế, rồi tránh sang bên trái hai bước. Đồng thời, ông ta lại thấy phía sau bỗng có tiếng gió động, ông ta tức giận khôn tả, nghĩ bụng :
- Như vậy càng hay ! Năm năm nay ta chưa hề bước chân ra giang hồ, những người lạ mặt này không những quên cả tên tuổi ta mà có lẽ quên cả lệ luật của giang hồ nữa...
Ông ta nổi giận, vận chân khí lên, thân hình như một mũi tên nhẹ như lá liễu nhảy nhót lung tung, mồm thì quát lớn :
- Hãy khoan !
Tiếng quát lớn đó đã làm cho Lôi Vân giật mình thức tỉnh. Chàng ngửng đầu nhìn những người ở bốn chung quanh. Chàng liền cảm thấy hoảng sợ vô cùng, vì sáu người bao vây đó tuổi đều trên dưới ba mươi. Người nào người ấy cao lớn vạm vỡ, đôi mắt sáng quắc. Chỉ thoáng trông, chàng cũng biết bọn này không phải là nhân vật tầm thường rồi.
Trong sáu người đó chỉ có hai người mặc áo vàng, còn bốn người kia mỗi người mặt một màu :
xanh, đỏ, lục, trắng. Chàng biết ngay bọn người này là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân.
Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày lên, lửa hờn phục thù lại nổi lên trên đầu óc chàng, nên chàng buột miệng nói :
- Mau buông tôi xuống...
Giọng nói của chàng rất hiên ngang. Âu Dương Tử giật mình kinh hãi ngơ ngác nhìn chàng và nghĩ bụng :
- Theo giang hồ đồn đại, Lôi Vân sở trường tuyệt nghệ của Tam

Tuyệt Nhị Quân. Nên đã làm cho Giang Nam Hiệp Cái nổi giận mà phải gửi Hiệp Nghĩa Thiếp đi khắp nơi. Vừa rồi, lúc ta lên núi tuy đã thấy rất nhiều cao thủ của hai bên chính tà. Chả lẽ lời đồn đãi ấy không sai..., y quả thực là người truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân. Không có lẽ....
Đang lúc ấy, ông ta bỗng nghe thấy có tiếng cười the thé nổi lên. Đại hán áo xanh cười như điên như khùng và nói :
- Trung Nhạc Chi Chủ tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ. Sáu người chúng tôi dù có to gan đến đâu cũng không dám vuốt râu cọp như vậy. Hà hà, nhưng sáu anh em chúng tôi đều là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân, mãi mới kiếm ra được người truyền nhân của Nhị Quân. Nay các hạ lại muốn bắt yếu nhân của phái chúng tôi kháng cự sư môn chúng tôi, như vậy chúng tôi chịu nhịn sao nổi?
Nói xong y lại cười ha hả một hồi, rồi tiếp :
- Các hạ hãy để người truyền nhân của môn phái chúng tôi xuống. Chúng tôi vui lòng cung kính tiễn các hạ xuống núi ngay. Bằng không, hì hì...
Âu Dương Tử nghe nói ngạc nhiên vô cùng, nhưng lại nổi giận ngay, đang định trả lời thì bỗng nghe Lôi Vân khẽ nói :
- Dù sư phụ có định giết con đi chăng nữa, cũng hãy đặt con xuống đã !
Thấy Lôi Vân nói như thế, Âu Dương Tử càng tức giận thêm, liền quát to :
- Được, để sư phụ đặt con xuông. Néu con muốn làm nhục sư môn, thì sư phụ sẽ đích tay giết chết con...
Nói tới đó, ông buông tay ra. Lôi Vân lòng nặng chình chịch, người thơ thẩn đứng thẳng dậy, với giọng lạnh lùng trả lời Trung Nhạc Chi Chủ rằng :
- Xin đừng có nói là tôi làm nhục sư môn nữa. Hừ ! Trước đây chừng một tiếng đồng hồ, suýt tí nữa thì tôi bị chết oan ở trong tay ông.
Trong lòng khích động quá đỗi, nói tới câu sau cùng, tiếng nói của chàng đã bị khàn và hầu như gào khóc vậy. Chàng nói tiếp :
- Tôi chết cũng không đáng tiếc. Sư phụ, ân sư hãy nghe tôi nói đây ! Đây là lần cuối cùng tôi gọi ông như thế, rồi từ nay vĩnh viễn...hà hà... Ông sẽ không bao giờ nghe thấy tôi gọi ông như thế nữa... Tôi muốn chết...muốn chết lắm. Nhưng bảo tôi chết ở trong tay của một người mà tôi sùng bái nhất, kính ngưỡng nhất, thì tôi không bao giờ nhắm mắt được đâu...
Âu Dương Tử nghe thấy đồ đệ nói như thế, đột nhiên cả giận, nhưng bỗng trông thấy thân hình Lôi Vân lảo đảo, hai mắt đỏ ngầu, nước

mắt nhỏ ròng xuống như suối ướt đẫm cả quần áo, mặt nhợt nhạt, bị ánh nắng chiếu vào trông càng rùng rợn thêm...
Những cái đó không làm cho Âu Dương Tử kinh hãi. Điều mà khiến ông ta kinh hoàng là bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đứng ở quanh đó tên nào tên ấy mặt lộ vẽ hoài nghi và đang lẩm bẩm nói thầm với nhau rằng :
- Chả lẽ y là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thật chăng?
Trung Nhạc Chi Chủ nghe thấy lời nói ấy, không kinh hãi sao được? Nhưng chỉ trong thoáng cái thôi, ông ta đã trấn tĩnh được ngay, tay run rung chỉ Lôi Vân và hỏi :
- Vân nhi, trong thời gian một tháng nay, con đã làm những việc gì?

Hồi 10
THÔNG BÁCH BAO GIỜ CŨNG XANH RÌ

Tình hình ở trước mặt và những lời đồn đại đã nghe thấy, khiến Trung Nhạc Chi Chủ không nghi ngờ đồ đệ của mình không được. Thái độ, thần sắc của Lôi Vân làm cho ông ta nghi ngờ.
Ngoài ra, Lôi Vân còn có một cử chỉ làm cho ông ta phải phẫn nộ nữa, vì Lôi Vân nói xong những câu đó, vẻ mặt lạnh lùng, trợn ngược đôi lông mày kiếm tiến lên một bước...
Âu Dương Tử thấy bước đi loạng choạng của Lôi Vân, ông ta biết đồ đệ của mình bị thương ở trên vai rất nặng. Và ông ta còn thấy mặt của đồ đệ đang lộ vẻ đau đớn nữa...
Trung Nhạc Chi Chủ là người xưa nay vẫn được võ lâm Trung Nguyên công nhận là người mạnh nhất. Nhưng lúc này, tông ông ta có vẻ yếu ớt, hào khí của ông ta đã biến mất hết.
Những lời muốn nói, định nói, nhưng ra đến cổ họng lại tắc nghẽn, không sao nói được. Ông ta muốn nói :
trong một tháng nay, Lôi Vân đã làm những gì và có liên quan gì với Tam Tuyệt Nhị Quân...? Sở dĩ ông ta không lên tiếng hỏi được, là vì ông ta sợ, sợ Lôi Vân trả lời bằng những lời lẽ khiến ông ta thất vọng.
Năm năm trước, ông ta nhất tâm nhất trí đi tìm kiếm ngươi thừa kế y bác của mình. Khó nhọc biết bao mới tìm kiếm được, vì vậy, ông ta chỉ sợ mình lên tiếng hỏi là sẽ mất Lôi Vân ngay.

Nhưng ông ta có nghĩ tới vấn đề này đâu? Đó là Lôi Vân vẫn cứ tưởng Cổ Thất Đình chính là ông ta.
Lúc này, trong thâm tâm của Lôi Vân đã trống rỗng. Trái tim của chàng hầu như tê liệt. Chàng đối với Trung Nhạc Chi Chủ đã hết thương...Chữ "hận" đã xen chân vào chỗ giữa hai người rồi.
Tiếng áo sột soạt, năm đại hán trung niên mặc áo ngũ sắc bỗng lui về phía sau, đứng xếp hàng ngang. Đồng thời, cắm kiếm vào trong bao một cách rất chỉnh tề và nhanh nhẹn.
Đại hán mặc áo màu lam bỗng tiến lên một bước vừa cười vừa nói :
- Lôi thiếu hiệp, chúng tôi đã thấy Xú La Sát Tuệ Lâm cô nương nói...nên chúng tôi đợi chờ thiếu hiệp ở đây đã lâu...
Y vừa nói vừa tỏ vẻ lấy lòng.
Lôi Vân nghe thấy đại hán nói như vậy, đã biết ngay Xú La Sát đi nói cho mọi người hay mình là người truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân. Cho nên bọn đại hán này đối với mình mới tôn kính như thế.
Chàng vừa nghĩ vừa đứng ngẩn người ra. Bây giờ, chàng không dại dột nữa, liền ngấm ngầm quy nạp những cái gì đã trông thấy, đã nghe thấy trong một tháng nay từ khi chàng xuống núi đến giờ vào cả một chỗ, và đã tìm ra được một kết luận như sau :
" Năm năm trước đây, Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết hết. Căn cứ vào năm bộ xương khô, chàng đã chứng minh việc đó không sai chút nào. Nhưng người trên giang hồ vẫn chưa biết Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết, cho nên môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đang thiên phương bách kế đi tìm kiếm năm người..." Nghĩ tới đó, chàng cảm thấy rất rầu rĩ và nghĩ tiếp :
- Nguyên nhân cái chết của ông ta, bây giờ lại mất một manh mối rồi, còn Thiên Mục Kỳ Tăng bị chặt gãy hai cánh tay..
Lôi Vân đang suy nghĩ bỗng nghe Âu Dương Tử lạnh lùng quát bảo :
- Lôi Vân, hãy quay đầu lại !
Trong mắt tia ra một luồng ánh sáng kỳ lạ, Lôi Vân bỗng quay người lại, giơ tay trái lên xé vai áo mình một cái kêu đến "soẹt" một tiếng, viết thương ở trên vai liền lộ ra ngay. Chàng còn hậm hực nói :
- Bị trừng phạt như thế này vẫn chưa đủ hay sao?
Trung Nhạc Chi Chủ mới hiểu rõ tại sao đồ đệ của mình lại thay tâm đổi tính như thế, nên ông ta cũng rầu rĩ và nghĩ bụng :
- Y hiểu lầm ! Ta biết giải thích làm sao bây giờ đây?
Âu Dương Tử vừa nghĩ tới đó, bỗng thất thanh kêu lên một tiếng :
- Có rồi !
Đồng thời, ông ta hai tay lục soát trong người một hồi, bụng thì nghĩ tiếp :

- Cái mặt nạ da người là chứng cớ để ta giải thích...
Không ngờ, ông ta sờ soạng một hồi rồi mặt biến sắc, và nghĩ đến lúc nãy ông ta nhặt cái mặt nạ da người lên , vẫn cầm ở trong tay, nhưng khi tìm kiếm Lôi Vân, cuống cả lên, vứt đi lúc nào không hay. Nên bây giờ, ông ta không biết nên thế nào cho phải, chỉ buột miệng la lên :
- Vân nhi, con lầm rồi ! Không phải sư phụ đả thương con đâu...
Lôi Vân nghe nói liền ngẩn người ra, ngơ ngác nhìn Trung Nhạc Chi Chủ, rồi lạnh lùng đáp :
- Đại thúc, tôi đã nói qua, Lôi Vân tôi tuy ít tuổi vô tri, nhưng cái gì đã nói ra rồi, là suốt đời không bao giờ thay đổi hết. Vã lại, tôi là người dám nói dám làm, mà việc tôi đã làm rồi, đại thúc có hỏi lại, tôi cũng cứ thực mà nói cho đại thúc hay, chứ không bao giờ tôi nói dối nữa lời.
Âu Dương Tử sắc mặt thay đổi luôn luôn, lúc xanh lúc trắng. Ông ta biết lời nói của Lôi Vân rất thực và cũng biết cá tính chàng ta như thế nào.
Ý nghĩa lời nói của Lôi Vân là " Tôi đã làm thì tôi không bao giờ phủ nhận hết." Lời nói của chàng tuy uyển chuyển và dịu giọng nhưng Trung Nhạc Chi Chủ khi nào chịu nhịn nổi vì chàng là đồ đệ cưng duy nhất của ông ta.
Âu Dương Tử mặt lộ vẻ buồn rầu và nghĩ bụng :
- Tính nết của Vân nhi bướng bỉnh lắm. Muốn nó tin lời nói của ta chỉ có một cách là phải đi kiếm cái mặt nạ da người. Bằng không, khẩu thuyết vô bằng, thể nào nó cũng không tin...
Nghĩ tới đó, ông ta cố nén lửa giận và dịu giọng nói :
- Vân nhi, con hãy nghe sư phụ nói đã.
Lôi Vân thấy thái độ của sư phụ thay đổi nhanh chóng như vậy, chàng cũng phải rùng mình. Nhưng dù chàng là người rất thông minh, mà cũng phải mê mê hoặc hoặc. Chàng ngạc nhiên đáp :
- Vâng...con biết, từ khi xuống núi tới giờ, đã tao ngộ những gì, có nói ra bất cứ ai cũng hiểu lầm. Con dám chắc không ai lượng thư cho con đâu...cho nên...
Nói tới đó, mặt chàng lộ vẻ sợ hãi và nói tiếp :
- Cho nên những nhân sĩ chính phái tự cho mình rất phi thường, hễ gặp con là sinh ác cảm ngay, hạ độc thủ định giết con luôn. Như..Giang Nam Hiệp Cái, Bích Huyết Kỳ Tú...hừ...còn đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng là Lăng Vân Kiếm Khách Qua Thanh...Nhưng con không ngờ cả ân sư..
Nói tới đó, chàng ngắt lời và bỗng quay người lại, chỉ tay vào sáu tên

đại hán đứng ở phía sau, cười như điên như cuồng, và nói tiếp :
- Chúng cứ tưởng con là người truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân. Hiện giờ, chúng đang lâm vào hoàn cảnh rắn không đầu, cho nên cứ tưởng con là truyền nhân của Chưởng môn sai khiến xuống lãnh đạo chúng, nên chúng đối với con rất tôn kính...hà hà...Nếu chúng biết rõ sự thật, có lẽ...
Âu Dương Tử không biết Lôi Vân đã lượm được cuốn sách da người và đã học được tuyệt nghệ của cuốn sách ấy, nhưng ông ta biết bên trong thể nào cũng có nhiều sự uẩn khúc.
Trong lúc Lôi Vân đang quát tháo như điên như khùng, thì sáu đại hán mặc quần áo ngũ sắc đều lộ vẽ hoài nghi, mắt trợn tròn xoe, cứ nhìn thẳng vào chàng hoài.
Trung Nhạc Chi Chủ xua tay ngắt lời :
- Vân nhi, con đừng nói nữa. Sư phụ tin con rồi. Những chuyện này về sau này sẽ giải thích.
Lôi Vân rất ngạc nhiên và chàng đã hiểu lầm ý nghĩ lời nói của Trung Nhạc Chi Chủ. Chàng cảm thấy đau lòng và nghĩ bụng :
- Không nghe tôi giải thích thì thôi. Tôi coi như đã giải thích rồi, chưa chắc sư phụ tin tưởng. Vã lại, rõ ràng sư phụ đã xem cuốn sách da người ấy rồi mà còn không hiểu thì ta còn giải thích làm chi nữa?
Đột nhiên, đàng xa có tiếng người ồn ào, tiếng chân nhộn nhịp vọng tới. Chỉ trong nháy mắt, đã có một đám người rất đông, ăn mặv võ trang, lưng đeo các thứ võ khí.
Lôi Vân ngửng đầu lên nhìn, thấy chỗ cách mình chừng nửa trượng, đã có hơn hai mươi người đang đứng ở đó. Số người tuy nhiều, nhưng họ vẫn theo màu sắc mà đứng thành năm tốp. Năm màu ấy là xanh, đỏ, lam, trắng, vàng.
Trung Nhạc Chi Chủ thấy thế cả kinh, liền nghĩ bụng :
- Lời đồn đại không sai chút nào. Các cao thủ của năm môn phái của nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân đều tụ tập ở đây hết. Mục đích của chúng đến đây làm chi?
Lôi Vân không biết sự thể đã rất nghiêm trọng, nhưng chàng vẫn biết mục đích của bọn người này tới đây làm chi. Đột nhiên, chàng nghĩ ra một kế :
- Hừ ! Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã tới. Tên nào lên trước là ta giết luôn...
Nghĩ như vậy, mắt chàng bổng lộ hung quang, và bước lên một bước.
Trung Nhạc Chi Chủ thấy thế lo âu vô cùng, vội phi tới cạnh Lôi Vân, khẽ hỏi :

- Vân nhi, chúng tới đây có mục đích gì thế?
Lôi Vân lạnh lùng liếc nhìn sư phụ một cái, rồi lớn tiếng cười và đáp :
- Hiện giờ mục đích của họ đối với con rất có lợi, nhưng chỉ lát nữa thôi, mục đích của chúng với những người của Giang Nam Hiệp Cái mời tới sẽ như nhau, chúng đều muốn giết chết con.
Tiếng nói của chàng rất hùng hồn, ai nấy có mặt tại đó đều nghe thấy rõ mồn một.
Hai mươi mấy người vừa tới, với sáu người vây đánh Âu Dương Tử hồi nãy bỗng họp nhau lại, bàn tán xôn xao...
Hiển nhiên, bọn chúng vẫn hoài nghi thân phận của Lôi Vân.
Hồi nãy, Xú La Sát đã bảo cho chúng hay rằng “Lôi Vân là duy nhất truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân. Bây giờ, Lôi Vân hiện thân trên giang hồ là do Tam Tuyệt Nhị Quân sai chàng phá quấy võ lâm Trung Nguyên...” Tất nhiên bọn người này phải tin lời nói của nàng ta. Vì ai ai cũng biết Lôi Vân có đủ tuyệt nghệ bất truyền của Tam Tuyệt Nhị Quân năm người. Nhưng bây giờ, chúng thấy Lôi Vân nói như vậy, khiến chúng lại hoài nghi. Vã lại, còn Trung Nhạc Chi Chủ đứng cạnh ở anh chàng lúc nào cũng nhận chàng là đồ đệ, mà Lôi Vân thi không nhìn nhận và cũng không phủ nhận.
Lôi Vân bỗng cảm thấy mủi lòng, liền nghĩ bụng :
- Được, ta không nói nữa...
Nghĩ tới đó, chàng tung mình nhảy lên trên cao, mồm thì rú kêu một tiếng thật dài và rất não nùng, và nhảy xổ tới chỗ các môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân.
Trung Nhạc Chi Chủ kinh hãi vô cùng, vì thấy Lôi Vân mới rú kêu tới lưng chừng đã ngắt tiếng kêu ngay, và người chàng ở trên không run lẩy bẩy, mặt nhợt nhạt như không có sắc máu. Lúc này, ông ta mới chợt nhớ tới chàng đang bị thương nặng. Nóng lòng sốt ruột vô cùng, ông ta cũng phi thân lên như một con chim ưng, đuổi theo Lôi Vân và giơ hai ngón tay phải ra, nhằm Hắc Điểm huyệt của Lôi Vân điểm tới.
Thì ra Lôi Vân bị Cổ Thất Đình đả thương vai phải, vừa rồi chàng cố gượng nên mới đứng nói được bao nhiêu lâu. Nhưng lúc này, chàng bỗng nín hơi lấy sức, tung mình nhảy lên trên cao và còn rút kêu như thế, thì chịu sao nổi? Quả nhiên chàng cảm thấy khí huyết trong người rạo rực, khắp mình mảy nóng như lửa thiêu, ngực phồng lên như muốn nứt. Vì vậy, chàng chưa nhảy tới bọn người nọ, thì đã chết giấc rồi. Người chàng cứng như một khúc gỗ, từ trên cao ba trượng rớt xuống.
Trung Nhạc Chi Chủ đã điểm trúng vào yếu huyệt của Lôi Vân,

nhưng ông ta chả cần điểm trúng yếu huyệt của chàng, thì chàng cũng đã chết giấc rồi.
Âu Dương Tử vội giơ tay phải ra ôm Lôi Vân vào ngang lưng.
Các môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thấy thế vội kêu la om sòm :
- Để y xuống ! Để y xuống !
Âu Dương Tử giật mình kinh hãi và nghĩ bụng :
- Chúng coi trọng Vân nhi như vậy là tại sao thế?...
Ông ta vừa nghĩ vừa dồn hết hơi sức vào cánh tay trái để đề phòng bọn người kia xông lại tấn công mình.
Thì ra vừa rồi bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thấy Âu Dương Tử nhảy theo điểm huyệt Lôi Vân như vậy, chúng lại tưởng ông ta định đả thương Lôi Vân, cho nên chúng mới kêu la quát tháo như thế, vì chúng vẫn cho Lôi Vân là đồ đệ cưng của sư phụ chúng.
Âu Dương Tử ôm chặc Lôi Vân, trông thấy vết thương ở bả vai chàng nặng như vậy cũng phải mũi lòng. Ông ta biết nếu không chữa ngay cho chàng, thì cánh tay đó thể nào cũng bị tàn phế. Nhưng ông ta có biết đâu, tâm lý của bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Nên ông ta vừa định bước đi. thì bọn chúng đã xông lại bao vây luôn.
Lúc ấy hơn hai mươi người môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã rút khí giới ra cầm ở tay, mắt nhìn thẳng vào Âu Dương Tử từ từ tiến tới gần.
Lúc này, chúng đã bao vây chặt Âu Dương Tử. Một người trong bọn đột nhiên lên tiếng nói :
- Âu Dương Tử, ngươi thử nghĩ xem nếu địch nổi chúng ta thì hãy ẳm y đi, bằng không thì mau để y xuống.
Âu Dương Tử thấy ngươi đó mặc áo đỏ, vẻ mặt rất kêu ngạo, liền cả kinh nghĩ bụng:
- Trong hình dáng của y thì hình như là môn hạ của Lê Hoa Nữ...Không ngờ ta thâu được một đệ tử kiệt xuất mà lại phải phiền bày cao thủ của tà phái ra tay giúp sức cho nó.
Nghĩ tới đó, ông ta không sao nhịn được, liền thét lớn :
- Lôi Vân là gì của các ngươi? Các ngươi là ai mà dám ngăn cản lão phu như thế?
Đại hán áo đỏ ngẫm nghĩ giây lát, rồi cười nhạt đáp :
- Chưa biết chừng y là...
Nói tới đó, y liền đưa mắt hỏi ý kiến những người kia.
Âu Dương Tử cảm thấy chân tay giá lạnh. Ông ta vẫn nghi ngờ đồ đệ của mình có liên can tới Tam Tuyệt Nhị Quân.
Lúc ấy, bố bề yên lặng như tờ. Âu Dương Tử thấy trán và bàn tay của mình đều có mồ hôi toát ra. Đủ thấy ông ta đang hồi hộp biết

bao. Ông ta chỉ sợ câu hỏi của mình vừa hỏi sẽ được đối phương trả lời là...
Trong bọn người kia, bỗng có một ông già tay cầm thiết quài, từ từ đi đến trước mặt Âu Dương Tử.
Vừa trông thấy mặt người nọ, Âu Dương Tử đã nghĩ bụng :
- Không ngờ, Tam Đường môn hạ của Xích Mi Ma Quân cũng có mặt tại đây.
Xem ra như vậy, chuyện này không phải giản dị như ta tưởng tượng đâu !
Ông già cầm thiết quài mặc áo xanh chính là Thiết Cốt Quài Tú Y Dư Huy, thủ tịch Đường chủ, môn hạ của Xích Mi Ma Quân. Người này với món thiết quài đã lừng danh ở trong lục lâm vào từ hồi mười mấy năm về trước rồi. Võ công của y không kém gì Tam Tuyệt Nhị Quân bao nhiêu. Lúc ấy, Xích Mi Ma Quân mộ danh của y và đã sai người đem hậu lễ mời y gia nhập vào môn hạ của mình.
Môn hạ của Xích Mi, ngoài Xích Mi Ma Quân ra, thì phải kể đến ông già này là người có võ công cao siêu nhất và cũng có quyền thế nhất.
Y Dư Huy nhếch mép cười và hỏi :
- Âu Dương huynh, đệ có được phép hỏi huynh một việc này được không?
Âu Dương Tử ngạc nhiên gật đầu đáp :
- Nếu việc gì lão phu hay biết, thể nào lão phu cũng vui lòng trả lời bạn ngay.
Y Dư Huy ngắm nhìn Lôi Vân hồi lâu, rồi chỉ tay vào chàng ta mà hỏi Âu Dương Tử rằng :
- Thằng nhỏ này là ai?
Trung Nhạc Chi Chủ cả kinh gượng cười đáp :
- Đó là đồ đệ của lão phu, gần đây mới thâu...
Y Dư Huy rúng mình một cái, ngơ ngác nhìn Âu Dương Tử và nghĩ bụng :
- Nếu thằng nhỏ này quả thực là người truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân, sao nó lại bái làm môn hạ của Trung Nhạc Chi Chủ?
Những người ở chung quanh đều xôn xao bàn tán. Hiển nhiên là chúng nghi ngờ lời nói của Âu Dương Tử.
Y Dư Huynh thét lớn một tiếng, múa tít cây thiết quài, bọn môn hạ đứng quanh đó đều im lặng như tờ ngay. Rồi bỗng y nhếch mép cười và hỏi Âu Dương Tử tiếp :
- Âu Dương huynh thâu người đồ đệ này được bao lâu rồi?
Âu Dương Tử có vẻ thắc mắc, nhưng vẫn trả lời rằng :
- Năm năm rồi !

Y Dư Huy hai mắt bỗng sáng ngời và nghĩ bụng :
- Thế thì đúng rồi ! Năm năm trước đây, Tam Tuyệt Nhị Quân cùng mất tích giang hồ một lúc, như vậy thằng nhỏ này nhất định phải là đệ tử của các vị ấy thâu ngầm.
Y tự cho mình nghĩ như thế thông minh và rất hợp lý, nên y bỗng ngửng mặt lên trời cười ha hả hỏi tiếp :
- Âu Dương Huynh, vừa rồi huynh hỏi thằng nhỏ này là người như thế nào của chúng tôi phải không?
- Phải !
Âu Dương Tử trả lời một cách nhanh nhẩu và lại lạnh lùng nói tiếp :
- Tuy lão phu có chút oai danh trên giang hồ, lão phu dạy bảo một đệ tử thì việc gì đến các ngươi?
- Câm mồm !
Y Dư Huy quát lớn ngắt lời Âu Dương Tử và nói tiếp :
- Lôi Vân là người thế nào của chúng tôi ư? Ha ! Trước khi Tam Tuyệt Nhị Quân chưa xuất hiện, y là Chưởng môn liên hiệp năm môn phái của chúng tôi đấy...
Tiếng nói của y kêu như tiếng chuông, khiến Âu Dương Tử cũng phải sờn lòng rợn tóc gáy, và tưởng là mình nằm mơ chứ không phải là sự thật.
Nhưng sự thực rành rành ra đó, trước hai mươi mấy cao thủ của năm môn phái, Thiết Cốt Quài Tú đã tuyên bố như vậy và cũng hình như là lời nói kết thúc của hội nghị này vậy.
Âu Dương Tử bắt đầu cảm thấy người run lẩy bẩy, nhưng vẫn lớn tiếng quát hỏi lại :
- Lôi Vân thị cái gì mà lãnh đạo được thiên hạ lục lâm, và còn làm thủ lãnh liên minh của...
Qúy vị nên rõ mấy chục năm nay trong giới lục lâm, chưa có một phái hệ nào kiệt xuất hết, nên Tam Tuyệt Nhị Quân cùng lãnh đạo chung lục lâm của thiên hạ.
Y Dư Huy cười ha hả đáp :
- Âu Dương huynh có nghe thấy ai nói Vân Thái Tuyệt Kiếm một tuyệt kỹ bí truyền của Vân Thái Thư Sinh, có bao giờ truyền thụ cho người ngoài không? Đến những môn hạ đích truyền của ông ta cũng chưa được học hỏi pho tuyệt kỹ ấy.
Ngoài ra còn Tam Chỉ Chấn Thiên của Khô Cốt Thần Quân, Nhất Bộ Nhất Chỉ của Lê Hoa Nữ...Tam Tuyệt Nhị Quân có bao giờ lại truyền thụ những tuyệt nghệ bất truyền ấy cho một người môn hạ nào đâu, mà sao lại chỉ truyền thu cho người này, đồ đệ của huynh? Năm năm trước, đồ đệ của huynh làm những gì thì huynh biết sao được?

Âu Dương Tử nghe tới đó toát mồ hôi lạnh ra, hai tay buông thỏng. Lôi Vân liền bị rớt ngay xuống mặt đất. Bỗng ông ta thét lớn :
- Nghiệp chướng giỏi thực ! Suýt tý nữa thì lão phu bị đánh lừa ! Thực không ngờ năm năm trước...Sao ta lại không nhận xét thấy y là người có võ công?
Ông ta vừa nói từ từ giơ cánh tay lên, mặt lộ sát khí và nhắm Thiên Linh huyệt của Lôi Vân vỗ mạnh xuống.
Nói thì chậm, lúc ấy nhanh không thể tưởng tượng được, Y Dư Huy đã nhanh như một mũi tên nhảy xổ tới, giương hai cánh tay ra, rồi lại rồi bổng chập lại bổ mạnh xuống một thế.
Trong tiếng cười ha hả, cát bụi bay mù mịt, người của Lôi Vân đã bị song chưởng rất lợi hại của Y Dư Huy đánh bắn ra ngoài xa ba trượng và rơi xuống đất kêu lên cái "bộp" một tiếng, mép chàng lại rĩ ra mấy giọt máu tươi.
Thiết Cốt Quài Tú dùng song chưởng tấn công Lôi Vân bắn ra ngoài xa, nhờ vậy mà Lôi Vân đã thoát chết. Chưởng lực của Âu Dương Tử cũng đánh hụt luôn.
Nhưng Lôi Vân đã bị thương nặng, lại bị thương thêm, nên lúc này thương thế của chàng đã lâm vào cảnh hiểm nghèo.
Trung Nhạc Chi Chủ giận dữ quát hỏi Y Dư Huy :
- Sao bạn lại ngăn cản lão phu thanh trừng môn hạ như thế?
Y Dư Huy nhếch mép cười đáp :
- Huyn dám ở trước mặt anh em mỗ mà giết Chưởng môn của năm môn phái hay sao?
Âu Dương Tử nghe thấy Y Dư Huy nói như thế mặt liền biến sắc, và nhất thời không biết nói năng làm sao. Nếu đúng như lời của Y Dư Huy nói thì Lôi Vân là người Chưởng môn chung của bọn môn hạ Tam Tuyệt Nhị Quân thực, mà mình định đả thương y có khác gì là gây thù địch với thiên hạ lục lâm không?
Thiết Cốt Quài Tú thấy Âu Dương Tử đứng đờ người ra lại đắc trí cười the thé nói tiếp :
- Âu Dương huynh, tục ngữ có câu :
"Nước giếng không bao giờ chảy ra ngoài sông", mỗi người có một ranh giới riêng. Hề hề, nếu Lôi thiếu hiệp đây quả có tình thầy trò với huynh thực, thì huynh nên thấy rất hân hạnh mới phải chứ? Hề hề...xưa nay lão phu vẫn chủ trương tôn chỉ :
"Người không phạm ta, ta không phạm người". Âu Dương huynh, thiển kiến thì huynh cũng nên nhường nhịn một chút thì hơn. Võ công của huynh tuy cao siêu thực, nhưng huynh cũng phải nhận xét tình thế trước mặt...

Âu Dương Tử là người đứng đầu nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, không khác gì là người đứng đầu võ lâm. Từ xưa đến nay, chỉ có người kính ngưởng ông thôi, chứ không ai dám vô lễ với ông như thế cả, nên ông ta liền quát mắng luôn :
- Câm mồm ! Họ Y kia, đây là lời nói cuối cùng của lão phu. Trung Nhạc Chi Chủ này tự nghĩ mình chưa làm qua một việc tán tận lương tâm nào bao giờ.
Ngày hôm nay, lão phu thể nào cũng phải giết chết tên nghiệp đồ này để thanh lý môn hộ.
Nói xong ông ta tiến tới chỗ Lôi Vân đang nằm, giơ tay lên. Hai động tác của ông ta nhanh vô cùng, bút mực không sao tả kịp được.
Thiết Cốt Quài Tú cả kinh vội thét lớn :
- Hãy khoan !
Âu Dương Tử đột nhiên ngừng chân lại, không phải là ông ta sợ Y Dư Huy mà phải ngừng chân đâu, mà là khi ông ta tới gần, trông thấy mặt của Lôi Vân rất tuấn tú, thần hậu chính trực và là bộ mặt quen thuộc nhất nên ông ta mới do dự như thế. Đồng thời, ông ta nghĩ bụng :
- Từ khi ta xuống núi tìm kiếm Lôi Vân đến giờ, bất cứ gặp một việc gì cũng có một điểm khả nghi ở bên trong...
Nghĩ tới đó, ông ta lại nghĩ đến tấn kịch Cổ Thất Đình giả dạng ông, ông ta lại nổi giận hai mắt như hầu nổ lửa.
Lúc ấy, Y Dư Huy đã giơ cây thiết quài lên chỉ xung quanh một lượt rồi quát :
- Âu Dương Tử, người thử nghĩ xem giết chết Lôi Vân rồi, có ung dung đối phó nổi cục thế này thì cứ việc ra tay đi ! Hề hề...
Vẻ mặt đắc trí và tiếng cười của y khiến ai trông thấy cũng ghét thậm.
Âu Dương Tử đáp :
- Thôi được ! Lão phu tạm để cho y sống sót ! Xưa nay lão phu chỉ lấy “Trung” và “Thứ” để đối đãi với mọi người, không ngờ đến lúc tuổi già lại thâu phải một tên đồ đệ mất dạy như thế này...Giang Nam Hiệp Cái Lục Triệu Ký làm rất phải ! Hừ ! Ngày hôm nay lão phu tuyên bố cho các người hay..
Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát, mặt lộ vẻ đau đớn, trầm giọng nói tiếp :
- Ngày mai, Trung Nhạc Chi Chủ này sẽ gửi thiếp Hiệp Nghĩa, hiệu triệu thiên hạ quần hào. Hà hà... Đến lúc ấy, quý môn mà không trao tên đồ đệ này cho lão phu cũng không được.
Hình như bị kích thích rất lớn, nói đến câu cuối cùng, Âu Dương Tử

phải giơ hai tay lên bịt mặt và nói dằn từng câu từng chữ một :
- Thực không ngờ...mỗ Trung Nhạc Chi Chủ lừng lẫy giang hồ ba mươi năm trời. Chính tà hai đạo của võ lâm ai mà chả kính nễ kiên sợ mỗ. Ngờ đâu đến lúc tuổi già quét sạch cửa ngỏ mà còn phải nhờ người khác chế phục tên nghiệp đồ của mình...hà hà !
Y Dư Huy nghe mấy tiếng cười sau cùng của Trung Nhạc Chi Chủ như là tiếng khóc và cũng như là tiếng kêu gào của một người điên khùng vậy.
Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân nghe tiếng cười của Âu Dương Tử không sao chịu nhịn được đinh tai nhức óc, khí huyết rạo rực, tim và ngực như sắp nổ vỡ vậy.
Đột nhiên, có hai tiếng kêu la thảm khốc nổi lên, trong đám môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã có hai người như điên khùng cắm đầu ù té chạy, vừa chạy vừa cười và không sao nín được.
Tiếp theo đó lại có hai tiếng kêu la thảm khốc nữa. Thì ra hai người đó chạy được năm sáu trượng đã đổ máu mồm máu mũi ngã lăn ra đất chết tốt.
Bọn môn hạ Tam Tuyệt Nhị Quân thấy vậy, người nào người nấy đều hoảng sợ đến mất hết hồn vía. Cả Thiết Cốt Quài Tú cũng không còn vẻ kiêu ngạo như trước nữa. Y vừa kinh hãi vừa nghĩ bụng :
- Nghe nói Trung Nhạc Chi Chủ công lực cái thế, có thể ngự khí đả thương người, ta vẫn không tin. Bây giờ, mới biết nội lực của y quả thực lợi hại, có thể làm cho người khác đổ máu mồm máu mũi ra mà chết.
Y không nghĩ còn khá, vừa nghĩ tới đó y đã thấy tiếng cười của Âu Dương Tử đột nhiên biến thành tiếng sấm, rồi y cũng cảm thấy chân khí ở trong người sôi nổi, đầu óc choáng váng.
Cũng may, Âu Dương Tử đã nín cười, vẻ mặt rầu rì liến nhìn mọi người một lượt, rồi ông ta từ từ lê bước, miệng thì ngâm nga :
"Mưu đồ công danh hạ phàm trần (Vì cầu công danh mà xuống phàm trần) Khí yếm thế tình quy chân Phật (Chán nãn sự đời quy y cửa Phật) Danh sơn xưng chủ duy ngả cảm (Chỉ có mình ta dám xưng tôi ở danh sơn) Bảo sát địa quảng vi quy túc (Chùa chiền đất rộng mới là nơi về già)." Giọng ngâm rất bi đát và tiêu cực. Từng chữ một như mũi kim sắc bén đâm vào đầu óc mọi người, khiến cho bọn người kia kinh hoàng đến mất hết hồn vía.
Âu Dương Tử ngâm hết một lượt, lại ngâm lượt khác và càng lúc càng đi xa dần, chỉ trong giây lát đã mất dạng ông ta ngay.
Lúc ấy, Y Dư Huy mới như người nằm mơ thức tỉnh, thở dài một tiếng và trong lòng vẫn còn chưa hết sợ hãi. Y thấy các môn hạ Tam

Tuyệt Nhị Quân đều đứng đờ người ra như phỗng đá, y phải rống lên mấy tiếng thực lớn, bọn người nọ mới thức tỉnh.
Chờ các người tỉnh táo như thường rồi, Y Dư Huy liền nói tiếp rằng :
- Hai tên kia thật vô dụng. Người ta mới giở có một trò nho nhỏ ra mà đã chịu đựng không nổi rồi ! Lão phu không muốn rống đấy thôi, chú nếu lão phu rống thì Trung Nhạc Chi Chủ làm sao mà cười như thế được?
Ai chả biết y nói dóc, nên không ai nói nữa lời hết.
Bỗng có một đại hán mặc áo đỏ đi đến trước mặt y khẽ nói :
- Y lão tiền bối, có thực chúng ta bầu tiểu tử này làm cộng đồng Chưởng môn không?
Y Dư Huy cười ha hả đáp :
- Sao lại không được? Một chỉ một bộ tuyệt nghệ của Lê Hoa Nữ, Chưởng môn của các hạ, y đã luyện một cách thuần thuộc...Vậy các hạ thử bình tĩnh mà nghĩ xem, nếu Tam Tuyệt Nhị Quân không có ý định ấy thì khi nào lại truyền thụ những miếng võ bí truyền ấy cho y như vậy?
Đại hán áo đỏ ấy là môn hạ của Lê Hoa Nữ, y nghe Y Dư Huy nói xong, ngẫm nghĩ giây lát rồi vỗ đùi đến đét một cái và đỡ lời :
- Lão tiền bối nói rất có lý. Bộ pháp ấy của bổn môn, ngoài người Chưởng môn ra thì không một người nào là biết xử dụng cả. Nếu không phải người Chưởng môn định để cho y thừa kế Chưởng môn, thì khi nào lại truyền thụ pho tuyệt kỹ ấy cho y?
Y Dư Huy lại nói tiếp :
- Theo ý mỗ thì đây là mưu kế của các vị Chưởng môn của chúng ta đã định.
Hà hà, nói tóm lại là các vị ấy muốn để cho năm môn phái của chúng ta liên hiệp lại đấy thôi... Hà hà, từ nay trở đi, Lôi Vân sẽ là người Chưởng môn :
Xích Mi, Khô Cốt, Vân Thái, Lê Hoa, và Thiên Ly, cho tới khi nào Tam Tuyệt Nhị Quân xuất hiện.
Mọi người đều vỗ tay hoan hô như sấm động.
Lúc ấy, Lôi Vân đang mê man, cục thế chuyển biến một cách ly kỳ như vậy, chờ tới khi chàng lai tỉnh, thì địa vị và giá trị của chàng không khác gì là một anh bạch đinh bỗng được lên làm vua chúa vậy. Nhưng khi chàng mê man còn có bạn với thù, tới khi chàng thức tỉnh thì chàng mất hết bè bạn, và cũng không còn cả kẻ thù nữa!

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 11
HOÀN CẢNH BẮT BUỘC

Trải qua không biết bao lâu, Lôi Vân bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người nói như tiếng muỗi kêu càng ngày càng xa dần, thần trí của chàng cũng tỉnh táo lại dần.
Chàng bỗng mở mắt ra nhìn, thấy trước mặt mình có hai ngọn núi cao như một cái cửa đá. Hai bên có vách núi thẳng tuột, có một nguồn nước suối như thác ở hai bên vách núi chảy xuống có tiếng kêu như tiếng trống liên hồi.
Xa xa, chàng còn trông thấy rừng cây um tùm, trong sơn cốc cỏ mọc xanh rì, cảnh sắc thực tuyệt đẹp.
Lôi Vân trông thấy cảnh đẹp tuyệt vời trước mắt, đầu óc chàng càng tỉnh táo thêm và chàng đã phát giác mình đang nằm trên một tấm phên có bốn người đại hán râu xồm tuổi trung niên đang khiêng mình đi. Nhất là màu sắc quần áo của họ khiến chàng rất kinh ngạc. Bốn người ấy mặc bốn màu xanh, trắng, lam, đỏ khác nhau. Chàng biết ngay chúng chính là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân rồi.
Chàng lại đưa mắt nhìn xung quanh, thấy có rất nhiều người lạ mặt mặc quần áo ngũ sắc, già có trẻ có. Đồng thời, tai chàng lại nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc và cũng hình như rất lạ vang lên :
- Hà hà...Giang Nam Hiệp Cái tự phụ là nhân sĩ chính phái, nằm mơ cũng không ngờ được, nơi đây có một con đường này. Hà hà, quý hồ ngày hôm nay tránh khỏi sự xung đột với các nhân sĩ vẫn tự phụ là chính phái, thì sau này Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn do Lôi thiếu hiệp lãnh đạo thế nào cũng cố cũng dư sức so tài cao thấp với cao thủ của các phái...
Lôi Vân nghe thấy người đó nói như vậy, giật mình kinh hãi, định đứng thẳng người lên đển nhảy sang ra khỏi chốn này. Ngờ đâu, chàng mới cử động một cái đã thấy chân tay tê tái, trong người đau như bị kim châm, như bị muôn nghìn con kiến đốt, các khớp xương buốt nhức khó chịu khôn tả.
Lúc ấy sắc mặt của chàng đã nhợt nhạt như không có sắc máu mà Lôi Vân không hay biết gì hết. Chàng chỉ biết mình mẩy uể oải, tay chân bồn chồn, không hay có hơi sức và nhức đầu váng óc thôi.
- Đặt tôi xuống ! Đặt tôi xuống !
Chàng gắng kêu la quát bảo như trên, nhưng tiếng nói của chàng rất yếu ớt và chưa nói xong đã thấy một ông già tay cầm cây thiết quài,

mặc áo màu xanh đã đứng sừng xửng ở ngay trước mặt liền.
Chàng giận quát hỏi :
- Các người làm như thế có nghĩa gì?
Ông già ấy chính là Y Dư Huy, thấy càng hỏi như vậy, hơi ngạc nhiên, nhưng y vẫn gượng cười đáp :
- Lôi thiếu hiệp, hiện giờ những người có mặt tại đây đều là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Có thủ dụ gì, xin thiếu hiệp thị cáo cho anh em...
Y vẫn tưởng Lôi Vân là truyền nhân chung của Tam Tuyệt Nhị Quân thực, nên y mới hỏi như thế !
Lôi Vân đưa mắt nhìn mọi người một lượt, khi chàng nhìn tới bốn đại hán đang khiêng mình, đột nhiên trợn mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, và lạnh lùng quát bảo bốn đại hán ấy rằng :
- Hãy đặt ta xuống đã.
Bốn đại hán ấy rất kinh hãi, vội từ từ đặt cáp phên trúc mà Lôi Vân đang nằm trên xuống.
Lôi Vân rất ngạc nhiên ! Quả thực chàng vẫn chưa biết thân phận của mình lúc này đã là người chí tôn của giới lục lâm. Bất cứ lúc nào, chàng chỉ ra lện một cái là chúng phải nghe lời ngay.
Thấy thái độ của Lôi Vân như vậy, Y Dư Huy càng ngạc nhiên thêm, liền nghĩ bụng :
- Ta thật không hiểu ý định của y ra sao? Dưới hoàn cảnh này, chả lẽ y vẫn phải giả bô.....?
Y vừa động lòng hoài nghi và nghĩ tới đó, liền buộc miệng hỏi :
- Lôi thiếu hiệp, có biết thân phận của thiếu hiệp lúc này không?
Lôi Vân ngạc nhiên lắc đầu, lạnh lùng đáp :
- Thân phận cái gì? Xưa nay, hành vi của Lôi mỗ rất chính đáng và không hề có ý nghĩ gian tà bao giờ. Chả lẽ vì thế mà mỗ lại biến thành thân phận một tù phạm ở trước mặt bọn đê hèn hay sao?
Y Dư Huy bỗng ngửng mặt lên trời cười như điên như khùng và đỡ lời :
- Tù phạm à? Hà hà... Lôi thiếu hiệp ăn nói lý thú thật. Thiếu hiệp nên biết trước khi Tam Tuyệt Nhị Quân chưa xuất hiện, thiếu hiệp là Minh chủ của lục lâm và là Chưởng môn năm phái. Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân có hơn ngàn hào kiệt, đều nghe theo mệnh lệnh của thiếu hiệp.
Lôi Vân nghe tới đó rùng mình sởn tóc gáy, vọt nhảy bắn người lên. Nhưng chàng mới đứng dậy thì đã cảm thấy khí huyết trong người rạo rực, mình mẫy như bị dao cắt, đau nhức vô cùng, chàng liền lộ vẽ kinh hoàng và nghĩ bụng :

- Nguy tai ! Vết thương ở trên vai của ta chưa làm mạnh, chỉ ẹ..
Y Dư Huy đã vội tiến lên, dịu dàng nói tiếp :
- Lôi lão đệ không nên cử động vội. Bả vai phải của lão đệ bi Trung Nhạc Chi Chủ đánh nát xương, nếu không nằm yên điều dưỡng thì cánh tay phải sẽ bị tàn phế đấy !
Lôi Vân nghe nói giật mình đến thót một cái. Hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng thù hằn, hậm hực đỡ lời :
- Đừng nói nữa ! Ta biết rồi ! Ta biết rồi ! Các ngươi bước đi ! Dù ta có chết cũng không cần các ngươi thương hại !
Y Dư Huy thấy chàng nói như thế đã hơi nổi giận, bỗng cười khẩy và lạnh lùng hỏi tiếp :
- Lôi thiếu hiệp có tâm sự gì thế? Thiếu hiệp nên rõ, Tam Tuyệt Nhị Quân khổ tâm truyền thụ tuyệt nghệ cho thiếu hiệp để làm chi, thiếu hiệp có biết không?
Lôi Vân cả giận quát lớn :
- Cái gì Tam Tuyệt Nhị Quân? Mặt mũi Tam Tuyệt Nhị Quân như thế nào, ta cũng chưa được biết...
Thấy chàng nói như thế, tất cả môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đều kêu “ồ” một tiếng rồi ai nấy đều lộ vẻ giận dữ vào bao vây chặt Lôi Vân ngay.
Lôi Vân thấy vậy cả kinh, liền nghĩ bụng :
- Có lẽ chúng tưởng lầm ta là truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân. Không ngờ Tam Tuyệt Nhị Quân chết rồi mà còn để lại một thế lực mạnh như vậy? Bây giờ, cả ân sư cũng hiểu lầm ta. Hừ ! Sự thật ân sư có hiểu lầm ta đâu? Cuốn sách da người đó chả là một chứng minh rất rõ rệt là gì? Nhưng sao sư phụ lại muốn giết ta?
Chàng có biết đâu cuốn sách ấy đã bị Cổ Thất Đình lấy mất, và tính bướng bỉnh của chàng làm cho Âu Dương Tử nổi giận, khiến ông ta không có dịp giải thích...
Dù Lôi Vân thông minh tuyệt đỉnh đến đâu cũng không thể nào biết rõ được sự thể xãy ra, nên chàng rất nản trí, và nghĩ ra được một cách rất quá khích như sau :
- Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết hồi năm năm về trước, môn hạ của những người đó lại tưởng lầm ta là truyền nhân của họ. Sao ta không nhờ sự hiểu lầm này mà lãnh đạo thiên hạ lục lâm? Chưa biết chừng ta cò có thể dạy bảo bọn ma đầu giết người như chơi này quay trở về con đường chính...?
Nghĩ như vậy, trong lòng mới thảnh thơi, chàng lớn tiếng cười và dõng dạc nói :
- Thôi được ! Từ ngày hôm nay trở đi, ta là Minh chủ liên minh năm

môn phái của Tam Tuyệt Nhị Quân !
Y Dư Huy thấy thái độ của chàng biến đổi một cách nhanh chóng như vậy càng hoài nghi thêm, nhưng y hơi suy nghĩ một chút bỗng hớn hở và phấn khởi, tự nhủ thầm rằng :
- Dù người không phải là liên hiệp truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân đi chăng nữa, hà hà... Ta cũng sẽ nghĩ cách để cho ngươi làm Minh chủ của năm môn phái Tam Tuyệt Nhị Quân...
Nghĩ tới đó, y cười khẩy một tiếng và bỗng tiến lên một bước, chắp tay chào và nói:
- Lôi thiếu hiệp, vinh dự được nhận chức Minh chu,û Xích Mi môn hạ, Thiết Cốt Quài Tú Y mỗ xin kính chào.
Nói tới đó, y đưa mắt liếc nhìn xung quanh một vòng. Tất cả mọi người đều a dua ngay và tiếng chúc mừng của chúng làm vang động cả một góc trời.
Y Dư Huy bỗng lạnh lùng đứng cạnh, đắc trí nghĩ bụng :
- Hừ ! Qúy hồ ta để trì hoãn một vài tiếng đồng hồ thì vai phải của ngươi sẽ không bao giờ lành mạnh được nữa. Nếu ta lại cho ngươi uống thêm linh dươc, hì hì...ngươi sẽ suốt đời tàn phế. Hì hì...một Minh chủ tàn phế, lúc ấy Thiết Cốt Quài Tú này sẽ biến thành Tào Tháo và y sẽ như Hậu chúa, quyền hành sẽ về tay ta hết. Hì hì...Lôi Vân...linh dược ấy không giết chết ngươi đâu, nhưng chỉ làm cho ngươi không bao giờ lành mạnh được, và mất hết võ công.
Y nghĩ tới đó đắc trí vô cùng, liền lớn tiếng cười như điên như khùng.
Nghe tiếng cười của y, Lôi Vân hoài nghi ngay, vột quát hỏi :
- Họ Y kia, ngươi cười gì thế?
Y Dư Huy giật mình kinh hãi, biết mình đã thất thường, vội nín cười, giả bộ cười hì hì hai tiếng để che lấp thái độ xảo trá kia và ấp úng đáp :
- Thưa không có gì ạ ! Y mỗ chỉ hơi phấn khởi một chút thôi, vì Tam Tuyệt Nhị Quân đã mất tích năm năm, năm môn phái ngày một xuống dốc dần. Không ngờ ngày hôm nay, bỗng có Lôi lão đệ xuất hiện. Với một nhân vật như đại ca có thêm cao thủ của năm môn phái liên tay trợ giúp thì chúng ta còn phải sợ ai nữa?
ngay cả Giang Hồ Tam Kỳ, chúng ta không coi vào đâu hết.
Trong giới lục lâm, người Chưởng môn hay Minh chủ, dù ít tuổi đến đâu, những người môn hạ đều phải gọi là đại ca, cho nên Y Dư Huy mới gọi Lôi Vân là đại ca như thế.
Thấy Y Dư Huy trả lời như vậy, Lôi Vân không nghi ngờ nữa, nhưng trong lòng chàng lúc này rất phân vân và nghĩ bụng :
- Ta nhận làm Minh chủ của chúng như thế này, không biết hậu quả

sẽ ra sao? Mục đích hạ sơn của ta là đi tìm kiếm kẻ thù của ông ta, ngờ đâu cuốn sách da người đó lại cho ta không biết bao nhiêu sự phiền phức. Những việc này tuy là phiền phức, nhưng ta vẫn có thể giải quyết được, còn...không hiểu ý định của sư phụ ta ra sao? Cuốn sách da người ấy đã ở trong tay của sư phụ, sư phụ chỉ cần hỏi ta một tiếng là biết rõ lai lịch của cuốn sách ấy ngay, thì làm gì có sự hiểu lầm đối với ta nữa? Nhưng...tại sao sư phụ lại không hỏi ta một tiếng, mà chưa chi đã ra tay định giết chết ta như thế?
Nghĩ tới đó, chàng lộ vẻ hoảng sợ, và chàng đã bắt đầu nghi ngơ bất cứ một người nào, nên chàng lẩm bẩm tự nói :
- Cái gì là chính? Cái gì là tà? Ai đã chia ra chính ta hai phe như thế? Hừ !
Qúy hồ Lôi Vân ta còn được sống ở trên thế gian này, thể nào ta cũng hoạch định lại hai phe chính tà...
Y Dư Huy đột nhiên quát lớn :
- Bỉ nhân đại biểu môn phái Xích Mi, cung kính bầu Lôi Vân làm Minh chủ.
Theo ý của lão phu, thì chúng ta phải ủng hộ Lôi Vân làm cả Minh chủ của lục lâm trên thiên hạ này. Nếu phái hệ khác không phục Tam Tuyệt Nhị Quân, chúng ta sẽ liên tay đối phó với phái hệ ấy ngay..
Hai mươi mấy cao thủ của Tam Tuyệt Nhị Quân liền hưỡng ứng ngay, tiếng hoan hô lại reo vang tức thì.
Tiếp theo đó, hai mươi mấy cao thủ của tà phái ấy đều quỳ xuống đất vái lạy, miệng nói toàn những lời lẽ tôn kính và chúc mừng.
Dù sao Lôi Vân cũng hãy còn ít tuổi, và có bao giờ chàng được trông thấy những trường hợp như thế này đâu? Những ma đầu, ngày thường chuyên môn giết người, lúc này đều quỳ lạy cả ở trước mặt mình, như vậy chàng không kiêu ngạo sao được? Chỉ trong giây lát, chàng đã cảm thấy mình rất vĩ đại, và về phương diện khác, chàng còn cảm thấy rất mãn ý nữa. Chàng vội chắp tay đáp lễ và cất giọng run run đáp :
- Anh em bắt tay, nguyện làm...
Lúc này chàng quên hết mọi sự không vui, quên cả sư phụ, quên cả chính mình đang làm gì, thậm chí quên cả mối thâm thù của ông mình nữa.
Chàng đang say sưa được mọi người kính ngưỡng, được mọi người coi mình như một vị đại anh hùng, nhưng chàng có biết đâu, trong đám người đó lại có Y Dư Huy đang đắc trí cười thầm. Y đang đứng xem tấn thoại kịch do y đạo diễn. Y không những điều khiển Lôi Vân, mà lại còn điều khiển tất cả môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân nữa.

Y yên trí vai phải của Lôi Vân đã bị đánh nát xương, vết thương có thể lan tới xương tỳ bà, nếu không biết cách chữa, thế nào cũng bị tàn phế suốt đời.
Y không ngừng nghĩ ngợi:
- Chờ tới khi ngươi tàn phế rồi, ta sẽ bắt ngươi phải khẩu truyền tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, rồi ta sẽ luyện...hà hà... Lúc ấy, tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã luyện thành công rồi, ta sẽ trở nên người vô địch và đến lúc ấy, ngươi một tên tàn phế, sẽ chỉ là bù nhìn của ta, và lục lâm của thiên hạ sẽ do ta điều khiển. Ta trở nên một vị lãnh tụ độc nhất vô song, hà hà...
Lôi Vân phất tay một cái, hai mươi mấy tên môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân lần lượt đứng lên hết. Chúng đều là những tay có võ nghệ cao siêu nhất trong các môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Nay chúng đã đồng thanh bầu Lôi Vân làm Minh chủ của môn phái, thì tất nhiên các môn hạ khác của năm môn phái ấy cũng đều phải công nhận việc này.
Lôi Vân đã thay đổi thái độ, lớn tiếng cười ha hả , nói :
- Tuy bây giờ, Lôi mỗ đã tạm nhận chức Minh chủ của năm môn phái, nhưng mỗ còn có việc riêng cần phải làm cho xong, nên mỗ định tạm rời khỏi các vị một ngày...
Vì lúc này, chàng lại nhớ đến cái chết ly kỳ của ông mình, nên chàng mới quyết định đi Mông Sơn một phen để tìm hiểu xem Thiên Mục Kỳ Tăng tại sao lại bị què và cụt tay như thế?
Y Dư Huy bỗng lớn tiếng tuyên bố :
- Trong ba ngày, phiền quý vị gởi thiệp cho thiên hạ lục lâm, mời họ đến rằm tháng sau, tới dự đại hội ăn mừng đại ca vinh nhận ngôi Minh chủ.
Nói tới đó, y bổng quay đầu nhìn Lôi Vân vừa cười vừa nói tiếp :
- Đại ca, từ nay đến rằm tháng sau còn những hai mươi lăm ngày nữa, chắc đại ca thể nào cũng tới kịp...
Lôi Vân tủm tỉm cười và nghĩ bụng :
- Đến lúc đó hay dở ra sao, sẽ tính toán sau, nhưng không biết ta làm như thế này sẽ xãy ra hậu quả gì?
Chàng vừ nghĩ vừa đáp :
- Cũng được, đúng ngày rằm tháng sau, mỗ thế nào cũng về tới kịp...A, còn địa điểm ở đâu thế?
Y Dư Huy mừng thầm bụng bảo dạ rằng :
- Trong hai mươi lăm ngày, nếu ngươi không chữa khỏi, hừ...lúc ấy ngươi sẽ mất hết võ công, trở thành một phế nhân.
Một người trung niên đang đứng ở trong đám đông, bỗng lên tiếng

hỏi :
- Y đại ca, theo đệ đề nghị chì chúng ta nên dùng núi Vân Mộng làm chỗ gia phong của Minh chủ. Chẳng hay đại ca nghĩ sao?
Y Dư Huy đưa mắt liếc nhìn bốn chung quanh, thấy không ai phản đối hết liền đáp:
- Thôi được, Vân Mộng Sơn cũng không sao !
Lôi Vân ngơ ngẩn gật đầu, thái độ của chàng lại lạnh lùng như trước, và chàng cũng không muốn nghĩ ngợi đến những chuyện sau này nữa. Chàng chỉ chắp tay chào mọi người, rồi phi thân qua đầu họ, chỉ thoáng cái đã đi mất dạng ngay.
Y Dư Huy nhìn theo Lôi Vân cho tới khi hút bóng chàng. Y lại cười khẩy một tiếng, rất đắc trí nghĩ bụng :
- Hà hà...Lôi Vân...Ba ngày sau ngươi sẽ gặp ta ! Ta sẽ ân cần chữa vết thương ở trên vai hộ ngươi...ba mươi ngày sau, ngươi lại phải gặp ta lần nữa, lúc ấy ta sẽ hung hăng bắt ngươi phải nói cho ta biết cách luyện tập tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Hà hà...ba tháng sau, ngươi lại phải gặp ta lần nữa, đến lúc ấy ta chỉ cần đứng cạnh ngươi rỉ tai khẽ nói là ngươi ở trước mặt mọi người lớn tiếng học lại những lời của ta dặn bảo.
oOo Lúc ấy mặt trờ đã lặn, hoàng hôn từ từ bao phủ xuống vạn vật. Phía góc trời vẫn còn một chút ánh sáng phản chiếu của mặt trời, trông đẹp lạ lùng, không khác gì là một bức họa sơn đủ màu sắc vậy.
Lôi Vân chạy được một hồi, bỗng cảm thấy khó chịu, thở hổn ha hổn hển, chàng liền biến sắc mặt và kinh hãi kêu lên :
- Với công lực của ta mạnh như thế, sao bây giờ lại bỗng dưng yếu ớt?
Chàng lại thấy mồ hôi ở trên trán nhỏ giọt xuống, chân tay uể oải, khí huyết trong người rạo rực, các huyết quản đều căng thẳng.
Chàng đã hiểu chuyện gì sắp tới với mình. Bây giờ, vết thương nặng của chàng vẫn chưa khỏi được. Chàng đứng ngẩn người ra giây lát, nhưng mõi mệt quá liền ngồi phịch xuống dất, thở dài lẩm bẩm nói :
- Lôi Vân ta sống với ông từ hồi nhỏ. Hai người sống một cuộc đời vô lo vô lự, thực hạnh phúc biết bao. Bây giờ sự tao ngộ của tạ..những lẫm lỡ ấy lỗi tự ai?
Chả là ta đã làm lầm chăng? Ta còn nhớ năm nọ sư phụ vẫn thường hỏi tới chuyện cuốn sách da người, vì muốn đơn độc trả thù cho ông nên ta giấu không nói cho sư phụ biết...
Chàng như người sám hối, lại lẩm bẩm tự hỏi :
- Sư phu.....trước kia đã nhận lời con rồi, việc liên can đến cái chết của ông con, không bao giờ nhìn nhận, nhưng...con lại trốn xuống

núi định dùng cuốn sách da người ấy để đi tìm kiếm nguyên nhân cái chết của ông, rồi xãy ra mọi sự. Sư phụ lại không lượng thứ cho con...Sư phu.....nên hiểu, tại sao ngươi khác lại hiểu lầm con...Nếu sư phụ cũng không hiểu...như vậy cả chính con cũng tự không hiểu nốt !
Tại sao người ta lại hiểu lầm con như thế sư phụ có biết không? Con với sư phụ cũng biết như nhau, con biết võ công của Tam Tuyệt Nhị Quân mà con hiểu biết là học hỏi được ở trong cuốn sách da người...
Nói tới đó, chàng lại ngửng mặt lên nhìn trời thở dài một tiếng rất não nùng và nói tiếp :
- Trời sắp tối rồi ! Hà, có phải đời sống của tạ..
Nói tới đó, chàng bỗng giật mình và nhanh nhẹn đứng lên, vì nghe thấy phía sau có tiếng động. Chàng vội quay người nhìn về phía đó và chú ý đến một cây cổ thụ Ở cách mình chừng hơn trượng. Chàng thấy giữa thân cây có ló ra một bộ mặt rất xinh đẹp, chàng vội vận công lực lên để đề phòng, thì đột nhiên một cái bóng hồng đã từ trên cây nhanh nhẹn phi xuống.
Lúc ấy, chàng mới biết người đó là ai, liền thở nhẹ một tiếng và khẽ nói :
- Tưởng là ai, thì ra lại là cô nương !
Chàng mới nói được mấy lời đó, thì đã thấy mình mãy nóng như lửa, các mạch máu như muốn nứt rạn, và đau đến suýt tí nữa thì phải thất thanh kêu la.
Thiếu nữ tuyệt sắc ấy trố mắt lên nhìn chàng, với giọng lạnh lùng đỡ lời :
- Hừ, ngươi còn nhận ra được tôi ư? Tôi tưởng ngươi đã đắc trí thì không còn nhớ tới ai nữa...
Lôi Vân ngạc nhiên, nhịn đau và ngơ ngác hỏi :
- Triệu cô nương nói như thế là có ý gì?
Thì ra thiếu nữ áo đỏ tuyệt sắc ấy chính là Song Tuyệt Nữ Triệu ThiếuVân, đồ đệ của Giang Nam Hiệp Cái. Nàng ta trợn ngược đôi lông mày lên quát hỏi tiếp :
- Hừ, nếu không phải ta lạc lối đi tới đây, thì làm sao biết rõ được bộ mặt thực của ngươi?
Hình như nàng bị uất ức điều gì mà thốt ra giọng nói nửa hờn nửa khóc, rồi nói tiếp:
- Trước kia sư phụ bảo ngươi là kẻ gian tà là đệ tử của bọn ác ma Tam Tuyệt Nhị Quân gì đó, ta với chị Hoa đều cho là ngươi bị Oan ức, hừ...không ngờ, ngươi không những là đệ tử của bọn ác ma ấy, mà lại còn là thủ lãnh của bè lũ ác mạ..

Thấy nàng ta giận dữ quát mắng như vậy, Lôi Vân cũng nỗi giận ngay và lạnh lùng đáp :
- Triệu cô nương muốn nói như vậy, họ Lôi này cũng không phủ nhận chút nào. Hừ, Lôi mỗ có thể nói là dám làm, dám nhận, dám nói. Như vậy thì có gì là xấu hổ không dám trông thấy mọi người?
Triệu ThiếuVân cả giận mắng :
- Hừ, thế mà ngươi còn nói ra miệng được? Nếu ngươi quả thật dám làm dám chịu thì tại sao lại còn lẫn trốn tới nơi đây?
- Tại sao tôi lại không có quyền tới đây?
- Trên đỉnh Thiên Sơn, Giang Nam Hiệp Cái đã triệu tập rất đông đảo hào kiệt để chờ ngươi tới, nhưng ngươi lại cụp đuôi lẻn chạy về phía hậu sơn. Như vậy ngươi có dám nói là dám làm dám chịu...
Nói tới đó, nàng hai tay chống nạnh, trông mặt rất kiêu căng hung ác.
Lôi Vân là một người rất kiêu ngạo, khi nào lại chịu được những lời lẽ mỉa mai ấy của Triệu ThiếuVân, nên chàng cũng vênh mặt lên cương quyết đáp :
- Được, tôi xin đi theo cô tới Thiên Sơn ! Tôi thử gặp những nhân vật tự cho mình là người chính phái mà thiên hạ này không ai bằng như Giang Nam Hiệp Cái với những người Hiệp Cái mời tới, xem họ là những nhân vật ghê gớm như thế nào?
- Đi ! Bổn cô nương không tin ngươi dám theo bổn cô nương đi như thế?
- Được, tôi đi theo cô nương ngay ! Hừ, chả lẽ tôi lại sợ cô nương hay sao?
Nói xong chàng liền quay người đi về lối củ và đi nhanh như điện chớp.
Triệu ThiếuVân thấy chàng cương quyết và hăng hát đi như vậy, liền nghĩ thầm :
- Người như chàng ta, chẳng lẽ lại là...
Nàng bỗng ngắt lời, không muốn nghĩ tiếp nữa, vì bộ mặt giận dữ của Giang Nam Hiệp Cái đã đột nhiên hiện ra trước mặt nàng.
Cổ Thất Đình cứu Lôi Vân đi rồi. Giang Nam Hiệp Cái tức giận khôn tả, dậm chân xuống đất một cái thực mạnh, viết luôn Hiệp Nghĩa Thiếp để đi mời tất cả hào kiệt của thiên hạ tới...
Triệu Thiếu Vân biết tính của sư phụ mình rất nóng nảy, nếu phen này Lôi Vân đi như thế, thể nào cũng bị mất mạng như không, nên nàng mới ân hận liền nghĩ bụng :
- Nếu chàng ta đi tới đó mà bị các người giết chết, như vậy phải là...
Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, hai mắt đã có hai hàng lệ nhỏ xuống liền.

Nàng u oáng khẽ thở dài một tiếng và lẩm bẩm nói tiếp :
- Tại sao chàng lại là thủ lãnh của giới lục lâm, mang tội thập ác không sao tha thứ được? Nếu chàng là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thực thì có phải là tốt biết bao...
Nàng vừa nói vừa từ từ lê bước và nghĩ tiếp :
- Ta phải đi theo xem, chưa biết chừng chàng lại là nhân vật mà chúng ta vẫn thường tưởng tượng...?
Nàng bỗng thấy chỗ trước mặt mình đang có một người lăn lộn trên mặt đất, hai tay ôm chặc lấy ngực, áo đã bị xé rách, mồm thì kêu gào rấu đau đớn, và cất tiếng rên rĩ hoài.
Nàng vội chạy lại gần cúi đầu xuống nhìn, liền hoảng sợ đến mặt biến sắc.
Vì nàng thấy người lăn lộn và rên rĩ ở dưới đất đó lại chính là Lôi Vân. Miệng chàng ta đang có máu tươi rỉ ra. Chàng còn vừa kêu rên vừa lẩm bẩm nói :
- Sư phụ ! Sư phu.....Sao sư phụ lại tàn nhẫn đến như thế? Trời ơi !....trời ơi !
Sao trời cũng tàn nhẫn như vậy?
Triệu Thiếu Vân hoảng sợ đến sờn lòng rợn tóc gáy, mình mẩy chân tay run lẩy bẩy. Nàng lại thấy mặt Lôi Vân biến thành xanh nhợt, các thớ thịt cứ rung động liên tiếp. Nàng liền do dự và nghĩ bụng :
- Không biết ta có nên cứu chàng... Ta có nên không?
Một lúc sau, nàng nghiến răng mím môi vội ôm Lôi Vân lên và trong lòng quyết định rằng :
- Ta có nên cứu chàng không? Khỏi cần biết chàng là người tốt hay xấu, ta cũng phải cứu chàng đã ! Cứu chàng khỏi trước, rồi ta sẽ dùng lời lẽ khuyên giải chàng cải tà quy chánh ! Hy vọng...hà ! Ta không cứu chàng thì không thể nào được, trong lòng ta nhận thấy...!
OOo Lôi Vân chết thiếp đi lúc nào không hay, tới khi tỉnh dậy chàng từ từ mở mắt ra nhìn, thấy mình đang nằm ở trong một cái hạng động khô ráo và sạch sẽ.
Chàng chớp nháy mắt mấy cái, mặt lộ vẻ kinh ngạc và nghĩ bụng :
- Sao ta lại nằm ở đây nhỉ?
Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy bên tai có tiếng thở than rất não nùng và tiếng cười nói rất khẽ rằng :
- Hà ! Ta không biết ta đã làm những gì?
Chàng vội nhìn về phía có tiếng nói thì thấy một thiếu nữ mặc áo đỏ tuyệt đẹp đang ngồi ở cạnh đó, cau mày lại lắc đầu than thở.
Triệu Thiếu Vân đã thấy Lôi Vân lai tỉnh. Thì ra nàng vẫn ngồi ở chỗ dưới chân chàng cứ ngắm nhìn mặt chàng hoài.

Vì từ khi Lôi Vân theo Nhược Hoa về tới Thúy Trúc Sơn Trang, nàng vừa gặp mặt Lôi Vân là từ đó đến giờ, hình bóng của chàng đã in sâu vào trong đáy lòng của nàng rồi. Nàng trông thấy sư phụ mình là Giang Nam Hiệp Cái gửi thiếp đi mời các nhân vật hiệp nghĩa tới để giết hại chàng.
Nàng đang suy nghĩ thì bỗng nghe thấy có tiếng động rất khẽ và đã thấy Lôi Vân gượng đứng dậy. Nàng biết vết thương của chàng rất nặng, nếu chàng còn dùng chân lực nữa thì thế nào cánh tay phải cũng bị tàn phế, nên nàng vội khuyên bảo :
- Nằm yên, đừng có cử động !
Nàng vừa nói vừa khẽ đè chàng nằm xuống, rồi nàng lại u oán nói tiếp :
- Người đừng có cử động nữa, nếu cử động nhiều vết thương ở trên vai không sao chữa khỏi được đâu !
Lôi Vân mủi lòng, với vẻ mặt rất cảm động, nhìn Triệu Thiếu Vân và lẩm bẩm nói:
- Cám ơn Triệu cô nương...
Triệu Thiếu Vân rờ tay vào trán của chàng và vuốt lên mắt chàng dịu dàng hỏi tiếp:
- Vân...anh nên nghỉ ngơi một lát nữa, bằng không vết thương của anh...
Lôi Vân mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, chỉ sống cô độc với một người ông, nên từ bé tới giờ chàng chưa được một người nào đối xử với mình như thế này, nên chàng cảm động quá đến suýt rơi lệ.
Chàng lại nghe thấy giọng nói êm dịu của Triệu Thiếu Vân rót vào tai tiếp :
- Vân ! Anh hãy quên hết mọi việc đi..Chờ vết thương của anh lành mạnh rồi, em hy vọng anh có thể...
Nàng định nói anh có thể cải tà quy chánh, nhưng mặt chàng lộ vẻ đau đớn, nàng không nhẫn tâm nói tiếp nữa.
Ngờ đau tuy đau đớn nhắm mắt kêu rên hoài, Lôi Vân vẫn để ý nghe Triệu Thiếu Vân nói, chàng bỗng thấy nàng ngắt lời liền với giọng uể oải hỏi :
- Triệu cô nương hy vọng tôi làm cái gì? Hà, cô nói đi? Dù cô có muốn bảo tôi chết, tôi cũng vui lòng !
Chàng nói đến chữ “chết” nước mắt lại rĩ ra. Triệu Thiếu Vân thấy thế liền nghĩ bụng :
- Phải, chàng vốn dĩ là một người lương thiện. Bây giờ, ta nên khuyên chàng. Với tài trí và võ công của chàng, nếu đi vào con đường chính thể nào cũng làm nên công chuyện.

Nghĩ tới đó, nàng rất xúc động liền khuyên giải chàng :
- Vân ! Em chỉ mong anh sớm rời khỏi bọn người hung ác, như vậy là em toại nguyện lắm rồi !
Lôi Vân nghe thấy nàng nói tới bỗng ngồi phắt dậy, hai mắt của chàng đang lờ mờ bỗng tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi trông rất khủng khiếp. Triệu Thiếu Vân thấy thế cả kinh và cũng cảm thấy nản trí không thể tưởng tượng được.
Lôi Vân nhìn nàng một hồi, bỗng nghĩ thầm :
- Trên đời này, ai ai cũng hiểu lầm ta, cả ân sư cũng hiểu lầm ta nốt, bây giờ lại đến nàng...cũng khuyên ta như vậy ! Ta có nên kể hết đầu đuôi câu chuyện cho nàng nghe không?
Thế rồi, chàng bắt đầu kể câu chuyện của mình cho Triệu Thiếu Vân nghe.
Chàng kể từ lúc ông mình chết...
Thực không ai có thể tưởng tượng được Trung Nhạc Chi Chủ lại là hạng người như thế...nhưng Triệu Thiếu Vân tỏ vẻ tin lời chàng. Thở dài một tiếng, chàng kết thúc câu chuyện của mình và khẽ nói tiếp :
- Hà ! Nói ra chính tôi cũng không tin là sư phụ đã lấy cuốn sách da người của tôi rồi thái độ bỗng khác thường...
Nói tới đó, chàng bỗng rú lên một tiếng, hai tay ôm mặt vừa khóc lóc thảm thiết vừa nói tiếp :
- Tôi còn nhớ, hai mắt ông ta lộ hung quang, hậm hực nhìn tôi...đột nhiên, ông ta giơ bàn tay lên...trời ơi ! Ông ta muốn giết tôi...sau đó...tôi không còn biết gì nữa...
Nói tới đó, chàng muốn khóc nhưng nước mắt đã cạn, muốn kêu gào mà giọng đã khan, chàng gắn sức lắm mới nói tiếp được :
- Tôi không tin...ông ta là đại thúc của tôi... Đại thúc là người hiền lành hòa nhã, xưa nay cứ gọi tôi là Vân nhi, Vân nhị..
Triệu Thiếu Vân cũng không tin tai của mình. Nàng không thể ngờ trên đời này lại có câu chuyện kỳ lại và rùng rợn đến như thế, nhưng thấy thái độ của Lôi Vân thì nàng biết chàng nói thật.
Đột nhiên mặt nàng biến sắc, vì Triệu Thiếu Vân đã nghe thấy bên ngoài có tiếng chân người nhộn nhịp. Nàng vội chạy ra ngoài cửa hang nhìn xuống, thấy có một đám đông đang đi lên, nàng càng hoảng sợ thêm, vì người đi đầu lại là Giang Nam Hiệp Cái, sư phụ của nàng.
Bỗng dưới núi có giọng rất hùng hồn quát hỏi :
- Vân nhi sao lại ở trên đó?
Triệu Thiếu Vân hoảng sợ nghĩ bụng :
- Nếu ân sư phát giác mình cùng Lôi Vân ở trong hang động này thì

ông ta xử trí với mình ra sao?
Nàng vừa nghĩ tới đó đã thấy Giang Nam Hiệp Cái phi thân tới gần.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 12
TRÁI TIM ẤU TRĨ VÀ YẾU ỚT

Triệu Thiếu Vân sợ hãi vô cùng vì thấy sư phụ mình Giang Nam Hiệp Cái đã ở bên dưới phi thân lên tới trước mặt mình. Ông ta lên một cách quá cấp tốc như vậy, khiến nàng không còn thì giờ suy nghĩ cách ngăn cản sư phụ mình !
Giang Nam Hiệp Cái vừa tiến tới trước mặt Triệu Thiếu Vân đã vội hỏi :
- Vân nhi, sao con lại ở đây ? Có thấy tiểu tử họ Lôi đâu không ? Có gặp bọn yêu ma dưới trướng của Tam Tuyệt Nhị Quân không ?
Tính của Hiệp Cái rất nóng nảy, vừa lên tới nơi chưa kịp đứng vững đã hỏi dồn Triệu Thiếu Vân như vậy.
Triệu Thiếu Vân cau mày lại, hai mắt hơi lộ vẻ hãi sợ, há miệng ra hồi lâu mà không nói được nửa lời. Đồng thời nàng còn đưa mắt nhìn mấy người theo sau sư phụ. Nàng thấy có tất cả mười lăm mười sáu người, trong đó có những người mà nàng biết đã khét tiếng trong võ lâm lúc bấy giờ và cũng có hào khách ẩn cư ở trong rừng sâu lâu năm.
Nàng bỗng nhìn vào một thiếu niên, thiếu niên đó nàng quen biết đã lâu và chính là Lăng Vân Kiếm Khách Qua Thanh, đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng.
Người đi cạnh Qua Thanh là Bích Huyết Kỳ Tú Hân Yên Diệu, là một trong Quan Ngoại Nhị Tú đã ẩn cư ở quan ngoại lâu năm.
Chỉ trong nháy mắt những người đó đã tới gần và đứng ở phía sau Hiệp Cái, cách nàng chừng nửa trượng. Còn Lôi Vân nằm trong hang động cũng cách nàng chỉ hơn trượng thôi.
Nàng biết mình không thể nào cản trở những người này, để hộ khỏi phát hiện được Lôi Vân.
Hiệp Cái thấy đồ đệ cưng của mình cứ đứng ngẩn người ra không trả lời mình, nên ông ta đang tươi tỉnh bỗng sầm ngay nét mặt lại quát hỏi :
- Vân nhi, sư phụ vừa nói những gì con có nghe thấy không thế ?

Triệu Thiếu Vân vội xua hai tay với giọng run run nói :
- Sư phụ ... đừng tới gần con !
Thì ra Hiệp Cái thấy sắc mặt của đồ đệ mình hơi khác lạ, nên ông ta vừa hỏi vừa tiến tới gần. Nay lại thấy cử chỉ của nàng như thế, ông ta càng nghi ngờ thêm, vội nhảy tới cạnh nàng chộp ngay lấy khuỷu tay của nàng.
Triệu Thiếu Vân mặt càng biến sắc thêm và thấy cánh tay hơi tê tái, vừa kinh hãi vừa buột miệng đáp :
- Sư phụ, việc này không thể trách con được ...Chả lẽ ...người ta đau nặng ...Con thấy chết mà không cứu sao ...
Hiệp Cái lại hỏi tiếp :
- Vân nhi, con nói gì ? Ai bị thương nặng ?
Triệu Thiếu Vân cả kinh, đang định trả lời thì Hiệp Cái đã thét lớn :
- Tiểu tử giỏi thực !
Ông ta đã trợn trừng mắt lên, đôi ngươi lộ hung quang và xoay người một cái đã lướt tới phía sau Triệu Thiếu Vân liền.
Bích Huyết Kỳ Tú cũng vội tiến lên một bước, mồm thì thất kinh la lớn :
- Ủa ? Không ngờ ngươi vẫn chưa đi khỏi ? ...
Nói xong ông ta lại tiến lên hai bước nữa.
Triệu Thiếu Vân kinh hoàng đưa mắt nhìn xung quanh, thấy người nào người nấy đều lớn bước tiến tới gần và cứ chăm chú nhìn về phía sau mình.
Đột nhiên có tiếng cười khẩy nổi lên ở phía sau lưng mình và có tiếng người nói rằng :
- Hà hà hà...không ngờ lại còn lắm chuyện như thế này ! Hà hà ...Hiệp Cái, Kỳ Tú, tiểu bối có tài đức gì đâu mà khiến các vị tự nhận là cao giả của võ lâm, tiền bối của giang hồ đem nhiều người đến chốn thâm sơn cùng cốc này để tìm kiếm tại hạ như vậy.
Triệu Thiếu Vân rất kinh hoảng vội quay người lại, đã thấy Lôi Vân đang đứng sừng sững ở đó, thái độ yếu ớt của chàng hồi nảy đã mất hết, bây giờ người chàng trông rất đồ sộ, đứng sừng sững như có một cảm giác rất cương quyết vậy.
Giang Nam Hiệp Cái đột nhiên buông tay Triệu Thiếu Vân ra, người hơi run run, rồi ông ta lại tiến một bước nữa, mồm thì giận dữ quát hỏi Lôi Vân rằng:
- Họ Lôi kia, bây giờ ngươi đã có thể cho chúng ta biết lai lịch của ngươi như thế nào rồi chứ ?
Lôi Vân giận dữ liếc nhìn xung quanh một lượt, mặt lại bỗng lộ vẻ hơi đau đớn, rồi trầm giọng đáp :

- Phải, bây giờ các ngươi có thể hỏi được rồi ... và bây giờ tại hạ cũng có thể trả lời được rồi.
Nói tới đó giọng của chàng bỗng rất hiên ngang và nói tiếp rằng :
- Bích Huyết Kỳ Tú, Giang Nam Hiệp Cái, hai vị đều là người có tên tuổi nhất thời và cũng là tiền bối được võ lâm kính ngưỡng. Vậy hai vị muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi ?
Hiệp Cái với Kỳ Tú thấy chàng hỏi như vậy đều ngẩn người ra vì hai người không ngờ Lôi Vân có thái độ hiên ngang như thế. Nhất là Giang Nam Hiệp Cái trong lòng càng hoài nghi và thắc mắc thêm, bụng bảo dạ rằng :
“Tại sao Thiếu Vân lại ở gần thằng nhỏ này vậy ?” Nghĩ tới đó, lửa giận lại bốc lên đùng đùng ông ta là người thô lỗ nóng nảy, nên chưa kịp nghĩ xong, đã quát lớn :
- Lôi Vân, ngươi phao tin đồn Tam Tuyệt Nhị Quân còn sống đang ở trên đỉnh núi Thiên Sơn như vậy là có dụng ý gì ?
Trong lúc tức giận tiếng nói của ông ta lại càng lớn thêm, không khác gì tiếng chuông vậy.
Thấy tiếng nói của Hiệp Cái lớn như vậy. Lôi Vân cũng phải rùng mình kinh hãi thầm, nhưng mặt chàng vẫn giữ được vẻ lạnh lùng kiêu ngạo mà bụng bảo dạ rằng :
“Ta chả cần phải tôn kính những hạng người này nữa ...” Nghĩ tới đó chàng lại lạnh lùng đáp :
- Phao tin đồn ư ? Hà hà ...dù có là chính tại hạ nói như vậy đi chăng nữa, thì vừa rồi tại hạ nói rồi, lúc này quý vị muốn hỏi gì, tại hạ cũng có thể trả lời được hết.
Hơi ngừng một chút, chàng đưa mắt liếc nhìn Triệu Thiếu Vân, cảm thấy hơi đau lòng ngay, nên chàng từ từ nhắmmắt lại, bộ mặt xinh đẹp của Triệu Thiếu Vân lại hiện ngay ra trước mặt chàng luôn.
Bộ mặt xinh đẹp của Triệu Thiếu Vân đã in sâu vào trong đầu óc chàng và chính nàng ta cũng đã ảnh hưởng chàng rất nhiều.
Chàng hơi đưa mắt liếc nhìn, đã nhận thấy đôi mắt xinh đẹp của Triệu Thiếu Vân lộ vẻ lo âu và quan tâm.
“ Ta không nên làm liên lụy đến nàng...” Chàng lại từ từ nhắm nghiền hai mắt lại, rồi đột nhiên trợn to lên đôi ngươi tỉa ra hai luồng ánh sáng kinh khủng chiếu thẳng vào mặt Hiệp Cái, Kỳ Tú và Qua Thanh các người một vòng, rồi chàng cất giọng hiên ngang hăng hái nói tiếp :
- Bây giờ các ngươi cũng chả cần phải hỏi nhiều nữa, để tại hạ sẽ tự nói ra cho các ngươi hay. Hừ ! Phải, tại hạ có kiêm đủ tài nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân mà lại là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, đồng

thời tại hạ có thể nói cho các người biết, tại hạ xuất thân từ danh môn, chứ không có một chút liên can gì tới Tam Tuyệt Nhị Quân hết.
Mấy lời này chàng nói rất nhanh và giọng cũng càng nói càng cao. Mười mấy cao thủ Hiệp Cái đem tới nghe thấy chàng nói như vậy đều kinh hãi nhìn nhau và không ai dám nói nửa lời, nên khung cảnh yên lặng như tờ.
Lúc ấy trong thâm tâm mọi người đều có một ý nghĩ giống nhau :
" Trung Nhạc Chi Chủ đức cao vọng trọng, nếu tiểu tử này quả thật là đồ đệ của Âu Dương Tử, sao y đại nghịch đến như thế ? Dám ở trước mặt mọi người gọi thẳng tên của sư phụ mình ra như vậy ?"
Hình như Lôi Vân không suy nghĩ đến điểm đó, đồng thời chàng cũng không chú ý đến vẻ mặt của từng người mộtlàm chi. Chàng chỉ trợn đôi mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, nhìn thẳng vào mặt mọi người và nói tiếp :
- Nhưng bây giờ tại hạ lại không nhìn nhận không có chút liên can nào với Tam Tuyệt Nhị Quân nữa, trái lại có thể nói tại hạ đã đạon tuyệt với ân sư thụ nghiệp rồi.
Mọi người nghe thấy chàng nói như thế càng kinh ngạc thêm, vì vừa rồi chàng còn nói là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ mà lúc này lại nói đã dứt khoát liên quan với Trung Nhạc Chi Chủ rồi !
Hiệp Cái không sao nhịn được nữa, liền giơ song chưởng lên nhắm hai vai chàng đánh mạnh xuống.
Lôi Vân vẫn kiêu ngạo đứng yên và hình như không trông thấy thế công của Hiệp Cái vậy, trong đầu óc của chàng chỉ nghĩ thầm :
"Ân sư ban cho ta một chưởng ta may mắn chưa chết, hậu quả là tình thầy trò đã đoạn tuyệt. Hừ , nếu Giang Nam Hiệp Cái đánh ta một chưởng, quý hồ ta không chết thì hậu quả...hà hà ..." Nghĩ tới đoạn sau cùng, chàng bỗng như điên như khùng cười ha hả và thốt ngay ra miệng.
Hiệp Cái thoạt tiên đứng ở chỗ cách chàng mấy thước và lúc này đã tiến tới gần. Tiếng cười của Lôi Vân đã làm ông ta kinh ngạc, nhưng hai tay của ông ta vẫn không bị ảnh hưởng tý nào, vẫn tiếp tục nhằm hai vai của Lôi Vân đánh xuống nhanh như điện chớp. Lúc này mặt ông ta đã đỏ như máu, đủ thấy song chưởng của ông ta đã dồn hết sức bình sinh công lực vào mà tấn công thế đó rồi.
Nói thì chậm, lúc ấy sự thể xảy ra rất nhanh, Lôi Vân chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái thôi, chứ chàng không thèm chống đỡ gì hết. Sự thực chàng đã nghĩ nếu mình có chống đỡ cũng chưa chắc đã đỡ nổi song chưởng vừa nhanh vừa mạnh ấy.
Đang lúc ấy phía sau Lôi Vân bỗng có tiếng quát tháo thánh thót và

đầy vẻ hoảng sợ. Lôi Vân chỉ cảm thấy chưởng phong rất lợi hại ở bên trái lấn át tới tấm thân yếu ớt của mình thì liền bị một luồng chưởng phong khác đẩy bắn ra ngoài xa ba thước, đồng thời mắt chàng đã tối xầm lại và chỉ mang máng thấy một bóng người mảnh khảnh nhanh như hành vân lưu thủy lướt tới trước mặt mình.
Sau một tiếng kêu "bùng" tiếp theo đó lại có một tiếng kêu la thảm khốc và tiếng quát tháo rất kinh khủng. Chung quanh lại còn những tiếng thất thanh kêu la với vẻ kinh ngạc và hãi sợ.
Lúc bấy giờ Lôi Vân không sao tự kìm chế nổi, nước mắt của chàng nhỏ ròng xuống như mưa. Sở dĩ chàng khóc như thế không phải vì sợ hãi mà khóc, mà là vì cảm động quá mà khóc.
Tình cảnh xẩy ra ở trước mặt khiến chàng không nhẫn tâm nhìn nữa, chàng thấy một giai nhân thương xót mình đã vì mình mà chịu đựng một thế đánh chí mạng như vậy.
Thì ra chưởng của Giang Nam Hiệp Cái sắp đánh trúng người Lôi Vân thì Triệu Thiếu Vân bỗng dùng chưởng phong rất nhu mì đẩy lui chàng về phía sau ba bước, còn nàng thì tiến lên đứng vào chỗ chàng để chống đỡ thế công ấy.
Giang Nam Hiệp Cái không ngờ đồ đệ cưng của mình lại xông ra ngăn cản mình như thế, nhưng tay của ông ta đã trót đánh xuống rồi, không sao thâu hồi lại được nữa. Hai luồng chưởng phong va đụng nhau, khiến cát bụi tung lên làm mờ cả mắt mọi người. Còn Triệu Thiếu Vân thì như chiếc diều bị đứt dây bị đánh bắn ra ngoài ba trượng.
Triệu Thiếu Vân cảm thấy ngực mình như bị một cái búa nặng bổ vào nóng hổi như thiêu, nhưng không vì thế mà nàng đã quên ngăn cản ân sư mình ra tay giết hại Lôi Vân. Nàng vẫn còn gượng lên tiếng nói :
- Sư phụ ... con có lời muốn thưa cùng ... Oẹ ...
Nàng mới nói tới đó như cái đờn đứt dây không sao kêu được nữa. Nhưng tiếng kêu gào của nàng đã làm chấn động lòng của tất cả những người có mặt ở đó.
Mười mấy cao thủ đều trợn to hai mắt lên nhìn, thấy Triệu Thiếu Vân đang nằm ở dưới đất, mồm hộc máu tươi ra lai láng...
Giang Nam Hiệp Cái đã khét tiếng giang hồ là người có tính rất nóng nảy, nhưng lúc này ông ta cũng không dám nổi giận nữa. Vì sự thực, ông ta cũng không hiểu tại sao đồ đệ cưng của mình làm như thế ?
"Tại sao thế ? Tại sao thế ?" Những vấn đề ấy làm cho ông ta không sao thốt lên tiếng được, mắt cũng không sao nổi hung được. Ông ta vừa kinh ngạc, vừa hãi sợ liền nghĩ bụng :

“Đồ đệ của ta có đôi lời ư ? Chả lẽ trong thời gian ngắn ngủi vừa qua, nó đã tìm kiếm ra được lý do giải thích hộ tên tiểu tử họ Lôi này rồi chăng ?” Trong lúc Hiệp Cái đang thắc mắc nghi ngờ thì Bích Huyết Kỳ Tú với Qua Thanh đứng cạnh đó đã đột nhiên cười nhạt một tiếng và chỉ thoáng cái hai người đã đứng trước mặt Triệu Thiếu Vân rồi. Nhưng Qua Thanh vẫn giận dữ lườm Lôi Vân và quát bảo :
- Họ Lôi kia, chúng ta lại có thêm một món nợ nữa !
Lôi Vân ngơ ngác gật đầu đáp :
- Phải, chúng ta lại có thêm một món nợ nữa ! Hà hà ... hà hà ...
Chàng đang cười như điên như khùng, bỗng nín cười và quát bảo tiếp:
- Không riêng gì ngươi mà cả Giang Nam Hiệp Cái cũng có thêm một món nợ cũ của ta ! Hà hà... họ Qua kia, Giang Nam Hiệp Cái, Kỳ Tú ...các ngươi hãy nghe cho rõ, món nợ này ta có tư cách báo thù và cũng có năng lực có thể trả thù được.
Lời nói của chàng rất ngông cuồng khiến cho quần hùng cũng phải hãi sợ, ai nấy đều yên lặng và chú ý nghe, nhưng trong đầu óc của họ đều nghĩ rằng :
“Lôi Vân ngông cuồng thực dám tuyên bố là có đủ sức trả thù người trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ với Quan Ngoại Nhị Tú như thế. Y chỉ là một thanh niên mười bảy mười tám tuổi thì ai tin được lời nói của y ?” - Hà hà ...Ta có năng lực. Các ngươi phải biết, bây giờ ta đã không phải là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ nữa, mà là minh chủ của thiên hạ lục lâm ...Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ ...hà hà...Các cao thủ tà phái trên thiên hạ đều nghe Lôi Vân ta chỉ huy, ta sẽ mượn sức lực của họ để trả thù các ngươi...
Lời nói của Lôi Vân không khác gì sấm động trong lúc trời quang, khiến quần hào do Giang Nam Hiệp Cái mời đến đều rùng mình đến thót một cái ngẩn người ra liền.
Giang Nam Hiệp Cái tức giận đến râu tóc dựng ngược, kinh hãi quát hỏi :
- Lôi Vân, lời nói của ngươi có thực không ?
Giọng nói của ông ta đã hơi run, tình cả khích động, hình như đã ảnh hưởng đến thân pháp của ông ta, nên ông ta cố sức tiến lên nhưng tốc độ rất chậm, dưới ánh mắt của quần hào thì lúc này ông ta chỉ tựa như là một nhân vật thường trong võ lâm thôi.
Qua Thanh bỗng cười nhạt xen lời nói :
- Hừ, dù lời nói của ngươi có thực đi chăng nữa ...
Mới nói tới đó y lại cảm động hết sức, đột nhiên quay người lại nhìn Triệu Thiếu Vân với giọng dịu dàng hỏi :

- Vân muội, tiểu tử này hay hớm gì mà hiền muội lại vì nó dám ...
Hiệp Cái không đợi chờ Qua Thanh nói xong đã trợn ngược đôi lông mày lên nhìn Qua Thanh mà quát bảo :
- Câm mồm ! Đồ đệ của Giang Nam Hiệp Cái mỗ có khi nào lại ...
Ông ta mới nói tới đó mặt đã biến sắc, vì đã thấy Lôi Vân từ từ đi tới cạnh Triệu Thiếu Vân.
Thấy cử chỉ của chàng như vậy, quần hùng cũng phải biến sắc. Lôi Vân từ từ đi tới gần Triệu Thiếu Vân, mồm thì lẩm bẩm nói như người nói mơ rằng :
- Ta là người chưởng môn cộng đồng của Tam Tuyệt Nhị Quân và cũng là Minh Chủ của Thiên hạ lục lâm ...
Chàng vừa nói vừa đi tới cạnh Triệu Thiếu Vân. Lúc ấy chàng cách người nàng rất gần.
Quần hào có mặt tại đó kể cả Giang Nam Hiệp Cái, Qua Thanh và bất cứ một người nào cũng như bị thôi miên thật vậy, đều ngơ ngác đứng yên, mặt của họ đều lộ vẻ phẫn nộ và hoài nghi. Riêng có Qua Thanh là có thêm vẻ ghen tuông nữa. Y vẫn yêu Triệu Thiếu Vân từ lâu, lúc này thấy trước mặt đông đảo quần hùng như vậy, Lôi Vân đã đi đến cạnh Triệu Thiếu Vân thì chớ, lại còn dám cúi người ẵm nàng ta lên.
Thấy Lôi Vân ẵm Triệu Thiếu Vân lên, Hiệp Cái mới như người nằm mơ mới tỉnh, vội quát bảo :
- Họ Lôi kia, mau đặt đồ đệ của ta xuống...
Lôi Vân chỉ lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn Hiệp Cái, rồi chàng vẫn dửng dưng ôm chặt Triệu Thiếu Vân vào lòng.
Giang Nam Hiệp Cái thấy thế càng tức giận thêm, người run lẩy bẩy và quát tiếp :
- Họ Lôi kia, nếu ngươi không buông nó xuống, lão phu sẽ hũy cả hai người một lúc.
Y vừa nói vừa run lẩy bẩy tiến lên từng bước một, tiến tới gần Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân.
Nghe thấy tiếng quát bảo ấy, Lôi Vân liền cảm thấy sờn lòng rợn tóc gáy, hình như chàng đã tỉnh táo khá nhiều, hai mắt đã lộ vẻ hãi sợ, nhưng mồm vẫn thốt ra những lời nho nhỏ như tiếng muỗi kêu :
- Cái gì ? Ngươi định huỷ ta với Vân muội ư ? ... Chả lẽ ngươi làm như thế mà kkhông sợ người ta chế cười một đại hiệp đã được mọi người kính ngưỡng ...
Chàng vừa nói vừa từ từ đặt Triệu Thiếu Vân xuống.
Hiệp Cái nhanh nhẹn tiến lên quát bảo tiếp :
- Thiếu Vân, con tránh ra để sư phụ giết y !

Thấy Hiệp Cái nói như vậy, Lôi Vân từ từ lắc đầu và lạnh lùng đáp :
- Hiệp Cái đừng có quát tháo như thế nữa, tôi quyết không đặt nàng xuống đâu. Tôi không ...
Nói tới đó chàng lại ngững mặt lên trời như người nằm mơ mà nói tiếp :
- Ngoài nàng ra, không ai tử tế với ta hết ! Hừ, các người có giết ta đi chăng nữa, ta cũng không đặt nàng xuống đâu !
Hiệp Cái đang ngẩn người ra thì đã thấy Qua Thanh giận dữ và rón rén bước tới phía sau Lôi Vân giơ hai tay ra nhằm bả vai bên phải chỗ xương tỳ bà của Lôi Vân điểm xuống.
Lôi Vân rú lên một tiếng rất thảm khốc, nhưng người chỉ run run thôi chứ không té ngã. Trái lại Qua Thanh mặt tái mét lộ vẻ hoảng sợ, loạng choạng lui về phía sau sáu bảy bước. Hình như y đã gặp phải một việc gì rất khủng khiếp vậy ?
Quần hùng đứng đó thấy thế không sao nhịn được đã có người lẩm bẩm nói :
- Không có lẽ, rõ ràng tên họ Lôi đã bị Qua Thanh điểm trúng mà sao y lại không té ngã ?
- Thực vô lý ! Vô lý ! ...
Qua Thanh đứng ở phía sau, mặt cau có vừa hoảng sợ vừa nghĩ bụng :
“Không có lẽ ! Chả lẽ xương tỳ bà của y lại do những mảnh xương vụn kết thành chăng ?” Nhưng y có biết đâu bả vai của Lôi Vân đã bị Cổ Thất Đình đánh nát.
Mọi người đang kinh hoảng đứng đờ người ra, thì Triệu Thiếu Vân đã lên tiếng nói :
- Sư phụ ! Tại sao lại không hỏi con ...Chàng ta ...nói rất đúng ! Chàng là đệ tử của Trung Nhạc Chi Chủ ... nhưng Trung Nhạc Chi Chủ ...
Nói tới đó, nàng đã khóc nức nở. Một lát sau nàng mới nói tiếp được:
- Trung Nhạc Chi Chủ đã làm gì ở trên vai chàng, sư phụ có biết không ? Có ai ngờ một người được thiên hạ kính ngưỡng và tôn trọng như Trung Nhạc Chi Chủ lại tàn sát giết hại đồ đệ của mình như thế ?
Mọi người càng ngơ ngác thêm và nhất là Giang Nam Hiệp Cái lại càng kinh ngạc hơn nữa. Y với giọng run run, hình như rất kinh hãi hỏi lại Triệu Thiếu Vân rằng :
- Con nói gì thế ?
Triệu Thiếu Vân chớp mắt mấy cái, với giọng rất yếu ớt nói tiếp :
- Từ khi ... Ông chàng đột nhiên qua đời, chàng lượm được cuốn

sách năm trang ...
Nàng vừa nói tới đó, thì đằng xa đã có tiếng rú kêu rất quái dị và rất dài vọng tới. Giang Nam Hiệp Cái liền biến sắc mặt, vội nói :
- Tiếng rú của Xích Mi Ma Quân ! Chẳng lẽ Xích Mi Ma Quân đã tái xuất giang hồ chăng ?
Quần hùng nghe nói càng hoảng sợ thêm. Tiếng rú ấy như đoạn như tục nghe rất đinh tai, người nào có hơn mười năm đi lại trên giang hồ đều quen thuộc với tiếng kêu rú ấy. Đó là tiếng rú của Xích Mi Ma Quân, người đứng đầu Tam Tuyệt Nhị Quân, hễ có chuyện gì xảy ra là do một tên môn hạ cầm một cây sáo dài vừa chạy vừa thổi. Tiếng sáo ấy đưa ra một tiếng rú nghe rất kinh hồn động phách.
Mười mấy năm trước, lúc Xích Mi Môn mới sáng lập, Xích Mi Ma Quân dẫn thủ hạ đi tàn sát Thiên Nam Kiếm Môn, lần đầu tiên đã xử dụng tiếng sáo kêu như tiếng rú này.
Lần ấy, Thiên Nam Kiếm Môn có tất cả là mười hai người là Thập Nhị Kiếm Khách, đều bị chặt gãy tay gãy chân mà chết.
Lần thứ hai tiếng rú quái dị này nổi lên ở trong thành Lạc Dương sau tiếng rú người ta mới hay một nghìn hào phú ở trong thành Lạc Dương đã bị Xích Mi Ma Quân giết chết hết và lấy hết của cải.
Đã bảy năm rồi không ai nghe thấy tiếng rú này nữa, nhưng người trong võ lâm không ai quên được tiếng rú quái dị ấy. Vì vậy, bây giờ quần hào vừa nghe tiếng rú kêu đã phải biến sắc mặt là thế.
Bích Huyết Kỳ Tú đột nhiên quát lớn :
- Hiệp Cái, chúng ta hãy tạm bỏ qua Lôi Vân, để đi xem Xích Mi Môn đang làm gì trước.
Hiệp Cái đang cảm thấy trong lòng không yên. Qúy vị nên rõ y là người trong nhóm Tam Kỳ và lại là lãnh tụ của nhóm người này, mà Lôi Vân lại dám ôm đồ đệ của y ở trước mặt mọi người như thế, như vậy y không hổ thẹn tức giận sao được ?
Y đang chần chừ không biết nên xử trí thế nào cho phải thì tiếng rú kêu quái dị kia lại vọng tới tiếp và càng lúc càng gần, chỉ trong nháy mắt đã có năm cái bóng người đi nhanh như bay phi tới rồi.
Từ khi dùng ngón tay đâm Lôi Vân một cái đến giờ, Qua Thanh cứ đứng đờ người ra như trúng phải tà vậy, hai mắt cứ trợn to nhìn Lôi Vân hoài, nên y không nghe thấy tiếng rú kêu quái dị kia.
Khi năm người nó sắp tới gần quần hào kể cả Kỳ Tú với Hiệp Cái cũng đều biến sắc mặt, vì họ thấy năm người ấy mặc năm màu áo bốn nam một nữ, đúng là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân mà quần hào đã quen biết cả. Nhất là thiếu nữ mặc áo đỏ lại là người đã khét tiếng võ lâm, như vậy họ không kinh ngạc sao được ?

Lôi Vân đứng yên ở đó trông thấy hết, nhưng trong óc chàng đang nghĩ thầm :
“Không ai thương ta bằng nàng, dù đến ngày chết ta cũng không rời khỏi nàng...” Triệu Thiếu Vân hơi hổ thẹn ngước mặt lên nhìn Lôi Vân và cảm thấy hai tay của chàng rất cứng rắn mạnh khoẻ, lòng nàng bỗng xao xuyến vô cùng không sao trấn tĩnh được.
Lúc này hai người cứ lẳng lặng bày tỏ tâm sự với nhau bằng tiếng trống ngực nên không hề để ý tới Hiệp Cái và môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân.
Vừa rồi, Triệu Thiếu Vân còn phải sợ sư phụ, hãi sợ những người chính phái sẽ làm khó dễ Lôi Vân, nhưng lúc này, nàng như quên đã quên hết những chuyện ấy rồi.
Hiệp Cái bỗng tiến lên hai bước quát hỏi người trung niên mặc áo xanh tay cầm cây sáo rằng :
- Trương Khả Nhân, bạn cầm cây Trường Địch Lệnh ở trong tay là thừa lệnh ai mà xuất hiện như thế ?
Đại hán áo xanh ấy là đệ tử của Xích Mi Môn, người rất cao nên mới có biệt danh là Trường Cước Nhân Trương Khả Nhân. Võ công của y tuy không cao lắm nhưng khinh công tuyệt kỹ của y lại rất lợi hại, đã khét tiếng trong Xích Mi Môn.
Y nghe thấy Hiệp Cái hỏi như vậy, liền cười ha hả đáp :
- Duy trì và bảo vệ Minh Chủ của thiên hạ lục lâm, sao lại không có quyền xử dụng Trường Địch Lệnh này ? Hà hà ...họ Lục kia, bạn thật uổng người ta xưng là Hiệp Cái, và cũng uổng được liệt vào hàmg Giang Hồ Tam Kỳ. Bạn không trông thấy trong tay Xú La Sát Lam Tuệ Lâm cô nương cầm cái gì hay sao ?
Hiệp Cái vội đưa mắt nhìn, thấy trong tay của Xú La Sát đang cầm hai cái xương khô đã vàng úa, một dài một ngắn, y không hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi :
- Đó là cái gì ?
Lam Tuệ Lâm lạnh lùng cười khẩy một tiếng và nghĩ bụng :
-“Đây là cái gì ư ? Đây là hai mẩu xương đã tìm thấy ở cạnh di hài của Tam Tuyệt Nhị Quân, và cũng là mục tiêu để cho môn hạ Tam Tuyệt Nhị Quân do Lôi Vân lãnh đạo, đi tìm kiếm người bị què hai tay để lại hai mẩu xương này ...” Tuy nàng nghĩ vậy, nhưng nàng không nói ra mồm, vì lúc này môn hạ Tam Tuyệt Nhị Quân vẫn chưa biết Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết, chỉ có nàng với Ngô Đình Ngọc, thiếu nữ rất xinh đẹp, là biết chuyện thôi.
Bích Huyết Kỳ Tú độ nhiên xen lời hỏi :
- Các người tới đây làm chi ? Có dụng ý gì ?

Hiệp Cái cũng nhịn không nổi, giận dữ liếc nhìn năm người và lên tiếng quát hỏi :
- Có phải các người tới đây để tìm kiếm tiểu tử kia không ?
Y vừa nói vừa giơ tay lên chỉ vào Lôi Vân.
Xú La Sát bỗng nhếch mép cất tiếng cười the thé nghe rất kinh khủng, rồi quát mắng lại rằng :
- Phải, chúng ta năm người mang theo tín phù của năm mônphái đến đây nghinh đón người chưởng môn của chúng ta.
Nàng lướt nhanh như gió tiến tới trước mặt Lôi Vân, cung kính vái một lạy.
Lôi Vân chỉ thấy ánh sáng đỏ làm loé mắt, chàng ngước mắt nhìn mới hay bốn nam một nữ, ăn mặc quần áo ngũ sắc đang cung kính vái lạy mình, Chàng bỗng cảm thấy trước ngực như bị một cái búa sắt đánh trúng, người run lẩy bẩy, và tung minh nhảy lên. Trái tim của chàng vừa rồi đã lắng như mặt nước nay lại nổi sóng. Đồng thời trong óc chàng cũng có một ý niệm khác lạ nổi lên. Nhưng mặt chàng đã tươi cười liền gật đầu đáp lễ năm người kia ngay.
Người áo xanh, tay cầm cây sáo dài, đột nhiên quay người lại nhìn Hiệp Cái nhếch mép cười, và lớn tiếng hỏi :
- Họ Lục kia, tín phù của năm môn phái ở đây, chúng ta muốn cung thỉnh người chưởng môn rời khỏi chốn này, chẳng hay ngươi có dị nghị điều gì không ?
Y vừa nói dứt, thì bốn người kia đều lấy ra một vật khác nhau, bốn vật của bốn người đó đưa ra cho Hiệp Cái xem chính là bốn món tín phù cua Tam Tuyệt Nhị Quân, cũng như là lệnh phù trong môn phái vậy.
Hiệp Cái thấy thế liền biến sắc, giận dữ quát tháo :
- Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn chỉ có thể lừa được người khác thôi, chứ với lão phu thì không coi vào đâu. Các người muốn đón tiểu tử họ Lôi này đi, trừ phi lão phu chết ngay tại chỗ này, bằng không dù Tam Tuyệt Nhị Quân có mặt tại đây, lão phu cũng không buông thạ..
Y chưa nói dứt, thì đã nghe một tiếng quát tháo rất lớn. Y vội ngửng đầu lên nhìn, đã thấy Lôi Vân mặt nhợt nhạt đứng ở trước mặt mình và quát hỏi :
- Thế nào ? Theo ý người thì còn muốn giữ tại hạ Ở lại đây phải không?
Chàng đã trợn đôi lông mày kiếm lên, nhưng hai tay vẫn ôm chặt Triệu Thiếu Vân.
- Phải !
Hiệp Cái giận dữ trả lời như vậy và nói tiếp :

- Ngươi hãy buông nghiệp đồ của lão phu ra trước, rồi muốn nói gì thi nói.
Lôi Vân bỗng cười ha hả, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng, mồm thì lẩm bẩm nói :
- Có phải người nói ... bảo tại hạ phải buông nàng ra trước ... Vừa rồi tại hạ chả nói là gì ? Dù sao Lôi mỗ cũng không rời được nàng nữa.
Lại có tiếng cười khanh khách nổi lên, Xú La Sát đã vội đỡ lời :
- Lời nói của đại ca trước sau vẫn là câu ấy.
Không thấy nàng ta lấy thế gì hết, mà người nàng đã lướt tới trước mặt Lôi Vân ngay. Bốn người trung niên kia cũng lướt tới trước mặt Lôi Vân, quần áo của họ có tiếng kêu “sột soạt” và tiếng rú quái dị vừa rồi lại nổi lên tiếp.
Hiệp Cái dậm chân xuống đất, vội giơ song chưởng lên quát tiếp :
- Được ! Lão phu dù có phải hy sinh tính mạng, cũng phải kháng cự thiên hạ lục lâm đến cùng, và trước hết phải huỷ ngươi.
Hình như năm người môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã tính toán rồi mới ra tay hành động. Chỉ thấy Xú La Sát với Trương Khả Nhân hai người đứng hai bên tả hữu của Lôi Vân, còn ba người kia thì giơ tay lên ngang ngực đứng trước mặt để bảo vệ Lôi Vân.
Lôi Vân vẫn lạnh lùng liếc nhìn hành động của năm người ấy, và tai còn nghe thấy tiếng giận dữ quát tháo của Hiệp Cái với Kỳ Tú các người.
Qua Thanh bỗng rú lên một tiếng, rút trường kiếm ra, nhảy tới gần bốn nam một nữ môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân, nhưng y bỗng ngừng chân, quay đầu lại hỏi Kỳ Tú rằng :
-Tiền bối, hiện giờ tiểu bối có thể ra tay được chưa ?
Y vừa nói vừa lộ vẻ khinh khỉnh liếc nhìn quần hào một cái và hậm hực nghĩ bụng :
“Bọn người này không xứng là người hiệp nghĩa. Chả lẽ vì tín phù của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn mà sợ đến nổi rụt đầu rụt cổ không dám ra tay” Kỳ Tú đang định trả lời thì bỗng thấy phía bên trái có tiếng cười khẩy nổi lên rất bén nhọn và đinh tai vô cùng.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 13
THIÊN NHAI HIỆP LỮ

Qua Thanh giơ kiếm lên quát hỏi :
- Ngươi cười cái gì?
Xú La Sát bỗng giơ hai cánh tay ra, bộ mặt xấu xí đã phủ một làn giận dữ, nhưng nàng vẫn cất tiếng cười rất õng ẹo và dùng giọng rất dịu dàng đáp:
- Này, cậu bé kia, đừng có nổ lửa như thế nữa ! Cậu ít tuổi như thế này, chưa biết mùi đời gì hết, mà bị giết chết có phải uổng mạng không?
Nói xong, nàng tiến lên một bước, thái độ rất lẳng lơ.
Qua Thanh trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, mặt lộ sát khí, cười nhạt một tiếng, và nhìn Hiệp Cái hỏi :
- Lục lão tiền bối ! Chả lẽ cứ để yên Vân muội lọt vào tay ác ma như thế hay sao? Hừ ! Nếu tiền bối không thèm ra tay đấu với chúng thì tiểu bối dù có thí mạng, cũng phải....
- Câm mồm !
Qua Thanh chưa nói dứt, đã thấy Hiệp Cái run lẩy bẩy quát mắng như vậy, và với giọng khàn khàn nói tiếp :
- Được ! Lão phu đã quyết định rồi. Hiền điệt cứ ra tay đi !
Qua Thanh mừng rỡ khôn tả, múa kiếm nhằm ngực Xú La Sát đâm luôn. Thế kiếm này của y nhanh như điện chớp. Và trong lúc tức giận cực độ, y đã giở toàn lực ra tấn công, đủ thấy lợi hại biết bao !
Xú La Sát cười nhạt một tiếng, phất tay áo lên một cái, người như xuyên hoa hồ điệp, lướt một cái đã tránh thoát được thế kiếm của Qua Thanh ngay.
Hiệp Cái lại rống lên một tiếng lớn, múa song chưởng nhảy xổ lại tấn công Lôi Vân.
Tiếng quát tháo và tiếng rú quái dị cùng nổi lên một lúc. Bốn đại hán trung niên mặc bốn màu áo khác nhau đã tụ vào một nơi giơ tám chưởng lên phản công liền.
Vừa rồi Hiệp Cái thấy đồ đệ cưng của mình còn ở trong tay Lôi Vân nên vẫn chần chừ không dám ra tay, nhưng bây giờ bị Qua Thanh nói khích, không sao nhịn được, mới nhảy xổ lại tấn công như thế.
Bốn đại hán trung niên rất thông minh. Chúng biết công lực của Hiệp Cái không phải tầm thường, cho nên cả bốn cùng ra tay chống đỡ một lúc, để sức của bốn người phản công lại.
Hiệp Cái tức giận khôn tả, liền rú lên một tiếng thật thánh thót, rồi tung mình nhảy lên trên cao như một con chim đâm bổ xuống chộp mồi vậy.
Bốn đại hán chỉ thấy mặt mũi tối tăm, không sao trông thấy rõ cái

bóng người của đối phương, thì đã cảm thấy ngực như bị búa sắt đập mạnh, khí huyết trong người đã rạo rực ngay.
Trương Khả Nhân giật mình kinh hãi, vội dùng cây sáo dài hất lên một cái, và để vào mồm thổi mấy tiếng kêu rất kinh hồn động phách. Đồng thời, y lại dùng đầu sáo nhằm yếu huyệt ở đầu vai trái của Hiệp Cái đâm mạnh.
Khi nào Hiệp Cái chịu để cho y đâm trúng ! Chờ đầu sáo chỉ còn cách yếu huyệt mình chừng nửa tấc, bỗng thay đổi thân hình, ưỡn người về phía sau một cái, nhờ vậy mới tránh được thế công lợi hại ấy của Trương Khả Nhân.
Quần hào đứng xung quanh thấy Hiệp Cái một địch với bốn mà vẫn ung dung như thường. Hiển nhiên bốn người môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân tuy liên tay mà vẫn phải lép vế.
Còn trận đấu của Qua Thanh với Xú La Sát thì trái ngược hẳn. Dù kiếm pháp của Qua Thanh rất quái dị, nhưng vẫn không sao chống đỡ nỗi những thế công tới tấp của Xú La Sát.
Trong lúc trận đấu đang kịch chiến, thì đằng xa đã có tiếng rú kêu vọng tới.
Các cao thủ của Hiệp Cái mời tới vẫn đứng yên, không ra tay giúp sức là vì họ thấy một mình Hiệp Cái cũng đủ đối phó bốn đại hán kia rồi. Còn Qua Thanh tuy núng thế, nhưng vì đối thủ của y lại là một thiếu nữ, nên các người cũng tiện xen tay vào.
Trong lúc đôi bên đang kịch chiến, Lôi Vân đã lui về hai bước, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, hình như sự thể xảy ra trước mặt không liên quan gì với chàng vậy.
Chàng từ từ xê dịch, dưới mắt mọi người chàng coi, xung quanh không có ai biết, cứ thủng thẳng tiến từng bước một đi xuống dưới núi, nhưng mới đi được dăm ba bước...
Bích Huyết Kỳ Tú đột nhiên phi thân về phía trước, nhanh như một mũi tên, đã lướt tới trước mặt Lôi Vân khẽ nói :
- Lôi Vân, ngươi nên tỉnh táo đi..
Quả thực lúc này, thần trí của Lôi Vân đã u mê, nghe thấy Bích Huyết Kỳ Tú nói như vậy, bỗng trợn trừng đôi mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng, vẻ mặt thản nhiên đáp :
- Tiền bối chả đã có thể ước với tên họ Qua rồi là gì? Phải đấy, lúc ấy lời thể ước của tiền bối là tiền bối phải đem tên họ Qua về để cho y quét dọn hang động, nhưng bây giờ tiền bối lại đem y đến đây kiếm tại ha.....
Trong giây phút lúc ấy, trong đầu óc Bích Huyết Kỳ Tú đã nghĩ liên tiếp mấy việc:

- Một giờ trước đây, y còng không nhận có liên quan với Tam Tuyệt Nhị Quân, không ngờ bây giờ y lại làm minh chủ của các đệ tử của Tam Tuyệt Nhị Quân rồi...
Nghĩ tới đó, vị kỳ hiệp này sực nhớ tới lời của Triệu Thiếu Vân nói, hình như nàng đã biết rõ việc của Lôi Vân, vì vậy mà ông ta lại đưa mắt nhìn Triệu Thiếu Vân đang nằm ở trong lòng Lôi Vân. Ngờ đâu, Triệu Thiếu Vân nằm ở trong lòng Lôi Vân đã mê man bất tỉnh lúc nào mà không hay !
Bích Huyết Kỳ Tú thở dài hỏi tiếp :
- Lôi Vân, theo ý lão phu thì thiếu hiệp nên đặt Triệu cô nương xuống đất thì hơn.
Lôi Vân ngẩn người ra hỏi lại :
- Tại sao tại hạ lại phải đặt nàng ta xuống?
Bích Huyết Kỳ Tú tính rất sảng khái, và là một người hào kiệt rất thẳng thắn, nên ông ta rất khiêm tốn ôn tồn nói :
- Hành vi của thiếu hiệp đã làm cho người thiên hạ hiểu lầm, nhưng...lão phu bỗng tin tưởng bản tính của thiếu hiệp rất lương thiện. Những hành vi ấy chắc thiếu hiệp thể nào cũng có nỗi khổ tâm gì ở bên trong. Theo ý lão phu, chắc thiếu hiệp khó nói ra miệng, nên mới phải làm như thế ! Nhưng không sao, thiếu hiệp cứ việc để nàng ta xuống, rồi có ta sẽ nói hộ thiếu hiệp, như vậy có hơn không?
Lôi Vân đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, khẽ buông một tiếng thở dài, rồi đáp:
- Thôi đừng nói nhiều nữa, tiểu bối đã biết lòng tốt của lão tiền bối rồi. Nếu lão tiền bối muốn biết rõ hết sự thể ra sao, thì cứ đi tìm sư phụ trước kia của tiểu bối là Trung Nhạc Chi Chủ thì sẽ rõ hết câu chuyện của tiểu bối ngay.
Khi nói đến cái tên Trung Nhạc Chi Chủ, chàng có vẻ hậm hực oán hận. Bích Huyết Kỳ Tú thấy thế càng thắc mắt thêm, nghĩ bụng :
- Tại sao nói đến Trung Nhạc Chi Chủ, y lại có vẻ hậm hực oán trách như thế? Chẳng lẽ câu chuyện đã có sụ gì bí ẩn chăng?
Y chưa nghĩ xong, thì đã thấy Lôi Vân quay người phi xuống núi. Quần hào đứng quanh đó thấy Lôi Vân định bỏ đi, ai nấy cùng vội nhảy tới, miệng thì kêu la om xòm, vó vẻ hỗn loạn lắm.
Bích Huyết Kỳ Tú sực có một ý nghĩ kỳ lạ, vội giơ tay lên ngăn cản quần hào đang định xông lên ngăn lối đi của Lôi Vân, miệng thì lớn tiếng nói :
- Xin quý vị đừng có ngăn cản nữa, cứ để cho y đi !
Quần hào đều ngạc nhiên hết sức. Lúc ấy, Lôi Vân đã đi được ngót trượng rồi. Bích Huyết Kỳ Tú vội phi thân đến cạnh chàng.

Lôi Vân thấy vậy ngửng đầu lên lạnh lùng nhìn Kỳ Tú, bỗng thấy lão hiệp môi mấp mấy rất khẽ, liền có tiếng nói như tiếng muỗi kêu rót vào tai mình ngay :
- Thiếu hiệp cứ yên tâm mà đi. Lát nữa, lão phu tìm kiếm thiếu hiệp sau !
Đột nhiên có một tiếng kêu la thảm khốc nổi lên, mọi người vội quay đầu lại nhìn, mới hay tiếng kêu la đó là do miệng của đại hán trung niên áo vàng thốt ra.
Đồng thời lại thấy Giang Nam Hiệp Cái xầm nét mặt lại, bàn tay trái hơi cong, năm đầu ngón tay đều dính đầy máu tươi. Còn đại hán áo vàng kia, hai tay ôm lấy ngực, máu ở trong ngực nhỏ xuống ròng ròng, người y lảo đảo một hồi rồi te lăn ra đất tức thì.
Thì ra, Giang Nam Hiệp Cái đang nhất tâm nhất trí đấu với mọi người, bỗng bị tiếng kêu la của quần hào kinh động, ông ta vội quay nhìn mới hay Lôi Vân đã không quản ngại gì cả, một mình bỏ đi luôn, nên ông ta mới vội tấn công mạnh luôn mấy thế. Đại hán áo vàng là người đứng gần nhất, liền bị bàn tay của ông ta chộp trúng ngực. Đại hán ấy chịu sao nổi Thiết Trảo của ông ta, nên mới rú kêu được một tiếng đã thủng ngực ra mà chết.
Giang Nam Hiệp Cái hai mắt đỏ như lửa, người như điên như khùng nhảy xổ lại ngăn cản Lôi Vân, nhưng người chưa tới đã thấy có bóng người thấp thoáng và ngăn cản ở trước mặt. Ông ta đã nhận ra người đó là ai liền giận dữ quát hỏi :
- Hân Yên Diệu, ông làm gì thế?
Bích Huyết Kỳ Tú mỉm cười đáp :
- Đệ nghe nói Trung Nhạc Chi Chủ đã tới đây rồi. Việc của Lôi Vân để cho Trung Nhạc Chi Chủ xử lý lấy thì hơn, chẳng hay bạn nghĩ sao?
Cố nén lửa giận xuống, Giang Nam Hiệp Cái hỏi tiếp :
- Như vậy còn đồ đệ cưng của đệ thì sao?
Lôi Vân bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, vẻ mặt vẫn lạnh lùng lẩm bẩm tự nói :
- Hừ, xưa nay Lôi Vân ta vẫn ân oán phân minh. Ai tử tế với ta, ai định hại ta, ta đều nhớ kỷ lắm.
Ngừng giây lát, chàng lại nói tiếp :
- Người được liệt danh trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, nhưng Lôi mỗ thì chỉ có một thân mình thôi, dù tiếng tăm của người lừng lẫy như thế nào, mỗ cũng bất chấp, mỗ chỉ biết người là kẻ có thù với mỗ, suýt tí nữa thì làm cho mỗ thân bại danh liệt...
Hiệp Cái cả giận liền quát hỏi :

- Ngươi nói như thế là nghĩa lý gì?
Lôi Vân cười khẩy trả lời :
- Mỗ tự nhận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, nhưng lại sở trường tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, tin tức này do ai truyền đi? Hừ ! Phải ! Mỗ là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thực, nhưng bây giờ thì không phải nữa ! Người có biết tại sao mà lại có cục diện thay đổi lạ lùng như thế không?
Hiệp Cái thấy thái độ của chàng rất thản nhiên và oai vệ lắm, cũng phải rùng mình nghĩ bụng :
- Y nói như thế có dụng ý gì?
Ông ta vừa nghĩ tới đó đã thấy Lôi Vân từ từ cúi người xuống, khẽ đặt Triệu Thiếu Vân đang mê man bất tỉnh xuống đất, mặt lộ vẻ rầu rì và đau đớn cực độ trông rất cảm động. Chàng lại lẩm bẩm nói tiếp :
- Thiếu Vân, hoàn cảnh bắt buộc tôi phải rời khỏi hiền muội trước, chờ khi nào sự hiểu lầm đã hoàn toàn rửa sạch hết, lúc đó tôi sẽ đi kiếm hiền muội.
Chàng vừa nói vừa ứa nước mắt ra !
Một lát sau, chàng mới quay đầu lại liếc mắt nhìn ba người mặc áo xanh, trắng, lục đang đứng ở phía sau Hiệp Cái, rồi chàng lại nhìn thẳng vào mặt Hiệp Cái lạnh lùng nói :
- Lôi mỗ đã trao trả đồ đệ cho người rồi, bây giờ mỗ chỉ biết trông mong vào số mạng thôi ! Hừ ! Thiếu Vân là đệ tử của người, nhưng nếu nàng bị suy suyển mảy may, mà Lôi mỗ vẫn còn hơi sức, thì thể nào Lôi mỗ cũng phải trả thù cho nàng.
Nói xong, chàng quay người không thèm đếm xỉa gì đến Hiệp Cái với mọi người nữa mà vội vàng phi thân xuống dưới núi ngay.
Giang Nam Hiệp Cái cứ đứng ngẩn người ra mà nhìn thôi. Quả thự hành vi lời lẽ và thái độ của Lôi Vân rất kỳ lạ, khiến người ta không sao suy đoán nổi.
Bộ mặt rất tuấn tú của chàng hình như có những sự biến hóa vô cùng. Đôi mắt lúc sáng lúc hiền lành lúc hung ác khiến ai cũng không hiểu nổi. Nhưng nội tâm của Hiệp Cái đã bắt đầu cảm thấy chàng là người chính trực hào phóng, nghĩ lại những việc làm mấy tháng nay của chàng, ông ta không thắc mắc sao được?
Hiệp Cái vội tiến lên một bước, cúi đầu xuống nhìn vết thương của Triệu Thiếu Vân liền mủi lòng ngay, nhất là thấy mặt của nàng nhợt nhạt, mép vẫn còn dính máu tươi. Ông ta liền lẩm bẩm tự nói :
- Tại sao...sao Vân nhi lại gần Lôi Vân được, mà chịu mạo hiểm để bảo vệ Lôi Vân như thế? Vừa rồi nó chả nói là có lời của nó với ta là gì?...Nó muốn nói gì thế?

Đột nhiên, có tiếng cười ha hả nổi lên làm đinh tai mỗi người và khiến Hiệp Cái như người nằm mơ mới thức tỉnh, vội ngửng đầu lên nhìn, đã thấy Qua Thanh mồ hôi trên trán đổ xuống như mưa, kiếm pháp không được linh hoạt như trước nữa, bộ pháp cũng loạn xạ vô cùng...
Còn Xú La Sát Lam Tuệ thì đột nhiên thâu hai cánh tay lại, thân hình nhanh nhẹn lạ thường, nàng lùi về phía sau một bước, tay vẫn cầm cái xương khô giơ lên phất một cái, thân hình bỗng phi lên trên cao và đã phẩy ngay ra ngoài đấu trường liền.
Qua Thanh tức giận đến xám nét mặt lại, trường kiếm ở trong tay y đã uể oải buông xuôi xuống, vẻ mặt rầu rĩ nhìn Xú La Sát, nhưng trong lòng rất phẫn uất mà lẩm bẩm nói:
- Thực không ngờ đến một người đàn bà mà Qua Thanh ta còn địch không nổi. Tất cả mọi việc này đều do Lôi Vân phải phụ trách hết, nếu sư phụ không bị tàn phế, què quặt thì ta đã có thể...
Xú La Sát nhảy ra ngoài đấu trường, đưa mắt nhìn bốn chung quanh. mới hay Lôi Vân đã đi mất dạng rồi. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm ngay, liền cười khanh khách quay đầu nói với Qua Thanh rằng :
- Tiểu tử kia đừng đánh nữa, dù ngươi có học thêm ba năm cũng chưa chắc đã địch nổi bổn cô nương đâu. Hà hà...Minh chủ của chúng ta đã thoát hiểm, chúng ta chả cần phải chiến đấu tiếp làm chi. Hà hà...
Hiệp Cái cau mày lại nghĩ :
- Xem tình hình này, Lôi Vân đã làm Minh chủ của chúng thực ! Không ngờ một thiếu niên chưa đầy hai mươi mà đã là thủ lãnh của lũ ma giết người không gớm tay?
Bích Huyết Kỳ Tú vẻ mặt rất nghiêm nghị hỏi :
- Tình hình hiện thời, chúng ta người nhiều thế mạnh, nhưng chúng ta không làm khó dễ các ngươi đâu. Lão phu chỉ hỏi các ngươi một câu nữa thôi, có thực Lôi Vân đã là Minh chủ năm môn phái các ngươi không?
Xú La Sát nhếch miệng cười đáp :
- Chả lẽ các ngươi còn chưa tinh hay sao?
Nàng chưa nói dứt, thì Trương Khả Nhân, môn hạ của phái Xích Mi bỗng giơ cái sáo dài lên thổi một tiếng rất kêu, rồi tiến tới gần, vẻ mặt rất nghiêm nghi, lên tiếng đáp :
- Hai mươi lăm tháng sau, trên núi Vân Mộng lày ngày gia phong Minh chủ cùng môn hạ Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn. Lôi Vân chính là Minh chủ mà chúng ta đã bầu ra đấy. Hà hà, ngày hôm đó, thiên hạ lục lâm sẽ tụ tập ở Vân Mộng để tham gia Gia Phong Đại Điển

của Minh chủ chúng ta.
Qua Thanh tỏ vẻ lo âu và rầu rĩ, liền buột miệng hỏi :
- Ngươi nói gì? Các ngươi nói núi Vân Mộng ư?
Xú La Sát cười khẩy đáp :
- Cái gì hả? Vân Mộng là đất đai của phái Thiên Mục của ngươi chăng?
Quần hào quanh đó nghe thấy tin tức ấy đều đứng đờ người ra. Nếu họ không đích mắt trông thấy, đích tai nghe thấy thì không khi nào họ dám tin một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi lại là Minh chủ của thiên hạ lục lâm như vậy.
Xú La Sát đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, cười khẩy nói tiếp :
- Các vị yên lòng rồi chứ? Đến ngày hôm đó, chúng tôi rất hoan nghênh các vị lên núi Vân Mộng. Hà, ta đã biết các người tự cho mình là nhân và hiệp nghĩa, và bây giờ vì thân phận địa vị mà các người không làm khó dễ chúng ta đâu. Xem như vậy, chúng ta có thể đi được rồi chứ?
Nói tới đó, nàng đưa mắt nhìn đại hán áo vàng nằm chết ở trên mặt đất một lượt, rồi nói tiếp :
- Món nợ của Khô Cốt Môn này, chờ Minh chủ lên ngôi rồi sẽ định đoạt sau !
Vừa nói xong, nàng đã phi thân tới cạnh xác chết, cúi xuống cầm lấy cái xương khô ở trong tay của người áo vàng. Cái xương ấy chính là Khô Cốt Lệnh, tính phù của Khô Cốt Môn.
Qua Thanh nghiến răng mím môi nói với Bích Huyết Kỳ Tú :
- Hân tiền bối, xin thứ lỗi đệ tử tự phải tự hũy lời thề, vì đệ tử phải trở về Vân Mộng ngay. Hừ, ngày hai mươi lăm tháng sau, tiểu bối thể nào cũng tìm cho ra manh mối vụ Oan cừu của ân sư Thiên Mục Kỳ Tăng...đệ tử xin cáo biệt trước !
Y vừa nói vừa quay người đi luôn.
Kỳ Tú cảm khái vô cùng, khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm tự nói :
- Có lẽ từ nay trở đi mọi việc trong võ lâm là do mấy thanh niên này cáng đáng hết.
Nói tới đó, ông ta quay đầu lại nhìn, mới hay Xú La Sát, Trương Khả Nhân các người đã bỏ đi từ lâu rồi.
Giang Nam Hiệp Cái vẻ mặt giận dữ hậm hực ẳm Triệu Thiếu Vân lên rồi ngửng đầu nhìn trời, và cũng cảm khái lẩm bẩm nói :
- Không biết có phải vì tính nết của ta quá ư nóng nẫy...Mong những lời của Vân nhi nói cho ta hay ta đã không... Ta cũng mong...
Lúc ấy trên đỉnh núi Thiên Sơn, đã yên tỉnh bốn về lặng lẽ như tờ. Trung Nhạc Chi Chủ với tấm lòng đau đớn vội trở về Trung Nhạc.

Còn Giang Nam Hiệp Cái thì ôm Triệu Thiếu Vân bị thương nặng về Kha Phong cứu chữa.
Nhưng cả hai vị kỳ hiệp trở về chỗ ở của mình không lâu lại lên đường đi ngay.
Cái tin Lôi Vân được môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân bầu làm Minh chủ chả cần phải đồn xa, hình như ai ai cũng đã biết hết rồi.
Người trong võ lâm, ai ai cũng chú ý đến ngày hai mươi lăm, nhất là những người của phái Tà lại càng mong mỏi hơn ai hết.
Trong thời gian mười mấy ngày ngắn ngủi như vậy, mà tính nết của Giang Nam Hiệp Cái đã biến thành nóng nẫy bạo tàn khác thường.
Nghe Triệu Thiếu Vân nói, ông ta mới biết rõ hết chuyện của Lôi Vân, nhưng ông ta không tin Trung Nhạc Chi Chủ là hạng người như vậy...
Ngày tháng trôi chảy nhanh như thoi đưa...
OOo Hãy nói về Lôi Vân chạy như điên như khùng một hồi mới ngừng chân quay đầu lại nhìn, thấy bốn chung quanh đã đều tối om, chàng thở dài một tiếng, nhắm đúng phương hướng, rồi mới giở khinh công ra tiến thẳng về phía đó.
Đi đến lúc trời đã sáng tỏ, và đã thấy có người đi lại, chàng để ý nhìn những người đó, nhưng không thấy một người nào là người biết võ hết. Chàng rất ngạc nhiên nghĩ bụng :
- Nghe nói quần hào của võ lâm Trung Nguyên đều tề tập ở nơi đây, sao bây giờ lại không thấy một người nào hết? Chả lẽ trong đêm rồi, họ đã rút đi hết rồi chăng?
Nhưng chàng có biết đâu, những người đó đã rời khỏi quan ngoại rồi. Còn chàng vì vết thương ở trên vai quá nặng, ảnh hưởng đến công lực rất lớn. Tuy chàng giở hết tốc lực khinh công ra đi, nhưng vẫn chậm hơn lúc thường nhiều.
Lúc này, chàng mới cảm thấy cánh tay tê tái, chàng vẫn chưa biết công lực lúc này của chàng với lúc chàng mới rời khỏi núi khác nhau một trời một vực.
Trưa hôm đó, chàng đã đi đến một thị trấn nhỏ. Chàng cũng không biết rõ thị trấn này tên là gì, chỉ thấy bên cạnh đường cái quan có vài tửu lâu và chàng thấy đói bụng liền vào một tửu lâu để ăn.
Chàng vừa ngồi xuống bàn, một tên phổ cây thấy quần áo của chàng rách rưới có vẻ không vui, nhưng thấy lưng chàng đeo bảo kiếm lại có vẻ sợ sệt, bắt buộc y phải miễn cưỡng ra tiếp đãi chàng.
Lôi Vân không để ý đến thái độ của tên phổ cây, liền bảo làm mấy món ăn, rồi chờ thức ăn đem ra. Chàng cúi đầu ăn ngấu ăn nghiến ngay. Nhưng mới ăn được một nữa, thì đã thấy một người đàn bà

trung niên ở bên ngoài bước vào.
Lôi Vân hơi ngạc nhiên, vì thấy người đàn bà trung niên này quần áo rất sa hoa, nhưng bộ mặt xấu xí khôn tả. Những thớ thịt ở trên mặt cứng đờ, không khác gì là mặt của người chết vậy, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hoàng.
Lôi Vân liếc nhìn người đàn bà đó mấy cái, chàng không muốn nhìn tiếp nữa, nhưng thấy đôi mắt của người đó đang chăm chú nhìn mình, chàng rất kinh ngạc và nghĩ bụng :
- Mặt mũi của người đàn bà này còn xấu hơn Xú La Sát là khác, sao trên đời này lại có người đàn bà xấu đến thế được?
Chàng vừa nghĩ tới đó, thì người đàn bà xấu xí kia đã tiến tới trước bàn nhếch mép cười và hỏi :
- Thiếu gia cho tôi ngồi cùng bàn với nhé?
Mặt của người đàn bà ấy tuy xấu thực, nhưng giọng nói lại rất trong và ngọt ngào, tựa như giọng nói của thiếu nữa hãy còn ít tuổi vậy.
Tuy Lôi Vân rất ghét bộ mặt của người đó, nhưng nghe giọng nói của nàng ta ngọt ngào như vậy, chàng lại không tiện cự tuyệt, liền gật đầu ưng thuận, và đưa mắt nhìn xung quanh một lượt. Thấy trong tửu lâu khách vắng lắm, còn thừa rất nhiều bàn, chàng liền nghi ngờ nghĩ tiếp :
- Sao nàng không ngồi bàn khác, mà lại cứ đến ngồi chung bàn của ta như vậy?
Lôi Vân chàng nghi ngờ thêm, vì thấy thiếu phụ không bảo làm mà tên phổ cây đã tự tiện đem thức ăn và rượu đến, nàng lại không phản đối gì hết? Sau chàng tự giải thích :
- Có lẽ nàng là khách quen của tửu quán này cũng nên?
Người đàn bà xấu xí ấy ăn uống qua loa, bỗng đặt đũa xuống, ngửng đầu nhìn ra ngoài lầu, và thỉnh thoảng lại ngửng đầu lên nhìn trời, hình như đang đợi chờ ai thì phải? Một lát sau nàng tỏ vẻ nóng lòng sốt ruột, liền lẩm bẩm tự nói :
- Lệnh Hồ Băng giỏi thực, dám thất tín với lão nương ! Trong ba ngày mặt trời lên tới đỉnh đầu. Hừ, ngày hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, nếu ngươi còn không...
Nói tới đó, thiếu phụ bỗng hớn hở nhìn ra ngoài cửa sổ.
Lôi Vân thấy thế cũng hiếu kỳ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ theo.
Quả nhiên, chàng đã thấy một cái bóng đen phi nhanh như bay tới, chỉ trong nháy mắt đã tới gần. Chàng nhìn kỹ thân pháp của người ấy, mới hay người ấy đi nhanh không thể tưởng tượng được. Trông bề ngoài thì như là đi từng bước một thôi, nhưng nhìn kỷ mới biết y lăng không đi tới.

Thiếu phụ xấu xí bỗng trợn ngược đôi lông mày lên nhìn Lôi Vân vừa cười vừa hỏi:
- Cậu bé có thể đổi chỗ cho tôi?
Lôi Vân cố nén lòng nghi ngờ xuống mà đứng dậy đổi chỗ cho người đà bà xấu xí ấy. Chàng định ăn cơm xong là lên đường đi ngay. Lúc này thấy thái độ của người đàn bà xấu xí kỳ lạ như vậy, lòng hiếu kỳ phát sinh, chàng liền ngồi sang bên cạnh, chỗ đối diện với người đàn bà xấu xí kia để xem sao.
Một lát sau, người áo đen đã lên tới nơi. Lôi Vân liếc nhìn thấy người này tuổi độ ngoài bảy mươi, trông rất đạo mạo, và thân hình rất nhanh nhẹn, nhưng có một điều khiến người ta rất thắc mắc là đôi mắt của ông già ấy lờ đờ như không có thần vậy. Chàng càng thắc mắc thêm liền nghĩ tiếp :
- Người này khinh công tuyệt thế như vậy, sao đôi mắt trông lại lờ đờ như thế?
Chàng vừa nghĩ tới đó thì người đàn bà xấu xí đã cười ha hả vói giọng nói rất dịu dàng hỏi :
- Băng, sao bây giờ anh mới tới thế?
Ông già áo đen liền đến ngồi vào cái ghế ở cạnh thiếu phụ nọ tủm tỉm cười và đáp:
- Bình muội, ngu huynh đã tới chậm một chút, quả thực có việc bận, bằng không hôm qua đã tới nơi rồi.
Người đàn bà ấy liền biến sắc mặt, cười nhạt hỏi tiếp :
- Chả lẽ việc khác còn quan trọng hơn việc của chúng ta hay sao?
Ông già áo đen bỗng trợn ngược đôi lông mày rậm lên trầm ngâm giây lâu, rồi cầm chén rượu lên từ từ uống nửa chén, bỗng đột nhiên dùng ngón tay khẽ búng một cái, chén rượu liền tà tà bay đi, rượu ở trong chén cứ chảy thẳng xuống bên dưới.
Lôi Vân thấy thế cả kinh vội trố mắt lên nhìn đã thấy ông già áo đen ngửng mặt lên hả miệng hứng hết những rượu ở trong chén chảy xuống mà không rõ ra bên ngoài một giọt nào hết. Cái chén không bay quanh nửa vòng rồi lại từ từ xuống vào tay ông già.
Môn Đàn Công Chỉ Lực này là phải có tài ba ném ám khí thượng thừa mới có thể làm được như thế. Lôi Vân thấy vậy rất kinh hoàng, bụng bảo dạ rằng :
- Ông già này có tài ba như vậy, đủ thấy công lực của ông ta đã luyện tới mức cao siêu.
Chàng vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy một tiếng kêu “bộp” vội ngửng đầu lên nhìn, thấy chén rượu đang ở trong tay ông già bỗng tự nhiên vỡ tan ra.

Ông già ấy cũng tỏ vẻ kinh hãi ngửng đầu lên nhìn, mới hay người đàn bà xấu xí đã giơ tay lên dùng ngón tay cách không búng vào cái chén của ông ta một thế. Ông già chỉ cảm thấy bàn tay nóng như lửa và những mảnh chén đã biết thành bột trắng từ khe tay ông ta rớt hết xuống bên dưới.
Ông già áo đen ngửng mặt lên cười ha hả nói :
- Bình muội, chúng ta vẫn ngang tài nhau. Công lực của hiền muội đã tiến bộ nhiều lắm ! Hà hà...
Lôi Vân nghe ông nói như thế mới hết thắc mắc. Thì ra những cử chỉ của hai người vừa rồi là một lối so tài thử nội lực rất đặt biệt. Chàng thấy nội lực của hai người thâm hậu kỳ lạ ấy mà kinh hoàng vô cùng. Lúc ấy, chàng bỗng thấy trên vai buôn buốt vô cùng liên cả kinh nghĩ bụng :
- Ta phải chữa vết thương ngay mới được, bằng không...
Chàng vừa nghĩ tới đó thì lại có tiếng chân người lên lầu. Chàng vội nhìn ra ngoài cầu thang đã thấy một nam một nữ đang đi lên. Thì ra hai người này là Y Dư Huy với Xú La Sát. Chàng không muốn gặp chúng liền vội cúi đầu xuống, ngờ đâu Y Dư Huy đã sớm biết chàng ở đây rồi, nên y đã cười ha hả nói :
- Đại ca, chúng tôi tìm đại ca mãi. Không ngờ đại ca lại ở nơi đây !
Lôi Vân ngửng đầu lên lạnh lùng đáp :
- Tìm ta làm chi? Cứ biết đến ngày hai mươi lăm, ta sẽ có mặt ở trên núi Vân Mọng là được rồi !
Y Dư Huy thấy thái độ của Lôi Vân lạnh lùng như vậy, y vẫn tươi cười nói tiếp:
- Đại ca, chúng tôi tìm đại ca là có lòng với đại ca. Chúng tôi biết vai đại ca bị thương, nên đặc biệt đem thuốc tới đây để cứu chữa cho đại ca !
Xú La Sát lên tới trên lầu vốn dĩ chú ý Lôi Vân, nhưng bỗng nhiên trông thấy người đàn bà xấu xí kia, hai mắt của nàng ta bỗng sáng và thất thanh kêu “ủa” một tiếng.
Thiếu phụ xấu xí trông thấy Xú La Sát hình như cũng hơi kinh ngạc, vội quay mặt đi, hình như không muốn cho Xú La Sát trông thấy mình vậy.
Lôi Vân thấy thế, thắc mắc vô cùng, nghĩ bụng :
- Có lẽ người đàn bà xấu xí này quen biết Xú La Sát chăng?
Chàng đang nghĩ thì ông già áo đen lên tiếng nói :
- Bình muội, chúng ta đi thôi !
Người đàn bà xấu xí không trả lời, chỉ đứng dậy quay người đi xuống lầu luôn thôi. Ông già áo đen cũng vội đi theo ngay.

Lôi Vân nhìn qua cửa sổ thấy hai người ấy đi về phía Đông Nam và đi nhanh như gió vậy. Chàng lại đưa mắt nhì Xú La Sát, thấy mặt nàng nọ cũng lộ vẻ hoài nghi và thắc mắc.
Lúc này, Y Dư Huy mới biết chuyện, vội khẽ hỏi Xú La Sát rằng :
- Tuệ Lâm cô nương, hai người đó là ai thế?
Xú La Sát hậm hực đáp :
- Ba mươi năm trước, người ta gọi chúng là Thiên Nhai Hiệp Lữ !
Y Dư Huy suýt tí nữa thì thất kinh la lớn, mặt hơi biến sắc hỏi tiếp :
- Cô nương nói người đàn bà xấu xí nhất thiên hạ kia là Lam Ngọc Bình và thiếu niên không biết tên tuổi làm cho võ lâm si cuồng chính là lão già vừa rồi phải không?
Xú La Sát mặt lộ vẻ oán độc gật đầu :
- Phải, chính hai người ấy đấy !
Lôi Vân càng ngạc nhiên thêm nghĩ tiếp :
- Hai cái tên này một là Xấu Xí Nhất Thiên Hạ, một là Cuồng Si Nhất Võ Lâm. Người đàn bà thì quả thật xấu xí tuyệt luân, nhưng còn lão già kia có cuồng si gì đâu?
Chàng vừa nghĩ tới đó, sực nghĩ tới vấn đề bổn thân của mình, chàng lại nghĩ tiếp :
- Ta nên đi ngay thì hơn, hãy kiếm Thiên Mục Kỳ Tăng hỏi xem cái chết của ông ta như thế nào đã, rồi hãy tính toán sau...
Nghĩ đoạn, chàng lặng lẽ đứng dậy, nhân lúc Y Dư Huy với Lam Tuệ Lâm đang ngơ ngác, thì chàng đã lẻn xuống lầu tức thì.
Lôi Vân đang mừng rỡ đã thoát khỏi được sự quấy rối của Y Dư Huy, ngờ đâu tên phổ cây đã tủm tỉm cười tiến tới và lớn tiếng nói :
- Đại gia chưa trả tiền cho chúng tôi đấy !
Vì tên phổ cây lên tiếng nói, Y Dư Huy với Xú La Sát mới tỉnh ngộ. Y Dư Huy vội chạy lại trả tiền hộ cho Lôi Vân, y vừa cười vừa nói :
- Đại ca nên để chúng tôi chữa vết thương cho đại ca trước đã !
Lôi Vân có vẻ hơi tức giận, trợn trừng đôi mắt lên lạnh lùng đáp :
- Không dám cảm phiền, tôi tự biết cách cứu chữa lấy !
Y Dư Huy đã vội móc túi lấy một lọ thuốc màu xanh ra đưa cho Lôi Vân và nói :
- Thuốc này hòa nước bôi lên vết thương là khỏi ngay, nhưng không nên uống...
Lôi Vân đỡ lấy lọ thuốc bỏ vào túi rồi lớn bước đi xuống lầu luôn.
Y Dư Huy nhìn theo sau lưng chàng mặt lộ vẻ đắc trí vô cùng. Lúc nào, y cũng muốn mộng làm Tào Tháo thao túng quần hùng.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 14
VAI TÀN TIM NÁT !

Lúc ấy mặt trời chiếu xuống nắng như thiêu, trên đường cái quan không có một ngọn gió và cũng không có một bóng người nào hết.
Người ta thấy đằng xa ở phía bên trái đường cái có một khu rừng rậm. Đồng thời, lại nghe thấy đằng xa có tiếng vó ngựa nhộn nhịp, chỉ trong nháy mắt đã có ba người xuất hiện.
Một người là thiếu niên anh tuấn.
Một người là thiếu nữ trẻ tuổi nhưng xấu kỳ lạ.
Còn người kia là một đại hán trung niên trông mặt rất hung ác.
Ba người đó chính là Lôi Vân, Xú La Sát, và Y Dư Huy.
Lôi Vân đi trước, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn Xú La Sát với Y Dư Huy.
Hình như Y Dư Huy có vẻ chịu nhịn không nổi, vội thúc ngựa đuổi theo và nói :
- Lôi thiếu hiệp, theo ý mỗ thì thiếu hiệp nên chữa vết thương ở trên vai trước thì hơn.
Lôi Vân nghe nói liền dừng cương ngựa lại và lạnh lùng đáp :
- Tại sao ngươi lại cứ quan tâm đến việc của ta như thế nghĩa lý gì?
Giọng nói của chàng lạnh lùng mà thản nhiên khiến Y Dư Huy nghe thấy cũng phải rùng mình kinh hãi, nhưng y vẫn cười ha hả nói tiếp :
- Đại ca là Lục Lâm Minh chủ, còn tôi là thủ tịch Đường chủ của Xích Mi Môn, sao lại không quan tâm...
Lôi Vân liếc nhìn Y Dư Huy trong lòng đã bực tức và nghĩ bụng :
- Việc gì ta phải chữa vết thương nho nhỏ ấy? Hừ, ta còn mong nó không bao giờ lành mạnh, để ta không bao giờ quên được câu chuyện tàn bạo kia !
Chàng vừa nghĩ vừa ngửng mặt lên, chẳng nói chẳng rằng cứ thúc ngựa đi tiếp.
Y Dư Huy có vẻ hơi giận và thấy trước mặt lại có cát bụi thổi tới, y càng bực tức thêm, vội nói với Xú La Sát rằng :
- Tuệ Lâm cô nương, chúng ta cũng đi nhanh lên thì hơn, chứ đi sau như thế này chỉ có hít bụi thôi !
Y vừa nói vừa đưa mắt nhìn, thấy Xú La Sát mặt lộ vẻ u oán và âu sầu, y ngạc nhiên vô cùng vội hỏi tiếp :
- Tuệ Lâm cô nương có việc gì thế?
Lam Tuệ Lâm thở dài một tiếng, hai mắt bỗng lộ sát khí và uất ức nói

:
- Y huynh, vừa rồi chúng ta ở trên tửu lầu gặp thấy Thiên Nhai Hiệp Lữ, lúc ấy chúng ta quên không mời họ đi Vân Mộng để dự Đại Điển Gia Phong của Minh chủ có phải là tốt biết bao không?
Y Dư Huy mỉm cười nghĩ bụng :
- Đôi Thiên Nhai Hiệp Lữ đã lừng danh giang hồ từ hồi mấy chục năm về trước rồi, với thân phận địa vị của chúng, chưa chắc chúng đã chịu tham gia vụ gia phong Minh chủ của chúng ta đâu. Mà dù họ có không tham dự cũng không liên can gì cơ mà?
Xú La Sát hình như đã hiểu tâm tư của Y Dư Huy liền vội đỡ lời :
- Y huynh, theo sự nhận xét của huynh, thì với ba chữ Xú La Sát của tiểu muội, chắc Thiên Nhai Hiệp Lữ không dám quay trở lại nữa phải không?
Nàng chưa nói dứt, phía đằng trước đã có tiếng ngựa hí rất dài vọng tới, hình như là ngựa bị kinh hoàng và kêu hí vậy. Rồi lại nghe thấy phía đằng trước có tiếng người rất quen thuộc quát hỏi :
- Là người...người có phải là Thiên Mục Kỳ Tăng phải không?
Xú La Sát với Y Dư Huy đều biến sắc mặt và cùng nghĩ bụng rằng :
- Thiên Mục Kỳ Tăng ẩn tịch giang hồ đã năm năm, sao lại ẩn tích ở nơi đây được?
Cùng một lúc đó, hai người đã vội thúc ngựa phi về phía trước ngay. Chỉ trong giây lát, hai người đã trông thấy Lôi Vân rất ngạo mạn, đứng trước một ông già tà phế.
Ông già tàn phé cười giọng chua chát hỏi lại :
- Sao cậu bé lại biết lão phu là Thiên Mục Kỳ Tăng như vậy?
Xú La Sát suy nghĩ tới trên đỉnh Thiên Sơn, ngoài năm bộ xương khô ra, còn có hai cái xương tay, một cái có cả cánh tay, còn một cái chỉ có cánh tay không có bàn tay. Chính nàng đã cầm cái xương tay đó đối địch với Qua Thanh.
Lôi Vân trợn ngược đôoi lông mày lên cười nhạt nói tiếp :
- Theo sự nhận xét hai cánh tay của người, nên mỗ mới nhận ra người là Thiên Mục Kỳ Tăng. Người đến thực hay lắm, mỗ đang định đi kiếm người.
Không ngờ lại gặp ở nơi đây, khiến mỗ đỡ phải đi xa một phen.
Xú La Sát đã trông thấy ông già tàn phế kia đúng cụt một cánh tay với một bàn tay thực, nhưng nét mặt của ông ta trông rất già nua, trên trán có nhiều vết nhăn, chỉ có đôi mắt rấng sáng là mới có thể biết được ông già này võ công rất thâm hậu thôi.
Nếu không nhìn kỹ thì không ai dám tin ông già này lại là người trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ danh trấn thiên hạ như vậy.

Thiên Mục Kỳ Tăng bỗng nhếch miệng gượng cười đáp :
- Như vậy chắc cậu là Lôi Vân phải không?
Lôi Vân thấy đối phương đã biết tên họ của mình, chàng cũng không kinh ngạc gì hết, vì chàng nhận thấy từ khi mình ra đời đến giờ, hình như người nào cũng hỏi mình như vậy, có phải họ Lôi tên là Vân không? Vì thế chàng liền gật đầu.
Thiên Mục Kỳ Tăng đứng ngắm nhìn Lôi Vân hồi lâu, mặt lộ vẻ rầu rĩ thở dài hỏi tiếp :
- Vừa rồi cậu bảo cậu tìm lão phu, chẳng hay cậu tìm lão phu có việc gì thế?
Lôi Vân máu trong người nóng như thiêu, nhưng trông thấy mặt mũi của Thiên Mục Kỳ Tăng hiền từ và ôn tồn như vậy, chàng liền nghĩ tiếp :
- Chắc Thiên Mục Kỳ Tăng thể nào cũng cho ta biết nguyên nhân cái chết của ông ta!
Trong khi chàng tưởng cái chết của ông mình thể nào cũng có liên can đến Thiên Mục Kỳ Tăng, nhưng bây giờ trông thấy đối phương hiền từ, chàng lại nhận thấy những lời đồn của thiên hạ nhất định không sai đâu, nên chàng phải bình tĩnh suy nghĩ :
- Ông ta chỉ là một tiều phu rất tầm thường. Ngày thường không tranh chấp với ai hết, như vậy khi nào ông của ta lại gây hấn với người của giang hồ mà bị giết như vậy?
Thiên Mục Kỳ Tăng thở dài một tiếng rồi nghĩ :
- Nghe đồn tiểu tử này học được tuyệt kỷ của Tam Tuyệt Nhị Quân, nhân lúc này ta thử nó xem sao?
Ông ta vừa nghĩa vừa phi thân lên dùng đầu chân trái đá ngược trở lại, và dùng chân phải quét ngang lưng của Lôi Vân luôn.
Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột, Lôi Vân cả kinh vội giở khinh công tuyệt thế ra xoay người ba vòng, lướt ra ngoài xa nửa trượng mới tráng được chiêu ấy.
Tránh xong được thế công ấy rồi, chàng cao giọng quát hỏi :
- Tiền bối bỗng dưng ra tay tấn công như vậy là có dụng ý gì thế?
Thiên Mục Kỳ Tăng đã thoáng trông thấy biết rằng vừa rồi Lôi Vân vừa xử dụng tuyệt kỹ của Tam Tuyệt Nhị Quân khẽ thở ra, tiếng thở dài đượm buồn nói :
- Tội nghiệp cho cậu, tuổi nhỏ đã mang nhiều nghiệt oan của Tam Tuyệt Nhị Quân. Xích Mi Ma Quân tuy ác độc, nhưng đã thành người thiên cổ, lão cũng không muốn trách cứ gì y nữa. Tất cả những oan nghiệt do Xích Mi tạo nên lại bắt một đứa trẻ gánh lấy thế này...chỉ tại lúc ấy lão tăng quá nhân từ thôi...

Lôi Vân nghe nói lão tăng nói như vậy cảm động vô cùng, vội phi thân đến trước mặt lão tăng, hỏi :
- Chắc lão tiền bối thể nào cũng biết nguyên nhân cái chết của ông tiểu bối?
Lúc ấy, Lam Tuệ Lâm với Y Dư Huy đang cưỡi trên mình ngựa, nghe thấy oai danh của Thiên Mục Kỳ Tăng đã khiếp sợ rồi, nhưng tới khi nghe thấy lão hòa thượng nói như trên, cả hai lộ vẻ hoài nghi ngay.
Thiên Mục Kỳ Tăng thấy Lôi Vân phi thân tới vội né mình sang bên, mặt hơi biến sắc, rồi lại nhìn Lam Tuệ Lâm với Y Dư Huy mà lớn tiếng quát hỏi :
- Lôi Vân, hai người kia là ai?
Lúc này, Lôi Vân đã xúc động quá nỗi, nên không để ý đến lời hỏi han của lão hòa thượng, mà chỉ lớn tiếng kêu gào tiếp :
- Thư tiền bối...xin tiền bối mau nói cho tiểu bối biết nguyên nhân cái chết của ông tiểu bối đi? Tiền bối có biết vì truy cứu nguyên nhân cái chết của người ông, mà tiểu bối đã gặp phải ngững sự gì...
Nói tới đó, chàng không sao cầm lòng được, nước mắt đã nhỏ ròng xuống hai bên má mà miệng thì vẫn kêu gào không ngớt.
Thiên Mục Kỳ Tăng ngạc nhiên hỏi lại :
- Ông của mi là ai?
Nói tới đó, ông ta đột nhiên quay lại quát hỏi Lam Tuệ Lâm với Y Dư Huy rằng :
- Hai vị là ai?
Lam Tuệ Lâm phi thân xuống dưới đất, tiến tới gần Kỳ Tăng đáp :
- Tiểu bối là Lam Tuệ Lâm, môn hạ của Lê Hoa. Vừa rồi tiền bối nói như vậy, hình như tiền bối biết rõ cái chết của ân sư?
Thiên Mục Kỳ Tăng thấy nàng ta hỏi như thế giật mình đến thót một cái, rồi lớn tiếng đáp :
- Cái chết của Lê Hoa Nữ không thể trách người khác được, là vì y thị chết bởi tay của Xích...
Nói tới đó ông ta ngắt lời luôn và còn khẽ rùng mình bụng bảo dạ rằng :
- Nếu ta nói Tam Tuyệt Nhị Quân bị chết bởi Xích Mi Ma Quân và Xích Mi Ma Quân lại chết ở trong tay ta, như vậy trong bọn tà phái thể nào cũng lục đục ngay.
Lam Tuệ Lâm thấy ông ta chỉ nói một nửa, càng nghi ngờ thêm, vội hỏi tiếp :
- Tiền bối nói đi ! Ân sư của tiểu bối chết trong tay ai?
Y Dư Huy đứng ở cạnh đó cũng ngẩn người ra nghĩ :
- Nghe lời nói của lão hòa thượng thì hình như Tam Tuyệt Nhị Quân

đều đã chết hết.
Nghĩ tới đó, mặt y liền lộ vẻ đắc ý, miệng tủm tỉm cười và nghĩ tiếp :
- Họ chết là càng hay. Tam Tuyệt Nhị Quân không có người kế nghiệp nữa, dù có đi chăng nữa cũng chỉ còn tiểu tử họ Lôi này thôi, mà từ nay trở đi, y đã biến thành người gỗ dưới sự chỉ huy của ta rồi...
Lam Tuệ Lâm vẫn cứ hỏi nguyên nhân về cái chết của Lê Hoa Nữ tiếp, trái lại Lôi Vân lại tỏ ra rất bình tĩnh đứng ngẩn người ra tại đó ngơ ngác nhìn Lam Tuệ Lâm.
Y Dư Huy bỗng ngửng mặt lên trời cười ha hả và xen lời nói :
- Tuệ Lâm cô nương đừng hỏi nữa làm chi ! Chưởng môn của chúng ta đã truyền nghệ cho Lôi thiếu hiệp rồi, tất nhiên Lôi thiếu hiệp phải biết rõ câu chuyện của Tam Tuyệt Nhị Quân hồi năm năm về trước chứ? Lúc này, thiếu hiệp chưa nói, thể nào cũng có việc khổ tâm gì, chúng ta hãy nhẫn nại một thời gian, đợi chờ thiếu hiệp nhậm chức Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ đã, lúc ấy ta hãy hỏi thiếu hiệp sau cũng chưa muộn mà?
Lam Tuệ Lâm thấy Thiên Mục Kỳ Tăng không trả lời mình và thấy Y Dư Huy nói như thế, nàng nghĩ ngợi giây lát nhận thấy cũng có lý, nên nàng im lặng không hỏi nữa, mà chỉ đưa mắt liếc nhìn Lôi Vân, rồi cất tiếng cười và nói :
- Phải rồi, tôi ngu ngốc thực. Chờ ngày Lôi thiếu hiệp nhận chức Minh chủ, thể nào thiếu hiệp cũng phải cho chúng ta biết di huấn của Tam Tuyệt Nhị Quân.
Thiên Mục Kỳ Tăng nghe xong giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :
- Theo lời đồn có một thiếu niên là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, nhưng lại học được cả tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, không ngờ môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân lại cung kính bầu y là Minh chủ.
Nghĩ tới đó, ông ta đưa mắt nhìn Lôi Vân một hồi, nhưng lúc ấy mặt của Lôi Vân rất lạnh lùng.
Y Dư Huy bỗng bật ra tiếng cười thực lớn và nói :
- Lôi đại ca, Tuệ Lâm cô nương chúng ta đi thôi !
Lôi Vân đảo ngược đôi ngươi một vòng, bỗng ngửng mặt lên trời rú lên một tiếng thực dài, rú xong chàng lại cười ha hả một hồi rồi đáp :
- Bạn xưng mỗ là Lôi đại ca, có lẽ bạn đã coi mỗ là Minh chủ của bạn rồi hay sao?
Y Dư Huy rất thắc mắc, nhưng vẫn gượng gật đầu. Lôi Vân lại cười khẩy nói tiếp:
- Lôi mỗ đã là Minh chủ của các người, vậy lúc này có thể ra lệnh

được chưa?
Y Dư Huy ngẩn người ra đang định trả lời, thì Lam Tuệ Lâm đã đỡ lời đáp :
- Sao đại ca lại nói thế? Đại ca đã là Minh chủ của Ngũ Môn, một lời nói một hành động của đại ca, thiên hạ võ lâm đều phải tôn trọng hết.
Lôi Vân cười ha hả nói tiếp :
- Được ! Bây giờ Lôi mỗ ra lệnh cho hai người là phải mau rời khỏi nơi đây lập tức. Đến hai mươi lăm tháng tới, mỗ sẽ có mặt ở núi Vân Mộng.
Y Dư Huy với Lam Tuệ Lâm đều lộ vẻ thắc mắc, đồng thanh ấp úng hỏi lại :
- Như vậy sự an toàn của đại ca do ai...
Lôi Vân không đợi chờ hai người nói tiếp, đã giận dữ ngắt lời ngay :
- Nghe thấy chưa? Đó là mệnh lệnh của ta đấy !
Lời nói của chàng rất cương quyết. Thiên Mục Kỳ Tăng thấy thế mặt hơi biến sắc, nghĩ thầm :
- Y đã tự nhận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ mà lại dám nhận cả chức Thiên Hạ Minh Chủ của lục lâm, nếu việc này để cho Trung Nhạc Chi Chủ biết, thì tất nhiên y sẽ không được yên thân đâu !
Nghĩ tới đó, ông ta liền xen lời quát hỏi :
- Lôi thiếu hiệp, lệnh sư vẫn mạnh giỏi đấy chứ?
Không ngờ Lôi Vân nghe thấy lão hòa thượng nhắc nhở đến sư phụ mình, mặt đã biến sắc, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi hậm hực đáp :
- Sao lại không mạnh giỏi? Trung Nhạc Chi Chủ vẫn ngồi ghế số một của giới hiệp nghĩa !
Lời nói của chàng lung tung như vậy thực vô lý cực độ. Thiên Mục Kỳ Tăng thấy chàng có vẻ không tôn kính sư phụ, liền cả giận quát hỏi tiếp :
- Lôi Vân, ngươi có phải là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thực không?
Lôi Vân mắt lộ hung quang, liếc nhìn Xú La Sát với Y Dư Huy và quát hỏi tiếp :
- Sao các ngươi vẫn còn đứng đấy làm chi, có mau đi ngay hay không?
Y Dư Huy nhếch mép cười đáp :
- Đi đi ! Chúng tôi đi ngay đây !
Nói xong, y liền quay người phi thân lên trên mình ngựa, nhưng y vẫn nhếch mép cười khẩy, mặt lộ vẻ đắc trí và nghĩ bụng :
- Hừ ! Xem ngươi làm bộ làm tịch được bao lâu?

Xú La Sát thấy Lôi Vân kêu ngạo một cách vô lý như vậy cũng hơi tức giận, nhưng bỗng thấy Y Dư Huy ngồi ở trên ngựa vẫy tay gọi mình đi mau, nàng liền nghĩ bụng :
- Thiết Cốt Quài Tú giảo hoạt lắm, y chịu lép vế đi ngay như thế chắc thể nào cũng có ý kiến gì cũng nên?
Nghĩ đoạn nàng cũng cố nén lửa giận, lạnh lùng nói :
- Tiểu muội xin đi ngay, nhưng đến hai mươi lăm tháng sau, đại ca thể nào cũng phải tới kịp núi Vân Mộng.
Nói tới đó, nàng đã phi ngựa đi xa rồi.
Thiên Mục Kỳ Tăng thấy Xú La Sát với Thiết Cốt Quài Tú đi khỏi và thấy thái độ của Lôi Vân kiêu ngạo như vậy, không sao nhịn được liền lớn tiếng hỏi :
- Lôi Vân, ngươi nói rõ cho lão tăng biết, sao ngươi lại học được tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân và sao ngươi dám vô lễ với sư phụ mình như thế?
Lời nói của ông ta rất chính khí, Lôi Vân mắt hơi chớp nháy rồi cúi đầu xuống, mặt lộ vẻ hơi u oán và nghĩ đến ân sư của mình, chàng lại cảm thấy trên vai đau nhức, liền lẩm bẩm tự nói :
- Đó là vết thương của sư phụ đánh đấy. Ừ ! Nếu tôi không xê dịch để tránh, thì có lẽ đã bị chết dưới tay của sư phụ rồi. Hà ! Tôi thực không hiểu tại sao sư phụ lại bỗng nhiên tàn ác đến như thế...
Thiên Mục Kỳ Tăng thấy vậy trong lòng cũng hơi kinh hãi, vội tiến tới gần, đang định giơ chiếc tay cụt lên để vào đầu vai của Lôi Vân thì đã cảm thấy mủi lòng ngay và hậm hực nghĩ bụng :
- Trước kia ta vân du Thiên Sơn, không ngờ chỉ vì sự bất bình mà đến nỗi suốt đời bị tàn phế ! Hà...Xích Mi Ma Quân chỉ lầm lỡ một chút, không những đã bị toi mạng, mà còn để lại cho đời sau một trận tai kiếp lớn. Thằng nhỏ này, bề ngoài tuy rất chí cương, nhưng có ai ngờ nội tâm của nó lại yếu đuối đến như thế !
Lúc ấy, Lôi Vân đã cảm thấy trên đầu vai đụng phải một vật gì đau đớn vô cùng, chàng vội ngửng đầu lên nhìn, liền phát giác mặt của Kỳ Tăng đang lộ vẻ cười rất hiền từ.
Kỳ Tăng thấy hai mắt của Lôi Vân đã đẫm lệ, liền dùng lời nói rất ôn tồn an ủi rằng :
- Con đừng khóc lóc làm chị..nếu con có sự gì oan ức, cứ việc nói cho lão tăng hay?
Lôi Vân xúc động vô cùng, nước mắt ràn rụa với giọng khàn khàn nói :
- Xin tiền bối nói cho tiểu bối biết, ông của tiểu bối bị ai giết chết thế...Tại sao Tam Tuyệt Nhị Quân lại bị giết chết như vậy? Trời ơi !

Ông của tiểu bối có thù hằn với ai đâu?
Kỳ Tăng ngẩn người ra giây lát rồi đáp :
- Lôi Vân, con đừng quá xúc động như thế, để lão tăng kể hết những câu chuyện xấu xa hồi năm năm về trước cho con hay !
Nói tới đó, ông ta liền nghĩ bụng :
- Tam Tuyệt Nhị Quân vì tàn sát lẫn nhau mà chết, Xích Mi Ma Quân thì bị ta giết chết...Còn ông của y là ai vậy?
Ông ta ngẫm nghĩ giây lát, liền hồi tưởng tới câu chuyện thảm tuyệt trần gian đã xảy ra vào hồi năm năm về trước...
Lôi Vân lắng nghẹ..
Rồi chàng thuật lại cho Kỳ Tăng biết những gì đã xảy rạ..
Lão hòa thượng ngẫm nghĩ tiếp mới hiểu Xích Mi Ma Quân rất thâm độc, bảo Tam Tuyệt Nhị Quân viết hết tuyệt nghệ vào cuốn sách da người để mình độc hưởng. Ngờ đâu y vẫn không thoát chết và cuốn sách đó lại bị lọt vào tay ông của Lôi Vân.
Nghĩ như vậy, ông ta đã tìm ra được một kết luận, người bức tử Xích Mi Ma Quân chính là ông của Lôi Vân, rồi ông ta truyền lại cuốn sách đó cho chàng?
Nhưng khi nghĩ tới cuốn sách đó, lão Kỳ Tăng lại giật mình đến thót một cái, vì ông ta nghe Lôi Vân nói Trung Nhạc Chi Chủ là người võ công cái thế như vậy, mà tại sao còn muốn chiếm hưởng cuốn sách da người đó mà không tiếc tay giết hại môn đồ duy nhất của mình như thế?
Vì vậy mà ông ta lại thắc mắc, liếc nhìn Lôi Vân, thấy chàng khóc sướt mướt hoài, ông ta lại lắc đầu nghĩ thầm :
- Lời nói của thằng nhỏ này chắc không ngoa đâu và Trung Nhạc Chi Chủ cũng không khi nào làm ra những việc tồi bại đến như thế?
Lão hòa thượng càng nghĩ càng thắc mắc.
Bỗng thấy Lôi Vân loạng choạng lùi về phía sau hai bước với giọng run run nói :
- Như vậy kẻ thù của ông tiểu bối đã chết rồi. Tiểu bối không còn mong gì trả thù được nữa.
Nói xong, Lôi Vân bỗng giơ tay lên ôm mặt và nức nở khóc hoài.
Chàng vừa khóc vừa lẩm bẩm nói :
- Trời ơi...Tại sao trời không cho con biết sớm hơn một chút, đến giờ có biết chuyện cũng vô ích thôi !
Lão hòa thượng thở dài đỡ lời :
- Phải, bây giờ con mới biết đã hơi chậm một chút thực...
Nói tới đó, ông ta lại lẩm bẩm tự nói :
- Y ít tuổi như vậy, chịu sao nổi sự đả kích nặng nề ấy. Bây giờ y đã

trở thành kẻ thù chung của võ lâm, Minh chủ của lục lâm thiên hạ. Y đối phó sao nổi...
Thì ra lúc ấy, Lôi Vân đã kể hết những chuyện gì mà mình đã biết cho Thiên Mục Kỳ Tăng hay, và lão hòa thượng cũng vậy đã kể cả những chuyện năm xưa cho chàng hay rồi. Tuy hai người đều lượng thứ cho nhau, nhưng có ăn thua gì đâu, vì lúc này nhất cử nhất động của Lôi Vân đã bị người của võ lâm chú ý. Tất cả võ lâm chính phái đều cho chàng là kẻ đại nghịch bất đạo, khi sư diệt tổ. Còn người của phái tà, tuy đã bầu chàng làm Minh chủ, nhưng âm mưu của chúng sẽ đối phó ngầm Lôi Vân, chứ không sai.
Tiếng khóc của Lôi Vân chưa dứt, Thiên Mục Kỳ Tăng không sao nghĩ ra được lời lẽ gì để an ủi.
Đang lúc ấy, Thiên Mục Kỳ Tăng bỗng nghe thấy có tiếng chân người đi tới, ông ta vội đưa mắt nhìn về phía đó, thấy hai cái bóng người đang phi tới rất nhanh. Ông ta ngạc nhiên vô cùng, nghĩ bụng :
- Trên đời này, ngoài Giang Hồ Tam Kỳ ra, còn có ai mà có khinh công cao siêu như thế được?
Ông ta càng nghĩ càng hoài nghi, thì hai cái bóng người kia đã lướt tới trước mặt ông ta rồi.
Trông thấy rõ mặt của hai người đó, lão hòa thượng cũng phải cả kinh nghĩ bụng tiếp :
- Nghe đồn hai người này đã chết rồi, sao bây giờ chúng lại xuất hiện ở nơi đây?
Ông ta có vẻ không tin vội tiến lên hai bước, trợn mắt nhìn kỹ và đã nhận ra đúng là hai người đó rồi chứ không còn sai vào đâu được nữa !
Lúc ấy hình như Lôi Vân cũng nghe tiếng chân người, chàng vội nín khóc ngửng đầu lên nhìn, mới hay hai người vừa mới tới đó là thiếu phụ rất xấu xí với ông già áo đen mà mình đã gặp ở trên tửu lâu.
Thiên Mục Kỳ Tăng khẽ ho một tiếng, gượng làm ra vẻ trấn tỉnh, vừa cười vừa hỏi:
- Hai vị vừa tới đó có phải là Thiên Nhai Hiệp Lữ ấy không?
Ông già áo đen đột nhiên nhếch mép cười và lớn tiếng đáp :
- Không dám, không dám ! Người trong võ lâm đã ban cho lão phu một ngoại hiệu rất khó nghe !Hà hà...Cuồng Si Dương Võ Lâm. Hà hà, bây giờ lão phu không cuồng không si như trước nữa, có lẽ đã có thể thâu hồi lại được biệt hiệu ấy rồi đấy chứ?
Kỳ Tăng cả kinh nghĩ bụng :
- Ta đã đoán đúng. Người đàn bà xấu xí này thể nào cũng là Kỳ Xú Giáp Thiên Hạ chắc?

Nghĩ tới đó, ông ta liền lớn tiếng đỡ lời :
- Đó là người trong võ lâm không biết đại danh của tiên sinh nên mới xưng hô như vậy...
Ông già áo đen cười khẩy, trầm giọng nói tiếp :
- Lão phu không quan tâm đến điểm đó, năm xưa lão phu có chút cuồng si thật, nhưng cái tên Cuồng Si Dương Võ Lâm đã lừng lẫy giang hồ lâu năm chứ chưa thấy ai gọi đến tên họ của lão phu cả, cũng như cái tên Thiên Mục Kỳ Tăng của bạn vậy.
Lời nói của y tuy rất tầm thường, nhưng khi lọt vào tai Kỳ Tăng thì lại khiến lão hòa thượng giật mình đến thót một cái.
Thì ra hai mươi năm trước đây, lúc ấy Thiên Nhai Hiệp Lữ đang lừng danh ở trong võ lâm, rồi bỗng xảy ra một chuyện đó là vợ chồng Thiên Nhai Hiệp Lữ gởi thư khiêu chiến thiên hạ võ lâm.
Hội họp ở Trung Nhạc lần đó, vợ chồng Thiên Nhai Hiệp Lữ với hai thanh kiếm đã giết sạch mười tám cao thủ của thiên hạ đến dự hội, không có một người nào được sống sót hết. Nhưng sau đó, vợ chồng Thiên Nhai Hiệp Lữ bỗng im hơi lặng tiếng.
Thoạt tiên, thiếu phụ mà được người ta gọi là Kỳ Xú Giáp Thiên Hạ đã tuyên bố phải giết sạch tất cả những người trong võ lâm đẹp hơn y thị. Còn Cuồng Si Dương Võ Lâm, tức ông già áo đen này, thì y không biết thân thế và lai lịch của bổn thân, cũng không biết tên họ là gì, nên y đã tuyên bố phải giết sạch những nhân vật trong võ lâm đang giương oai mà có tên ho.....
Nghĩ đến chuyện đó, Thiên Mục Kỳ Tăng không kinh hoàng sao được? Ông ta lại nghe thấy ông già áo đen cười như điên như khùng nói tiếp :
- Thiên Mục Kỳ Tăng đừng có sợ hãi như thế nữa ! Bây giờ, lão phu đã là người có tên có họ rồi. Hà hà...Bây giờ lão phu tự đặt cho mình một cái biệt hiệu Quỷ Thủ. Hà hà...Lão phu họ Lệnh Hồ tên là Băng.
Lôi Vân đứng cạnh đó, để ý nhìn đôi quái nhân kia, bụng bảo dạ rằng :
- Việc này không có liên can gì đến ta, chi bằng ta bỏ đi trước thì hơn. Bây giờ, ta không có kẻ thù để trả thù nữa, nhưng ta phải tìm cho ra nhẽ tại sao sư phụ lại định giết chết ta như thế?
Nghĩ tới đó, chàng quay người đi luôn. Mới đi được hai bước, chàng đã thấy trước mắt tối sầm và đã nghe thấy người đàn bà xấu xí mặc quần áo rất lịch sự, với giọng rất nhu mì hỏi :
- Cậu bé, hãy ở lại đây chốc lát, ta có chuyện muốn hỏi cậu !
Lôi Vân thắc mắc vô cùng, ngạc nhiên hỏi :
- Có việc gì xin tiền bối cứ hỏi !

Thiếu phụ xấu xí ấy trợn ngược đôi lông mày lên, nhưng giọng nói vẫn nhu mì hỏi tiếp :
- Hồi nãy thiếu nữ ở trên tửu lầu có liên quan gì với cậu thế?
Lôi Vân lắc đầu đáp :
- Tiểu bối chỉ biết biệt hiệu của nàng là Xú La Sát, họ Lam tên là Tuệ Lâm thôi, chứ không có liên quan gì cả.
Thiếu phụ bỗng biến sắc mặt, giận dữ quát mắng :
- Mi nói thừa như thế làm chi ! Ta có cần hỏi ngươi những điều đó đâu !
Lôi Vân cũng nổi giận, cười khẩy, lạnh lùng trả lời :
- Không cần tôi nói, thì bà còn hỏi tôi làm chi?
Tính kiêu ngạo trời sinh của chàng lại nổi lên như trước.
Thiếu phụ xấu xí cả giận, giơ tay lên tát vào mặt Lôi Vân, tốc độ nhanh như điện chớp.
Lôi Vân vội nhún vai một cái, thân hình đã lướt ra ngoài xa hai bước, rồi chàng trợn trừng mắt lên, quát hỏi lại :
- Thế là nghĩa lý gì?
Thiên Mục Kỳ Tăng đột nhiên tiến lên một bước, với giọng nhu mì nói :
- Lôi Vân, con kể cho bà ta biết những chuyện mà con đã hay biết đi !
Lôi Vân hơi ngẩn người ra. Vừa rồi chàng đã có lòng kính ngưỡng lão hòa thượng, rồi bây giờ lại thấy ông ta ăn nói ôn tồn như vậy, mới cố nén lửa giận xuống, và lạnh lùng trả lời thiếu phụ xấu xí rằng :
- Quả thật tôi không có liên quan gì với Xú La Sát hết !
- Hãy khoan !....
Ông già áo đen nhanh như một mũi tên lướt tới trước mặt Lôi Vân, vẻ mặt tươi cười hỏi :
- Nhỏ này có phải họ Lôi đấy không?
Lôi Vân lạnh lùng gật đầu. Ông già lại cười ha hả hỏi tiếp :
- Ồ ! Thế ra ngươi là Lôi Vân đây. Có phải ngươi là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử.
Lôi Vân cảm thấy thắc mắc vô cùng, nhưng nghe thấy ông già nhắc nhở đến cái tên Trung Nhạc Chi Chủ, chàng không hiểu tại sao Âu Dương Tử lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế đối phó với mình, chàng lại giận dữ đáp :
- Phải thì sao? Không phải thì sao?
Thiên Mục Kỳ Tăng thấy chàng trả lời như thế liền cau mày lại nghĩ bụng :
- Việc này cũng không thể trách y tức giận sư phụ y như thế !
Nghĩ tới đó, ông ta liền nhìn ông già áo đen, vừa cười vừ xen lời nói :

- Phải thằng nhỏ này chính là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ.
Ông già nghe nói đột nhiên ngửng mặt lên trời cười như điên như khùng, thái độ có vẻ rất đắc chí. Lôi Vân thấy thế đã giận, quát hỏi :
- Người cười gì thế?
Ông già áo đen không thèm đếm xỉa tới chàng, vẫn cứ cười hoài, hình như ông ta đã có một việc gì rất đắc chí vậy.
Lôi Vân thấy thái độ của ông già rất đáng ghét, liền giơ tay lên ra chỉ nhanh như gió, nhằm Kiên Tỉnh huyệt ở trên vai ông ta điểm luôn.
Ông già áo đen vẫn cười như điên như khùng, chỉ thấy người của ông ta khẽ xoay một cái, đã ung dung tránh thoát được thế công của Lôi Vân luôn.
Lôi Vân thấy mình tấn công hụt thế đó, đang định ra tay tấn công tiếp, thì bỗng thấy vai bên phải đau nhức, cả cánh tay hầu như tê liệt, chỉ trong nháy mắt chàng đã thấy hơi sức của toàn thân đã phát tiết hết, không sao nâng được cánh tay ấy lên nữa.
Ông già đột nhiên nín cười và hỏi tiếp :
- Người ta gọi ta là Cuồng Si Dương Võ Lâm ! Hà ta làm việc quả có chút cuồng và có chút si thật. Hà hà...Tiểu tử nói thật cho ngươi biết, từ giờ trở đi, hễ ngươi có gặp sư phụ của ngươi, thì phải nên trợn to đôi mắt lên nhìn rõ một chút.
Nghe thấy ông ta nói như thế, Lôi Vân cả kinh, quên cả đau đớn, chịu nhịn không nổi mà vội nhảy xổ lên, với giọng khàn khàn quát hỏi :
- Người...người nói gì thế?
Thiên Mục Kỳ Tăng cũng cảm thấy lời nói của ông già áo đen bên trong có nguyên nhân gì đó, nên cũng tiến lên quát hỏi :
- Lệnh Hồ Băng, ngươi nói như thế có y nghĩa gì?
Thiếu phụ xấu xí kỳ lạ đột nhiên giận dữ quát bảo :
- Băng, anh nói gì thế?
Giọng nói bà ta nghe ra rất lạnh lùng, mỗi một tiếng nói như một mũi kiêm đâm vào ngực của Lôi Vân.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 15
TÀI BA CỦA QUỶ THỦ

Lôi Vân nghe nói biến hẳn sắc mặt, trong lòng rất thắc mắc, ngơ ngác bụng bảo dạ rằng :

- Chả lẽ y quen biết ân sư chăng? Dù có quen biết ân sư đi nữa, sao nhắc đến ân sư, mặt y lại tỏ vẻ khác lạ như vậy, và thốt ra những lời khiến ai cũng phải nghi hoặc như thế?
Nghĩ tới đó, chàng đưa mắt nhìn đôi mắt quái nhân. Khi nhìn đến mặt thiếu phụ xấu xí, chàng lại rùng mình đến thót một cái, vì lúc này thiếu phụ nhe bộ răng cải mã cười trông càng quái dị thêm. Chàng trầm ngâm giây lát, không sao chịu được, lại lớn tiếng hỏi :
- Người nói như thế có ý nghĩa gì?
Ông già áo đen lại cười vẻ rất hân hoan, và đắc trí, rồi đột nhiên y nín cười và lớn tiếng đáp :
- Lôi Vân, ba mươi năm trước, không một ai biết được tên tuổi của lão phu, cho nên mới gọi lão phu là Cuồng Si, hà hà... Bây giờ, lão phu kể cho ngươi biết được một chuyện. Hơn một tháng trước đây, lão phu tự đặt cho mình một cái biệt hiệu. Đồng thời, cũng nói rõ tên họ của mình rạ..hà hà... Thật đấy, từ khi ra đời tới giờ, lão phu cũng không biết tên họ của mình là gì, mãi đến năm ngoài bảy mươi, lão phu mới tìm thấy tên họ của mình.
Lôi Vân kinh hãi hỏi :
- Tên tuổi của tiền bối có liên quan gì đến tiểu bối đâu?
Thiếu phụ xấu xí lại nhe răng cười và bảo ông già kia rằng :
- Băng, nói cho y biết những chuyện ấy làm chi?
Thiếu phụ ấy mặt tuy xấu xí, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng êm tai.
Ông già Cuồng Si bỗng nín cười, nhưng mặt vẫn lộ vẻ đắc chí nói tiếp :
- Lão phu chã nói cho ngươi biết một lần rồi là gì? Nửa tháng trước đây, lão phu thực nghiệm một việc. Hà, ngươi biết lão phu tốn công ba ngày mà kết quả có thành tích gì? Hà hà...
Nói tới đó, ông ta lại nhìn thẳng vào mặt Lôi Vân mà nói tiếp :
- Nhỏ kia, lão phu họ Lệnh Hồ tên là Băng. Hà hà...tên họ này không xấu đấy chứ? Rồi lão phu lại tự đặt cho mình một cái biệt hiệu là Quỷ Thủ Tượng...
- Việc này có liên quan gì đến tiểu bối đâu? Tại sao lại nói những chuyện đó cho tiểu bối nghe làm chi?
- Hà hà...Ta chả nói rồi là gì? Ta muốn xem thành tích của ta đã khổ công ba hôm hiệu quả như thế nào. Hà, tiểu tử, ngươi có gặp sư phụ của ngươi không?
Lôi Vân thấy đối phương nhắc đến sư phụ của mình, ngoài sự cả kinh ra, chàng lại nghĩ đến tấn thảm kịch mà Âu Dương Tử đã đối phó với mình, nên chàng cười khẩy đáp:
- Cái gì? Chả lẽ cử chỉ của tiểu bối đã lầm, lại không có mặt mũi nào

dám gặp sư phụ của mình hay sao? Nói thật đây, bây giờ tiểu bối không muốn nhắc nhở đến ông ta nữa.
Lệnh Hồ Băng ngẩn người ra, hỏi tiếp :
- Ngươi có gặp sư phụ của ngươi không?
- Không gặp ! Hừ, từ giờ trở đi tiểu bối cũng không thèm gặp nữa...
Chàng vừa nói dứt, Lệnh Hồ Băng lại càng cười như điên như khùng thêm.
Lôi Vân có vẻ tức giận, liền nghĩ bụng :
- Từ giờ trở đi, hể ai nhắc nhở đến ân sư của ta, mặc dầu người đó là tiền bối hay không phải là tiền bối...
Chàng vừa nghĩ tới đó, Lệnh Hồ Băng lại cười khanh khách và nói tiếp :
- Ngươi chưa gặp thấy thì ngươi vẫn chưa biết rõ chuyện. Hà hà...sau này ngươi thể nào cũng phải phục tài ba của lão phu !
Thiếu phụ bỗng bật cười, xen lời nói :
- Băng, lại nhắc đến chuyện ấy đấy à?
- Phải ! Hà hà...bằng không sao tôi lại dám chịu nhận là Quỷ Thủ Tượng được, hà hà...
Lôi Vân thấy thế, đang bực mình bỗng phát giác không thấy hình bóng của lão hòa thượng nữa. Chàng quay đầu tìm kiếm, mơi hay Kỳ Tăng đang đứng ở chỗ cách mình khá xa. Chẳng nói chẳng rằng, chàng lướt tới cạnh khẽ hỏi :
- Tiền bối đã biết hai người này?
Kỳ Tăng nghiêm nghị khẽ bảo :
- Đừng nói nhiều, nếu không có việc gì thì con nên đi ngay. Còn nữa, lão tăng sẽ đi tìm kiếm con. Hai quái nhân này xưa nay vần là những người bán chánh bán tà, hễ dây dưa với chúng là suốt đời không được yên.
Lôi Vân nhận thấy lời nói của lão hòa thượng rất có lý liền quay người đi luôn. Ngờ đầu mới đi được hai bước, thì mắt bỗng tối sầm, vai trái đã tê tái.
Chàng ngững đầu nhìn, mới hay cổ tay trái của mình đã bị thiếu phụ xấu xí túm chặt. Chàng cả giận quát hỏi :
- Tiền bối ngăn tôi lại như thế làm chi?
Thiếu phụ tươi cười đáp :
- Ta chỉ cần hỏi ngươi một câu :
Hiện giờ Xú La Sát đi đâu rồi? Ta đi đâu có thể tìm kiếm được y thị?
- Tại sao tôi lại phải nói cho tiền bối hay?
- Ngươi không nói cho ta biết phải không? Lúc này mạch môn của ngươi đã bị kìm chế, chỉ trong giây lát tay người sẽ bị tàn phế...

Lôi Vân cố chịu nhịn đau nhức mà quát lớn :
- Dù chết tôi cũng không nói chọ..
Thấy chàng bướng bỉnh như vậy, thiếu phụ xấu xí đã nổi cơn giận, lạnh lùng nói tiếp:
- Ta có lòng tốt hỏi ngươi, ngươi lại không biết điều. Như vậy, đừng có trách mụ già này độc ác đấy nhé...
Y thị vừa nói vừa nhấn thêm hai thành chân lực. Lôi Vân gắn nghiến răng mím môi, dù đau đớn đến đâu chàng cũng không kêu la nửa lời. Cánh tay chàng đã bắt đầu run lẩy bẩy, cả mình mẩy cũng rung động theo, mồ hôi trên trán toát ra như tắm.
Thiên Mục Kỳ Tăng là người rất hiệp nghĩa, thấy thế vội tiến lên quát lớn :
- Lam Ngọc Bình, mau buông tay ra? Sao lại dùng thủ đoạn ấy đối phó với một tiểu bối như vậy? Không sợ thiên hạ chê cười hay sao?
Người đàn bà xấu xí kia liền cười ha hả đáp :
- Tiểu tử này bướng bỉnh lắm ! Hừ, những người tuổi trẻ không biết trời cao đất rộng gì hết, bây giờ chúng còn cứng đầu cứng cổ như vậy, nhưng chỉ mười năm sau, già này dám tin chúng không còn cá tính vô lý ấy nữa.
Y thị nói tới đó liền xoay tay hất một cái, Lôi Vân liền cảm thấy trong người nhẹ nhõm và không thấy đau đớn gì nữa. Chàng trợn ngược đôi mắt oán độc lên, nhìn người đàn bà xấu xí rồi đáp :
- Được ! Tôi sẽ nhớ vụ bị nhục này ! Bây giờ tôi xin nói cho bà biết, muốn kiếm Xú La Sát thì hai mươi lăm tháng sau cứ lên núi Vân Mộng sẽ gặp liền.
Nói xong, chàng quay người đi nhanh như một mũi tên phi đi luôn.
Thiên Mục Kỳ Tăng thấy thân pháp của chàng nhanh nhẹn như vậy cũng phải nghhĩ ngợi và nghĩ bụng :
- Sao thằng nhỏ này lại đánh bại được Thiết Tiên Thần Sát và đấu ngang tay với Bích Huyết Kỳ Tú? Ta không dám tin đó là sự thực được !
Sau ông ta nghĩ thân pháp của Lôi Vân, ông ta càng thắc mắc thêm và nghĩ tiếp :
- Với thân pháp của y vừa rồi, thì thắng sao nổi Thiết Tiên Thần Sát?
Điều này không những Thiên Mục Kỳ Tăng kinh ngạc như vậy mà cả Lôi Vân cũng kinh ngạc như vậy.
Chàng đi được hơn mười dặm, thấy tình hình khác hẳn. Mọi khi mỗi cái nhảy đi xa được hơn trượng, nhưng bây giờ thì chàng không thể nào tính đích xác được.
Chàng chỉ biết cái nhảy càng ngày càng ngắn hơn trước thôi.

Thiên Mục Kỳ Tăng nhìn theo Lôi Vân khẽ buông tiếng thở dài và nói :
- Bần tăng cáo biệt đây !
Nói xong, ông ta đi luôn. Ông ta đi Trung Nhạc, trái hướng hẳn với Lôi Vân.
Ông già áo đen tên Lệnh Hồ Băng, thấy Thiên Mục Kỳ Tăng với Lôi Vân cùng đi khỏi, mặt không lộ vẻ gì hết bỗng nhìn người đàn bà xấu xí vừa cười vừa nói :
- Bình, theo ý ngu huynh nghĩ, việc của ngu huynh thể nào cũng thành công.
Nửa tháng trước đây có một tên tự nhận là Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình...hà hà, tên ấy thiệt có mắt mà không biết núi thái sơn, y vô ý xông vào trong hang động của ngu huynh...lúc ấy, ngu huynh đang thực nghiệm...
Y như người điên khùng, khỏi cần biết người đàn bà xấu xí có để ý nghe hay không, vẫn đắc trí nói tiếp :
- Cái trò của ngu huynh làm rất khéo. Trước hết lấy một cái da mặt người còn tươi. Hà hà...điểm này đối với ngu huynh không khó khăn gì hết. Hễ kẻ nào tự tiện vào trong hang động của mỗ, là không bao giờ mỗ để cho tên đó sống sót cả.
Sáng sớm ngày hôm đó, ngẫu nhiên có một du khách đi lầm vào trong thạch động, mỗ liền giết y và lột da mặt của y để xử dụng.
Trong lúc mỗ đang lột da tên đó, thì hà hà...tên Hàn Thiên Cô Tú vừa xâm nhập vào trong hang động...
Người đàn bà xấu xí đột nhiên cười khẩy xen lời nói :
- Đại ca chả nói, hể ai xông vào trong thạch động đều bị đại ca giết chết cơ mà?
Lệnh Hồ Băng mỉm cười đáp :
- Thoạt tiên mỗ cũng có tâm ý ấy. Sau thấy tên nọ tự nhận là Hàn Thiên Cô Tú, hai mắt của y lóng lánh, tất nhiên là y có đôi chút công lực, cho nên mỗ mới vui vẻ hỏi y mấy câu. Ngờ đâu, những lời của y trả lời khiến mỗ cảm thấy rất hứng thú. Thì ra y tới kiếm Trung Nhạc Chi Chủ, người đứng đầu nhóm Giang Hồ Tam Kỳ. Trong lúc nói chuyện phiếm với nhau, mỗ hết sức giấu diếm võ công.
Hà hà, lúc ấy y hỏi tên họ mỗ, mỗ liền cho y biết mình là Quỷ Thủ Tượng...Lúc ấy mỗ chỉ tùy tiện nói ra như thế thôi, tên Hàn Thiên Cô Tú khoe khoang một hồi, y bảo y là cái gì một trong Quan Ngoại Nhị Tú, và y hỏi tại sao mỗ gọi là Quỷ Thủ...
Người đàn bà xấu xí bỗng xua tay và nói :
- Thôi, đừng nói nữa, tôi đã nghẹ..

Nhưng Quỷ Thủ Tượng vẫn ung dung nói tiếp :
- Hãy khoan, mỗ chỉ nói nốt câu chuyện đã...mục đích của mỗ làm mặt nạ giả Trung Nhạc Chi Chủ đã...
Người đàn bà xấu xí hình như vó vẻ hứng thú, bèn đỡ lời nói :
- Ồ, tôi cũng rất lấy làm lạ, vừa rồi đại ca nói cho tôi nghe, lúc nói về cái mặt nạ ấy, tôi đang định hỏi đại ca làm để làm chi?
- Hà hà, tên Hàn Thiên Cô Tú hỏi lai lịch của mỗ xong, mỗ liền cho y biết mỗ có thể làm được mặt nạ da người. Hà hà, mỗ tự khoe khoang một hồi, mà hồi trẻ mỗ đi khắp Trung Nguyên, người mỗ gặp mặt một hai lần rồi là có thể nhớ mặt người đó ngay..
Tên Hàn Thiên Cô Tú lại hỏi mỗ có thuộc mặt của Giang Hồ Tam Kỳ không? Mỗ gật đầu. Y liền móc túi lấy một nén bạc ra nhờ mỗ làm cho một cái mặt nạ Trung Nhạc Chi Chủ. Mỗ thấy việc làm ấy cũng lý thú, nên liền nhận lời y ngay, vày dặn y ba ngày sau đến lấy. Ba ngày sau, y đến lấy cái mặt nạ da người ấy đeo ngay vào mặt. Trước khi cáo từ, y hỏi mỗ có nhớ mặt Tam Tuyệt Nhị Quân không?
Người đàn bà xấu xí vội xen lời hỏi :
- Chắc đại ca còn nhớ được mặt của Tam Tuyệt Nhị Quân đấy chứ?
Nhưng tiểu muội không hiểu tại sao đại ca lại nhận làm chiếc mặt nạ Trung Nhạc Chi Chủ làm chi?
Lệnh Hồ Băng nghe thấy người vợ nói như vậy, vẻ mặt rầu rĩ u hoài, thở dài một tiếng, rồi gượng cười nói tiếp :
- Ngọc Bình, em còn nhớ năm xưa khi chúng ta đang hành đạo giang hồ không? Vì mặt của em...quá xấu...mà võ công của em lại quá cao cường. Người ta ghét bộ mặt xấu xí của em, ghen tỵ với võ công của em, nên đi tới đâu, chúng ta đều không được hoan nghênh.
Nói tới đó, có lẽ y quá khích động, liền la lớn :
- Như vậy, người đời có thể trách chúng ta quá khích được không? Hừ, phải mỗ chỉ e thiên hạ không loạn...thử nghĩ xem, trên giang hồ có hai Trung Nhạc Chi Chủ cùng xuất hiện một lúc. Tình thế sẽ hỗn loạn biết bao? Thôi chúng ta đừng nhắc nhở đến chuyện ấy nữa, nhưng điều này không thể trách mỗ được, đó là do Hàn Thiên Cô Tú đề nghị.
Hình như Lam Ngọc Bình đã phẩn nộ bởi lời lẽ của Lệnh Hồ Băng, nên y thị rất khích động đỡ lời :
- Phải, chúng ta phải trả thù thiên hạ !
Thì ra, ba mươi năm về trước, vợ chồng y, chồng rất anh tuấn phong lưu, vợ đẹp như hoa nở. Cả hai đều là đồ đệ của Kiếm Thánh Lăng Hư Tử. Võ công của hai người cao siêu hơn các cao thủ của các môn phái khác.

Hai người cùng xuất hiện trên giang hồ, thị có võ nghệ cao cường, không đầy hai tháng trời, tên tuổi đã lừng lẫy khắp thiên hạ, nhưng cảnh đẹp khó có thể duy trì được mãi mãi...
Lam Ngọc Bình luyện môn nội công tên là Thiết Diện Cương Khí, môn nội công ấy truyền từ Tây Vực. Nếu luyện thành công thì nội công ở trong người sẽ dồn được lên trên mặt khiến mặt của mình cứng như gang thép. Như vậy, kẻ địch không còn biết mình có nhược điểm nào mà tấn công nữa.
Phàm những người có võ công cao siêu, tất cả yếu điểm ở trên người có thể dùng cách tránh né nhảy nhót để phòng vệ, nhưng còn mặt thì phải dùng tay che kín mới được.
Không ngờ, lúc Lam Ngọc Bình luyện tập đang chuyển nội lực lên mặt, thì nội lực lại bỗng quay xuống bên dưới, lan đi khắp nơi...
Thế rồi, một thiếu nữ đẹp như hoa nở bỗng biến thành quỷ dạ xoạ..Nhưng không vì thế mà ảnh hưởng đến tình yêu của Lệnh Hồ Băng. Tuy vậy, tình hình cũng thay đổi rất lớn.
Lại thêm, võ công của vợ chồng y quá cao siêu, bị người ta ghen tức nên đi tới đâu cũng bị người ta đánh đuổi. Cũng may nhờ có võ công tuyệt thế mà hai vợ chồng đều hóa giãi được hết...Nhưng...ba năm sau, vợ chồng Lệnh Hồ Băng, biệt hiệu là Thiên Nhai Hiệp Lữ này đã thay đổi tính nết. Tính tình của hai người bỗng trở nên quá khiếp và giết người vô cùng.
Câu chuyện võ lâm ấy, người trong giang hồ đã lãng quên từ lâu rồi...
Lam Ngọc Bình lặng hồi lâu, bỗng trợn tròn xoe đôi mắt lên, hậm hực nói :
- Phải ! Đại ca làm đúng lắm. Giang hồ bình tĩnh quá lâu, chúng ta phải để cho giang hồ hỗn loạn một phen mới được...Nếu tên Hàn Thiên Cô Tú còn đến kiếm đại ca, thì đại ca cứ nhận lời làm cả mặt nạ Tam Tuyệt Nhị Quân cho y..Ba ngày hôm sau, em nghe người ta đồn chuyện Lôi Vân, bảo y không những là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, mà còn là truyền nhân cộng đồng của Tam Tuyệt Nhị Quân nữa. Năm đại môn phái lại đề cử Lôi Vân, một đứa trẻ chưa đầy hai mươi tuổi, làm Minh chủ, như vậy thật khó hiểu quá.
- Còn một điểm này ngu huynh cũng rất thắc mắc. Chúng ta đã hẹn ước với nhau, ba năm một lần, sở dĩ lần này ngu huynh sớm rời khỏi núi ba ngày cũng là vì việc của Lôi Vân làm Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân môn phái, và còn vì Hàn Thiên Cô Tú nhờ ngu huynh làm mặt nạ Tam Tuyệt Nhị Quân...
- Đại ca cứ làm xong cho y đi. Sau này, thiên hạ hỗn loạn ra sao,

không việc gì đến vợ chồng chúng ta cả...
Nói tới đó, y thị bỗng quay người về phía sau, đưa mắt nhìn bốn xung quanh.
Lệnh Hồ Băng cũng biến sắc mặt, vội quay người nhảy sang phía trái. Y liền thấy trong khu rừng ở phía đó đang có một cái bóng người chạy rất nhanh tới. Y giật mình đến thót một cái, hai mắt trợn tròn xoe tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi. Nhưng chỉ thoáng cái thôi, y đã vội làm ra vẻ như võ nghệ rất thấp kém mà khẽ bảo Lam Ngọc Bình rằng :
- Tên Hàn Thiên Cô Tú đã tới đây. Chúng ta phải làm ra vẻ võ công rất thấp kém, đừng để cho y biết lai lịch và thân phận của chúng ta.
Y chưa nói dứt, thì Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình đã phi thânh tới chỗ cách y chừng nửa trượng. Y còn lượn một vòng rồi mới hạ chân xuống đất.
Vừa trông thấy mặt Lệnh Hồ Băng, Cổ Thất Đình đã cười ha hả một hồi, mới hớn hở nói :
- Lão trượng, thật không ngờ lại gặp được lão trượng ở nơi đây. Mỗ định đi Trung Nhạc tìm kiếm lão trượng đấy.
Lệnh Hồ Băng gượng cười hỏi :
- Lão đệ kiếm mỗ có việc gì thế?
Hàn Thiên Cô Tú đột nhiên quay người một vòng, rú lên một tiếng thật dài, rú xong y mới nói tiếp :
- Hà hà...lão trượng, tại hạ muốn kiếm lão trượng là định nhờ lão trượng làm hộ mặt nạ đấy.
Trong rừng, nơi mà Cổ Thất Đình vừa chạy ra, đã có tiếng rú quái dị khác trả lời tiếng rú của Cổ Thất Đình. Tiếng rú vừa dứt, một cái bóng trắng nhanh như điện chớp phi ra theo.
Lệnh Hồ Băng làm ra vẻ sợ hãi, ngửng đầu nhìn và nghĩ bụng :
- Thân pháp của người này nhanh nhẹn như vậy, công lực của y ắt phải phi phàm.
Cổ Thất Đình rất đắc trí, ngửng đầu lên, lớn tiếng kêu gọi :
- Phong lão đệ, vị này là Quỷ Thủ Tượng Lệnh Hồ tiên sinh mà ngu huynh vẫn nói cho lão đệ hay đấy. Hà hà...Từ giờ trở đi, chúng ta còn phải nhờ vả Lệnh Hồ tiên sinh rất nhiều, Phong lão đệ mau lại đây làm thân đị..
Người nọ chính là Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao. Y vừa ngừng chân lại, liếc nhìn Lệnh Hồ Băng với người đàn bà xấu xí, mặt đã lộ vẻ kinh ngạc, sau nghe thấy Cổ Thất Đình giới thiệu, hình như y mới yên tâm, và cười ha hả luôn.
Lệnh Hồ Băng nhìn mặt Phong Tề Giao một cái rồi nghĩ bụng :

- Hà, thật là các ngươi sui đến nơi rồi. Tên này là Phong Tề Giao, mà y lại không nhận ra vợ chồng Thiên Nhai Hiệp Lữ này. Hừ ! Như vậy càng hay, ta giả bộ làm như không biết y bao giờ...
Nghĩ như vậy, y cũng lớn tiếng cười và hỏi :
- Làm mặt nạ ư? Chẳng hay người muốn làm mặt nạ của ai?
Cổ Thất Đình nhếch mép cười, rồi đáp :
- Mặt nạ của tiên sinh chế ra, có thể nói là nhất tuyệt. Bây giờ, Cổ mỗ bỗng nghĩ ra một chuyện, đó là Tam Tuyệt Nhị Quân đã mất tích trên giang hồ từ hồi năm năm về trước, nghe đồn chúng đã chết rồi. Hiện giờ, lục lâm quần kiệt của thiên hạ như rắn không đầu...hà hà.. Cổ Thất Đình nói tới đó mắt lộ vẻ gian ác và bụng bảo dạ rằng :
- Ta cứ nói rõ sự tình cho y hay. Hừ, chờ y làm xong mặt na.....ta ra tay diệt khẩu...
Nghĩ tới đó, y lại nói tiếp :
- Quả thật là vì tại hạ thấy lục lâm của thiên hạ bị những bọn tự xưng là chính đạo hiệp sĩ giết hại một cách thảm khốc, cho nên mỗ...
Lệnh Hồ Băng lớn tiếng cười, át giọng Cổ Thất Đình và đỡ lời :
- Có phải ý của lão đệ muốn chế mặt nạ của Tam Tuyệt Nhị Quân, giả làm Tam Tuyệt Nhị Quân để rồi chỉ huy lục lâm trong thiên hạ không? Hà hà, hùng tâm này của lão đệ rất lớn...
Thoạt tiên, Cổ Thất Đình rất kinh ngạc, nhưng sau y gượng cười đáp :
- Phải ! Tại hạ không nhẫn tâm trông thấy các anh em cứ bị rụt đầu rút cổ và bị bọn cho mình là hiệp nghĩa chính đạo đàn áp. Nếu không vì vậy, Cổ mỗ chả cần phải nhờ lão trượng làm mặt nạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Nhưng,...
Lệnh Hồ Băng vội xua tay :
- Thôi lão đệ khỏi phải nói nhiều nữa ! Lão phu thế nào cũng làm mấy cái mặt nạ ấy cho lão đệ. Nhưng mục đích làm mặt nạ của lão phu là ngân lượng, chứ lão phu không được rảnh để ý đến việc lão đệ dùng những mặt nạ đó để làm chi?
Hà hà...
Cổ Thất Đình nghe nói cả mừng, vội thò tay vào túi lấy mấy nén bạc và tươi cười đưa cho Lệnh Hồ Băng và hỏi tiếp :
- Lệnh Hồ tiên sinh, liệu mười lăm ngày sau đã làm xong được chưa?
Lệnh Hồ Băng tươi cười đỡ lấy mấy nén bạc của Cổ Thất Đình, cố ý làm ra vẻ hoan hỉ cười hi hí đáp :
- Xin yên tâm, lão phu rất trọng chữ tín. Hà hà...
Vừa nói lão vừa bỏ mấy nén bạc vào trong túi.

Phong Tề Giao bỗng tiến lên hai bước, lớn tiếng quát bảo :
- Hãy khoan !
Đồng thời, y trố mắt nhìn Lệnh Hồ Băng mặt lộ vẻ hoài nghi và hỏi :
- Ông già này cứ nhận tiền bừa như vậy, ông căn cứ vào đâu mà dám nói có thể làm được mặt nạ Tam Tuyệt Nhị Quân?
Thấy thái độ của Phong Tề Giao, Lệnh Hồ Băng đã tức giận, chịu không nổi nhưng vẫn cố là ra vẻ thản nhiên vừa cười vừa đáp :
- Vị lão đệ này quá lo xa thực ! Hồi nhỏ lão phu là một đứa trẻ mồ côi, một thân một mình lang bạc giang hồ hơi hai mươi năm trời. Bất cứ nhân vật nào có chút tên tuổi ở trên võ lâm, lão phu chỉ nhắm mắt lại là có thể mô tả được hình dung của người đó ra ngay. Huống hồ Tam Tuyệt Nhị Quân lại là những người lừng danh nhất thời như thế. Ngay lão đê.....hà hà, chỉ trong ba ngày, lão phu cũng có thể làm ra được cái mặt nạ giống hệt lão đệ.
Phong Tề Giao mặt biến sắc, trong lòng càng hoài nghi thêm, rồi y rất khích động quát hỏi :
- Cái gì? Ngươi nói...ngươi nhận được mặt ta ư?
Vẻ mặt vẫn thản nhiên, Lệnh Hồ Băng vừa cười vừa đáp :
- Lão đệ, sao lão phu lại không nhận ra được lão đệ? Lão phu có một biệt tài thiên phú, bất cứ ai hễ lão phu gặp mặt một lần, là đã in sâu được hình dung của người đó vào trong đầu óc liền.
Sợ hai người gây gổ với nhau, Cổ Thất Đình vội tiến lên cười ha hả xen lời nói :
- Phong lão đệ chớ nên đa nghi như thế. Hà hà, Lệnh Hồ tiên sinh mười lăm hôm sau Cổ mỗ lên Trung Nhạc lấy hàng đấy nhé?
Lệnh Hồ Băng mỉm cười đáp:
- Cổ lão đệ, lần này mỗ làm mặt nạ cho lão đệ ngoài tiền bạc ra, mỗ còn cần một số đồ dùng...
Cổ Thất Đình nghe nói xầm nét mặt lại ngay và nghĩ bụng :
- Lão già này xoay thêm tiền của ta chăng? Được ngươi muốn gì thì cứ việc đòi hỏi đi, chờ hôm nào ngươi trao hàng cho ta xong, chính là ngày ta lấy đầu của ngươi đấy...
Lệnh Hồ Băng rất không ngoan, hình như đọc được nhừng gì Cổ Thất Đình nghĩ ngợi, nhưng y vẫn lớn tiếng cười và nói tiếp :
- Lão phu phải làm năm cái mặt nạ một lúc trong thời gian ngắn ngủi, như thế lão phu không đủ tài đi tìm kiếm được năm cái da mặt nhiều như vậy...
Cổ Thất Đình nghe nói càng tức giận, bụng bảo dạ rằng :
- Giỏi lắm, ngươi cứ làm khó dễ lão phụ..
Không ngờ đồ dùng mà Lệnh Hồ Băng đề nghị đó lại khiến y rất ngạc

nhiên.
Lệnh Hồ Băng lạnh lùng nói tiếp :
- Muốn làm mặt nạ da người, tài liệu cần dùng chính là da mặt của người.
Nói thực với lão đệ, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, bảo lão phu đi lột năm cái da mặt tươi của năm người sống một lúc thì lão phu không sao làm nổi...
Cổ Thất Đình nghe nói xong nguôi cơn giận, nhưng lại hoài nghi ngay vội đáp:
- Dễ lắm ! Dễ lắm ! Trong ba ngày, Cổ mỗ sẽ đem những đầu lâu còn tươi lên thạch động ở Trung Nhạc cho lão trượng.
Cổ Thất Đình là một nhân vật kiêu hùng đại ác độc như thế, bảo y giết một lượt năm người thực dễ như trở bàn tay, cho nên y mới nhanh nhẩu nhận lời như vậy.
Lệnh Hồ Băng lại nói tiếp :
- Lão đệ hãy khoan đã !
- Còn chuyện gì nữa?
- Da mặt người dùng làm mặt nạ, tốt nhất là những da mặt của cách thanh niên trên dưới hai mươi tuổi. Vì da mặt của nhưng người ở lứa tuổi đó hãy còn mềm và non, dễ làm hơn.
Nói xong Lệnh Hồ Băng giơ tay lên chỉ Lam Ngọc Bình, người đàn bà xấu xí đang đứng cạnh mà nói tiếp :
- Hà hà, để lão phu giới thiệu cùng lão đệ. Người này là tiện nội, Hà hà, thôi lão phu có việc phải đi ngay, cần nhất là mấy cái da mặt người đó lão đệ càng đem tới sớm ngày nào hay ngày ấy. Hà hà..
Nói xong, y với Lam Ngọc Bình lớn bước đi luôn. Vợ chồng y đã có võ công siêu phàm nhập thánh nhưng lúc đi lại rất chậm chạp, không khác gì người thường vậy.
Cổ Thất Đình nhìn theo vợ chồng Lệnh Hồ Băng cho tới khi hút bóng, mới cười vẻ đắc trí và nói với Phong Tề Giao rằng :
- Vừa rồi lão đệ quá lo âu một chút đấy. Vẫn biết hành động của lão Quỷ Thủ Tượng đáng nghi thực, nhưng với tài ba của chúng ta thì làm sao mà không kiềm chế nổi y? Qúy hồ chúng ta nhận mặt nạ xong là huỷ y ngay cho rảnh.
Phong Tề Giao vẫn còn nghi ngờ đáp :
- Một người đàn bà xấu xí, một lão già quái di.....
Nói tới đó, giọng nói của y càng nhỏ thêm, hầu như lẩm bẩm tự nói vậy :
- Ta chỉ mong không phải là vợ chồng chúng !
Đột nhiên y lớn tiếng hỏi :

- Cổ huynh, nếu vạn nhất võ công của chúng ta địch không nổi Quỷ Thủ Tượng thì sao?
Cổ Thất Đình cười ha hả đáp :
- Lão đệ đa nghi thực. Dù võ công của Quỷ Thủ Trượng có cao siêu hơn được Giang Hồ Tam Kỳ đi chăng nữa, Cổ mỗ cũng có cách kìm chế nổi y. Hà hà, chả lẽ lão đệ đã quên rồi hay sao, mỗ trong người có cái lưới Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt của Xích Mi Thần Quân. Hà hà, trong lúc xuất kỳ bất ý, mỗ đột nhiên dùng cái lưới đó thì dù y có tài ba đến đâu cũng không thể nào thoát khỏi được...À, chúng ta phải mau đi tìm kiếm năm thanh niên đã, hà hà...
Nói tới đó, y ngắm nghiền hai mắt lại lẩm nhẩm tính ngày giờ, rồi lại đắc trí cười như điên như khùng nói tiếp :
- Như vậy chúng ta vẫn đủ thì giờ để đi dự vụ gia phong Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ ở trên núi Vân Mộng vào hai mươi lăm tháng sau. Hà hà, chờ lúc Lôi Vân được gia phong xong, chúng ta sẽ làm Xích Mi Thần Quân với Vân Thái Thư Sinh xuất hiện, như vậy có phải là thú biết bao không? Hà hà...
Tiếng cười của y thực là rùng rợn.
Phong Tề Giao rất khen ngợi và khâm phục nhìn Cổ Thất Đình hồi lâu, rồi y cũng tỏ vẻ đắc trí cười như điên như khùng theo.
Ngày hôm sau, trong một cái làng ở lân cận đó đã có năm thanh niên mất tích. Khỏi cần nói, quý vị cũng biết đó là kiệt tác của Cổ Thất Đình với Phong Tề Giao. Năm thanh niên bị mất tích đó đã bị hy sinh dưới chưởng của chúng.
Trời mới sẩm sẩm tối, Cổ Thất Đình với Phong tề Giao đã đem năm cái đầu lâu đỏ hỏn đi núi Trung Nhạc ngay.
Lệnh Hồ Băng đỡ lấy năm cái đầu lâu, liền thay đổi kế hoạch và hẹn Cổ Thất Đình mười lăm ngày sau ở trên đỉnh núi Vân Mộng sẽ trao cho y năm cái mặt nạ giống hệt Tam Tuyệt Nhị Quân.
Thấy Lệnh Hồ Băng hẹn trao hàng ở trên đỉnh núi Vân Mộng, Cổ Thất Đình rất nghi ngờ, nhưng lại rất hợp với tâm lý của y, nên y đã quyết định là nhận mặt nạ xong sẽ giết chết ông già này ngay, giết ở trên đỉnh núi Vân Mộng lại càng tiện hơn. Vì thế mà y không do dự gì hết, liền nhận lời ngay.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 16
DƯỚI NÚI VÂN MỘNG

Lúc ấy gió thu hiu hắt, lá rụng như mưa, bỗng có một thiếu niên xuất hiện ngay ở giữa khung cảnh đó ngửng mặt lên nhìn trời, rồi lại nhìn xuống dưới đất mặt lộ vẻ ngơ ngác.
Thiếu niên ấy chính là Lôi Vân, chàng bỗng chợt khẽ rú lên một tiếng thực dài, rồi lẩm bẩm tự nói :
- Thực không ngờ, ta lại bị lôi cuốn vào xoáy lốc này...Bây giờ, mục đích của ta đã bị mất, hà...ta biết kẻ thù đã chết, đáng lẽ ta phải vui vẻ và hân hạnh mới đúng. Nhưng nhờ điều tra tìm kiếm kẻ thù, không ngờ lại tìm thấy mặt trái của giang hồ gian ác.
Nói tới đó, chàng thở dài một tiếng và hình như hiểu rõ hơn trước nên lại nói tiếp :
- Tại sao trước khi chết, ông ta lại không nói rõ sự thể cho tay hay? Tại sao...tại sao khiến ta cứ mù quáng đi tìm kiếm kẻ thù. Đến bây giờ ta mới phát giác những kẻ thù đều chết, ta biết đã muộn rồi, ta đã biến thành kẻ địch chung võ lâm. Ông ơi ! Ông bảo cho cháu biết đi ! Cháu phải nên làm như thế nào? Chả lẽ cháu đi làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm chăng? Nhưng nếu cháu không làm Minh chủ ấy thì biết làm gì? Bây giờ không những sư phụ đã hiểu lầm cháu mà lại còn muốn giết cho được cháu mới can tâm. Cháu đa làm sai lầm việc gì, mà sư phụ lại ghét hận cháu đến như thế?
Đang lúc ấy trên không bỗng có mấy con cú kêu đêm bay qua, tiếng kêu của chúng làm cho Lôi Vân phải sờn lòng rợn tóc gáy. Chàng lại tiếp tục đi về phía trước, nhưng vết thương lại đau nhức, chàng hoảng sợ nghĩ bụng :
- Có lẽ vết thương của ta càng ngày càng nặng thêm, nên thân pháp của ta mới không được nhanh nhẹn như trước? Chả lẽ vết thương đó đã làm ảnh hưởng đến công lực của ta?
Lúc ấy, chàng mới chứng thực ý nghĩ của mình không sai, liền lẩm bẩm nói tiếp :
- Phải rồi ! Vết thương của ta ở gần xương tỳ bà thì tất nhiên công lực phải giảm bớt rất nhiều.
Chàng bỗng cảm thấy chán nản vô cùng, ngửng đầu lên nhìn trăng tàn sao thưa hồi lâu, mới buột miệng nói tiếp :
- Ngày mốt đã là ngày ta làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm ! Sư phụ đã ghét ta như vậy, chi bằng đã trót thì trét, ta hãy mượn thế lực của tà phái để sáng tạo sự nghiệp của ta đã.
Chàng mới nói tới đó lại bỗng nghe thấy mấy tiếng cú kêu nữa, hình như chúng bị kinh hoàng mà kêu chư không phải là tiếng kêu bình thường. Chàng vội lắng tai nghe, quả có tiếng tà áo bay trước gió

phần phật rất khẽ vọng tới. Chàng vội núp ngay vào sau một thân cây cổ thụ.
Một lát sau, chàng đã thấy hai người đi rất nhanh tới, người đi đầu nói :
- Ngọc Bình, có lẽ Cổ Thất Đình sắp tới rồi đấy. Lát nữa phải đề phòng y giở thủ đoạn ác độc ra. Vạn bất đắc dĩ lắm, chúng ta mới cho chúng biết thân phận và lai lịch của mình.
Lôi Vân đã nhận ra người vừa nói đó chính là Quỷ Thủ Tượng Lệnh Hồ Băng, mà nửa tháng trước mình đã gặp gỡ. Như vậy khỏi cần phải nói ra, người thứ hai thể nào cũng là người đàn bà rất xấu xí rồi.
Chàng lại nghĩ đến việc đã xảy ra ở trên tửu lầu, thấy hai quái nhân này biểu diễn nội công hãn thế tuyệt tục. Chàng vừa nghe Lệnh Hồ Băng nói xong, lại nghe thấy phía sau có tiếng cười như điên như khùng. Chàng vội quay lại nhìn, đã nhận ra hai người này chính là Cổ Thất Đình với Phong Tề Giao, người mà Thiên Nhai Hiệp Lữ đang chờ đợi.
Vì tốc độ của chúng quá nhanh, nên chúng không phát giác được Lôi Vân đang ẩn núp trong thân cây.
Cổ Thất Đình vừa tới nơi đã cười ha hả hỏi Lệnh Hồ Băng rằng :
- Tiên sinh thật là người có tín. Hà hà, món hàng đó đã đem tới chưa?
Lệnh Hồ Băng vừa cười vừa đáp :
- Cổ lão đệ cứ yên tâm, lão phu đã nhận tiền bạc của lão đệ thì có khi nào lại thất tín. Hà hà...
Nói xong, y liền móc túi lấy ra một gói nhỏ gói bằng da dê đưa cho Cổ Thất Đình nói tiếp :
- Hàng ở cả trong này, lão đệ đã hài lòng rồi đấy chứ?
Cổ Thất Đình đỡ lấy cái gói ấy, không giở ra xem ngay, thuận tay bỏ luôn vào túi rồi vừa cười vừa đáp :
- Thế là vụ giao dịch của chúng ta đã xong.
Lệnh Hồ Băng mỉm cười đi tới chỗ cạnh người đàn bà xấu xí và khẽ nói :
- Ngọc Bình, chúng ta đi thôi.
Cổ Thất Đình bỗng cười khẩy, mặt lộ vẻ sát khí, thò tay vào trong túi rồi lại từ từ rút ra. Nhưng khi rút tay ra thì tay y đã đeo cái bao tay da hươu rồi. Cử chỉ của y rất chậm chạp, nên Lôi Vân núp ở phía sau thân cây đã trong thấy rõ mồn một, tim của chàng suýt tý nữa thì nhảy bật ra khỏi lòng ngực.
Phong Tề Giao cười khẩy và nói :
- Cổ đại ca, chúng ta hà tất phải tốn công như thế làm chi, mỗi người

chúng ta cho chúng một chưởng có phải là nhanh nhẩu hơn không?
Lệnh Hồ Băng nghe nói liền quay đầu hậm hực nhìn Phong Tề Giao, nhưng vẫn cười ha hả hỏi lại :
- Lão đệ này nói như vậy là ám chỉ ai thế?
Y chưa nói dứt, bộ mặt xấu xí của Lam Ngọc Bình đã xầm lại ngay, trông càng khủng khiếp thêm. Thân hình của thị nhanh như gió đã lướt tới cạnh Lệnh Hồ Băng và bật ra một tiếng cười rất lạnh lùng và tàn khốc, rồi lầm lỳ nói :
- Ngươi nói gì? Có phải định cho chúng ta mỗi người một chưởng đấy không?
Hà hà...
Tiếng cười của y thị rất trong trẻo thánh thót và xuôi tai. Không riêng gì Cổ Thất Đình với Phong Tề Giao, mà cả Lôi Vân núp ở sau thân cây cũng cảm thấy tiếng cười của y thị lúc thì vui tai, lúc thì nhức óc, và tựa như có rất nhiều mũi kim đâm vào tai mọi người vậy.
Lúc này, Cổ Thất Đình mới giật mình kinh hãi và nghĩ bụng :
- Ta kém cỏi thực, không trông ra người đàn bà xấu xí này lại có công lực thâm hậu đến như thế. Cũng may y thị chưa biết ta có cái lưới Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt, như vậy ta có thể đấu với chúng...
Nghĩ tới đó, y liền tiến lên một bước cười khỉnh đáp :
- Lệnh Hồ tiên sinh, việc này không thể trách được Cổ mỗ ác độc. Vì việc của Cổ mỗ nhờ tiên sinh làm, không thể nào để cho tiên sinh tiết lộ ra bên ngoài.
Lệnh Hồ Băng chỉ nghiêm nét mặt lại thôi, chứ không hề sợ gì hết và ung dung đưa mắt nhìn bốn chung quanh một vòng, rồi y lại đưa mắt nhìn vào thânh cây mà Lôi Vân đang ẩn núp vừa cười vừa đáp :
- Hà hà, Cổ lão đệ đừng có nằm mơ nữa. Dù lão phu không nói cũng có người đã biết rõ chuyện.
Cổ Thất Đình nghe nói cả kinh, đưa mắt nhìn bốn chung quanh một vòng và sợ sệt hỏi :
- Tiên sinh nói nơi đây có người ư?
Lệnh Hồ Băng đắc trí cười và đáp :
- Phải ! Lệnh Hồ Băng không nói chuyện này cho người khác biết đâu, nhưng đã có người nghe thấy thì lão phu không chịu trách nhiệm.
Phong Tề Giao mặt bỗng biến sắc hoảng sợ lên tiếng hỏi :
- Hai người là Thiên Nhai Hiệp Lữ phải không?
Lệnh Hồ Băng cười khẩy đáp :
- Phải ! Hai chúng ta đây chính là Thiên Nhai Hiệp Lữ.
Nói tới đó, y đột nhiên quát lớn :

- Nhỏ kia, đừng có dấu diếm như thế nữa, mau ra đây đi. Lão phu đã sớm biết ngươi ẩn núp ở đó từ lâu rồi.
Lôi Vân giật mình kinh hãi. Chàng không ngờ Lệnh Hồ Băng lại có công lực thâm hậu như vậy, mình ẩn núp ở sau thân cây không hề cử động chút nào, mà cũng bị y biết rõ được. Nếu y không có công lực kinh người, thì làm sao mà biết rõ như thế?
Chàng liền đánh liều phi thân ra.
Cổ Thất Đình với Phong Tề Giao nghe nói có người núp ở sau thân cây đã cả kinh, bây giờ lại thấy người đó là Lôi Vân chúng càng kinh hãi thêm, nhất là Cổ Thất Đình.
Lệnh Hồ Băng lớn tiếng cười vang và nói :
- Họ Cổ kia, chúng ta giao dịch với nhau, chắc việc này Lôi Vân vẫn chưa biết đâu, nhưng nếu y biết thì ta không chịu trách nhiệm đâu nhé. Ta có thể bảo đảm với ngươi không khi nào ta lại tiết lộ cho người thứ hai biết chuyện này đâu.
Hà hà...
Y vừa nói tới đó bỗng sầm nét mặt lại giận dữ quát lớn :
- Hành tung của vợ chồng chúng ta cũng không thể tiết lộ được. Hừ, nếu người ngoài mà biết tin Thiên Nhai Hiệp Lữ tái xuất hiện giang hồ, chúng ta sẽ bẻ đầu hai ngươi ngay.
Hàn Thiên Cô Tú thấy Lệnh Hồ Băng ở trước mặt Lôi Vân nói như vậy, y sợ hãi đến mất hết hồn vía và rùng mình đến thót một cái.
Lôi Vân cũng ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ bụng :
- Không hiểu Hàn Thiên Cô Tú với y có âm mưu gì thế?
Hình như Phong Tề Giao rõ kế hoạch của mình với Cổ Thất Đình bị Lôi Vân hay biết, nên ngoài sự sợ hãi ra, y còn nổi sát khít và nghĩ bụng :
- Nơi đây, ngoài Thiên Nhai Hiệp Lữ ra, không còn người nào xa lạ. Hừ, chỉ tiếc ta không có cách gì địch nổi Thiên Nhai Hiệp Lữ, bằng không ta sẽ giết chết cả ba ngay tại chỗ.
Lệnh Hồ Băng bỗng đảo tròn đôi ngươi một vòng, liếc nhìn mọi người một lượt, rồi nhếch miệng cười và nói với người đàn bà xấu xí kia rằng :
- Ngọc Bình, chúng ta đi thôi. Hừ, chắc chúng chả dám tiết lộ hành tung của chúng ta đâu !
Nói xong, y phi thân đi luôn. Lần này, hình như y chả cần phải giấu diếm tài ba như trước nữa, nên vợ chồng y chỉ nhảy nhót mấy cái đã mất dạng ngay.
Cổ Thất Đình chờ Thiên Nhai Hiệp Lữ đi khỏi, liền thở hắt ra một tiếng và nghĩ bụng :

- Khi mình gặp Lệnh Hồ Băng, lời nói của mình với Lệnh Hồ Băng đã lọt vào tai Lôi Vân rồi. Có lẽ y đã biết việc ta nhờ Lệnh Hồ Băng làm mặt nạ da người rồi...Nhưng vừa rồi, ta với Lệnh Hồ Băng toàn nói lóng với nhau, như vậy Lôi Vân làm sao biết được âm mưu của ta?
Nghĩ tới đó, y mới bớt sợ, cố ý lớn tiếng cả cười và hỏi Lôi Vân rằng :
- Lôi lão đê.....hà hà...thật là quả đất tròn có khác. Chúng ta lại tái ngộ nơi đây.
Lôi Vân đã nghi ngờ Cổ Thất Đình rồi, nên chàng cười khẩy một tiếng, lạnh lùng hỏi:
- Vừa rồi, ngươi với Lệnh Hồ Băng có hiệp định gì với nhau?
Vì vừa rồi chàng đã quyết định mình sẽ làm Minh chủ của lục lâm, nên lúc này lời nói của chàng cũng hống hách lắm, hầu như là ra lệnh cho đối phương vậy.
Cổ Thất Đình ngẩn người ra suy nghĩ giây lát, rồi lớn tiếng cười và đáp :
- Ồ, lão phu đã quên. Bây giờ, thân phận của anh em đã khác hẳn xưa kia rồi. Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái. Hà hà...lão đệ cũng hơi đắc trí một chút.
Nói tới đó, hai mắt của y lại lộ sát khí và bụng bảo dạ rằng :
- Ta muốn làm bá chủ thiên hạ lục lâm thì thể nào cũng phải diệt trừ tiểu tử này trước.
Nói xong, y nắm tay lại, từ từ tiến tới gần Lôi Vân.
Lôi Vân cũng phát giác thần sắc của đối phương khác lạ, chàng đã đề cao cảnh giác và bỗng nghĩ ra được một kế, vội tự nhủ rằng :
- Bây giờ ta là Minh chủ cuả Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái. Phong Tề Giao mặc áo màu trắng kia chính là môn hạ của Vân Thái Thư Sinh, theo đúng lý ta có thể sai bảo y được !
Nghĩ tới đó, chàng lớn tiếng hỏi Phong Tề Giao rằng :
- Phong Tề Giao, ngươi có biết hiện giờ thân phận của ta là gì không?
Trước không khi Thiên Nhai Hiệp Lữ chưa bỏ đi, Phong Tề Giao đã có ý giết chết cả vợ chồng Lệnh Hồ Băng với Lôi Vân một lúc. Bây giờ, Thiên Nhai Hiệp Lữ bỏ đi rồi, y lại càng không phải e gì hết, muốn ra tay giết chết Lôi Vân ngay.
Lúc ấy, Cổ Thất Đình đã tiến tới gần Lôi Vân. Thấy tình thế rất nghiêm trọng, Lôi Vân biết Cổ Thất Đình định giết mình rồi, chàng vội lùi phía sau hai bước, giơ song chưởng bảo vệ lấy trước ngực rồi quát hỏi :
- Phong Tề Giao, ngươi đã biết ta là Minh chủ của năm môn phái, ta có thể sai bảo được ngươi...

Phong Tề Giao hơi hoảng sợ, ngửng đầu lên đã thấy Cổ Thất Đình tuy đã tiến tới gần, nhưng Lôi Vân đã bắt đầu đề phòng, và y biết công hiệu của Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt. Vả lại, cũng biết võ công của Lôi Vân rất cao siêu, nếu dùng cái lưới Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt tấn công lén Lôi Vân chưa chắc đã ăn thua gì, nên y liền nghĩ bụng:
- Ta nên dùng kế làm cho y chú ý sang nơi khác...
Nghĩ tới đó, y gượng làm ra vẻ tươi cười và đáp :
- Tất nhiên, Lôi thiếu hiệp đã là Minh chủ của năm môn phái, Phong Tề Giao này là môn hạ của Vân Thái, thì phải nghe lệnh của thiếu hiệp.
Lôi Vân lại thấy Cổ Thất Đình tiến lên một bước nữa, chàng lại lui về phía sau một bước quá bảo tiếp :
- Phong Tề Giao, ta ra lệnh cho ngươi phải nói cho ta biết, vừa rồi Lệnh Hồ Băng đã hiệp định gì với Cổ Thất Đình?
Chàng chưa nói dứt, Cổ Thất Đình đã cười khẩy và đỡ lời :
- Lôi Vân, ngươi muốn biết phải không? Để ta nói cho ngươi biết thì hơn.
Lôi Vân vẫn ung dung lui về phía sau một bước, giận dữ quát tháo :
- Họ Cổ kia, ngươi nói thì cứ nói đi, sao ngươi cứ tiến tới gần ta làm chi?
Cổ Thất Đình đã cười nhạt một tiếng, phi thân nhảy lên, giơ tay phải lên ném một cái. Đã có một đám mây đỏ nhằm người Lôi Vân úp chụp xuống.
Lôi Vân thấy thế cả kinh, vội cúi người sát đất và xoay một vòng đã lướt ra ngoài xa hơn trượng, rồi mới đứng dậy. Chàng càng tức giận thêm quát hỏi thêm :
- Cổ Thất Đình ! Ngươi làm trò gì thế?
- Làm trò gì ư?
Cổ Thất Đình thấy mình tấn công lén chẳng ăn thua gì, càng tức giận thêm, chỉ thấy tay y lật ngữa một cái, đám mây đỏ bỗng thâu nhỏ lại, đồng thời y nhảy lên giơ chưởng tấn công tiếp.
Lôi Vân thấy thế công của đối phương lợi hại như vậy, vội giở môn khinh công độc đáo ra tránh né, đồng thời lại xử dụng Cô Y Tuyệt Chưởng tuyệt nghệ của Trung Nhạc Chi Chủ ra để phản công.
Chàng tức giận Cổ Thất Đình đã tấn công lén, nên chàng mới đột nhiên rú lên một tiếng thật dài và liên tiếp tấn công luôn ba chưởng một lúc. Đây là lần đầu tiên chàng xử dụng pho chưởng này ra đối địch với người.
Cổ Thất Đình đã nổi danh ở ngoài quan ngoại và được liệt danh vào

nhóm Quan Ngoại Nhị Tú nên thân pháp của y chẳng tầm thường. Vừa rồi y xử dụng cái lưới ác độc kia tấn công lén đã thất bại, bây giờ y đành phải giở công lực và thân pháp ra đối địch thôi.
Tuy y chưa thạo thực xử dụng cái lưới nọ, những y đã biết rõ đặc tính của nó, nên y không dám giở ra lần nữa để hạ kẻ địch, mà chỉ vận dụng một tay để chống đỡ thôi. Vì thế vô tình trung công lực của y kém sút hẳn.
Chỉ trong giây lát, hai người đã đấu với nhau được bốn năm chục hiệp rồi. Vì bị thương nặng, công lực đã giảm mất quá nhiều, Lôi Vân mới đấu mãi mà không thắng nổi Cổ Thất Đình. Bằng không, ba Cổ Thất Đình cũng bị chàng đánh bại từ lâu rồi.
Lôi Vân thấy đấu mãi thắng không nổi kẻ địch, tức giận khôn tả, chàng liền giở hết tài ba đã học hỏi được ra tấn công tới tấp...
Chàng bỗng thâu chưởng lại, nhưng khi đưa tay ra tấn công tiếp thì chưởng của chàng đã hóa thành ba ngón tay chìa ra như ba mũi kiếm vậy. Đó là Tam Chỉ Trấn Thiên tuyệt nghệ của Khô Cốt Thần Quân. Đầu ngón tay của chàng có tiếng kêu veo véo tỏa ra liên tiếp.
Cổ Thất Đình đã biết Lôi Vân thông thạo tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, nên y thấy chàng giở những tuyệt nghệ ấy ra, trong lòng không kinh hãi chút nào, mà vẫn xử dụng khinh công tuyệt đỉnh ra nhảy nhót tránh né, và dùng một chưởng thỉnh thoảng phản công lại.
Phong Tề Giao đứng cạnh đó khích động lạ thường, thấy thế liền nghĩ bụng :
- Không ngờ, y lại thạo thuộc tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân như thế?
Nếu lần này, không tiêu diệt nổi y, và khi y đã nhận chức Chưởng môn của năm môn phái rồi, ta Phù Dung Lang Quân này làm gì còn có chỗ đứng nữa?
Trận đấu đã tới mức gây cấn. Phong Tề Giao đột nhiên ngửng đầu lên nhìn, thấy trán của Lôi Vân đã toát mồ hôi ra như mưa, bộ pháp và thế thức không còn nhanh và mạnh như trước nữa.
Cổ Thất Đình tuy chỉ có một chưởng đối địch thôi, nhưng càng đấu càng hăng, chưởng lực càng lúc càng mạnh. Phong Tề Giao thấy thế mừng rỡ khôn tả, bụng bảo dạ :
- Nếu lúc này ta xen tay vào, thì công việc sẽ giải quyết xong ngay. Hà hà, đến lúc ấy ta lại dùng mặt nạ da người, và ta biết cả tuyệt nghệ của Văn Thái, thế là người của năm môn phái thể nào cũng phải bầu ta với Cổ Thất Đình lên làm Minh chủ chứ không sai...
Nghĩ tới đó, y vội lớn bước tiến lên luôn.
Lôi Vân đang cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, mồ hôi toát ra như

tắm và thế công của đối phương cũng mạnh hơn trước nhiều. Chàng chỉ nhờ có công lực của mình rất thâm hậu, không để cho vết thương ở trên vai lan tràn sang những nơi khác.
Vừa rồi dưới sự thịnh nộ, chàng không suy nghĩ gì cả, giở ngay môn Tam Chỉ Chấn Thiên rất hao tổn nội lực ra đối địch, vì vậy càng đấu chàng càng cảm thấy đuối sức dần và khí huyết đã bắt đầu khó lưu thông, chân tay cũng uể oải không còn hơi sức nữa, mặt chàng nhợt nhạt như không có sắc máu vậy. Chàng biết dù lúc này, Cổ Thất Đình có ngừng tay không tấn công nữa, thì chỉ một lát nữa thôi, là chàng tự động té lăn ra đất liền.
Bỗng có một luồng kình lực rất lợi hại lấn át tới, Lôi Vân uể oải vội nhảy lui về phía sau, người lảo đão suýt ngã.
Cổ Thất Đình thấy vậy mừng rỡ khôn tả, cười khanh khách nói :
- Lôi Vân, ngươi chớ trách lão phu, sự thực nếu để ngươi sống ở trên đời này thì chỉ làm trở ngại công việc của lão phu thôi...hà hà.
Phong Tề Giao cũng cả mừng, vẻ mặt hớn hở, nhún vai lướt tới trước mặt Lôi Vân, mồm thì quát lớn :
- Họ Lôi kia, ngươi làm bộ làm tịch mãi như vậy cũng đủ lắm rồi. Hề hề, ngươi xuống dưới diêm vương mà làm Minh chủ thiên hạ lục lâm đị..hề hề.
Y vừ nói dứt, hình như không sao nén nổi lòng khoái trí đến tột độ vậy, nên y rú thất thanh, cười như điên như khùng hoài và ra tay nhanh như điện chớp nhằm Thiên Linh huyệt của Lôi Vân bổ mạnh xuống.
Lôi Vân cả kinh, nghiến răng mím môi cố nhịn sự đau đớn, vùng mạnh hai cánh tay một cái, mượn chưởng phong của đối phương mà nhảy ngược về phía sau để rút lui.
Hình như Phong Tề Giao đã biết Lôi Vân còn một chút hơi sức phản kháng, tay y chưa đánh trúng vào người của Lôi Vân, thì tay kia của y đã chia ra hai ngón nhằm trọng huyệt ở đơn điền của địch thủ đâm tới luôn.
Nói thì chậm, lúc ấy nhanh vô cùng, một cái bóng đen bỗng từ đằng xa phi tới bắn ngay vào người của Phong Tề Giao. Chỉ nghe thấy kêu "xoẹt" rất khẽ, Phong Tề Giao đã cảm thấy tay phải của mình tê tái rồi lan ra khắp mình mẩy, nửa người của y đã bị tê liệt. Y cả kinh vội ngửng đầu lên nhìn, mới hay Cổ Thất Đình đã chộp lấy cổ tay phải của mình. Y tức giận khôn tả, liền quát hỏi :
- Cổ huynh làm gì thế?
Cổ Thất Đình vẫn cười hì hì, tay rụt về phía sau mà còn thuận tay lôi mạnh một cái. Người của Phong Tề Giao cũng bị lui về phía sau hai

ba bước theo, rồi y mới buông tay cười ha hả đáp :
- Phong lão đệ hà tất phải nóng nảy như thế !
Tuy tay Cổ Thất Đình đã buông ra, Phong Tề Giao vẫn cảm thấy cánh tay tê tái. Y vẫn chưa nguôi cơn giận, vội hỏi tiếp :
- Cổ huynh bảo tiểu đệ vội vàng ư? Nhưng huynh có quyền gì ngăn cản đệ?
Cổ Thất Đình vẫn thản nhiên lớn tiếng cười và đáp :
- Phong lão đệ nóng nảy quá. Hề hề, nếu mỗ không dùng cách này thì có phải Lôi Vân đã bị hai ngón tay của lão đệ giết chết rồi không?
- Y bị tiểu đệ giết thì việc gì đến huynh?
Thấy Phong Tề Giao quát tháo, Cổ Thất Đình vẫn tươi cười như thường và còn rĩ tai đối phương khẽ nói :
- Phong lão đệ không biết kế hoạch của chúng ta hay sao? Giết y thì có lợi gì đâu?
Phong Tề Giao ngẩn người ra ngơ ngác nhìn Cổ Thất Đình khẽ nói :
- Nhưng hai ngày sau, y đã trở nên Minh chủ của thiên hạ lục lâm rồi. Nếu y nhớ thù này, như vậy có phải là...
Y chưa nói dứt, đằng xa đã có tiếng rú rất quái dị và rất bén nhọn theo gió vọng tới. Tiếng rú ấy vừa truyền vào tai của Phong Tề Giao, mặt y đã biến sắc, vì vậy mà y đang nói đã vội nuốt lời ngay và kinh hãi kêu gọi :
- Cổ huynh...
Cổ Thất Đình cũng biến sắc mặt, vội kéo tay áo y và cướp lời nói :
- Phong lão đệ, chúng ta mau rút đi ngay đi. Đừng để cho môn hạ của Xích Mi trông thấy chúng ta.
Nói xong, y kéo tay áo của Phong Tề Giao, nhưng Phong Tề Giao càng lo âu thêm vội nói tiếp :
- Không được ! Chúng ta phải huỷ diệt tiểu tử này trước đã, bằng không sẽ hậu họa vô cùng.
Cổ Thất Đình bỗng biến sắc mặt giận dữ nói :
- Chả lẽ lão đệ không nghe không hiểu lời nói của mỗ hay sao? Nếu lão đệ còn làm thế thì đừng có trách mỗ vô lễ.
Y vừa nói vừa giơ tay lên nhằm yếu huyệt mê ở trước ngực của Phong Tề Giao điểm tới, rồi y vác Phong Tề Giao lên đi nhanh như biến, mất dạng liền.
Lôi Vân sắp bị nguy hiểm đến nơi, thấy Cổ Thất Đình với Phong Tề Giao có những cử chỉ mâu thuẫn như vậy, chàng càng hoài nghi thêm, nhìn theo hai người hậm hực lẩm bẩm nói :
- Qúy hồ ta được lên ngôi Minh chủ, việc thứ nhất ta ra lệnh giết Phong Tề Giao trước !

Một lát sau, tiếng rú quái dị càng tới gần. Lôi Vân vội đứng dậy từ đi về phía có tiếng rú ấy.
Lúc này, chàng đã quyết định đánh liều tiếp nhận ngôi Chưởng môn của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái làm Minh chủ lục lâm. Chỉ trong giây lát, chàng đã trông thấy một người mặc áo xanh, người đi đầu là Trường Cước Nhân Trương Khả Nhân. Y giơ cái sáo dài lên đi nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt bọn người đó đã tới trước Lôi Vân ngay.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 17
THÔNG ĐỒNG VỚI NHAU

Cổ Thất Đình đoán không sai, vác Phong Tề Giao đi được một lát, bọn môn hạ của Xích Mi đã tới chỗ đứng của Lôi Vân liền.
Một lát sau, Cổ Thất Đình đã giải huyệt cho Phong Tề Giao.
Phong Tề Giao vừa lai tỉnh đã giận dữ trách mắng :
- Cổ huynh làm như thế có ý nghĩa gì? Huynh đã biết đệ là môn hạ của phái Vân Thái. Tiểu tử ấy đã tức hận đệ, nếu y được lên làm Minh chủ, có phải là đệ đã biến thành quân phản đồ...
Cổ Thất Đình vẫn ung dung tươi cười đáp :
- Lão đệ ngu xuẩn thực. Tiểu tử ấy đã không biết kế hoạch của chúng ta thì chúng ta giết y làm chi? Chi bằng cứ để cho y sống, như vậy chúng ta lại còn có lợi hơn.
Phong Tề Giao cười khẩy nói tiếp :
- Tiểu tử ấy lên làm Minh chủ rồi, thể nào y cũng diệt trừ đệ !
- Từ giờ trở đi, lão đệ không còn là thân phận của Phong Tề Giao xuất hiện ở trước mặt bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân nữa, như vậy việc gì mà lão đệ phải sợ hãi?
Nói xong, y móc túi lấy cái gói bọc da dê ra. Thoạt tiên, Phong Tề Giao hơi ngẩn người ra và trố mắt lên nhìn cái gói ở trong tay của Cổ Thất Đình, rồi bỗng cười như điên như khùng và đỡ lời :
- Hà hà, quả thực tiểu đệ không nghĩ đến điểm này. Phải, sau này đệ sẽ là Vân Thái Thư Sinh, chứ không còn là Phong Tề Giao nữa. Ha hạ..
Y nhanh tay chộp luôn lấy cái gói nhỏ ấy mở ra xem.
Năm cái mặt nạ da người giống hệt người thực xếp thành đống ở

trong cái gói. Y liền lục chọn một hồi mới lựa được cái đeo lên trên mặt.
Cổ Thất Đình đắc trí cười giọng rất quái dị và nói tiếp :
- Lão đệ thử xem...bây giờ, có ai dám bảo lão đệ không phải là Vân Thái Thư Sinh? Hà hà...
Y vừa nói vừa lựa chọn bốn cái mặt nạ một hồi, sau cùng y lấy cái mặt nạ Xích Mi Thần Quân lên đeo, và cười ha hả nói tiếp :
- Hì, bất cú kẻ nào, hể là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân trông thấy hai ta mà không giật mình kinh hãi thì ta không chịu...Hà hà, chúng sẽ phải nghênh đón chúng ta một cách rất cung kính...
Phong tề Giao đột nhiên trầm giọng xen lời hỏi :
- Cổ đại ca, dù sao đệ vẫn không hiểu đại ca lại tha chết cho tiểu tử họ Lôi như thế để làm chi? Đệ chỉ e nó sẽ gây tai họa cho chúng ta thôi.
- Chỉ ba ngày nữa thôi, tiểu tử ấy sẽ lên làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm rồi. Sở dĩ nó được làm Minh chủ là nhờ ở nhưng tài ba tuyệt nghệ mà nó đã học hỏi được. Nếu ta giết nó không những không có bổ ích gì, mà còn...
Nói tới đó, y ngừng lại giây lát, mặt lộ vẻ đắc trí, và tiếp :
- Sau khi y được làm Minh chủ rồi, tên môn hạ nào cũng đều nhìn nhận y là truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân. Đến khi thấy chúng ta xuất hiện, tất nhiên tiểu tử ấy phải nghe lời chúng ta sai bảo chứ. Nếu chúng ta giết y rồi, dù lão đệ có xuất hiện bằng thân phận của Vân Thái Thư Sinh đi chăng nữa, thử hỏi những môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân khác có chịu ủng hộ lão đệ không?
Nghe tới đây, Phong Tề Giao mới chịu Cổ Thất Đình thông minh khôn ngoan khôn tả, liền vỗ vai Cổ Thất Đình một cái, rồi cười ha hả và đáp :
- Ha ha, Cổ đại ca thông minh thực. Đệ chịu đại ca đấy... Chúng ta đi thôi !
Cổ Thất Đình cũng cười ha hả theo và nói tiếp :
- Hãy khoan đã, chờ hai ngày sau, Lôi Vân lên làm Minh chủ đã...hà hà, lúc ấy chúng ta mới xuất hiện cũng chưa muộn...
- Phải ! Đại ca nói rất phải !
Lúc này, Phong Tề Giao đã chịu phụ Cổ Thất Đình rồi, nên Cổ Thất Đình nói gì mà y chả nghe theo?
Thế rồi cả hai cùng cởi mặt nạ ra, tay dắt tay nhau đi về phía trước, chỉ trong giây lát, hình dáng của chúng đã biến mất trong bóng đêm.
oOo Trên đỉnh núi cao chót vót, bóng người đang thấp thoáng thì đột nhiên ở chỗ sườn núi Vân Mộng, người ta trông thấy có một cái bóng

đen xuất hiện, giở khinh công tuyệt đỉnh ra phi thẳng lên trên đỉnh núi nhanh như điện chớp.
Trên đỉnh núi có một nơi nhô ra vừa rộng vừa bằng phẳng, không khác gì là một bãi đất trống vậy. Người ta thường gọi những chỗ đất rộng như bãi đất này là Thạch Bình.
Phía sau Thạch Bình có một cái hang động thiên nhiên. Bóng đen nọ hình như rất quen thuộc nơi đây, y lên tới Thạch Bình liền lẻn ngay vào trong hang động nọ. Chỗ cửa hang cũng có bóng người đi đi lại lại, nhưng không ai ngăn cản cái bóng vừa lên đó cả.
Thì ra nơi đây là chỏ tụ họp của Xích Mi Môn. Bên trong thạch động có một cái bước người vừa to vừa cao bước ra. Ánh sáng ở trong thạch động này tuy u ám, nhưng người ta vẫn có thể trông thấy rõ đại hán vừa to vừa cao ấy tay đang cầm một chiếc Thiết Quài.
Người vừa lên và vừa tiến vào trong thạch động trông thấy đại hán cầm Thiết Quài bước ra đã vội cung kính vái chào và nói :
- Y Đường chủ, dưới núi có người đồn đại Trung Nhạc Chi Chủ đã phát Anh Hùng thiếp và đã hội hợp với những người đi cùng với Giang Nam Hiệp Cái định ngăn cản việc gia phong đại diện của Minh chủ chúng ta vào hồi trưa mai đấy.
Đại hán cầm Thiết Quài chính lày Y Dư Huy, Đường chủ thủ tịch của Xích Mi Môn.
Y Dư Huy nghe thấy người nọ nói như vậy, liền giơ tay lên hất ra hiệu cho đại hán kia rút lui, rồi y lại quay trở vào trong hang động liền.
Trong hang động tối om như thế, mà Y Dư Huy không khác gì con mèo, lướt nhanh như bay. Khi đi được một quãng thì bỗng thấy trước mặt có ánh sáng thấp thoáng. Ánh sáng ấy thoạt tiên không lấy gì làm sáng lắm, rồi càng lúc càng sáng tỏ. Đồng thời trước mặt y bỗng có một kỳ cảnh xuất hiện. Đó là trong eo núi rất u tỉnh lại có một con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu. Y liền đi theo con đường ấy tiến sâu vào.
Một lát sau, đã tới một dãy rất nguy nga, dãy lầu ấy có tất cả bốn gian liền.
Xung quanh trồng đầy hoa thơm cỏ lạ, trông không khác gì là một bức tranh vẽ vậy.
Hình như Y Dư Huy không có tâm chí gì mà thưởng thức cảnh đẹp ấy, y chỉ tiến thẳng vào căn lầu cao nhất trong dãy lầu ấy. Y vừa đi vừa nghĩ bụng :
- Không ngờ tiểu tử họ Lôi khó đối phó đến thế. Thuốc của ta cho, y không thèm dùng tới. Hừm, vết thương ở trên vai của y dù không

uống thuốc của ta, nó cũng sẽ tự thối nát...
Y càng nghĩ càng tức giận, liền chống Thiết Quài xuống đất cười khẩy tự nhủ rằng :
- Ngày mai, các nhân sĩ chính phái sẽ ngăn cản không cho Lôi Vân thụ phong làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm, sao ngày hôm nay ta lại không thực hành?
Y liền đưa mắt nhìn bốn xung quanh một vòng, rồi xuyên qua đại sãnh đi vào trong nội đường.
Vừa vào tới cửa nội đường, y đã thấy Lôi Vân rất ngạo nghễ đang ngồi nhất ngưỡng trên ghết thủ tịch. Còn những người ở hai bên đều là các nhân vật trọng yếu của Tam Tuyệt Nhị Quân. Trong đó có cả Thiết Tiên Thần Sát Dương Ngọc Hy, môn hạ của Khô Cốt Môn.
Sự thực, Lôi Vân ngồi ở ghế thủ tịch, chàng không những không có thái độ kiêu ngạo, trái lại chàng còn tỏ vẻ hơi ngạc nhiên là khác. Sở dĩ Y Dư Huy thấy chàng có vẻ ngạo nghễ, đó là vì y đã tức hận chàng sẵn, nên mới tưởng tượng ra như vậy đấy thôi.
Lôi Vân đã quết tâm là Minh chủ của thiên hạ lục lâm, cho nên vừa thấy Y Dư Huy vào, chàng đã vội đứng dậy, vẻ mặt hơi rầu rĩ những vẫn chấp tay vào chào và lớn tiếng cười, rồi hỏi :
- Có phải Y Đường chủ có việc...?
Trong lòng rất tức hận Lôi Vân, nhưng ở trước mặt các nhân vật quan trọng môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân, Y Dư Huy không dám vô lễ với chàng, nên y vội cung kính đáp :
- Thưa đại ca, vừa rồi tiểu đệ nghe môn hạ thông báo, hình như Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái đều bất mãn về việc thụ phong Minh chủ lục lâm của đại ca ! Bọn họ định liên hiệp với một số tự cho là nhân sĩ chính nghĩa đến mai sẽ kéo tới đây ngăn cản việc làm của chúng ta đấy !
Lời nói của y không khác gì những mũi kiếm bén đâm sâu vào trong trái tim của Lôi Vân, suýt tý nữa chàng không nhịn được lớn tiếng khóc lóc, nhưng sau chàng cố nhịn không để cho nước mắt ứa ra, rồi gượng đáp :
- Họ muốn cản trở thì tùy họ. Qúy hồ các vị có mặt tại đây vẫn vui lòng bầu Lôi mỗ lên làm Minh chủ, Lôi mỗ vẫn không bao giờ từ chối hết !
Y Dư Huy đã bất mãn thái độ làm bộ làm tịch của Lôi Vân từ lâu, nhưng y đưa mắt nhìn mọi người một lượt, thấy người nào người ấy đều ngồi im hết, không ai có vẻ gì là phản đối cả, y liền nghĩ bụng :
- Bây giờ, ta có muốn bắt chúng bầu ta lên làm Minh chủ cũng không được, chi bằng ta cũng theo mọi người mà bầu Lôi Vân làm Minh

chủ.
Y vừa nghĩ tới đó thì Lôi Vân đã ngồi xuống ghế, y bỗng lớn tiếng quát hỏi :
- Trương Khả Nhân đâu?
Lúc ấy, các môn hạ của phái Xích Mi đều hớn hở nhìn cả vào Lôi Vân, rồi Y Dư Huy lại đột nhiên tiến lên một bước, chắp tay chào mọi người một lậy, và lớn tiếng nói tiếp :
- Đệ đại biểu Xích Mi Môn, cung kính bầu Lôi thiếu hiệp lên làm Chưởng môn của bổn môn. Theo ý đệ, thì ngày Minh chủ đăng quang, khi nào chúng ta lại chịu để cho Giang Hồ Tam Kỳ với bọn người tự cho là chính phái ngăn cản được, vì vậy đệ mới có một ý kiến xin đề nghị cùng quý vị. Trước kia chúng ta định ngày mai mới cử hành việc đại điện đăng quang ấy, nhưng nay vì tránh sự phá bĩnh của bọn Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái, nên đệ định đề nghị cử hành trước một ngày. Chờ lát nữa, tín phù của Xích Mi Môn được đem tới, sẽ do đệ đại biểu đích thân trao tận tay Lôi thiếu hiệp.
Nói tới đó, y lại trố mắt lên nhìn bốn người mặc bốn màu áo trắng đỏ lam vàng ngồi ở hai bên cạnh Lôi Vân và cũng là những nhân vạt chủ yếu của bốn phái.
Phía bên phải đại sãnh, bỗng có tiếng cười lanh lãnh vọng tới. Mọi người chỉ thấy một cái bóng đỏ thấp thoáng, khi nhìn kỹ thì đã thấy phía bên trái của Y Dư Huy có hai người đang đứng sừng sững ở đó từ lúc nào rồi.
Hai người đó một xấu một đẹp, chính là môn đồ của Lê Hoa Nữ Mỹ Xú Song Sát Lam Tuệ Lâm với Ngô Đình Ngọc.
Lam Tuệ Lâm vừa cười vừa nói :
- Tiểu muội xin tán thành ý kiến của Y đại ca vừa đề nghị !
Vừa rồi mọi người còn đang xôn xao bàn tán, nay nghe thấy Xú La Sát nói như thế, ai nấy đều yên lặng như tờ ngay. Nhất là tiếng cười của nàng khiến ai nghe thấy cũng phải sờn lòng rợn tóc gáy. Cho nên có một số người đang khẽ bàn tán với nhau, tiếng nói vừa ra tới cổ họng đã phải nuốt ngược vào trong bụng liền.
Y Dư Huy liền hỏi lại Lam Tuệ Lâm rằng :
- Lam cô nương có đem tín phù của quý môn tới không?
Bỗng trong đám đông có một người đứng dậy lớn tiếng hỏi :
- Y lão huynh, chúng ta cử hành sớm một ngày cũng không sao, nhưng đại biểu của phái trong lục lâm phải đến sáng ngày mai mới tới nơi đây được, vậy ta biết xử lý ra làm sao?
Lôi Vân đưa mắt liếc nhìn người vừa lên tiếng nói đó, thấy người ấy

mặc áo trắng và trông có vẻ quen thuộc lắm. Chàng hơi suy nghĩ một chút đã nhớ ra ngay.
Người này họ Lạc tên Thiếu Anh, biệt hiệu là Thiết Kỵ Kim Điêu, môn hạ của Vân Thái Thư Sinh, mà hôm qua Y Dư Huy đã giới thiệu cho mình biết rồi.
Y Dư Huy vừa cười vừa đáp :
- Lạc lão đệ quá lo âu đấy thôi, chả lẽ môn hạ Tam Tuyệt Nhị Quân chúng ta đây không đáng làm đại biểu cho thiên hạ lục lâm hay sao?
Ngoài đại sãnh bỗng có tiếng rú khẽ nhưng rất quái dị vọng tới. Bọn môn hạ của Xích Mi mặc áo xanh đều nghiêm nghị đứng cả dậy.
Y Dư Huy vội tiến lên nghênh đón và mọi người cùng vội nhìn ra ngoài cửa sãnh, đã thấy một đại hán cao lớn tay cầm cây sáo dài bước vào.
Y Dư Huy đưa tay đỡ lấy cây sáo ấy rồi vội quay người lại, hai tay cầm cây sáo, vẻ mặt rất cung kính, từ từ đi tới gần Lôi Vân.
Dù sao Lôi Vân cũng vẫn hãy còn ít tuổi, lần đầu tiên mới được dự một cuộc đại lễ to tát như thế này. Chàng vội đứng dậy và làm ra vẻ rất hớn hở để tỏ rõ cho mọi người biết là mình vui lòng nhận cái vinh dự này.
Các môn hạ của Xích Mi vội rời khỏi chỗ ngồi ra đứng ở phía sau Y Dư Huy.
Lôi Vân bỗng cảm thấy gây cấn khôn tả. Chàng cũng không sao hiểu được tâm tình của mình lúc này như thế nào, chàng chỉ cảm thấy có vẻ hoảng hốt và lo ngại thôi.
Y Dư Huy đi tới gần, chàng từ từ giơ hai tay ra đỡ lấy cây sáo dài tức là tính phù của phái Xích Mi.
Trong năm môn phái của Tam Tuyệt Nhị Quân, chỉ có môn hạ của phái Xích Mi là đông đảo nhất có đến hàng nghìn người và thanh thế của phái này cũng lớn hơn bốn môn phái kia.
Y Dư Huy bỗng từ từ lui về phía sau hai bước, mười mấy đại hán áo xanh đứng ở phía sau Y Dư Huy cùng quỳ cả xuống.
Nhất thời tiếng hô lớn làm vang động cả trời đất. Tiếp theo đó là những tiếng hoan hô hòa với những tiếng chúc tụng Lôi Vân vủa mọi người.
Thời gian trôi chảy rất nhanh, hết Lam Tuệ Lâm đại biểu Lê Hoa Môn dâng tín phù, lại đến Lạc Thiếu Anh đại biểu Vân Thái Môn dâng tín phù, và Thiên Lý Thần Hành cũng dâng tín phù nốt...
Lôi Vân như đang sống ở trong giấc mơ, lần lượt nhận hết tín phù của bốn môn phái, sau cùng mới đến Dương Ngọc Hy dâng tín phù của Khô Cốt Môn.

Dương Ngọc Hy cầm một cái xương làm bằng ngọc từ từ đi tới gần Lôi Vân, bỗng thấy có một ảo ảnh rất xui xẻo đánh mạnh vào trái tim mình, Lôi Vân mặt hơi biến sắc. Quần hùng cũng vậy, vì ai cũng biết Lôi Vân vừa xuất hiện giang hồ đã làm cho Dương Ngọc Hy bị nhục, suýt tí nữa thì y không còn mặt mũi nào đứng vững ở trong lục lâm nữa.
Ngờ đâu cả Lôi Vân lẫn mọi người đều lo âu hão huyền hết, vì sắc mặt của Dương Ngọc Hy chỉ hơi khác thôi, còn thì y vẫn đúng theo khuôn phép trao tín phù cho Lôi Vân.
Lúc ấy, mọi người mới thở hắt ra đánh phào một tiếng, nhưng cũng có một số người nhìn Dương Ngọc Hy tỏ vẻ khinh thị.
Dương Ngọc Hy trao tín phù xong, cũng vội lui về phía sau hai bước và quỳ ngay xuống tỏ vẻ thuần phục Lôi Vân.
Lôi Vân thấy thế có vẻ ăn năn, vì chàng rõ ràng trông thấy nét mặt của Dương Ngọc Hy có vẻ rầu rĩ và hai mắt hơi lộ vẻ cương quyết.
Thấy thế, chàng khẽ rùng mình bụng bảo dạ :
- Sao hai mắt của y lại lộ vẻ cương quyết như thế, chả lẽ y đã quyết tâm bầu ta làm Minh chủ chăng?
Chàng chưa nghĩ xong, thì đã thấy Dương Ngọc Hy đột nhiên đứng dậy, đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, chắp hai tay chào và lớn tiếng nói :
- Thưa bẩm Minh chủ, tại hạ Dương Ngọc Hy là môn hạ của Khô Cốt Môn.
Hiện giờ có một sự việc muốn thỉnh cầu Minh chủ, nhưng chỉ e hơi quá lố một chút, xin Minh chủ lượng thứ cho.
Lôi Vân thấy thái độ của Dương Ngọc Hy hơi khác trong lòng đã kinh hoàng thầm, nhưng vẫn gượng làm ra vẻ tươi cười và đáp :
- Dương huynh đệ có việc gì thì cứ việc nói đi?
Dương Ngọc Hy xầm nét mặt lại, đột nhiên giơ một cánh tay lên lớn tiếng quát bảo :
- Bây đâu?
Liền có một đại hán áo vàng “Dạ” một tiếng thực lớn, và tay bưng một cái khay bạc bóng nhoáng, trên khay có để hai cái chén được chế tạo rất tinh vi.
Mọi người đưa mắt nhìn cái chén bạc ấy, đã có già nửa số mặt biến sắc ngay.
Thì ra, những cái chén bạc để ở trong cái mâm bạc mà đại hán áo vàng vừa bưng ra đều đựng rượu thơm ngon, riêng có một cái rượu ở trong chén lại đen xì, nên ai trông thấy cũng biết ngay chén đen xì ấy có thuốc độc rất mạnh.

Dương Ngọc Hy vội cởi cái khăn anh hùng cột ở trên đầu xuống lạnh lùng nói :
- Trước khi Minh chủ chưa lên ngôi cao đã làm cho tại hạ bị sỉ nhục. Hiện giờ, Minh chủ là người bề trên tất nhiên tại hạ không dám...
Nói tới đó, y ngừng giây lát lại nói tiếp :
- Cho nên tại hạ mới sửa soạn hai chén rượu này, một chén bên trong có thuốc độc, còn một chén là rượu ngon.
Mọi người nghe nói đều kinh ngạc, nên Dương Ngọc Hy chưa nói dứt, ai nấy đã xào xào ngay tiếng xôn xao ấy hình như không phải khiển trách Dương Ngọc Hy mà là tán thưởng y.
- Tùy ý Minh chủ muốn lựa chọn chén rượu nào cũng được, coi như là chén rượu mừng của tại hạ.
Những lời này, Dương Ngọc Hy đã phải lớn tiếng nói thực lớn để át giọng mọi người.
Đột nhiên trong đám đông có một giọng nói thánh thót nổi lên quát bảo :
- Dương Ngọc Hy làm như thế không được công bằng. Minh chủ là người đứng trên quần hùng, ngươi là cái thá gì mà Minh chủ lại phải nhận sự khiêu chiến một cách vô loại như thế?
Dương Ngọc Hy cả giận ngửng đầu lên nhìn, mới hay người lên tiếng nói đó là Mỹ La Sát Ngô Đình Ngọc, môn hạ của Lê Hoa.
Y liền ngửng đầu lên cương quyết đáp :
- Phải ! Tất cả mọi người có mặt tại đây, ai ai cũng biết Lôi thiếu hiệp là người truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái, cho nên bầu thiếu hiệp lên làm Minh chủ. Dương Ngọc Hy mỗ trung thành với Khô Cốt Môn đã mười năm nay, bây giờ Dương mỗ lại đã nguyện trung thành với Lôi đại ca nhưng nghĩ đến mối sỉ nhục, mỗ mới phải có cử chỉ...
Lời nói ấy khiến mọi người ngạc nhiên vô cùng, nhất thời tiếng ồn ào lại nổi lên như trước.
Lôi Vân liền giơ cánh tay lên lớn tiếng quát bảo :
- Các người hãy im lặng !
Mọi người đều im thin thít ngay, yên đến nỗi có thể nghe được cả tiếng thở của nhau.
Lôi Vân rất cảm khái, cau mày lại suy nghĩ :
- Tiếng “Im lặng” vừa rồi là lần đầu tiên ta ra lệnh, cũng may chúng vẫn còn nghe lệnh của ta, nhưng lệnh đầu tiên này có lẽ cũng là lệnh cuối cùng của đời tạ..
Chàng từ từ ngửng đầu lên nhìn cái mâm của đại hán áo vàng đang bưng kia, hiển nhiên là cái chén bên trái có thuốc độc. Chàng giận

dữ chửi thầm :
- Y làm như thế này lại còn ác độc hơn là đừng để cho ta biết chén nào có thuốc độc và chén nào không !
Dương Ngọc Hy cười khẩy một tiếng và nói tiếp :
- Xin mời Minh chủ !
Lôi Vân cả giận liền đứng ngay dậy phi thân tới trước mặt đại hán áo vàng, rồi từ từ giơ tay lên, nhưng đồng thời chàng lại đau đớn nghĩ bụng :
- Chết như thế này thực không đáng tí nào. Đây rõ ràng là một cuộc mưu sát.
Hừ, chúng đã xếp đặt sẵn một cạm bẫy, nhưng ta có thể không uống chén rượu này được không? Chết ở đây như thế này thực không đáng...
Nghĩ đến sắp chết đến nơi, trong đầu óc của chàng lại bỗng nẩy nở vấn đề như sau :
- Hà...ta sắp chết một cách bất minh bất bạch như thế này hay sao? Những cảnh ngộ mà ta đã từng trải và thái độ của sư phụ đối với tạ..mà chết tại đây thì thực đau đớn biết bao...
Tay chàng lại từ từ buông xuôi xuống và nghĩ tiếp :
- Hừ ! Ta không phải là người nhu nhược, rõ ràng chén rượu đen kia là chén rượu độc...
Chàng lại giơ tay lên, vừa đụng vào chén rượu màu đen thì quần hùng lại xôn xao lên ngay. Hiển nhiên cũng có một số người thương tiếc chàng. Chàng hít mạnh một hơi chân khí, rồi từ từ dồn chân khí ấy vào đơn điền và nghĩ tiếp :
- Ta có thể dùng nội lực chống lại được chén rượu này !
Chàng bỗng tỏ vẻ rầu rĩ, vì chàng phát giác chân lực và thể lực của mình không được thâm hậu như trước. Chàng cả kinh đưa mắt nhìn Dương Ngọc Hy, thấy y cười vẻ nhạo báng, mồm mấp mấy một hồi mới nói :
- Đại ca, nếu đại ca không có can đảm ấy, thì sau này khi nào tiểu đệ lại chịu nghe đại ca sai bảo...
Vội vàng nghe thấy đối phương nói như vậy toát mồ hôi lạnh ra, thì bỗng trong đám đông có một người áo đỏ tiến lên với giọng thánh thót nói :
- Minh chủ đứng xuống, như thế này không hợp lý...
Lôi Vân gượng cười quay người lại nhìn, thấy Mỹ La Sát Ngô Đình Ngọc đã từ từ bước tới.
Dương Ngọc Hy trợn ngược đôi lông mày lên, vẻ mặt giận dữ nhìn nàng, rồi lạnh lùng hỏi :

- Như thế nào mới là hợp lý?
Hình như Ngô Đình Ngọc rất quan tâm đến Lôi Vân, nàng đảo ngược đôi ngươi xinh đẹp lên một vòng, mặt lộ vẻ lo âu lớn tiếng đáp :
- Tất nhiên là không hợp lý rồi. Lôi đại ca là Minh chủ của cả năm môn phái, còn ngươi là cái thá gì mà đòi Lôi đại ca phải đem tính mạng ra tỷ thí với ngươi?
Dương Ngọc Hy vội đáp :
- Nếu Minh chủ lựa chén rượu không có thuốc độc, thì Minh chủ đã ra lệnh cho Dương mỗ phải chết. Dương mỗ xin nghe lệnh chết ngay. Như vậy sao lại không công bằng được?
Ngô Đình Ngọc vội đỡ lời :
- Hừ, ngươi khéo nói thực ! Hai chén rượu này hầu như ngươi đã tỏ rõ là chén nào có độc chén nào không rồi. Nếu Minh chủ có muốn giết ngươi mà lựa chén rượu không độc, như vậy là có phải làm tổn thương đến cái nghĩa của Minh chủ không?
Dương Ngọc Hy không đợi chờ nàng nói dứt, đã giận dữ quát lớn :
- Câm mồm ! Minh chủ dùng sự tôn nghiêm giả tạo để đổi lấy một mạng của mỗ như vậy còn không đáng...
Ngô Đình Ngọc tức giận đến trợn tròn xoe hai mắt lên, đang định mắng tiếp thì đã nghe thấy Lôi Vân lớn tiếng nói :
- Thôi, đừng ai nói nữa !
Chàng đã cầm thấy nóng lòng sốt ruột chịu đựng không nổi rồi. Chàng đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, thấy chỉ có một số ít là ngồi yên thôi, còn đa số thì đều nhếch mép tỏ vẻ coi thường, hình như chuyện này không liên quan gì đến chúng vậy. Chàng tức giận khôn tả, lại quát tiếp :
- Hừ, ngôi Minh chủ này không phải là dễ làm đâu...Nhưng Lôi Vân ta có phải là kẻ thấy chết mà lùi bước đâu !
Đột nhiên, chàng lại đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi mới thong thả nói tiếp :
- Vì các ngươi mà chết thì không đáng lý nào...
Nhưng câu này chàng chỉ lẩm bẩm trong miệng thôi, chứ không nói lên thành tiếng, rồi chàng ung dung cầm chén rượu đen xì lên.
Ngô Đình Ngọc thấy thế mặt biến sắc với giọng run run kêu gọi :
- Minh chủ...như vậy không đáng...
Mọi người thấy Lôi Vân can trường như vậy, đều kinh hãi im lặng như tờ, mà chỉ liếc mắt nhìn trộm Lôi Vân thôi.
Lôi Vân rất hăng hái, trợn ngược đôi lông mày lên, lại đưa mắt liếc nhìn mọi người một vòng, rồi lớn tiếng nói tiếp :
- Theo sự nhận xét của bỉ nhân, đây tuyệt nhiên không phải là ý kiến

riêng của một mình Dương Ngọc Hy đây, có lẽ còn một số người ở đây cũng dự vào việc này. Các người làm như vậy, chẳng qua là muốn cung kính bỉ nhân...
Quả nhiên chàng vừa nói tới đó đã có khá nhiều người xáo động, đủ thấy lời nói của chàng không sai chút nào.
Trong môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn, quả thực có khá nhiều người không chịu phục để cho một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi như Lôi Vân làm Minh chủ của chúng được.
Y Dư Huy nóng lòng sốt ruột, vội phi thân tới trước mặt Lôi Vân và nói :
- Lôi đại ca, bây giờ đã là Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái rồi, đồng thời cũng là Minh chủ của thiên hạ lục lâm nữa. Tín phù của năm môn phái đều ở trong tay của đại ca, đại ca cứ việc ra lệnh đi, còn chần chừ cái gì nữa?
Lôi Vân giơ cao chén rượu có thuốc độc lên, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng liếc nhìn mọi người một vòng, rồi quay người đi tới cạnh bàn, từ từ giơ tay trái lên chìa tín phù của năm môn phái ra cho mọi người xem.
Mọi người bị hào khí của chàng trấn át, ai nấy đều im phăng phắc tức thì.
Lôi Vân tay phải cầm chén rượu, táy trái cầm tính phù của năm môn phái, đột nhiên thốt ra một tràng cười rất hãi hùng. Tiếng cười của chàng làm cho trần nhà cũng phải rung động và tuy tiếng cười không to lắm, những đã làm cho mọi người vang tai nhức óc.
- Im lặng !
Một tiếng quát tháo kinh thiên động địa ấy như một mũi kiếm sắc bén đâm vào tai từng người một, Lôi Vân lại lớn tiếng cười và nói tiếp :
- Bây giờ ta ra lệnh, từ giờ trở đi nếu ai dám tự tiện lên tiếng nói thì bỉ nhân sẽ mượn sự Oai nghiêm của tín phù này giết chết ngay chứ không tha.
Y Dư Huy ngạc nhiên vô cùng, quả thực y không hiểu tại sao Lôi Vân lại ra mệnh lệnh này. Trong lý y đang nghĩ ngợi thì Lôi Vân đã cầm chén thuốc độc lên uống cạn luôn.
Quần hùng thấy thế mặt đều thất sắc. Y Dư Huy lo âu khôn tả, vội chạy lại định thất thanh kêu là, thì đột nhiên y thấy một đôi mắt rất sắc bén nhìn thẳng vào mặt mình khiến y sợ hãi vô cùng vội nuốt lời ngay.
Lôi Vân lạnh lùng nói tiếp :
- Bỉ nhân lại ra lệnh rồi, nếu Y Đường chủ có chuyện gì chờ lát nữa hãy nói !

Nói xong, chàng nhắm nghiền hai mắt lại vận khí điều tức, vẻ mặt của chàng rất an nhàn, nhưng nội tâm lại rất khích động.
Chén rượu ấy rất thơm tho, khi chàng uống vào không thấy nóng gì cả, nhưng chàng đã phát giác chân lực ở trong người không kết tụ được, chàng rầu rĩ tự nghĩ:
- Có lẽ ta không sao vận dụng được nội lực để chống lại chất độc này...
Tuy trong lòng chàng rất hoảng sợ, nhưng vẻ mặt vẫn điềm nhiên, miệng vẫn tủm tỉm cười, hình như không coi cái chết vào đâu hết.
Lôi Vân tay cầm tín phù mà ra lệnh, cho nên không một người nào dám lên tiếng nói nửa lời.
- Hà hà...
Dương Ngọc Hy bỗng cười như điên khùng và từ từ đi tới cạnh đại hán áo vàng cầm chén rượu không độc lên, để vào mồm từ từ uốn luôn.
Lôi Vân rất kiêu ngạo, đặt cái chén không ở trên tay xuống, lớn tiếng quát bảo :
- Bây giờ ta ra lệnh ! Các vị có thể rời khỏi nơi đây ngay. Nếu ngày mai, bỉ nhân may mắn không chết. Hừ ! Lúc ấy ta sẽ làm Minh chủ của các vị, Minh chủ của thiên hạ lục lâm !
Mọi người đều kinh hãi vô cùng, cứ ngẩn người ra nhìn Lôi Vân tay cầm tín phù của năm môn phái mà tiến thẳng vào trong nội thất.
Đột nhiên có tiếng kêu la thảm khốc nổi lên, phá tan bầu không khí trầm lặng của đại sảnh và mọi người đã thấy giữa sảnh có một cái bóng người đang lảo đảo nằm lăn ra đất.
Ai nấy đều nhìn về phía có tiếng kêu la thảm khốc đó và cảm thấy kinh hoàng và sờn lòng rợn tóc gáy. Vì đã có một việc khiến ai cũng không thể tưởng tượng được đã xảy ra ở trước mắt mọi người...
Vì lúc ấy mọi người đã thấy giữa sảnh...

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 18
ÂM MƯU XẢO KẾ

Quần hùng bỗng nghe thấy một tiếng rú thảm khốc rất đột ngột nổi lên, rồi ai nấy đều giật mình kinh hãi và cùng nhìn cả vào giữa sãnh, liền thấy mặt đất có người đang dẫy dụa, vẻ mặt đớn đau, tiếng nói

khàn khàn...
Y Dư Huy không dám tin đó là sự thật, chớp mắt một hồi rồi mới nhìn kỷ, thì ra người đang quần quại ở trên mặt đất là Dương Ngọc Hy.
- Tránh ra !
Bỗng có tiếng quát lớn nổi lên, ai nấy vội tránh sang hai bên, liền thấy một bóng người nhanh như điện chớp phi vào. Mọi người đã thấy giữa sãnh có thêm một người đang đứng cạnh Dương Ngọc Hy.
Lôi Vân đã đi vào trong nội thất, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu la thảm khốc ấy liền giật mình kinh hãi, vì tiếng kêu rất quen thuộc và chàng đã nhận ra người đó chính là Dương Ngọc Hy, mà cũng là kẻ địch bị mình đánh bại lần đầu tiên khi mới rời khỏi Trung Nhạc.
Chàng liền nghĩ bụng :
- Chả lẽ môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã trung thành với ta cung kính ta mà ra tay giết chết Dương Ngọc Hy chăng?
Chàng đột nhiên quay người lại đi vào giữa đại sãnh, trong đầu óc lại nghĩ tiếp :
- Ta đã làm Minh chủ của lục lâm. Ta phải có thái độ của một vị Minh chủ mới được, nếu quả thực có người hạ độc thủ giết Dương Ngọc Hy, ta sẽ dùng quyền oai giết tên đó ngay..
Vừa nghĩ tới đó, chàng đã quát lớn bảo tránh ra, rồi phi thân tới cạnh Dương Ngọc Hy, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng lạnh lùng hỏi :
- Y Đường chủ, chuyện gì vừa xảy ra thế?
Y Dư Huy nhếch mép cười và đáp :
- Xin chúc mừng Minh chủ !
Y chưa nói dứt, Lôi Vân đã trợn ngược đôi lông mày lên giận dữ quát hỏi :
- Mừng cái gì?
Giọng nói của chàng quá nghiêm nghị, khiến Y Dư Huy cũng phải giật mình đến thót một cái, vì y thấy mặt chàng lộ đầy vẻ sát khí.
Trong lúc rùng mình, tất nhiên thái độ của y cũng phải ngượng nghịu, nhưng y vẫn thầm nghĩ bụng :
- Trong lúc ta chưa thực hiện xong kế hoạch, bất cứ việc gì và bất cứ ở đâu ta cũng tỏ vẻ trung thành với người để người tín nhiệm ta. Sau này, ta nắm đại quyền ở trong tay rồi, không còn bị ai hoài nghi nữa, thì lúc ấy, hà hà...
Nghĩ tới đó, y cười thầm, mặt cũng lộ vẻ đắc trí, tủm tỉm cười và đáp :
- Thưa Minh chủ, hình như Dương Ngọc Hy đã uống phải chén rượu có độc.
Bây giờ, y đã thoi thóp sắp chết. Căn cứ vào đó mà suy tính, thì có lẽ

chén rượu của Minh chủ đã uống không có độc đâu.
Lôi Vân kinh hãi nhìn xuống dưới đất, cũng phải sờn lòng rợn tóc gáy. Chàng thấy Dương Ngọc Hy nằm ở dưới đất, chân tay co quắp, mồm phun nước bọt đen xì, và cứ kêu rên hoài nhưng tiếng đã khàn rồi.
Lôi Vân lại cúi đầu nhìn kỹ bộ mặt của Dương Ngọc Hy, thấy mặt của tên đó đã nỗi hắc khí, chàng thắc mắc vơ cùng, nghĩ bụng :
- Xem hình dáng của y thì đúng là đã trúng độc...như vậy, thì lại thực...
Nghĩ tới đó, chàng vội quát bảo :
- Y Đường chủ còn đứng đó nhìn làm chi, có mau nghĩ cách cứu y?
Chàng vừa nói dứt, đã vội tiến lên giơ hai ngón tay ra điểm vào Dương Quan huyệt ở trước ngực của Dương Ngọc Hy.
Y Dư Huy từ từ lắc đầu đáp :
- Thưa Minh chủ, đã muộn rồi. Mặt y đã hiện hắc khí, bây giờ có bế tắc huyệt đạo của y chăng nữa cũng quá muộn, vì chất độc đã lan tràn khắp mình mẩy.
Lôi Vân cả giận hỏi tiếp :
- Chẳng lẽ các ngươi trông thấy chết mà không ra tay cứu hay sao?
Đôi mắt của chàng rất sắc lại liếc nhìn mọi người một lượt.
Mọi người thấy Lôi Vân có vẻ mặt rất nghiêm và rất oai, khiến người nào người nấy đều kinh hãi cùng lui về phía sau một bước.
Dương Ngọc Hy quằn quại ở trên mặt đất kêu rên hoài.
Mọi người thấy Dương Ngọc Hy uống chén thuốc độc ấy mới được có chốc lát, mà đã chịu đựng không nổi và sắp chết rồi, đủ thấy chất độc của chén rượu ấy lợi hại như thế nào.
Ngờ đâu sau một tiếng cười khẩy, Dương Ngọc Hy đột nhiên đứng ngay dậy.
Lôi Vân thấy thế cả kinh thất sắc nghĩ bụng :
- Ta đã điểm vào Dương Quan huyệt của y và chất độc ở trong người y đã lan tràn đi khắp nơi rồi, vậy sao y vẫn còn đứng dậy được một cách nhanh nhẹn như thế? Thực là vô lý !
Dương Ngọc Hy vừa đứng dậy đã đột nhiên giơ hai cánh tay ra, xương ở trong người y bỗng kêu răng rắc, rồi y đột nhiên xông ngay lên...
Lôi Vân thấy thế cả kinh, vội quay người lại giơ song chưởng lên bảo vệ lấy trước ngực, thì bỗng thấy bên cạnh có tiếng tà áo bay phần phật trước gió. Tiếp theo đó, chàng lại nghe thấy có giọng nói rất thánh thót bảo chàng rằng :
- Minh chủ khỏi lo, hãy nhẫn nại một chút, đây là y Hồi Quang Phản

Chiếu đấy !
Tiếng nói chưa dứt, Dương Ngọc Hy đã chập hai cánh tay lại hất ra một luồng chưởng phong rất lợi hại ra, rồi y xông ngay lên tiếp.
Lôi Vân vội tránh sang bên, thoát được thế công ấy. Đột nhiên có tiếng kêu la như điên như khùng và rất hỗn loạn nổi lên, rồi có bóng người thấp thoáng, đao quang kiếm ảnh lấp loé làm chói cả mắt mọi người. Thì ra có một số khí giới khá đông đảo đã nhằm người Dương Ngọc Hy tấn công tới.
Lôi Vân vừa tránh khỏi thế công của Dương Ngọc Hy, thân hình của chàng còn chưa đứng vững, đã nghe thấy tiếng người ồn ào và trông thấy mọi người đều rút đao kiếm ra. Thì ra đó là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã ngăn cản Dương Ngọc Hy không cho y xông lại tấn công chàng. Chàng lớn tiếng quát :
- Ngừng tay lại !
Nhưng đã muộn rồi, chỉ trong nháy mắt, ngực và vai của Dương Ngọc Hy đã bị đao kiếm đâm bốn năm nhát, máu ở trong người y đã chảy ra như suối tức thì.
Đột nhiên bốn chung quanh có tiếng kêu la rất hãi hùng và bóng người đã rẽ sang bốn bên.
- Tránh ra ! Tránh ra..y ngộ độc rất nặng, máu tươi của y chảy ra như vậy cũng đều có chất độc hết...
Lôi Vân nghe thấy tiếng kêu ấy trong lòng cả kinh và nghĩ bụng :
- Chất độc của chén rượu ấy quả thực lợi hại vô cùng.
Chàng bỗng nghĩ tới tấn kịch lựa rượu vừa rồi, chàng lại kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra ngay. Chàng vẫn còn thắc mắc lại nghĩ tiếp :
- Thế là nghĩa gì? rõ ràng chén rượu của ta có độc...
Bùng !....
Đột nhiên một tiếng kêu rất lớn nổi lên. Lôi Vân lại giật mình đến thót một cái. Thì ra, Dương Ngọc Hy đã loạng choạng mấy bước, rồi té lăn ra đất. Những thớ thịt ở trên mặt của y đã co rúm lại, nhưng y vẫn còn cố cất giọng khàn khàn mắng chửi :
- Hừ ! ngươi cứ yên ổn làm Minh chủ đi.. số ngươi hên lắm...dù ta có chết xuống làm ma cũng không tha thứ cho ngươi đâu !
Hình như y phải gắng sức lắm mới lên tiếng mắng chửi được mấy câu đó. Hai mắt của y tràn đầy những tia máu đỏ trông rất rùng rợn, và đôi ngươi còn tia ra hai luồng ánh sáng oán độc nhìn thẳng vào mặt Lôi Vân.
Lôi Vân trông thấy bộ mặt rùng rợn ấy cũng không nhẫn tâm nhìn, chỉ khẽ thở dài rồi quay mặt đi luôn. Chàng bỗng trông thấy Ngô Đình Ngọc từ từ đi tới trước bàn, cầm hai chén rượu lên xem xét, rồi nàng

quay đầu lại vẻ mặt giận dữ nhìn vào Dương Ngọc Hy hậm hực nói :
- Ngươi ác độc thực !
Cữ chỉ và lời nói của nàng, Lôi Vân đều trông và nghe thấy cả. Chàng liền hoài nghi, đang định tiến lên hỏi xem chén nào có thuốc độc, thì Dương Ngọc Hy đã kêu rú lên một tiếng rất thảm khốc, nhưng y chỉ kêu được một tiếng thôi, rồi im lặng ngay, hiển nhiên y đã tắt thở rồi.
Tiếp theo đó, bỗng có mùi tanh hôi xông lên mũi của mọi người. Thì ra, máu ở vết thương của y chảy ra tanh hôi nồng nặc khó chịu khôn tả.
Lôi Vân thấy thế cũng mủi lòng, chàng còn hơi hãi sợ là khác. Chàng không nhẫn tâm trông thấy cái chết thảm khốc ấy, liền tự nhủ :
- Nếu ta uống phải chén rượu độc đó, có lẽ ta cũng như y !
Càng nghĩ, chàng càng kinh hãi.
Lúc ấy, trong đại sãnh yên lặng như tờ, hình như môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thấy cái chết của Dương Ngọc Hy thảm khốc như vậy, mà ai cũng phải mủi lòng thương, nên không ai nói nữa lời và không ai nghĩ tới cách phải xử trí cái xác Dương Ngọc Hy ra sao.
Vì chất độc mà Dương Ngọc Hy ngộ phải quá lợi hại, ai cũng sợ dính phải máu độc của y cả.
Một lát sau, Lôi Vân vẫn cười vẻ rầu rĩ, hình như chàng cố nén sự uất ức mà nói với mọi người rằng :
- Các người nghĩ cách đem cái xác của Dương Ngọc Hy đi đâu chôn đi. Có lẽ là bỉ nhân không trúng độc, vậy các vị có thể yên tâm đi về được rồi.
Nói xong chàng nhắm nghiền hai mắt lại, quay người về phía Mỹ La Sát, rồi đột nhiên lên tiếng hỏi :
- Có phải Đình Ngọc cô nương đã phát giác hai chén rượu có...
Chàng chưa nói dứt thì Ngô Đình Ngọc đã lướt tới trước mặt chàng mà nghiêm nghị nói :
- Minh chủ chả cần đau lòng hộ y. Đó là y hại người, trái lại mình lại tự bị hại đấy thôi...
Mọi người đang thắc mắc không hiểu tại sao Lôi Vân lại không bị trúng độc, trái lại Dương Ngọc Hy lại bị trúng độc như thế, bây giờ nghe thấy Mỹ La Sát nói như vậy, ai nấy đều vội lắng tai nghe. Ngô Đình Ngọc bỗng cười khẩy một tiếng và nói :
- Dương Ngọc Hy rất khôn ngoan và cũng không kém gì ác độc...
Nói tới đó, nàng bỗng quay người một vòng và lướt đi tới trước bàn cầm lấy hai cái chén, rồi quay trở về đứng ở trước mặt Lôi Vân ngay một cách nhanh như điện chớp, khiến mọi người chỉ trông thấy bóng

hồng thấp thoáng thôi chứ không hiểu nàng ta đi đâu và làm gì, đến giờ thấy nàng cầm hai cái chén bạc mới biết là nàng đi lấy chén rượu độc tới.
Tiếp theo đó, lại thấy nàng hơi giơ tay lên, hai cái chén bạc đã rớt ngay xuống đất. Hai cái chén rơi xuống dưới mặt đá không nghe thấy có tiếng kêu “coong” gì hết, mà lại nghe thấy tiếng kêu “bộp” khô khan. Mọi người liền nghĩ bụng :
- Ủa ! Thế ra hai cái chén này không phải làm bằng bạc...
Lôi Vân rất thông minh, thấy vậy mặt đã biến sắc và suýt tý nữa thì buột miệng nói :
- Aùc độc thực !
Chàng đã phát giác ra hai cái chén ấy không phải là chén bạc, chàng đã biết rõ ngay âm mưu của Dương Ngọc Hy và dụng ý của tên đó khổ tâm như thế nào, nếu nói ra ai cũng phải kinh hoàng đến sờn lòng rợn tóc gáy.
Thì ra, Dương Ngọc Hy tức giận Lôi Vân, liền kiếm hai cái chén giống hệt chén bạc, mà không phải là chén bạc. Trong đó có một cái hơi ám đen, còn một cái thì không ám đen, y rót rượu độc vào trong chén ấy. Y đoán chắc Lôi Vân thể nào cũng dùng quyền oai bắt mình phải uống chén rượu không có chất độc mà trông như có chất độc, còn Lôi Vân thì thể nào cũng uống chén rượu trông như không có độc mà sự thực thì có độc.
Nhưng y có ngờ đâu, Lôi Vân lại không do dự gì hết, uống luôn chén rượu không độc mà trông như có độc rồi bình yên vô sự.
Dương Ngọc Hy hoảng sợ đến mặt biến sắc. Y trông thấy Lôi Vân tuy hãy còn ít tuổi, nhưng uống xong chén rượu không độc ấy, lại còn xử dụng một lần tín phù của cả năm môn phái, y lại thấy môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đều nghe lệnh Lôi Vân cả, y mới tuyệt vọng và nghĩ bụng :
- Chờ lát nữa, Lôi Vân phát giác ra âm mưu của hai chén rượu này, thì khi nào y chịu buông tha cho tạ..
Y tự nghĩ không có cách gì đối địch được với Lôi Vân và y còn biết môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân có khắp thiên hạ. Nếu Lôi Vân định tầm thù ghét y, thì quả thực y không còn chỗ nào mà nương thân được. Vả lại trước mặt đông đảo như thế này, y không thể nào không uống chén rượu trông như không độc mà chất độc mạnh cực độ kia, nên bắt buộc y phải cầm chén rượu đó lên uống cạn.
Sự kiện này đã làm cho Lôi Vân phải kinh hãi và cảnh tỉnh suốt đời. Chàng rất cảm khái lui về phòng ngủ. Phòng ngủ này thật là tráng lệ lịch sự hết sức.

Chàng vốn sinh trưởng ở trong rừng rú vắng vẻ, nên chàng không có vẻ thích thú cuộc đời sa hoa lộng lẫy như thế này, nhất là trong lúc chàng đang buồn phiền sợ sệt, nên chàng không thấy sống trong trong hoàn cảnh phong phú này có cái gì là thích thú hết.
Chàng còn nhớ lúc mình rời khỏi đại sãnh, những tên ma đầu giết người không chớp mắt đều cung kính vái chào, tỏ vẻ rất cung kính với chàng, lúc ấy chàng không còn đam mê uy quyền mà mình đã dùng máu và nước mắt trao đổi được nữa. Chàng là một đứa trẻ ngây thơ, bị ân sư hũy hoại, về mặt tinh thần chàng cảm thấy mình bị lăng nhục và bạc đãi hết sức, và chàng cũng thừa hưởng những tội nghiệp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại.
Đêm đã khuya, bốn bề yên lặng như tờ.
Lôi Vân cởi áo ngoài ra. Một lát sau, chàng lại mặc áo vào, ngơ ngác đứng ở trong căn phòng sa hoa lộng lẫy ấy. Trong phòng tối om như mực. Chàng không cảm thấy cần có ánh sáng đèn. Chàng chỉ đứng dưới trăng tàn, lẳng lặng nghĩ lại những dĩ vãng, vừa nghĩ vừa kinh hoàng, nên chàng chỉ mong trời mau sáng thôi.
Thì giờ trôi chảy rất chậm, chàng đã gọi một thằng nhỏ hầu hạ mình vào, rồi không hiểu tại sao, chàng lại nóng nảy đuổi nó đi. Tình hình ấy đã thấy đầu óc của chàng đang rối loạn biết bao, chàng lại nghĩ bụng :
- Ta chết hay sống sáng mai sẽ giải quyết !
Chàng không sợ gặp lại Trung Nhạc Chi Chủ mà cũng chỉ thống hận ông ta.
Chàng lại ứa nước mắt ra, lấy tay áo lau chùi nước mắt.
Bỗng có ngươi khẽ kêu gọi :
- Đại ca !
Chàng vội quay lại nhìn, đã thấy ngoài cửa có một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo đỏ lấp ló, nàng lại hỏi tiếp :
- Việc gì mà khiến đại ca phải đau lòng như thế?
Người đó chính là Mỹ La Sát.
Lôi Vân kinh hãi thầm, vội dùng tay áo lau chùi nước mắt và hai má, rồi hỏi lại nàng rằng :
- Cô nương tới đây có việc gì thế?
Ngô Đình Ngọc tay cầm một cái khăn thướt ta đi tới trước mặt chàng và ném luôn cái khăn ấy cho chàng. Chàng không nỡ phụ lòng tốt ấy của nàng, liền giơ tay ra đỡ lấy cái khăn ấy, mặt lộ vẻ cám ơn và nói :
- Nếu cô nương có việc xin cứ vào trong này...
Ngô Đình Ngọc bỗng lộ vẻ sợ hãi, lại đi tới gần thêm chút nữa.

Chàng hoài nghi vô cùng, đang định lên tiếng hỏi, thì đã thấy một bàn tay mềm mại khẽ bịt lấy mồm chàng, rồn nàng ta rĩ tai chàng khẽ nói, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, bảo rằng :
- Đừng nói gì hết, mau quay trở về giường đi !
Lôi Vân giật mình kinh hãi, đồng thời chàng lại nghe thấy bên ngoài cửa sổ có tiếng động rất khẽ, hình như có người dạ hành vừa ở trên mái nhà nhảy xuống vậy.
Lôi Vân đột nhiên giơ tay ra ôm lấy Ngô Đình Ngọc và nhảy ngay tới chỗ góc bên trái dưới cửa sổ.
Lúc ấy, tiếng chân ở bên ngoài cửa sổ càng rõ hơn, hình như người đó đã đi tới trước cửa sổ rồi và đang ngó đầu nhìn vào trong phòng vậy.
Tuy trong bóng tối, Lôi Vân vẫn có thể trông thấy rõ. Có hai cái bóng người rất cao lớn. Lúc này, không nghe thấy tiếng chân của họ nữa mà chỉ nghe thấy tiếng hô hấp rất mạnh của họ thôi. Chàng cả kinh vội nín hơi lại và nghĩ bụng :
- Hai người này là ai? Có lẽ chúng đang đứng sát cửa sổ?
Một lúc sau, chàng lại nghe thấy tiếng tà áo bay phất phới trước gió, càng lúc càng xa dần. Chàng nóng lòng sốt ruột đang định nhảy ra ngoài cửa sổ đuổi theo, nhưng tay chàng đã bị tay Ngô Đình Ngọc nắm chặt và nàng rỉ tai chàng mà nói :
- Đại ca đừng đi, để tiểu muội nói cho đại ca hay. Việc này đối với đại ca không có ích lợi gì đâu, vả lại...
Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày lên khẽ đáp :
- Nhưng dù sao tôi cũng phải đi theo xem chúng là ai mới được !
- Đại ca không nên đi. Nếu đại ca muốn biết chuyện, để tiểu muội nói cho đại ca nghe, mục đích của chúng đến đây là vì kiếm tiểu muội...
Nàng chưa nói dứt, thì Lôi Vân đã giằng tay nàng ra và nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng nhảy ra ngoài cửa sổ. Nàng càng lo âu thêm, muốn cản trở nhưng đã muộn rồi.
Lôi Vân nhảy ra ngoài sân, đưa mắt nhìn bốn chung quanh một lượt, rồi suy tính phương hướng, rồi vội phi thân về phía bên phải, phía hai người nọ vừa đi.
Chàng giở khinh công tuyệt nghệ ra, như một con mèo nhẹ nhàng tiến về phía bụi cây rất thấp kia. Chỉ trong nháy mắt, chàng đã tới nơi và đã nghe thấy có tiếng người nói chuyện với nhau rất khẽ :
- Không có lẽ, đêm hôm khuya khoắt như thế này, con nhỏ ấy không dám vào phòng Lôi Vân. Là người tài ba như thế, nếu con nhỏ vào phòng của y thì thể nào cũng phát giác.. - Nếu vậy thì nó đi đâu?
Lôi Vân vội nép sang một bên. Chàng lại nghe thấy hai người kia nói

tiếp :
- Không được, tối hôm sau chúng ta thể nào cũng phải tìm cho ra con nhỏ...
- Y đại ca, thôi đừng tìm nó nữa làm chi. Tìm thấy con nhỏ ấy thì anh định làm gì? Một con bé đẹp như hoa nở như thế, giết đi thực đáng tiếc, mà không giết thì lại...
- Không giết thì sao?
Lôi Vân nghe thấy chúng nói, chàng giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng:
- Trong hai người này, thể nào cũng có một người là Y Dư Huy, nhưng còn người kia là ai?
Chàng vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn về phía đó, quả thấy người đứng bên trái chính là Y Dư Huy, tay y đang cầm cây Thiết Quài, mình mặc võ trang. Còn kẻ đứng bên phải, tuy chàng đã gặp mặt y rồi nhưng không biết là ai. Chàng thấy y là một thiếu niên tuổi chừng hai mươi ba, mặt mũi tuấn tú, thânh hình lực lưỡng, tay cầm trường kiếm bóng nhoáng.
Lôi Vân thấy thế liền nghĩ bụng :
- Chả lẽ vì Mỹ La Sát mà chúng đuổi theo tới đây chăng? Nhưng chúng có ngờ đâu Mỹ La Sát lại đang ở trong phòng của ta? Tại sao Mỹ La Sát lại vào trong phòng ta ẩn núp?
Nghĩ tới đó, chàng sực nhớ, khi Mỹ La Sát vào phòng chàng, Y Dư Huy với thanh niên tuấn tú ấy có đi tới trước cửa sổ nhưng không ngó nhìn vào trong phòng của chàng, nên chàng nghĩ tiếp :
- Chúng chưa phát giác nàng ta vào trong phòng này đâu? Nhưng tại sao chúng lại đoán ra được nàng ẩn núp trong phòng?
Chàng bỗng nghe thấy thiếu niên đứng ở trong bụi cây nói :
- Y đại ca, tối nay chúng ta đừng kiếm y thị nữa. Để ngày mai đi kiếm Xú La Sát thương lượng xem rồi mời cả hai nàng xấu đẹp gia nhập, như vậy có phải là giải quyết được cả không?
Y Dư Huy ngẫm nghĩ giây lát mới trả lời :
- Thôi được, theo ý ngu huynh thì đêm hôm khuya khoắt như thế này, Mỹ La Sát chả dám đột nhập phòng ngủ của Lôi Vân đâu. Ngày mai, chúng ta nghĩ cách cản trở không cho y thị gặp Lôi Vân là được.
Nghe tới đó, Lôi Vân hoài nghi vô cùng, vội nghĩ bụng :
- Chả lẽ âm mưu của chúng đã bị Mỹ La Sát hay biết? Chúng sợ Mỹ La Sát đến đây nói cho ta hay..
Nghĩ tới đó, chàng vội ngửng đầu lên nhìn, thấy bóng người ở bụi rậm đã bỏ đi hết, cả Y Dư Huy lẫn thiếu niên anh tuấn mà chàng không biết tên cũng đi mất dạng rồi. Chàng càng thắc mắc thêm, vội

đứng dậy chạy ngay về phòng ngủ.
Chỉ trong nháy mắt, chàng đã về tới phòng ngủ của mình, thấy Mỹ La Sát còn đang ở đó. Nàng thấy Lôi Vân bình yên vô sự về tới nơi, bỗng thở nhẹ nhõm một cái và khẽ nói :
- Đại ca có tìm thấy chúng không?
Lôi Vân với đôi mắt rất ôn hòa, nhìn Ngô Đình Ngọc một cái, khẽ hỏi :
- Tại sao cô nương lại vào trong này ẩn núp như thế?
Ngô Đình Ngọc bỗng nhay tay túm lấy cánh tay phải của chàng, với giọng nói dịu dàng, khẽ bảo :
- Đại ca đừng cử động !
Lôi Vân ngẩn người ra, lại thấy tay nàng từ từ đụng chạm vào nơi trước ngực của mình. Chàng vội cúi đầu nhìn, mới hay nàng đang cởi khuy áo cho mình, chàng cả kinh vội hơi ngửa người về phía sau, ngạc nhiên hỏi :
- Cô nương...làm gì thế?
Chàng hiểu lầm nên mới hoảng sợ như vậ, và ngửng đầu lên nhìn thấy Ngô Đình Ngọc bẽn lẽn đáp :
- Đại ca đừng có cử động. Để tiểu muội xem vết thương của đại ca đã lành mạnh chưa?
Lôi Vân càng thắc mắc thêm.
- Sao cô nương biết vai tôi bị thương?
Nghe thấy chàng nói như thế, Ngô Đình Ngọc bỗng lộ vẻ gay cấn nhanh nhẹn cởi nốt mấy khuy áo cho chàng và lo âu hỏi tiếp :
- Đại ca đã chữa vết thương này chưa?
Lôi Vân có vẻ cảm động, nhìn nàng một cái và hớn hở nghĩ bụng :
- Dù sao vẫn có người cũng thương ta !
Chàng bỗng cảm thấy chỗ vết thương đau nhức, liền thất thanh kêu rên một tiếng rất khẽ.
Thì ra, Ngô Đình Ngọc đã sơ y đụng chạm phải vết thương của chàng. Đột nhiên nghe thấy chàng kêu rên, nàng biến sắc mặt ngay và có vẻ thương xót hỏi tiếp :
- Đại ca có nghe thấy những lời của tiểu muội vừa hỏi không?
Giọng nói của nàng rất dịu dàng và đầy vẻ lo lắng. Tuy nàng chỉ lộ vẻ một chút xíu như vậy thôi, Lôi Vân cũng cảm thấy sung sướng vô cùng. Chàng dịu dàng đáp :
- Không sao, tôi vẫn còn chịu đựng được...
Nói tới đó, chàng bỗng nghĩ tới ân sư đã vô tình đả thương mình nên mình mới bị thương như thế này. Chàng lại biến sắc mặt, giọng nói cũng lạnh lùng theo:
- Hừ ! Vết thương trên vai này là của sư phụ ban cho. Tôi muốn để

yên nó như thế, chứ không muốn chữa khỏi. Vết thương còn ở trên vai ngày nào, tôi lại nhớ đến ân sư tôi đã ban chọ..
Nói tới đó, chàng mới cảm thấy mình không nên dùng lời lẽ lạnh lùng này nói với một người đã có lòng quan tâm đến mình, nên chàng lại đổi giọng nói mà trả lời Ngô Đình Ngọc rằng :
- Cô Đình Ngọc...những lời tôi vừa nói đó là...
Không ngờ Ngô Đình Ngọc không vì giọng nói lạnh lùng của chàng mà không vui, trái lại mặt nàng đang rầu rĩ bỗng hớn hở đáp :
- Đại ca chưa hề chữa qua ư? Như vậy thuốc của Y Dư Huy cho, đại ca cũng chưa dùng tới chứ?
Lôi Vân thấy nàng nói như thế, hoài nghi vô cùng, vội hỏi :
- Sao cô nương lại hỏi đến chuyện ấy?
Lúc ấy, Ngô Đình Ngọc đã cởi được khuy áo cho chàng và đã trông thấy vết thương thâm tím ở trên đầu vai phải của chàng. Ngô Đình Ngọc khẽ kêu "ồ" một tiếng, vẻ mặt rất nghiêm nghị nói tiếp :
- Đại ca chớ nên dùng thuốc của Y Dư Huy tặng cho, vì thuốc của ỵ..
Lôi Vân nghe tới đó bỗng trợn ngược đôi lông mày lên và nắm chặc hai vai của nàng, vừa lay vừa hỏi :
- Đình Ngọc...Cô nương đã phát giác được gì, mà Y Dư Huy dã tìm kiếm cô?
Nói tới đó, chàng mới phát giác mình quá thô lỗ, vội buông tay xuống dịu dàng tiếp :
- Đình Ngọc, hãy kể cho tôi nghe những cái gì mà cô nương đã trông thấy hôm nay..
Mỹ La Sát tỏ vẻ rất quan tâm, và khẽ đáp :
- Đáng lẽ tiểu muội cũng không biết chuyện này, khi tiểu muội đang định đi ngủ, thì bỗng thấy trên mái nhà có tiếng chân người đi quạ..
Nói tới đó, hình như nàng đã bớt gây cấn, thủng thẳng nói tiếp :
- Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, tiểu muội vội mặc áo ngoài vào, phi thân lên mái nhà, liền trông thấy hai cái bóng người đang chạy thẳng về phía bụi rậm ở phía sân này. Tiểu muội rất ngạc nhiên và nghĩ bụng : "Nơi đây là chỗ ở của Xích Mi Môn, người ngoài đâu dám xâm nhập". Thế rồi tiểu muội liền đuổi theo, nhưng chưa tới gần tiểu muội đã nghe thấy có tiếng nói rất khẽ. Tiểu muội đã nhận ra hai người đó là Y Dư Huy thủ tịch Đường chủ của Xích Mi Môn và Lãnh Như Băng môn hạ của Vân Thái Môn, chúng đều là người có quyền oai trong năm môn phái của Tam Tuyệt Nhị Quân. Tính nết của Y Dư Huy thế nào, đại ca đã biết rõ rồi, còn Lãnh Như Băng thì tính nết của y hệt như tên của y vậy. Tuổi y hãy còn trẻ nhưng võ nghệ đã lừng danh võ lâm. Khi đối địch với người, không bao giờ y cũng xử dụng song

chưởng một lúc, có khi y cũng dùng tới kiếm nhưng hiếm lắm, cho nên người trong võ lâm mới gọi y là Đơn Chưởng Tu Lạ..
Lôi Vân bỗng gầm nét mặt lại, lẩm bẩm nói :
- Đơn Chưởng Tu La ! Đơn Chưởng Tu La Lãnh Như Băng !
Ngô Đình Ngọc tủm tỉm cười đỡ lời :
- Đại ca, ngày mai tiểu muội sẽ chỉ cho đại ca xem võ công của y rất cao siêu, nhưng nhân phẩm của y lại tồi bại lắm. Tiểu muội ghét y đến chết đi được.
Nói tới đó, nàng bỗng bẽn lẽ cúi đầu xuống.
Lối Vân thấy thế bỗng rùng mình một cái, nhưng vẫn gượng trấn tỉnh tâm thần không dám nghĩ ngợi đến chuyện tình nữa, vội hỏi tiếp :
- Cô nương đã nghe thấy chúng nói những gì?
Ngô Đình Ngọc rất ngượng nghịu, gượng cười đáp :
- Tiểu muội nghe Y Dư Huy đang bàn tán với Lãnh Như Băng một việc gì mà văng vẳng nghe y nói :
-Chúng ta chỉ cần làm thế nào cho Lôi Vân tàn phế...như vậy những sự nghiệp của Tam Tuyệt Nhị Quân đã sáng tạo từ tay Lôi Vân chuyển sang tay hai chúng ta.
Nói tới đó, Ngô Đình Ngọc trầm ngâm giây lát mới nói tiếp :
- Tiểu muội đã nhớ y nói như vậy, nên tiểu muội đã đoán chắc y thể nào cũng có mưu kế gì bất lợi cho đại ca để tranh cướp quyền hành.
Lãnh Như Băng lại hỏi y vài câu, rồi y bỗng cười khẩy nói tiếp :
- Thể nào cũng có một ngày...ngày ấy không xa đâu Lãnh lão đệ. Mấy hôm trước, Y mỗ đã tặng cho Lôi Vân một gói thuốc, hà hà... Gói thuốc ấy không những không chữa khỏi được vết thương của y, mà trái lại còn làm cho vết thương nặng thêm... Hà hà, Lãnh lão đệ có biết thuốc đó là thuốc gì không?
Nghe tới đó, tiểu muội sợ hãi vô cùng, vội lắng tai nghe tiếp, lại nghe thấy Lãnh Như Băng với giọng kiêu ngạo hỏi :
- Thuốc ấy là thuốc gì thế?
Y Dư Huy đắc trí cười ha hả đáp :
- Đó là Du Ty Thiết Cốt Phấn...
Tiểu Muội nghe thấy y nói như vậy càng sợ hãi thêm, người hơi rung động một chút, vì vậy mà có tiếng động rất khẽ. Chúng thực lợi hại phát giác được ngay, nên vội rút khí giới ra, tiểu muội càng kinh hãi thêm. Lãnh Như Băng ít khi xử dụng tới kiếm, mà lần này y cũng rút kiếm ra, đủ thấy y coi việc này quan trọng như thế nào. Thế rồi, tiểu muội mới cố nghĩ cách vào trong phòng này của đại ca để nói cho đại ca hay.

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 19
PHONG BA BÃO TÁP

Lôi Vân tức giận vô cùng, giơ hữu chưởng lên vỗ mạnh vào tả chưởng một cái rồi nói :
- Chúng giỏi thực ! Tôi đã rất lấy làm ngạc nhiên là tại sao Y Dư Huy lại rất quan tâm đến việc tôi làm Minh chủ của lục lâm thiên hạ như thế ! Hừ, thì ra y muốn Minh chủ của lục lâm thiên hạ trở nên một kẻ tàn phế bất tài, để y tiện tay cướp quyền oai...
Ngô Đình Ngọc thấy Lôi Vân không nhắc nhở tới gói thuốc Thiết Cốt Phấn trong lòng rất an ủi liền nói tiếp :
- Đại ca đã biết rõ chuyện này rồi, tiểu muội rất an tâm. Từ giờ trở đi, đại ca nên phòng bị một chút thì hơn. Đã muộn lắm rồi, tiểu muội phải trở về phòng đây.
Nói tới đó, nàng bỗng trợn tròn đôi mắt lên nhìn thẳng vào mặt Lôi Vân. Lôi Vân nén lửa giận xuống, và vội lên tiếng át giọng nàng :
- Đình Ngọc đừng đi vội, chờ lúc trời sáng tỏ, tôi sẽ tới Đông phòng kiếm cô nương với Xú La Sát...
Ngô Đình Ngọc ngạc nhiên ngơ ngác hỏi :
- Đại ca kiếm chị Tuệ Lâm làm chi?
Nàng vừa nói vừ từ từ đi tới cạnh Lôi Vân dịu dàng kéo áo của chàng và gài khuy lại cho chàng.
Lôi Vân bỗng ngữi thấy một mùi thơm tho, làm cho chàng ngây ngất khôn tả, chàng vội mỡ mắt nhìn, thấy Đình Ngọc đẹp vô cùng và tủm tỉm nhìn mình cười.
Chàng chưa hề được ai đối xử với mình tử tế như thế này cả, nên chàng rất cảm động, run run khẽ nói:
- Đình Ngọc...cám ơn cô nương...
Ngô Đình Ngọc tủm tỉm cười, từ từ quay người nhẹ nhàng đi luôn. Nhưng trước khi đi, nàng còn quay đầu lại lườm chàng một cách rất tình tứ và mỉm cười nói :
- Thôi được, sáng mai đại ca nhớ đến kiếm chúng tôi nhé?
Nói xong nàng õng ẹo đi luôn.
Lôi Vân ngẩn người ra nhìn theo nàng, nhất thời đầu óc của chàng bối rối khôn tả. Chàng cũng không biết mình nên làm những việc gì mới phải. Chàng thấy mình mới lớn lên làm Minh chủ của thiên hạ

lục lâm chưa đầy một ngày đêm mà đã xảy ra hai chuyện lớn. Một là Dương Ngọc Hy mời uống rượu, hai là phát hiện âm mưu của Y Dư Huy.
Lúc này, chàng mới cảm thấy ý nghĩ trước kia của mình quá ngây thơ, làm Minh chủ của tất cả mọi lục lâm trên thiên hạ, lãnh đạo một bọn ma quỷ mà xưa nay vẫn bị người đời khinh miệt, có phải là chuyện dễ đâu. Một thiếu niên rất kiêu ngạo tuổi chưa đầy hai mươi như Lôi Vân đây thì gánh vác sao nổi trọng trách ấy?
Hiện giờ, chàng đã hiểu rõ hết, nhưng chàng vẫn quyết định :
- Ta cứ làm Thiên Hạ Lục Lâm Minh chủ, ta không thèm đếm xỉa đến bọn người chánh phái. Đối với tạ..
Không bao lâu, trời đã rạng đông. Ánh nắng đã chiếu vào trong phòng ngủ của Lôi Vân. Bên ngoài đã có tiếng chân người nhộn nhịp và có tiếng gõ cửa dồn dập, khiến Lôi Vân không sao bình tĩnh suy nghĩ được nữa.
oOo Mặt trời vừa mọc, trên đỉnh núi cao chót vót có một bãi đất trống rộng chừng mấy chục mẫu. Bốn chung quanh bãi đất ấy có cắm đầy khí giới, nên mặt trời vừa mọc lên, ánh sáng đã làm chói mắt người ta ngay.
Mười hai tên võ lâm cao thủ đã lừng danh khắp giang hồ được Lãnh Như Băng, cao thủ môn hạ của Vân Thái Môn tiếp dẫn đến bãi đất trống này. Trong mười hai tay cao thủ lừng danh ấy, có cả hai người trong Giang Hồ Tam Kỳ là Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái. Còn những người kia là đều do Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái gửi thiệp mời tới. Người nào người nấy đều là những người hiệp nghĩa của thiên hạ võ lâm.
Hôm nay, Trung Nhạc Chi Chủ có vẻ thất thường, không được vẻ tôn nghiêm như mọi khi, mà lúc nào cũng để ý nhìn cái hang động sâu không thấy đáy và sắc mặt có vẻ không yên.
Đột nhiên, trong hang động có tiếng kêu rất quái dị vọng ra. Mười hai cao thủ đều biến sắc mặt, nhất là Trung Nhạc Chi Chủ càng có vẻ bồn chồn và nghĩ thầm:
- Tiếng rú này là tiếng kêu của Trường Địch Lệnh Xích Mi Môn.
Ông ta vừa nghĩ tới đó thì đã nghe thấy tiếng ồn ào xen lẫn tiếng chân người nhộn nhịp vọng ra tiếp.
Mười hai cao thủ đều tỏ vẻ gây cấn, mắt cùng nhìn cả vào trong cửa hang. Vì họ vẫn còn chưa tinh là sao Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn lại bầu một đệ tử của danh môn chánh phái tuổi chưa đầy hai mươi làm Minh chủ như thế?
Trong lúc mọi người đang chăm chú nhìn vào cửa hang thì giữa

quảng trường bỗng có tiếng cười rất quái dị nổi lên. Lãnh Như Băng có thái độ như điên như khùng và không kém gì kiêu ngạo, chỉ tay vào trong thạch động mà nói với mọi người rằng :
- Các vị tự cho mình là những nhân sĩ chính phái, vậy đối với đại điển bầu Minh chủ của năm môn phái chúng tôi, chẳng hay các vị có cảm tưởng như thế nào?
Trung Nhạc Chi Chủ đột nhiên lên tiếng :
- Hừ ! Tam Tuyệt Nhị Quân bầu Minh chủ tất nhiên là một chuyện rất hay, nhưng nếu Minh chủ quả thực là nghiệt đồ của lão phu, thì Trung Nhạc Chi Chủ sẽ dùng song chưởng này để đối phó với Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái.
Lãnh Như Băng ngửng đầu lên trời cười the thé, và cất giọng lạnh lùng nói tiếp :
- Âu Dương tiền bối hiệp danh lừng lẫy bốn phương, được nhân sĩ của võ lâm tôn làm danh sơn chi chủ. Hà hà,..nhưng các hạ muốn một mình mà chống đối với thiên hạ lục lâm thì thực là hơi ngông cuồng một chút đấy !
Trung Nhạc Chi Chủ đột nhiên cả giận, nhẹ nhàng lướt đến trước mặt Lãnh Như Băng, đột nhiên giơ song chưởng lên và hóa chưởng thành chỉ, ra tay nhanh như gió nhằm Thiên Tinh huyệt ở trên vai của Lãnh Như Băng điểm luôn.
Lãnh Như Băng thấy thế cả kinh, phần vì sự thể xảy ra một cách quá đột ngột, hơn nữa công lực của Trung Nhạc Chi Chủ đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh, như vậy thì y chống đở sao nổi? Y đã thấy tay của Trung Nhạc Chi Chủ sắp đụng tới yếu huyệt của mình, y không ngờ Trung Nhạc Chi Chủ lại bỗng thâu tay lại và giận dữ quát hỏi :
- Nói mau ! Ngày hôm nay người nhận làm Minh chủ của ngũ môn các người có phải là nghiệt đồ của lão phụ..
Lúc ấy, Lãnh Như Băng đang nhắm mắt chờ chết, không ngờ Trung Nhạc Chi Chủ lại bỗng thâu tay lại, y liền mở mắt ra nhìn và thấy vẻ mặt hiền từ của Trung Nhạc Chi Chủ đã biến mất và đang lộ đầy sát khí, khác hẳn ngày thường nhiều.
Lãnh Như Băng thấy thế rùng mình đến thót một cái, toát mồ hôi lạnh ra ngay. Giang Nam Hiệp Cái thấy vậy cũng phải lắc đầu thở dài và xen lời nói :
- Điểm này cũng không thể trách được Âu Dương huynh...
Nói tới đó, ông ta rất nghi ngờ cau mày lại nghĩ bụng :
- Vân nhi nói đúng đấy, Trung Nhạc Chi Chủ vốn không phải là con người tàn khốc và thô lỗ như thế này...

Nghĩ tới lời nói của Triệu Thiếu Vân, đồ đệ cưng của mình, Hiệp Cái bỗng động lòng thương Lôi Vân và ông ta đã quyết định tạm chờ khi Lôi Vân xuất hiện, ông ta sẽ chất vấn cả Lôi Vân lẫn Trung Nhạc Chi Chủ.
Hà hà...
Tiếng cười vừa quái dị vừa chọc tai ở trong động chợt vọng ra, tiếp theo đó có một trung niên mặc áo xanh tay cầm Thiết Quài ở trong động bước ra, mặt lộ vẻ đắc trí và nói:
- Âu Dương huynh đừng có hỏi nữa, Minh chủ của ngũ môn chúng tôi chính là lệnh cao túc. Hà hà...hình như Âu Dương huynh đã đến chậm một bước rồi, hôm qua lệnh cao túc đã được vinh đăng ngôi vị minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn rồi. Đồng thời, cũng đã được lục lâm của thiên hạ bầu là Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ rồi, hà hà...
Trung Nhạc Chi Chủ nghe nói mặt liền biến sắc, bỗng quay người lại, nhanh nhẹn như một mũi tiên phi tới trước mặt đại hán trung niên kia hung hăng nói :
- Lời nói này của ngươi có thực hay không?
Y Dư Huy cười ha hả, bỗng tránh sang bên ba bước lớn tiếng quát :
- Tại hạ xưa nay không bao giờ nói dối ai...
Y chưa nói dứt thì trong hang động đã có mười mấy người lần lượt bước ra.
Người đi đầu chính là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, theo sau chàng là những người mặc áo xanh, áo lam, áo trắng, áo đỏ, và áo vàng, mỗi màu có hai người.
Lôi Vân không rầu rĩ không hớn hở, thái độ lạnh lùng đi tới nơi chính giữa rồi đứng yên như một tượng đá vậy.
Trung Nhạc Chi Chủ tức giận đến hai mắt như nổ lửa, hậm hực lườm Lôi Vân giận dữ quát tháo :
- Nghiệp chướng ! Nghiệp chướng ! Mi giỏi thực...
Lôi Vân chỉ lạnh lùng liếc nhìn Trung Nhạc Chi Chủ một cái, rồi thản nhiên đáp :
- Bây giờ tôi đã không phải là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ nữa mà là Minh chủ của thiên hạ lục lâm ! Tuy ông đã là sư phụ của tôi, nhưng lúc này tình nghĩa thầy trò đã dứt khoát, ông không còn tư cách được gọi tôi như thế nữa.
Mấy lời nói ấy như mấy lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực của Trung Nhạc Chi Chủ, nên ông ta run lẩy bẩy, tức giận đến không sao nói lên tiếng được, nhưng ông ta vẫn cố thét lên mấy tiếng :
- Giỏi lắm ! Nghiệp chướng ! Coi như ta mù quáng...

Tuy vẻ mặt rất lạnh lùng, nhưng trong thâm tâm của Lôi Vân đau đớn khôn tả. Sự thực lúc này chàng cũng đau lòng không kém gì Trung Nhạc Chi Chủ, nhưng chàng vẫn lạnh lùng nói tiếp :
- Hà ! Âu Dương tiên sinh, nếu tiên sinh cho hành động này của tôi có làm nhục sư môn, thì tiên sinh cứ đuổi tại hạ ra khỏi môn phái đi?
Trung Nhạc Chi Chủ nghe nói thế, thét lớn :
- Làm gì có chuyện dễ như thế? Nếu ngươi là phản đồ của ta, ngoài việc đuổi ra khỏi cửa, ngươi còn biết có thủ tục gì theo sau...
Lôi Vân lạnh lùng đỡ lời :
- Sao tôi lại không biết? Phải trả hết những tài nghệ đã học hỏi được cho sư môn !
Trung Nhạc Chi Chủ cả giận quát tiếp :
- Được ! Ta sẽ phế hết võ công của mi !
Vừa nói tới đó, ông ta đã như một con chim ưng khổng lồ nhảy xổ tới tấn công Lôi Vân luôn.
Lôi Vân thấy thế hơi kinh hãi, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn tỉnh vội quay người tránh sao bên trái ba bước, thì phía sau chàng đã có tiếng áo phần phật trước gió, mười người mặc năm màu áo đứng ở phía sau chàng đã không hẹn mà nên, cùng nhảy xổ lại ra tay bảo vệ chàng luôn.
Trung Nhạc Chi Chủ thấy thế quát tháo lia lịa, múa chưởng tấn công tới tấp.
Bùng !....
Một tiếng kêu thực lớn nổi lên, cát bụi bay mù mịt. Bị đám người nọ bao vây, Trung Nhạc Chi Chủ đã không thể nào ung dung được như trước nữa.
Lôi Vân thấy môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã vây đánh Trung Nhạc Chi Chủ liền quát lớn :
- Ngừng tay lại !
Mười tên môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã coi Lôi Vân là Minh chủ của chúng, nên chúng vừa nghe thấy tiếng quát tháo của chàng không dám trái lệnh, đã vội thâu chưởng lại lùi ngay sang một bên.
Trung Nhạc Chi Chủ vẫn giận dữ quát tháo tiếp :
- Nghiệp đồ ra đây, lão phu không vận dụng quyền thế đâu ! Hừ ! Lão phu coi như không có một tên đồ đệ như ngươi nữa ! Lại đây, ta với ngươi đấu một phen chí tử, đấu một phen chí tử trước rồi hãy nói chuyện sau.
HÌnh như ông ta bị kích thích quá, nên thần trí cũng mơ hồ, ăn nói cũng không lưu loát như lúc thường...
Lôi Vân cũng cảm thấy lời nói của Trung Nhạc Chi Chủ như những

lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim của mình vậy, suýt tý nữa chàng không sao nhịn nổi, định nhảy xổ lại ôm lấy ân sư khóc lóc, nhưng khi chàng quay đầu lại thấy Giang Nam Hiệp Cái với những người đi theo đó đang giận dữ nhìn mình, chàng lại thay đổi ý kiến, bỗng ngay nhìn Trung Nhạc Chi Chủ mà nói :
- Hà ! Bây giờ tôi cũng không biết nên gọi tiên sinh như thế nào mới phải?
Nay tôi đã là Minh chủ của thiên hạ lục lâm, mà tiên sinh thì vẫn ngồi ghế số một của người hiệp nghĩa...
Y Dư Huy đứng cạnh đó bỗng lạnh lùng xen lời :
- Phải đấy ! Một người là Minh chủ của thiên hạ lục lâm, còn một người là lãnh tụ của Giang Hồ Tam Kỳ, như vậy thì gọi là thầy trò sao được? Hà hà...
Lôi Vân đột nhiên cả giận, như điên như khùng quát lớn :
- Trường Cước Nhân đâu?
Trong hang động đã có tiếng rú quái dị vọng ra. Trung Nhạc Chi Chủ với mọi người cùng biến sắc mặt, không hiểu Lôi Vân gọi Trường Cước Nhân ra làm chi.
Y Dư Huy cũng ngẩn người ra ngơ ngác nhìn Lôi Vân, đồng thời y rùng mình đến thót một cái.
Lôi Vân xầm nét mặt lại ẩn hiện sát khí, hai mắt trợn tròn xoe giận dữ nhìn từng người một.
Trong hang động tiếng rú quái dị bỗng cao vút hẳn, chỉ trong nháy mắt, trong đó có một người trung niên thânh hình rất cao, tay cầm chiếc sáo dài nhẹ nhàng chạy ra, tiến tới trước mặt Lôi Vân cung kính đưa chiếc sáo dài cho chàng.
Lôi Vân đỡ lấy cây Trường Địch Lệnh cười khẩy bảo với Y Dư Huy rằng :
- Y Đường chủ, đã có Trường Địch Lệnh ở đây, việc ngày hôm nay là việc ân oán riêng của mỗ, không việc gì đến ngũ môn. Nếu ai dám tự tiện xen tay hay chõ mồm vào thì Y Đường chủ cứ dùng lệnh này chém giết không tha.
Nói tới đó, chàng bỗng giơ cao cánh tay lên, chiếc sáo dài hơn trượng đã có tiếng rú quái dị vọng ra, tiếp theo đó cây sáo đã bay trới trước mặt Y Dư Huy luôn.
Thấy Lôi Vân ném Trường Địch Lệnh cho mình, Y Dư Huy vội giơ tay ra đỡ, vẻ mặt rầu rĩ và nghĩ bụng :
- Y làm trò quỷ quái chi thế? Trung Nhạc Chi Chủ đã nhìn nhận là sư phụ của y nhưng hình như giữa hai người còn có một thâm thù gì với nhau, thế là nghĩa lý gì?

Giang Nam Hiệp Cái bỗng phi thân tới cạnh Trung Nhạc Chi Chủ, dùng tay khẽ đè vai Trung Nhạc Chi Chủ xuống và khẽ nói :
- Âu Dương huynh, hãy tạm nguôi cơn giận, việc của lệnh đồ, huynh cứ giao cho đệ xử lý...
Trung Nhạc Chi Chủ như người đã mất thần trí, ngơ ngác gật đầu nhưng mặt vẫn lộ vẻ dữ tợn nhìn Lôi Vân.
Giang Nam Hiệp Cái liền lớn tiếng nói :
- Lôi Vân để lão phu nói mấy lời nhé?
Giọng nói của ông ta tuy lớn, nhưng thái độ rất nhu hòa.
Lôi Vân thắc mắc vô cùng, nhìn Hiệp Cái và lạnh lùng đáp :
- Nếu lão tiền bối muốn cản trở tại hạ làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm đã muộn rồi ! Hồi hôm tại hạ đã nhận tín phù của năm môn phái...
Giang Nam Hiệp Cái nghe thấy chàng nói như thế, mặt liền biến ngay vội hỏi :
- Cái gì? Thiếu hiệp nói hồi hôm thiếu hiệp đã trở nên Minh chủ của thiên hạ lục lâm rồi ư?
Lôi Vân gật đầu đáp :
- Vâng ! Việc ấy không có gì đáng gọi là kinh ngạc hết !
Giang Nam Hiệp Cái rầu rì thở dài và hỏi tiếp :
- Lôi Vân, ngươi còn nhớ Thiếu Vân không?
Lôi Vân ngơ ngác đáp :
- Tại hạ nhớ lắm, nhưng tại hạ cần phải giải thích xong sự hiểu lầm này đã rồi mới đi kiếm cô tạ..Hừ ! Bây giờ tiền bối bỗng nhắc nhở tới nàng ta là có dụng ý gì?
Chàng vừa nói tới đó, hình như sực nghĩ tới một việc gì, vẻ mặt bỗng dịu hẳn và nói tiếp :
- Triệu Thiếu Vân cô nương có nói gì cho tiền bối hay không?
Nói tới đó, chàng đã phi thân nhanh như một mũi tên tới trước mặt Hiệp Cái và rất khích động hỏi :
- Tiền bối nói đi ! Thiếu Vân có nói cho tiền bối biết vai của tại hạ sao lại bị hại ra thế này không? Tại hạ xuống núi để tìm kiếm kẻ thù của tổ phụ và tại sao tại hạ có liên quan với Tam Tuyệt Nhị Quân...
Giang Nam Hiệp Cái lui về phía sau một bước, từ từ lắc đầu đáp :
- Vân nhi đã nói hết những chuyện ấy cho lão phu nghe rồi, nhưng lão phu không tin!
Lôi Vân như gặp phải một việc gì rất rùng rợn kinh khủng, chàng bỗng lui về phía sau mấy bước, sắc mặt nhợt nhạt hẳn, rồi giơ tay lên chỉ Trung Nhạc Chi Chủ và hậm hực đỡ lời :
- Tiền bối cứ hỏi ông ta sẽ rõ ngay..

Nói tới đó, chàng bỗng quay lại quát bảo môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân rằng :
- Đi ! Chúng ta trở về ngay !
Giang Nam Hiệp Cái thấy vậy vội thất kinh kêu to :
- Hãy khoan ! Lão phu còn có vài lời muốn nói với thiếu hiệp !
Lôi Vân quay người lại trợn trừng mắt lên giận dữ nói :
- Tiền bối đã không tin thì còn nói gì nữa? Hừ ! Các người tưởng các người là nhân vật chính phái, thì cứ việc làm nhân vật chính phái để cho người ta kính ngưỡng đi, còn Lôi Vân tôi bây giờ đã làm Minh chủ của lục lâm thiên hạ.
Nói tới đó, chàng đã nhanh nhẹn phi thân vào trong hang động luôn.
Trung Nhạc Chi Chủ, Giang Nam Hiệp Cái cùng nhảy xổ lại, mồm thì quát :
- Lôi Vân, hãy khoan !
Lôi Vân đã đi tới chỗ trước cửa hang, nghe nói vội ngừng chân lại cười khẩy hỏi :
- Cái gì? Chẳng lẽ quý vị cấm cả tôi đi về hay sao?
Trung Nhạc Chi Chủ giận dữ đáp :
- Phải ! Lão phu đành giết chết mi, cũng không để cho mi sa vào chốn lục lâm...
Lôi Vân vẫn cười như điên như khùng nói tiếp :
- Hà hà ! Trong lục lâm cũng có hảo hán dám làm dám nói ! Hà hà, còn nhân vật chính phái của danh môn, liệu có ai có can đảm dám làm dám nhận như thế không? Hà hà...
Chàng vừa cười vừa giơ tay chỉ các môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đang đứng ở ngoài cửa động và nói tiếp :
- Hiệp Cái thử nghĩ xem có đủ sức diệt trừ nổi bọn người này thì hãy cản trở tại hạ ! Hà hà...các người tự cho mình là chính phái, chắc không khi nào lại có thủ đoạn tàn khốc như thế đâu?
Nói xong chàng từ từ quay người đi vào trong hang tức thì, chứ không thèm đếm xỉa tới những người đứng ở bên ngoài.
Mười hai vị cao thủ của chính phái tức giận đến râu tóc dựng ngược, nhất là Trung Nhạc Chi Chủ giận dữ đến nghiến răng kêu cồm cộp và hậm hực nói :
- Được ! Nếu thế thì lão phu ra tay đây !
Nói xong, ông ta giơ song chưởng lên nhanh như điện chớp tấn công mạnh về phía bên trái, chỗ cạnh hang động một thế. Chưởng phong của ông như bão lấn át tới...
Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thấy vậy cả kinh thất sắc, vội nhảy sang bốn bên để tránh né.

Sau một tiếng kêu “ùm” thực lớn, cát bụi và đá vụn bay mù mịt, nơi cạnh cửa hang đã bị Ông ta đánh sức một tảng đá lớn, như bị dùng kiếm khoét thủng vậy.
Y Dư Huy giơ Thiết Quài lên quát lớn :
- Âu Dương Tử, thực uổng ngươi nhận là danh môn chánh phái, một chút quy củ nho nhỏ mà cũng không biết hay sao? Ngươi tự tiện phá hũy là làm sức mẻ động phủ của Xích Mi Môn, tại hạ là thủ tịch Đường chủ của Xích Mi, thì khi nào lại chịu để yên cho ngươi.
Trung Nhạc Chi Chủ làm như không nghe thấy cái gì cả, chỉ cười như điên như khùng đáp :
- Ta muốn vào bên trong giết chết tên nghiệp đồ của tạ..Hà hà...ai cản trở ta sẽ giết tất. Ai không sợ chết thì cứ việc ra tay ngăn cản đi !
Lãnh Như Băng biết việc này rất nghiêm trọng, liền rú lên một tiếng, rút kiếm ra giơ ngang ngực, vẻ mặt rất nghiêm nghị để chuẩn bị đấu với cường địch.
Tình thế lúc ấy rất gây cấn, như tên đã nằm ở trên cung sắp sửa bắn ra vậy.
Trung Nhạc Chi Chủ bỗng dẹp thái độ thô lỗ và cuồng bạo đi, giơ chéo song chưởng lên trước ngực để bảo vệ rồi từ từ tiến thẳng vào trong hang.
Y Dư Huy thấy thế đột nhiên biến sắc mặt và nghĩ bụng :
- Công lực của Trung Nhạc Chi Chủ hùng hậu như thế, nếu y cứ xông bừa vào, ta cũng không có cách gì ngăn cản nổi y..
Nghĩ tới đó, y liền cười khẩy một tiếng rồi nghĩ tiếp :
- Ta hà tất phải cản trở y làm chi, cứ để cho y vào kiếm Lôi Vân, để thầy trò chúng tự tàn sát lẫn nhau có hơn không?
Tuy y nghĩ như vậy, nhưng mặt làm vẻ giận dữ và vẫn làm bộ làm tịch giơ Thiết Quài với Trường Địch Lệnh từ từ tiến tới trước mặt Trung Nhạc Chi Chủ. Y vừa đi vừa đề phòng, sợ Trung Nhạc Chi Chủ đột nhiên ra tay tấn công.
Dưới tình hình ấy, Giang Nam Hiệp Cái lại có thái độ khác thường. Ông ta ngẩn người ra đứng yên ở đó trố mắt lên nhìn nhất cử nhất động của Trung Nhạc Chi Chủ thôi, trong bụng thì nghĩ thầm :
- Ta có nên tin lời nói của Vân nhi không? Trung Nhạc Chi Chủ là người có võ công tuyệt cao như thế, không nào y lại ham muốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại, mà không tiếc tay hạ độc thủ định giết hại đồ đệ cưng của mình như thế?
Nghĩ tới đó, ông ta bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, tủm tỉm cười và lên tiếng nói:
- Âu Dương huynh tạm ngừng chân lại đã !

Trung Nhạc Chi Chủ ngẩn người ra, hình như lời nói của Giang Nam Hiệp Cái đã gọi ông ta tỉnh giấc mơ vậy. Ông ta trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn chung quanh một vòng, rồi khẽ thở dài một tiếng rất não nùng, mặt bỗng dữ tợn đáp :
- Hà ! Có lẽ vì tên nghiệp đồ mà khiến đệ phải mang thêm tội sát nghiệp hai tay dính đầy máu tanh mất !
Giang Nam Hiệp Cái nghiêm nghị nhìn Trung Nhạc Chi Chủ mà nói :
- Âu Dương huynh, tiểu đệ có một việc này muốn thỉnh giáo không biết có nên hỏi ở đây hay không?
Y Dư Huy, Lãnh Như Băng với các môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thấy tình thế gây cấn, nên tên nào tên nấy đều thở nhẹ một tiếng...
Trung Nhạc Chi Chủ đáp :
- Lục lão đệ có việc gì thế, xin cứ việc hỏi tại nơi đây đi !
Giang Nam Hiệp Cái trầm giọng tiếp :
- Tại sao vai bên phải của Lôi Vân bị đả thương như thế?
Trung Nhạc Chi Chủ nghe nói mặt liền biến sắc, vội hỏi lại :
- Ai nói cho Lục lão đệ biết chuyện này thế?
Giang Nam Hiệp Cái thấy thái độ của Trung Nhạc Chi Chủ như vậy càng hoài nghi thêm, liền nghĩ thầm :
- Chả lẽ Trung Nhạc Chi Chủ ham muốn cướp được cuốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại, đã làm ra việc thương thiên bại lý...
Nghĩ tới đó, ông ta liền xầm nét mặt lại đưa mắt nhìn quanh một vòng, mới hay tất cả những người có mặt tại đó kể cả môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân cũng đang lẳng lặng lắng ai nghe, nên ông ta giật mình đến thót một cái và tự nhủ rằng:
- Ở trước mặt môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân mà nói chuyện bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại, thì thể nào cũng gây nên một chuyện tai kiếp phong bạ..
Nên ông ta vội trả lời Trung Nhạc Chi Chủ rằng :
- Âu Dương huynh, việc này do lệnh đồ nói. Song Tuyệt Nữ nghe thấy và kể cho đệ hay nên khiến đệ nghi ngờ và thắc mắc vô cùng...
Trung Nhạc Chi Chủ nghe nói xong, mặt hơi biến sắc với giọng run run đáp :
- Người ra tay đánh y không phải là ta, mà là Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình...
Giang Nam Hiệp Cái nghe nói cả kinh vội hỏi :
- Cái gì? Không phải là Âu Dương Huynh ư? Thế sao Lôi Vân lại bảo đích thân là huynh?
Trung Nhạc Chi Chủ bỗng giật mình đến thót một cái, thần trí cũng tỉnh táo lại khá nhiều, và hơi ngẫm nghĩ một chút, rồi sắc mặt nhợt

nhạt đột nhiên nghiến răng mím môi nói :
- Phải ! Ta phải đi kiếm Hàn Thiên Cô Tú...Hừ ! Có lẽ Vân nhi không làm được đâu! Đó là hoàn cảnh bắt buộc khiến Vân nhi phải làm như vậy chăng?
Nhưng...thị cái gì mà Vân nhị lại được môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân cung kính như thế? Chả lẽ y đã theo Tam Tuyệt Nhị Quân học nghê.....Không có lẽ...
Nói tới mấy câu sau cùng, thái độ của ông ta bỗng như điên như khùng và kêu la hoài.
Giang Nam Hiệp Cái nghe nói xong bỗng cảm thấy rùng rợn. Cái áo rách của ông ta không gió mà cứ động bay phất phới hoài.
Đang lúc ấy, Y Dư Huy bỗng tiến lên nửa bước, lắng tai nghe kỹ rồi nghĩ bụng :
- Giữa Cổ Thất Đình, Lôi Vân, và Trung Nhạc Chi Chủ lại có liên can gì?
Giang Nam Hiệp Cái bỗng cảnh tỉnh, đưa mắt nhìn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân mà nghĩ tiếp :
- Xem như vậy lời nói của Vân nhi đều là sự thực cả !
Nghĩ tới đó, ông ta vội phi thân tới cạnh Trung Nhạc Chi Chủ rĩ tai khẽ nói :
- Âu Dương huynh, chúng ta hãy tạm rời khỏi nơi đây, đệ có việc muốn thưa cùng...
Trung Nhạc Chi Chủ hơi ngửng đầu lên, giận dữ nhìn vào trong hang đá một cái, mà hậm hực nói :
- Chúng ta đến xử trí tiểu đồ ra sao? Chả lẽ lại để cho y sa vào chốn lục lâm lầy lội hay sao? Và để cho y lãnh đạo bọn ác ma làm những việc thương thiên bại lý hay sao?
Giang Nam Hiệp Cái rùng mình nghĩ bụng :
- Việc này quả thực là khó xử. Lôi Vân hãy còn ít tuổi vô tri, làm sao mà biết được xử lý công việc của thiên hạ lục lâm Minh chủ được? Cứ xem các nhân vật của lục lâm hiện thời, chúng không biết làm lụng hoặc cầy cấy gì hết, mà suốt ngày chỉ đi giết người cướp của, hà hiếp nhân dân, chả lẽ lại để yên cho Lôi Vân lãnh đạo bọn chúng, làm những việc tàn hại hay sao?
Nghĩ tới đó, ông ta vội nói với Trung Nhạc Chi Chủ tiếp :
- Ẩu Dương huynh, chúng ta không nên chần chừ nữa, mà phải nghĩ cách làm thế nào để khỏi hiểu lầm huynh, rồi hãy tính toán sau. Thôi, chúng ta hãy rời khỏi nơi đấy trước.
Nói tới đó, ông ta đã phi thân ra ngoài xa ba trượng ngay.
Mười cao thủ được mời thấy Giang Nam Hiệp Cái đã bỏ đi, ai nấy

đều ngơ ngác nhìn Trung Nhạc Chi Chủ, vì họ nghe thấy Hiệp Cái nói chuyện với Trung Nhạc Chi Chủ đã hoài nghi rồi. Họ lại thấy Trung Nhạc Chi Chủ dậm chân thở dài nói :
- Cũng được ! Ta hãy đi kiếm Cổ Thất Đình đã, rồi hãy tìm Lôi Vân sau !
Nói xong, ông ta quay người đi luôn, mười cao thủ kia cũng lần lượt đi theo, chỉ trong nháy mắt, tất cả cao thủ của chính phái đã đi mất dạng hết. Trên đỉnh núi chỉ còn lại bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thôi.
Bỗng trên sườn núi bên phía trái, có hai cái bóng người nhanh như điện chớp phi thân xuống, và một người đã cất tiếng rú rất thanh và rất cao. Y Dư Huy đang định quay trở vô động, nghe thấy tiếng ấy, y vội quay đầu lại nhìn về phía có tiếng rú đó xem sao?
Y thấy hai cái bóng người, một trắng một xanh, đi nhanh như hai mũi tên, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt y ngay.
Suýt tý nữa thì Y Dư Huy thất thanh kêu to, vì y thấy hai người đó một người mặc áo đạo bào màu xanh, râu dài mặt rộng, vẻ mặt lạnh lùng mà chỉ có một mắt thôi, nên y cả kinh lớn tiến gọi :
- Sư phu.....
Lãnh Như Băng cũng gọi theo :
- Sư phụ, đệ tử Lãnh Như Băng nhớ sư phụ lắm !
Thì ra hai người đó trông giống hệt Vân Thái Thư Sinh với Xích Mi Ma Quân trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết từ lâu rồi.
Ông già mặt giống Xích Mi Ma Quân đột nhiên giơ một ngón tay để lên mồm khẽ kêu “suỵt” một tiếng, ra hiệu bảo Y Dư Huy đừng nói năng gì cả, rồi mới khẽ nói :
- Y Đường chủ, việc của lão phu Đường chủ hãy tạm đừng hỏi han vội.
Y Dư Huy giật mình đến thót một cái hỏi :
- Thần Quân sao mãi đến giờ mới xuất hiện. Hồi hôm, năm môn phái đã liên hiệp bầu một thiếu niên họ Lôi tên là Vân lên làm Minh chủ lục lâm...
Xích Mi Ma Quân không đợi chờ y nói dứt, đã xua tay vờ khẽ nói tiếp :
- Y Đường chủ đừng nói nữa, việc này lão phu đã biết từ mấy hôm trước rồi.
Bây giờ, có một việc Đường chủ phải đi làm ngay cho lão phu.
- Thần Quân đã có lệnh, dù nguy hiểm đến đâu, lão phu cũng không dám từ chối !
Con mắt duy nhất của Xích Mi Thần Quân bỗng sáng ngời, nhìn

thẳng vào cây sáo dài tức Trường Địch Lệnh mà Y Dư Huy đang cầm, da mặt hơi rung động, vừa cười vừa nói tiếp :
- Y Đường chủ hãy đưa Trường Địch Lệnh cho lão phu. Còn việc lão phu xuất hiện thì chớ nói cho ai biết.
Y Dư Huy cung kính đưa Trường Địch Lệnh cho Xích Mi Ma Quân rồi nói tiếp :
- Thần Quân cứ yên tâm, việc này Y mỗ xin giữ kín...
Vân Thái Thư Sinh cũng dặn bảo Lãnh Như Băng :
- Ngươi làm thế nào lấy lại được tính phù của bổn môn, đến giờ Tý ngày mốt ở đây đợi chờ tạ..
Chỉ trong nháy mắt, Xích Mi Ma Quân với Vân Thái Thư Sinh đã phi thân đi luôn.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 20
GAI GÓC KHẮP NƠI

Y Dư Huy với Lãnh Như Băng thấy Xích Mi Ma Quân với Vân Thái Thư Sinh bỗng xuất hiện đều kinh ngạc hết sức, nhưng chúng nghe lời không tiết lộ chuyện này cho một ai hay biết.
Còn mười tên môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đột nhiên thấy Xích Mi Thần Quân với Vân Thái Thư Sinh xuất hiện, hình như đã không sao nhịn được, loan truyền tin tức ấy dần ra.
Y Dư Huy không giấu diếm Lôi Vân và đã nói cho chàng biết Xích Mi với Vân Thái đã xuất hiện, đồng thời y cũng dẹp dã tâm của y sang bên luôn.
Lôi Vân hay tin Xích Mi Ma Quan với Vân Thái Thư Sinh xuất hiện, rất lấy làm kinh hãi. Nguyện vọng trả thù của chàng đã dẹp sang một bên bây giờ nổi lên tiếp, nhưng bề ngoài chàng vẫn làm thinh chỉ trao lệnh phù của Vân Thái Môn cho Lãnh Như Băng thôi.
Từ ngày hôm Lôi Vân lên ngôi Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ, thì dưới chân núi Vân Mộng đã có hơn hai mươi người ngựa, những người đó đều là những thiếu niên trẻ tuổi, họ đem theo mệnh lệnh truyền đi khắp nơi.
Đó là lần đầu tiên Lôi Vân đã truyền lệnh cho các thuộc hạ mệnh lệnh số một ấy của chàng là cấm thiên hạ lục lâm đồng đạo trong một tháng trời không được cướp bóc hay giết chóc một ai cả, nếu ai trái

lệnh sẽ bị cực hình...
Trước khi Xích Mi Ma Quân với Vân Thái Thư Sinh chưa xuất hiện, mà Lôi Vân truyền lệnh này đi thể nào cũng bị vô số người phản đối, còn Xích Mi Ma Quân ở trước mặt Y Dư Huy cho việc Lôi Vân lên làm Minh chủ của năm môn phái không có vẻ gì là kinh ngạc cả, như vậy có khác gì là y đã thừa nhận Lôi Vân là đệ tử của Tam Tuyệt Nhị Quân không?
Tuy tin tức này không bị tiết lộ ra bên ngoài, nhưng môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ai ai cũng biết hết, tất nhiên không một ai phản đối chuyện này cả.
Trong việc đó phải có khá nhiều điểm nghi ngờ, nhưng môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân có ai dám ngờ là Xích Mi Ma Quân với Vân Thái Thư Sinh vừa xuất hiện đó là Cổ Thất Đình với Phong Tề Giao giả dạng.
Còn Lôi Vân thì đã quyết định thầm :
- Ta vẫn phải thăm dò xem nguyên nhân cái chết của ông ta. Xích Mi Ma Quân với Vân Thái Thư Sinh xuất hiện, đủ thấy Tam Tuyệt Nhị Quân vẫn chưa chết. Ta lại phải rời khỏi núi để đi kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân nhưng trong một tháng trời, ta vẫn còn là Minh chủ của thiên hạ lục lâm, ta không thể tạo nên sát nghiệp, ta phải ra lệnh cho thiên hạ lục lâm trong một tháng không được giết chóc cướp bóc gì hết...
Đồng thời, chàng lại ra hiệu cho hai chị em Mỹ Xú La Sát xuống núi, nhiệm vụ của hai nàng là thị sát khắp nơi xem các nhân vật lục lâm có đâm giết người cướp của hay tầm thù chém giết lẫn nhau không?
Nhưng giang hồ đã bắt đầu hỗn loạn, sôi sùng sục như dầu sôi trong chảo vậy, thì Lôi Vân làm sao mà ngăn trở nổi? Tuy vậy, bất cứ sao, mệnh lệnh của chàng cũng đã lan tràn khắp mọi nơi trên giang hồ rồi, và cách nhân sĩ võ lâm thấy chàng ra lệnh ấy, ai ai cũng phải kinh ngạc...
Lúc ấy đang là lúc đêm khuya, sao trên trời thưa thớt chiếu xuống rừng núui như một làn sương mù mõng bao trùm, càng làm cho cảnh vật u uất thêm.
Đột nhiên trên đỉnh núi cao vót có một cái bóng đen nhanh như sao sa phi xuống, chỉ trong nháy mắt đã tới dưới chân núi. Trong bóng tối, nhờ có chút ánh sao trăng, người ta vẫn có thể lờ mờ trông thấy được người đó mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm, tay cầm một cái bọc hình dài như gói hành lý, trông hình dáng ấy có vẻ du hiệp đường xa.
Người đó đứng ở dưới chân núi nhìn ngược lên trên đỉnh núi ngẫm

nghĩ giây lát rồi khẽ lẩm bẩm nói :
- Trong một tháng sau ta vẫn có thể quay trở lại ! Lúc ta trở lại vẫn còn là Lục Lâm Minh Chủ, tiếp tục ra lệnh cho nhân vật lục lâm không được giết người cướp của...
Bỗng có một tiếng rú quái dị rất bén nhọn nổi lên và từ trên ngọn núi vọng xuống, người đó tức Lôi Vân, giật mình nghĩ bụng :
- Nguy tai !....
Rồi chàng bỗng như một cái bóng ma, lẻn ngay vào sau một thân cây cổ thụ ẩn núp. Chỉ trong nháy mắt đã có một cái bóng đen khác nhanh nhẹn phi xuống chỗ chàng vừa đứng vừa rồi. Chàng đã trông thấy rõ mặt của người đó, trong lòng hơi tức giận và hậm hực nghĩ thầm :
- Không hiểy y xuống đây định giở quỷ kế gì ra thế?
Thì ra ngươi đó chính là Y Dư Huy mà đã định ám hại Lôi Vân từ lâu.
Y Dư Huy đứng nhìn quanh một vòng rồi khẽ gọi :
- Đại ca, tôi là Y Dư Huy đây !
Lôi Vân liền nghêng ngang bước ra, Y Dư Huy trông thấy chàng mặt lộ vẻ hớn hở, vừa cười vừa nói :
- Đại ca định đi xa đấy à?
Lôi Vân cười khẩy đáp :
- Phải ! Y Đường chủ có việc gì cần không?
Y Dư Huy vừa cười vừa nói tiếp :
- Vết thương ở trên vai của đại ca chưa lành mạnh hẳn, sợ đi xa không tiện chút nào, nên đệ đã đem thuốc đến cho đại cạ..
Lôi Vân nghe những lời của Ngô Đình Ngọc dặn bảo, chàng liền biến sắc mặt giận dữ đáp :
- Khỏi cần ! Thuốc của Đường chủ là Du Ty Thiết Cốt Phấn phải không?
Y Dư Huy nghe tới Du Ty Thiết Cốt Phấn mặt liền biến sắc, mồ hôi lạnh toát ra ngay, hoảng sợ trả lời :
- Xin đại ca đừng có đa nghi như thế...lần này thuốc của tiểu đệ đem tới là thứ thuốc cứu chữa thương tích thật sự !
- Tội mưu hại Minh chủ sẽ phải chịu hình phạt như thế nào? Hừ ! Vì ta chưa có thì giờ cứu xét tới, bằng không ngươi đã bị giết từ lâu rồi !
Y Dư Huy nghe tới đây sắc mặt nhợt nhạt, người run lẩy bẩy, nhưng y vẫn là người đa mưu lắm kế, nên y vẫn cố làm ra vẻ không có gì mà lớn tiếng cười rồi nói :
- Đó chỉ là do đại ca đa nghi đấy thôi, tại hạ xưa nay vẫn được tiếng là Thiết Cốt, bất cứ làm việt gì cũng vậy dám và cũng dám buông tay ngay. Phải, trước kia tại hạ đã dùng Thiết Cốt Phấn thay linh dược

để tặng cho đại ca thực, sở dĩ tại hạ làm như thế là vì hãy còn nghi ngờ thân phận và địa vị của đại ca. Nhưng từ khi Xích Mi Thần Quân hiện thân đến giờ và có nói rõ đại ca là truyền nhân của Thần Quân, nên tại hạ không còn nghi ngờ thân phận và địa vị của đại ca. Tại hạ tới đây là muốn nói rõ chuyện ấy để đại ca hiểu, đồng thời đem Ngũ Phụng Ngọc Lê Hoàn của Thần Quân chế luyện, nghiền thành bột để đem đến cho đại ca chữa vết thương.
Lôi Vân nghe nói càng nghi ngờ thêm nghĩ bụng :
- Xích Mi Ma Quân đã nhìn nhận ta chính là người truyền nhân của y, thế này thì lạ thực...
Vì thế mà ý niệm tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân của chàng lại càng nồng hậu thêm.
Y Dư Huy khéo thay đổi thái độ và tính nết thực, y vẫn ung dung tươi cười nói :
- Đại ca nên tin tưởng ở tại hạ. Thuốc này không phải là Thiết Cốt Phấn đâu.
Đại ca thử nghĩ xem, đù Y mỗ có táo gan đến đâu cũng đâu dám hãm hại đại ca như thế. Chả lẽ đệ lại không sợ thiên hạ lục lâm kết án hay sao? Dù tại hạ có dám táo gan hãm hại đại ca đi chăng nữa, thì thử hỏi khi Thần Quân xuất hiện, thì tại hạ sống sao được?
Nói xong, y làm ra vẻ hết sức nịnh nọt và ân cần tiến lên móc túi lấy ra một cái lọ ngọc nho nhỏ màu xanh biết ra đưa cho Lôi Vân.
Lúc này, Lôi Vân đã nghi ngờ, nên vẻ mặt của chàng rất hoảnh hốt nhưng chàng vẫn đưa tay ra lấy cái lọ ngọc của Y Dư Huy.
Đột nhiên có một tiếng thét lanh lãnh và rất đinh tai vọng tới. Tiếp theo đó có một cái bóng người như một u hồn nhảy tới phía sau. Lôi Vân giật mình quay người lại thì thấy một ông già mặc đạo bào màu xanh, sắc mặt nhợt nhạt và chỉ có một mắt. Mắt đó tia ra ánh sáng chói lọi và lạnh lùng, khiến ai trông thấy cũng phải rùng mình kinh hãi.
Y Dư Huy vừa trông thấy ông già đó đã cả mừng, đang định lên tiếng khẽ gọi, thì quái nhân một mắt đã xua tay và lạnh lùng nói :
- Dư Huy, ngươi hãy về trước, để ta ở lại đây với Lôi Vân...
Y Dư Huy thắc mắc vô cùng, đang định lên tiếng hỏi thì Xích Mi Ma Quân đã nói tiếp :
- Đi mau, đây là mệnh lệnh.
Giọng nói của y lạnh lùng và rùng rợn cực độ.
Lúc này, hình như Y Dư Huy rất hoài nghi nhưng không dám trái lệnh của Xích Mi Ma Quân, vội giở khinh công ra chạy thẳng trên đỉnh núi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Lôi Vân ngắm nhìn quái nhân hồi lâu, vì chàng không biết mặt Xích Mi Ma Quân nên không biết người này giống hệt Xích Mi Ma Quân. Chàng bỗng nghĩ tới vừa rồi Y Dư Huy đối xử với quái nhân này như thế nào, chàng đã nghĩ nghi ngay.
Xích Mi Ma Quân đang nhìn chàng, thì chàng đã lẩm bẩm tự nói :
- Người này có thể ra lệnh cho Y Dư Huy..
Nói tới đó, chàng bỗng nổi giận quát lớn :
- Ngươi là Xích Mi Ma Quân phải không?
Vừa nói chàng vừa giơ hai tay lên, mặt lộ vẻ hung ác, nhìn thẳng vào mặt của đối phương.
Tất nhiên không cần nói rõ, quý vị cũng biết người đó là Cổ Thất Đình giả dạng Xích Mi Ma Quân rồi.
Cổ Thất Đình thấy Lôi Vân không biết mặt của Xích Mi Ma Quân không ngạc nhiên chút nào, vì y đã biết tại sao Lôi Vân lại học được võ nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân rồi.
Lúc ấy, Lôi Vân bỗng thét lớn một tiếng kêu như sấm động, khiến y phải giật mình kinh hãi, nhưng mặt đeo mặt nạ nên y có kinh hãi cũng không hề lộ liễu ra bên ngoài.
Lôi Vân rất khích động và đã nghĩ tới việc trả thù của ông chàng ngay, liền quát hỏi tiếp :
- Có phải ngươi là Xích Mi Ma Quân thực không?
Cổ Thất Đình nghĩ bụng :
- Hiện giờ công lực của ta chưa chắc đã thắng nổi tài nghệ năm môn phái của y.. Nếu ta xử trí không khéo, có phải công dã tràng xe cát biển đông không?
Y vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn mặt Lôi Vân, thấy chàng ta trợn đôi lông mày lên, sát khí nổi đùng đùng, trông thấy rất rùng rợn, nên y rất kinh hoàng và nghĩ tiếp :
- Chả lẽ, y có thù với Tam Tuyệt Nhị Quân chăng? Không có lẽ...không có lẽ ! Y chỉ hai mươi tuổi là cùng, như vậy sao có thù với Tam Tuyệt Nhị Quân được?
Nghĩ tới đó, y đã cười hi hí rất quái dị hỏi :
- Lôi Vân, chắc ngươi phải sớm biết ta là ai chứ?
Nghe giọng nói của đối phương, Lôi Vân cả mừng và nghĩ bụng :
- Chắc y phải biết nguyên nhân cái chết của ông ta?
Chàng nghĩ tới đó, đã ngấm ngầm vận công lực lên và nghĩ tiếp :
- Nếu y có liên can đến cái chết của ông ta, thì đêm nay ta phải trả thù cho kỳ được mới thôi...
Chàng vừa nghĩ xong đã quát hỏi :
- Ngươi đã là Xích Mi Ma Quân, lại biết tên họ của ta, tất nhiên ngươi

phải biết cả thân thế của ta.
Cổ Thất Đình liền nghĩ bụng :
- Ta biết sao được thân thế của ngươi?
Nghĩ tới đó, y sực nghĩ ra được một kế, lại nghĩ tiếp :
- Hừ, nếu ta không nhận thấy ngươi còn có giá trị để cho ta lợi dụng thì ta đã dùng chưởng giết chết ngươi rồi...
Y nghĩ tới việc giả danh Tam Tuyệt Nhị Quân là muốn được chỉ huy Thiên Hạ Lục Lâm, để thỏa mãn tham vọng của mình và bây giờ đã tới giai đoạn thành cuộc rồi, nên y rất đắc trí cười ha hả, nhưng y vẫn không quên đối phó Lôi Vân, liền cười đáp :
- Ta biết sao được thân thế của ngươi? Ngươi thử nói cho lão phu nghe xem?
Hoặc giả lão phu có thể giải quyết được hộ ngươi những cái gì cần thiết...
Lôi Vân nghe đối phương nói như thế, cảm thấy nản trí vô cùng và nghĩ bụng:
- Chả lẽ y không biết nguyên nhân cái chết của ông ta chăng?
Chàng vừa nghĩ tới cái chết của người ông, không sao nhịn được lử giận, liền trợn ngược đôi lồng mày lên quát :
- Chả hay ngươi có biết ông của ta tại sao bị chết không? Ngươi không biết tại sao lại đưa cuốn sách da người cho ông ta?
Cổ Thất Đình có ngờ đâu thân thế của Lôi Vân lại có liên can với sự tao ngộ hiện thời của chàng và Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết lớn đến như thế? Sự thật thì y không biết Tam Tuyệt Nhị Quân tại sao lại bị chết ở quan ngoại, vào Trung Nguyên còn muốn trả thù hộ anh y là Xích Mi Ma Quân nữa.
Cổ Thất Đình với Xích Mi Ma Quân vốn dĩ là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng việc này người trong võ lâm không ai hay biết hết.
Khi Cổ Thất Đình trông thấy năm bộ xương của Tam Tuyệt Nhị Quân lại tưởng họ bị Trung Nhạc Chi Chủ giết chết. Cho nên y gặp Lôi Vân xuất hiện ở Thúy Trúc Trang, đã giở thủ đoạn ra để được gần gủi chàng, nhưng sau đó không lâu, y phát giác ngay cái chết của Tam Tuyệt Nhị Quân không liên can gì với Trung Nhạc Chi Chủ cả, y mới thay đổi phương trân định lợi dụng môn hạ của năm phái để thõa mãn tiếp tục ham vọng riêng tư của mình. May mắn cho y, lúc ấy y vừa gặp Lệnh Hồ Băng, nên y trả một giá thực đắc nhờ Lệnh Hồ Băng làm mặt nạ giả Trung Nhạc Chi Chủ hộ y.
Chỉ vì cái mặt nạ ấy, Lôi Vân mới bị sa ngã vào trong chốn lục lâm, nhưng nhờ cái mặt nạ ấy mà y đã giúp Trung Nguyên võ lâm tạo nên một trận công đức lớn lao.

Công đức ấy là mệnh lệnh của Lôi Vân vừa cho người truyền đi khắp mọi nơi...
Lôi Vân thấy Xích Mi Ma Quân không trả lời được, càng tức giận thêm quát tiếp :
- Hừ, ngươi tưởng không nói là có thể mặc sát được tất cả sự thự hay sao? Vì tìm kiếm nguyên nhân cái chết của ông ta, ta đã hy sinh như thế nào, ngươi tưởng tượng sao nổi?
Vừa nói tới đó, chàng đã rút kiếm ra ngay và chỉ thẳng vào cổ của Cổ Thất Đình.
Cổ Thất Đình cả kinh muốn tránh né cũng không kịp nữa. Không ngờ mũi kiếm của Lôi Vân còn cách cổ họng của Cổ Thất Đình còn hơn tấc thì chàng ta bỗng ngừng tay ngay.
Thấy thế, Cổ Thất Đình vội ngửa người và lui về phía sau hai bước, nhưng Lôi Vân vẫn đuổi theo tiếp, như bóng theo hình vậy, lúc nào mũi kiếm của hcàng cũng chỉ cách cổ của đối phương chừng hơn tấc thôi. Cổ Thất Đình kinh hoảng đến mặt mày thất sắc, nhưng mà y đeo mặt nạ nên Lôi Vân không trông thấy.
Mặt vẫn đầy sát khí, Lôi Vân lạnh lùng hỏi :
- Ngươi có chịu nói hay không?
Cổ Thất Đình giật mình kinh hãi, nhưng vì lúc này y giả dạng Xích Mi Ma Quân, nên y phải cố nén lòng sợ hãi lại, giả bộ cả cười để che lấp sự kinh hoàng đó mà hỏi lại :
- Lôi Vân, sao ngươi lại vô lý với ta như thế?
Lôi Vân thấy mặt đối phương lỳ lỳ, lạnh lùng một cách kỳ lạ, cũng phải kinh hoàng thầm. Chàng hơi suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên rung mạnh tay một cái, thần kiếm đã có tiếng kêu “veo veo” và chàng vẫn giận dữ quát :
- Nếu ngươi không nói rõ nguyên nhân cái chết của ông ta ra, thì đừng có trách ta hạ thủ vô tình.
Chàng lại khua hờ thanh kiếm qua mặt y một thế nữa.
Cổ Thất Đình chỉ cảm thấy gió mạnh phủ mặt lấn áp tới, y liền rùng mình rỡn tóc gáy. Đồng thời, y cũng tức giận không thể tưởng tượng. Y cũng giơ hai tay lên định phản công.
Lôi Vân đang rối trí liền nghĩ bụng :
- Tên tuổi của Xích Mi Ma Quân đã lừng lẫy trong thiên hạ từ hồi mười mấy năm về trước, trận đấu này thắng bại ra sao ta không thể lạc quan...
Nghĩ tới đó, chàng không dám khinh thường, và vội giở khinh công Lược Trần Túy Bộ và giở Vân Thái Kiếm Phá ra nghênh chiến.
Từ khi chàng ra đời đến giờ, chàng đã mấy lần xử dụng tuyệt nghệ

của Tam Tuyệt Nhị Quân. Võ công trong cuốn bí kíp da người chàng đã xử dụng một cách thuần thuộc. Trong đó chỉ có một môn Nội Công Nghịch Vận Pháp là chàng chưa biết xử dụng thôi, còn thì môn nào chàng cũng thuộc lầu hết. Nhưng nghĩ đến kẻ địch là một người thuộc nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân, nên chàng không dám coi thường. Vì vậy vừa ra tay một cái, chàng đã xử dụng ba thế kiếm tuyệt diệu của Vân Thái Kiếm Pháp luôn. Kiếm thế như cầu vòng, kiếm phong như vũ bảo cứ liên miên bất tuyệt lấn ác tới.
Nhất thời, kiếm thế của chàng bỗng hóa thành một trận mưa kiếm, rồi lại biến thành những vòng kiếm vô hình ở bốn mặt ám phương dồn dập tới.
Cổ Thất Đình thấy thế công của đối phương lợi hại như vậy không dám coi thường, vội lui ngay về phía sau hơn thước, thở hỗn ha hổn hển và nghĩ bụng :
- Vân Thái Kiếm Pháp có tất cả mười bảy thế, ta chỉ làm thế nào tránh hết mười bảy thế kiếm này, thì hừ hừ, ngươi sẽ biết tay ta !
Sau khi lấy được cuốn bí kíp da người của Lôi Vân, y đã học kỷ lưỡng một lần, nên y mới biết rõ kiếm thế pho Vân Thái Kiếm Pháp này biến hóa như thế nào. Vô hình chung y đã được hên hơn người, cho nên lúc nghênh chiến y mới không bị luống cuống, nhưng dù sao y vẫn chưa thành thuộc được những thế võ ghi ở trong đó, so sánh sao được với Lôi Vân, chàng đã nghiên cứu trong năm năm trời liền? Nhất thời không ai thắng được ai hết, nhưng như thế cũng đủ cho hào khí của Lôi Vân bồng bột rồi. Chàng liền nghĩ bụng :
- Ta dùng tài nghệ của y mà đã đấu được ngang tay với y, nếu ta xử dụng Lăng Không Tam Kiếm, thì thể nào cũng phải thắng y một cách dễ dàng...
Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu với nhau được hơn ba mươi hiệp. Lôi Vân thị có kiếm pháp quái dị, bộ pháp thần kỳ nên lúc nào cũng thắng thế. Còn Cổ Thất Đình thị võ công của mình và hơi biết chút Vân Thái Kiếm Pháp và pho Lược Trần Túy Bộ nên nhất thời y còn đấu được ngang với Lôi Vân.
Nhưng đang lúc đó, bỗng đằng xa có tiếng tà áo phất phới vọng tới và trong bóng tối đã xó một cái bóng đen mãnh khảnh nhanh như điện chớp phi thân tới.
Hai người đang mãi đấu với nhau nên không ai chú ý tới, trong lúc đêm khuya lại có người đến chốn hoang vu này như thế.
Một lát sau, bóng người nho nhỏ kia đã tới gần. Người ấy hình như giật mình kinh hãi ngắm nhìn hai người một hồi rồi cất tiếng hỏi :
- Vân...sao lại ở đây?

Giọng nói của người đó rất thánh thót, đúng là giọng của một thiếu nữ.
Lôi Vân nghe thấy tiếng kêu gọi ấy cả mừng, vì thế kiếm thế mới hơi chậm lại một chút. Cổ Thất Đình rất lợi hại, thấy vậy vội múa song chưởng nhằm ngực chàng tấn công luôn.
Vì nghe thấy tiếng kêu gọi của thiếu nữ no, Lôi Vân hơi kinh ngạc ngẩn người ra, để lộ bộ ngực, nên mới bị đối phương nhân cơ hội nhằm chỗ trống của mình tấn công tới. Chàng muốn xoay kiếm để chống đỡ nhưng không kịp nữa.
Trong lúc nguy hiểm mảy may, chàng vội xoay chéo người xử dụng thế Hồ Điệp Phiên Hoa, người chàng như một con bướm lộn ở dưới bông hoa lượn lên, rất khéo léo thoát khỏi thế công của đối phương mà tung mình nhảy lên trên cao ngay.
Không ngờ, Cổ Thất Đình lại hóa chưởng thành chỉ, nhắm Đơn Điền huyệt điểm tới.
Yếu huyệt Đơn Điền là chỗ nguy hiểm nhất của thân người, nếu bị điểm trúng hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.
Lôi Vân đang lơ lững ở trên không, làm sao mà tránh nó nổi thế công ấy, thực là nguy hiểm khôn tả.
Đang lúc thập tử nhất sinh, thì chàng bỗng nghe thấy có tiếng người thét lớn rất thánh thót, đồng thời chàng thấy đầu vai của mình bị một chiếc tay nho nhỏ khẽ đẩy, trong người liền có một sức bắn ngược trở lại. Khi nào chàng bỏ lỡ dịp may nay, vội thóp bụng nhờ sức phản khán ấy, thân hình của chàng đã hạ xuống bên dưới.
Cổ Thất Đình đang mừng rỡ, thì bỗng thấy hai ngón tay bên tay trái của mình bỗng tê tái hẳn. Y giật mình ngửng đầu nhìn, đã thấy một thiếu nữ tuyệt sắc đang tủm tỉm cười và nhìn ngang nhìn dọc hoài.
Lôi Vân ngạc nhiên khẽ kêu gọi :
- Thiếu Vân...là hiền muội đấy à? Cám ơn hiền muội đã cứu ngu huynh !
Đột nhiên, chàng phi thân tới gần và la lớn :
- Thiếu Vân, hiền muội hãy tránh sang bên, để ngu huynh phải bắt y nói rõ chân tướng ra trước đã !
Thì ra người đó chính là Song Tuyệt Nữ Triệu Thiếu Vân, đồ đệ cưng của Giang Nam Hiệp Cái. Vừa rồi nàng thấy Lôi Vân lâm nguy, liền giở tuyệt nghệ sư môn ra cứu chàng thoát nạn.
Nhưng nàng có ngờ đâu, Lôi Vân lại tiến tới gần mình, nàng định ngăn cản thì đã thấy mắt chàng tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi.
Cổ Thất Đình đột nhiên cả giận, vội lui người về phía sau để đề phòng.

Trong lúc đối địch y vẫn không quên trố mắt lên lườm Triệu Thiếu Vân một cái và y bỗng lo âu khôn tả. Vì đấu với Lôi Vân một thời gian khá lâu, mặt đã đổ mồ hôi, khiến mặt nạ da người của y đã đổi hình, nên y mới sợ hãi như thế và nghĩ bụng :
- Nếu còn tiếp tục đấu thêm, thì chiếc mặt nạ này thể nào cũng phải rớt xuống chứ không sai...
Lúc ấy, Lôi Vân vẫn hăng hái xông lại tấn công tiếp, khiến y hoảng sợ đến mất hết hồn vía và nghĩ tiếp :
- Ta đấu với y như thế này không có lợi ích gì hết. Trong kế hoạch của ta, phải để cho y sống vì ta còn cần đến y..
Nghĩ tới đó, y đã phát giác cái mặt nạ lỏng lẻo, nên y không dám ở lại nữa, định tấn công ồ ạt hai chưởng và đang định rút lui, thì bỗng nghe Lôi Vân rú lên một tiếng thực dài, và người chàng cũng như một mũi tên nhảy ngay lên trên không.
Cổ Thất Đình đã định tâm như vậy, nên tấn công một chưởng xong chưa kịp thâu chưởng, người đã lui ra ngoài xa ba thước. Người y chưa đứng vững, đang định quay người đào tẩu, thì bên tai đã nghe thấy tiếng "Vo vo" rất khẽ. Y vội ngửng đầu lên nhìn, mặt liền biến sắc sờn lòng rơn tóc gáy ngay. Vì y thấy trên đầu đã bị một luồng ánh sáng xanh bao trùm và quay một đám mây nhẹ nhàng hạ xuống vậy.
Y càng kinh hoảng thêm, vội né người sang bên để tránh, ngờ đâu bên tai vẫn nghe tiếng kêu "Vo vo" hoài...
Y càng hoảng sợ bao nhiêu, mồ hôi càng đổ ra nhiều bấy nhiêu, mặt nạ đã xuống dần ra, và từ từ lộ ra bộ mặt thực của y ngay. Y không còn thì giờ múa chưởng chống đỡ nữa, vội dùng hai tay bịt mặt, rú lên một tiếng rất thảm khốc, rồi cắm đầu ù té chạy ngay.
Lôi Vân giở Lăng Không Tam Kiếm vủa Trung Nhạc Chi Chủ ra quả thực lợi hại vô cùng. Chàng đang lơ lững ở trên không bỗng cảm thấy vai bên phải đau nhức và chân khí kém sút hẳn.
Chàng kinh hãi vô cùng vội thâu kiếm thế lại nhảy xuống dưới đất mới dám thở mạnh. Chàng vừa đứng vững liền ngửng đầu nhìn theo, thấy Xích Mi Ma Quân vẫn ôm mặt đào tẩu.
Triệu Thiếu Vân thấy Lôi Vân thở hổn hển như vậy, kinh hoảng vô cùng vội nhảy tới trước mặt chàng, mặt lộ vẻ lo âu và hỏi :
- Vân...cái gì thế?
Lôi Vân mặt nhợt nhạt, đôi mắt lờ mờ lắc đầu đáp :
- Không có gì ! Không có gì !
Chàng chưa nói xong đã cảm thấy đau lòng khôn tả, liền nghĩ bụng :
- Vết thương ở trên vai đã làm hại ta, bằng không ta có thể chế phục

được Xích Mi Ma Quân rồi...Vết thương đã làm ảnh hưởng đến công lực của ta. Sư phụ Ơi ! sao sư phụ lại ác độc đến thế !
Nhất cử nhất chỉ của Triệu Thiếu Vân với Lôi Vân, Cổ Thất Đình đều trông thấy hết, nhưng vẫn không dám bỏ tay xuống mà chỉ nhìn khe tay mà nhìn Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân.
Khi nào Cổ Thất Đình chịu bỏ lỡ dịp may này, vội quay người đi nhanh như điện chớp chạy thẳng về phía Đông liền.
Lôi Vân thấy vậy nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội đuổi theo nhưng chàng đã cảm thấy mình mẩy tê tái và yếu ớt, liền thất thanh quát bảo Triệu Thiếu Vân rằng :
- Thiếu Vân, muội mau đuổi theo y, đừng để cho y tẩu thoát !

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 21
MÂY ĐEN ĐÃ TIÊU TAN

Triệu Thiếu Vân cũng cả kinh, không suy nghĩ gì hết, nghe lời giở khinh công ra đuổi theo Cổ Thất Đình luôn.
Nghe thấy, Lôi Vân bảo Triệu Thiếu Vân như thế, Cổ Thất Đình kinh hãi vô cùng vội giở hết toàn lực chạy thẳng về phía trước.
Triệu Thiếu Vân thấy thái độ của Lôi Vân lo âu như thế, càng không dám chậm trễ, vội giở toàn lực đuổi theo Cổ Thất Đình ngay.
Chỉ trong nháy mắt, hai bóng người, một trước một sau phi nhanh như điện chớp mất dạng ngay. Còn Lôi Vân thì từ từ bước theo về phía hai người vừa đi khỏi.
Đi được một quãng, Lôi Vân bỗng hối hận và nghĩ bụng :
- Võ công của Thiếu Vân bằng sao được Xích Mi Ma Quân, dù có đuổi kịp cũng vô ích mà thôi !
Chàng vừa nghĩ tới đó thì đã nghe thấy tiếng quát thánh thót và đúng là tiếng của Triệu Thiếu Vân mà chàng đang lo ngại. Đồng thời, hình bóng của nàng đã hiện ra ở trước mặt chàng ngay.
Lôi Vân cả mừng vội tiến lên an ủi :
- Thực tội nghiệp cho Vân muội ! Kiếm không thấy thì thôi có sao đâu !
Triệu Thiếu Vân tỏ vẻ hổ thẹn, u oán thở dài đáp :
- Vân đại ca xin thứ lỗi cho tiểu muội bất tài ! Đáng lẽ tiểu muội đã đuổi kịp y rồi, nhưng bị y quay lại giơ song chưởng lên tấn công một

thế rất lợi hại, nên tiểu muội phải lùi bước...À, đại ca, y là ai? Có thù hằn gì với đại ca thế?
Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày lên hỏi :
- Thiếu Vân, trong Tam Tuyệt Nhị Quân có ai là người chột mắt?
Triệu Thiếu Vân ngạc nhiên đáp :
- Ngoài Xích Mi Ma Quân ra thì không còn ai chột mắt hết. Chả lẽ đại ca bảo người đó chính là một trong Tam Tuyệt Nhị Quân hay sao?
Lôi Vân bỗng tiến lên một bước, mắt lộ hung quang :
- Phải ! Y chính là Xích Mi Ma Quân !
Triệu Thiếu Vân đỡ lời :
- Không đúng ! Ông già áo xanh mà em đuổi theo đó không phải là chột mắt!
- Cái gì?
Lôi Vân giật mình kinh hãi vội tiếp :
- Người mà Vân muội đuổi theo không phải chột mắt?
- Phải ! Tiểu muội nhớ lắm, vả lại khinh công của tiểu muội lại nhanh hơn y, không khi nào tiểu muội lại đuổi lầm người, và người này vẫn mặc bộ quần áo xanh như vừa rồi, chỉ có mắt của y không phải là chột thôi !
Lôi Vân nghe nói cả kinh và hoài nghi, nhìn thẳng vào mặt Triệu Thiếu Vân hỏi tiếp:
- Vân muội không trông lầm chứ?
Triệu Thiếu Vân lắc đầu không suy nghĩ gì hết, liền đáp :
- Tiểu muội không nhìn lầm chút nào ! Tiểu muội lại tưởng y có thâm thù với đại ca, cho nên lúc đuổi kịp, tiểu muội còn nhận kỹ được bộ mặt của y nữa.
Lôi Vân nghe nói ngẫn người ra giây lát, rồi bỗng trợn ngược đôi lông mày lên, hai mắt lộ hung quang, ngửng mặt nhìn lên trời, thái độ rất khác thường, và chàng móc túi lấy ra lọ thuốc bằng ngọc của Y Dư Huy tặng cho chàng tủm tỉm cười và nghĩ bụng :
- Ta phải sớm chữa khỏi vết thương ở trên vai đã. Hà hà, theo sự nhận xét của ta thì Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết hết, thì tên Xích Mi Ma Quân này thể nào cũng là giả dạng. Ta hãy chữa khỏi vết thương của ta đã ! Chữa khỏi vết thương của ta đã...
Nghĩ tới đó, thái độ của chàng đã thay đổi hẳn và tự nhủ rằng :
- Nếu lọ thuốc này của Y Dư Huy là Du Ty Thiết Cốt Phấn như trước, thì ta chỉ có biết nhìn nhận là số ta hẩm hiu thôi !
Chàng cười và nói với Triệu Thiếu Vân rằng :
- Vân muội làm ơn khoét hộ những thịt thối ở trên vai của ngu huynh bỏ đi, rồi rắc hộ thuốc bột này vào.

Triệu Thiếu Vân vội tiến tới gần, từ từ cởi nút áo Lôi Vân, khoét những thịt thối đi, và rắc thuốc bột ở trong lọ ngọc vào vết thương cho chàng. Đồng thời nàng khẽ hỏi :
- Đại ca đã làm Lục Lâm Minh Chủ rồi đấy à?
Lôi Vân chỉ khẽ trả lời bằng một tiếng "ừ" thôi, rồi chàng lại làm thinh ngay.
- Đại ca có biết vết thương ở trên vai đại ca là bị ai đánh...
Lôi Vân chị lo sợ nàng ta hỏi đến vấn đề ấy, không ngờ nàng lại hỏi liên tiếp mấy câu. Chàng khích động lạ thường, người bỗng run lẫy bẫy...Triệu Thiếu Vân lại tưởng là tay mình đã đụng trúng vết thương của chàng vụt hỏi :
- Có phải tiểu muội đã va đụng phải vết thương của đại ca đấy không?
Lôi Vân mủi lòng không sao nhịn được, nước mắt nhỏ ròng xuống như suối, cất giọng rầu rĩ :
- Không ! Không phải thế ! Vết thương của ngu huynh đã đỡ nhiều rồi.
Triệu Thiếu Vân bỗng trợn ngược đôi lông mày lên nghĩ bụng :
- Bây giờ ta nên nói cho chàng biết !
Nàng vừa nghĩ vừa liếc nhìn Lôi Vân, thấy bộ mặt anh tuấn của chàng bỗng lộ vẻ âu sầu, nhưng không có vẻ gì là nhăn nhó hết, nàng mới yên tâm.
Nàng biết vết thương ở trên vai của chàng không làm cho chàng đau khổ chút nào. Nàng vừa rắc thuốc xong, liền cài khuy áo lại cho chàng và một mặt thì nghĩ ngợi, nên dùng phương pháp gì nói cho chàng biết tại sao chàng với Trung Nhạc Chi Chủ hai thầy trò lại bất hòa như vậy ! Nàng nghĩ tới đó bụng bảo dạ rằng :
- Chàng bướng bĩnh lắm ! Có lẽ Âu Dương tiền bối nói không sai, trước khi chưa tìm thấy Cổ Thất Đình, thì dù ông ta có giải thích cho chàng biết cũng vô ích thôi.
Nàng cau mày lại trầm ngâm giây lát, lại nghĩ tiếp :
- Ta phải nói chàng hay để chàng biết mà lo liệu trước. Ít nhất ta cũng không thể để cho chàng bị kích thích đau đớn đến nỗi có thể điên khùng được.
Lôi Vân thấy rắc thuốc xong chỗ vết thương da mát rượi hẳn, chàng hơi yên tâm nghĩ bụng :
- Có lẽ lần này Y Dư Huy đã đưa thuốc cứu thương thực cho ta !
Chàng lại bỗng thấy vẻ mặt Triệu Thiếu Vân hơi khác, vội hỏi :
- Vân muội đang nghĩ gì thế?
- Đại ca, tối hôm qua tiểu muội với sư phụ và sư phụ của đại ca nói

đến chuyện của đại ca, nói suốt một đêm...
Lôi Vân nghe tới đó liền thất kinh, nhưng chàng vẫn làm ra bộ lạnh lùng và nén lửa giận xuống hỏi lại Triệu Thiếu Vân rằng :
- Nói chuyện về ngu huynh ư? Nói gì thế?
Thấy thái độ của Lôi Vân lạnh lùng như vậy, Triệu Thiếu Vân không động lòng chút nào vẫn tủm tỉm cười đáp :
- Nói về vết thương ở trên vai của đại ca !
- Tại sao lại không nói đến chuyện cuốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại...
Lôi Vân đã bắt đầu khích động, đầu óc choáng váng, cổ họng hầu như bị tắt nghẽn, đến nói chuyện cũng mơ hồ hẳn.
Cổ họng như bị tắt nghẽn, hầu như Lôi Vân không sao nói được nữa, thì Triệu Thiếu Vân lại nói tiếp :
- Vân, đại ca hãy nghe tiểu muội nói trước...
Nàng nói tới đó, giơ tay lên vuốt tóc rồi ung dung nói tiếp :
- Tối hôm qua sư phụ của tiểu muội khuyên Trung Nhạc Chi Chủ nên đi kiếm đại ca ngay để nói rõ chuyện này, nhưng sư phụ của đại ca bảo phải kiếm thấy Cổ Thất Đình đã rồi hãy kiếm đại ca sau...
Lôi Vân nghe tới đây rùng mình đến thót một cái, trầm giọng quát :
- Việc này thì có liên quan gì đến Cổ Thất Đình?
- Đại ca có bằng lòng nhận lời tiểu muội một vấn đề này không?
Tuy nàng hỏi thế, nhưng không đợi chờ Lôi Vân trả lời, nàng đã nói tiếp :
- Đại ca hãy bình tĩnh trước đã, tiểu muội có việc muốn nói cho đại ca hay và cũng có việc muốn hỏi đại ca nữa.
Lôi Vân nghe nói phải cố nén lửa giận xuống và tươi cười đáp :
- Ngu huynh nhận lời Vân muội ! Vậy Vân muội cứ nói đi !
- Chờ lát nữa sư phụ của đại ca với sư phụ tiểu muội tới...
Thấy Triệu Thiếu Vân nói như thế, Lôi Vân rùng mình hỏi lại :
- Cái gì? Hiền muội bảo Giang Nam Hiệp Cái với sư phụ của ngu huynh sẽ tới đây ư?
Nói tới đó lời của chàng đã bắt đầu run lẫy bẫy và nói tiếp :
- Tôi không muốn gặp họ. Hì hì, Lôi Vân này đã là kẻ phản đồ của sư môn rồi ! Còn đối với Giang Nam Hiệp Cái, thì tôi là kẻ thù kẻ địch, vậy sao tôi lại phải gặp họ?
Nói tới đó, chàng vùng vằng phất tay áo như muốn bỏ đi ngay vậy.
Triệu Thiếu Vân thấy thế đau lòng vô cùng, không sao nhịn được, hai hàng nước mắt đã nhỏ ròng, nghẹn ngào nói tiếp :
- Đại ca chả nhận lời tiểu muội bằng lòng bình tĩnh nghe tiểu muội nói rồi là gì?

Lôi Vân ngẩn người ra, mặt biến sắc gượng cười đáp :
- Hiền muội...tôi bình tĩnh sao được? Việc này Vân muội không phải là không biết, bây giờ tôi đã trở nên kẻ thù địch chung của võ lâm rồi ! Ai đã gây nên việc này? Trung Nhạc Chi Chủ là người có ơn nuôi nấng và truyền thụ võ công cho tôi, ông ta muốn bảo tôi làm gì thì dù có phải đâm đầu vào chỗ chết, Lôi Vân cũng không từ chối...nhưng ông ta không thể bắt tôi chết dưới tình thế này, để tôi chết rồi mà vẫn còn mang ô danh !
Triệu Thiếu Vân nghe nói cảm động vô cùng, vội ngã ngay vào lòng Lôi Vân thổn thức nói :
- Đại ca đừng nói nữa ! Đó là hiểu lầm ! Hoàn toàn là sự hiểu lầm !
Lôi Vân thất kinh ôm chặc lấy Triệu Thiếu Vân hỏi lại :
- Hiểu lầm ư? Sao lại là hiểu lầm?
Lúc này chàng thấy Triệu Thiếu Vân đối xử với mình như vậy, đã quên hết mọi sự, mà chỉ cảm thấy mối thâm tình của Triệu Thiếu Vân đã tặng cho mình là duy nhất thôi. Chàng biết sở dĩ Triệu Thiếu Vân nói với mình chuyện này cũng là vì thương mình, nên chàng gượng cười nói tiếp :
- Vân muội, chúng ta nói sang chuyện khác đi. Hiện giờ quả thực ngu huynh không muốn gặp sư phu.....
Triệu Thiếu Vân nhắm mắt lại thổn thức :
- Đại ca thể nào cũng phải gặp sư phụ mới được...đó hoàn toàn là hiểu lầm !
Đại ca phải nên hiểu người đả thương đại ca không phải là sư phụ của đại ca đâu, đại ca phải bình tĩnh một chút mới được !
Lôi Vân lại run lẫy bẫy, nhưng vẫn gượng nói :
- Hiền muội nói hết đi, mau nói hết đi !
- Người đó là Hàn Thiên Cộ..
- Hàn Thiên Cô Tú, họ Cổ ấy ư?
Lôi Vân bỗng biết sắc mặt quát hỏi :
- Cái gì? Vân muội nói người đả thương ngu huynh là Hàn Thiên Cô Tú ư?
Tôi xin Vân muội đừng có lừa dối tôi nữa. Nếu quả thực như vậy, tôi đã biến thành một kẻ phản sư nghiệp đồ thực sự hay sao?
Chàng rất đau lòng nghe chuyện của người mà mình tin tưởng nhất đã kể cho chàng nghe một câu chuyện quá bất ngờ. Triệu Thiếu Vân lại nói tiếp :
- Phải ! Theo sư phụ của đại ca nói, không biết Cổ Thất Đình tại sao lại làm được một cái mặt nạ da người, y đã mạo nhận là sư phụ của đại ca, đả thương đại ca, đồng thời còn ly gián tình thầy trò của đại

ca ! Còn nữa...
Triệu Thiếu Vân vừa nói tới đó, đã bị tiếng quát tháo của Lôi Vân át giọng :
- Được rồi ! Vân muội đừng nói tiếp nữa !
Lôi Vân bỗng tự trấn tỉnh, trố mắt lên nhìn Triệu Thiếu Vân. Chàng thấy bộ mặt xinh đẹp của nàng ta tuy nước mắt chưa ráo, nhưng vẫn đẹp vô cùng. Triệu Thiếu Vân lại hỏi :
- Đại ca có tin lời nói của tiểu muội không?
Lôi Vân nhắm nghiền đôi mắt một lúc, rồi mới từ từ mở mắt ra nhìn nàng và đáp :
- Sao tôi lại không tin lời Vân muội? À, vừa rồi Vân muội có nói, lát nữa sư phụ của tôi và Giang Nam Hiệp Cái sẽ tới đây phải không? Nếu vậy phen này sự hiểu lầm sẽ không còn nữa...
Triệu Thiếu Vân vẫn nằm tựa trong lòng Lôi Vân, vẻ mặt tươi cười trong lòng hân hoan, liền lớn tiếng kêu gọi :
- Âu Dương thúc thúc mau lại đây đi !
Hình như nàng đã quên hiện giờ Lôi Vân đã là Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ, mà trong thâm tâm của nàng chỉ nhận thấy sự hiểu lầm của Trung Nhạc Chi Chủ với Lôi Vân khi đã quét sạch xong, thì việc gì cũng có kết quả mỹ mãn cả.
Nàng thấy sau đó việc gì cũng sẽ rất giản dị. Rồi nàng mong Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái sẽ cho phép nàng với Lôi Vân được dắt tay cùng đi hành đạo giang hồ, khiến người trong võ lâm phải thèm muốn hạnh phúc của hai người.
Ngồi tựa trong lòng Lôi Vân nên không trông thấy sắc mặt của chàng, nếu nàng trông thấy rõ thì những ý nghĩ của nàng sẽ tan như bọt nước.
Vì lúc này, Lôi Vân đang nhăn nhó, đang đau khổ để chờ ân sư của mình tới và trong lòng thì tự nhủ rằng :
- Đây là sự hiểu lầm. Hà ! Bây giờ ta mới biết, liệu có muộn không? Bây giờ, dù sư phụ có tha thứ cho ta cũng vô ích thôi...vì ta đã làm Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ rồi, chả lẽ ta lại có thể rút lui ngay được một cách dễ dàng hay sao?
Lúc ấy, bốn bề yên lặng như tờ, hai người đều nghe thấy tiếng hô phấp của nhau. Lôi Vân lại nghĩ tiếp :
- Cổ Thất Đình có thể đeo mặt nạ da người mạo nhận là ân sư của ta, như vậy Xích Mi Ma Quân và Vân Thái Thư Sinh vừa xuất hiện đó lại là ai giả mạo? Lát nữa gặp sư phụ, nếu sư phụ cho phép ta sống, thì người mà ta sẽ tìm kiếm trước tiên thể nào cũng phải tên Cổ Thất Đình...

Lúc ấy, trên đỉnh núi cao chót vót bỗng có hai cái bóng người nhanh như sao sa phi xuống, chỉ trong nháy mắt đã tới chỗ của Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân đang ngồi.
Hai người đó đứng ở phía sau Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân và cách chừng nữa trượng, cả hai đều tủm tỉm cười, nhưng cái cười của hai người không biết mừng hay lo âu. Người tuổi trạc trung niên mặc áo nho sĩ màu trắng, bỗng cất tiếng kêu gọi rất dịu dàng :
- Vân nhi !....
Lôi Vân nghe thấy tiếng kêu gọi, bỗng giật mình đến thót một cái vội đẩy Triệu Thiếu Vân ra, đứng phắt dậy và quay người lại. Chàng đã trông thấy rõ người vừa gọi mình là ai, không sao cầm lòng được, đã ứa nước mắt ra luôn, với giọng run run khẽ gọi một tiếng :
- Sư phụ !
Rồi chàng nhảy lại ngã vào lòng Trung Nhạc Chi Chủ.
Trung Nhạc Chi Chủ ôm chặc lấy Lôi Vân mà ông ta đã nhận là nghịch đồ phản môn, mắt ông ta đã lu mờ, cổ đã khô khan, với giọng khàn khàn nói tiếp :
- Vân nhị..bây giờ sư phụ đã biết rõ rồi... Vân nhi ! Con có biết sư phụ trách cứ con là tại sao không? Hà ! Sự thực sư phụ có biết đâu trong người của con lại có cuốn bí kíp da người của Tam Tuyệt Nhị Quân. Sư phụ lại tưởng con vốn dĩ là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân và mang nghề đầu sự..
Lôi Vân không sao nhịn được, lớn tiếng khóc sướt mướt, nức nở và y như điên như khùng đáp :
- Sư phụ ! Sư phụ ! Xin sư phụ đừng nhắc nhở đến chuyện ấy nữa ! Đồ đệ tồi bại, lúc đầu có biết đâu kẻ cướp bí kíp và đả thương vai phải của đồ đệ lại là người khác mạo nhận, chứ không phải là sư phu.....vì vậy, mà đồ đệ đã gây nên những việc đại nghịch bất đạo. Đồ đệ đã thất lễ với sư trưởng...sư phụ ! Xin sư phụ lượng thứ cho ! Xá tội cho con.
Trung Nhạc Chi Chủ mặt lộ vẻ hiền từ, cúi đầu xuống nhìn đồ đệ cưng, một mặt kể chuyện mình đã hiểu lầm Lôi Vân như thế nào cho chàng hay, đồng thời Lôi Vân cũng kể lại những sự tao ngộ kỳ dị và tàn khốc của mình như thế nào cho sư phụ hay.
Thế là sự hiểu lầm của hai thầy trò đã tiêu tan.
Sau cuộc gặp gỡ ấy, Trung Nhạc Chi Chủ giơ cánh tay phải lên để lau nước mắt mà đã mấy chục năm nay ông ta chưa hề có trạng thái như thế này, miệng tủm tỉm cười nói :
- Vân nhi ! Bây giờ, sư phụ không trách con nữa đâu ! Lúc ấy chỉ vì con quá đau lòng, quá uất ức nên con thất lễ với Giang Nam Hiệp

Cái Lục tiền bối. Tất nhiên Lục Tiền bối cũng như sư phụ, đã lượng thứ cho con rồi. Con mau ra xin lỗi lão tiền bối đi.
Lôi Vân vâng lời quay lại đi tới trước mặt Hiệp Cái.
Cũng cảm động hết sức, Hiệp Cái gượng cười nói :
- Thôi ! Hiền điệt khỏi cần phải xin lỗi nữa, việc này không thể trách hiền điệt được.
Đột nhiên mặt biến sắc, hai mắt trố lên như hai ngọn đèn ló, Hiệp Cái nhìn thẳng về phía sau Lôi Vân dùng giọng mũi khẽ kêu "hừ" một tiếng.
Lôi Vân cũng đã nghe thấy phía sau có tiếng chân người đi tới.
Chàng quay đầu lại nhìn, đã thấy ba cái bóng người nhanh như điện chớp phi tới.
Hiệp Cái vội nói lớn :
- Thực không ngờ ! Thực không ngờ !....
Lôi Vân ngạc nhiên hỏi :
- Tiền bối bảo không ngờ cái gì cơ chứ?
Tiếng nói của chàng vừa dứt, thì Trung Nhạc Chi Chủ cũng kinh ngạc la lớn :
- Thực không ngờ Đại Giang Nam Bắc Lục Lâm Minh Chủ lại giáng lâm nơi đây ! Chả lẽ quả thật vì...
Trong tiếng cười ha hả thực lớn, đã có ba cái bóng người ở đằng xa phi tới trước mặt Trung Nhạc Chi Chủ, Hiệp Cái và Lôi Vân các người liền.
Triệu Thiếu Vân trông thấy ba người đó mặt lộ vẻ sợ hãi, vội tới cạnh Lôi Vân, giơ tay ra khẽ nắm lấy cánh tay phải của chàng và rỉ tai nói :
- Đại ca, người đứng giữa trong ba người đó là Thiết Diện Kim Kiếm Lam Thiên Ưu và cũng là Lục Lâm Minh Chủ của Đại Giang Nam Bắc đấy...
Lôi Vân nghe tới đó khiến chàng như bị té ngay vào trong cơn ác mộng.
Chàng bỗng phát giác bây giờ mình vẫn còn là Minh chủ của thiên hạ lục lâm.
Chàng vội ngửng đầu lên nhìn kỷ, thấy Lam Thiên Ưu mặc áo lam, tuy trời tối om mà chàng vẫn trông thấy rõ mặt của y đen nhánh, hai mắt sáng như hai ngọn đèn ló, tuổi trạc ba mươi, lưng đeo một thanh trường kiếm dài lê tới tận đất, trông rất hào khí hơn người.
Lam Thiên Ưu vừa tới nơi, mặt lộ vẻ kinh ngạc, hình như y ngạc nhiên là tại sao Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái lại xuất hiện ở nơi đây?
Hiệp Cái cố nén lửa giận xuống, trong lòng hoài nghi, nhưng vẫn

gượng cười nói :
- Thế ra là Lam Minh chủ đấy à ! Hà hà...hân hạnh thực ! Hân hạnh thực !
Trung Nhạc Chi Chủ thấy vậy trợn ngược đôi lông mày lên nghĩ bụng :
- Lục Triệu Ký nóng tánh thật ! Hà, một người là Hiệp Cái của Giang Nam và một người là đạo tặc của Giang Nam Bắc, tất nhiên hai người không thể nào hòa hợp với nhau được...
Lam Thiên Ưu cười khẩy, rồi đưa mắt liếc nhìn Trung Nhạc Chi Chủ, Lôi Vân và Triệu Thiếu Vân ba người một cái. Y nhìn mọi người xong, lại bỗng nhìn thẳng vào mặt Trung Nhạc Chi Chủ và nói :
- Thực không ngờ lại được gặp Âu Dương tiền bối ở đây !
Y vừa nói dứt, miệng đã cười khẩy tỏ vẻ khinh miệt.
Trung Nhạc Chi Chủ là người rất điềm đạm, dù thấy Lam Thiên Ưu có thái độ vô lý như thế, mà ông ta vẫn bất chấp, chỉ lớn tiếng cười đáp :
- Tên tuổi của các hạ, lão phu cũng đã ngưỡng mộ từ lâu...
Hiệp Cái mặt bỗng biến sắc, trầm giọng quát hỏi :
- Họ Lam kia, ngươi đến đây có việc gì không?
Lam Thiên Ưu lạnh lùng nhìn Giang Nam Hiệp Cái rồi lại liếc nhìn Trung Nhạc Chi Chủ một cái, mới cười một tràng thực dài và nói tiếp :
- Bỉ nhân dẫn các Minh chủ của cái phe trại ở Giang Nam Giang Bắc đến đây để yến kiến vị Minh chủ đã được thủ hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân bầu lên. Hà hà...
Y lại chỉ mặt Trung Nhạc Chi Chủ, vẻ mặt rất đắc trí vừa cười vừa nói :
- Nghe nói Minh chủ là cao túc của các hạ phải không? Hà hà...
Trung Nhạc Chi Chủ tức giận đến mặt tái mét không sao nhịn được, định giơ tay lên tấn công, nhưng bỗng thấy Lôi Vân đồ đệ cưng của mình mặt bỗng lộ vẻ tươi cười từ từ tiến lên.
Trong lúc Lam Thiên Ưu có ngờ đâu Lôi Vân chính là người được bầu là Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ, nên y vẫn cứ cười như điên như khùng, có vẻ chế giễu hoài.
Hai tên đại hán cao lông ngông đứng ở cạnh y cũng cười vẻ kiêu ngạo và mặt rất đắc trí. Lôi Vân bỗng có một ý nghĩ rất kỳ lạ :
- Ta vẫn còn là Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ, ta có thể ra lệnh cho chúng.
Chúng đang giễu cợt Hiệp Cái với sư phụ một cách vô lý như thế, ta có quyền ngăn cản...

Nghĩ tới đó, chàng liền lớn tiếng quát bảo :
- Câm mồm !
Tiếng quát của chàng rất hùng hồn. Lam Thiên Ưu với hai người tuổi trạc trung niên mà được gọi là Minh chủ của cái phiên trại Giang Nam Giang Bắc kia đều kinh ngạc trố mắt nhìn chàng.
Lôi Vân rất hào khí hỏi tiếp :
- Các người biết ta là ai không?
Rồi đột nhiên chàng giơ tay lên chỉ vào mặt Lam Thiên Ưu mà quát hỏi :
- Người có phải là Thiết Diện Kim Kiếm Lam Thiên Ưu đấy không?
Lam Thiên Ưu như tức giận, nhưng y sực nghĩ :
- Trông hình dáng của người này có vẻ kiêu ngạo lắm, chả lẽ y chính là Lôi Vân đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ chăng?
Nghĩ tới đó, y cố nén lửa giận và trầm giọng đáp :
- Bỉ nhân vẫn chưa được biết tên của các hạ !
Lôi Vân cười khẩy nói :
- Mục đích của các người tới đây làm chi? Chả lẽ các người lại còn không biết ta là ai hay sao?
Lam Thiên Ưu giật mình đến thót một cái, rồi vội hỏi :
- Người, người là Lôi Vân?
Y vừa hỏi vừa quay đầu lại nhìn hai đại hán đứng ở hai bên thấy chúng cũng lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.
- Phải ! Chính ta đây !
Lôi Vân vẫn cười khẩy như vậy. Lam Thiên Ưu vội chắp tay chào và lớn tiếng nói :
- Đại Giang Nam Bắc Minh Chủ Lam Thiên Ưu với anh em Mã Thiên Phúc và Mã Thiên Lộc tới đây tiếp kiến Minh chủ.
Nói xong, y lại giơ tay lên chỉ vào đại hán cao lông ngông có đôi lông mày xếch xuống mà nói tiếp :
- Y là Mã Thiên Phúc, Minh chủ của vùng Giang Nam. Người ta vẫn thường gọi là Thiết Kỵ Hiệp.
Tiếp theo đó, y lại chỉ người đứng bên phải trông mặt giọng hệt Mã Thiên Phúc mà giới thiệu tiếp :
- Vị này là Ngân Kỵ Hiệp Mã Thiên Lộc !
Lôi Vân lại cười khẩy hỏi :
- Các người tìm ta có việc gì không?
Lam Thiên Ưu đột nhiên quay người lại hú lên một tiếng thật dài. Tiếng hú của y như vượn rú vạc kêu vang đi rất xa mà vẫn chưa ngớt.
Lôi Vân nghe tiếng rú của Lam Thiên Ưu cũng phải thất kinh, nhưng

chàng lại thấy y lộ vẻ lo âu, hai mắt sáng quắc cứ nhìn về phía tối om hoài.
Trung Nhạc Chi Chủ liền biến sắc mặt nghĩ bụng :
- Có lẽ y đang gọi đồng đảng tới cũng nên? Chả lẽ y lại định giết hại Vân nhi chăng?
Ông ta chưa nghĩ xong thì đằng xa đã có một tiếng rú thực vao vọng trở lại với tiếng rú của Lam Thiên Ưu.
Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày lên giận dữ hỏi :
- Lam Thiên Ưu, có phải còn có người tới nữa đấy không?
Lam Thiên Ưu liền dứt tiếng rú vội đáp :
- Vâng ! Đại ca vừa lên ngôi xong đã gửi đi một đạo mệnh lệnh cấm anh em chúng tôi không được cướp bóc và giết chóc nhân dân.
Lôi Vân đáp :
- Phải ! Ta có gửi lệnh ấy đi thực ! Chả lẽ người lại định phản đối mệnh lệnh ấy của ta hay sao?
Chàng chưa nói dứt, đã thấy có tiếng tà áo bay trước gió phấp phới, và trong tiếng rú ở đằng xa vọng tới đã có hai người nhảy xuống chỗ cạnh bọn Lam Thiên Ưu rồi.
Lôi Vân thấy hai người đó đều có thân hình ngũ đoản, mình mặc võ trang đen nhánh trông rất xấu xí.
Lam Thiên Ưu ha hả nói tiếp :
- Lại đây, để Lam mỗ giới thiệu cho hai vị ! Thưa Minh chủ, hai vị này là Nam Cung Song Kiệt, Nam Cung Thước với Nam Cung Sáng, tiếng tăm đã trấn động cả Dự Nam.
Triệu Thiếu Vân nghe tới đó giật mình đến thót một cái, liền tiến tới cạnh Lôi Vân rĩ tai khẽ nói :
- Vân đại ca, hai tên ác ma này là ma tinh của vùng Dự Nam, võ công cao siêu lắm, hai tay của chúng đã dính đầy máu tanh hôi...
Lôi Vân thấy mặt mũi của Nam Cung Song Ma xấu xí dữ tợn như vậy đã không có cảm tình rồi, nay lại thấy Triệu Thiếu Vân nói như thế, chàng càng ghét Nam Cung Song Ma thêm.
Hai anh em Nam Cung Song Ma với đôi mắt chuột nhìn bốn xung quanh một vòng và rất thèm khát nhìn mặt Triệu Thiếu Vân hồi lâu.
Lôi Vân thấy thế cả giận liền quát hỏi :
- Lam Thiên Ưu, hai vị này có phải là thuộc hạ của ngươi?
Lam Thiên Ưu cười khì đáp :
- Bỉ nhân làm gì có đủ tài ba ấy? Anh em Song Ma xưa nay vẫn độc đoán độc hành.
Anh em Nam Cung nghe thấy Lôi Vân hỏi như vậy, liền trợn đôi mắt lên nhìn Lôi Vân một cái. Nam Cung Thước đứng bên phải bỗng

nhếch miệng cười, giọng quái dị hỏi:
- Ồ ! Minh chủ mà Tam Tuyệt Nhị Quân bầu ra lại là ngươi?
Lôi Vân cả giận quát hỏi :
- Cái gì? Ngươi không phục phải không?
Trung Nhạc Chi Chủ bỗng tiến lên đứng cạnh Giang Nam Hiệp Cái, cau mày khẽ nói :
- Triệu Ký huynh, chúng ta nên xử trí Lôi Vân thế nào? Chẳng lẽ lại cứ để cho y sống ở trong bọn lục lâm chăng?
Tiếng nói của ông ta như tiếng muỗi kêu, ngoài Hiệp Cái ra thì không ai nghe thấy hết.
Giang Nam Hiệp Cái cau mày lai dùng nội công xâm vào tiếng nói mà khẽ đáp :
- Âu Dương huynh, đã định rồi, chi bằng cứ để cho Vân nhi yên ổn làm Lục Lâm Minh Chủ, chưa biết chừng lại có sự thu hoạch không thể tưởng tượng được...
Trung Nhạc Chi Chủ là người thông minh tuyệt đỉnh, nghe thấy Hiệp Cái nói như vậy đã hiểu ý ngay, liền đắc trí cười khì và nghĩ bụng :
- Bổn tánh của Vân nhi rất lương thiện. Cứ xem y vừa lên ngôi Minh chủ xong, mệnh lệnh thứ nhất vừa ban ra cũng đủ thấy y là người có đại trí như thế nào. Nhưng lực lượng của y không biết có đủ để cáng đáng nổi công việc này không?
Tuy vậy, Trung Nhạc Chi Chủ đã hớn hở vô cùng, vì ông ta thấy mình có một đồ đệ có đại trí như thế, cũng phải cảm thấy kiêu ngạo hãnh diện.
Sự thể xảy ra một cách bất ngờ, đáng lẽ tình thế đã ác hóa, mà chỉ trong nháy mắt lại biến thành yên lặng như tờ ngay.
Mấy tên ma tính như Lam Thiên Ưu, Mã Thiên Phúc, Mã Thiên Lộc và anh em Nam Cung Song Ma bỗng đứng cả vào một nơi.
Nam Cung Song Ma vốn dĩ nổi giận, múa nanh múa vuốt lăm le chực xông lên, nhưng lúc này hình như y đã phát giác, sau lưng Lôi Vân có hai người đang đứng, đều là võ lâm tiền bối đã khiến giới lục lâm phải thất sắc, như vậy anh em chúng không sợ hãi sao được?
Lôi Vân rất thông minh chỉ trong nháy mắt đã hiểu ngay. Sở dĩ bọn ma đầu này sợ hãi là vì thấy oai vọng vủa Trung Nhạc Chi Chủ. Nhất là Lâm Thiên Ưu, người đứng đầu lục lâm ở Đại Giang Nam Bắc, trống thấy Giang Nam Hiệp Cái tuy chưa sợ hãi lắm, nhưng đối với Trung Nhạc Chi Chủ, người đứng đầu của Giang Hồ Tam Kỳ thì dù sao y cũng phải kiêng nễ phần nào.
Thoạt tiên, y nghe người ta đồn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân với Trung Nhạc Chi Chủ tranh cướp Lôi Vân ở trên núi Thiên Sơn, vì thế

mà y mới trông thấy Trung Nhạc Chi Chủ mới có thái độ khinh thị như vậy. Nhưng lúc này, y đã phát giác người mà được môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân bầu lên làm Minh chủ vẫn có vẻ cung kính với Trung Nhạc Chi Chủ lắm, nên y rất thắc mắc và cũng sợ hãi theo.
Anh em họ Mã với anh em họ Nam Cung đưa mắt nhìn nhau. Trông mắt của chúng hình như đang sợ hãi mà nhìn nhau như vậy, là để an ủi nhau đấy thôi !
Lam Thiên Ưu đã bắt đầu do dự, y do dự không biết có nên nói cho Lôi Vân biết ý định của bọn chúng tới đây để làm chi không? Y liền rùng mình tự nhủ :
- Y đã là Minh chủ của chúng ta, đáng lẽ y phải đứng về phe chúng ta. Theo lời đồn thì Lôi Vân không những đã học hỏi được hết tài nghệ của Trung Nhạc Chi Chủ mà còn học hỏi được cả tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, võ công cao siêu không thể tưởng tượng được...
Qúy vị nên rõ, trong giới lục lâm đều nhìn nhận Tam Tuyệt Nhị Quân là người đứng đầu, cho nên Lam Thiên Ưu mới có ý nghĩ như thế.
Hình như Lôi Vân đã không sao nhịn được sự tỉnh mịch khiến người ta phải rùng rợn, liền nhìn Nam Cung Song Ma quát hỏi :
- Vừa rồi thái độ của hai người hình như có vẻ không phục ta làm Minh chủ phải không?
Xưa nay, Nam Cung Song Ma vẫn hoành hành ở Dự Nam các nơi, không coi ai vào đâu hết. Thoạt tiên, chúng sợ hãi vì oai danh của Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái đang rĩ tai nhau, thì thầm hoài và hình như hai người chỉ khoanh tay đứng ngoài xem thôi, chứ không có ý can thiệp vào việc này.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 22
MINH CHỦ CHI LỆNH

Thấy tình hình như vậy, Nam Cung Sán liền trợn tròn xoe đôi mắt chuột lên một vòng rồi nghĩ bụng :
- Giang Nam Hiệp Cái với Trung Nhạc Chi Chủ đã gửi Hiệp Nghĩa thiếp đi khắp nơi, việc này trong võ lâm ai ai cũng hay biết hết, có lẽ chúng không can thiệp việc riêng của tên họ Lôi này...
Nghĩ tới đó, y lại cười vẻ quái dị, tiến lên một bước, thái độ rất kiêu

ngạo nói:
- Các hạ lên ngôi Minh chủ...
Y bỗng thâu thái độ ngông cuồng lại và sực nghĩ đến một việc, bụng bảo dạ :
- Tuy ta không sợ y, nhưng y có môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân làm hậu thuẫn, ta gây hận sao nổi...
Thái độ của y thay đổi quả thực nhanh chóng khôn lường, y lại đổi giọng nói tiếp :
- Đại cạ..tuy không phải xuất thân ở trong lục lâm, tất nhiên không biết nổi khổ tâm của anh em mỗ.
Y đang gọi Lôi Vân là các hạ, bây giờ lại xoay ra gọi là đại ca. Trông thái độ xấu xí gian ác của y Lôi Vân cũng phải cau mày lại bực tức hoài. Nhưng chàng đã hiểu ý nghĩa lời nói của Nam Cung Sán rồi nên chàng cười khẩy một tiếng và khẽ bảo :
- Nói tiếp đi?
Chàng bỗng trợn tròn xoe đôi mắt lên, tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Sán với Nam Cung Thước.
Thấy đôi mắt của chàng lợi hại như vậy, Nam Cung Sán cũng phải giật mình đến thót một cái, ấp úng nói tiếp :
- Đại ca ra lệnh cấm các anh em trong một tháng trời không được làm ăn...như vậy trong một tháng đó anh em chúng tôi biết sống bằng cách...
Lam Thiên Ưu cũng tiến lên chắp tay chào, xen lời lớn tiếng nói :
- Chính thế ! Tiểu đệ đại biểu giới lục lâm ở Đại Giang Nam Bắc, xin thỉnh thị Minh chủ. Các hào kiệt làm ăn ở hai miền Giang Nam và Giang Bắc tối hôm qua có họp ở nhà tiểu đệ, nghiên cứu vấn đề này...
Nói tới đó, y ngắt lời đưa mắt nhìn Giang Nam Hiệp Cái với Trung Nhạc Chi Chủ, xem hai người có thái độ gì. Y thấy Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái đều tỏ vẻ hớn hở, hình như rất tán thành việc làm này của Lôi Vân vậy.
Y rùng mình đến thót một cái, trong lòng càng thắc mắc thêm, nhưng miệng y vẫn thao thao bất tuyệt :
- Hiện giờ tiểu đệ đem ý kiến mọi người tới đây thỉnh thị Minh chủ, xin Minh chủ bãi bỏ lệnh ấy bằng không sẽ làm chọ..
Lôi Vân không đợi chờ đối phương nói dứt, đã giận dữ trợn ngược đôi lông mày lên, lạnh lùng xen lời nói :
- Nói tiếp đi?
Giọng nói của chàng rất lạnh lùng, nhưng rất oai nghi, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình sợ hãi.

Triệu Thiếu Vân tươi như hoa nở, cứ liếc nhìn Lôi Vân hoài và nàng càng xê dịch càng tiến đến sát cạnh chàng ta thêm.
Giang Nam Hiệp Cái thấy vậy liền trầm giọng kiêu gọi :
- Vân nhi lại đây !
Triệu Thiếu Vân õng ẹo đi tới cạnh sư phụ và khẽ hỏi :
- Sư phụ gọi con có việc gì thế?
Giang Nam Hiệp Cái bỗng rĩ tai nàng khẽ nói :
- Con đi ra chỗ cây cổ thụ Ở phía đằng trước kia, rồi phi thân lên trên cành cây, hễ thấy có người đi tới, thì lập tức hú kêu báo cho sư phụ biết ngay.
Triệu Thiếu Vân nghe nói hơi ngạc nhiên, nhưng nàng vẫn gật đầu đi tới trước cậy cổ thụ, phi thân lên trên cành cây ngay. Người nàng nhẹ nhàng như một sợi bông vào phấp phới như một con hồ điệp xuyên hoa, chỉ thoáng cái đã mất dạng ngay.
Lam Thiêu Ưu thấy vậy mặt đã lộ vẻ sợ hãi, nhưng miệng vẫn ung dung nói tiếp :
- Nếu Minh chủ cứ cương quyết thi hành lệnh này, chỉ e các anh em không chịu phục đâu. Sau này thể nào cũng gây nên sự hỗn loạn rất lớn và sẽ để cho những kẻ tự cho mình là hiệp nghĩa có cơ hội ra tay..
Lôi Vân cười nhạt, lạnh lùng hỏi lại :
- Theo ý ngươi thì ta phải nên làm như thế nào?
Lam Thiên Ưu tưởng Lôi Vân đã chấp thuận lời đề nghị của mình, rất hớn hở đáp :
- Xin Minh chủ thâu hồi lại lệnh đó ngay là xong hết !
Lôi Vân trợn đôi mắt lên quát lớn :
- Các ngươi không còn coi Minh chủ này vào đâu hết ! Ta tuy hãy còn ít tuổi thực, nhưng ta đã ra lệnh rồi thì không bao giờ lại thay đổi cả. Nếu có ai dám trái lệnh ấy, ta sẽ chém giết ngay không tha !
Nói tới đó, chàng cảm thấy hào khí bốc phát, cười ha hả nói tiếp :
- Lam Thiên Ưu, ngươi có nhận ta làm Minh chủ hay không?
Hình như thấy thái độ của Lôi Vân đã làm cho lửa giận của mình nổi lên, Lam Thiên Ưu bỗng cất giọng lạnh lùng đáp :
- Xưa nay Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn vẫn lãnh đạo giới lục lâm, Lam Thiên Ưu này đâu dám không chịu phục tòng, nhưng...nếu Minh chủ cứ cương quyết thi hành mệnh lệnh ấy, thể nào cũng sẽ làm cho tất cả anh em bất mãn.
Đến lúc đó Minh chủ sẽ hối hận bất cập.
Lôi Vân đã nổi giận quát lớn :
- Hối hận ư? Hừ ! Một chuyện nho nhỏ như thế này mà cũng đáng

làm cho ta hối hận được hay sao?
Nói tới đó, hai mắt của chàng đã có nước mắt ứa ra rồi.
Trung Nhạc Chi Chủ nghe lời nói và trông thấy thái độ của chàng cũng phải mủi lòng, vì ông ta đã hiểy ý nghĩa lời nói ấy của chàng rồi. Việc làm này của chàng quả thực đã khiến ông ta phải hối hận. Nên ông ta cảm động vô cùng, từ từ đi đến cạnh đồ đệ cưng, dùng giọng rất dịu dàng khẽ nói :
- Vân nhị..con chớ nên khích động như thế, chính sư phụ đây cũng có...
Nói tới đó, ông ta nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa.
Lôi Vân càng cảm động thêm lẩm bẩm nói :
- Sư phụ ! Bây giờ con biết xử trí ra sao? Hừ ! Xích Mi Ma Quân và Vân Thái Thư Sinh của nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân đã tái hiện, nhưng chúng đều không phải là thực...
Trung Nhạc Chi Chủ liền thất kinh hỏi :
- Cái gì? Con nói Tam Tuyệt Nhị Quân lại xuất hiện?
Lúc ấy trên cây cao bỗng có một tiếng rú dài vọng xuống. Giang Nam Hiệp Cái liền biến sắc và nói lớn :
- Có lẽ đã có người tới ! Tiếng rú kêu ấy là của Thiếu Vân báo hiệu đấy !
Lôi Vân cũng biến sắc mặt, vội lướt tới cạnh Trung Nhạc Chi Chủ, vẻ mặt lo âu vội vàng nói :
- Sư phụ ! Xin sư phụ cho biết ý kiến? Con có nên tiếp tục làm Lục Lâm Minh Chủ?
Không đợi chờ chàn giọng nói dứt, Trung Nhạc Chi Chủ đã vội đỡ lời :
- Con cứ nên tiếp tục làm Lục Lâm Minh Chủ đi, sư phụ sẽ giúp đỡ con !
Hiện giờ trong lục lâm quần ma đã nổi lên, chúng ta phải có trách nhiệm cản trở những việc làm phi pháp của chúng...
Ông ta nói tới đó liền ngắt lời ngay, vì thấy bọn Lam Thiên Ưu có vẻ hậm hực vô cùng. Nên ông ta cả kinh nghĩ bụng :
- Nguy tai ! Nếu việc này để cho chúng đồn ra bên ngoài, chỉ e bất lợi cho Lôi Vân.
Lam Thiên Ưu bỗng biến sắc mặt quát lớn kêu la :
- Thực không ngờ ! Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân bầu ra lại là bù nhìn của Trung Nhạc Chi Chủ. Ha ha hạ..Ta Thiết Diện Kim Kiếm này có bao giờ là chịu nghe lệnh của ngươi. Ha ha ! Họ Lôi kia, ta chỉ cần nói một tiếng là địa vị Minh chủ của ngươi sẽ bị tan theo mây gió ngay !

Anh em Nam Cung bỗng tiến tới cạnh Lam Thiên Ưu. Nam Cung Thước liền cười khỉnh nói :
- Lam đại ca, chúng ta đi thôi. Chúng ta chả cần phải nghe lệnh của tiểu tử họ Lôi này nữa.
Nghe thấy Nam Cung Thước nói như vậy, Lôi Vân tức giận khôn tả, quát lớn:
- Nam Cung Thước, ngươi có biết tín phù của Tam Tuyệt Nhị Quân hiện đang ở trong tay ta không? Nếu ngươi trái lệnh của ta, ta sẽ hạ lệnh bằng tín phù giết ngươi...
Nam Cung Thước cười như điên như khùng đáp :
- Cũng được, nhưng chắc ngôi Minh chủ của ngươi không còn tồn tại bao lâu nữa đâu ! Hừ, ta chỉ cần truyền tin này đi khắp nơi, chỉ e không còn một người nào tôn ngươi làm Minh chủ nữa.
Y đang nói bỗng có tiếng thét thánh thót với một cái bóng ngươi mảnh mai nhanh như điện chớp ở trên không phi xuống.
Lôi Vân không có thì giờ trả lời Nam Cung Thước, vội ngẩng đầu nhìn xem là ai, thì chàng đã thấy Triệu Thiếu Vân đứng xừng xững ở trước mặt rồi.
Triệu Thiếu Vân tủm tỉm cười nói với Giang Nam Hiệp Cái rằng :
- Thưa sư phụ, những người mà con vừa trông thấy có lẽ là khách thương.
Chúng đang đi qua đây, bỗng nghe thấy tiếng rú của con, đã kinh hoàng vội trốn ngay vào trong rừng rậm, không dám ló mặt ra nữa.
Lôi Vân nghe Triệu Thiếu Vân nói xong mới quay đầu lại quát bảo Nam Cung Song Ma với Thiết Diện Kim Kiếm rằng :
- Bất cứ sao, hiện giờ ta vẫn còn là Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ. Hừ, các ngươi dám trái lệnh của ta thì...hừ...hừ...
Nam Cung Thước đang cười khỉnh, bỗng xoay ra cười ồ và nói với Lam Thiên Ưu :
- Lam đại ca, chúng ta đi thôi ! Thôi được, chúng ta cứ coi y là Minh chủ...
Nói tới đó, y không cần đợi chờ Lam Thiên Ưu tán thành hay không đã phi thân đi luôn.
Nam Cung Sán thấy anh mình đã đi rồi, cũng giở khinh công ra phóng theo.
Lam Thiên Ưu hơi ngẩn người ra giây lát mới quay đầu lại nói với anh em họ Mã :
- Chúng ta cũng đi thôi !
Nói xong, y với hai anh em họ Mã cũng giở khinh công ra đi ngay, chỉ trong giây lát đã mất dạng ở trong bóng tối luôn.

Giang Nam Hiệp Cái thấy thế lo âu khôn tả vội lên tiếng :
- Vân nhi, chúng ta không thể để cho bọn chúng chạy thoát được...
Trung Nhạc Chi Chủ bỗng giơ tay ra ngăn cản, vẻ mặt lỳ lỳ, trầm giọng nói :
- Triệu Ký huynh, bây giờ có đuổi theo cũng quá muộn rồi, chỉ vài ngày nữa là cùng, trong lục lâm sẽ không bầu Vân nhi làm Minh chủ nữa...Địa vị của Thiết Diện Kim Kiếm ở trong lục lâm cũng không phải là thấp kém, nếu y mà đồn tin Vân nhi nhận sư phụ đi khắp nơi thì hậu quả sẽ không tưởng tượng được...
Triệu Thiếu Vân nghe nói rất thắc mắc, liền xen lời hỏi :
- Âu Dương thúc, Vân đại ca không làm Minh chủ nữa thì càng tốt chứ sao?
Trung Nhạc Chi Chủ nhắm nghiền hai mắt lại, rầu rĩ thở dài đáp :
- Hiền điệt nữ có biết đâu trước kia ngu thúc hiểu lầm Vân nhi là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thực sự, cho nên thấy y làm Minh chủ của lục lâm mới tức giận như thế, nhưng bây giờ thì lại khác, nếu Vân nhi làm Minh chủ của lục lâm thật, không những không lầm lỗi mà lại còn là một việc rất hay cho chúng ta là khác.
Triệu Thiếu Vân vẫn còn thắc mắc, hỏi tiếp :
- Sao Âu Dương thúc lại nói thế?
Lại thở dài một tiếng nữa, Âu Dương Tử mới trầm giọng nói :
- Hiện giờ quần ma của giang hồ đã nổi lên khắp nơi. Bọn chúng đều là những kẻ chuyên làm mọi việc tàn ác. Nếu Vân nhi làm Minh chủ thật sự, thì tạm thời còn có thể ngăn cản hành vi tác oai tác quái của chúng. Như vậy chả là hành vi rất chính đáng của người trong võ lâm chúng ta là gì?
Lôi Vân nghe tới đó, thái độ bỗng thay đổi hẳn, hào khí bồng bột lên ngay.
Chàng vội quỳ ngay xuống chân Trung Nhạc Chi Chủ, vừa khóc vừa nói :
- Thưa sư phụ, đệ tử thể nào cũng phải giở hết sức mình ra làm Minh chủ, và thể nào cũng phải ngăn cản người trong giới lục lâm tàn sát giết chóc những lương dân vô tội.
Trung Nhạc Chi Chủ vẫn rầu rĩ thở dài một tiếng, vội đỡ Lôi Vân dậy, khẳng khái nói :
- Nhưng bây giờ đã muộn rồi, vì đã có Lam Thiên Ưu, Nam Cung Song Ma, với anh em họ Mã ở giữa phá bỉnh. Từ giờ trở đi, con không được Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái bầu con làm Minh chủ nữa, và chúng cũng không nghe mệnh lệnh của con nữa đâu.
Lôi Vân bỗng đứng thẳng dậy, mặt lộ vẻ sát khí, trong lòng hậm hực

nghĩ bụng :
- Hừ, bây giờ ta phải làm thế nào mà giữ vững được địa vị Minh chủ. Lam Thiên Ưu, Nam Cung Song Mạ..bọn người này ta phải giết sạch để diệt khẩu mới được...
Đang lúc ấy, bỗng có tiếng kêu la rùng rợn và rất thảm khóc vọng tới. Trong đêm tối, tiếng kêu ấy càng chọc tai người ta thêm.
Giang Nam Hiệp Cái, Trung Nhạc Chi Chủ các người, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu la thảm khốc ấy đều biến sắc mặt, chưa kịp suy nghĩ, và cũng chưa có hành động gì, thì đã thấy Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân phi thân tiến thẳng về phía có tiếng kêu la thảm khốc ấy rồi.
Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái cũng không trì hoãn vội đuổi theo Lôi Vân và Triệu Thiếu Vân ngay.
Lôi Vân nhanh như một mũi tên phi thẳng về phía trước. Mới đi được hơn mươi trượng, chàng đã trông thấy trước mặt có một khu rừng rậm, bên trong tối om. Chàng không suy nghĩ gì hết, vội phi thân tiến thẳng vào trong rừng.
Khi vào đến nơi, chàng thấy Lam Thiên Ưu với Nam Cung Song Ma các người đang múa máy quay cuồng, hai mắt trợn tròn xoe, và đang kêu gào như điên như khùng ở trước mặt ba người trung niên ăn mặc quần áo khách thương, và đang uể oải nằm gục ở chỗ gốc cây cỏ thụ.
Lôi Vân thấy thế, càng tức giận đến tóc dựng ngược.
Thì ra, chàng thấy cạnh ba người khách thương lại còn có một người nữa đang nằm ở trên mặt đất, máu tươi ở chỗ ngang lưng đổ ra như suối. Tuy trong rừng tối om như vậy, mà chàng cũng nhìn thấy máu tươi của người ấy đổ ra trông đỏ hỏn và rất rùng rợn.
Lôi Vân thấy thế cả giận, quát bảo :
- Giỏi lắm ! Các ngươi không nghe mệnh lệnh của ta !
Hà hà...
Nam Cung Song Ma liền thốt tiếng cười rất quái dị và rất chọc tai.
Nam Cung Thước còn vừa cười vừa quát tháo :
- Họ Lôi kia, chúng ta giết người ở trước mặt ngươi đấy, ngươi đã làm gì nổi được chúng ta nào?
Nam Cung Sán cũng bắt chước anh, cười vẻ rất đắc trí và quát tháo theo :
- Bốn con bò mộng này béo lắm. Hà hà...tên nằm ở dưới đất kia ngân phiếu ở trong người y còn có hơn vạn lạng.
Lôi Vân tức giận khôn tả, giơ cánh tay lên rút luôn trường kiếm đeo ở trên vai xuống, vừa quát tháo một tiếng đã nhanh như một mũi tên, xông lại tấn công Nam Cung Song Ma ngay.

Nam Cung Song Ma thấy thế công của Lôi Vân hung mãnh như vậy cũng phải kinh hoàng, chúng không dám trì hoãn, vội tránh sang hai bên, múa chưởng vừa phản công vừa chống đở thế kiếm của Lôi Vân ngay.
Coong !....
Tiếng khí giới va chạm nổi lên, Lôi Vân đã biến sắc mặt. Chàng thấy trường kiếm trong tay mình vừa va đụng phải một thanh trường kiếm vàng choé, chàng vội ngửng đầu nhìn, thấy Lam Thiên Ưu tay cầm Kim Kiếm nhìn mình cười khẩy :
- Hừ ! Lôi Vân, ta thật không hiểu tại sao Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn lại bầu ngươi làm Minh chủ...Bây giờ, nhân đây ta tỏ rõ lập trường của chúng ta cho ngươi biết, chúng ta không thừa nhận địa vị Minh chủ của người...
Thấy Lam Thiên Ưu nói như vậy, Lôi Vân càng tức giận thêm, quát mắng :
- Câm mồm !
Trường kiếm của chàng đang bị Kim Kiếm của đối phương đỡ lên. Chàng vừa quát xong đã rút kiếm và quay người một vòng, kiếm của chàng đã hóa thành một trận mưa kiếm nhằm các nơi yếu huyệt của Lam Thiên Ưu điểm luôn.
Nam Cung Song Ma thấy thế liền gọi anh em họ Mã cùng giở khí giới ra xông lên vây đánh Lôi Vân.
Triệu Thiếu Vân cũng hét lên một tiếng, xông vào giúp Lôi Vân.
Mọi người chỉ nghe thấy có tiếng kêu “bùng” thật lớn, bóng người bỗng rẽ sang hai bên, cát bụi trên mặt đất bay tứ tung.
Lôi Vân cả mừng, ngửng đầu lên nhìn và đã thấy Triệu Thiếu Vân đứng ở trước mặt mình rồi. Chàng bỗng thấy có ánh sáng vàng loé mắt, vội đưa trái tay về sau, đùng thế Lạc Nhật Dư Huy chống đỡ luôn thế kiếm của Lam Thiên Ưu vừa tấn công tới.
Đôi bên lại tiếp tục kịch chiến. Lôi Vân vừa cười vừa nói với Triệu Thiếu Vân :
- Vân muội, sư phụ đâu?
Chàng vừa hỏi vừa tấn công luôn ba thế kiếm một lúc.
Triệu Thiếu Vân bỗng cau mày lại nhìn ba người khách thương đang nằm run lẫy bẫy ở dưới gốc cây, rồi giận dữ lớn tiếng bảo Lôi Vân rằng :
- Đại ca, mấy tên hung ác này còn để chúng sống ở trên đời này làm gì nữa?
Đối với người không đủ sức phản khán mà cũng đối xử một cách tàn nhẫn.

Vừa nói tới đó, nàng đã nghe thấy phía sau có tiếng gió lạnh lấn tới. Nàng biết đó là chưởng phong của Nam Cung Song Ma nên nàng xoay người lại giơ chưởng ra tấn công luôn ba thế một lúc.
Ba thế chưởng đó là Lực Phách Hoa Sơn, Sơn Băng Địa Liệt, và Đơn Thủ Kinh Thiên.
Chỉ thấy bóng chưởng của nàng dày như mưa, thế công nhanh như điện chớp và cũng như muôn ngàn con ngựa cùng chạy nhảy một lúc vậy.
Anh em Nam Cung thấy thế cả kinh. Chúng không ngờ một thiếu nữ yếu ớt như thế mà lại có chưởng pháp lợi hại đến như vậy? Chúng không dám khinh thường nữa, bèn đứng sát cánh nhau đối địch.
Lúc ấy, Lam Thiên Ưu bỗng thét lớn một tiếng, múa trường kiếm nhằm ngực Lôi Vân đâm luôn.
Lôi Vân thấy Kim Kiếm của đối phương có tiếng kêu veo veo làm mình cũng phải hoa mắt, chàng cũng phải cả kinh. Biết kiếm pháp này của đối phương không phải là tầm thường, chàng đành phải lui ngay về phía sau nửa trượng để tránh né trước.
Đồng thời, chàng cũng thấy Triệu Thiếu Vân đấu với Song Ma, mới đấu được vài hiệp đã lộ vẻ sắp bại đến nơi. Nhưng sự hoảng sợ ấy chỉ thoáng cái đã biến mất liền, vì chàng đã thấy Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái tới nơi rồi.
Lôi Vân bỗng nghĩ thầm :
- Ta phải nên một mình đánh bại bọn người này, không nên để sư phụ với Hiệp Cái ra tay giúp sức !
Nghĩ tới đó, chàng hăng hái ngay, đột nhiên rú lên một tiếng thực dài, trường kiếm ở trong tay chàng như bạc bay thẳng ra nhằm ngực Thiết Diện Kim Kiếm đâm tới.
Lam Thiên Ưu là Lục Lâm Minh Chủ của miền Đại Giang Nam Bắc có phải là tay tầm thường đâu? Chỉ thấy y xoay người một cái đã giở thế Nguyệt Lạc Nhật Thăng múa tít thanh Kim Kiếm để chống đỡ thế kiếm của Lôi Vân.
Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày kiếm và tunh mình nhảy lên. Kiếm ở trong tay chàng hóa thành một tám màn ánh sáng, rồi người chàng khom lại vài duỗi ra một cái hóa thành đầu dưới chân trên, đâm bổ xuống tấn công tiếp.
Trung Nhạc Chi Chủ vừa tới nới, thấy thế công của Lôi Vân suýt tý nữa thì lớn tiếng khen ngợi. Vì ông ta thấy đồ đệ cưng đã mất và đã được lại của mình luyện pho Lăng Không Tam Kiếm của mình truyền thụ cho đã tới mức tinh xảo như vậy, nên ông ta vừa cảm thấy hân hoan và cũng cảm thấy kiêu ngạo nữa.

Khi đã giở Lăng Không Tam Kiếm ra rồi, hiệu quả lần nào cũng như lần nào, Lôi Vân đều cảm thấy kẻ địch tỏ vẻ ngơ ngác, hầu như không còn biết cách nào mà chống đỡ, cứ đứng yên ở đó chờ chết vậy.
Lúc ấy, Giang Nam Hiệp Cái đã nhảy vào trong trận đấu, giúp đồ đệ cưng của mình đấu với Nam Cung Song Ma.
Triệu Thiếu Vân thấy sư phụ mình đã ra tay thì chả cần phải mình đấu tiếp nữa. Nàng vội thâu song chưởng, lui ngay về phía sau.
Nhưng khi nàng vừa đứng vững, thì lửa giận đã nổi lên đùng đùng, hai mắt trợn tròn xoe, hậm hực nghĩ bụng:
- Hừ ! Để cho bọn ma quỷ tàn nhẫn vô nhân đạo này sống ở trên đời cũng vô ích...
Nàng vừa nghĩ tới đó thì mặt đã lộ sát khí và phi thân nhảy xổ tới chỗ anh em họ Mã đang đứng ngẩn người ra xem, và mặt đang lộ vẻ sợ hãi. Vì anh em y sợ Oai danh của Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái, cho nên anh em chúng mới chần chừ không dám ra tay ngay. Bây giờ, chúng thấy Triệu Thiếu Vân bỗng xông lại tấn công, chúng không thể nào bó tay đứng xem như trước nữa.
Thế là trận hỗn chiến lại tái diễn tiếp.
Trung Nhạc Chi Chủ đứng cạnh đó xem, để ý tới từng người một, ông ta biến sắc mặt và nghĩ bụng :
- Chả lẽ Vân nhi định giết người chăng?
Ông ta vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy một tiếng kêu la thảm khốc nổi lên át hết những tiếng kêu khác, khiến ông ta rùng mình kinh hãi, vội nhìn kỹ, đã thấy Lôi Vân xầm nét mặt lại, tay cầm kiếm đứng xừng xững ra ở trong đám bụi mù.
Còn Lam Thiên Ưu thì mặt đen xì lại có màu đỏ nổi lên, mép rĩ máu tươi, tay cầm Kim Kiếm nhưng đã buông xuôi xuống, hai chân loạng choạng lui về phía sau.
Lôi Vân bỗng cười khẩy một tiếng và nói :
- Hừ ! Ta đã là Minh chủ thì ta phải bảo vệ Oai quyền và mệnh lệnh của tạ..
Trung Nhạc Chi Chủ nghe nói bỗng cảm thấy mủi lòng, than thở thầm và nghĩ :
- Vân nhi không lầm...từ khi y lên ngôi đến giờ, lần đầu tiên phát ra đạo mệnh lệnh thứ nhất đủ thấy chí hướng của y vĩ đại như thế nào...Hà ! Ta có đồ đệ như vậy còn di hận gì nữa...
Trung Nhạc Chi Chủ cảm thấy đôi ngươi của mình càng lúc cang lớn dần.
Ông ta đã trông thấy người của Lam Thiên Ưng lảo đảo, máu tươi ở

trước ngực nhỏ ròng ra hoài và còn kêu rú một tiếng rất thảm khốc mới từ từ ngã lăn ra đất.
Tiếng kêu thảm khốc ấy không khác gì mũi kiếm sắc bén chọc thẳng vào tai Nam Cung Song Ma với anh em họ Mã. Chúng càng nhì Lam Thiên Ưu mặt càng biến sắc, đủ thấy đã sợ hãi như thế nào?
Nhưng Giang Nam Hiệp Cái với Triệu Thiếu Vân không vì thế mà ngừng tay, cả hai càng tấn công nhanh và mạnh hơn trước. Khi hai thầy trò phát giác bốn người khách thương nằm gần ở gốc cây, một người trong bọn đã bị Nam Cung Song Ma dùng trọng thủ đánh chết, nên cả hai lại càng tức giận, nên không vì cái chết của Lam Thiên Ưu phải ngừng tay hay giảm bớt thế công của mình.
Trung Nhạc Chi Chủ đứng cạnh đó cảm thấy mủi lòng khôn ta, không sao kìm hãm nổi tình cảm của mình, hai mắt đã ứa lệ. Chỉ trong giây lát đã ràn rụa và nhỏ ròng hai má ngay.
Lúc ấy, ông ta thấy Lôi Vân tay cầm kiếm, thái độ khác thường, từ từ tiến tới trước mặt Triệu Thiếu Vân, ông ta lại thở dài, cảm khái hết sức và nghĩ :
- Việc này không thể trách y được...Thoạt tiên do ta lầm trước. Thử nghĩ xem, một thằng nhỏ hãy còn ít tuổi như vậy thì làm gì có đủ tài phán đoán mọi việc...Hà ! Năm năm trước đáng lẽ ta phải phát hiện bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân. Hà !
Sao lúc ấy ta lại không hỏi vấn y..tại sao thế?
Ông ta vừa nghĩ vừa nhắm nghiền hai mắt lại, và thấy đầu óc bối rối khôn tả, hầu như sắp mất trí vậy. Bỗng nghe thấy có tiếng kêu la thảm khốc khác nổi lên.
Lại một tiếng kêu la thảm khốc nữa nổi lên tiếp. Ông ta nhắm nghiền hai mắt, tất nhiên ông ta đã biết đó là tuyệt tác của thầy trò Giang Nam Hiệp Cái với Lôi Vân đã tạo nên rồi...
Ông ta nhắm mắt đứng yên như vậy mà đếm thầm, trước sau có bốn tiếng kêu la thảm khốc tất cả. Đồng thời, ông ta đang suy nghĩ những lời lẽ để nói với Lôi Vân. Ông ta lại rùng mình đến thót một cái, lẩm bẩm tự nói :
- Ta đã đến ngày phải quy ẩn rồi...Hà ! Trông thấy đồ đệ của tạ..ta mới cảm thấy ta đã già rồi...
Ông ta vừa nói tới đó thì bên tai lại nghe thấy tiếng của Lôi Vân rót vào :
- Sư phụ ! Đệ tử có một yêu cầu này...
Không cần mỡ mắt ra, ông ta cũng biết đồ đệ của mình đã tới cạnh. Ông ta vẫn nhắm mắt như trước và gật đầu đáp :
- Con cứ nói đi !

Ông ta lại nghe thấy Lôi Vân với giọng khàn khàn hỏi :
- Sư phu, từ giờ trở đi con gọi sư phụ là đại thúc nhé? Xin sư phu đừng có hiểu lầm con...Con còn nhớ lần đầu tiên con gặp sư phụ, lúc ấy ông con vẫn còn sống...lúc ấy, sư phụ bảo con gọi sư phụ là đại thúc. Khi con gọi sư phụ là đại thúc, con lại hồi tưởng đến chuyện năm năm về trước...Lúc ấy, con đang ở trong một căn nhà lá, đang nằm ở trong lòng của ông con...Đại thúc, lúc ấy ông con ôm chặc lấy con, miệng thì kể chuyện cho con nghe, thỉnh thoảng còn hát nghêu ngao vào câu nữa. Lúc ấy, ông con có hát mấy câu:
“Phong cảnh bên ngoài đẹp bằng sao được cảnh cố hương. Người thân ở chốn đất khách, bằng sao được cây cạnh nhà...”.
Giọng nói của Lôi Vân rất bi đát, tiêu cực, chữ nào cũng nhữ mũi kim sắc bén châm trích vào đầu óc Trung Nhạc Chi Chủ khiến ông phải rùng mình đến thót một cái. Ông ta vừa bước lên một bước, dẫm phải một vật gì mềm mại, vội mỡ mắt ra nhìn thì nước mắt đã nhỏ ròng xuống như mưa ngay.
Thì ra ông ta thấy Lôi Vân quỳ ở trước mặt, cũng đang khóc sướt mướt.
Còn thầy trò Giang Nam Hiệp Cái thì như bị ma ám, đứng thừ người ra ở đó , nhất là Triệu Thiếu Vân hai má đã đẫm lệ.
Trung Nhạc Chi Chủ vội cúi người xuống đỡ Lôi Vân, an ủi rằng :
- Vân nhi, sư phụ bằng lòng từ nay cho phép con gọi sư phụ là đại thúc như con vừa mới yêu cầu.
Lôi Vân đứng thẳng người dậy, ngã vào lòng Trung Nhạc Chi Chủ khóc oà lên luôn:
- Đại thúc, từ giờ trở đi, Vân nhi không xa đại thúc nữa...
Trung Nhạc Chi Chủ thở dài đáp :
- Vân nhi ! Con đứng dậy chùi nước mắt đi, con đứng lên để đại thúc nhìn kỹ con cái nào.
Lôi Vân bỗng tươi cười đứng lên và đáp :
- Đại thúc, con chả đứng dậy rồi là gì?
Trung Nhạc Chi Chủ thấy chàng đã lớn hơn trước, phong lưu và anh tuấn hơn trước nhiều, nên thở dài một tiếng, nghẹn ngào nói tiếp :
- Vân nhi, con phải gắng làm người mới được.
Nói tới đó, ông ta đưa mắt liếc nhìn mấy cái xác của Lam Thiên Ưng, Song Ma và anh em họ Mã, rồi nghĩ bụng :
- Như vậy càng hay, bọn người này nghiệp tội rất nặng, đáng chết lắm.
Chúng bị giết chết, câu chuyện đêm nay không còn sợ bị đồn ra bên ngoài nữa.

Vân nhi có thể yên ổn làm Minh chủ của lục lâm và cũng có thể làm nên những sự nghiệp rất vĩ đại khiến người ta không thể tưởng tượng được.
Lôi Vân lấy tay áo lau chùi nước mắt, rất hào khí lớn tiếng đáp :
- Đại thúc, cứ yên tâm. Không bao giờ con phụ lòng đại thúc đâu...
Hiệp Cái thấy thái độ của Trung Nhạc Chi Chủ khác lạ như vậy, rất lấy làm kinh ngạc, đang định lên tiếng hỏi, thì Trung Nhạc Chi Chủ đã cười và hỏi trước :
- Triệu Ký huynh, hai chúng ta liên hiệp truyền cho Vân nhi một pho tuyệt nghệ nhé?
Hiệp Cái càng ngạc nhiên thêm, nhưng vẫn tủm tỉm cười và đáp :
- Hay lắm !
Trung Nhạc Chi Chủ đột nhiên cười khì một tiếng, nhưng Hiệp Cái đã nhận thấy tiếng cười đó là gượng cười, và co vẻ miễn cưỡng với nhiều đau khổ.
Lúa ấy, ba người khách thương đã run lẫy bẫy đứng dậy, đang định tiến lại cám ơn, thì Triệu Thiếu Vân đã xua tay khẽ bảo :
- Các người đi mau !
Ba người đó hoảng sợ, vội ẫm xác của đồng bọn lên, từ từ rút lui luôn.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 23
SƠN TIỀN SƠN HẬU

Trung Nhạc Chi Chủ gượng cười một hồi rồi hỏi Lôi Vân rằng :
- Vân nhi, con có trông thấy cây cổ thụ kia không?
Lôi Vân đưa mắt liếc nhìn cây đó một cái có vẻ thắc mắc, vội hỏi lại :
- Đại thúc hỏi như thế có ý nghĩa gì?
- Con đứng sang bên đó, sư phụ với Lục thúc thúc liên hiệp dạy con một pho võ nghệ. Con sang tới đó phải nhìn thẳng vào thân cây.
Tuy trong lòng rất thắc mắc, nhưng Lôi Vân không dám trái lệnh, từ từ đi tới trước cây cổ thụ nhìn thẳng vào thân cây.
Trung Nhạc Chi Chủ thấy vậy lại cười giọng rất não nùng mà quay đầu lại bảo Triệu Thiếu Vân:
- Con cũng đi sang bên đó, tiện thể dạy cả hai con một lúc...
Triệu Thiếu Vân rất thông minh, đã biết Trung Nhạc Chi Chủ làm nhu

thế không phải là truyền thụ võ nghệ gì đâu, nhưng nàng cũng cảm thấy cử chỉ này thể nào cũng có thâm ý gì. Nàng vội đi tới chỗ trước cây cổ thụ, đứng sát cánh với Lôi Vân luôn.
Trung Nhạc Chi Chủ nhìn sau lưng hai người, thở dài một tiếng và nghĩ bụng:
- Ta phải đi đây ! Vân nhi con đừng có trách ta nữa. Sự thực thì ta không muốn trông thấy thái độ tiêu trầm và suy nhược của con. Người thanh niên không nên có thái độ như thế...
Hiệp Cái thấy thế thắc mắc vô cùng, đang định lên tiếng hỏi, thì bỗng thấy Trung Nhạc Chi Chủ ngồi xuống đất dùng tay viết mấy chử. Ông ta tiến lại gần xem, thấy trên mặt đất có hai chữ “đi thôi”. Hiệp Cái cũng hiểu biết tâm ý của Trung Nhạc Chi Chủ, nên cũng gượng cười gật đầu và nghĩ bụng :
- Huynh hà tất phải làm như vậy !
Ông ta lại thấy Trung Nhạc Chi Chủ dùng tay trái xóa hai chữ ấy và dùng tay phải viết thêm mấy chữ ở dưới đất :
“ Việc gì cũng cần phải nhẫn nại mới được...Vân nhi, sư phụ đi phen này sẽ ẩn danh ở trong núi sâu. Ba năm sau, con lên đỉnh núi Côn Sơn, sư phụ sẽ chờ con ở đó.” Viết xong, ông ta từ từ đứng dậy, quay người đi luôn.
Giang Nam Hiệp Cái thấy thế thở dài một tiếng, rồi cũng giở khinh công thượng thừa ra đi theo Trung Nhạc Chi Chủ ngay.
Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân đứng đợi chờ mãi không thấy phía sau có động tỉnh gì hết, chàng là người rất thông minh, liền nghĩ ra ngay :
- Có lẽ không phải sư phụ truyền thụ võ công cho ta đâu !
Nhưng chàng có nghĩ tới đâu, Trung Nhạc Chi Chủ đã định tâm quy ẩn, nhưng không nhẫn tâm từ biệt chàng đấy thôi. Đồng thời, chàng cũng không biết đến ân sư đã vì sự tao ngộ của mình mà đã đau lòng không tả.
Một lát sau, Triệu Thiếu Vân không sao nhịn được nữa khẽ hỏi Lôi Vân :
- Vân đại ca, chúng ta quay đầu lại nhìn nhé?
Lúc ấy, Lôi Vân đang nghĩ thầm :
- Nếu sư phụ định tâm truyền thụ võ công cho chúng ta sao không bảo hai chúng ta đứng đối diện?
Chàng vừa nghĩ tới đó, đã vội quay người lại, miệng thì kêu la như điên khùng :
- Đại thúc ! Đại thúc !....
Chàng bỗng thấy trước mặt tối om, một cái bóng trắng nhanh như điện chớp nhảy tới trước mặt mình. Lúc ấy, chàng mới phát giác

Giang Nam Hiệp Cái và Trung Nhạc Chi Chủ đã bỏ đi từ lâu rồi, mà người vừa xuất hiện ở trước mặt mình lại là Lãnh Như Băng, môn hạ của Vân Thái Thư Sinh.
Lãnh Như Băng cười một tiếng tay cầm trường kiếm bóng nhoáng, mặt lộ vẻ ngơ ngác nhìn những xác chết ở dưới đất, rồi y bỗng kinh hãi và thất thanh la lớn :
- Người này có phải là Thiết Diện Kim Kiếm...
Lôi Vân không sao nén được lửa giận, nghe thấy Lãnh Như Băng hỏi như vậy đã lạnh lùng đỡ lời :
- Còn kia là Nam Cung Song Mạ..
Chàng vừa chỉ xác của Nam Cung Song Ma, vừa trợn trừng mắt lên lườm Lãnh Như Băng một cái.
Chàng bỗng rùng mình đến thót một cái, nghĩ bụng :
- Nghe Đình Ngọc nói võ công của tên Như Băng này rất cao siêu và ít khi xử dụng đến trường kiếm. Bây giờ, y phi thân tới trước mặt ta, mà tay cầm kiếm như vậy, chả lẻ đã có chuyện gì xảy ra chăng?
Lãnh Như Băng vừa nghe thấy Lôi Vân nói đến bốn chữ " Nam Cung Song Ma" thì mặt đã biến sắc, sợ hãi vô cùng, liền vội hỏi :
- Đại ca, ai đã giết chúng thế?
Ngay lúc đó, Lôi Vân không biết trả lời như thế nào cho phải, liền nghĩ bụng:
- Những tên này đều là hàng lực lâm Minh chủ, nếu ta nói chính ta đã giết chúng, thì thể nào cũng lôi thôi rắc rối lắm !
Chàng đang nghĩ, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người quát tháo :
- Cái gì? Làm một Minh chủ mà giết chết một đôi người như vậy thì có gì làm lạ mà ngươi phải kinh ngạc đến như thế?
Lôi Vân muốn ngăn cản cũng không kịp. Lãnh Như Băng nghe thấy người nọ nói như vậy liền biến sắc mặt, với giọng run run hỏi :
- Đại ca, như vậy có đúng không?
Lôi Vân ngửng mặt lên rất hiên ngang đáp :
- Không sai ! Những người này đều bị mỗ giết đấy !
Chàng vừa nói vừa đưa tay phải về phía sau và lại đưa về phía trước một cái, liền có một luồng ánh sáng xanh lướt qua mắt Lãnh Như Băng tức thì.
Lôi Vân lạnh lùng nói tiếp :
- Máu của những người đó hãy còn dín ở trên kiếm của ta đấy !
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh lấn át tới, y liền rùng mình đến thót một cái, vội lui ngay về phía sau hai bước, mặt lộ vẻ hoảng sợ luôn.

Lôi Vân không biết thể nào giấu giếm được nữa, liền ngửng mặt hỏi :
- Ngươi đêm hôm khuya khoắc đến đây có việc gì không?
Lãnh Như Băng run lẩy bẩy, khẽ đáp :
- Thưa đại ca, tại hạ dám táo gan xin hỏi đại ca một câu. Chả hay Thiết Diện Kim Kiếm và Nam Cung Song Ma có tội gì thế?
Lôi Vân cười khẩy đáp :
- Chúng đã phản kháng mệnh lệnh của ta !
Giọng nói của chàng rất lạnh lùng, Lãnh Như Băng lại càng kinh hoàng thêm, ấp úng hỏi tiếp :
- Đại ca ân oán phân minh, các anh em ai ai cũng biết hết. Nhưng xin đại ca cho biết tại sao họ lại phản kháng lại mệnh lệnh của đại ca?
Triệu Thiếu Vân đã không sao nhịn được, liền cười khẩy xen lời nói :
- Các người bầu Lôi đại ca lên làm Minh chủ, đại ca giết mấy người như thế thì có nghĩa lý gì đâu, mà ngươi hỏi căn hỏi vặn hoài như vậy?
Lãnh Như Băng nhìn Triệu Thiếu Vân hồi lâu, rồi thất thanh la lớn :
- Ngươi là đồ đệ của Giang Nam Hiệp Cái !
Triệu Thiếu Vân lớn tiếng đáp :
- Phải ! Ta là đồ đệ của Giang Nam Hiệp Cái thực thì đã sao nào?
Lãnh Như Băng không sao trả lời được, nhưng trong lòng càng hoài nghi thêm, trường kiếm ở trên tay của y từ từ buông xuống luôn.
Lôi Vân ngẫm nghĩ giây lát rồi nghĩ bụng :
- Y đã biết rồi thì ta cứ nói thẳng cho y hay cũng không sao !
Chàng liền lớn tiếng hỏi :
- Lãnh Như Băng, có phải ngươi muốn biết tại sao bọn chúng lại bị giết chết như thế phải không?
Lãnh Như Băng cười gằn một hồi, mới đáp :
- Khỏi cần, việc của đại ca làm thì nhằm sao được?
Y vừa nói tới đó, thì đằng xa đã có tiếng rú vọng tới rất quái dị. Tiếng rú ấy không những thánh thót vả lại còn cao vút lên tận trời cao, hiển nhiên công lực của người ấy rất phi thường.
Lôi Vân liền biến sắc mặt hỏi :
- Người ấy là ai thế?
Nghe thấy tiếng rú ấy, Lãnh Như Băng hoảng sợ đến sắc mặt tái mét, vội giơ trường kiếm lên trên cao, hình như chờ địch đến tấn công.
Lôi Vân thấy mình hỏi như vậy mà Lãnh Như Băng không trả lời, biết việc này không tầm thường. Chàng lại lớn tiếng hỏi lại :
- Lãnh Như Băng, ta hỏi ngươi, người vừa rú kêu đó là ai? Sao ngươi không trả lời?

Lãnh Như Băng như người nằm mơ mới thức tỉnh, mặt vẫn lộ vẻ hoảng sợ với giọng run run đáp :
- Người đó là...là...
Thấy thái độ của Lãnh Như Băng như vậy, Lôi Vân cũng phải hồi hộp theo, chàng đã nhận ra tiếng rú quái dị này hình như càng ngày càng gần và cũng hình như người đó vừa chạy vừa kêu rú, mà đang chạy thẳng về phía mình.
- Người đó là ân sư của đệ.....
Gắng sức lắm Lãnh Như Băng mới trả lời được câu nói ấy.
Lôi Vân nghe nói càng cả kinh thêm, lại vội hỏi tiếp :
- Sư phụ của đệ là ai?
- Vân Thái Thư Sinh !
Hình như y đã gặp một sự rất sợ hãi, nên y vừa trả lời vừa lui về phía sau một bước.
Hà hà...
Lôi Vân vội nhìn về phía có tiếng cười, thì thấy một nho sinh áo trắng, tuổi trạc trung niên đã xuất hiện ở chỗ gần mình.
Chàng tức giận khôn tả, liền nghĩ bụng :
- Năm bộ xương của Tam Tuyệt Nhị Quân ta đã trông thấy cả, người này mặt giống hệt Vân Thái Thư Sinh, chắc thể nào cũng có người giả dạng...
Nghĩ tới đó, chàng bỗng bình tĩnh hẳn, đồng thời chàng phát giác nho sinh ấy vừa trông thấy mình, mặt không lộ vẻ gì cả, nhưng hai mắt đã lộ vẻ hoảng sợ.
Người đó chính là Phong Tề Giao giả dạng Vân Thái Thư Sinh. Nên y vừa trông thấy Lôi Vân mới lộ vẻ hoảng sợ như thế, nhưng y nghĩ lại, lúc này thân phận của mình đã khác, vì vậy y liền vội trấn tĩnh vừa cười vừa nói :
- Lôi Vân, ngươi có nhận ra được lão phu là ai không?
Y lại tưởng Lôi Vân là người môn hạ liên truyền của Tam Tuyệt Nhị Quân thực nên mới hỏi như thế.
Lôi Vân rất lạnh lùng, tủm tỉm cười và nói với Lãnh Như Băng :
- Lãnh Như Băng, ta nghe Đình Ngọc cô nương nói công lực của ngươi rất cao siêu, có thể nói ngươi là một nhân tài kiệt xuất của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn ! Hà hà... Nếu quả thực võ nghệ của ngươi đã lợi hại như ta nghe nói thực, thì ta sẽ trọng dụng ngươi.
Lãnh Như Băng nghe nói liền toát mồ hôi lạnh ra, quả thực nhất thời y không hiểu dụng ý của Lôi Vân như thế nào.
Hình như Vân Thái Thư Sinh giả hiệu cũng cảm thấy việc này quá ly kỳ, chỉ sợ mình sẽ bất lợi, nên y gượng cười để che lấp sự kinh

hoảng ở trong lòng và quát bảo Lãnh Như Băng :
- Như Băng, con không phục lời nói của sư phụ phải không? Nhưng bây giờ, ta không cần nữa, ngươi cứ trao tín phù cho Lôi Vân đi !
Lôi Vân nghe tiếng nói của Vân Thái Thư Sinh giả hiệu lại càng nghi ngờ thêm, vì chàng cảm thấy giọng nói của y quen thuộc lắm. Chàng liền lạnh lùng nhìn Vân Thái Thư Sinh một cái, mới phát giác Vân Thái Thư Sinh chỉ có đôi mắt linh hoạt thôi, còn mặt thì lỳ lỳ như người chết vậy, nên chàng nghĩ bụng :
- Hừ ! Ngày hôm nay không buông tha ngươi đâu ! Hừ, nếu ngươi là Cổ Thất Đình thì ta sẽ còn giết chết ngươi là khác.
Lãnh Như Băng bỗng tiến lên quỳ xuống trước mặt Lôi Vân, giọng run run hỏi :
- Đại cạ..có thể cứu đệ được không?
Lôi Vân rất thắc mắc vội hỏi lại :
- Cái gì? Có người định giết hại đệ hay sao?
Lãnh Như Băng sợ sệt nhìn Vân Thái Thư Sinh một cái, rồi đáp :
- Đại ca, tiểu đệ theo lời hẹn ước của ân sư Vân Thái Thư Sinh đem theo tín phù của Vân Thái Môn đi yết kiến ân sự..không ngờ, khi đệ gặp ân sự..
Lôi Vân vừa để ý nghe, vừa chú ý đến hành động của Vân Thái Thư Sinh giả hiệu, bỗng phát giác tên nọ lộ vẻ sợ hãi, người từ từ lui về phía sau. Chàng liền trợn ngược đôi lông mày lên bảo :
- Đứng yên !
Phong Tề Giao cũng biết hiện giờ mình đang xuất hiện bằng thân hình của Vân Thái Thư Sinh, nhưng y không ngờ Lôi Vân lại vô lý với mình đến như thế.
Tiếng quát tháo của Lôi Vân không khác gì là một tảng đá lớn đập mạnh vào đầu y, lại như mũi kim dài chọc thủng tai, y hoảng sợ đến hai chân mềm nhũn.
Nhưng y cũng biết để cho Lôi Vân hay Lãnh Như Băng phát hiện thân phận thực của mình, thì hậu quả sẽ không tưởng tượng được.
Y gượng làm ra vẻ trấn tỉnh, mà cười khẩy hỏi :
- Lôi Vân, ngươi bảo ai đứng yên thế?
Y vừa nói tới đó thì một luồng gió lạnh thổi tới, đem theo cả mùi tanh hôi của máu tươi. Mùi gió tanh hôi ấy vừa xông lên mũi một cát thì y cũng vừa nói xong và thái độ đã bắt đầu gây cấn ngay.
Ngửi thấy mùi gió tanh ấy rồi, y liền để ý nhìn những xác chết ở dưới đất, khiến y lại càng rùng rợn và hoảng sợ đến mất hết hồn vía thêm, vì những cái xác chết đang nằm ở dưới đất y đều quen biết hết. Y đã bắt đầu lo ngại cho tính mạng của mình y liền nghĩ bụng :

- Cả Nam Cung Song Ma và Thiết Diện Kim Kiếm cũng đều bị giết chết cả nơi đây, như vậy ta còn địch sao nổi Lôi Vân?
Nghĩ tới đó, y liền chửi thầm Cổ Thất Đình đã hại y..
Lôi Vân bỗng giơ trường kiếm lên lớn tiếng cười và đáp :
- Như Băng, đệ hãy đứng dậy để đại ca nói chuyện với Vân Thái Thư Sinh đã. Chuyện của đệ lát nữa hãy nói cho đại ca biết cũng chưa muộn.
Lãnh Như Băng vâng lời đứng dậy, lẳng lặng lui sang một bên ngay.
Lôi Vân bỗng tủm tỉm cười, từ từ đi tới cạnh Triệu Thiếu Vân với giọng dịu dàng nói :
- Thiếu Vân, có lẽ chúng ta không...
Chàng vừa nói vừa dắt tay Triệu Thiếu Vân từ từ đi sang phía bên trái, mà người đứng ở phía bên trái của Triệu Thiếu Vân lại là Phong Tề Giao giả hiệu Vân Thái Thư Sinh.
Lãnh Như Băng thấy Lôi Vân bảo mình đứng dậy, mà chàng ta lại có hành động rất kỳ lạ như thế, nên y vừa thắc mắc vừa hãi sợ, cứ chăm chăm nhìn vào nhất cử nhất động của Minh chủ.
Tuy Triệu Thiếu Vân cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng lúc này nàng đã quyết trâm trao thân gởi phận, ký thác số mạng cho chàng rồi, nên Lôi Vân bảo gì nàng cứ việc làm theo thôi, chứ không cần nghĩ ngợi là nguyên nhân tại sao cả.
Lôi Vân dắt tay Triệu Thiếu Vân từ từ đi tới cạnh Vân Thái Thư Sinh, chàng vẫn dịu giọng nói tiếp :
- Thiếu Vân, chúng ta đi thôi. Có lẽ trời sắp sáng rồi, chúng ta cũng phải nên thảnh thơi một chút, mà đi ra ngoài rừng chốc lát.
Triệu Thiếu Vân tủm tỉm cười đáp :
- Đại ca, đi ngay bây giờ ư? Bất cứ đại ca bảo tiểu muội đi đâu, tiểu muội cũng vui lòng đi theo...
Lôi Vân mỉm cười nói tiếp :
- Vân muội, theo chỗ nhận xét của ngu huynh thì ngày mai trời thể nào cũng tốt... Hừ tên này đứng ở đây thật đáng ghét quá, muội xem ngu huynh càn quét y nhé.
Chàng vừa nói vừa ra tay tấn công luôn một chưởng, thực là nhanh như điện chớp, và tới vô hình vô tung có khác.
Phong Tề Giao đang thắc mắc không hiểu Lôi Vân nói với Triệu Thiếu Vân như thế có ý nghĩa gì? Ngờ đâu, y vừa nghe tiếng kêu "bộp" một tiếng, má của y đã bị tát một cái thực mạnh, muốn chống đỡ cũng không kịp nữa.
Lôi Vân đánh xong, lại nắm tay Triệu Thiếu Vân ngay, chưởng ấy tát rất kêu và rất mạnh. Lẽ tất nhiên Phong Tề Giao phải giơ tay lên rờ

má luôn. Nhưng khi tay của y vừa đụng vào má một cái đã giật mình kinh hãi vô cùng, vì Lôi Vân vừa tát vừa lột mất mặt nạ da người của y ra rồi !
Thế rồi, bên tai trái y nghe thấy có tiếng cười khẩy và bên tai phải tiếng có tiếng quát lớn :
- Tiểu tử giỏi thực, ta bị ngươi lừa bịp mất, khiến ta cứ tưởng...
Tiếng nói chưa dứt, y đã thấy một cái bóng trắng phi tới nhanh như điện chớp nhảy xổ đến trước mặt y ngay.
Lôi Vân thấy đối phương là Phong Tề Giao, thất vọng vô cùng, liền nghĩ bụng :
- Ta tưởng ngươi là Cổ Thất Đình, không ngờ lại là ngươi...
Lúc ấy, Lãnh Như Băng với Phong Tề Giao đã đấu với nhau kịch liệt rồi.
Lôi Vân bỗng quát lớn :
- Ngừng tay lại !
Tiếng quát của chàng quá lớn khiến Lãnh Như Băng với Phong Tề Giao đều giật mình đánh thót một cái. Lãnh Như Băng không dám trái lệnh, vội ngừng tay.
Phong Tề Giao thấy thân phận của mình đã bại lộ, hoảng sợ đến mất hết hồn vía nên y cũng không dám cử động nốt.
Lôi Vân cười khẩy hỏi :
- Như Băng, đệ cứ nói thực đi, với võ công của đệ hiện thời liệu có thắng nổi y không?
Nghe thấy Lôi Vân hỏi như vậy, Phong Tề Giao đã biết ý nghĩ lời nói của chàng rồi, nên người của y đã bị giá lạnh đến già nữa và bộ mặt cũng tái mét như gà bị cắt tiết vậy.
Lãnh Như Băng trợn ngược đôi lông mày rậm lên thét lớn :
- Hừ ! Ta uất hận ngươi đến chỉ muốn lột da ngươi ra mới hả dạ. Ngươi lại dám giả dạng ân sư ta, khiến suýt tý nữa thì làm cho ta phải mất mạng ! Hừ, với võ công của ngươi thì Đơn Chưởng Tu La Lãnh Như Băng này có coi ngươi vào đâu !
Lôi Vân vội xua tay :
- Được rồi ! Như thế đủ lắm rồi ! Đừng nói nhiều nữa !
Tuy chàng vẫn dắt tay Triệu Thiếu Vân, nhưng cánh tay kia đã có thêm một chiếc mặt nạ da người, chàng lại cười khẩy bảo Lãnh Như Băng :
- Lãnh Như Băng, bây gờ ta ra lệnh cho đệ giết y ngay tại chỗ, nhưng trước khi giết y phải hỏi rõ cái mặt nạ da người này ở đâu ra?
Nói tới đó, chàng bỗng quay lại nhìn Triệu Thiếu Vân cười, rồi chàng lại dặn bảo Lãnh Như Băng lần nữa :

- Chúng ta đi đây ! Đệ làm xong công việc này, hãy tới thị trấn ở phía trước mặt kia báo cáo cho đại ca này hay !
Nói xong chàng không thèm nhìn Phong Tề Giao, mà chỉ dắt tay Triệu Thiếu Vân từ đi ra ngoài rừng.
Lúc ấy, Lôi Vân đã nghe thấy phía sau lưng lại có tiếng rú rất quái dị nổi lên liên tục, chàng liền nghĩ bụng :
- Giết chết những kẻ đê hèn khốn nạn như thế chỉ dơ bẩn tay tạ..
Chàng bỗng nhìn thấy cái mặt nạ da người ở trong tay trái của mình liền hậm hực nghĩ tiếp :
- Hừ ! Ta phải tìm ra người chế mặt nạ da người này... Cái trò mặt nạ này suýt tý nữa thì làm cho ta vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa...
Hai người đi được một quảng thì đã rời khỏi khu núi rừng, không nghe thấy tiếng kêu gào ở phía sau nữa. Vì có Lôi Vân dắt đi Triệu Thiếu Vân cứ nhắm nghiền hai mắt lại, vẻ mặt tươi cười của nàng khiến ai trông thấy cũng biết nàng đang say sưa những gì ! Vừa rồi, nàng thấy cách xử sự với Phong Tề Giao của Lôi Vân, nàng cảm thấy rất kiêu ngạo và hài lòng.
Trời đã sáng tỏ, gió mát thổi tới, Lôi Vân cảm thấy dễ chịu và sung sướng vô cùng, trong một đêm qua, chàng đã giải quyết được rất nhiều chuyện. Nhưng trong thâm tâm của chàng lại cảm thấy có chút đau lòng. Chàng từ từ nhắm nghiền hai mắt lại, thở dài một tiếng và nghĩ :
- Một người nhà buôn...anh em Nam Cung Song Ma với Thiết Diện Kim Kiếm...hà, tất cả là sáu người...
Chàng lại thở dài lẩm bẩm khẽ nói tiếp :
- Trong một đêm trời, có sáu người bị toi mạng, bây giờ tay của ta đã dính đầy máu tanh...
Triệu Thiếu Vân nghe nói tới đó, bỗng mở mắt ra khẽ khuyên bảo :
- Vân đại ca đừng có nghĩ tới chuyện ấy nữa...
Lôi Vân cảm thấy có Triệu Thiếu Vân ở bên cạnh hầu như mình đã có hạnh phúc ngay. Chàng liếc nhìn nàng ta, thấy mặt nàng đẹp như hoa nở, đỏ hồng...
Đang lúc ấy, bỗng có tiếng vó ngựa ở đằng xa vọng tới, chàng đột nhiên rụt chiếc tay đang nắm cánh tay của Triệu Thiếu Vân lại, rồi mỉm cười nói :
- Cười người tới đấy ! Nếu họ trông thấy chúng ta thương nhau như thế này thì thực ngượng chết...
Triệu Thiếu Vân càng ngượng thêm, hai má càng đỏ hơn trước và e thẹn từ từ cúi đầu xuống. Lôi Vân thấy thế ho gằn một tiếng, rồi nhỏ

nhẹ bảo tiếp :
- Vân muội ngửng đầu lên nhìn lối đi đi. Bằng không...
Hình như Triệu Thiếu Vân có vẻ giận và cũng có vẻ oán trách, lườm và véo chàng một cái và hỏi lại :
- Bằng không thì sao?
Lôi Vân cười ha hả đáp :
- Đừng có véo ngu huynh như vậy...đau lắm !
Không ngờ, chàng chưa nói dứt thì đã thấy Triệu Thiếu Vân mặt hơi khác lạ và ngơ ngác nhìn về phía trước. Chàng vội nhìn về phía đó, thấy một thiếu niên lưng đeo kiếm, mặt mũi rất anh tuấn cởi một con ngựa đang phi nhanh như bay tới.
Thiếu niên ấy đã trông thấy Lôi Vân và Triệu Thiếu Vân rồi, mặt chàng ta bỗng đỏ bừng.
Lôi Vân rất kinh ngạc nghĩ bụng :
- Sao lại gặp y ở nơi đây?
Thì ra thiếu niên cởi ngựa đó chính là Qua Thanh, đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng. Lửa ghen bốc lên, Lôi Vân lẩm bẩm tự hỏi :
- Tiểu tử này có cái gì hơn được ta nào, sao Triệu Thiếu Vân lại tử tế với hắn...
Nói tới đó, chàng bỗng lộ nụ cười rất đắc trí, vì chàng nghĩ đến chuyện xảy ra ở sau núi Vân Mộng hồi hôm, rồi chàng cố ý làm ra như không có việc gì hết, mà cứ tiếp tục đi về phía trước.
Qua Thanh cũng thủng thẳng đi tới, hai người càng đi lên càng gần nhau. Lôi Vân liền nghĩ tiếp :
- Chắc thể nào Qua Thanh cũng quấy nhiễu ta một cách vô lý...
Quả nhiên chàng đoán không sai, Qua Thanh đã gò cương ngựa, ngừng chân ở chỗ cách Lôi Vân chừng mười thước, rồi nhảy xuống đất luôn.
Qua Thanh cười khẩy, vỗ mạnh vào lưng con ngựa một cái, để cho con ngựa phóng thẳng về phía trước. Chờ cho con ngựa đi xa rồi, y mới quay lưng lại nhìn Lôi Vân lớn tiếng cười, lúc này vẻ mặt của hai người đều giống hệt nhau. Qua Thanh vừa ngẫm nghĩ vừa lớn tiếng hỏi :
- Hà hà ! Họ Lôi kia, thực là không phải oan gia không tụ đầu có khác ! Hà hà ! Ngươi còn nhớ những lời của ta nói trước kia không?
Lôi Vân cũng lớn tiếng đáp :
- Sao mỗ lại không nhớ tới? Ý của các hạ có phải là muốn cùng ta giải quyết ngay ân oán ở nơi đây không?
Triệu Thiếu Vân thấy hai người nói với nhau như vậy, biết hai người sắp sửa làm gì rồi, nàng lo âu vô cùng vội nói :

- Vân đại ca, chúng ta đi thôi ! Hai bên đều là...
- Câm mồm !
Qua Thanh không đợi chờ Triệu Thiếu Vân nói dứt mà đã mắng át giọng ngay. Nhưng y chỉ quát được một câu như thế thôi, y lại vội im ngay, vì y biết mình vừa quát bảo nàng câm mồm như vậy là vì nhất thời xúc động cùng quá ghen mà nên. Tuy vậy, y vội nghĩ lại, mình quát bảo nàng như thế, thể nào Lôi Vân cũng tức giận gạn hỏi, nếu Lôi Vân trách hỏi thì y biết trả lời ra sao?
Sự thực vì giọng nói của Triệu Thiếu Vân quá âu yếm, nhưng khi lọt vào tai của y thì không khác gì là một mũi kim đâm mạnh vào khiến Qua Thanh tũi lòng biết bao.
Y thực không ngờ Lôi Vân lại không biến sắc mặt, không giận dữ hỏi lại.
Nhưng thái độ của Lôi Vân càng làm cho y không sao nhịn được, vì thấy chàng ta khoác tay Triệu Thiếu Vân cười vẻ khinh khỉnh nói :
- Các hạ, hành vi này của các hạ không phải hành vi của một đại trượng phu ! Hừm !
Qua Thanh càng tức giận thêm quát lớn :
- Đừng có nói nhiều nữa, ba tháng sau, Qua mỗ sẽ tự tới kiếm ngươi !
Lôi Vân thấy thái độ của đối phương như vậy đã nổi giận, nay lại thấy đối phương nói vẻ kiêu ngạo như thế, chàng càng tức giận thêm, liền cười khẩy một tiếng, với giọng khinh khỉnh đáp :
- Nếu các hạ đã có ý tìm kiếm tại hạ, thì hà tất còn phải đợi đến ba tháng sau làm chi. Hừ ! Ba tháng sau, theo ý tại hạ thì hãy còn sớm lắm, chi bằng hẹn ba năm sau hay ba mươi năm sau luôn đi có hơn không?
Lôi Vân cũng không hiểu tại sao mình lại khích động đến như thế, và lại thốt ra những lời lẽ mỉa mai sâu độc như vậy?
Qua Thanh nghe thấy chàng nói như vậy thể nào mà chả nổi giận?
Triệu Thiếu Vân hoảng sợ đến mặt tái mét. Vì trước kia nàng giao du với Qua Thanh rất thân mật, nàng đã biết cá tánh của y. Nay nàng thấy Lôi Vân nói như vậy, đoán chắc hai người thể nào cũng xung đột đến nơi...
Ngờ đâu, Qua Thanh lại chỉ tủm tỉm cười, làm như không có chuyện gì xảy ra cả, đột nhiên bật cười ha hả và nói :
- Họ Lôi kia, ngươi đừng chọc tức ta như thế. Ta biết bây giờ, ta địch không nổi ngươi, nhưng ba tháng sau...
Không đợi chờ đối phương nói dứt, Lôi Vân đã đỡ lời :
- Ba tháng sau, ba năm sau cũng vậy thôi...

Qua Thanh mặt biến sắc, liền cười như điên như khùng và hỏi lại :
- Ngươi có biết tại sao ta hẹn ba tháng sau mới đấu không?
Nói tới đó, mặt y bỗng lộ vẻ đắc trí, rồi từ từ móc túi lấy ra một vật...
Có ai ngờ được là ở trong núi Vân Mộng, một đằng ở sau núi, một đằng thì ở trước núi, đều có sáu người bị chết. Việc ở phía đằng trước núi là của Lôi Vân ra tay, nhưng còn việc ở phía sau núi thì lại là do tay Qua Thanh tạo nên !
Lôi Vân trông thấy vật mà Qua Thanh vừa lấy ra mặt đã biến sắc, vội nhảy lại như điên như khùng quát hỏi :
- Ngươi cầm cái gì thế? Ngươi cầm cái gì thế...?
Chàng như điên như khùng nhảy tới định vồ, thì Qua Thanh đã vội lui bước tránh né thế chộp của chàng, và vẻ mặt rất ngạc nhiên cứ ngẩn người ra ngơ ngác nhìn.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 24
THẢM BIẾN Ở SAU NÚI

Lôi Vân nhảy xổ lại chộp không trúng, lại quay người nhanh như điện chớp ra ta chộp tiếp, miệng vẫn lớn tiếng nói :
- Đưa đây cho tạ..trả lại ta mau...
Qua Thanh cả kinh thấy thái độ của Lôi Vân như vậy, y thì chỉ có một cách là tránh né thôi và trong lòng thì kinh hãi vô cùng.
Triệu Thiếu Vân cũng ngạc nhiên vô cùng, vội nhìn xem Qua Thanh đang cầm cái gì, thì thấy tay của Qua Thanh đang cầm một cuốn gì mong mõng trông như da thú vậy. Nàng rất kinh ngạc tuy đã cố đè nén sự hoài nghi và thắc mắc ấy, nhưng nàng vẫn nhảy lên giơ tay ra cản Lôi Vân và hỏi :
- Đại ca làm gì thế?
Lôi Vân thấy người đang đứng trước mặt mình là Triệu Thiếu Vân chứ không phải là Qua Thanh, thần trí tỉnh táo lại rất nhiều, nhưng hai mắt của chàng vẫn lộ vẻ oán độc lẫn hoài nghi. Chàng lại liếc mắt nhìn Qua Thanh và giận dữ nghĩ bụng :
- Sao cuốn bí kíp da người này lại ở trong tay y? Chả lẽ y với Cổ Thất Đình có liên quan gì chăng? Nếu quả thực y có liên quan với Cổ Thất Đình, ta sẽ giết y liền...
Chàng vừa nghĩ vừa lướt qua cạnh người Triệu Thiếu Vân, từ từ tiến

tới và quát hỏi:
- Họ Qua kia, ngày hôm nay ngươi phải nói thực cho ta biết cuốn sách da người kia ngươi đã lấy ở đâu ra?
Qua Thanh thấy chàng hỏi như vậy đang kinh hoảng mới hơi trấn tỉnh lại được, nhưng thấy mặt chàng giận dữ như thế, y lại hoảng sợ vô cùng và nghĩ đến câu chuyện vừa xảy ra ở phía sau núi hồi nãy. Y thấy thái độ của Lôi Vân như vậy, với hồi hôm Cổ Thất Đình coi trọng cuốn sách da người như thế nào, y mới nhận thấy cuốn sách da người này rất có giá trị !
- Qua Thanh, ngươi có mau nói đi không?
Thấy Lôi Vân hỏi như vậy, Qua Thanh liền ngửng đầu lên, mới hay tay Lôi Vân đã có thêm một thanh trường kiếm. Chỉ thấy chàng ta tấn công một thế, y đã cảm thấy có một luồng gió lạnh lướt qua trước mặt, y vội lui về phía sau để tránh né. Tuy vậy, trong lòng vẫn rờn rợn. Y ngước mắt nhìn Lôi Vân một cái, mặt lộ vẻ hoài nghi và lớn tiếng hỏi lại :
- Ngươi thị cái gì mà hỏi ta như thế?
Lôi Vân tức giận quá không sao nhịn được, liền tiến lên múa kiếm nhanh như điện chợp nhằm ngực Qua Thanh đâm luôn.
Qua Thanh cũng biết công lực của mình không thâm hậu bằng công lực của Lôi Vân, thấy thế công của đối phương như vậy, y càng không dám coi thường, vội lui bước, đưa cuốn bí kíp da người sang tay trái và tay phải thì đưa lên trên vai để rút thanh trường kiếm ra, miệng thì cười khẩy đáp :
- Lôi Vân, ngươi đừng tưởng bây giờ ngươi đứng đầu quần ma mà làm bộ làm tịch với đời được đâu, sự thực với ta ngươi không nghĩa lý gì hết.
Tai trái của y cầm cuốn bí kíp giơ lên trên cao, nhưng trong lòng vẫn thắc mắc không tả và vội nghĩ bụng :
- Cuốn bí kíp da người chắc thể nào cũng là của Lôi Vân, nhưng chẳng lẻ bên trong còn có sự bí ẩn gì, nên y mới có vẻ lo âu và nóng lòng như thế !
Đột nhiên, Lôi Vân bình tĩnh hẳn lại, chàng chống kiếm xuống đất, vẻ mặt lạnh lùng và nói :
- Qua Thanh, chúng ta gác chuyện ân oán cá nhân sang bên trước, nhưng xin ngươi hãy nói cho Lôi Vân này biết một chuyện.
Bỗng thấy thái độ của Lôi Vân thay đổi hẳn, Qua Thanh rất ngạc nhiên liền gật đầu đáp :
- Có việc gì ngươi cứ hỏi đi? Oan cừu của tại hạ với ngươi không sao hóa giải được, nhưng những cái gì ngươi cần hỏi, quý hồ tại hạ

biết, tạ hạ sẽ không giấu diếm gì cả.
Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày lên hỏi :
- Hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu?
Qua Thanh hơi kinh ngạc, trầm ngâm giây lát rồi đáp :
- Tối hôm qua, tại hạ đã gặp y ở phía sau núi.
Lôi Vân lại rùng mình đến thót một cái và nghĩ tiếp :
- Không biết người giả dạng Xích Mi Ma Quân hồi hôm có phải là y không?
Nhất thời chàng nghĩ đến gần một tháng nay, chỉ vì cuốn bí kíp da người này mà đã làm cho mình biến thành một tên nghiệp đồ phản môn vô sĩ. Những việc mà hồi hôm Trung Nhạc Chi Chủ đã nói cho chàng hay đã khiến chàng nổi giận, bây giờ lại xuất hiện lên trên đầu óc của chàng tiếp.
- Qua Thanh, ngươi phải nói cho mỗ biết, có phải cuốn bí kíp này ngươi lấy được ở trong tay của Cổ Thất Đình không? Ngươi còn phải nói cho mỗ biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu?
Hỏi tới đó, chàng không sao đè nén nổi tình cảm của mình, lại bỗng kêu la như điên như khùng và hỏi tiếp :
- Qua Thanh, ngươi nói mau? Sau này ngươi muốn đối phó với Lôi mỗ như thế nào cũng được, nhưng bây giờ ngươi phải nói cho mỗ biết Cổ Thất Đình ở đâu, để mỗ đi kiếm y?
Triệu Thiếu Vân thấy vậy cả kinh, vội tiến lên giơ cánh tay ngọc ra đỡ lấy Lôi Vân và khẽ an ủi :
- Vân đại ca nên bình tĩnh một chút, việc gì cũng có thể giải quyết được hết...
Lôi Vân rất cảm động, liếc mắt nhìn Triệu Thiếu Vân như muốn khóc và đáp:
- Thiếu Vân có trông thấy rõ không? Có thấy tay y đang cầm cái gì không?
Đó là cuốn bí kíp da người mà ngu huynh đã lấy được của ông...
Triệu Thiếu Vân nghe tới đó mới biết tại sao Lôi Vân lại khích động đến như vậy. Nàng liền nghĩ bụng :
- Cuốn bí kíp ấy tuy võ công ở bên trong của nó đều là những môn tuyệt học huyền ảo, ai trông thấy cũng phải muốn lấy cho được mới thôi !
Nhưng sự thực, cuốn bí kíp đó ở trong tay của Lôi Vân còn có thêm một mối oán hận, oán hận này khiến Lôi Vân không bao giờ có thể trả được và cũng không bao giờ chàng có thể đuổi theo được. Tới khi Cổ Thất Đình xuất hiện, khiến chàng tưởng tượng như mình đã có mục tiêu rồi, bao nhiêu tình hận ở trong thâm tâm chàng đều dồn

cả vào người Cổ Thất Đình, huống hồ bây giờ chàng lại còn biết Cổ Thất Đình đã giả dạng Trung Nhạc Chi Chủ khiến chàng suýt tí nữa thì bị toi mạng và còn khiến chàng ngờ oan sư phu.....
Cũng có thể nói là bây giờ Lôi Vân phải làm Minh chủ của lục lâm, mà phải sống ở trong ổ ma cũng đều do tay Cổ Thất Đình mà gây nên hết.
Cho nên vừa trông thấy cuốn bí kíp da người, lửa giận ở trong thâm tâm của chàng liền bốc cháy ngùn ngụt, đồng thời chàng cũng nóng lòng muốn biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu và Qua Thanh với y có liên can gì với nhau không?
Chàng chỉ sợ Qua Thanh không chịu nói rõ sự thực. Nếu Cổ Thất Đình với Qua Thanh không có dây dưa gì mật thiết với nhau, thì sao Cổ Thất Đình lại chịu trao cuốn bí kíp này cho y?
Nghĩ tới đó, chàng bụng bảo dạ rằng :
- Nếu hôm nay, Qua Thanh không chỉ dẫn ta đi kiếm Cổ Thất Đình, thì ta sẽ...
Chàng vừa nghĩ hai mắt lại bỗng sáng ngời, vẻ mặt cũng hớn hở theo và nghĩ tiếp :
- Ta ngu thực, sao ta không biết lợi dụng quyền lực của ta hiện thời? Hà hà !
Núi Vân Mộng tuy lớn rộn, nhưng Xích Mi Môn có hàng nghìn người, nếu ta ra lệnh cho tất cả môn hạ của Xích Mi Môn đi lục soát ngọn núi Vân Mộng này, thì thể nào mà chẳng tìm thấy Cổ Thất Đình?
Chàng càng nghĩ càng khoái trí, mặt càng lộ vẻ tự đắc thêm, rồi lớn tiếng hỏi Qua Thanh :
- Qua Thanh, chẳng hay ngươi có chịu nói cho mỗ biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu không?
Nói xong, chàng từ từ thâu thanh trường kiếm lại.
Qua Thanh thấy thế trong lòng rất hoài nghi, y từ từ hạ tay trái xuống, và rất hồi hộp liếc nhìn cuốn bí kíp da người ở trong tay mình hồi lâu.
Lôi Vân lại cười khẩy nói tiếp :
- Hừ, ngươi đừng có nhìn nữa, đó là một vật của mỗ mà cũng là di vật của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại đấy !
Qua Thanh nghe nói mặt liền biến sắc, buột miệng hỏi lại :
- Cái gì? Ngươi nói cuốn bí kíp da người này là di vật của Tam Tuyệt Nhị Quân ư?
Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày tủm tỉm cười đáp :
- Qua Thanh, theo ý mỗ thì ngươi nên trả lại cuốn bí kíp da người ấy lại cho mỗ. Bằng không, hừ...
Chàng bỗng quay lại nói với Triệu Thiếu Vân :

- Thiếu Vân muội đi làm hộ ngu huynh một việc này nhé?
Triệu Thiếu Vân ngẩn người ra hỏi :
- Việc gì thế?
- Vân muội đi truyền lệnh cho Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn hộ ngu huynh, mau khám xét Vân Mông Sơn, tìm kiếm cho ra Cổ Thất Đình... Hừ, nếu Qua thiếu hiệp không trao trả cuốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân lại cho tại hạ, đồng thời cũng bị môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn dùng võ lực đối phó với các hạ.
Nói tới đó, chàng đưa mắt nhìn Qua Thanh.
Qua Thanh thấy chàng nói như thế, mặt liền biến sắc sờn lòng rợn tóc gáy ngay, chỉ trong giây lát sắc mặt đã thay đổi luôn luôn. Rồi y sợ hãi quá hóa tức giận lớn tiếng đáp:
- Hừ, ngươi cứ việc ra lệnh thử xem, tại hạ không coi môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân vào đâu cả !
Triệu Thiếu Vân thấy thế cũng phải hoảng sợ đến biến sắc mặt. Nàng giơ tay ra đỡ tay Lôi Vân và còn nắm rất chặc, mặt lộ vẻ cầu khẩn, rồi nàng lại dùng giọng van lơn và lo âu nói với Qua Thanh :
- Qua đại ca, hãy trả cuốn bí kíp đó lại cho Lôi đại ca đi !
Qua Thanh bỗng trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn Triệu Thiếu Vân cười khẩy đáp :
- Việc này tôi thực không ngờ...
Rồi y đột nhiên giơ tay phải lên, dùng mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt Lôi Vân quát bảo tiếp :
- Tiểu tử này phản sư diệt tổ, bây giờ y đã là công địch của các nhân sĩ hiệp nghĩa trong võ lâm...mà sư muội lại cùng ỵ..hừ !
Triệu Thiếu Vân không ngờ Qua Thanh lại thốt ra những lời lẽ như vậy, nàng cũng nổi giận, đang định lớn tiếng quát hỏi lại, thì Lôi Vân đã không nhịn được, giằng tay Triệu Thiếu Vân ra nhảy xổ lên quát mắng :
- Họ Qua kia..có câm mồm không?
Chàng vừa nói vừa giơ chưởng lên nhằm ngực và bụng của Qua Thanh tấn công luôn hai chưởng.
Qua Thanh vội tránh sang bên trái hai bước và cũng múa kiếm phản công luôn, không để cho Lôi Vân xông lên.
Triệu Thiếu Vân lo âu vô cùng vội nhảy xổ lại lớn tiếng kêu gọi :
- Hãy khoan ! Vân đại cạ..đừng có ra tay đánh vội !
Lôi Vân nghe nói liền lui ngay về phía sau ngơ ngác nhì Triệu Thiếu Vân, thấy nàng ta tỏ vẻ lo âu hết sức, chàng cũng không nhẫn tâm, liền an ủi nàng :
- Vân muội đừng có lo ngại, Lôi Vân hiện giờ không phải là Lôi Vân

hồi hôm nữa ! Hôm qua, ngu huynh còn là người phản môn khi sư, nhưng ngày hôm nay ngu huynh đã danh chính ngôn thuận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ rồi...hà, bất cứ người ta nói sao, ngu huynh cũng vẫn được ân sư với sư phụ của hiền muội lượng thứ cho rồi ! Cho nên dù Qua Thanh có nói gì, ngu huynh cũng không coi vào đâu cả !

Nghe thấy Triệu Thiếu Vân kêu gọi, Qua Thanh mới như nằm mơ vừa thức tỉnh, nhưng khi y nghe thấy Lôi Vân nói những lời đó, y lại rất thắc mắc và nghi ngờ nhìn Lôi Vân, thì lúc ấy Lôi Vân cũng vừa quay lại nhìn y.

Mắt của hai người vừa va chạm, y đã cảm thấy rùng mình và thấy đôi mắt của Lôi Vân bao hàm một luồng sát khí và tiếng kêu "hừ" của Lôi Vân tựa như một mũi kiếm sắc bén đâm vào tai mình vậy. Nhưng y lại nghe thấy giọng nói của Lôi Vân bỗng thay đổi hẳn, có vẻ rất lạnh lùng nói :

- Thiếu Vân...cứ yên tâm. Từ giờ trở đi, ngu huynh không giết người nữa.

Nói tới đó, sắc mặt của chàng biến đổi hẳn, và bộ mặt rất đẹp trai ấy đang lộ vẻ tươi cười, vừa rùng rợn vừa quái dị, nên lời nói lại càng sắc bén thêm. Chàng nói tiếp :

- Nhưng chỉ trừ một người. Người đó, ngu huynh không thể nào tha thứ được.

Y là Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình...

Triệu Thiếu Vân đã biết giữa Lôi Vân và Trung Nhạc Chi Chủ có mối thù rất lớn với Cổ Thất Đình, nên nàng vội đỡ lời :

- Đại ca đừng nói nữa ! Tội của Cổ Thất Đình đáng chết lắm, nhưng hiện giờ đại ca áp bức Qua Thanh như vậy để làm chi?

Lôi Vân hơi ngẩn người ra giây lát, rồi đáp :

- Ngu huynh có áp bức gì y đâu, chỉ bảo y trả cho ngu huynh cuốn bí kíp da người ấy thôi, và muốn biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu?...

Qua Thanh bỗng lạnh lùng xen lời đáp :

- Muốn ta nói cho ngươi biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu, điểm này rất dễ và rất giản dị, nhưng...muốn ta trả lại cho ngươi cuốn sách da người thì ngươi đừng có mộng tưởng...

Không đợi chờ Qua Thanh nói dứt, Lôi Vân cả giận, quát hỏi lại :

- Ngươi nói như thế có ý nghĩa gì?

Qua Thanh bỗng ngửng mặt lên trời cười ha hả, rồi đáp :

- Cuốn bí kíp da người này, hừ, ta đã tốn ra rất nhiều hơi sức và khổ tâm mới lấy được. Còn một điểm nữa khiến ngươi không thể tưởng tượng được, là suýt tý nữa ta bị mang tiếng lây vì ngươi. Đồng thời,

ta đã đùng kếm của ta đâm thủng ngực của sáu người mới lấy được cuốn sách da người này...Hừ ! Thế mà ngươi lại muốn ta nhượng bộ cho ngươi một cách dễ dàng như thế ư?
Lôi Vân cả kinh, vội hỏi :
- Ngươi nói gì thế?
Qua Thanh trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, cười khẩy hỏi lại :
- Ngươi muốn biết phải không?
Y vừa nói vừa co cánh tay trái lại và ruỗi một cái, chỉ trong nháy mắt cuốn bí kíp da người đã cất vào trong túi liền.
Lôi Vân thấy thái độ của Qua Thanh ngông cuồng và kiêu ngạo như thế không sao nhịn được liền hậm hực tự nói :
- Nếu y không chịu trả cho ta cuốn bí kíp da người ấy, ta sẽ dùng võ lực giải quyết chứ không còn cách gì nữa !
Nghĩ tới đó, mặt chàng lộ sát khí ngay, và chân cũng bước lên một bước.
Triệu Thiếu Vân thấy thế vội tiến lại gần chàng, với giọng dịu dàng nói :
- Đại ca không nên nóng nảy như thế vội, để Qua đại ca kể cho đại ca câu chuyện đã xảy ra đêm hôm trước đã, rồi hãy...
Nàng chưa nói dứt, thì Qua Thanh đã cất tiếng cười rất kiêu ngạo, ngắt lời nàng mà nói :
- Thôi được, để ta nói cho mà nghe. Nhưng khi ta nói xong, họ Lôi kia, ngươi sẽ hổ thẹn đến phải tìm chỗ lánh mặt ngay. Chính tay ngươi đã tạo nên nghiệp tội mà lại khiến hai tay của tại hạ phải nhuộm máu, hà hà...
Lôi Vân nghe tới đó đã đột nhiên cả giận, quát hỏi :
- Ngươi nói như vậy có ý nghĩa gì? Lôi Vân đã làm việc gì xấu xa mà không thể trông thấy người khác được? Nói, ngươi nói đi ! Việc gì thế?
Qua Thanh trợn tròn xoe đôi mắt, trông thấy vẻ mặt của Lôi Vân cương quyết như vậy, trong lòng sinh nghi, liền nghĩ bụng :
- Vừa rồi y nói Trung Nhạc Chi Chủ đã lượng thứ cho y rồi, không biết việc này có thực hay không?
Y càng nghĩ càng thắc mắc, nhưng vẫn kể câu chuyện hồi hôm cho Lôi Vân nghe. Y tỏ vẻ rất đắc trí và nói :
- Hà hà...Trước hết, ta gặp Cổ Thất Đình. Lúc ấy, y không phát giác ra ta và hành tung của y rất vội vàng, lén lén lút lút, đi thẳng vào phía sau núi Vân Mộng.
Ta thấy hành tung của y sinh nghi và đồng thời cũng vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, ta liền theo sau y để xem sao? Ngờ đâu theo được một lát

thì không thấy tung tích của y đâu nữa. Ta thắc mắc vô cùng, ở đó quan sát địa hình hồi lâu mới hay ở chỗ cách ta mấy trượng có một cái eo núi lõm xuống. Chỗ mép eo núi cỏ mọc cao bằng đầu người. Ta liền rón rén đi tới gần, bới những cỏ đó sang một bên, mới phát giác nới đó có một cái thạch động không sâu lắm. Lúc ấy, đang là đêm khuya, nhưng tình hình ở trong động như thế nào ta vẫn trông thấy rõ mồn một. Ta thấy Cổ Thất Đình lộ vẻ lo âu, cứ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa hang hoài, hình như y đang đợi chờ người nào thì phải? Bỗng thấy y lộ vẻ hoảng sợ, miệng lẩm bẩm nói :
“Thật không ngờ, thật không ngờ tiểu tử Lôi Vân lại lợi hại đến như thế !”. Lúc ấy, ta cả kinh, và lại thấy trước mặt có ánh sáng làm loé mắt. Thì ra Cổ Thất Đình đã thắp sáng một bó đuốc. Y một tay cầm đuốc, một tay cầm một cuốn sách mong mõng. Một lát sau, y cắm bó đuốc xuống đất, rồi lật mấy trang sách đó ra xem.
- Dưới ánh sáng bó đuốc, ta thấy y tỏ vẻ hớn hở, và hai mắt lại đầy vẻ tham, rồi y cứ như điên như khùng trố mắt lên xem cuốn sách ấy không chớp. Xem được một đoạn, y lại nhắm nghiền hai mắt ngửng mặt lên trời, lẩm bẩm nói :
“Tam Tuyệt Nhị Quân...Lê Hoa Nhất Bộ Tập, Khô Cốt Tam Chỉ Trấn Thiên, còn có Vân Thái...”. Y bỗng đắc trí mỉm cười, rồi đứng dậy, bắt chước những bộ pháp ghi ở trong cuốn sách ấy ! Thoạt tiên rất chậm, rồi càng lúc càng nhanh, nhanh đến nổi không còn trông thấy hình bóng của y đâu hết, chỉ thấy ngọn lửa thấp thoáng hoài thôi.
- Lúc ấy, ta càng hoài nghi thêm, nhưng ta biết Cổ Thất Đình đang luyện một bộ pháp rất thâm ảo và nghe lời nói của y, ta cũng đoán chắc đó là tuyệt học của một người trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân. Lúc ấy, ta không sao nhịn được, định xông vào trong hang... Hà hà... Nói tới đó, y bỗng ngắt lời, không nói mà chỉ cất tiếng cười rất quái dị, hai mắt nhìn thẳng vào Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân.
Y không nhìn thì không sao, y vừa nhìn một cái, mặt đã biến sắc ngay. Thì ra, y phát giác thần thái của Lôi Vân lúc này trông rất khủng khiếp, sắc mặt của chàng ta đã sầm lại, đôi mắt đang trong trẻo, bây giờ đã đỏ gần như có lửa phun ra, chứa đầy sát khí.
- Nói nốt đi !
Lôi Vân cất giọng nói rất khác lạ, càng khiến Qua Thanh hoảng sợ đến nổi không sao nói nên lời được.
Triệu Thiếu Vân thấy thế vội bảo :
- Qua đại ca nói nốt đi !
Qua Thanh như người nằm mơ mới thức tỉnh, gượng cười tiếp. Tuy vậy, lúc này tiếng cười của y đã kém tự nhiên, nhưng y vẫn cố trấn

tỉnh tâm thầm mà nói :
- Lúc ấy, ta đang định xông vào, thì bỗng thấy Cổ Thất Đình ngừng chân không luyện tập nữa. Nhưng mắt của y vẫn lộ vẻ đắc trí, trông không khác gì một đứa trẻ mới tìm kiếm được vật bị mất đã lâu vậy.
- Nhưng vẻ mặt của y lại còn có thêm một vẻ rất kinh khủng nữa. Y lại đắc trí lẩm bẩm tự nói :
"Lôi Vân...ngươi đừng có đắc trí vội. Ba tháng sau, ta học hết võ hết võ công trong cuốn bí kíp này rồi, lúc ấy ta sẽ đi kiếm ngươi ngay. Xem ngươi có còn làm bộ làm tịch như bây giờ không?".
Nói tới đó, Qua Thanh lại ngậm miệng, đưa mắt nhì Lôi Vân gượng cười một tiếng, nhưng y không nói rõ tâm ý của ý lúc bấy giờ như thế nào.
Thì ra, khi Qua Thanh thấy Cổ Thất Đình nói như thế, y liền nghĩ bụng :
- Có lẽ ba tháng sau, Lôi Vân sẽ địch không nổi...
Đó là lời nói của Cổ Thất Đình, nhưng lại tái diễn trong đầu óc của Qua Thanh lần nữa. Ý nghĩa ấy đã khiến Qua Thanh nổi lòng tham. Y vừa nghĩ vừa định hiện thân ra, dùng võ lực tranh cướp cuốn bí kíp ấy. Sự thực lúc ấy, y vẫn chưa biết đó là cuốn bí kíp da người của Tam Tuyệt Nhị Quân, lòng tham đã làm cho y quyên cả mình là môn đồ của phái chính trong võ lâm.
Thấy Qua Thanh cứ đứng đờ người ra suy nghĩ, Lôi Vân không sao nhịn được, liền thúc giục :
- Nói tiếp đi !
Qua Thanh cảm thấy hối hận, liền nghĩ bụng :
- Tại sao ta lại kể chuyện này cho y nghe?
Nghĩ tới đó, y liền cười khẩy và nghĩ tiếp :
- Việc gì ta phải nói đúng sự thực cho y hay ! Dù ta có nói dối, cũng không có hại gì cho y mà? Còn ta phải dùng lời lẽ khôn khéo thế nào để y không dám lấy lại cuốn bí kíp nữa...
Nghĩ tới đó, y nhắm mắt lại suy nghĩ, nên bỏ chỗ nào đi và thêm thắt những chuyện gì vào cho hợp tình hợp lý.
Thì ra, đêm hôm qua, trong lúc Qua Thanh định xông vào trong hang để cướp cuốn bí kíp thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng chân người rất khẽ vọng tới, y giật mình kinh hãi, và không dám xông vào vội. Đồng thời y nghe thấy Cổ Thất Đình lên tiếng khẽ hỏi :
- Có phải Phong lão đệ?...
Vừa nói tới đó, Cổ Thất Đình bỗng biến sắc mặt, giơ tay lên phất mạnh một cái, bó đuốc tắt ngom ngay, trong hang lại tối om như trước.

Thoạt tiên, Cổ Thất Đình tưởng Phong Tề Giao về tới, sau nghe thấy có nhiều tiếng chân, y mới biết đó không phải là tiếng chân của một người. Y vả kinh, vội phất tắt ngọn lửa và định bỏ cuốn bí kíp vào túi cất giấu. Nhưng đã muộn rồi, bên ngoài hang động đã có tiếng cười rùng rợn và rất lớn vọng vào.
Tiếng cười vừa vọng tới thì sáu đại hán có già lẫn trẻ đã xông vào trong hang động ngay.
Cổ Thất Đình vừa cả kinh vừa đứng dậy và thuận tay vứt luôn cuốn bí kíp về phía sau ngay.
Hành động của Cổ Thất Đình đều không qua khỏi mắt của Qua Thanh. Lúc ấy, Qua Thanh thấy thế liền nghĩ bụng :
- Mong chúng đấu thí mạng với nhau, rồi tất cả cùng bị chết và bị thương, thì ta mới mong chiếm được cuốn sách kia một cách dễ dàng...
Không ngờ sự thật lại xảy ra một cách trái hẳn y muốn của Qua Thanh. Vì Cổ Thất Đình trông thấy rõ sáu người nọ rồi, liền cười ha hả và nói :
- Tưởng là ai? Không ngờ lại là Triệu lão ca, Vương lão cạ..hà hà. Hân hạnh thực...
Lúc ấy, trong hang mọi người chuyện trò với nhau rất vui vẻ, Qua Thanh mới hay sáu người đó là bạn quen của Cổ Thất Đình chứ không phải là kẻ địch của y.
Cổ Thất Đình nói :
- Triệu lão ca đã lâu không được gặp quý vị. Trong hang này quá chật hẹp, chúng ta ra bên ngoài ngồi chuyện trò mát mẻ và rộng rãi hơn.
Qua Thanh núp ở trong bụi cỏ nghe thấy Cổ Thất Đình nói như thế, hiểy ý Cổ Thất Đình không muốn để cho sáu người kia biết có cuốn sách mà y vừa vứt về phía sau ấy.
Một lát sau, sáu đại hán nọ đã theo Cổ Thất Đình ra ngoài hang động. Qua Thanh thấy thế mừng rỡ vô cùng, vội lẽn ngay vào trong hang nhặt cuốn bí kíp ấy lên. Khi đã chiếm được cuốn bí kíp rồi, y bỗng ngẩn người ra ngay, vì y biết tuy lấy được cuốn bí kíp thực, nhưng khi ra bên ngoài thể nào cũng bị bọn Cổ Thất Đình hay biết thì sao? Y liền nghĩ bụng :
- Hừ, chả lẽ Qua Thanh này lại hèn đến như thế sao? Dù chúng có bảy người tất cả, nhưng với công lực của ta hiện thời thì ta sợ gì chúng cơ chứ?
Y càng nghĩ càng hăng hái đang định xông ra ngoài hang động, thì tiếng cười và nói của Cổ Thất Đình đã vọng vào :

- Ha ha, Triệu huynh với cái tên Hà Bắc Nhất Hào của huynh cũng đủ khiến mấy nghìn hào kiệt ở Hà Bắc phải nghe theo mệnh lệnh rồi...Hà hà...lại thêm mấy vị có mặt tại đây nữa, đều là những người tiếng tăm lừng lẫy bốn bể cả. Nên có quý vị nhúng tay vào thì chỉ cần nói một câu là tiểu tử Lôi Vân phải hạ bệ liền.
Qua Thanh nghe tới đó liền giật mình kinh hãi. Vì y không ngờ trong bọn sáu người kia lại có Hà Bắc Nhất Hào Triệu Vân Lạc là ma tinh của vùng Hà Bắc, và đã trấn động cả mấy tỉnh ở vùng đó. Thế là y không dám liều lĩnh xông ra bên ngoài nữa.
Ngoài hang động, lại có tiếng rất lạ vọng vào :
- Triệu lão đại, ý của mỗ thì không muốn mời Lôi Vân rút lui đâu. Tuy tên tuổi của mỗ ở miền Sơn Đông cũng không đến nổi thấp kém hơn ai, nhưng nói cho đúng, nếu bảo mỗ phản kháng lại Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, thì quả thực mỗ không có lực lượng ấy...
Lại có tiếng cười khẩy, ngắt lời nói của đại hán nói giọng Sơn Đông ấy, người ấy đỡ lời rằng :
- Nếu vậy, chúng ta cứ không được phép kiếm ăn, thử hỏi các anh em thủ hạ của chúng ta sống bằng cách nào?
- Theo ý mỗ thì chúng ta liên danh thỉnh thị Minh chủ mà Tam Tuyệt Nhị Quân đã bầu ra, bỏ mệnh lệnh ngăn cấm chúng ta làm ăn đi, như vậy có phải là xong không?
Những tiếng nói đó rót vào tai của Qua Thanh, khiến y phải kinh hoàng đến sờn lòng rợn tóc gáy. Vì lúc này y mới biết, sáu người đó đều là những tay có tên tuổi trên giang hồ. Như người nói giọng Sơn Đông chính là Hổ Đầu Song Đao Khấu Tứ Hải, cũng là một ma tinh của lục lâm và đã hùng cứ miền Sơn Đông lâu năm rồi.
Trong lúc Qua Thanh đang lo âu và nóng ruột, thì y bỗng đưa mắt nhìn sang phía trái, thấy trên tường đá có treo một vật gì vừa dài vừa nhỏ như thanh trúc vậy. Y vội đi tới đó nhìn xem là cái gì, không ngờ y trông thấy vật đó lại hớn hở vô cùng, vì cái đó chính là Trường Địch Lệnh tín phù của Xích Mi Môn và cũng là một tín phù có thế lực mạnh nhất trong Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn.
Qua Thanh đã nghe thấy người ta nói về sự tích của cây Trường Địch Lệnh này rồi, nên y mừng rỡ và nghĩ bụng :
- Ta cầm cây Trường Địch Lệnh này ra, không biết có thể sai khiến được bọn ma đầu của lục lâm này không?
Vì rất thận trọng, y lại nghĩ tiếp :
- Sao ta không bịt mặt...nghe giọng nói của Khấu Tứ Hải, thì như y vẫn còn có vẻ kính phụ Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, tất nhiên đối với Lôi Vân cũng thế.

Ta bị mặt mạo nhận Lôi Vân một hồi cũng được chứ sao?
Y nghĩ như vậy xong, cảm thấy rất nhẹ nhõm, nhưng y lại nghĩ tiếp :
- Chả lẽ ta phải mượn thân phận của một kẻ mà xưa nay ta ghét hắn nhất để cứu nguy hay sao?
Nhưng sau cùng y vẫn đánh liều lấy cái khăn lụa trắng ở trong túi ra cột vào mặt, tay cầm Trường Địch Lệnh, rồi nhanh như điện chớp phi thân ra ngoài hang động. Đồng thời, chiếc Trường Địch Lệnh ở trong tay y cũng phát ra tiếng rú rùng rợn...
Trong đêm khuya bốn bề yên lặn như tờ, tiếng rú của cây Trường Địch Lệnh lại càng khủng khiếp thêm.
Lúc ấy, Triệu Vân Lạc, Khấu Tứ Hải, và Cổ Thất Đình với mấy người nọ đều giật mình kinh hãi, nhất là Cổ Thất Đình lại càng hoảng sợ đến biến sắc mặt.
Vì y thấy có người ở trong hang động của y phi ra, chỉ một điều đó cũng đã làm cho y rất kinh hoàng rồi, huống hồ người đó còn cầm cây Trường Địch Lệnh mà y đã đánh lừa chiếm được. Đồng thời, y còn nghĩ đến cuốn bí kíp da người...
Bảy người đều vội vàng đứng dậy...

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 25
MÂY ĐỎ GIẾT NGƯỜI

Qua Thanh cố ý giấu diếm thân phận của mình, vừa ra tới ngoài hang động, y đã đứng né người và hạ thấp giọng quát hỏi :
- Cổ Thất Đình, ngươi có biết ta là ai không?
Sự thực trong đầu óc của Cổ Thất Đình lúc nào cũng in sâu hình bóng của Lôi Vân, vả lại thân hình của Qua Thanh lại hao hao giống Lôi Vân, nên thoạt tiên y cũng tưởng người bịt mặt đó là chàng thực.
Y sợ Lôi Vân phát giác cuốn bí kíp da người hiện ở trong tay y, thể nào cũng liên tưởng tới Trung Nhạc Chi Chủ đả thương chàng lần trước là mình giả dạng, nhưng y có ngờ đâu Qua Thanh lại không hay biết một tý gì về chuyện đó cả.
Sáu người đứng cạnh Cổ Thất Đình, đều chưa được gặp Lôi Vân bao giờ, cho nên chúng đều tưởng Qua Thanh là Lôi Vân thực.
Qua Thanh không đếm xỉa đến lời nói của Cổ Thất Đình, chỉ múa tít cây Trường Địch Lệnh lên, liền có tiếng rú quái dị rất chọc tai vọng ra

luôn.
Nghe thấy tiếng rú kêu quái dị của cây Trường Địch Lệnh, mấy tên ma đầu của lục lâm đều đứng yên im thin thít, không dám nói nữa lời.
Qúy vị nên rõ, đia. vị của Xích Mi Ma Quân ở trong lục lâm rất cao, tuy y đã mất tích giang hồ từ lâu, nhưng hôm nọ Cổ Thất Đình giả dạng Xích Mi Ma Quân xuất hiện, bọn ma đầu của lục lâm này đã thấy nghe người ta nói tới rồi, nên bọn chúng trông thấy cây Trường Địch Lệnh này mới càng sợ hãi thêm.
Qua Thanh thấy mình đoán không sai, những tên ma đầu xưa nay rất hung ác vừa trông thấy Trường Địch Lệnh đã sợ hãi liền.
- Các ngươi tới đây định kiếm ta phải không?
Qua Thanh vừa nói xong câu đó đã thấy Cổ Thất Đình cứ trố mắt lên nhìn mình, hình như y đã nghi ngờ, nên Qua Thanh mới không dám nói tiếp nữa.
- Ngươi là ai?
Cổ Thất Đình không sao nhịn được, liền lên tiếng hỏi như vậy.
Sáu người kia thấy Cổ Thất Đình hỏi như thế đều biến sắc mặt và ngơ ngác nhìn y.
Qua Thanh biết tình thế đã bất lợi, liền múa cây Trường Địch Lệnh, phi thân tới trước mặt một đại hán mặc áo xám mà lớn tiếng hỏi :
- Qúy danh của các hạ là chi bỉ nhân vẫn chưa được biết?
Đại hán dong dõng cao mặc áo xám ấy vì hoảng sợ cây Trường Địch Lệnh, nên rất cung kính vái một lạy rồi đáp :
- Tệ danh là Triệu Vân Lạc !
Qua Thanh cười ha hả nói tiếp :
- Ngưỡng mộ đã lâu...ra là Hà Bắc Nhất Hào Triệu lão đại...
Tuy mặt y đã dùng khăn bị kín, nhưng đôi mắt rất sáng, cũng đủ cho mọi người kinh hoàng rồi, y lại nói tiếp :
- Cổ Thất Đình, tuy mỗ chỉ biết tên của Triệu lão đại, còn lai lịch y ra sao mỗ vẫn chưa được rõ, bạn hãy nói cho mỗ nghe qua một chút !
Cổ Thất Đình nghe nói càng thắc mắc thêm vội la lớn :
- Triệu lão đại, đừng có nghe y nói bậy...y không phải là Lôi Vân đâu...
Qua Thanh cười khẩy, giơ Trường Địch Lệnh lên và đỡ lời :
- Trường Địch Lệnh đang ở trong tay ta, chả lẽ ngươi không dám nhận ta là Minh chủ hay sao? Hà hà...
Nói tới đó, y lại nói với Triệu Vân Lạc :
- Triệu lão đại, hãy nói cho bổn Minh chủ hay lai lịch của Cổ Thất Đình như thế nào?
Tuy trong lòng rất hoài nghi, nhưng Triệu Vân Lạc thấy Trường Địch

Lệnh đang ở trong tay của đối phương, thì tất nhiên phải là Lôi Vân chứ không ai. Hơn nữa, Trường Địch Lệnh xưa nay vẫn là hiệu lệnh của Xích Mi Môn. Nên suy nghĩ giây lát, y nhận thấy mình nghe lệnh của người có Trường Địch Lệnh vẫn chắc chắn hơn, y vội đáp :
- Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình xưa nay vẫn ở ngoài quan ngoại, được giang hồ ban cho một biệt hiệu là Quan Ngoại Nhất Tú...
- Đủ rồi !
Qua Thanh gượng trấn tỉnh bảo Triệu Vân Lạc như vậy, rồi nói tiếp :
- Y chỉ có thể xưng hùng ở ngoài quan ngoại thì được, chứ lục lâm ở Trung Nguyên này thì đâu đến lượt y..
Y vừa nói tới đó đã múa Trường Địch Lệnh nhằm yếu huyệt ở Đơn Điền của Cổ Thất Đình tấn công luôn.
Thế công rất nhanh như điện chớp, lại kèm theo tiếng rú kêu rất quái dị của Trường Địch Lệnh lại càng tăng thêm oai thế.
Vì Qua Thanh ra tay một cách quá đột ngột, Cổ Thất Đình không kịp đề phòng, nên không sao tránh né được. Nhưng y có phải là tay tầm thường đâu, dù sao y cũng quay người lại được để yếu huyệt ở Đơn Điền khỏi bị điểm trúng, hông bên phải của y liền bị mũi Trường Địch Lệnh quét trúng. Y thấy đau nhức khôn tả, vội phi thân ngay về phía sau.
Qua Thanh cũng rất ngạc nhiên, nhưng khi y nhìn kỹ, lại mừng rỡ khôn tả. Vì y đã thấy có một ông già gầy gò bé nhỏ đứng ở trước mặt mình cười hì hì hỏi :
- Nếu đại ca có ý muốn diệt trừ y, thì chả cần đại ca phải đích thân ra tay. Hì hì, bỉ nhân ở Sơn Đông, hì hì...
Qua Thanh là người rất thông minh, không đợi chờ ông già ấy nói xong, đã vội đỡ lời :
-Tưởng là ai, ra là Khấu lão đại mà người ta vẫn gọi là Hổ Đầu Song Đao...
Y vừa nói vừa cười ha hả, người đã lướt tới cạnh Cổ Thất Đình ngay.
Cổ Thất Đình thấy thế mặt liền biến sắc, lo âu vô cùng, miệng vội quát lớn :
- Triệu lão đại, y không phải...
Nói tới đó, y không biết đối phương là ai nên y đã lộ vẻ ngơ ngác ngay.
Lúc ấy, Qua Thanh đã quay người hướng lưng về phía sáu người kia và tay cầm chắc một vật, miệng thì khẽ quát bảo Cổ Thất Đình rằng :
- Phải ! Ta không phải là Lôi Vân...nhưng nếu ngươi có cách gì đuổi được sáu người này đi, ta sẽ trả lại ngươi vật này...

Thì ra, vừa rồi Qua Thanh ra tay một cái đã đánh trúng được người Cổ Thất Đình một thế, y mới biết võ công của Cổ Thất Đình hãy còn kém mình. Đồng thời, y nghĩ đến sáu người kia đều là thủ lãnh của lục lâm sáu nơi tới đây, lúc này chúng tưởng mình là Lôi Vân thực, nên chúng mới không dám làm gì mình. Còn Cổ Thất Đình đã biết mình không phải là Lôi Vân, nếu lúc này mình ra tay giết chết Cổ Thất Đình ngay thì sáu người kia thể nào cũng nghi ngờ, như vậy hà tất mình phải dùng hạ sách này...
Cho nên khi vừa phi thân tới cạnh Cổ Thất Đình, y đã ngấm ngầm tỏ rõ thân phận của mình cho Cổ Thất Đình biết, rồi liên tay với Cổ Thất Đình đuổi bọn sáu người kia đi.
Cổ Thất Đình có phải là kẻ tầm thường đâu, y không những rất thông minh mà lại còn rất giảo hoạt. Nên y chỉ xem qua tình thế ở trước mặt một chút, liền biết ngay nếu mình không hợp tác với Qua Thanh thì thể nào Qua Thanh cũng nổi giận, chưa biết chừng Qua Thanh có thể lợi dụng cây Trường Địch Lệnh mà sai sáu người nọ liên thủ giết chết mình. Nếu mình với Qua Thanh liên tay đối phó với sáu người kia cũng chưa chắc thắng nổi. Y liền cau mày lại suy nghĩ. Chỉ trong nháy mắt, y đã nghĩ ra được một kế độc, nên y liền cất tiếng cười the thé, mà trả lời Qua Thanh rằng :
- Lão phu quả thực có mắt không biết núi Thái Sơn...Minh chủ của lục lâm Trung Nguyên thì cũng như là Minh chủ của Quan Ngoại vậy. Hề hề, xin Lôi đại ca bỏ qua đi cho, lão phụ..nguyện trung thành với đại ca.
Thấy Cổ Thất Đình nói như vậy, bọn Triệu Vân Lạc với Khấu Tứ Hải đều ngạc nhiên hết sức.
Qua Thanh đã lớn tiếng cười ha hả nói :
- Tất nhiên bỉ nhân rất hoan nghênh...
Thế rồi hai người đi sát cánh nhau tới trước mặt sáu người nọ. Cổ Thất Đình đảo người đôi ngươi một vòng, rồi nghĩ bụng :
- Trong sáu người này chỉ có Triệu Vân Lạc là võ công cao siên hơn hết, ta phải hạ y trước mới được !
Y vừa nghĩ vừa ung dung đi tới gần Triệu Vân Lạc, tay phải thì thò vào trong túi.
Tuy Qua Thanh không biết ý định của Cổ Thất Đình, nhưng cũng đoán ra được phần nào. Lúc này, chính y cũng hãi sợ nhất là Hà Bắc Nhất Hào Triệu Vân Lạc, vì tên tuổi của tên đó quá lừng lẫy, y chỉ sợ địch không nổi thôi !
Qua Thanh bỗng giơ cây Trường Địch Lệnh lên cao, trong cây sáo ấy lại bỗng có tiếng kêu rú rất khủng khiếp vọng ra. Y làm như thế là

có ý muốn các người nọ chú ý vào cây sáo của mình.
Quả nhiên y đoán không sai, cây sáo ở trong tay y vừa rú kêu một cái, thì mười hai con mắt của sáu người nọ đã đều tập trung cả vào người y, ai nấy đều lộ vẻ rất thắc mắc, ngẩn người ra nhìn Qua Thanh đang múa tít cây sáo dài ấy.
Cổ Thất Đình đột nhiên rút tay ra khỏi túi, thuận tay đưa lên một cái, liền có một đám mây đỏ nhằm đầu Hà Bắc Nhất Hào Triệu Vân Lạc úp chụp xuống.
Cổ Thất Đình ra tay vừa nhanh vừa ác độc. Đồng thời, tay trái của y lại nhắm ngực của Khấu Tứ Hải đang đứng ở cạnh Triệu Vân Lạc mà tấn công luôn.
Qua Thanh thấy thế cả mừng, vội xử dụng cây Trường Địch Lệnh thành kiếm, nhanh như điện chớp đâm luôn vào xương sống của Khấu Tứ Hải vừa bị chưởng lực của Cổ Thất Đình đẩy tới.
Qua Thanh vừa tấn công Khấu Tứ Hải vừa nghĩ bụng :
- Việc này các ngươi không thể trách ta được, vì bảo tồn thân thế của ta và không muốn để cho các ngươi biết thân phận của ta là ai, bắt buộc ta phải liên thủ với Cổ Thất Đình để đối phó các ngươi. Bây giờ, võ công của ta không bằng Lôi Vân, ta đành miệt lương tâm, ra tay một phen thế này. Vả lại, các ngươi đều là những ma đầu giết người không gớm tay thì dù ta có giết chết các ngươi bằng thủ đoạn hơi bỉ ổi một chút cũng không sao mà. Đồng thời, ta muốn giữ được cuốn bí kíp da người rồi thể nào cũng phải giết nốt Cổ Thất Đình...
Y vừa nghĩ tới đó liền đưa mắt nhìn bốn chung quanh, bỗng không thấy tung tích của Cổ Thất Đình đâu hết. Y lại nhìn về phía đằng trước thấy có bóng đen, y biết ngay bóng người ấy thể nào cũng là Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình chứ không sai. Y vội đuổi theo ngay, khi tới gần bóng người đó, y đã trông thấy rõ đúng là Cổ Thất Đình rồi, nhưng y rất ngạc nhiên là không hiểu tại sao Cổ Thất Đình lại không cử động gì mà cứ đứng yên ở đó?
Thấy y tới, Cổ Thất Đình liền cười khẩy và tay vẫn cầm một miếng lụa đỏ và nói :
- Hà ! Lão phu đã hợp tác với ngươi để giết người, nhưng mưu mô của ngươi như thế nào thì không qua mắt lão phu đâu ! Hừ, ngươi muốn giết chết lão phu để diệt khẩu phải không, làm gì có chuyện dễ như thế? Ngươi thử nghĩ xem liệu ngươi có địch nổi cái lưới Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt này không? Nếu ngươi nhận thấy đủ tài thắng nổi cái lưới rất lợi hại này của lão phu, thì ngươi cứ việc ra tay tấn công đi !
Nói xong, Cổ Thất Đình liền từ từ tiến tới gần Qua Thanh.

Qua Thanh nghe thấy Cổ Thất Đình nói Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt Võng đã giật mình kinh hãi ngay. Vì hồi nhỏ y đã nghe sư phụ của y là Thiên Mục Kỳ Tăng nói cái lưới ấy lợi hại như thế nào rồi. Chính Thiên Mục Kỳ Tăng đã bị lưới ác độc làm hay tay một què một tàn phế, nhưng Thiên Mục Kỳ Tăng không nói cho y biết rõ là bị như thế nào. Vì Thiên Mục Kỳ Tăng nhận thấy Xích Mi Ma Quân đã chết rồi, có nói cho đồ đệ mình nghe cũng vô ích thôi, nên ông ta mới không kể rõ câu chuyện ấy cho Qua Thanh hay là thế.
Qua Thanh nghĩ tới vừa rồi bọn Hà Bắc Nhất Hào bị cái lưới ác độc này giết chết thảm khốc ra sao, y lại rùng mình đến thót một cái và sờn lòng rợn tóc gáy ngay.
Cổ Thất Đình lại quát hỏi tiếp :
- Ngươi mau cởi cái khăn ra, để cho lão phu xem ngươi là ai, sao lại có thủ đoạn ác độc như thế?
Qua Thanh cười khẩy đỡ lời :
- Thủ đoạn của ngươi có kém gì ta đâu, như vậy hà tất ngươi phải muốn biết mặt thực của ta làm chi?
Cổ Thất Đình nghe thấy Qua Thanh nói như vậy cũng phải kinh hãi thầm và nghĩ bụng :
- Với thủ đoạn và võ công hơn người như y, ta muốn cướp lại cuốn bí kíp da người ở trong tay y quả thực không phải là chuyện dễ...
Nghĩ tới đó, y bỗng tủm tỉm cười và nghĩ tiếp :
- Bây giờ, ta hãy tạm không đòi lại cuốn bí kíp ấy vội, hừ dù ngươi có giảo hoạt đến đâu cũng khó mà thoát được tay ta !
Nghĩ như vậy, y liền gượng cười nói tiếp :
- Ngươi không muốn cho ta biết rõ bộ mặt thực, ta cũng không bắt buộc ngươi. Nhưng ta phải đòi lại cuốn sách da người...Thôi được, ngươi không trả ta cũng không sao, nhưng ngươi phải trả cho ta cây Trường Địch Lệnh.
Hình như Cổ Thất Đình đã biết tâm sự của Qua Thanh, chắc đối phương thể nào cũng không chịu trả lại mình cuốn bí kíp ấy đâu.
Qua Thanh thấy Cổ Thất Đình nói như thế, cau mày lại suy nghĩ, đồng thời thấy tay của đối phương đang cầm cái lưới Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt trong lòng lại sợ hãi ngay, nhưng y chưa kịp trả lời, thì Cổ Thất Đình lại nói tiếp :
- Nếu ngươi không trao hai vật đó ra, thể nào lão phu cũng liều chết bắt ngươi phải trao ra mới được.
Nói tới đó, y lại cười the thé và nói tiếp :
- Đồng thời, lão phu còn muốn xem bộ mặt thực của ngươi xem là nhân vật nào?

Qua Thanh liền lui về phía sau một bước, trong lòng sợ hãi vô cùng. Y đã biết cái lưới Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt rất lợi hại, nên y liền nghĩ thầm :
- Trường Địch Lệnh ở trong tay không những vô dụng, mà chưa biết chừng...
Vừa nghĩ tới đó, y thấy Cổ Thất Đình vẻ mặt lạnh lùng cười khẩy, tiến lên một bước.
Qua Thanh vội giơ cánh tay phải lên múa tít cây sáo dài hơn trượng và nhằm ngực Cổ Thất Đình điểm tới một cách chớp nhoáng.
Cổ Thất Đình đột nhiên cười khẩy một tiếng, giơ tay trái lên khua một cái, đã nắm được cây Trường Địch Lệnh của đối phương, miệng y cười ha hả nói tiếp :
- Hà hà...cứ thế này vậy...lão phu hãy tạm gửi ngươi cuốn bí kíp da người ở chỗ ngươi trước. Hà hà...
Y vừa cười vừa quay người một vòng, lưng hướng về phía Qua Thanh từ từ đi thẳng.
Trong khi đi, mắt y lộ vẻ ác độc, vừa đi vừa dùng tai thay mắt, chú trọng đến động tỉnh của Qua Thanh.
Qua Thanh thấy thái độ của Cổ Thất Đình như vậy ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ bụng :
- Chẳng lẽ y lại có âm mưu gì chăng? Sao y lại bỏ cuốn bí kíp da người một cách sảng khoái như thế?
Y đang suy nghĩ, thì đã thấy Cổ Thất Đình đi mất dạng rồi. Tuy trong lòng rất hoài nghi, nhưng y vẫn từ từ quay người lại xa lánh nơi đó ngay.
Qua Thanh vừa đi khỏi, đã có một cái bóng người màu xám như u hồn và nhanh như điện chớp phi tới chỗ y vừa đứng hồi nãy.
Thì ra người đó là Cổ Thất Đình đã đi rồi lại quay trở lại. Cổ Thất Đình cười giọng gian giảo đểu cáng một hồi, đưa mắt nhìn theo bóng của Qua Thanh và lẩm bẩm nói :
- Ta cần phải biết mặt mũi của ngươi trước. Hừ...cuốn bí kíp da người nằm ở trong túi của ngươi không khác gì là một lá bùa thôi mệnh, đưa ngươi vào cỏi chết...
Nói tới đó, y từ từ đi theo Qua Thanh, một tay của y phải bịt lấy một đầu cây Trường Địch Lệnh để lúc chạy khỏi có tiếng kêu “vo vo” đinh tai nổi lên.
Không bao lâu, y đã biết kẻ bị mặt đó là Qua Thanh, đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng. Tới khi Qua Thanh gặp Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân, y vẫn núp ở trên một thân cây cổ thụ Ở cách chỗ ba người khá xa. Y thấy Qua Thanh rút cuốn bí kíp da người ra thoạt tiên y giật mình

kinh hãi, nhưng sau lại mừng rỡ và rất đắc trí nghĩ bụng :
- Ta cứ ở đây xem chúng tranh cướp. Hà hà, lưỡng hổ tương tranh tất hữu nhất thương. Lúc ấy ta có thể ngồi yên mà hưởng lợi...
Cổ Thất Đình ẩn núp quá xa, nên y không sao nghe thấy rõ Qua Thanh với Lôi Vân nói những gì với nhau. Bằng không, y đã sớm hoảng sợ và đào tẩu từ lâu rồi. Nhưng y vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, là tại sao không thấy Lôi Vân ra tay tấn công. Y vừa chú ý nhìn vừa nghĩ bụng :
- Ta dại thực, tới gần chút nữa xem có hơn không?
Y chưa nghĩ xong, thì đã nghe thấy Lôi Vân quát lớn :
- Họ Qua kia, ngươi có chịu nói hay không?
Thì ra Qua Thanh đã lâu không nói năng gì, nên Lôi Vân mới cả giận quát hỏi như vậy. Nhưng Qua Thanh rất ung dung nghĩ bụng :
- Việc gì ta phải nói cho ngươi biết chuyện này !
Lôi Vân có vẻ nóng lòng sốt ruột hỏi tiếp :
- Hừ, ngươi không nói cho ta biết cũng được, nhưng ngươi phải trả lại cuốn bí kíp da người ấy, vì nó là vật của ta.
Triệu Thiếu Vân đã nghe Lôi Vân nói qua chuyện cuốn bí kíp da người rồi, bây giờ nàng lại mới vỡ nhẽ tại sao vừa rồi Lôi Vân lại có cử chỉ điên khùng như thế, nên nàng buột miệng lớn tiếng hỏi :
- Ồ ! Thế ra cuốn sách đó là cuốn võ công bí kíp năm trang...
Qua Thanh nghe nói rùng mình đến thót một cái, nghĩ bụng :
- Không ngờ cả Thiếu Vân cũng biết chuyện cuốn bí kíp da người này. Như vậy, cuốn bí kíp có ghi võ công của Tam Tuyệt Nhị Quân này đã đồn khắp giang hồ rồi...
Nghĩ tới đó, lòng tham liền nổi lên, y bụng bảo dạ rằng :
- Như vậy khi nào ta lại chịu trả lại y cuốn bí kíp da người này nữa !
Nghĩ đoạn, y liền cười ha hả đáp :
- Phải, hiện giờ cuốn bí kíp da người đang ở trong người của ta thực. Hừ, vật của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại, ngươi thị cái gì mà đòi ta phải trả lại?
Y vừa nói vừa để ý tìm lối đào tẩu. Y nhận thấy chỉ có chạy về phía trước là mới dễ tẩu thoát thôi, nên y lại nghĩ tiếp :
- Nếu ta làm thế nào mà đến gần được y, rồi xuất kỳ bất ý xông thẳng ngay về phía trước, như vậy y muốn đuổi theo còn phải quay người lại mới đuổi được, chỉ trong nháy mắt đó...
Thấy y cứ cau mày lại suy nghĩ, Lôi Vân đã không sao nhịn nổi, liền từ từ tiến tới trước mặt y luôn.
Qua Thanh thấy vẻ mặt của Lôi Vân khác thường, đã hoảng sợ vô cùng, đồng thời y lại thấy Lôi Vân vừa tiến tới vừa lẩm bẩm nói như

người nói mớ :
- Ta thị cái gì ự..hừ, ông ta vì cuốn sách da người này mà chết, chỉ vì điểm ấy mà Lôi Vân ta mới nhận cuốn sách da người...
Qua Thanh nghe thấy Lôi Vân nói như vậy càng kinh hãi thêm, và đầu óc cũng bối rối khôn tả, rồi đột nhiên y xoay chân một cái, miệng thì quát lớn :
- Tại hạ có việc cần, xin thứ lỗi không thể nào tiếp chuyện ngươi lâu được...
Y vừa nói vừa vượt qua cạnh người Lôi Vân đến "soẹt" một tiếng, y đã giở toàn lực ra chạy, nên tốc độ nhanh như điện chớp. Ngờ đâu, bỗng nghe thấy có tiếng cười khỉnh và bỗng thấy mắt hoa một cái, y vội ngửng đầu lên nhìn, đã thấy Triệu Thiếu Vân ngăn cản lối đi của mình. Nàng giận dữ và lạnh lùng quát hỏi :
- Qua đại ca, tại sao lại phải đào tẩu như vậy? Cuốn sách da người này quả thực là vật của Vân đại cạ..tại sao đại ca lại không chịu trả lại cho Vân đại ca?
Qua Thanh nghe nói cả giận, nghĩ bụng :
- Chính y cũng không ngăn cản ta mà ngươi lại cản trở ta để làm chi? Hừ, ngươi đã yêu y rồi phải không, chả lẽ...?
Nghĩ tới đó, y cảm thấy mình không nên nghĩ thêm nữa, tuy vậy trong lúc tức giận mặt vẫn nổi cả ghen tương nữa... Y không thèm đếm xỉa đến Triệu Thiếu Vân liền quay người lại nhìn Lôi Vân. Y thấy chàng cũng đã quay người lại, hai mắt lộ hung quang, miệng mấp máy như muốn kêu gào, nhưng sự thục tiếng nói của chàng thốt ra lại rất khẽ như tiếng nói thầm vậy :
- Qua Thanh ngươi muốn chạy phải không? Cuốn sách da người là vật của ta, ngươi phải trả lại tạ..ngươi phải trả lại tạ..
Thấy thế, Qua Thanh càng hãi sợ thêm và y lại nghe thấy Lôi Vân với giọng van lơn nói tiếp :
- Qua Thanh, ta khuyên ngươi nên trả lại ta cuốn sách ấy đị.. Ta vốn dĩ là người lương thiên, ngươi đừng có chọc tức ta. Những ngày trước đây ta đã làm những việc trái lương tâm rồi, bây giờ ta không muốn làm những việc ấy nữa.
Bằng không, ta sẽ có lỗi với ân sư và Lục lão tiền bối...
Chàng vừa nói vừa từ từ tiến tới gần Qua Thanh, nhưng sự thực tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được.
Qua Thanh hoảng sợ đến sờn lòng rợn tóc gáy, nên y lại càng muốn đào tẩu thêm. Y vội nhún chân, như một con chim ưng tung mình nhảy lên trên cao.
Ngờ đâu, Triệu Thiếu Vân cũng uốn lưng một cái, đã nhảy lên ngăn

cản luôn, mặt nàng lộ vẻ rầu rĩ và u uất, thở dài nói :
- Qua đại ca trả cuốn sách ấy lại cho Vân đại ca đi. Vân đại ca vừa mới hướng thiện, tâm tình vừa được thảnh thơi chút ít, đại ca không nên khiêu khích anh ấy...
Lời nói của nàng tuy rất khẽ, nhưng vì lúc này nàng ở cách Qua Thanh rất gần, Qua Thanh chỉ cảm thấy mặt nàng đẹp như hoa nở, hơi thở ra như hoa lan.
Chỉ trong nháy mắt, lửa ghen đã nổi lên đùng đùng :
- Một thiếu nữ xinh đẹp như thế này, tại sao ta lại để cho tiểu tử được hưởng thụ?
Nghĩ tới đó, Qua Thanh đã lộ vẻ lạnh lùng cười khẩy hỏi Triệu Thiếu Vân rằng :
- Vân muội định cản trở ngu huynh phải không?
Nói xong, y giơ cánh tay phải lên định thúc mạnh vào ngực Triệu Thiếu Vân.
- Không được cử động !
Lôi Vân đột nhiên quát lớn một tiếng và đã ra tay nhanh như điện chớp nhảy xổ lại tấn công Qua Thanh ngay.
Qua Thanh rùng mình kinh hãi vội thâu chưởng lại và nhảy lui về phía sau ngay.
Lôi Vân cười ha hả, chìa năm ngón tay ra phẩy chéo một thế. Qua Thanh đã thấy cổ tay phải tê và cả cánh tay không sao cử động được nữa. Y hơi định thần lại, đã thấy mặt Lôi Vân lộ sát khí, và tay của chàng ta đã nắm chặc lấy mạch môn ở cổ tay phải của mình, như vậy y không hoảng sợ đến mất hết hồn vía sao được? Nên y vội kêu la :
- Lôi thiếu hiệp buông tay, mau buông tay tôi rạ..
Lôi Vân cười khẩy một tiếng, lại nhấn thêm ba thành kình lực, khẽ bóp một cái, miệng thì quát hỏi tiếp :
- Ngươi có chịu trả lại ta cuốn sách ấy không?
Qua Thanh cả kinh, nhưng cổ tay đau nhức vô cùng, vừa kêu “ối chà” vừa la lớn :
- Thiếu hiệp hãy buông tay ra, buông tay ra trước, tôi sẽ trả lại thiếu hiệp ngay.
Lôi Vân cười khì buông tay ra, nhưng bỗng chàng tự Oán than và thở dài nói :
- Qua thiếu hiệp, nói thực ra thì tại hạ không muốn đả thương thiếu hiệp đâu.
Sư phụ của thiếu hiệp đã giúp tại hạ rất nhiều, ông ta đã cho biết nguyên nhân về cái chết của tổ phụ tại hạ. Hà...Nếu không có lệnh

sư, đến giờ tại hạ vẫn không sao tìm thấy được kẻ thù...Hà, thiếu hiệp không biết đấy thôi, cuốn bí kíp da người này có liên can rất mật thiết với tại hạ, vì nó mà tại hạ đã bị sư phụ hiểu lầm, đồng thời cũng được ngôi Minh chủ của võ lâm...
Nghe thấy đối phương nói như vậy, Qua Thanh mắt bỗng sáng ngời bụng bảo dạ rằng :
- Theo y nói nếu có cuốn sách da người này là có thể làm được lục lâm Minh chủ của thiên hạ hay sao?
Triệu Thiếu Vân thấy vậy mới khoan tâm cười vẻ rất tự nhiên, thủng thẳng đi tới cạnh Lôi Vân và hớn hở đỡ lời :
- Vân đại ca, tiểu muội biết Qua đại ca là đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng.
Anh ấy là người tốt, anh ấy đã bằng lòng trả cho đại ca rồi, thì đại ca đừng làm khó dễ anh ấy nữa.
Lôi Vân thấy Triệu Thiếu Vân nói như vậy rất cảm động, đưa mắt liếc nhìn nàng một cái.
Qua Thanh thấy hai người âu yếm với nhau như thế, trong lòng đang sợ hãi bỗng nổi khùng lên ngay, lửa ghen che lấm cả hai mắt, mặt liền lộ sát khí, hậm hực liếc nhìn Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân một cái.
Y liền lui về phía sau hai bước, trong lòng không muốn trao trả lại cuốn bí kíp da người chút nào. Nhưng tình thế không cho phép y, nên nhất thời y không sao nghĩ ra được cách kìm chế Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân. Y lại tiếp tục lùi về phía sau hai bước nữa.
Lôi Vân cũng thủng thẳng tiến lên vừa cười vừa nói :
- Qua thiếu hiệp, mau đưa cuốn sách da người ra đây...
Chàng đã phát giác thái độ và vẻ mặt của Qua Thanh khác thường. Đồng thời, chàng cũng biết rõ tâm sự của Qua Thanh rồi, nhưng chàng không muốn dùng võ lực bắt buộc y phải trao trả cuốn sách, nên chàng mới tươi cười nói như thế.
Triệu Thiếu Vân cũng tủm tỉm cười và xen lời nói :
- Vân đại ca, không nên nóng lòng như thế, thể nào Qua đại ca cũng trả lại cuốn sách ấy.
Lôi Vân rất cảm động, đền đáp lại nàng bằng một nụ cười, nhưng mặt chàng bỗng nghiêm nghị hẳn và người đã nhanh như điện chớp tiến lên hai bước. Thì ra, chàng đã thấy Qua Thanh bỗng lui về phía sau rất nhanh.
Qua Thanh bỗng cất tiếng cười thực lớn và ngừng chân lại nói :
- Lôi Vân, bạn đa tâm thực, chả lẽ lời nói của Qua Thanh này lại là dối trá hay sao? Mỗ đã bảo trả thì thể nào cũng trả cho bạn.
Vừa nói y vừa đưa mắt liếc nhìn bốn chung quanh, thấy mình đang

đứng ở dưới một cây cổ thụ và y lại phát giác trên cây có một cái bóng đen thực lớn, nhưng y vẫn không nói năng gì hết, chỉ cất tiếng cười rất kỳ lạ thôi.
Lôi Vân không hiểu tại sao Qua Thanh lại cất tiếng cười kỳ lạ như vậy, liền nổi giận hỏi :
- Bạn cười gì thế?
- Người ta cười việc gì đến bạn mà bạn hỏi? Hà hà, mỗ cảm thấy có việc khiến mỗ tức cười, thì mỗ cười đấy thôi...
Qua Thanh lộ vẻ khinh miệt, máy môi nói tiếp :
- Họ Lôi kia, ta nói thực cho ngươi biết, có việc đáng để cho ta cười thì ta cười đấy. Ngươi biết chưa?
Lôi Vân càng tức giận thêm, nhưng chàng là người rất thông minh, biết ngay Qua Thanh nói đi nói lại như vậy thể nào cũng có nguyên nhân và mục đích gì?
Qúy vị nên rõ, Qua Thanh là người vừa thông minh vừa giảo hoạt. Khi y phát hiện trên cây có người, y đã nghĩ ngay ra được một kế, vì y đoán chắc người ẩn núp trên cây ắt không phải là kẻ vô danh. Bằng không tại sao mình với Triệu Thiếu Vân và đến cả Lôi Vân lại không biết? Hơn nữa, tình hình hiện thời, đối phương ở trong bóng tối mà mình thì ở ngoài sáng, nên y tính lợi dụng người ở trên cây để thoát thân.
Kế của y là làm thế nào để cho người trên cây không biết được mình đã phát giác y cho nên y mới cất tiếng cười kỳ lạ như vậy. Y nhận thấy cười như thế, người trên cây thể nào cũng yên trí là mình chưa phát giác y.
Qua Thanh đoán không sai chút nào. Cổ Thất Đình núp ở trên cây thoạt tiên thấy y đưa mắt nhìn lên trên thì đoán chắc y đã phát giác mình ẩn núp ở trên cây rồi, nên Cổ Thất Đình rất kinh hoảng chưa nghĩ ra được cách đối phó thì lại thấy Qua Thanh nói sang chuyện khác, y mới yên tâm.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 26
TÌNH Ý THÂN THIẾT

Lôi Vân thấy Qua Thanh nói bâng quơ như vậy, không sao nén được lử giận, đột nhiên thét lớn một tiếng nhảy xổ lại ngay. Nhưng chàng

vừa nhún vai một cái, đã thấy Qua Thanh cười ha hả và bỗng tung mình nhảy lên trên cao hơn ba trượng.
Qua Thanh ra tay nhanh như chớp, tay trái của y vịn vào một cành cây, còn tay phải thì chìa nhắm yếu huyệt của người núp ở trên cây điểm luôn.
Bị Qua Thanh xuất kỳ bất ý ra tay tấn công một thế như vậy, Cổ Thất Đình cả kinh vội né người né tránh. Nhưng y tránh sang bên thì chân đã dẫm hụt lại càng kinh hoảng thêm. Trong lúc sợ hãi, chân khí không sao nghênh tụ được, nên người của y đã nhanh như một tảng đá rớt thẳng xuống bên dưới ngay.
Lôi Vân thấy Qua Thanh nhảy lên trên cây, liền cả giận cũng phi thân nhảy lên theo. Ngờ đâu người chàng vừa nhảy lên không đầy hai trượng, thì đã thấy một bóng đen ở trên nhảy xuống. Chàng vội chập hai tay lại tấn công luôn một thế rất mạnh.
Vì chàng đang tức giận Qua Thanh dùng xảo kế để tẩu thoát, nhưng chàng không hiểu tại sao Qua Thanh đã nhảy lên trên cành cây, mà lại rớt xuống nhanh như thế.
Bùng !....
Cái bóng xám đã bị chưởng của chàng đánh bắn ra ngoài xa ba trượng.
Trên ngọn cây bỗng có tiếng cười như điên như khùng vọng xuống.
Lôi Vân kinh hoảng vô cùng, chàng vội ngửng đầu lên nhìn, đã thấy cái bóng người nhanh như điện chớp chạy thẳng về phía Đông.
Tiếng cười của người ấy làm cho chàng tức lộn ruột và càng đi càng xa.
Lôi Vân vội phi thân lên trên ngọn cây, đã thấy Qua Thanh lướt đi ra ngoài xa hơn mười trượng rồi.
Lôi Vân cả giận, nhứt thời quên mình đang đứng ở trên cành cây mềm yếu, vì vậy chàng tức giận vừa dậm chân một cái, đã nghe thấy kêu “lách cách”, cành cây gẫy ra làm đôi, chàng cũng như một khúc gỗ rớt ngay xuống bên dưới.
Lôi Vân càng giận khôn tả. Chàng vội giở thế Vân Lý Xảo Phiên, người chàng đã nhẹ nhàng hạ chân xuống mặt đất. Không vì thế mà chàng nguôi cơn giận, trái lại càng tức giận thêm, nghiến răng mím môi quát lớn :
- Hừ, dù ngươi có chạy đến chân trời góc biển, ta cũng phải đuổi kịp người mới được...
Chàng vừa nói vừa định phi thân đuổi theo ngay, thì bỗng thấy Triệu Thiếu Vân kêu “ủa” và nói :
- Đây chẳng phải...

Lôi Vân vội đưa mắt nhìn Cổ Thất Đình bị mình dùng chưởng đánh rớt xuống, nhứt thời lửa giận của chàng lại dồn cả vào đầu của y.
Tiếng cười của Qua Thanh càng lúc càng nhỏ dần, nhưng Lôi Vân không nghĩ tới tên xỏ lá ba que ấy nữa, mà chàng chỉ chăm chú nhìn vào Cổ Thất Đình, mặt lộ sát khí ngay. Chàng cười khẩy một tiếng và từ từ tiến tới trước mặt Cổ Thất Đình.
Chàng đột nhiên cảm thấy thất vọng và nghĩ bụng :
- Nếu y tỉnh táo có phải là hay biết bao không?
Thì ra, Cổ Thất Đình bị chàng tấn công chưởng đó, đã bị chết giấùc từ lâu rồi.
Lôi Vân không nghĩ ngợi gì hết, liền rút trường kiếm ra, mắt chàng ứa lệ ra theo.
Triệu Thiếu Vân thấy thế rất ngạc nhiên, vội giơ tay lên rờ ngực rồi nóng lòng kêu gọi :
- Vân đại ca !
Lôi Vân liền ngừng chân lại ngay, quay đầu hỏi :
- Thiếu Vân, Em có biết y không?
Triệu Thiếu Vân ngạc nhiên đáp :
- Em không biết, nhưng trông y có vẻ quen thuộc lắm !
Lôi Vân lại nói tiếp :
- Hiền muội thử nghĩ kỷ xem, có nhớ ra được đã gặp y ở đâu không?
Triệu Thiếu Vân ngẫm nghĩ giây lát, rồi bỗng thất kinh la lớn :
- À, em nhớ ra rồi !
Mặt của Lôi Vân đang tủm tỉm cười, và bỗng nhiên chàng cương quyết hẳn nghĩ thầm :
- Nếu quả thực lần nọ Thiếu Vân đuổi theo Xích Mi Ma Quân mà đã gặp y rồi thì ta giết y ngay..
Nghĩ tới đó, chàng liền hỏi :
- Thiếu Vân, muội nói đi? Việc gì thế?
Triệu Thiếu Vân đáp :
- Hôm nọ, khi tiểu muội đuổi theo người một mắt mặc áo bào xanh. Tới lúc đuổi kịp thì ông già hai mắt đều sáng như thường và chính là y đấy.
Nàng chưa nói dứt, Lôi Vân đã tiến tới trước mặt Cổ Thất Đình ngay. Chàng vừa giơ trường kiếm lên đã thấy đầu vai của mình có một bàn tay mềm mại đè lên. Chàng vội quay đầu lại nhìn, mới hay là Triệu Thiếu Vân. Nàng liền hỏi :
- Vân đại ca làm gì thế?
Chàng thấy Triệu Thiếu Vân lúc nào cũng quan tâm đến mình, cảm động vô cùng, ứa nước mắt ra, nhưng thoáng cái thôi, máu trong

người lại sôi sùng sục ngay, với giọng bi đát đáp :
- Thiếu Vân, Y là Hàn Thiên Cô Tú...
Mới nói được một câu, nước mắt đã nhỏ ròng xuống như mưa luôn.
Triệu Thiếu Vân thấy thái độ của chàng như vậy, liền gượng cười nói :
- Vân đại ca, em biết rồi, em biết rõ tâm ý của đại ca rồi !
Chàng cảm động thêm, và nhận thấy trên đời này ngoài mặt lạnh lùng mà mình đã gặp từ trước đến nay, lại còn một mặt ấm cúng nữa. Chàng liền hỏi ý kiến Triệu Thiếu Vân :
- Vân muội, ngu huynh có nên giết chết y không? Y đã giả mạo sư phụ ngu huynh, lại còn mượn tay của ân sư đả thương ngu huynh nửa... Không ngờ, bây giờ y lại còn giả mạo Tam Tuyệt Nhị Quân...những hạng người như thế này để cho y sống ở trên đời thực vô ích...
Vừa nói tới đó, bỗng trông thấy tray của Cổ Thất Đình đang cầm một cái gậy trúc hình như một cái sáo, Lôi Vân tiến tới gần xem, mới hay chính là Trường Địch Lệnh của Xích Mi Môn.
Thấy cái sáo ấy, chàng càng tức giận thêm. Triệu Thiếu Vân bỗng nghĩ ra được một kế, liền đỡ lời :
- Vân đại ca, tội của y làm đáng chết thực, nhưng...
Không đợi chờ nàng nói xong, Lôi Vân đã đột nhiên giơ cánh tay trái ra, cúi người xuống, khẽ vỗ vào Thiên Linh huyệt ở trên đầu Cổ Thất Đình một cái.
Triệu Thiếu Vân thấy thế cả kinh, chưa kịp nói xong chữ “nhưng” đã vội la lên một tiếng, nhưng tay của Lôi Vân quá nhanh, chàng đã đứng thẳng dậy rồi.
Lôi Vân đưa mắt liếc nhìn, thấy Triệu Thiếu Vân mặt lộ vẻ kinh hoảng, chàng cũng phải mủi lòng vội an ủi nàng :
- Thiếu Vân đừng có lo âu, ngu huynh gọi y thức tỉnh đấy thôi, chứ có làm gì y đâu?
Triệu Thiếu Vân mới bật cười, bụng bảo dạ rằng :
- Vân đại ca là người trẻ tuổi rất có tương lai, đã phong lưu anh tuấn lại thêm tính nết lương thiện. Bây giờ, anh ấy đang gánh vác một nhiệm vụ rất trọng đại, người khác không sao làm nổi. Bề ngoài thì chàng lãnh đạo Thiên Hạ Lục Lâm, nhưng bên trong lại cố dẫn đạo bọn ma quỷ chuyên môn giết hại người cải tà quy chính, và ngăn cản những hành vi tàn ác tác quái của chúng...
Lôi Vân bỗng thấy nàng nhắm nghiền hai mắt lại, mặt lộ vẻ tươi cười, ngạc nhiên vô cùng, chàng liền khẽ ho một tiếng để nàng mở mắt ra.
Lúc ấy, Cổ Thất Đình đang mê man bất tỉnh, bỗng cảm thấy cổ họng

nóng hổi, không sao nhịn được, liền ho luôn mấy tiếng, đồng thời y khạc ra một cục đờm, rồi y mới lai tỉnh.
Lôi Vân trông thấy Cổ Thất Đình đã lai tỉnh, liền quát hỏi :
- Cổ Thất Đình, ngươi muốn sống hay muốn chết?
Đồng thời, chàng giơ trường kiếm lên định đâm.
Cổ Thất Đình thấy vậy hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, run lẫy bẫy, và chân tay yếu ớt không sao đứng dậy được, nhưng y vẫn nghe thấy tiếng hỏi của Lôi Vân, nên y vội đáp :
- Tất nhiên, lão...à, tôi muốn sống chứ?
Lôi Vân cố nén lửa giận, bình tĩnh hỏi tiếp :
- Nếu ngươi muốn sống, mau nói rõ lai lịch của cái mặt nạ da người cho ta hay !
Cổ Thất Đình thấy chàng hỏi về vấn đề đó, y hoảng sợ đến sờn lòng rợn tóc gáy. Vì y không ngờ Lôi Vân lại biết rõ như thế, nên nhất thời không biết trả lời như thế nào cho phải?
Lôi Vân cười khẩy một tiếng, nói :
- Nếu ngươi nói dối nửa lời, ta sẽ giết ngươi ngay tại chỗ !
Nghe thấy chàng nói như thế, mặt y lại càng lộ vẻ kinh hoảng thêm, nhưng y vẫn còn nuôi một chút hy vọng, nên y ngấm ngầm vận khí thử xem. Y thấy chân tay mình như mềm nhủn, không sao vận sức lên được, sắc mặt của y càng nhợt nhạt thêm ra. Thì ra chưởng của Lôi Vân vừa rồi đã đánh nát ngũ tạng của y, khí huyết ở trong người không sao lưu thông được, nên lúc này Lôi Vân có đâm kiếm vào người, có lẽ y cũng không còn hơi sức đâu mà phản kháng.
Trong lúc kinh hãi, Cổ Thất Đình bỗng nãy nở một chút hy vọng, với giọng run run hỏi :
- Có phải thiếu hiệp nói, nếu câu hỏi nào của thiếu hiệp tôi cũng thành thật trả lời, thiếu hiệp tha chết cho phải không?
Lôi Vân không ngờ Cổ Thất Đình lại hỏi mình những vấn đề đó, đồng thời chàng lại khinh thị con người của kẻ thù ấy, nên chàng nghĩ bụng :
- Để cho y sống ở trên đời, trước sau y cũng sẽ hại người...
Tuy chàng nghĩ như thế, nhưng mồm vẫn trả lời :
- Phải, nếu câu nào ngươi cũng thành thật trả lời, ta sẽ tha chết cho. Hừ ! Nếu câu nào nói sai, thì đừng có trách ta độc ác.
Cổ Thất Đình nghe nói rùng mình mấy cái, nhưng gượng trấn tỉnh mà nói :
- Thiếu hiệp bắt đầu hỏi đi !
Lôi Vân đột nhiên lấy cái mặt nạ Vân Thái Thư Sinh mà chàng đã giật được của Phong Tề Giao ra, rồi hỏi :

- Mặt nạ này do ai chế ra? Có tất cả mấy cái?
Chàng vừa nói vừa dí mũi kiếm vào yết hầu của Cổ Thất Đình mà nói tiếp :
- Nếu ngươi không nói thật, tuy nhất thời ta chưa biết rõ thực hư ra sao, để cho ngươi thoát thân, nhưng ta sẽ ra lệnh bí mật của Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ cho các anh hùng hào kiệt của các Đường giết ngươi sau cũng chưa muộn.
Thấy chàng nói như thế, Cổ Thất Đình đâu còn dám nói dối, không những y nói thật, đồng thời y còn lấy bốn cái mặt nạ da người ra đưa cho chàng.
Trong đầu óc nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng Lôi Vân vẫn cứ liếc nhìn Triệu Thiếu Vân đứng cạnh đó luôn luôn, thấy nàng hớn hở tươi cười. Muốn lấy lòng nàng, chàng định tha chết cho Cổ Thất Đình thật, nhưng chàng nghĩ lại, nếu tha cho tên ác ma này y sẽ không biết còn làm nên bao nhiêu trò gì nữa, vì vậy chàng ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói :
- Ngươi đi thôi ! Nhưng...ngươi không thể nào ở lại Trung Nguyên nàn được nữa !
Cổ Thất Đình rất ngạc nhiên, không ngờ Lôi Vân lại tha cho mình một cách dễ dàng như vậy. Y không dám dừng chân, vừa rồi y không sao vận khí được, nhưng lúc này y đã ưỡn ngực đứng dậy, đang định ôm đầu đào tẩu, mới đi được hai bước, y đã nghe thấy Lôi Vân quát bảo :
- Đứng lại !
Cổ Thất Đình hoảng sợ đến hai chân mềm nhủn, y chỉ e Lôi Vân thay lòng đổi dại, nên từ từ quay đầu lại, mặt lộ vẻ rất tang thương, với giọng run run hỏi tiếp :
- Chẳng hay thiếu hiệp còn có việc gì muốn hỏi nữa?
Tuy Lôi Vân rất ghét Cổ Thất Đình, nhưng chàng đã nói tha y rồi, nhất thời không thể hối cải được, nên chàng lạnh lùng dặn bảo :
- Bây giờ, ta tha chết cho ngươi, nhưng ngươi phải về Quan Ngoại ngay. Ta chỉ cho phép ngươi được ở trong Trung Nguyên ba ngày thôi. Ba ngày sau, ta sẽ ra lệnh cho thiên hạ quần hào, hễ gặp ngươi ở trên đất Trung Nguyên, là cứ việc giết chết ngay !
Cổ Thất Đình gật đầu vâng lời và hỏi lại :
- Bây giờ tôi đã có thể đi được chưa?
Trông thấy bộ dạng của Cổ Thất Đình rất đáng ghét, Lôi Vân không sao nén nổi lửa giận, liền quay mặt phất tay một cái.
Cổ Thất Đình như thừa lệnh thánh chỉ, vội ôm đầu chạy nhanh như bay luôn.

Chỉ trong nháy mắt, y đã đi xa liền.
Triệu Thiếu Vân thấy Cổ Thất Đình đã đi khỏi, trong lòng rất khoan khoái và nhẹ nhàng. Lôi Vân cũng cảm thấy những việc đã làm cho mình bức rứt mấy ngày qua hầu như đã hết sạch, nên chàng nghĩ bụng :
- Nếu quả thực Cổ Thất Đình trở về Quan Ngoại quy ẩn, không tái xuất hiện Trung Nguyên, không làm hại người nữa, thì việc làm của ta hôm nay có thể nói là hoàn toàn đúng.
Nghĩ đoạn, chàng liền đem ý nghĩ đó nói cho Triệu Thiếu Vân hay.
Triệu Thiếu Vân rất cảm động vừa cười vừa đáp :
- Đại ca làm như vậy rất phải. Có nhiều việc không nhất định phải dùng võ lực hay tàn sát mới giải quyết được !
Lôi Vân cảm thấy khoan khoái vô cùng, vẻ mặt hớn hở, nhưng chàng bỗng nghĩ đến một việc, mặt liền đỏ bừng ngay. Chàng gượng cười một tiếng rồi khẽ thở dài, và tự nhủ rằng :
- Ta không nên có ý nghĩ này... Tuy bây giờ ta đã được sư phụ lượng thứ cho, nhưng dù sao ta vẫn làm chúa một lũ ma, ta không thể nào để cho Thiếu Vân đi theo ta mãi mãi như thế được.
Triệu Thiếu Vân thấy thái độ của chàng đột nhiên thay đổi, và lại thở dài như thế, nàng cả kinh vội hỏi :
- Đại ca làm sao thế?
Lôi Vân rầu rĩ lắc đầu, rồi chàng ngửng mặt lên nhìn Triệu Thiếu Vân, thấy nàng tỏ vẻ lo âu, chàng không nhẫn tâm suýt tý nữa thì đem tâm sự của mình ra nói cho nàng hay. Nhưng chàng nghĩ đến việc của mình cần phải làm, chàng đành phải nhịn mà chỉ gượng cười một tiếng thôi.
Triệu Thiếu Vân thấy chàng mãi không chịu nói, liền bảo chàng rằng :
- Chúng ta đi thôi ! Đại ca nên quên hết cả những việc phiền phức đi, và nên nghĩ đến chuyện của chúng tạ..
Nói tới đó, nàng bỗng hổ thẹn, mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, không nói nữa.
Lôi Vân thấy thế, liền nghĩ bụng :
- Quả thật có nàng ở cạnh, ta sung sướng biết bao. Cứ nói chuyện hôm nay chả hạn, ta đã được nàng ảnh hưởng rất nhiều...
Nghĩ đoạn, chàng vội nói :
- Phải ! Chúng ta đi thôi ! Việc của ngu huynh làm, ngu huynh vẫn phải làm nhưng chỉ mong Vân muội đừng có xa ngu huynh...
Nói tới đó, chàng gắng sức mãi mới ấp úng nói tiếp :
- Thiếu Vân có nhận lời ngu huynh không rời khỏi ngu huynh không? Chờ khi nào ngu huynh làm xong việc đáng làm, thì lúc ấy Vân muội

hãy xạ..
Tuy Lôi Vân nói như vậy, nhưng trong lòng thì lại nghĩ :
- Vân muội không bao giờ xa tôi...
Nhưng chàng là một thiếu niên mới ra đời, thì đâu dám nói những lời đó !
Chờ Lôi Vân nói xong, Triệu Thiếu Vân đã hổ thẹn đến mặt đỏ bừng vội cúi đầu xuống...nhưng chỉ thoáng cái thôi, nàng đã cương quyết ngửng đầu lên khẽ đáp :
- Vân đại cạ..đừng có nghĩ vớ nghĩ vẫn như thế...Bây giờ, em không rời khỏi anh, dù anh làm xong công việc, em cũng không rời khỏi anh đâu !
Lôi Vân nghe thấy nàng nói như vậy, mừng rỡ như điên như khùng, không sao nhịn được, vội ôm nàng vào lòng, và rất cảm động khẽ gọi :
- Vân muội...Vân muội...
Triệu Thiếu Vân tựa đầu vào lòng chàng, nhắm nghiền hai mắt lại, để hưởng thụ giờ phút sung sướng ấy...
Một lát sau, Lôi Vân khẽ đẩy nàng ra, mỉm cười nói :
- Chúng ta lên đường thôi !
Triệu Thiếu Vân gật đầu vâng lời. Thế là hai người đi sát cánh nhau, tiến thẳng về con đường phía trước.
Đang đi, Lôi Vân bỗng nói :
- Ngu huynh hiểu rồi...
Triệu Thiếu Vân ngạc nhiên hỏi :
- Đại ca hiểu cái gì?
Lôi Vân mỉm cười đáp :
- Ngu huynh đã hiểu tại sao người ta gọi em là Song Tuyệt Nữ. Hừ, đáng lẽ phải gọi em là Tam Tuyệt Nữ mới đúng.
- Tại sao lại gọi em như thế?
- Có lẽ người ta bảo em Mặt đẹp tuyệt và Võ nghệ cao tuyệt, nên mới gọi em Song Tuyệt Nữ, nhưng ngu huynh lại gả thêm cho em một tuyệt nữa là Nhu mì tuyệt.. Hai người đang chuyện trò vui vẻ với nhau, đằng xa bỗng có tiếng vó ngựa vọng tới, Lôi Vân cả kinh vội nói :
- Có người tới đấy. Chúng ta thử tiến lên xem là ai?
Chàng vừa nói xong, liền phi thân vào trong khu rừng rậm ở chỗ cách đường cái quan chừng ba trượng. Triệu Thiếu Vân cũng vội rảo bước theo sau chàng ngay.
Khi vào tới trong rừng cây, Lôi Vân đưa mắt nhìn, thấy rừng này rất nhỏ, chỉ vuông rộng chừng hơn hai mươi trượng thôi. Chàng chưa

kịp nhìn kỷ, thì bỗng nghe thấy ngoài rừng có tiếng vó ngựa kêu nhộn nhịp, tiếng bánh xe chuyển động rất ồn ào. Chàng cả kinh vội đưa mắt nhìn về phía đó, mới hay phía đầu rừng bên kia có một chiếc xe ngựa rất xa hoa, đang đậu ở đó. Hai bên càng xe có hai đại hán đeo kiếm cởi ở trên hai con ngựa.
Đột nhiên, hai đại hán giơ roi lên quất mạnh một cái, hai con ngựa đã chạy nhanh như bay tiến thẳng vào trong rừng ngay. Khi xe đó vừa chạy tới trước mặt Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân thì hai đại hán đó bỗng gò cương lại, hai con ngựa liền đứng chồm lêen và hai đại hán đã nhẹ nhảy xuống đất luôn.
Lôi Vân thấy thế kinh hãi thầm và nghĩ bụng :
- Hình như chúng định tới kiếm ta !
Chàng lại thấy hai đại hán có thân hình rất lực lưỡng, vẻ mặt lạnh lùng, lộ sát khí đi sát cánh nhau tới chỗ chàng với Triệu Thiếu Vân đang đứng.
Chàng rất ngạc nhiên và nghĩ tiếp :
- Hai người này có việc gì mà sao mặt chúng lại lộ sát khí như vậy?
Chàng vừa nghĩ tới đó thì đã nghe thấy đại hán đi bên trái quát lớn một tiếng và tốc độ đi của y bỗng nhanh hơn trước, miệng thì quát bảo chàng với Triệu Thiếu Vân rằng :
- Tiểu tử có mau tránh sang bên không?
Lôi Vân cả giận hỏi :
- Ngươi nói với ai thế?
Hai đại hán kia đã thét lớn một tiếng và cùng nhảy tại tấn công chàng với Triệu Thiếu Vân luôn, mồm chúng còn nói tiếp :
- Tiểu tử giỏi thực, đại gia có lòng tốt bảo các ngươi tránh sang một bên để nhường lối đi, các ngươi lại không chịu nghe lời phải không?
Chúng vừa nói vừa múa chưởng nhằm bụng dưới chàng với Triệu Thiếu Vân tấn công tới tấp.
Lôi Vân vội lui về phía sau tránh né, trong lòng rất ngạc nhiên nghĩ bụng :
- Lạ thực ! Hai người này không những tính nết bướng bĩnh như nhau, mà thế thức của chúng tấn công cũng giống hệt nhau nốt?
Đại hán nọ thấy chàng tránh được thế công của y có vẻ ngạc nhiên, rồi y bỗng giơ thẳng hai cánh tay ra, mình mẩy cứng đờ mà xông lên tấn công tiếp.
Thấy thế thức của đối phương kỳ lạ như vậy, Lôi Vân cũng phải kinh ngạc vội tránh sang bên phải và đưa mắt nhìn xem Triệu Thiếu Vân có tránh né nổi trên nọ không? Ngờ đâu chàng thấy đại hán tấn công Triệu Thiếu Vân cũng giơ thẳng hai tay ra và mình mẩy cũng cứng

đờ như đại hán này vậy. Chàng càng thắc mắc liền nghĩ tiếp :
- Thế công của chúng đã kỳ lạ và dáng điệu lại giống hệt nhau...
Chàng vừa nghĩ vừa tránh né luôn sáu bảy thế công của đại hán nọ. Đồng thời, chàng cũng phát giác tình thế của Triệu Thiếu Vân với đại hán nọ cũng như mình vậy. Đại hán ấy cũng tấn công nàng sáu bảy thế liên tiếp, thế thức nào cũng rất quái lạ kỳ dị, mà chàng với Triệu Thiếu Vân chưa hề thấy ai có thế công kỳ lạ như thế này bao giờ.
Thấy đối phương cứ tấn công hoài, Lôi Vân đã nổi giận, chàng vừa lui bước vừa quát bảo :
- Ngừng tay lại !
Tiếng quát tháo của chàng rất oai hùng, khiến khu rừng ấy cũng bị trấn động rất mạnh.
Hai đại hán nọ nghe thấy tiếng quát tháo của chàng lớn như thế nên ngẩn người ra, vội ngừng tay lại và cùng lui sang một bên, rồi vẫn đứng sát cánh nhau như lúc đầu vậy. Mặt chúng đều lộ vẻ kinh ngạc, hình như chúng không ngờ chàng lại có tiếng quát tháo lớn đến như thế vậy.
Triệu Thiếu Vân bị đại hán nọ tấn công liên tiếp như vậy đã tức giận, đến nổi cau mày trợn mắt, vội lướt đến cạnh Lôi Vân la lớn :
- Vân đại ca, hỏi thử chúng là nhân vật nơi nào dám xúc phạm đến đại ca như vậy? Ít nhứt cũng phải cho chúng một bài học xứng đáng mới được !
Hai tên đại hán nghe thấy nàng nói như vậy, mặt liền biến sắc. Tên đại hán bên trái đột nhiên tiến lên quát hỏi :
- Con nhãi kia, mi bảo cho ai một bài học hả?
Y vừa nói vừa giơ tay lên rất kiêu ngạo nhằm má trái của Triệu Thiếu Vân tát luôn. Lôi Vân thấy thế không sao nhịn được, đột nhiên chìa năm ngón tay trái ra, giận dữ chộp lấy cổ tay của đại hán nọ.
Đang lúc ấy, đột nhiên ngoài rừng có tiếng tà áo bay phất phới vọng lại. Đại hán nọ hình như đã cảnh giác, đột nhiên rụt tay lại, nên tay của y cũng sắp bị Lôi Vân bắt trúng mới tránh thoát được thế đó.
- Thiên Nhất, Thiên Nhị, hai ngươi có mau ngừng tay lại không?
Lôi Vân bỗng thấy mắt hoa, tai văng vẳng nghe thấy tiếng nói vọng tới và hình như đó là tiếng của một thiếu nữ. Chàng vội thâu tay lại, định thần nhìn kỷ, mới hay đã có một thiếu nữ tuyệt sắc, ăn mặc rất sa hoa đứng ở trước mặt mình rồi.
Thiếu nữ mặt lạnh lùng quắc mắt nhìn hai đại hán giận dữ quát hỏi :
- Thiên Nhất, chuyện gì thế?
Lôi Vân ngạc nhiên nghĩ bụng :
- Ở đâu ra cái tên Thiên Nhất thế này? Trong Bách Gia Kinh làm gì

có họ Thiên Nhất? Nếu bảo là tên tuổi thì lại càng không hợp lý.
Chàng thấy đại hán đứng bên trái vội cung kính khoanh tay đứng sang một bên, mặt lộ vẻ sợ hãi, ấp úng hỏi :
- Tiểu thự..đã xuống xe đấy à?
Vừa nói tới đó, mặt y lại càng tái mét và sợ hãi thêm. Đồng thời, y quay người lại nói tiếp :
- Phu nhân...cũng xuống xe đấy à?
Lôi Vân rất hoài nghi, vội quay đầu lại nhìn, thì đã thấy cạnh mình có một người đàn bà trung niên, ăn mặc cũng giống như thiếu nữ kia vậy.
Triệu Thiếu Vân thấy những chuyện kỳ lạ ấy, nàng hình như cảm thấy rất hứng thú, vội tiến tới phía sau Lôi Vân kéo tay áo của chàng một cái và khẽ nói :
- Lôi đại ca, có lẽ chủ nhân của hai tên nô tài kia đã tới. Đại ca cứ nói cho chủ nhân của chúng biết chúng đã vô lễ với chúng ta, để chủ nhân chúng khiển trách chúng một phen.
Hai đại hán nghe thấy nàng nói như vậy đều cả giận, liền trợn trừng mắt lên nhìn nàng, nhưng chỉ thoáng cái chúng lại lộ vẻ dám giận mà không dám nói, sợ sệt đưa mắt liếc nhình thiếu phụ trung niên đang đứng cạnh Lôi Vân một cái, rồi cúi gầm mặt xuống.
Thiếu phụ trung niên kia đưa mắt nhìn Triệu Thiếu Vân, cười vẻ rất nhu mì và xen lời nói :
- Cô nương này nói rất phải, hai tên nô tài này vô lễ thực, để tôi dạy bảo chúng một phen.
Nói tới đó, sắc mặt của bà ta bỗng biến đổi hẳn, tỏ vẻ lạnh lùng liếc nhìn hai đại hán kia, rồi lạnh lùng nói :
- Thiên Nhị ! Hãy dắt chiếc xe vào đây đã !
Đại hán tên là Thiên Nhị vội vâng lời, mặt càng hãi sợ thêm, đi nhanh như điện chớp, chạy ngay ra ngoài rừng.
Thiếu phụ trung niên đưa mắt nhìn Thiên Nhị ra khỏi khu rừng đó, rồi mới quay lại nhìn Lôi Vân tủm tỉm cười, đang định lên tiếng hỏi chuyện, thì Lôi Vân bỗng phát giác phía sau có tiếng kêu gọi rất vội vàng. Chàng vội quay người lại nhìn, thấy một cái bóng trắng lướt tới trước mặt chàng rất nhanh, rồi quỳ phục ngay xuống đất dưới chân chàng.
Lôi Vân trợn mắt lên nhìn kỷ, mới hay đại hán áo trắng đang quỳ phục dưới chân mình là một người môn hạ của Vân Thái Môn. Đại hán ấy rất lo âu nói :
- Thưa Minh chủ...
Y chưa nói dứt, thì thiếu phụ trung niên đứng cạnh Lôi Vân mặt đã

biến sắc và đột nhiên giơ cánh tay phải lên nhanh nhẹn điểm ngay vào yếu huyệt ở phía sau lưng chàng.
Tình hình ấy chỉ trừ Lôi Vân ra, còn thì ai nấy có mặt tại đó đều trông thấy rõ hết.
Triệu Thiếu Vân đứng cạnh đó thấy vậy cả kinh, chưa kịp lên tiếng kêu gọi chàng, thì thiếu nữ đứng cạnh đó đã vội kêu gọi trước :
- Mẹ !....
Nàng chưa kêu xong thì Triệu Thiếu Vân đã thất thanh kêu la theo :
- Vân đại ca hãy cẩn thận !....

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 27
THIÊN NAM PHU NHÂN

Lôi Vân đột nhiên nghe thấy tiếng kêu la của hai người. Chàng không hiểu gì cả vội ngửng đầu lên nhìn Triệu Thiếu Vân rồi lại đưa mắt nhìn thiếu nữ tuyệt sắc nọ một cái, rồi ngơ ngác hỏi :
- Có việc gì thế hở Thiếu Vân?
Lúc ấy, Triệu Thiếu Vân hãy còn hoảng sợ, mặt vẫn biến sắc, trống ngực còn đập rất mạnh. Nàng không hiểu tại sao thiếu phụ trung niên ấy lại đột nhiên biến sắc mặt như vậy? Đồng thời lại có võ công mà nàng không thể tưởng tượng được, nhất là nàng thấy bà ta sắp sửa đụng vào lưng Lôi Vân rồi, mà vẫn có thể ung dung thâu lại được. Công lực thâu phát một cách tự nhiên như thế, nếu không có tới ba chục năm hỏa hầu thì không sao làm nổi như vậy.
Điểm ấy vẫn còn chưa thấy được tài ba thực hẳn của thiếu phụ. Lôi Vân là một người có võ công tuyệt cao như thế, mà khi bà ta ra tay sắp điểm trúng vào yếu huyệt ở sau lưng chàng rồi, mà chàng vẫn không hay biết gì cả, như vậy Triệu Thiếu Vân không hoảng sợ sao được?
Thiếu phụ trung niên mà được gọi là phu nhân thâu tay lại xong liền mỉm cười nhìn Triệu Thiếu Vân mà nói tiếp :
- Cô nương hãi sợ lắm phải không? Hừ, đáng lẽ tôi không nên ra tay nhanh như thế, khiến cô nương lại tưởng tôi định giết hại chàng...
Nói xong, bà ta vẫn dùng bàn tay ấy khẽ phất vào sau lưng Lôi Vân một cái, miệng thì lẩm bẩm :
- Từ giờ trở đi, câu em này phải cẩn thận mới được, sau lưng để cho

người ta làm nhơ bẩn...
Bà ta vừa nói vừa tiếp tục phất thêm vào lưng Lôi Vân mấy cái nữa, làm như phủi bụi thực sự cho chàng vậy.
Lôi Vân ngẩn người ra suy nghĩ giây lát, trong lòng rất thắc mắc, liền từ từ quay người lại nhìn thiếu phụ ấy một cái, mặt chàng đã hết hoài nghi ngay. Còn thiếu phụ thì hớn hở tươi cười, hai mắt lộ vẻ rất hiền từ.
Lôi Vân vẫn thắc mắc không hiểu, khẻ lắc đầu mấy cái và nghĩ bụng : "Người hiền lành và tử tế như thế này, thì có khi nào lại ám hại ta?"
Chàng lại quay đầu nhìn đại hán môn hạ của Vân Thái Môn lớn tiếng quát hỏi :
- Có chuyện gì thế? Nói mau đi?
Người nọ nghe lời vội đứng dậy.
Vừa rồi vì trông thấy cử chỉ đáng nghi ngờ của thiếu phụ, nên lần này thấy đại hán nọ đang thưa chuyện với Lôi Vân, Triệu Thiếu Vân đã để ý đến thiếu phụ kia luôn. Nàng thấy mặt bà ta lộ vẻ khác lạ, nhưng chỉ thoáng cái thôi, lại vẫn làm ra vẻ hiền từ và tủm tỉm cười như trước ngay.
Tên môn hạ của Vân Thái Môn cung kính thưa rằng :
- Sáng hôm nay, Thiết Cốt Quài Lão có sai tiểu nhân đi kiếm Minh chủ...bảo tiểu nhân thể nào cũng phải mời Minh chủ trở về núi ngay..
Lôi Vân cố làm ra vẻ oai nghi, lạnh lùng hỏi tiếp :
- Có việc gì không?
Đại hán nọ run lẩy bẩy đáp :
- Sáng sớm ngày hôm nay, đệ tử môn hạ của Xích Mi ở tiền sơn với hậu sơn tìm được mười hai cái xác tất cả, trong đó lại có cả Hà Bắc Nhất Hào, và Nam Cung Song Kiệt...
Lôi Vân nghe tới đó đã hiểu việc gì rồi, vội xua tay một cái và đáp :
- Đủ rồi ! Ngươi về nói lại với Y Đường chủ hay, việc đó ta để cho một mình Y Đường chủ xử lý được rồi.
Đại hán nọ có vẻ bối rối khó xử, ấp úng nói thêm :
- Thưa Minh chủ...Minh chủ chưa biết đấy thôi, những người bị giết chết đêm hồi hôm, đều là Minh chủ của các phương lục lâm. Thể nào cũng phải mời Minh chủ về xem qua một phen...
Lôi Vân đột nhiên quát lớn :
- Ta vừa bảo gì ngươi nghe thấy chưa? Thôi, ngươi mau về trả lời cho Y Đường chủ hay đi?
Tên đại hán ấy lộ vẻ bất đắc dĩ, từ từ quay người đi ra khỏi rừng.
Lôi Vân nhìn theo một hồi, bỗng nghĩ ra một việc gì vội hỏi :
- Ngươi hãy dừng lại đã !

Người nọ vội vâng lời quay trở lại và đứng yên ở một bên để chờ lệnh.
Lôi Vân ngẫm nghĩ giây lát rồi nói :
- Ta đánh rớt cây Trường Địch Lệnh ở trên đường cái quan cách đây chừng hai dặm, ngươi phải tìm cho ra và trao cho Mỹ La Sát Ngô Đình Ngọc tạm giử.
Nói tới đó, chàng phất tay một cái rồi nói tiếp :
- Có thế thôi, ngươi mau đi đi !
Đại hán nọ quay mình định đi, thì thiếu phụ trung niên bỗng lên tiếng :
- Hãy khoan !
Người nọ vội ngừng chân lại, mặt lộ vẻ ngơ ngác, nhưng vì tiếng nói của bà ta hình như chứa đầy ma lực, khiến đại hán nọ không thể nào đi được.
Lôi Vân rất ngạc nhiên, quay người lại hỏi :
- Phu nhân định dặn bảo gì thế?
Trong lúc chàng lên tiếng hỏi, ngẫu nhiên trông thấy tên đại hán gọi là Thiên Nhất đang hậm hực nhìn mình, hình như có thù hằn rất lớn với mình vậy. Chàng rùng mình đến thót một cái, trong lòng hoài nghi khôn tả. Nhưng chàng lại thấy thiếu phụ trung niên thủng thẳng bước lên chưa nói đã cười, vẫn thái độ rất khả ái và nhẹ nhàng đáp :
- Vừa rồi cậu em nói Trường Địch Lệnh ấy có phải là vật của người đứng đầu nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân và là tín phù của Xích Mi Môn...?
Lôi Vân thấy bà ta tươi cười như vậy, nên chàng cũng mỉm cười đáp :
- Chính thế !
Thiếu phụ ấy kêu “ồ” một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp :
- Tôi chỉ nghe lời đồn đại có lệnh ấy thôi, chứ tôi chưa được trông thấy bao giờ. Cậu em có thể sai người lấy và đem tới đây cho tôi xem quạ..?
Lôi Vân thấy bà ta nói như vậy, liền nghĩ bụng :
“ Chả lẽ bà ta có liên can với Trường Địch Lệnh chăng?” Chàng là người nhanh nhẩu, thấy thiếu phụ đối xử với mình rất hòa nhã, nên chàng không muốn trái lệnh mà cười và trả lời rằng :
- Cái gì, chứ việc ấy thì dễ lắm !
Chàng quay đầu lại bảo đại hán kia :
- Ngươi đi kiếm cây Trường Địch Lệnh đem tới đây trao cho ta vậy !
Đại hán áo trắng vâng lệnh đi ngay, giở hết tốc lực khinh công chạy luôn ra ngoài rừng.

Thiên Nhất bỗng tiến lên cung kính chào thiếu phụ nọ và nói :
- Mời phu nhân lên xẹ..công việc ở đây đã có tiểu nhân với Thiên Nhị xử trí sẽ xong xuôi cả...Hừ, võ công của tiểu tử tuy cao thực, nhưng tiểu nhân với Thiên Nhị cũng đủ đối phó y rồi...
Thiếu phụ ấy bỗng trợn trừng đôi mắt lên lườm tên Thiên Nhất một cái, rồi giận dữ quát mắng :
- Câm mồm ! Ngươi với Thiên Nhị mau bước ra đằng xa kia đi !
Lôi Vân thấy thầy trò họ như vậy, trong lòng hoài nghi ngay. Chàng thắc mắc không hiểu, đã bỗng thấy Thiên Nhất với Thiên Nhị hai tên đại hán ấy đều vâng lời, chạy luôn ra ngoài rừng ngay. Chàng liền nghĩ bụng :
" Chả lẽ thiếu phụ bảo chúng bước ra đằng xa đi, chúng lại ngoan ngoãn đi ra đằng xa như vậy..." Triệu Thiếu Vân thấy thế cũng ngẩn người ra, nhìn thẳng vào mặt thiếu phụ và nghĩ bụng :
"Với tài ba của bà ta cao siêu như vậy, ắt không phải là người vô danh. Vừa rồi rõ ràng bà ta định hạ độc thủ giết Vân đại ca, sao giờ lại thay đổi tâm tính ngay như thế?" Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân đều nghi ngờ hoài, bỗng thấy thiếu nữ tuyệt đẹp xoay người một cái đã lướt ra ngoài xa ba trượng, rồi giơ tay lên để ở trên trán, ngắm nhìn cảnh ngoài rừng. Nhưng chỉ thoáng cái, nàng lại lướt tới trước mặt thiếu phụ khẽ hỏi :
- Mẹ, có phải chúng ta đã tìm kiếm thấy người mà chúng ta định kiếm?
Giọng nói của nàng nghe rất hay, không khác gì tiếng chim hót vậy, khiến ai nghe thấy cũng đều cảm thấy như đang ở trong cảnh mùa xuân vậy.
Thiếu phụ trung niên thủng thẳng đáp :
- Nam Tây, chuyện này lát nữa con hãy hỏi !
Lúc này, Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân mới biết thiếu nữ ấy tên là Nam Tây, và đều nhận thấy tên đó của nàng ta rất đẹp và rất hợp với bộ mặt của nàng. Hai người lại nghe thấy Nam Tây nói tiếp :
- Mẹ, nếu vậy chúng ta phải báo cho Thiên Tam, Thiên Tứ biết chứ?
Thiếu phụ thủng thẳng gật đầu, vừa cười vừa đáp :
- Cũng được, bây giờ con đi ngay đi !
Thiếu nữ vâng lời, quay người và tung mình nhảy lên một cái, không khác gì một con chim én bay tà tà ra ngoài rừng. Thân pháp của nàng ta không những rất đẹp mà hành động lại không có một tí tiếng kêu nào hết, chỉ thoáng trông cũng đủ biết võ công của thiếu nữ này cao siêu lắm.
Lôi Vân thấy thế kinh hãi nghĩ bụng :

“Hai mẹ con nhà này là ai?...Thiên Nhất với Thiên Nhị lại đại biểu cái gì?...
Tất cả những vấn đề đó cứ quay chong chóng ở trong đầu óc chàng, và lúc ấy khung cảnh ở đó rất yên tỉnh và lạnh lùng.
Từ lúc thiếu nữ tuyệt đẹp đi khỏi, thiếu phụ vẻ mặt vẫn tươi cười như hồi nãy, nhưng chỉ đưa mắt nhìn Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân hai người thôi chứ không nói nữa lời.
Tuy Triệu Thiếu Vân là người rất nhu mì, nhưng nàng theo học Giang Nam Hiệp Cái từ hồi còn nhỏ, nên dù ít dù nhiều nàng cũng nhiễm được đôi chút tính nết của ông ta. Nàng không sao nhịn được, liền tiến lên một bước, vừa cười vừa hỏi :
- Phu nhân có thể cho tôi biết quý danh là gì?...
Thiếu phụ mở miệng để hở một bộ răng rất trắng nõn nà đều đặn, miệng vẫn tủm tỉm cười và khẽ đáp :
- Thiên Nam phu nhân...cái tên này của tôi, người trên giang hồ ít ai biết tới.
Hừ ! Tôi còn có thể nói cho cô nương biết, tôi tên là Thiên Nam phu nhân, nhưng còn họ thật của tôi là Tô, tên là Tây Sang. Con nhỏ vừa đi đó là con gái của tôi tên là Tô Nam Tây.
Triệu Thiếu Vân nghe bà ta nói xong liền cả kinh nghĩ bụng :
“Sao không nghe thấy sư phụ nói tới cái tên Thiên Nam phu nhân này bao giờ?
Nghĩ tới đó, nàng bỗng biến sắc mặt, rồi lẩm bẩm tự nói :
- Thiên Nam, Thiên Nam, ừ, hình như ta đã nghe sư phụ nói đến rồi. Có một môn phái gọi là Thiên Nam Kiếm Môn ở Dự Nam. Nhưng Thiên Nam Kiếm Môn đã mất tích trên giang hồ từ hồi mười năm về trước rồi...
Thiên Nam phu nhân Tô Tây Sang tủm tỉm cười và đỡ lời :
- Cô nương khỏi cần phải nghĩ ngợi nhiều như thế nữa. Để tôi nói cho mà nghe, mười hai vị Thiên Nam Kiếm Khách của Thiên Nam Kiếm Môn đã bị Trường Địch Lệnh giết chết vào hồi mười năm về trước. Bây giờ, tôi là góa, với thân phận vị vong nhân tái xuất hiện giang hồ. Trước hết hãy mời Minh chủ mới của Tam Tuyệt Nhị Quân trao Trường Địch Lệnh ra trước !
Lôi Vân nghe nói tới đó cũng phải kinh hoảng, vì chàng chưa nghe thấy ai nói Thiên Nam Kiếm Môn đã bị tiêu diệt ở trên giang hồ. Nhưng bây giờ chàng nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói như vậy, biết ngay Thiên Nam phu nhân Tô Tây Sang, người có một mặt đẹp như thế này tới đây là muốn kiếm mình.
Lúc ấy, Thiên Nam phu nhân không cười nữa, và cũng không lộ vẻ

giận dữ, chỉ lạnh lùng nói tiếp :
- Mục đích thứ hai của tôi là yêu cầu Lôi Minh chủ giao hung thủ đã chém giết Thiên Nam Kiếm Môn năm xưa ra. Bằng không, Thiên Nam phu nhân tôi sẽ làm như tín phù của Trường Địch Lệnh năm xưa, đi khắp núi Vân Mộng, chém giết người trong Xích Mi Môn, từ trên chí dưới, và giết đúng mười hai người mới thôi.
Lôi Vân nghe thấy bà ta nói như vậy cũng phải sờn lòng. Nhưng chàng cảm thấy lời ăn lẽ nói của Thiên Nam phu nhân rất nhu hòa, riêng có mấy câu nói đó là khiến người ta không rét mà run thôi.
Triệu Thiếu Vân cũng ngẫn người ra. Nàng nghĩ tới võ lâm chưởng cố mười năm trước, Xích Mi Ma Quân cùng đám bộ hạ đi Dự Nam làm tàng, xuất sư vô danh xông thẳng vào Thiên Nam sơn trang, thấy người là giết luôn. Đó là lần đầu tiên Trường Địch Lệnh xuất hiện giang hồ.
Lúc ấy, Xích Mi Môn mới sáng lập. Các người nhận thấy Xích Mi Ma Quân muốn làm như thế để đề gương chỉ cáo Xích Mi Môn đấy thôi. Khi mục đích của Xích Mi Ma Quân đã đạt rồi, tên tuổi của Xích Mi Ma Quân lừng lẫy thiên hạ, bất cứ ai nghe thấy cái tên Trường Địch Lệnh hay nghe thấy tiếng rú của nó cũng khiếp đỡm ngay.
Hôm đó, tất cả Thiên Nam Kiếm Môn đã bị tiêu tán ở trên giang hồ. Từ đó đến nay thấm thoát đã được mười năm trời, người trên giang hồ hầu như đã quên hẳng mất Thiên Nam Kiếm Môn mà trước kia rất có oai quyền ở trong võ lâm rồi!
Nghĩ tới đó, Triệu Thiếu Vân bỗng tủm tỉm cười, tự an ủi và bụng bảo dạ rằng :
“ Sao ta bỗng dưng lại lo âu như thế làm chi? Đáng lẽ Thiên Nam Kiếm Môn tái xuất hiện giang hồ, ta là người trong giới hiệp nghĩa, ta phải nên mừng rỡ mới đúng? Vả lại việc này có liên can gì tới Vân đại ca đâu mà ta phải lo âu?” Lôi Vân đưa mắt nhìn hai tên Thiên Nhất và Thiên Nhị đứng ở ngoài rừng, đứng yên như hai pho tượng đá, không thấy chúng cử động chút nào, chàng cũng phải tỏ lòng kính mến và nghĩ bụng :
“Vị phu nhân này trông nhu mì khả ái như thế mà lại chế phục được những tên đại hán hung hãn thế kia, chắc thể nào bà ta cũng có tài ba hơn người?” Vì Lôi Vân không biết chuyện mười năm trước, mối thù của Thiên Nam Kiếm Môn với Xích Mi Môn như thế nào, hơn nữa sở dĩ chàng được làm Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn hoàn toàn là do sự hiểu lầm mà nên, chứ cứ thật chàng không hiểu tại sao mình lại được lên ngôi Minh chủ lục lâm như vậy?
Chàng không biết thân phận hiện giờ của mình là Minh chủ của năm

môn phái liên minh. Nay Thiên Nam Kiếm Môn tái xuất hiện, định tìm kiếm Xích Mi Môn trả thù, thì lẽ dĩ nhiên phải thông qua chàng trước. Nhưng việc đó không những chàng không biết mà sự thật thì chàng không biết một tí gì, cho nên thái độ của chàng vẫn thản nhiên như thường. Nay chàng nghe Thiên Nam phu nhân nói mục đích của bà ta là muốn được cây Trường Địch Lệnh, chàng nghi ngợi đến mẹ con Thiên Nam phu nhân xong, mới nghĩ tới Trường Địch Lệnh, chàng nghĩ bụng tiếp :

"Bà ta muốn lấy Trường Địch Lệnh, không biết ta có nên đưa cho bà ta không?" Thiên Nam phu nhân thấy Lôi Vân không có vẻ gì sợ hãi, trong lòng rất ngạc nhiên, và nghĩ bụng :

"Thằng nhỏ này tướng mạo phi phàm, không giống những kẻ tà ác xảo quyệt. Tuổi y còn trẻ như thế, sao y lại làm được thủ lãnh của quần ma như vậy?

Và bọn tàn khốc ác độc sao lại chịu nghe lệnh của y, kể cũng quái dị thật..." Nghĩ tới đó, bà ta buột miệng hỏi :

- Lôi thiếu hiệp, chẳng hay thiếu hiệp có nghe thấy tôi nói gì không?

Lôi Vân thấy Thiên Nam phu nhân biết tên họ của mình, chàng không ngạc nhiên chút nào, vì đã có nhiều lần chàng gặp những người lạ mặt, người nào cũng biết chàng họ Lôi. Chàng là người chí tình chí tính, lại cảm thấy giọng nói của Thiên Nam phu nhân bỗng lạnh lùng, nhưng chàng vẫn tươi cười đáp :

- Phu nhân muốn dạy bảo gì, xin cứ nói !

Thiên Nam phu nhân lại ngẩn người ra nói tiếp :

- Được, để tôi lại nói lại một lần nữa cho thiếu hiệp nghe. Mục đích của tôi tới đây có hai điểm :

Điểm thứ nhất là phải tìm cho ra Trường Địch Lệnh đem về Thiên Nam sơn trang, hủy nó trước mộ Thập Nhị Kiếm Khách. Điểm thứ hai là xin Minh chủ trao hung thủ đã sát hại môn phái của chúng tôi năm xưa...

Lôi Vân không biết một tí gì về chuyện đó hết, nên chàng ngơ ngác lắc đầu đáp :

- Xin thứ lỗi, tại hạ không thể nào nghe lời phu nhân được. Vì vụ ân oán giữa Thiên Nam Kiếm Môn với Xích Mi Môn, tại hạ không biết một tí gì...

Nói tới đó, chàng nghĩ bụng :

"Ý của sư phụ muốn ta tiếp tục làm Lục Lâm Minh Chủ để ngăn cản tội ách của bọn ác ma. Nếu ta mất Trường Địch Lệnh thì ta làm sao mà lãnh đạo nổi Xích Mi Môn, một môn phái có thực lực mạnh nhất trong lục lâm..." Thiên Nam phu nhân nghe thấy chàng nói như vậy,

thở dài một tiếng và nghĩ bụng :
“Nếu quả thật y bướng bỉnh như vậy, ta phải dùng võ lực mới được...Hà !
Trông thấy y hiền lành như thế, ta thật không nở hạ thủ...Nhưng ta đã nhẫn nại mười năm rồi, chẳng lẽ lại liễu kết như thế chăng?” Bà ta đang nghĩ ngợi, thì ngoài rừng bỗng có tiếng kêu rú rất quái dị như đoạn như đục vọng tới, khiến ai nghe thấy cũng phải đinh tai nhức óc.
Thiên Nam phu nhân nghe thấy tiếng rú đó, mặt liền biến sắc, đang tỏ vẻ u uất, bỗng thay đổi bằng sát khí đằng đằng.
Sau hai tiếng kêu “soẹt soẹt”, ngoài rừng đã có hai cái thân hình nhanh như điện chớp phi vào. Lôi Vân ngửng đầu nhìn, đã thấy Thiên Nhất và Thiên Nhị mắt lộ hung quang xông tới trước mặt mình. Đồng thời, chàng lại thấy hai tên đó cùng quỳ xuống trước mặt Thiên Nam phu nhân với giọng ai oán nói :
- Thưa phu nhân, chúng tôi không thể nào nhịn được nữa. Xin phu nhân cho phép chúng tôi ra tay !
Lôi Vân cả kinh, trong lòng đang suy nghĩ, thì đại hán áo trắng tay cầm Trường Địch Lệnh đã xuất hiện ở trước mặt chàng. Tiếng kêu rú quái dị cũng vừa ngừng luôn.
Lôi Vân liền tiến tới trước mặt đại hán áo trắng, giơ tay ra đỡ lấy Trường Địch Lệnh, miệng thì lớn tiếng quát bảo :
- Ngươi đi về đi !
Đại hán áo trắng thấy tình thế hơi khác, nhưng y không dám trái lệnh Lôi Vân, từ từ quay người rồi mới chạy thẳng ra ngoài rừng.
Thiên Nam phu nhân khẽ giơ tay lên, thở dài và đáp :
- Hai ngươi có biết không? Hai ngươi đã trái mệnh lệnh của ta rồi. Ta bảo hai ngươi đứng ở ngoài rừng, mà hai ngươi lại tự tiện vào đây. Hà ! Ta thật không muốn khiển trách hai ngươi...điều này cũng không thể trách hai ngươi được. Hai ngươi theo hầu ta mười năm, đến bây giờ tiếng rú quái dị lại xuất hiện ở tai của hai ngươi, mà ta lại ngăn cản hai ngươi...
Nói tới đó, giọng của bà ta đã khàn khàn và vẫn nói tiếp :
- Oan hữa đầu trái hữu chủ. Bây giờ người cầm Trường Địch Lệnh này không phải là người mà ta định tìm kiếm !
Thiên Nhất và Thiên Nhị bỗng đứng dậy, cùng ngửng đầu nhìn Lôi Vân, mắt chúng như nổ lửa, cả hai cùng nghiến răng mím môi, muốn nói lại thôi.
Đã được Giang Nam Hiệp Cái kể cho hay, Triệu Thiếu Vân đã rõ mối oan cừu giữa Thiên Nam Kiếm Môn với Xích Mi Môn. Cho nên đối

với thái độ giận dữ của Thiên Nhất và Thiên Nhị như vậy, nàng không lấy gì làm kinh ngạc hết.
Nàng liền lên tiếng bảo Lôi Vân :
- Vân đại ca, việc của Xích Mi Môn có liên can gì đến đại ca đâu, chúng ta đi thôi !
Vừa nói tới đó, nàng lại phát hiện thái độ của Thiên Nam phu nhân bất thường, lúc thì tươi cười, lúc thì tỏ vẻ lạnh lùng. Nàng chỉ sợ vì thân phận hiện thời của Lôi Vân mà ta giận cá chém thớt, cho nên nàng mới thúc giục chàng đi như thế.
Thiên Nam phu nhân bỗng gượng cười, trố mắt lên nhìn Triệu Thiếu Vân và khẽ nói:
- Cô nương không nên vội đi ngay như thế. Hừ ! Các người hãy còn trẻ quá, có lẽ vẫn chưa biết chuyện này...
Bà ta vừa nói tới đó, đằng xa đã có tiếng thét rất thánh thót vọng tới, một cái bóng mảnh khảnh nhanh như điện chớp, nhẹ như chim én bay, người chưa tới mà tiếng nói đã tới trước :
- Me.....nguy tai...
Thiên Nam phu nhân giật mình, ngửng mặt lên nhìn, thấy con gái cưng của mình Tô Nam Tây đang lo âu đứng ở trước mặt mình. Bà ta vội hỏi :
- Nam Tây, có việc gì thế?
Hơi định thần giây lát, Tô Nam Tây thở hổn hển nói :
- Thiên Tam, Thiên Tứ đang đấu với người, và hình như Thiên Tam đang bị thương nhe.....
Thiên Nam phu nhân nghe nói mặt liền biến sắc, mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn Tô Nam Tây rồi hỏi tiếp :
- Tại sao con không ra tay cứu chúng? Chẳng lẻ địch thủ của chúng lại lợi hại đến nổi mà cả con cũng địch không nổi chăng?
Tô Nam Tây bỗng đưa mắt nhìn Lôi Vân rồi đáp :
- Không phải thế, con sợ y đào tẩu mất...
Nàng vừa nói vừa chỉ tay vào Lôi Vân.
Triệu Thiếu Vân với Lôi Vân thấy nàng ta nói như vậy đều giật mình kinh hãi. Nhất là Lôi Vân mặt lại càng biến sắc, trong lòng tức giận liền quát hỏi :
- Cô nương nói như vậy, quả thực tại hạ không hiểu tý gì cả ! Tại sao tại hạ lại phải đào tẩu?
Thiên Nam phu nhân cũng cảm thấy việc này rất nghiêm trọng, nên bà ta có vẻ ngơ ngác hỏi :
- Nam Tây nói cho mẹ biết đi ! Việc này có liên can gì đến Lôi thiếu hiệp?

Tô Nam Tây bỗng ngượng nghịu, hai má đỏ bừng, ấp úng đáp :
- Ồ...con nói lầm đấy ! Ý của con muốn nói là...thân phận của Lôi thiếu hiệp thực khiến người ta rất khó hiểu...
Không đợi chờ nàng nói dứt, Lôi Vân đã giận dữ xen lời quát lớn :
- Thân phận của tại hạ có liên can gì đến cô nương?
Thiên Nam phu nhân thấy thế trong lòng hơi rùng mình một cái, vội đỡ lời :
- Xin Lôi thiếu hiệp hãy nguôi cơn giận đã, lời nói của tiểu nữ thế nào cũng có nguyên nhân gì, xin thiếu hiệp hãy lắng tai nghe nó nói hết rồi hãy quyết định sau.
Lời nói này của bà ta rất bình tĩnh, chậm chạp và không có một tí gì nẩy lửa hết. Nhưng khi lọt vào tai người khác, thì lại rất sắc bén và lợi hại, khiến người đó thể nào cũng phải rùng mình.
Thì ra lúc ấy, bà ta đang trợn to đôi mắt sáng như điện lên nhìn thẳng vào Lôi Vân.
Thấy thế, Lôi Vân vội quay mặt đi hỏi Tô Nam Tây :
- Cô nương nói đi? Vừa rồi tại sao cô nương lại nói như thế?
Giọng nó của chàng ôn tồn hơn trước nhiều. Tô Nam Tây liền nhìn Thiên Nam phu nhân một cái, rồi mới nói tiếp :
- Vừa rồi tôi đi kiếm Thiên Tam, Thiên Tứ. Vừa ra khỏi khu rừng này, tôi đã rú lên một tiếng để cảnh cáo bọn Thiên Tam rồi. Ngờ đâu ở chỗ đằng xa cách chừng hai dặm, bỗng có tiếng rú kêu cấp bách vọng tới. Tôi đã nhận ra đó là tiếng kêu của Thiên Tam và có vẻ rất khác thường.
Tôi vội giở khinh công ra phi thẳng về phía đó, ngờ đâu khi tầm mắt của tôi vừa trông thấy được Thiên Tam, Thiên Tứ thì tai tôi lại bỗng nghe thấy tiếng kêu la thảm khốc rất khẽ. Tôi giật mình kinh hãi, liền đưa mắt nhìn về phía đó, mới hay Thiên Tam đang kịch chiến với một người trẻ tuổi mặc áo xanh.
Đồng thời, tôi cũng phát giác Thiên Tứ đã rút kiếm ra đứng ở phía sau người thanh niên và cũng đang giở Thiên Nam Tuyệt Kiếm ra tấn công như điên như khùng.
Thấy thế tôi tức giận khôn tả và,...
Nói tới đó, nàng bỗng ngắt lời không nói nữa và đưa mắt nhìn Thiên Nam phu nhân tủm tỉm cười.
Lôi Vân ngạc nhiên vô cùng, đưa mắt nhìn nàng ta, chàng lại rùng mình đến thót một cái. Vì chàng thấy Thiên Nam phu nhân nghe Tô Nam Tây kể câu chuyện ấy, mặt bỗng biến sắc và cười khẩy một tiếng rồi hỏi :
- Có phải con nói Thiên Tứ đã giở Thiên Nam Tuyệt Kiếm...

- Vâng...
Tô Nam Tây gượng cười trả lời và nói tiếp :
- Vì thế con mới tức giận, nhưng con thấy việc này không phải là việc tầm thường. Vì mẹ đã dặn bọn chúng rồi, nếu không gặp môn hạ của Xích Mi hay không đến lúc tối quan trọng, thì không giở Thiên Nam Tuyệt Kiếm ra đấu với người.
Lúc ấy, con suy nghĩ một lát, lòng đoán chắc thiếu niên áo xanh đó thể nào cũng là người Xích Mi Môn. Con vừa nghĩ tới đó, thì Thiên Tam bỗng lui về phía sau, vì y đã trông thấy con, nên chỉ thấy y rất lo âu và nói với con rằng :
- Thưa tiểu thư, tiểu thư làm ơn mời phu nhân tới. Anh em chúng tôi còn có thể đối phó nổi với tên này...có lẻ là Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn...
Con nghe thấy Thiên Tam nói như vậy giật mình kinh hãi, con lại nhớ đến người này, vì vậy con mới vội vàng quay trở về đây...
Lôi Vân nghe nói tới đó tức giận đến trợn ngược đôi lông mày lên, cười khẩy một tiếng rồi nói :
Cảm phiền cô nương đưa tôi tới chỗ đó có được không?...
Chàng vừa nói được một nữa, thì đã thấy mắt hoa và xung quanh đều có những ngón tay nho nhỏ. Đồng thời, bên tai lại có tiếng cười khẩy và tiếng người lạnh lùng nói :
- Lôi thiếu hiệp...tôi đưa thiếu hiệp đi tới đó nhé...
Lôi Vân cả giận, múa tít cây Trường Địch Lệnh, liền có tiếng rú quái dị nổi lên ngay.
Thiên Nam phu nhân thấy thế mặt liền biến sắc, đột nhiên giơ bàn tay nho nhỏ ra khẽ vẩy một cái và nói :
- Nam Tây, con mời cô nương này lên xẹ..
Bà ta vừa nói vừa đột nhiên chìa năm ngón tay ra từ từ chộp lấy cây Trường Địch Lệnh của Lôi Vân.
Phía bên kia thì Tô Nam Tây đã thét lớn một tiếng, nhảy lại giơ thẳng hai cánh tay ra tiến tới gần Triệu Thiếu Vân.
Thấy thế Triệu Thiếu Vân cũng hơi tức giận, liền ngồi thụp xuống tránh né, rồi giở tuyệt kỹ của Giang Nam Hiệp Cái ra, xoay người một vòng đã lướt tới phía sau Tô Nam Tây, và giơ chân lên đá vào hông bên phải của đối phương luôn.
Lôi Vân không ngờ Thiên Nam phu nhân lại đột nhiên ra tay cướp Trường Địch Lệnh của mình, chàng vội tránh sang trái hai bước. Ngờ đâu, chàng chỉ thấy mắt hoa một cái, cây Trường Địch Lệnh đã bị tay của Thiên Nam phu nhân chộp trúng và bà ta chỉ khẽ đè xuống một cái, cây sáo ở trong tay chàng đã bị trúc xuống ngay.

Lúc này, chàng mới biết một thiếu phụ trông rất yếu ớt như vậy, mà võ công lại cao siêu khôn lường. Chàng thở dài một tiếng, trong lòng định giật lại cây Trường Địch Lệnh, nhưng chàng lại nghĩ bụng :
"Nếu ta vận dụng nội lực ra giằng co với Thiên Nam phu nhân, tuy chưa biết ai thắng ai bại, nhưng chỉ sợ cây Trường Địch Lệnh chịu không nỗi nội lục của đôi bên giằng co như thế." Tuy kinh nghiệm giang hồ hãy còn non nớt, nhưng Lôi Vân cũng biết tín phù của một môn phái nếu bị suy suyển là cả một sự rất nghiêm trọng. Nên chàng do dự không biết quyết định như thế nào cho phải?
Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy Thiên Nam phu nhân khẽ thở dài một tiếng, hai mắt lộ đầy vẻ u uất và giọng rất rầu rĩ lẩm bẩm tự nói :
- Hà ! Quả thực tôi cũng không muốn đả thương thiếu hiệp làm chi. Nhưng còn cây Trường Địch Lệnh này, thì tôi thể nào cũng lấy cho kỳ được...
Lúc ấy, Thiên Nhất và Thiên Nhị cũng tiến cả lên và đồng thanh hỏi :
- Phu nhân vỗ tay ra lệnh, có việc gì dặn bảo?
Thiên Nam phu nhân người vẫn đứng yên, tay phải vẫn nắm chặc lấy Trường Địch Lệnh và nghiêm nghị quát lớn :
- Hai người mau đi giúp Thiên Tam Thiên Tứ đi. Bất cứ sao cũng không thể để cho thiếu niên ấy tẩu thoát và phải bắt sống cho được gã !
Lôi Vân bỗng nghĩ bụng :
"Sao mình không nhân lúc bà ta đang mãi nói chuyện, mình hãy cướp lại Trường Địch Lệnh trước có hơn không?" Chàng vừa nghĩ vừa trầm ngay cánh tay xuống, giật mạnh một cái.
Lúc ấy, Thiên Nam phu nhân mới hay biết, mặt lộ vẻ lo âu vội đuổi theo Lôi Vân, tay vẫn nắm chặc lấy Trường Địch Lệnh, và còn nhấn thêm mấy thành nội lực nữa.
Lôi Vân thấy hơi nãn chí, vì chàng thấy mình đã gắng sức như thế, mà không sao cướp lại được cậy Trường Địch Lệnh ở trong tay bà ta.
Chàng sực nghĩ tói Triệu Thiếu Vân, nên chàng hơi phân thần đưa mắt nhìn sang phía bên trái. Cái mà chàng thấy trước nhất là hai đại hán kia đã đi nhanh như bay quay về phía Bắc rồi. Chàng lại đưa mắt nhìn sang phía đằng này, trong lòng mới hơi yên tâm, vì chàng thấy Triệu Thiếu Vân đấu với Tô Nam Tây cũng bình tĩnh như mình đấu với Thiên Nam phu nhân vậy. Chàng liền nghĩ bụng :
"Hai nàng ấy đấu với nhau như vậy, không khác gì là nghiên cứu võ học với nhau, chứ không có vẻ gì là đánh nhau hết !" Đồng thời, chàng còn thấy hai nàng như xuyên hoa hồ điệp, lúc thì rẽ nhau ra,

vẻ mặt tươi cười, chứ không người nào muốn đả thương người nào hết. Một nàng thì nói rằng :
- Cô nương đừng có trách tôi, đây là tôi thừa lệnh mẹ phải ra mắt cô nương...
Thấy Tô Nam Tây nói như thế, Triệu Thiếu Vân cũng tủm tỉm cười đáp :
- Cô nương cũng đừng trách tôi, vì cô nương ra tay trước, nên bắt buộc tôi phải trả đũa.
Lôi Vân thấy thế mới hơi yên tâm, liền từ từ quay đầu lại. Ngờ đâu, chàng lại rùng mình đến thót một cái.

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 28
NGHI VẤN TRONG LÒNG

Thì ra Lôi Vân trông thấy Thiên Nam phu nhân miệng tủm tỉm cười, rồi bỗng giơ tay trái lên nắn nót lại áo ngực và bà ta còn cởi cái nút áo thứ ba ở trước ngực ra, từ từ thò tay vào trong người.
Lôi Vân thấy thế càng hoài nghi thêm, bụng bảo dạ rằng :
“Người đàn bà xinh đẹp này có vẻ tà môn thực...” Chàng chưa nghĩ xong thì Thiên Nam phu nhân đã thở dài một tiếng rất khẽ và lẩm bẩm tự nói :
- Ở sau vườn chúng tôi có trồng hai cây hoa lạ. Nụ hoa to bằng đầu ngón tay cái, nửa đỏ nửa trắng. Đỏ thì như yên chi, mà trắng thì trắng như bạch ngọc, trông đẹp mắt lắm.
Thấy bà nói như vậy, Lôi Vân càng ngạc nhiên thêm và nghĩ tiếp :
“Bà ta nhắc nhở đến những cái đó làm chi?” Chàng lại nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói tiếp :
- Hai bông hoa ấy vừa thơm vừa đẹp, nếu ai mỏi mệt quá hay có việc gì nhức óc quá không sao ngủ yên được, chỉ cần đi ra ngoài vườn ngửi hai bông hoa đó một cái là cảm thấy dễ chịu, tỉnh táo và tinh thần sảng khoái ngay..
Bà ta nói tới đó, bỗng lộ vẻ hiền từ nhìn mặt Lôi Vân, rồi rất nhu mì nói tiếp:
- Ừ, có lẽ thiếu hiệp mệt mỏi rồi. Người tuổi trẻ như thế này mà trên trán cũng có vết nhăn...Ừ, thiếu hiệp nên ngửi thứ hoa kỳ lạ đó một cái, để tạm thời quên hết mọi việc mà được ngủ yên một giấc.

Lôi Vân thấy tay trái của bà ta đã lôi ở trong người ra một bông hoa nửa đỏ nửa trắng, chàng vội đề cao cảnh giác, nghinh thần nhiếp khí, không dám để cho mùi thơm của hoa bay vào trong mũi mình.
Chàng bỗng thấy cây Trường Địch Lệnh bỗng như nặng hàng nghìn cân, khiến mình không sao nâng lên được nữa, khiến lòng cả kinh, rồi lại lấy hơi vận sức. Ngờ đâu lấy hơi một cái, đã ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ ngay và đã thấy tinh thần sảng khoái, khí huyết trong người đã điều hòa được một cách dễ chịu.
Chàng không sao nhịn được, vội hít luôn mấy cái nữa, đồng thời bên tai của chàng lại nghe thấy một giọng nói rất dịu dàng rót vào:
- Phải rồi ! Phải rồi ! Thiếu hiệp cứ yên trí, tôi không hại thiếu hiệp đâu !
Thiếu hiệp nên nghỉ ngơi một lát đi. Tôi biết gần đây tâm thần của thiếu hiệp đã tổn thương quá nhiều...Hiện giờ, thiếu hiệp không nghĩ ngơi, sau này mắc bệnh sẽ nặng lắm...
Lôi Vân bỗng tủm tỉm cười, hai mắt từ từ nhắm nghiền lại, người lảo đảo mấy cái, buông tay ra té lăn ra đất, tai chàng còn văng vẳng nghe thấy tiếng kêu la của Triệu Thiếu Vân. Chàng vội trợn mắt lên nhìn, thấy nàng đang tủm tỉm cười, chàng mới từ từ nhắm mắt lại ngủ thực.
Triệu Thiếu Vân thấy thế tưởng Thiên Nam phu nhân đã hạ độc thủ giết hại Lôi Vân rồi, nàng đau lòng khôn tả, vội bỏ Tô Nam Tây mà chạy lại ôm lấy Lôi Vân giận dữ quát hỏi :
- Có phải phu nhân đả thương Vân đại cạ..
Thiên Nam phu nhân tủm tỉm cười khẽ đáp :
- Cô thử nhìn kỷ xem, thiếu hiệp bị thương hay là đang ngủ một cách ngon lành? Ồ, còn cô nương nữa...cũng nên ngủ một giấc như thế thì hơn.
Triệu Thiếu Vân nghe thấy bà ta nói như vậy, vội tung mình nhảy lên, tay vẫn ẵm Lôi Vân, lẹ làng chạy ra khỏi khu rừng ấy luôn.
Ngờ đâu, nàng vừa đứng dậy đã thấy mắt hoa và đã thấy Tô Nam Tây đang tủm tỉm cười đứng ở trước mặt mình, nàng cả giận quát hỏi :
- Ngươi làm như thế có ý nghĩa gì?
Ngờ đâu Tô Nam Tây vẫn cười rất ròn và đáp :
- Xin chị đừng có bộ mặt hung ác như thế, đó là hảo ý của tôi đấy ! Vả lại, me tôi có hạ độc thủ giết hại Lôi thiếu hiệp đâu, mà đại tỷ lại hung hăng như thế?
Triệu Thiếu Vân ngẫn người ra giây lát, rồi nói tiếp :
- Nếu vậy các người làm cho Vân đại ca thức tỉnh lại đi?

Nàng bỗng thấy Thiên Nam phu nhân tay cầm Trường Địch Lệnh nhẹ nhàng bước tới, chưa nói đã cười và cũng rất dịu dàng như hồi nẫy mà đáp :
- Hà ! Cô nương, bây giờ tôi không có cách gì làm cho thiếu hiệp tỉnh lại được. Muốn thiếu hiệp tỉnh, thì ít nhất cũng phải hai ba tiếng đồng hồ sau. Theo ý tôi, nếu cô nương không có việc gì, thì nên đi với chúng tôi về sơn trang ở vài ngày.
Triệu Thiếu Vân chỉ thấy Thiên Nam phu nhân là một con người cao quý và hiền từ, chứ không có vẻ gì là ác ý cả, nên nàng rất nóng lòng sốt ruột cúi đầu nhìn Lôi Vân một hồi. Thấy chàng ta ngủ một cách rất ngon lành, nàng thắc mắc vô cùng, với vẻ mặt hoảng sợ, ngửng đầu lên nhìn Thiên Nam phu nhân một cái.
Hình như đã biết ý nghĩa của nàng ta ra sao rồi, Thiên Nam phu nhân tủm tỉm cười và rất dịu dàng an ủi Triệu Thiếu Vân rằng :
- Cô nương khỏi phải lo âu. Lần đầu tiên tôi gặp thiếu hiệp đã có lòng thiện cảm ngay. Nếu tôi muốn giết hại thiếu hiệp, thì vừa rồi tôi đã sớm ra tay rồi. Hà, cô nương chưa biết rõ đấy thôi. Thiên Nam Kiếm Môn của chúng tôi với Xích Mi Môn có một mối huyết hải thâm cừu, tôi đã nhẫn nại mười năm trời rồi. Phen này, tôi chỉ đem theo Thiên Nam Tứ Kiếm Khách đến đây thôi, mục đích của tôi là muốn trả được mối thù mười năm về trước. Khi đang đi đường, tôi đã hay Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái liên minh. Đồng thời còn nghe được cá tính rất thần kỳ của Lôi Vân. Tôi liền có một ý nghĩ là phải đi kiếm cho ra Minh chủ của năm môn phái ấy, yêu cầu y trao cây Trường Địch Lệnh với hung thủ chính của sự kiện năm xưa cho tôi. Ngờ đâu Minh chủ mới của năm môn phái đó lại là một thiếu niên tuổi chưa đầy đôi mươi. Với tuổi của người Minh chủ trẻ như thế, thì tất nhiên không thể nào biết rõ được mối huyết hải thâm cừu của Xích Mi Môn với Thiên Nam Kiếm Môn chúng tôi...
Nói tới đó, Thiên Nam phu nhân bỗng ngắt lời và mặt lộ vẻ lo buồn nói tiếp :
- Khi tôi gặp Lôi Vân, thấy giữa lông mày của y hình như bao hàm sự lo âu rất trầm trọng, và mặt lại lộ vẻ mệt mỏi buồn phiền. Đúng như tôi vừa nói, bông hoa kỳ lạ đó quả thực có những công dụng ấy...nếu cô nương tin tôi, thì theo chúng tôi về để cho Lôi Vân nghĩ ngơi một hồi, rồi tôi sẽ đem chuyện mười năm về trước, tức mối huyết hải thâm thù ấy kể cho cô nương nghe để tôi hoàn thành được tâm nguyện đã hứa hẹn vào hồi mười năm về trước !
Triệu Thiếu Vân nghe thấy bà ta nói xong, cúi đầu nhìn Lôi Vân một hồi, rồi đột nhiên ngửng mặt lên vừa cười vừa đáp :

- Thưa phu nhân, tôi xin tin tưởng lời nói của phu nhân. Về mối huyết hải thâm cừu quý môn với Xích Mi Môn, tôi đã được nghe ân sư nói tới. Tôi dám tin Vân đại ca không để cho phu nhân thất vọng đâu. Vả lại, Vân đại ca làm chức Minh chủ của lục lâm như thế này, cũng không phải là ý muốn của mình mà sự thực bên trong còn có rất nhiều khúc triết.
Nàng chưa nói dứt, Tô Nam Tây đã tươi cười đi đến gần nàng hân hoan nói :
- Nếu vậy đại tỷ mau đở thiếu hiệp lên xe ngựa, rồi chúng ta đi về ngay !
Triệu Thiếu Vân trả lời nàng bằng một nụ cười, rồi ẵm Lôi Vân leo lên chiếc xe rất hoa lệ kia.
Triệu Thiếu Vân vừa đặt Lôi Vân vào nằm ở trong chiếc xe ngựa rất lịch sự và lộng lẫy ấy, đang định lui xuống, bỗng nghe thấy ngoài rừng có tiếng ồn ào vọng tới. Nàng giật mình kinh hãi, vội đưa mắt nhìn về hướng ấy, thấy đại hán to lớn vạm vỡ mà Thiên Nam phu nhân nói là Thiên Nam Tứ Kiếm Khách dã đi nhanh như bạy chạy vào trong rừng.
Người đi trước tay còn cắp một người. Triệu Thiếu Vân nhìn kỷ người bị cắp đó, suýt tý nữa thì thất thanh la lớn, vì nàng nhận ra người đó chính là Qua Thanh, sáng này đã dây dưa rắc rối với Lôi Vân khá lâu. Bây giờ, y đã mê man bất tỉnh, hình như đã bị đại hán nọ điểm vào yếu huyệt rồi.
Thiên Nam phu nhân bỗng nghiêm nét mặt lại, hai mắt sáng như điện, lạnh lùng nhìn bốn người kia và hỏi :
- Có thực y lợi hại đến như thế ư? Xem các ngươi, người nào mặt cũng lộ vẻ mỏi mệt, hình như đã phải tốn khá nhiều hơi sức mới bắt nổi...
Thiên Nhất đột nhiên buông tay ra, Qua Thanh liền rớt ngay xuống đất, rồi y thở hổn hển đáp :
- Xin phu nhân hãy nguôi cơn giận. Quả thực nô tài bất lực và võ công của y cũng khá cao siêu nữa ! Nô tài với Nhị đệ vừa tới nơi thì thấy Tam đệ lúng túng sắp bị đánh bại, vai trái của Tứ đệ còn bị một vết thương...Thế rồi anh em nô tài dùng cách xa luân chiến đấu với y. Lúc ấy, y mới lộ vẻ uể oải, sau bốn anh em nô tài cùng ra tay tấn công, khiến y đuối sức hẳn, rồi mới điểm vào yếu huyệt, bắt sống y đem tới đây...
Thiên Nam phu nhân cười khẩy hỏi Thiên Tam :
- Thiên Tam, ngươi hãy kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ta nghe !
Đại hán tên là Thiên Tam đã vội tiến lên một bước, run lẩy bẩy đáp :

- Nô tài với Tứ đệ thừa lệnh đi dò thám đường lối thì vừa gặp tên này đang ở phía đằng trước chạy tới, anh em nô tài liền chặn lối đi của y và hỏi thăm y xem Xích Mi Môn ở đâu cùng Lôi Vân là người như thế nào? Không ngờ, y lại cười như điên như khùng, mặc vênh váo hỏi lại nô tài rằng :
-Hai người muốn kiếm Lôi Vân làm chi?
Anh em nô tài thấy y ngông cuồng và kiêu ngạo như vậy liền cả giận, không ngờ chưa kịp nói năng gì hết, y đã múa song chưởng nhằm ngực nô tài tấn công luôn.
Nô tài càng tức giận thêm, còn y thì cứ cười luôn miệng và nói rằng :
- Lôi Vân, hừ ! Bây giờ là Minh chủ của lục lâm khắp thiên hạ rồi. Hà hà !
Người muốn kiếm y thì nhiều lắm ! Hà hà...hai ba tháng sau, các ngươi trông thấy ta thì phải cung kính ngay. Hà hà...
Lúc ấy, nô tài ngẩn người ra không hiểu y nói như thế là có ý nghĩa gì, liền rút trường kiếm ra quát hỏi :
- Ngươi nói như thế là nghĩa lý gì?
Tên nọ bỗng nín cười và đáp :
- Ý nghĩa gì ư? Đến lúc đó ta sẽ thành Lục Lâm Minh Chủ của thiên hạ ! Ha hạ..
Nô tài thấy y tự nhận là Minh chủ lục lâm, liền cả kinh buột miệng hỏi tiếp :
- Nếu vậy ngươi chính là Lôi Vân?
Tên này chỉ cười khẩy chứ không nói năng gì, thế là anh em nô tài liền đấu với y luôn.
Triệu Thiếu Vân đứng cạnh nghe tới đó, liền cả giận hậm hực xen lời :
- Y dám mạo nhận là Vân đại ca ư? Hù ! Không hiểu y có dụng ý gì?
Triệu Thiếu Vân có biết đâu Qua Thanh không có ý mạo nhận Lôi Vân làm chi, nhưng từ khi y cướp được cuốn bí kíp da người của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại, y tưởng Lôi Vân sở dĩ được làm Minh chủ của lục lâm thiên hạ là hoàn toàn nhờ ở cuốn bí kíp da người đó. Cho nên y mới phải dùng đủ trăm mưu ngàn kế để Lôi Vân không cướp lại được cuốn bí kíp đó, mà dám nói ngông cuồng với Thiên Tam Thiên Tứ như thế.
Ngờ đâu, Thiên Tam Thiên Tứ hiểu lầm, tưởng y là Lôi Vân.
Thiên Nam phu nhân bỗng nhìn Triệu Thiếu Vân và hỏi :
- Cô nương có biết y không?
Triệu Thiếu Vân đã có vẻ khinh bỉ Qua Thanh, nên nàng hậm hực đáp :

- Y họ Qua tên là Thanh ! Hừ ! Không ngờ y đường đường là môn hạ của Thiên Mục Kỳ Tăng, mà lại có hành vi đê hèn đến thế này?
Thiên Nam phu nhân bỗng cười khì một tiếng và nói với bốn đại hán kia rằng:
- Chúng ta đi về thôi, các ngươi đi trước đi !
Nói xong, bà ta nhìn Qua Thanh đang mê man bất tỉnh, cười khẩy một tiếng và nói tiếp :
- Chúng ta đừng có đếm xỉa tới những hạng người như thế này, để cho y nằm ở đây một mình càng hay !
Nói xong, bà ta đi tới cạnh Triệu Thiếu Vân. Tô Nam Tây cũng tủm tỉm cười, thủng thẳng leo lên trên xe ngựa và gọi Triệu Thiếu Vân rằng :
- Tỷ tỷ cùng lên xe chứ?
Triệu Thiếu Vân theo mẹ con Thiên Nam phu nhân lên xe xong, thì tai nàng đã nghe thấy tiếng bánh xe chuyển. Nàng biết xe ngựa đã bắt đầu chạy, nàng cảm thấy ngơ ngác và nghĩ bụng :
“Sao ta lại tin tưởng họ đến như thế? Trao cả tính mạng Vân đại ca với mình vào trong tay mẹ con ho.....” Nhưng một lát sau, nàng lại cảm thấy yên tâm, vì nàng thấy lời ăn lẽ nói và cử chỉ của mẹ con Thiên Nam phu nhân không có vẻ gì là ác ý hết...
oOo Triệu Thiếu Vân quên mất một việc rất quan trọng đó là cuốn bí kíp da người của Lôi Vân, mà hiện đang ở trong người của Qua Thanh. Khi Triệu Thiếu Vân nhớ tới thì đã muộn rồi, xe ngựa đã đi được đến hơn mười dặm.
Nàng không sao tự kìm chế nổi, vì thấy mẹ con Thiên Nam phu nhân rất thân thiện, nên nàng đành phải theo mẹ con Thiên Nam phu nhân trở về Thiên Nam sơn trang.
Trong khi đi đường, Lôi Vân vẫn còn mê man bất tỉnh, mà Triệu Thiếu Vân không buồn chút nào. Vì lên xe được một lúc, nàng đã làm quen với Tô Nam Tây luôn, và hai người đã biến thành bạn thân với nhau liền.
Trong khi nói chuyện, Triệu Thiếu Vân kể lể thân thế của Lôi Vân và tại sao chàng lại trở thành Minh chủ của lục lâm như thế nào cho hai mẹ cong Thiên Nam phu nhân hay.
Hai mẹ con Thiên Nam phu nhân đều kinh ngạc hết sức, nhất là bà mẹ lại càng tỏ vẻ do dự không dám quả quyết. Thì ra thoạt tiên ý của bà ta định trở về Thiên Nam sơn trang trước, đem cây Trường Địch Lệnh đến trước mộ của chồng mình với các vị kiếm khách kia phá hủy và tế lễ xong đâu đấy mới tái xuất sơn tìm kiếm Xích Mi Môn.
Lúc ấy, ba ta nhận thấy không thể làm như thế nữa, vì ba ta nghe

Triệu Thiếu Vân nói mới hay tại sao Lôi Vân lại vẫn tiếp tục làm Minh chủ của lục lâm, mà nếu bây giờ mình hủy cây Trường Địch Lệnh của chàng đi thì thể nào thân phận Minh chủ của chàng cũng bị ảnh hưởng.
Bởi lý lẽ trên mà Thiên Nam phu nhân cứ do dự mãi không sao quyết định được. Nhưng khi Lôi Vân tỉnh dậy rồi, thì mọi việc sẽ thay đổi hết. Nguyện vọng của Thiên Nam phu nhân muốn thực hành rất dễ, nhưng còn Lôi Vân thì sao?
oOo Hãy nói Y Dư Huy thấy người của Vân Thái Môn mà mình đã sai đi về báo cáo trong lòng tức giận khôn tả, quát tháo như sấm động, dậm chân xuống đất và nói :
- Sao Lôi Vân lại không thèm lý đến việc đại sự này?
Y vừa nói tới đó đã vội phi thân ra khỏi Tổng trại Xích Mi, và chạy thẳng xuống núi Vân Mộng. Y giở hết tốc lực khinh công ra đi tới chỗ địa điểm mà tên môn hạ đã báo cáo cho y hay.
Một lát sau, y đã đi tới khu rừng mà hồi nãy Lôi Vân nói chuyện với Thiên Nam phu nhân ở trong đó. Y bỗng trông thấy Qua Thanh bị điểm huyệt nằm ở đó, trong lòng kinh ngạc vô cùng, vội tiến đến gần giải huyệt cho Qua Thanh.
Qua Thanh lảo đảo mấy cái mới đứng dậy được. Vừa rồi y bị điểm yếu huyệt tê, nhưng y rất giảo hoạt, cố ý làm như người mê man bất tỉnh thật, nên Thiên Nam phu nhân nói chuyện gì với Triệu Thiếu Vân và các người đi đâu, y đều biết hết.
Y Dư Huy rất nóng lòng sốt ruột, chờ Qua Thanh tỉnh táo, hắn vội hỏi :
- Ngươi có trông thấy Lôi Vân không?
Vừa rồi, Qua Thanh bị bốn đại hán đem tới đây thì Triệu Thiếu Vân đã ẵm Lôi Vân lên xe ngựa rồi, cho nên y không biết có Lôi Vân ở đó hay không, nên y lắc đầu đáp :
- Không biết...
Y Dư Huy càng nóng lòng sốt ruột thêm, cười khẩy một tiếng và nói tiếp :
- Hừ ! Qua Thanh, ngươi nói như vậy, ta lại càng không hiểu. Ngươi là cao túc của Thiên Mục Kỳ Tăng mà lại bị người ta điểm trúng yếu huyệt như thế này, có phải đối thủ võ công cau siêu quá đấy không?
Qua Thanh thấy đối phương ăn nói có vẻ khinh miệt mình, trong lòng tức giận khôn tả, liền tung mình nhảy lên trên cao hơn ba trượng, như một con chim ưng nhẹ nhàng vượt qua những ngọn cây rậm rạp và đưa mắt nhìn bốn xung quanh một lượt mới hạ thân nhảy xuống.
Y Dư Huy thấy thế càng nghi ngờ thêm, liền quát hỏi :

- Ngươi làm như thế làm chi?
Qua Thanh cười khẩy đáp :
- Ngươi cứu ta khỏi nguy, ta cũng định nghĩ cách đền bù lại cho ngươi.
Y Dư Huy thấy Qua Thanh cứ đứng ngẩn người ra suy nghĩ, có vẻ nóng lòng sốt ruột, vội hỏi lại :
- Ngươi định đền bù cho ta bằng cách nào?
Qua Thanh đáp :
- Vừa rồi ở nơi đây náo nhiệt lắm. Hừ ! Nhưng chuyện ấy ta hãy không nói tới vội. Nếu ngươi muốn tìm kiếm Lôi Vân thì mau kiếm ngựa tốt đuổi thẳng về phía Nam. Nếu ngươi trông thấy một chiếc xe ngựa rất xa hoa lộng lẫy thì ngươi có thể tìm thấy Lôi Vân ngay.
Y Dư Huy nghe Qua Thanh nói như vậy, y liền giở hết tốc lực khinh công ra chạy thẳng về phía Nam.
Giữa đường y cướp được một con ngựa của người đi đường, y cũng nghi ngờ và nghĩ bụng :
“Trước núi, sau núi, giữa núi của khoảng Vân Mông Sơn, trong một đêm trời đã có mười hai cao thủ hiển hách nhất thời bị giết chết. Thật là một chuyện không ai có thể tưởng tượng nổi. Nếu tin này đồn ra bên ngoài, có phải là...” Lúc ấy, y vẫn thúc ngựa phóng nhanh, trên trán và sau lưng của y đã đổ mồ hôi nhiều, cả con ngựa cũng ướt như chuột lột mà y vẫn không chịu ngừng chân, tiếp tục đuổi theo và bụng bảo dạ rằng :
“Tối hôm qua Lôi Vân xuống núi, mới vừa rồi ta trông thấy Qua Thanh, hơn nữa đêm hồi hôm Xích Mi Ma Quân với Vân Thái Thư Sinh cũng hiện thân một lúc...Chả lẽ Lôi Vân với Thần Quân các người đã giết hại bọn người kia chăng?
Y vừa nghĩ tới đó, bỗng nghe thấy phía sau lưng có tiếng vó ngựa càng nhộn nhịp thêm vọng tới. Y cảm thấy rất kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, mới hay đang có một người phóng ngựa tới.
Người ở trên ngựa là Đơn Chưởng Tu La Lãnh Như Băng. Y vội gò cương ngựa, quay đầu lại hỏi :
- Lãnh lão đệ đi đâu mà vội vàng hấp tấp như thế?
Chỉ trong nháy mắt, Lãnh Như Băng đã phi ngựa tới gần, vẻ mặt cũng rất lo âu. Y vừa thấy Y Dư Huy đã vội hỏi luôn :
- Có phải Y đại ca đi tìm kiếm Lôi Vân đấy không?
Y Dư Huy gật đầu đáp :
- Phải ! Lôi Vân là Minh chủ của năm môn phái. Trong núi Vân Mộng xảy ra câu chuyện quan trọng như vậy mà y không thèm đếm xỉa tới...

Y vừa nói tới đó, bỗng ngắt lời, mặt biến sắc, cười khẩy một tiếng, và hỏi lại Lãnh Như Băng :
- Lãnh lão đệ làm gì thế?
Thì ra vừa rồi y đang nói, bỗng thấy Lãnh Như Băng rút trường kiếm ở sau lưng ra nên y mới hỏi như vậy. Nhưng Lãnh Như Băng vội đáp :
- Xin Y đại ca chớ có hiểu lầm !
Y Dư Huy bỗng trố mắt lên nhìn. Thì ra y thấy trường kiếm ở trong tay Lãnh Như Băng hãy còn dính đầy máu chưa lau, nên y mới chăm chú nhìn vào thanh kiếm như vậy, trong lòng hơi hoảng sợ, vội hỏi rằng :
- Lãnh lão đệ cho Y mỗ xem thanh kiếm như thế có dụng ý gì?
Lãnh Như Băng bèn kể chuyện mình gặp Vân Thái Thư Sinh lúc nửa đêm như thế nào nói cho Y Dư Huy nghe. Đồng thời, y còn cho Y Dư Huy biết Vân Thái Thư Sinh ấy chính là Phù Dung Lang Quân giả mạo.
Kể tới đó, y lại nói tiếp :
- Hừ ! Ở trên sườn núi, đệ bị y đùa rỡn thỏa chí tang bồng, nên đệ không nể nang gì hết, dùng thanh kiếm này giết chết y luôn...
Y Dư Huy nghe tới đó rùng mình đến phắt một cái và vội xen lời hỏi :
- Theo lời nói của Lãnh lão đệ thì chắc Xích Mi Thần Quân mà Y mỗ đã gặp chắc cũng là giả nốt? Vân Thái Thư Sinh là do Phong Tề Giao giả mạo, thế còn Xích Mi Thần Quân thì do ai giả mạo?
- Phải ! Chúng ta phải đi kiếm Lôi Vân trước. Việc này phải nói cho y biết.
Thế rồi cả hai phi ngựa về phía trước. Y Dư Huy bỗng hay tin đó, trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, liền nghĩ bụng :
“Như vậy Tam Tuyệt Nhị Quân đã chết thực. Sao Lôi Vân lại không hay biết một tí gì về chuyện đó? Điểm này đáng nghi ngờ...” Y vừa nghĩ tới đó, thì hai con ngựa đều ngừng lại. Lãnh Như Băng bỗng lên tiếng hỏi :
- Y đại ca, người đang đi phải trước kia là Cổ Thất Đình đấy. Từ núi Vân Mộng đến đây chỉ có một con đường đại lộ này thôi, nếu Lôi Vân đi qua đây thật, thì thể nào Cổ Thất Đình cũng phải biết. Chúng ta thử hỏi thăm y..
Y Dư Huy ngửng mặt lên, thấy chỗ cách mình không xa, Cổ Thất Đình đang giở khinh công chạy về phía trước, trông có vẻ tơi bời lắm. Y thắc mắc vô cùng, vội thúc ngựa tiến lên, lớn tiếng hỏi :
- Xin Cổ huynh hãy ngừng bước đã !
Cổ Thất Đình nghe thấy tiếng kêu gọi, giật mình kinh hãi, mặt liền

biến sắc, hơi quay người một cái, đã gượng trấn tỉnh, vừa cười vừa ngừng bước. Y đưa mắt nhìn Y Dư Huy với Lãnh Như Băng một cái, rồi cố ý cười một tiếng thực dài, mới hỏi :
- Tưởng là ai, ra là Y đại ca, chả hay đại ca gọi tiểu đệ có việc gì thế?
Lãnh Như Băng với Y Dư Huy cùng nhảy xuống đất, Y Dư Huy cũng cười và đáp:
- Chả hay Cổ huynh có trông thấy một cổ xe ngựa rất lộng lẫy chạy qua đây không?
Cổ Thất Đình thấy Y Dư Huy hỏi vậy, mặt lại biến sắc và nghĩ bụng : "Sao chúng cũng hỏi thăm chiếc xe ngựa ấy thế? Vừa rồi đã có hai người hỏi thăm ta chiếc xe đó rồi !" Nghĩ đoạn, y hỏi lại :
- Có việc gì thế Y đại ca?
Y Dư Huy thấy thái độ của Cổ Thất Đình như vậy, trong lòng cả mừng, bụng bảo dạ rằng :
"Có lẽ y đã trông thấy chiếc xe ngựa kia rồi ?" Y vừa nghĩ vừa hỏi tiếp :
- Huynh hãy cho tiểu đệ biết trên xe có Minh chủ của chúng tôi không?
Thấy Y Dư Huy hỏi như vậy, mặt của Cổ Thất Đình càng biến sắc thêm, và nghĩ tới hai nhóm người vừa hỏi thăm liền trả lời rằng :
- Thảo nào, cả Thiết Kỵ Kim Kích cũng hỏi...
Y Dư Huy kinh hãi vội hỏi :
- Huynh nói gì?
Cổ Thất Đình định thần giây lát mới đáp :
- Bây giờ tiểu đệ có việc bận phải trở về quan ngoại ngay. Hừ, ngày hôm nay lại thực. Thoạt tiên gặp Mỹ Xú Song Sát hỏi thăm đệ chiếc xe ngựa ấy đi về phía nào. Sau là đến Thiết Kỵ Kim Điêu Lạc Thiếu Anh môn hạ của Vân Thái Môn cũng hỏi thăm như thế. Thế ra Lôi Vân ở trong chiếc xe ngựa...
Lãnh Như Băng bỗng xen lời hỏi :
- Cổ huynh nói mau lên !
Cổ Thất Đình chỉ về phía đằng trước rồi đáp :
- Đệ chỉ trông thấy chiếc xe ngựa đi qua đây tiến về phía trước thôi.
Y Dư Huy với Lãnh Như Băng nghe nói vội thúc ngựa phóng thẳng về phía trước.
Hãy nói hai con ngựa của hai người phóng nhanh như lướt qua cạnh người Cổ Thất Đình, làm cho cát bụi bắn đầy người y. Y bục mình vô cùng, lẩm bẩm nói :
- Hừ ! Cả các ngươi cũng khinh ta nốt...
Nhưng y lại nghĩ bụng :

“ Có lẽ việc giết chết sáu người của ta với Qua Thanh đã bị chúng phát giác...Hừ ! Xem tình hình này, hình như chúng vẫn không biết hung thủ là ai, cho nên chúng mới vội đi kiếm Lôi Vân...” Nghĩ tới đó, y lại cười khẩy một tiếng nghĩ tiếp :
“Sao lại không vu oan giá họa cho Lôi Vân...” Nghĩ tới đó, y có vẻ đắc chí, cười ha hả, và rảo cẳng đi về phía trước. Nhưng y bỗng quay lại nhìn con đường mình vừa đi, miệng lẩm bẩm tự nói :
- Người trong võ lâm Trung Nguyên chưa mấy ai biết ta là em của Xích Mi Ma Quân. Hừ ! Nhưng chỉ có Bích Huyết Kỳ Tú là biết rõ chuyện đó thôi. Hừ ! Ta phải nghĩ cách làm thế nào để cho Bích Huyết Kỳ Túc tái nhập Trung Nguyên, rồi ta lại xếp đặt một trường hợp có đông đảo các tướng giặc của lục lâm và có cả Bích Huyết Kỳ Tú tại đó. Lúc ấy, y sẽ tuyên bố ta là em của Xích Mi Ma Quân, rồi ta giả truyền di lệnh của Xích Mị..” Nghĩ tới đó, mặt y bỗng đổi sắc, và nghĩ tiếp :
“Việc này có lẽ không thể nào thực hiện được. Đã chắc đâu chúng tin ta?
Hơn nữa, mấy lần trước, ta xuất hiện không nhắc nhở đến di lệnh của Xích Mi Ma Quân, mà bây giờ lại có chuyện ấy, có phải là bị người ta nghi ngờ không?” Nghĩ tới đó, y nhận thấy việc ấy không trôi, nên y lại nản trí, rầu rĩ mà thủng thẳng tiến về phía trước. Vừa đi vừa suy nghĩ, y đã tốn bao nhiêu trí óc mà không sao nghĩ ra được diệu kế nào.
Lúc ấy đã gần Ngọ, mặt trời đã mọc lên tới đỉnh đầu. Cổ Thất Đình đang đi lững thững một mình ở trên đại lộ, rồi y lại đi vào trong rừng. Đi hết khu rừng lại quay ra đại lộ. Sau cùng y bỗng ngừng chân lại, giơ tay chỉ về phía Nam và nghĩ bụng :
“Phía này đi về Hà Nam. Theo lời nói của Y Dư Huy thì Lôi Vân đang ở trên chiếc xe ngựa lộng lẫy đó. Nhưng khi xe đó lướt qua cạnh ta, ta chỉ nghe thấy trong xe có tiếng nói của đàn bà thôi, như vậy trong xe làm gì có đàn ông?...” Y đang thắc mắc thì bỗng nghe phía sau có tiếng rú rất quái dị vọng tới. Y giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, đã thấy một cái bóng xanh chạy tới chỗ cách mình chừng ba mươi trượng rồi.
Cổ Thất Đình trông thấy người đó, giật mình kinh hãi trong lòng, chưa kịp suy nghĩ, đã vội đưa mắt nhìn bốn chung quanh, rồi nhảy ngay vào sau bụi cây cổ thụ Ở cạnh đường để tránh.
Thì ra người áo xanh mà Cổ Thất Đình trông thấy đó, đêm hôm qua đã cầm cự với y khá lâu. Thoạt tiên không biết mặt đối phương và cũng không biết tên của đối phương là Qua Thanh, vì thế y mới cả

kinh vội chạy vào sau cây cổ thụ để tránh né.
Chỉ nhảy nhót dăm ba cái, Qua Thanh đã tiến tới chỗ Cổ Thất Đình vừa đứng, chỉ thấy bộ mặt anh tú của y lộ đầy sát khí. Từ chỗ khu rừng mà Qua Thanh gặp gỡ mẹ con Thiên Nam phu nhân cách nhau hơn ba mươi dặm, Qua Thanh phóng một mặt tới đây đã cảm thấy mỏi mệt mới ngừng chân lại, đi thủng thẳng...
Cổ Thất Đình đã biết Qua Thanh là đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng, và tự biết địch không nổi cho nên y chỉ núp ở sau thân cây, không dám thở mạnh và cũng không dám cử động gì hết.
Y bỗng nghe thấy Qua Thanh, cười khẩy một tiếng, y hoảng sợ vô cùng, lại tưởng là Qua Thanh đã phát giác y núp ở đó...
Một lát sau, y thấy Qua Thanh vẫn tiến thẳng phía trước, không quay đầu nhìn về phía mình ẩn núp, nhưng miệng thì lẩm bẩm nói :
- Hừ, đúng là Thiên Nam sơn trang rồi...Đôi mẹ con ấy tự nhận là Thiên Nam phu nhân...chắc thể nào họ cũng là người của Thiên Nam sơn trang...
Tiếng nói càng lúc càng nhỏ, người của Qua Thanh cũng càng đi càng xa.
Cổ Thất Đình nghe thấy Qua Thanh nói những lời đó liền giật mình kinh hãi và rầu rĩ nghĩ bụng :
“Thiên Nam ! Thiên Nam... Thiên Nam phu nhân ! Thiên Nam sơn trang...con đường này đi về tỉnh Hồ Bắc, ở bên dưới tỉnh đó có một sơn trang gọi là Thiên Nam sơn trang...chả lẻ...” Suýt tí nữa y không sao nhịn được mà buột miệng la lớn, người thì toát mồ hôi lạnh ra ngay, hai mắt y nhìn theo Qua Thanh cho tới khi mất dạng. Y biết hiện giờ Qua Thanh đang đi Thiên Nam sơn trang, nơi căn cứ của Thiên Nam Kiếm Môn.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 29
THIÊN NAM KIẾM MÔN

Hình như Lôi Vân ngủ đã lâu và cũng hình như chàng không biết một tý gì về chuyện xảy ra ở trước mặt, nhưng rút cuộc chàng đã lai tỉnh. Khi chàng tỉnh dậy, chàng đã tới Thiên Nam sơn trang được ba ngày rồi.
Chàng từ từ mở mắt ra nhìn, cảm thấy rất kinh ngạc, và thấy khí

huyết trong người chạy rất đều, chân tay mình mẩy thoải mái dễ chịu hết sức. Trước kia, trong người chàng còn có đôi chút khó chịu do vết thương ở bên vai gây nên.
Chàng bỗng trông thấy một bộ mặt vừa đẹp vừa quen thuộc, chàng vội lên tiếng hỏi:
- Thiếu Vân, tại sao chúng ta lại ở đây?
Thì ra thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi cạnh chàng chính là Triệu Thiếu Vân.
Nàng thấy chàng hỏi như vậy mặt tươi như hoa nở, tủm tỉm cười và nói :
- Vân đại ca đã tỉnh rồi đấy à?
Lôi Vân mỉm cười ngồi dậy, mắt nhìn bốn chung quanh, thấy mình đang ở trong một cái phòng rộng chừng hơn trượng. Diện tích của phòng này tuy nhỏ, nhưng tất cả những cái gì bày biện ở bên trong đều quý báu khôn lường, nên chàng kinh ngạc hỏi :
- Nơi đây là đâu thế?
Vừa hỏi tới đó, chàng sực nhớ đến những chuyện đã xảy ra trước khi mình ngủ say.
Triệu Thiếu Vân vẫn tủm tỉm cười đáp :
- Nơi đây là Thiên Nam sơn trang.
Lôi Vân lại hỏi tiếp :
- Thiên Nam phu nhân của Thiên Nam sơn trang này đâu? Sự thực bà ta là ai thế?
- Nơi đây là chỗ căn cứ của Thiên Nam Kiếm Môn. Hà, chả lẽ Vân đại ca chưa nghe ai nói tới mối oan cừu của Xích Mi Môn với Thiên Nam Kiếm Môn hay sao? Lần này, Thiên Nam phu nhân xuất sơn là muốn tìm kiếm Xích Mi Môn để trả thù. Lúc đầu, bà ta còn hiểu lầm đại ca, nhưng bây giờ ba ta đã biết rõ chuyện rồi.
Lôi Vân ngạc nhiên hỏi tiếp :
- Biết rõ cái gì? Hiện giờ Thiên Nam phu nhân ở đâu?
Triệu Thiếu Vân đáp :
- Muội đã kể chuyện tại sao đại ca lại trở nên Lục Lâm Minh Chủ của thiên hạ cho mẹ con bà ta hay rồi !
Hai người vừa nói tới đó, thì ngoài cửa đã có tiếng chân người và cửa phòng vừa mở rộng, mẹ con Thiên Nam phu nhân đã bước vào.
Triệu Thiếu Vân vừa đứng dậy đã nói với Thiên Nam phu nhân rằng :
- Thưa phu nhân, Vân đại ca đã tỉnh táo rồi !
Lôi Vân vội ngửng đầu lên nhìn, thấy thần sắc và thái độ Thiên Nam phu nhân vẫn cao quý như trước. Chàng rất ngạc nhiên vì chàng đã phát giác mặt của bà ta có vẻ lo âu như ẩn như hiện.

Thiên Nam phu nhân khẽ kêu "Ồ"một tiếng, rồi hỏi :
- Lôi thiếu hiệp đã tỉnh táo, xin thứ lỗi tôi thiếu lễ phép đôi chút, có hai việc này muốn hỏi thiếu hiệp...
Triệu Thiếu Vân nghe thấy bà ta nói như vậy, có vẻ không vui nghĩ bụng :
“Sao thái độ của bà ta lại thay đổi chóng đến như thế. Vân đại ca vừa thức tỉnh, mà bà ta đã dùng thái độ này để đối xử rồi, mấy hôm trước bà ta có như thế này đâu?” Lôi Vân cũng hơi ngạc nhiên vội đáp :
- Phu nhân có việc gì xin cứ hỏi. Tại hạ cũng có mấy vấn đề muốn hỏi phu nhân !
Thiên Nam phu nhân tủm tỉm cười, đối với câu trả lời sổ sàng của chàng, bà ta vẫn không tức giận chút nào, mà chỉ nói tiếp :
- Điều thứ nhất, bây giờ thiếu hiệp có còn là Minh chủ của lục lâm thiên hạ không?
Tuy lời nói của bà ta vẫn ôn tồn và hiền từ, nhưng khi lọt vào tai Lôi Vân và Triệu Thiếu Vân thì hai người đã biến sắc mặt luôn.
Triệu Thiếu Vân hơi bực mình nghĩ bụng :
“Đã biết rõ mà bà ta còn cố ý hỏi như vậy, Vân đại ca rất ghét người ta ở trước mặt mình mà hỏi câu này. Không hiểu dụng ý của bà ta ra sao?” Nàng vừa nghĩ tới đó, đã trông thấy Tô Nam Tây mặt lộ vẻ lo âu.
Lôi Vân hơi trợn ngược đôi lông mày và bụng bảo dạ rằng :
“Bây giờ ân sư đã lượng thứ cho ta rồi, ta còn tạm mượn ngôi Minh chủ này để ngăn cản thiên hạ tác quái, tại sao ra lại phải bỏ lỡ dịp may này...” Vừa nghĩ tới đó, chàng liền lớn tiếng đáp :
- Vâng, còn !
Thiên Nam phu nhân mặt hơi biến sắc, liền hỏi tiếp :
- Thiếu hiệp nói như vậy, thì thiếu hiệp phải che chở cho tất cả võ lâm hay sao?
Lôi Vân rất thông minh, ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :
- Lúc nào tôi cũng lấy trung và thứ để đối xử với người, coi muôn người như một. Nếu phu nhân có thâm thù với Xích Mi Môn, chỉ cần đừng tổn thương đến thiên lý, thì tại hạ không những không bảo vệ cho những kẻ vô lý, mà còn giúp phu nhân trả thù là khác.
Thiên Nam phu nhân bỗng quay đầu lại cười và nói :
- Tây nhi ! Con đi lấy thanh kiếm lại đây !
Tô Nam Tây chưa nghe xong hết lời nói của bà mẹ, đã vội phi thân ra ngoài nhà ngay.
Triệu Thiếu Vân thấy thế kinh ngạc vô cùng.
Thiên Nam phu nhân trông thấy thái độ của Triệu Thiếu Vân đã hiểu

ý ngay, vội nói tiếp :
- Triệu cô nương không nên xúc động như thế, lát nữa cô nương sẽ hiểu ngay.
Mấy ngà hôm nay, hà...
Bà ta lại tủm tỉm cười liếc nhìn Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân một cái.
Triệu Thiếu Vân bỗng cúi đầu xuống, hai má đỏ bừng, hổ thẹn vô cùng, vì nàng thấy phu nhân nhắc nhở đến chuyện mấy ngày hôm nay.
Thì ra, mấy ngày nay trong lúc Lôi Vân mê man bất tỉnh, nàng ở cạnh giường hầu hạ quên ăn quên ngủ, trong lòng lúc nào cũng lo âu.
Thiên Nam phu nhân đưa mắt nhìn Lôi Vân và nói :
- Mấy ngày hôm nay, Triệu cô nương vì thiếu hiệp mà ở trong phòng này hầu hạ, quên ăn quên ngủ, nên không biết bổn trang đã xảy ra chuyện gì...?
Lôi Vân nghe tới đó cảm động vô cùng, đưa mắt nhìn Triệu Thiếu Vân một cái tỏ vẻ cám ơn, nhưng chàng không hiểu mấy ngày hôm nay trong Thiên Nam sơn trang đã xảy ra chuyện gi? Chàng vội hỏi :
- Mấy ngày hôm nay, trong sơn trang có xảy ra chuyện gì thế hả phu nhân?
Triệu Thiếu Vân nghe nói cũng ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi :
- Đã có chuyện gì xảy ra thế hả phu nhân?
Bộ mặt đương hiền từ, Thiên Nam phu nhân bỗng lộ sát khí rất u uất đáp :
- Mấy ngày hôm nay cứ đến đêm khuya là có khách lạ dạ hành xuất hiện.
Những người đó đều là cao thủ của võ lâm và hình như là cao thủ của Hắc đạo...
Lôi Vân có vẻ giận, trợn ngược đôi lông mày lên hỏi :
- Phu nhân có biết những người đó là ai không?
Chàng chưa nói dứt, thì Tô Nam Tây ở bên ngoài chạy vào, tay nàng cầm một thanh trường kiếm đen nhánh.
Thiên Nam phu nhân bỗng nghiêm nét mặt, giơ tay ra đỡ lấy thanh trường kiếm, xoay người một vòng và bước vê phía trước mấy bước.
Lôi Vân thấy thế rùng mình đến thót một cái, nhưng thấy mặt của phu nhân lộ vẻ bàng hoàng, chàng cũng hơi kinh hãi vội đứng dậy luôn.
Thiên Nam phu nhân bỗng bảo chàng rằng :
- Thiếu hiệp hãy ngồi xuống nghe tôi nói !
Tay bà ta run run và đã rút trường kiếm ra khỏi bao.
Lôi Vân từ từ ngồi xuống giường, hai mắt cứ nhìn thẳng vào thanh kiếm đó, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Vì chàng thấy kiếm đó chỉ là

một thanh kiếm thường và thân kiếm lại còn hoen rỉ, ngoài những vết hoen ra lại còn có mấy vết máu nữa.
Lôi Vân rất kinh ngạc, đang định lên tiếng hỏi, thì Thiên Nam phu nhân đã trở dài một tiếng, với giọng nghẹn ngào nói :
- Thanh kiếm này là thanh kiếm thường thôi, nhưng chủ nhân của thanh kiếm lại không phải là người tầm thường...hà, kiếm này chính là của Thiên Nam Kiếm Chủ...
Lôi Vân bỗng nghiến răng mím môi xen lời hỏi :
- Thế những vết máu ở trên kiếm là...?
Chàng bỗng cảm thấy khó nói, nên chỉ hỏi tới đó đã ngắt lời ngay. Đồng thời, chàng còn thấy Tô Nam Tây đứng ở phía sau phu nhân giơ tay lên xua hoài, rõ ràng bảo chàng đừng nên hỏi.
Hình như Thiên Nam phu nhân không nghe thấy lời hỏi của chàng, bà ta cứ đứng đờ người ra, miệng lẩm bẩm nói như người nói mớ :
- Hà, năm xưa ông ta oai dũng biết bao. Tuy oai danh không bằng Giang Hồ Tam Kỳ hiện thời với Kiếm Thánh Chi Môn năm xưa, nhưng hào khí và bụng dạ của ông ta vĩ đại biết bao. Ông ta đã quyết tâm trượng kiếm đi khắp thiên hạ hành hiệp trượng nghĩa, giết kẻ cường bạo, phù trợ người hèn yếu. Ông ta thi hành ý chí ấy ít lâu, đã được thiên hạ ban cho cái tên Thiên Nam Kiếm Khách và trên giang hồ cũng có thêm một môn phái là Thiên Nam Kiếm Môn. Hà ! Có ngờ đâu, trong lúc ông ta đang hành đạo giang hồ, thì cũng là lúc Tam Tuyệt Nhị Quân biểu lộ dã tâm sáng lập một đại môn phái để làm bá chủ thiên hạ. Thấy bọn họ đi trái với đạo nghĩa của giang hồ, ông ta nhịn sao nổi, tất nhiên phải có sự xung đột với ho.....
Nói tới đó, bà ta bỗng giơ tay lên đùng tay áo lau chùi nước mắt. Lúc này, Lôi Vân mới phát giác mặt của bà ta đang đầy lệ hận, chàng cũng phải ngẩn người ra. Nhưng Thiên Nam phu nhân lau chùi nước mắt xong, lại gượng cười ngay và nói tiếp :
- Tôi còn nhớ...có một hôm, có một hôm...
Hu hu !....
Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân nghe thấy tiếng khóc đó cùng không người vội đưa mắt nhìn, đã thấy một cái bóng người mảnh khảnh nhanh như một mũi tên nhảy xổ vào lòng Thiên Nam phu nhân luông. Người đó cất giọng rất bi đát, khiến ai nghe thấy cũng phải động lòng thương, người đó nói với phu nhân rằng :
- Mẹ Ơi...chuyện đã qua rồi, mẹ còn kể lại làm chi nữa !
Thiên Nam phu nhân cúi đầu nhìn con gái cưng, dùng tay vuốt ve đầu tóc của Tô Nam Tây mấy cái, rồi bỗng cương quyết lớn tiếng đáp :

- Mẹ phải nói, mẹ phải để cho Lôi thiếu hiệp biết Xích Mi Môn với nhà ta có mối thù lớn như thế nào, và mẹ phải trả thù...không ai có thể ngăn cản được me.....
Nói đến sau cùng, giọng nói của bà ta như kêu gào, và bà ta nhắm mắt lại một hồi, rồi bỗng mở to mắt ra nhìn Lôi Vân, trong lòng hồi tưởng lại những chuyện thương tâm năm xưa.
Bà ta thấy thiếu niên trước mặt mình đây, kể cả ý chí và phong độ giống hệt người mà ta ta đang nói, nên bà ta cúi đầu lẩm bẩm :
- Y hao hao giống ông ta năm xưa, nhưng bây giờ ông ta đang nằm ở dưới đất, xương thịt đã tiêu tan rồi !
Nói tới đó, bà ta lòng đau như dao cắt, và bỗng cảm thấy thái độ của mình hơi khác thường, liền gượng cười và nói tiếp :
- Hôm đó, ông ta ở bên ngoài về, sắc mặt của ông ta khác thường. Nhưng xưa nay, ông ta không bao giờ giấu diếm tôi việc gì cả, nên tôi không hỏi. Sau ông ta bảo cô tôi có việc cần muốn tôi phải đi gặp bà ta. Nhà cô tôi ở Giang Nam, tôi rất lấy làm ngạc nhiên không hiểu tại sao ông ta lại giục tôi phải đi ngay. Hà, xưa nay tôi vẫn nghe lời ông ta, nhưng lần đó tôi thấy việc ấy đáng nghi lắm. Lúc bây giờ, tôi không biết một chút võ nghệ nào cả, ông ta phái một người đưa tôi với Tây nhi đi. Tuy trong lòng thắc mắc, nhưng tôi vẫn không hỏi, vì lúc nào tôi cũng tuyệt đối phục tùng.
Mẹ con tôi ngồi một chiếc xe ngựa lên đường đi Giang Nam ngay. Đi được một ngày đường, xe càng chạy càng nhanh, lòng tôi cũng càng bối rối...
Ngày hôm sau, khi đến một tiểu trấn đang định nghĩ ngơi, thì Kiếm Khách hộ tống chúng tôi bỗng lộ vẻ nghiêm nghị đi tới trước mặt tôi.
Thiên Nam phu nhân nói tới đó, giơ thanh kiếm rỉ lên ngắm nhìn, nước mắt cứ nhỏ ròng xuống má của con gái đang nằm ở trong lòng.
Lúc ấy, Tô Nam Tây đã nức nở khóc, nghẹn ngào noi :
- Mẹ đừng nói nữa...
Bà ta dùng tay áo lau chùi nước mắt, mặt lộ vẻ cương quyết nói tiếp :
- Không ! Me phải nói hết...
Triệu Thiếu Vân thấy thế cũng phải mủi lòng, liền tiến tới gần an ủi bà ta :
- Phu nhân cứ thư thả nói...
Lôi Vân cũng tiến tới gần, rỉ tai Triệu Thiếu Vân khẽ bảo :
- Vân muội hãy đỡ Tô tiểu thư ra ngoài kia, để ngu huynh khuyên phu nhân...
Triệu Thiếu Vân rất ngoan ngoãn nghe lời, đỡ Tô Nam Tây đi ra ngoài phòng ngay.

Thấy Triệu Thiếu Vân với Tô Nam Tây ra khỏi, Lôi Vân mỉm cười khẽ nói :
- Xin phu nhân hãy định thần, rồi kể rõ câu chuyện cho tại hạ nghe. Nếu quả thực Xích Mi Môn có thâm thù với phu nhân, và chúng đã có hành động thương thiên bại lý, thì tại hạ thể nào cũng giúp phu nhân phục thù...
Thiên Nam phu nhân bỗng gượng cười đáp :
- Có lẽ thiếu hiệp cũng không giúp được tôi đâu...
Nói tới đó, bà ta sực nghĩ đến ba đêm trước, khách dạ hành xuất hiện ở trong sơn trang. Mục đích của người đó tới đây làm chi, thì bà ta trái lại còn lo âu hộ cho Lôi Vân là khác, nhưng bà ta vẫn nói tiếp :
- Thôi được, để tôi kể cho thiếu hiệp nghe. Tôi chỉ mong là thiếu hiệp đừng ngăn cản tôi phục thù, là tôi mãn ý lắm rồi.
Lôi Vân gật đầu. Thiên Nam phu nhân lại rầu rĩ nói tiếp :
- Kiếm Khách hộ tống đứng ở trước mặt tôi bỗng quỳ ngay xuống. Chưa bao giờ họ có cữ chỉ như thế, nên thấy vậy tôi cuống cả chân tay lên.
Nói tới đây, giọng nói của bà ta bỗng nghẹn ngào hẳn và tiếp :
- Kiếm thủ với giọng nói như khóc, chưa nói đã xin lỗi tôi trước. Tôi càng hoài nghi thêm vội hỏi y việc gì thế. Y là một trong mười hai Kiếm Khách của Thiên Nam Kiếm Môn. Chỉ thấy y ngửng đầu lên đáp :
- Sắp tới Giang Nam rồi, xin phu nhân thứ lỗi cho tại hạ không thể hộ tống được nữa, vì tại hạ còn phải...
Y chỉ nói tới đó, liền ngắt lời không nói tiếp nữa. Tôi càng nghi ngờ thêm, vì tôi biết những Kiếm Khách này xưa nay rất trung thành với Thiên Nam Kiếm Chủ, mà lần đó Kiếm Chủ ra lệnh cho y hộ tống mẹ con tôi đi Giang Nam, chưa tới nơi mà y đã nói như vậy...
Lúc ấy, Nam Tây mới lên bẩy, còn tôi thì không biết một chút võ công nào.
Hai mẹ con yếu ớt như thế thì làm sao đi nổi đường xá xa xôi... Tôi đang định hỏi rõ nguyên nhân, thì bỗng thấy Kiếm Khách ấy ứa nước mắt ra, cương quyết nói tiếp :
- Xin phu nhân thứ lỗi cho, tại hạ thể nào cũng phải về ngay..
- Trở về ư?
Tôi rất ngạc nhiên hỏi như vậy và tiếp :
- Người định về đâu...?
Kiếm Khách thấy tôi hỏi như vậy, liền biến sắc mặt ngập ngừng đáp :
- Tại hạ phải trở về nhà riêng...
Lúc ấy tuy tôi rất hoài nghi, nhưng vẫn nhận lời cho y đi về.

Nghe nói tới đây, Lôi Vân cũng cảm động vô cùng, chàng thấy Thiên Nam phu nhân lại ứa nước mắt ra khẽ thở dài một tiếng, u oán nói tiếp :
- Cho y đi khỏi rồi, tôi bỗng cảm thấy có một ám ảnh xui sẽo bao trùm quanh đầu óc, đè chặc ngực tôi, đến nỗi không sao thở được. Tôi liền mua bốn con ngựa để thay đổi những con ngựa đã chạy mệt, mà vội vàng quay trở về Thiên Nam sơn trang.
Thấy Thiên Nam phu nhân nói tới đây, người đã run lẩy bẩy, nhưng bà ta vẫn nói tiếp :
- Ồ ! Tàn nhẫn quá ! Tàn nhẫn quá ! Khi tôi về tới sơn trang thì thấy đâu đâu cũng có máu. Đó là máu của ông ta với mười hai người Kiếm Khách. Lúc ấy tôi mới biết những thủ hạ của chồng tôi trung thành với người như thế nào. Thì ra, Kiếm Khách hộ tống mẹ con tôi đã không quản ngại ngàn dặm xa xôi quay trở về sơn trang chết ở cạnh chồng tôi và những người Kiếm Khách kia..
Tôi...tôi..... Nói tới đó, bà ta đã khóc sướt mướt không sao nói tiếp được nữa.
Lôi Vân nghe tới đó, động lòng thương, vội an ủi :
- Phu nhân, chuyện đã qua lâu rồi, xin phu nhân đừng có đau lòng như thế mà hại đến thân mình.
Thiên Nam phu nhân lại dùng tay áo lau chùi nước mắt, mặt lộ vẻ cương quyết, cười khẩy một tiếng, nói tiếp :
- Câu chuyện như thế đã xong đâu. Tôi trông thấy thảm kịch đó ngả lăn ra chết giấc luôn. Hà, khi tôi tỉnh dậy thì tình thế đã biến đổi hẳn, một ông già râu tóc bạc phơ đứng ở trước mặt đã cổ võ tôi, an ủi tôi và nhận lời ban cho tôi võ nghệ siêu phàm.
Từ lúc ấy trở đi, mầm phục thù đã bắt đầu nẩy nở trong thâm tâm tôi ngày một bành trướng...bây giờ mầm ấy đã chín mùi, tôi phải tìm kẻ thù...
Lôi Vân nghe tới đó kinh ngạc vô cùng, nghĩ bụng :
“Võ nghệ của bà ta quả thực siêu phàm, có thể nói là cau thủ nhất đẳng đương thời được. Không hiểu ông già râu tóc bạc phơ truyền thụ võ công cho bà ta lại là ai thế?” Thiên Nam phu nhân bỗng giơ thanh kiếm rỉ và dính máu lên hậm hực nói :
- Tôi nhặt được thanh kiếm này ở cạnh xác chồng tôi. Lúc ấy, trên lưỡi kiếm dính đầy máu ! Vì muốn nhắc nhở đến ý chí phụ thù luôn luôn, tôi không dám lau chùi thanh kiếm này, nên nó mới bị hoen rỉ như vậy...
Lôi Vân bỗng xen lời hỏi :
- Sao trên lưỡi kiếm này lại có cả máu tươi...

Thiên Nam phu nhân bỗng trở lại thái độ bình thường, tủm tỉm cười, hai mắt lộ hung quang lườm chàng một cái rồi đáp :
- Hình như các người trong lục lâm đã bắt đầu hoài nghi thân phận của thiếu hiệp rồi. Trong ba bốn hôm thiếu hiệp mê man bất tỉnh, khách dạ hành đến thăm dò sơn trang đến năm sáu lần. Tôi toàn dùng vật của chồng tôi để lại, đuổi chúng đi hết...
Lôi Vân thất kinh hỏi :
- Những ai đã tới đây thế?
Thiên Nam phu nhân tủm tỉm cười đáp :
- Việc này không thể trách tôi ác độc được. Năm xưa, Xích Mi Môn có chịu tha cho chồng tôi đâu ! Những người tới đó đều bịt mặt, thân pháp rất lanh lẹ, võ công lại cao siêu, hiển nhiên chúng không phải là những kẻ vô danh.
Nghe thấy bà ta nói như vậy, Lôi Vân mặt biến sắc và nghĩ bụng : "Vừa rồi bà ta nói các nhân vật của lục lâm đã bắt đầu hoài nghi đến thân phận của ta, thế là nghĩa gì? Những việc ta đã làm ở Vân Mộng, ngoài Thiếu Vân, sư phụ và Giang Nam Hiệp Cái ra, thì không còn một người nào biết hết. Vậy còn ai nữa, mà tin tức ấy lại bị tiết lô.....vả lại chúng làm sao biết được hiện giờ ta đang ở đây..." Nghĩ tới đó, chàng buột miệng hỏi :
- Thưa phu nhân, có thực chúng đã biết tại hạ đang ở đây không?
Thiên Nam phu nhân gật đầu đáp :
- Chúng không những biết thiếu hiệp ở đây, và còn biết tôi chính là vị vong thân của Thiên Nam Kiếm Khách nữa. Tin tức phục thù của tôi tuy đã truyền ra bên ngoài, nhưng theo sự ước đoán của tôi, thì chúng tụ tập ở ngoài tệ sơn trang còn có cả nguyên nhân ấy nữa. Trong ba ngày đó, tôi đã phát giác thủ tịch Đường chủ của Xích Mi Môn liên hiệp với các cao thủ của Tam Tuyệt Nhị Quân tụ tập ở trong khu rừng ở ngoài sơn trang. Sở dĩ chúng trù trừ chưa dám tấn công ngay, có lẽ vì lo ngại thiếu hiệp với chúng tôi có liên can gì.
Lôi Vân trong lòng hơi tức giận :
- Chúng hãy còn biết điều phần nào. Hừ, Lôi Vân tôi bị ép buộc làm Minh chủ của lục lâm, quý hồ tôi còn cái quyền ở trong tay, thể nào tôi cũng xử trí vụ ân oán của phu nhân với Xích Mi Môn.
Nói tới đó, chàng bỗng dậm chân một cái, và đi ra ngoài phòng liền...
Thiên Nam phu nhân thấy thế có vẻ kinh hãi, vội đi ra ngoài theo, và nhanh nhẹn tiến tới trước mặt Lôi Vân để ngăn cản :
- Lôi thiếu hiệp không nên nóng nảy như thế vội. Đêm nay, chắc chúng thể nào cũng quay trở lại, tới lúc ấy, thiếu hiệp sẽ hiểu thân phận hiện thời.

Lôi Vân liền trợn đôi lông mày lên hỏi :
- Phu nhân nói như thế...?
Thiên Nam phu nhân gượng cười đáp :
- Đêm hồi hôm, tôi đã nghe được một tin rất bất lợi cho thiếu hiệp...
Lôi Vân có vẻ thắc mắc hỏi tiếp :
- Tin gì thế?
Thiên Nam phu nhân đắn đo một hồi mới đáp :
- Hình như thủ tịch Đường chủ của Xích Mi Môn là Y Dư Huy muốn thay thế Minh chủ của thiếu hiệp...
Lôi Vân cả giận :
- Được , như vậy càng hay.. Tôi xem tên họ Y ấy có tài ba gì mà dám...
Lời nói của Thiên Nam phu nhân đã làm cho chàng tức giận đến xầm nét mặt lại, đôi lông mày cứ trợn ngược hoài. Thiên Nam phu nhân thấy thế cũng phải hoài nghi và nghĩ bụng :
"Sao y coi trọng địa vị Minh chủ của lục lâm thiên hạ như thế? Nghe nói y còn là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, một môn phái rất có tên tuổi, vậy y làm Minh chủ của lục lâm thiên hạ có dụng ý gì...?" Lôi Vân đang đứng ở chỗ cửa phòng, bỗng quay trở vào bên trong, và hỏi lại Thiên Nam phu nhân :
- Phu nhân có thể trao trả lại cây Trường Địch Lệnh cho tại ha được không?
Thiên Nam phu nhân ngẩn người ra ngẫm nghĩ giây lát, mới gật đầu đáp :
- Thôi được, thiếu hiệp đợi chờ giây lát, tôi đi lấy ngay đây Nói xong, bà ta quay người đi ra khỏi phòng luôn.
oOo Trong một khu rừng rậm ở cách Thiên Nam sơn trang chừng nữa dặm, bỗng có tiếng người nói vọng ra rằng :
- Y Đường chủ, chúng ta có nên giải quyết ngay việc này vào đêm nay không?
- Chúng ta phải hỏi rõ cái chết của mười hai cao thủ ở các nơi tới núi Vân Mộng là do ai giết họ đã, có liên can gì với tên họ Lôi ấy không? Lúc ấy, chúng ta mới có thể quyết định được.
- Hà hà, Y Đường chủ đừng lo ngại nhiều quá. Tên Lôi Vân có tài đức gì?
Nói thực đấy, từ khi y làm lãnh tụ của chúng ta đến giờ, chính tôi là người không phục y trước tiên. Y Đường chủ là người đức cao trọng vọng, sao không thay luôn tên ấy đi có hơn không? Theo ý tôi thì bốn môn phái kia không ai dám phản đối.
- Lão đệ nói rất phải, để cho tên quỷ ấy sống sót ngày nào thì thực

chúng ta bị vướng tay vướng chân vướng cẳng ngày ấy, nhưng Trường Địch Lệnh vẫn còn ở trong tay y..
- Khó gì chuyện ấy, quý hồ vừa xuất hiện thì chúng ta sẽ cho y không còn dịp nào mở mồm nữa. Lúc này là dịp may tốt nhất mà chúng ta có thể tuyên bố với thiên hạn rằng y đã liên tay tới Thiên Nam Kiếm Môn làm khó chúng ta.
- Lãnh lão đệ nghĩ như vậy là đúng lắm. Dù chúng ta có giết chết Lôi Vân, sau rồi lại giá họa cho Thiên Nam Kiếm Môn, nơi đây chỉ có hai chúng ta của hai phái Xích Mi và Vân Thái thôi, chứ không có người nào khác, vả lại những người có mặt tại đây đều là tâm phúc của lão đệ với mỗ...mỗ chắc chuyện này sẽ không bị tiết lộ ra bên ngoài...
Tiếp theo đó lại có một tràng cười như điên như khùng nổi lên.
Hai người đang bàn tán với nhau ở trong rừng đó chính là Y Dư Huy của Xích Mi Môn và Lãnh Như Băng của phái Vân Thái.
Lời nói của chúng bỗng nhỏ dần, thì ra chúng đang rỉ tai bàn tán với nhau một âm mưu rất xảo trá quỷ quyệt...
Lúc này trời đã khuya, trên không đầy những so sáng bao quanh, một vành trăng bán nguyệt chiếu xuống khu rừng đó với một luồng ánh sáng tỏ mờ yếu ớt, nên trong rừng càng âm u thêm.
Đột nhiên trong Thiên Nam sơn trang có tiếng rú rất chọc tai nổi lên phát tan bầu không khí tỉnh mịch của đêm trường ấy, và còn âm u sầu não ai nấy phải rùng rợn khôn tả.
Một cái bóng người tay cầm Trường Địch Lệnh ở trong trang phi ra và lướt đi rất nhanh tiến thẳng vào trong rừng kia.
Bóng người đó đi tới đâu, tiếng rú quái dị kêu tới đó, làm chấn động tâm hồn của mọi người đang ở trong khu rừng.
Sau hai tiếng kêu “soẹt soẹt”, trong rừng đã có hai bóng phóng ra, phía sau chúng còn có một số bóng đen lố nhố, nhưng những bóng người này chỉ theo tới bên lề rừng thôi, rồi vội ẩn núp ngay vào sau những thân cây.
Hai người ở trong rừng vừa đi ra đó chính là Y Dư Huy với Lãnh Như Băng.
Hai người này bây giờ có thể nói là có quyền oai lớn nhất trong Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn. Chúng đứng ở đó để đợi chờ người cầm Trường Địch Lệnh tới nơi. Trong bụng của chúng đã có một kế rất ác độc và chúng lẳng lặng đợi chờ người kia đi tới gần.
Một lát sau, Y Dư Huy mới cười khẩy một tiếng và khẽ nói :
- Chúng ta đoán không sai, Lôi Vân đã ra kìa ! Tại sao y lại ẩn núp trong Thiên Nam sơn trang mấy ngày liền như vậy?
Lãnh Như Băng cũng tỏ vẻ phấn chấn, nhưng trong lòng lại hoảng sợ

và bụng bảo dạ rằng :
“Việc này đối với ta rất có lợi. Nếu Y Dư Huy lên thay địa vị của Lôi Vân, là ta sẽ được lãnh đạo Vân Thái Môn ngay !” Còn y sợ là vì :
“Nhưng...kế hoạch của chúng ta liệu có thành công được hay không? Vì võ công của Lôi Vân cao siêu không thể tưởng tượng được.”
Người cầm Trường Địch Lệnh ở trong sơn trang ra chính là Lôi Vân. Chỉ trong nháy mắt, chàng đã đi tới trước mặt Y Dư Huy với Lãnh Như Băng liền.
Sắc mặt bỗng biến đổi hẳn, Lôi Vân mắt lộ sát khí, trợn trừng lên nhìn thẳng vào khu rừng ở phía sau Y Dư Huy với Lãnh Như Băng.
Y Dư Huy với Lãnh Như Băng đang làm ra vẻ tươi cười để tiến lên nghênh đón, bỗng thấy thái độ của Lôi Vân như vậy cũng phải kinh ngạc, vội quay đầu nhìn về phía sau.
Cả hai vừa quay đầu lại nhìn, đều rùng mình mặt biến sắc. Vì chúng đã thấy phía sau chúng có một người đang đứng sừng sững ở đó, không sao trông thấy rõ mặt mà chỉ thấy thân hình mảnh khảnh và bé nhỏ thôi.
Điều mà khiến người ta phải kinh hãi nhất, là trong tay của người đó đang cầm một vật, khiến chừng hai người trông thấy phải kinh hoảng ngay.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 30
MINH CHỦ NHƯ THẾ ĐẤY

Y Dư Huy với Lãnh Như Băng quay đầu lại, liền thấy một ông già áo đen, tay phải cầm một cái đầu lâu máu me đầm địa hình như vừa mới chặt ở trên cổ của nạn nhân xuống vậy.
Lôi Vân phát hiện tình cảnh này trước Y Dư Huy với Lãnh Như Băng, đồng thời chằng đã nhận ra ông già áo đen ấy chính là Quỷ Thủ Tượng Lệnh Hồ Băng mà chàng đã gặp ở dưới núi Vân Mộng vào tối mấy ngày trước đây.
Mọi người chưa hoàn hồn xong, thì Lệnh Hồ Băng đã cười the thé nói:
- Lão phu đứng đây thì kệ lão phu, các người cứ làm như không trông thấy lão phu là được rồi.
Lôi Vân ngần người ra giây lát, rồi lên tiếng hỏi:

- Người nói như thế có ý nghĩa gì?
Lệnh Hồ Băng nhếch mép cười, giơ tay trái lên chỉ Y Dư Huy và Lãnh Như Băng rồi đáp:
- Tiểu Tử đừng có tưởng lầm như thế, lão phu nói chuyện với hai tiểu tử này, chứ không nói chuyện với nhà người đâu. Hà hà, họ Y kia, họ Lãnh kia, các ngươi cứ coi như ta không có mặt ở đây là được rồi, và cứ tiếp tục theo kế hoạch của các ngươi đã định mà tiến hành ngay mau đi?
Lời nói ấy của Lệnh Hồ Băng chỉ có một mình Lôi Vân là ngơ ngàc không hiểu thôi, còn Y Dư Huy và Lãnh Như Băng thì kinh hãi khôn tả nhất thời sờn lòng rợn gáy lên ngay. Nhưng chỉ thoáng cái thôi chúng đã gượng trấn tỉnh lại đồng thanh quát hỏi:
- Người, người… là ai thế?
Lệnh Hồ Băng cất tiếng cười lanh lãnh rồi trả lời:
- Ta là ai ư? Hà hà, hai ngươi thắc mắc lắm phải không?
Y Dư Huy xưa nay vẫn rất tự kiêu, y thấy cái cười của Lệnh Hồ Băng như vậy hình như có ý muốn làm khó dễ bọn mình, nên y không sao nhịn được, lửa giận đã nổi lên ngay, đang định ra tay cho đối phương một bài học. Ngờ đâu Lãnh Như Băng lại còn thô lỗ hơn y, vừa nghe lới nói của Lệnh Hồ Băng xong, y hơi suy nghĩ một chút đã biết ngay lời lẽ đó có nguyên nhân và rõ ràng đã biết rõ kế hoạch của mình với Y Dư Huy định mưu hại Lôi Vân rồi. Y liền nghĩ bụng:
“Hừ, ta phải giết tên này để diệt khẩu mới được…” Y vừa nghĩ vừa làm ra vẻ tươi cười và người thì từ từ xoay trở lại, chân đã tiến lên hai bước, với giọng rất dịu dàng khẽ hỏi lại:
- Xin hỏi lão trượng quý tính đại danh là gì?
Qúy vị nên biết tính nét của y rất âm trầm, tuy trong lòng đã động sát cơ mà mặt vẫn thản nhiên như thường, từ từ tiến tới gần Lệnh Hồ Băng luôn.
Lệnh Hồ Băng vừa cười vừa đáp:
- Không dám, lão phu họ Lệnh Hồ tên là Băng.
- Hà hà, tiểu bối cũng tên là Băng, như vậy có thể nói chúng ta là cùng tên mà không cùng họ.
Lôi Vân đã được trông thấy Lệnh Hồ Băng có võ công rất cao siêu, nên chàng nhận thấy người nào có thể thắng nổi Lệnh Hồ Băng thì người đó phải là cao thủ tuyệt thế trên giang hồ mới được.
Lúc ấy Lôi Vân vẫn chưa biết hoàn cảnh mình hung hiểm như thé nào, trong đầu óc của chàng chỉ nghĩ đến lời của Mỹ La Sát Ngô Đình Ngọc bảo công lực của Lãnh Như Băng rất thâm hậu, đơn chưởng của y rất độc đáo.

Nghĩ như vậy chàng đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Băng, trong lòng bỗng cảm thấy ghét hận ngay. Chàng cũng không hiểu tại sao mình lại ghét hận Lệnh Hồ Băng đến thế. Chàng liền nghĩ bụng:
“Ta hãy để cho Như Băng với y một trận sao đã”.
Nghĩ đoạn chàng liền giơ cây sáo dài lên lớn tiếng cười và nói:
- Như Băng, ngươi ra tay đấu đi, nhưng ngươi nên rút trường kiếm thì hơn.
Y Dư Huy nghe thấy chàng nói như vậy liền nghĩ bụng:
“Hừ, tiểu tử ngươi chết đến nơi rồi mà vẫn không hay biết gì.” Lãnh Như Băng đã định tâm giết chết ông già áo đen bịt mặt này để tiện tiến hành âm mưu của mình đã bàn định với Y Dư Huy.
Sở dĩ y chần trừ không dám ra tay tấn công ngay là vì thấy Lệnh Hồ Băng xuất hiện một cách quá đột ngột và cử chỉ và thái độ lại quá ly kỳ, nhất là cái đầu lâu người be bét máu tươi ở trong tay của Lệnh Hồ Băng lại càng chọc mắt thêm.
- Hà… Lôi Vân, lão phu từ Vân Mộng tới đây đường xá kể cũng khá xa xôi, mà nếu ngươi tiếp đãi lão phu tử tế, lão phu có thể cho ngươi biết một sự bí mật này. Nhưng ngươi lại dùng phương pháp này để đối phó lão phu… Ông ta chưa nói dứt thì Lãnh Như Băng với Y Dư Huy đã biến sắc mặt, còn Lôi Vân thì rất nghi ngờ. Chàng đã thấy trước mặt bỗng có một luồng ánh sáng xanh biến nhanh như điện chớp nhằm ngang lưng của Lệnh Hồ Băng quét tới.
Lệnh Hồ Băng cười khẩy hai vai đã nhún một cái, không thấy cử động gì hết người y đã nhàngnhư một con hạc trắng bay thẳng lên cao ba trượng. Không những thế, khi thân hình của y lên tới trên cao, mà mình mẫy thẳng thừng như một khúc gỗ, những cái đó khiến Lôi Vân cũng phải thất kinh.
Y Dư Huy với Lãnh Như Băng thấy thế hoảng sợ đến mặt biến sắc và suýt tý nữa thì buột miệng khen ngợi thân pháp của kẻ địch tuyệt diệu là khác.
Lãnh Như Băng thấy thế trong lòng rất kinh hãi và cũng không còn ý niệm khinh địch như trước nữa. Y liền múa tít thanh kiếm giở luôn ba thế tuyệt học rất lợi hại ra, đồng thời còn nhún chân một cái nhẩy tuôn lên theo để tấn công.
Dù võ công tuyệt thế, dưới hoàn cảnh bị đối phương tấn công như thế, Lệnh Hồ Băng cũng không dám coi thường, vội giơ tay phải ra khua vòng tròn ở trên không hoài, người thì né trái tránh phải, đồng thời y còn giơ cả chưởng lên phản công luôn một thế.
Những cành lá ở những cây quanh đó đều bị kình phong trấn động đến kêu “ào ào”, vô hình chung đã làm cho trận đấu này càng rùng

rợn thêm.
Y Dư Huy với Lôi Vân thấy trận đấu hãn hữu này cũng phải kinh hoảng lui về phía sau ba bước, trố mắt lên nhìn vào trận đấu.
Lúc ấy Lôi Vân đối với Lãnh Như Băng mới bắt đầu có nhận thức mới.
Chàng thấy kiếm thế của y bổ xuống nặng như nghình cân, nhưng lại nhanh nhẹn và hoạt động lạ thường, thế kiếm nào đưa ra cũng thần ảo lạ thường.
Y Dư Huy đứng xem một hồi dần dần không sao nhịn được liền nghĩ bụng:
“Sao ta không tiến lên giúp y một tay?” Thì ra y chỉ đứng xem một lúc đã nhận thấy Lãnh Như Băng không sao thắng nổi Lệnh Hồ Băng.
Lúc ấy trận đấu bề ngoài thì hai bên như là ngang tay nhau. Lãnh Như Băng nhanh nhẹn như một con rồng, kiếm quang như cây cầu vòng, thế công nào của y cũng có thể nói là kinh thiên động địa được.
Còn ba thế của Lệnh Hồ Băng chống lại kẻ địch trông rất tầm thường, không có một tý gì là kỳ lạ cả, nhưng hiệu quả của nó lại khiến những người đứng xem không sao ngờ được. Và ai nấy đã thấy Lãnh Như Băng giở hết tài ba tuyệt học cùng toàn lực ra tấn công rồi. Trái lại chỉ thấy Lệnh Hồ Băng rất ung dung tránh né và chống đỡ mà chỉ bảo thủ chứ không phản công lại.
Bỗng có một tiếng kêu rú rất quái dị như quỷ khốc thần sầu thốt từ miệng của Lệnh Hồ Băng ra, rồi thấy trán của y lộ gân xanh, tay trái đột nhiên giơ lên ném một cái, liền có một vật gì đen thui thủi từ trong tay của y bắn ra, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được.
Lãnh Như băng vừa xử dụng xong thế Kinh Điện Hải Lôi và trường kiếm của y đang giơ lên trên cao, vì vậy ngực mới bỏ trống ở trước mặt kẻ địch.
“Bùng” một tiếng, ngực của Lãnh Như Băng đã bị đánh trúng như bị một cái búa lớn đập mạnh vào vậy. Y liền cảm thấy khí huyết đảo lộn, mặt mũi tối tâm, mắt nổi đom đóm lửa.
Động tác ấy xẩy ra một cách quá nhanh chóng tới khi Lôi Vân và Y Dư Huy phát giác thì đã muộn rồi. Cả hai không ngờ Lệnh Hồ Băng lại dùng chiếc đầu lâu người đang cầm làm ám khí mà tấn công vào ngực của Lãnh Như Băng như thế.
Lãnh Như Băng ha ïchân xuống dưới đất loạng choạng lui về phía sau năm bước, sắc mặt nhợt nhạt và nhăn nhó, hình như đã chịu đựng không nổi, nhưng y vẫn nghiến răng mím môi cố gượng không để cho người bị té ngã.

Lãnh Như Băng hậm hực nhìn Lệnh Hồ Băng một cái, rồi phun ngay ra một khẩu máu tươi. Mắt của y tuy vẫn còn lộ vẻ hung ác, nhưng trường kiếm đã từ từ buông xuôi xuống, đủ thấy y đã yếu đuối đếnn nỗi không cầm nổi thanh trường kiếm rồi.
Lôi Vân thấy thế cả kinh, bụng bảo dạ rằng:
"Xem như vậy công lực của Quỷ Thủ Tượng này đã luyện được tới mức thần hóa và không thể tưởng tượng được rồi." Nghĩ tới đó chàng lại cảm thấy hào hứng và tự nhủ rằng:
"Từ lúc ta xuống núi đến giờ chưa gặp phải một địch thủ nào ngang tài với ta, sao không nhân lúc này thử khiêu chiến với y xem sao?"
Chàng vừa nghĩ vừa tiến lên một bước rút trường kiếm ra nhưng mặt vẫn tươi cười nói:
- Tại hạ không tự lượng sức lực của mình, muốn lãnh giáo tuyệt học bất hư chuyền của lão tiền bối.
Lệnh Hồ Băng nghe nói hớn hở tươi cười và đáp:
- Muốn làm thì làm đi, còn nói lôi thôi mãi làm chi nữa?
Thì ra quái nhân được gọi là Cuồng Si Dương Võ Lâm này đã sớm có ý thử thách xem tài ba của Lôi Vân cao siêu đến mức độ nào. Qúy vị nên rõ Lôi Vân mới ra đời chưa đầy một năm tiếng tăm đã lừng lẫy khắp thiên hạ, ai ai cũng đều biết hết. Ngoài ra chàng lại được bầu làm Minh chủ của thiên hạ lại càng đồn đại võ công của chàng đã luyện tới mức siêu phàm, nên giới lục lâm của thiên hạ mới chịu bầu chàng làm Minh chủ như thế. Chứ có ai biết đâu chàng được bầu làm Minh chủ của lục lâm là do sự hiểu lầm với sự ngẫu nhiên mà nên?
Hồi nãy lúc mặt trời chưa lặn, Lệnh Hồ Băng đã nghe thấy Y Dư Huy bàn tán với Lãnh Như Băng định giết hại Lôi Vân, y đã cảm thấy kinh ngạc vô cùng.
Lôi Vân vừa giơ kiếm lên đứng lấy thế chuẩn bị tấn công địch, thì trong rừng đã có bẩy tám đại hán vặm vỡ nhảy ra, chúng đều mặc quần áo ngũ sắc chỉ thoáng trông cũng biết chúng là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân rồi.
Lôi Vân đành phải ngừng tay lại đưa mắt liếc nhìn, thấy trong bọn người ấy có kẻ mình quen biết mà cũng có kẻ mình chưa thấy mặt bao giờ. Đáng lẽ thấy chúng nhẩy ra như vậy Lôi Vân cũng không để ý tới, nhưng sau thấy vẻ mắt của chúng khác lạ, chàng liền sinh nghi vì bẩy tám tên đại hán ấy mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.
Lôi Vân đành lên tiếng hỏi chúng, thì Lệnh Hồ Băng đã cười khẩy một tiếng và nói:
- Tiểu tử kia đừng có trách lão phu không tôn kính cái chức Minh chủ

quèn ấy và thái độ với sĩ diện của ngươi giở ra với lũ lâu la kia kể cũng khá oai vệ đấy.
Nhưng tại sao ngươi lại chần trừ không tấn công vội như thế?
Lời nói của y chứ đầy sự chế nhạo và châm biếm. Lôi Vân không tức giận sao được? Chàng liền múa kiếm hất lên một cái, đã thấy một luồng ánh sáng xanh như điện chớp nhắm bụng và ngực của Lệnh Hồ Bằng đâm tới luôn.
Thế kiếm ấy nhanh trúng và nặng, đủ thấy kiếm pháp của chàng lợi hại và thuần thuộc tới mức vượt cả tuổi tác hiện thời của chàng.
Lệnh Hồ Bắng thấy vậy liền biến sắc mặt, trầm giọng quát lớn:
- Hay lắm !
Rồi y bỗng giơ thẳng hai tay ra, người như một con chim ưng lớn phi luôn lên trên cao, vừa lên tới trên không y bỗng giơ song chưởng ra xử dụng thế song chưởng ra xử dụng thế Song Phong Tề Lật và đâm bổ xuống nhanh như điện chớp, nhằm hai vai phải trái của Lôi Vân phản công lại luôn.
Lôi Vân thấy thế cả kinh, vội giở luôn thế kiếm ra một chống đở và bụng thì hoảng sợ nghĩ rằng:
“Sao y lại dám coi thường thanh kiếm ở trong tay ta như vậy?”
Chàng vừa nghĩ vội tung mình nhẩy sang bên trái hai bước để tránh né và trong bụng thì đề cao cảnh giác, vì chàng nhận thấy đây là địch thủ lợi hại nhất trong đời mình, công lực của đối phương quả thực là hiếm thấy.
Còn Lệnh Hồ Băng cũng rất lấy làm kinh hãi, y thị công lực của bản thân thâm hậu, nên không coi thiếu niên trẻ tuổi đang đánh với mình vào đâu hết, tới khi y thấy Lôi Vân giở một thế kiếm ra y mới không dám khinh thường chàng như trước nữa.
Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu với nhau được hơn ba mươi hiệp.
Cả hai đều nhanh nhẹn như hai con rồng nhẩy Đông tránh Tây khiến bọn cao thủ Hắc đạo đứng ở quanh đó cũng không sao trông thấy rõ được kiếm pháp và thủ pháp của hai người như thế nào.
Nhất thời Lệnh Hồ Băng phải thâu ngay thái độ ngông cuồng lại và rất là cẩn thận trổ hết tài ba sở trưởng của mình ra để đấu với đối thủ rất trẻ tuổi kia.
Còn Lôi Vân cũng thế, chỉ trong chốc lát chàng đã giở hết những tài ba của Trung Nhạc Chi Chủ truyền thụ cho với những võ học mà chàng đã học hỏi được ở trong cuốn bí kíp da người ra.
Cát bụi bay mù mịt khiến những người đứng xem quanh đó không sao trông thấy rõ được thân pháp của Lôi Vân với Lệnh Hồ Băng

nữa. Lệnh Hồ Băng quả thật là danh bất hư truyền mỗi một thế thức và một chưởng của y đưa ra đều có một luồng kình phong mạnh không thể tưởng tượng đượ̣c làm cho cát bụi bay tung lên.
Những tiếng kêu "vèo vèo" không khác những mũi tiên sắc bén nhọn vào tai của các tay cao thủ môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đang đứng xem quanh đó.
Chúng vừa đứng xem vừa kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra như tắm.
Lệnh Hồ Băng bỗng tỏ vẻ rất đắc trí, hai bàn tay cứ xoa vào nhau luôn, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt Lôi Vân không chớp.
Lôi Vân thấy thái độ của đối phương như vậy rất lấy làm ngạc nhiên.
- Hà hà, không phải lão phu nói khoác với ngươi, tiểu tử ngươi làm sao thắng lão phu? Kinh nghiệm của ngươi hãy còn non nớt một chút. Hà hà, ngươi đã trúng phải Tam Âm Chưởng của lão phu rồi. Tam Âm Chưởng không giết chết được ngươi đâu, nhưng ngày sau thì ngươi sẽ biết mùi vị nó như thế nào ngay. Hà hà… Lôi Vân nghe nói cả kinh, vì chàng biết mình đã bị đánh trúng một chưởng rất khẽ nhưng sao mình không cảm thấy có hiện tượng bị thương gì hết? Nên chàng bụng bảo dạ rằng:
"Chả lẽ chưởng của y có chất độc chăng?" Chàng liền vận chân khí chạy quanh mình thử xem, thấy các yếu huyệt và mình mẩy rất dễ chịu, khí huyết cũng không bị cản trở chút nào chàng mới yên tâm. Nhưng chưởng đó cũng đủ làm cho chàng kém hăng hái như trước rồi.
Lệnh Hồ Băng lại cười khẩy nói tiếp:
- Tiểu tử, ngươi khỏi phải hãi sợ, lão phu dọa ngươi đấy thôi. Chưởng đó lão phu không dùng toàn lực đâu. Bằng không ngươi đã chết từ lâu rồi, hà hà.
Lời nói của Lệnh Hồ Băng, Lôi Vân cảm thấy câu nào cũng rất chướng tai, trong lòng vừa tức giận vừa thất vọng khôn tả và nghĩ thầm:
"Dù sao ta cũng bị thua y rồi…" Đang lúc ấy đằng xa bỗng có tiếng chân người nhộn nhịp đi tới, phía đó là phía Thiên Nam sơn trong.
Lôi Vân vội quay người lại nhìn đã thấy năm cái bóng người đang đi nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái những người đó đã tới trước mặt chàng ngay.
Thì ra năm người đó là Thiên Nam phu nhân với bốn người Kiếm Khách Thiên Nhất, Thiên Nhị, Thiên Tam, Thiên Tứ.
Y Dư Huy vừa trông thấy Thiên Nam phu nhân mặt đã biến sắc, vội lui ngay về phía sau.
Lúc ấy mười một người môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã xếp

hàng chữ “Nhất” đứng sát cánh nhau, và cũng đã rút khí giới ra hình như đang phòng bị kẻ địch tấn công vậy.
Thiên Nam phu nhân vừa ngừng chân xong, đã tủm tỉm cười hỏi Lôi Vân rằng:
- Lôi thiếu hiệp, can thiệp với họ kết quả ra sao?
Lôi Vân nghe nói cả kinh nghĩ bụng:
“Nguy tai !” Thì ra Lôi Vân cầm Trường Địch Lệnh ở Nam Thiên sơn trang ra tới đây mục đích là giàn xếp với Y Như Huy, vì Thiên Nam phu nhân muốn quyết đấu một trận rất công bằng với Kho Cốt Môn, để trả mối thù vào hồi mười năm về trước.
Ngờ đâu, Lôi Vân vừa ra tới nơi, thì bị Lệnh Hồ Băng xuất hiện phá quấy nên chàng chưa thể xử trí đến việc đó. Nay thấy Thiên Nam phu nhân hỏi như vậy, Lôi Vân đành phải tạm dẹp cuộc đấu với Lệnh Hồ Băng bên mà nói với Dư Huy rằng:
- Y đường chủ, đây là việc của Xích Mi Môn với Thiên Nam Kiếm Môn… Không ngờ chàng chưa nói đứt thì Y Dư Huy đã lên tiếng đỡ lời:
- Đừng nói nữa Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn phái đã liên minh, nếu Thiên Nam Kiếm Môn muốn khiêu chiến, thì hiện giờ sẵn có mười một người của năm môn phái ở đây vui lòng tiếp chiến với họ ngay.
Lôi Vân nghe thấy y nói như vậy, liền cả giận hỏi:
- Y đường chủ nói như vậy có dụng ý gì? Đường chủ còn coi Minh chủ này vào đâu.
Bốn bên bỗng có những tiếng cười khẩy nổi lên, Lôi Vân tức giận đến xầm ngay nét mặt lại và đưa mắt nhìn bốn chung quanh một vòng. Chàng thấy Lệnh Hồ Băng lộ vẻ đắc trí chỉ tay vào chàng kiêu ngạo nói:
- Tiểu tử, nơi đây lời nói của ngươi không còn công hiệu như nữa đâu, vì chúng đã không còn coi ngươi vào đâu nữa cả, và chúng coi ngôi Minh chủ của ngươi không còn đáng một đồng trinh nhỏ, hà hà, vừa rồi ngươi lại thua trận. Bằng không, lão phu cũng có thể giúp ngươi một tay đấy.
Lôi Vân nghe thấy Lệnh Hồ Băng nói như vậy, trong lòng càng hoài nghi thêm.
Y Dư Huy nhanh nhẹn đưa mắt nhìn xung quanh một lượt và nghĩ bụng.
“Xem tình hình này htì ông già áo đen kia chắc không giúp đỡ Lôi Vân với Thiên Nam Kiếm Môn đâu. Bây giờ bên chúng ta có mười một người, còn đối phương kể cả Lôi Vân chỉ có sáu thôi. Hừ, vô độc bất trượng phu, nếu không nhân dịp may này diệt trừ Thiên Nam

Kiếm Môn, thậm chí cả Lôi Vân nữa thì khó mà có dịp may khác."
Nghĩ tới đó, y liền cười khẩy mặt lộ vẻ đắc trí, lớn tiếng nói tiếp:
- Thiên Nam Kiếm Môn có năm người ở đây. Ha øhà, họ Lôi kia ngươi là Minh chủ của chúng ta, thì đáng lẽ ngươi phải lãnh đạo chúng ta để chống lại Thiên Nam Kiếm Môn mới phải. Nếu minh chủ giúp người ngoài thì mười một người có mặt tại đây sẽ không nhận ngươi là minh chủ nữa… Lôi Vân cả giận, bỗng tung mình nhẩy lên múa luôn ba thế kiếm một lúc, tuy ba thế kiếm đó chỉ chém vào chỗ trống không thôi, nhưng ánh sáng vàng và hơi lạnh cũng đủ làm cho bọn người nọ loé mắt và rùng rợn rồi.
Lệnh Hồ Băng hình như đã phát hiện một việc gì, cảm thấy rất hứng thú vậy, nên y lại cười hì hì xen lời nói:
- À, thế ra vừa rồi tiểu tử vẫn chưa dùng toàn lực. Nào, lại đây.
Lôi Vân thâu trường kiếm lại giận dữ nói:
- Y đường chủ, nếu ngươi dám trái mệnh lệnh thì cứ việc tiến lên đi !
Chàng chưa nói dứt, Lệnh Hồ Băng đã cười the thé nói tiếp:
- Tiểu tử, mau lại đây, chúng ta đấu thêm trận nữa ?
Song chưởng của y đã nahnh như hai mũi tên phi tới ngay.
Lôi Vân cả giận vội rút luôn trường kiếm ra, giở thế Sở Hà Vi Giới ra chống đỡ thế công của Lệnh Hồ Băng.
Lệnh Hồ Băng cười ha hả nói tiếp:
- Phải, có giở những thế kiếm như thế này ra mới gọi là đấu chứ.
Y vừa nói song chửogn của y vừa tấn công như vũ bão, lúc phân lúc hợp, toàn nhằm các nơi yếu huyệt của Lôi Vân mà tấn công rất mạnh.
Lúc này đã tức giận chịu không nổi, Lôi Vân liền giở hết tài ba ra phản công tới tấp, nhưng trong lòng vẫn lo âu và nghĩ bụng:
"Ta phải làm thế nào phân thân ra được để lý việc của Xích Mí Môn với Thiên Nam Kiếm Môn" Vì chàng bận nghĩ về vấn đề đó, nên người chàng đã toát rất nhiều mồ hôi lạnh ra, và thế thức cũng bị chậm nhiều.
Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy có tiếng cười rất kiêu ngạo của Y Dư Huy nổi lên. Tiếp theo đó, lại có tiếng kêu la hò hét chém giết chấn động cả trời đất nữa.
Thiên Nam phu nhân thấy vậy mặt liền biến sắc, vội quát bảo bốn kiếm khách rằng:
- Mau ra tay !
Thiên Nam Tứ kiếm đều rút trường kiếm ra, nhẹ nhàng tiến lên đứng ở phía sau phu nhân.
Lôi Vân thấy thế càng kinh hoảng thêm, vội tấn công một thế kiếm

thật mạnh rồi lui bước, rồi quát bảo đối phương rằng:
- Lệnh Hồ Băng? Muốn đánh lát nữa hãy đánh tiếp.
Lệnh Hồ Băng chỉ cất tiếng cười quái dị chứ không chịu ngưng tay và lớn tiếng trả lời rằng:
- Chưa phân thắng bại, ngừng tay làm chi?
Lôi Vân đã tức giận đến cực điểm, liền tay trái xử dụng chưởng tay phải xử dụng kiếm, lại tấn công tiếp mồm vẫn bảo đối phương rằng:
- Được, ngươi không chịu ngừng tay phải không?
Chàng thấy đối phương vẫn không chịu ngừng tay, giở Cô Hy Tuyệt Chưởng với Vân Thái Tuyệt Kiếm trong pho bí kíp da người ra tấn công, không khác gì muôn con ngựa chạy, và như những làn sóng lớn ở trên mặt bể cứ liên miên bất tuyệt nhắm người đối phương mà đánh úp tới.
Lệnh Hồ Băng thấy thế công của Lôi Vân hung mãnh như vậy cũng phải kinh hãi. Y phải lúc dùng chỉ, lúc dùng chưởng, và giở cương khí độc đáo ra chống đỡ.
Hai bên càng giở tuyệt nghệ ra đấu với nhau càng biết nhất thời không sao phân thắng bại được. Lôi Vân đưa mắt liếc nhìn mọi người kia chàng càng tức giận thêm.
Thì ra mười một người môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân không nghe lời chàng, mà dùng số đông người như thế bao vây Thiên Nam Tứ Kiếm Khách.
Còn Thiên Nam phu nhân tay vẫn cầm trường kiếm đứng ở chỗ cách xa năm trượng, vẻ mặt lạnh lùng, và đang chăm chú nhìn vào trận đấu.
Vì để ý nhìn bọn người kia, thế công của chàng liền bị Lệnh Hồ Băng đánh cho đứt quảng. Chàng không dám nghĩ ngợi gì nữa, vội múa kiếm đấu tiếp, bụng bảo dạ rằng:
“Từ khi ta ra đời tới giờ, pho Lăng Không Tam Kiếm chưa gặp địch thủ, sao ta không dùng pho kiếm pháp để đối phó với Quỷ Thủ Tượng?” Nghĩ như vậy, chàng tấn công một thế kiếm thật mạnh, rồi người lui về phía sau ngay. Dù Lệnh Hồ Băng công lực cái thế nhưng thấy thế kiếm quá mạnh cũng phải lui về phía sau để tránh né.
Lôi Vân đã định tâm tốc chiến tốc quyết, không đợi chờ đối phương đứng vững chàng đã rú một tiếng thật dài, và người chàng như một cái bóng xanh phi lên trên cao.
Chỉ trong nháy mắt, trên đỉnh đầu của Lệnh Hồ Băng, chỗ cách chừng nửa trượng, đã có một tấm màn ánh sáng đến nỗi nước không sao qua lọt vao trùm và quay tít hoài.
Lệnh Hồ Băng kinh hoảng đến biến sắc mặt. Đồng thời, y cũng sực

nhớ ra tuyệt nghệ này là Lăng Không Tam Kiếm, một pho kiếm độc đáo của Trung Nhạc Chi Chủ, người đứng đầu nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ lâu năm rồi.
Y đang nghĩ cách phá giải hay làm thế nào tránh né pho Lăng Không Tam Kiếm, thì bên cạnh y đã có tiếng kêu "sì sì" nổi lên.
Y thấy thế toát ngay mồ hôi lạnh ra, và đã thấy luồng ánh sáng xanh phi tới gần đỉnh đầu rồi. Đột nhiên, y nghiến răng mím môi, phi thân nhanh như một mũi tên đi luôn. Nhưng người của y vừa cử động một cái, luồng ánh sáng xanh đã hạ xuống liền. Tựa như một cái vòng bánh xe xung quanh có rắt nhiều lưỡi đao sắc bén và cứ ở quanh người y quay tít hoài.
Y cả kinh vội ngồi xụp xuống, dưới sự nguy hiểm ấy, y quên cả cái tên Lệnh Hồ Băng đã có tiếng như thế nào, mà vội giở ngay cái trò người có tên tuổi không bao giờ thèm xử dụng tới là nằm xuống đất lăn luôn ra ngoài xa mấy trượng để tránh né.
Lệnh Hồ Băng vừa lăn ra ngoài xa, chưa kịp đứng dạy, đã cảm thấy đầu vai đau nhức, y kinh hãi vô cùng, vội ngửng đầu lên xem. Y càng hoảng xợ thêm vì thấy Lôi Vân mặt xám xầm, tay cầm trường kiếm xanh biếc và có ánh sáng lóng lánh đang dí mũi kiếm vào yết hầu của mình.
Lúc ấy Lệnh Hồ Băng lại toát mồ hôi lạnh ra định dùng nội lực để tránh khỏi sự uy hiếp tàn khốc ấy của Lôi Vân, không ngờ y chưa kịp nghĩ ngợi, thì bên tai đã nghe thấy tiến của Lôi Vân lạnh lùng nói:
- Lệnh Hồ Băng nếu người không can thiệp vào việc của Lôi mỗ nữa, thì mỗ sẽ tha chết cho.
Lệnh Hồ Băng đưa mắt liếc nhìn mặt Lôi Vân một cái, y lại rùng mình và càng hãi sợ thêm, vì thấy hai mắt của Lôi Vân sáng như điện, mắt đỏ như máu tươi và mặt chứa đầy sát khí.
- Hừ ! Bây giờ mỗ không còn nhiều thì giờ đâu. Mỗ chỉ đếm đến tiếntg thứ ba, nếu ngươi không nhận lời thì bắt buộc mỗ phải khiến người máu tung toé tại đây ngay.
Lôi Vân vừa nói xong, thì Lệnh Hồ Băng mặt đã tái mét, vì tất cả những người có mặt tại đó tuy không biết thân phận của Lệnh Hồ Băng như thế nào, nhưng dù sao y cũng là một nhân vật tiền bối, khi nào y lại nhịn sự xỉ nhục ấy.
- Một… Hai… Đếm tới đó Lôi Vân liền nghĩ bụng:
"Ta có nên giết y không?" Trong lúc do dự, chàng đưa mắt liếc nhìn trận đấu ở cạnh đó, thấy kịch liệt khôn tả, và cát bụi bay mù mịt, chàng đành phải nhẫn tâm, liền lớn tiếng quát hỏi:
- Lệnh Hồ Băng, tại hạ khuyên người nên nhanh nhẫu trả lời tại hạ

ngay.
Bằng không tại hạ hô tới câu thứ ba là không bao giờ hối hận hết, dù thiên hạ quần hùng có tới ngăn cản tại hạ cũng phải giết người…
Lệnh Hồ Băng thấy chàng nói như thé lo âu khôn tả vội la lớn:
- Lão đệ nói như thế là có ý nghĩa gì? Thắng bại là sự thường của nhà võ, lão phu đã nhận thua rồi, hà tất lão đệ phải dùng phương pháp này làm nhục nhã… Lôi Vân nghe tới đó rùng mình đến thót một cái, gân xanh ở trên trán lại nổi lên ngay và nghĩ tiếp:
"Ngươi cứ quây quần ta, làm cho ta không phân thân xử lý được mọi ân cừu Thiên Nam Kiếm Môn với Xích Mi Môn, hậu quả này người có phải chịu trách nhiệm hay không? Hừ, bây giờ tay ta đã dính đầy máu tanh, dù có giết thêm một người nữa cũng không sao mà." Nghĩ đoạn, chàng đang trầm kiếm, định đâm xuống, thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng gió đọâng, chàng cả kinh, nhưng vẫn không chịu buông tha Lệnh Hồ Băng tay trái chàng cầm kiếm vẫn dí vào yết hầu của Lệnh Hồ Băng như trước, còn tay phải thì chàng hất mạnh về phía sau một thế, liền có một luồng chưởng phong mạnh tuyệt luân ở bàn tay của chàng dồn ra luôn.
- Lôi thiếu hiệp hãy khoan ra tay, tôi đây mà.
Chàng đã nhận ra đó là tiếng nói của Thiên Nam phu nhân mới vội thâu chưởng lại, thì Thiên Nam phu nhân đã phi tới gần, chưa đứng vững bà ta đã nói tiếp:
- Lôi thiếu hiệp hãy buông tha cho y !
Lôi Vân ngạc nhiên nhìn Thiên Nam phu nhân và đáp:
- Người này tới một cách đột ngột, đã làm lỡ rất nhiều việc của tại hạ, khi nào tại hạ buông tha cho y được?
Thiên Nam phu nhân bỗng câu mày lại, thở dài một tiếng rất não nùng và nói tiếp:
- Theo sự nhận xét của tôi, chắc ông tta thế nào cũng có nguyên nhân gì?
Thiếu hiệp làm như thế này rất không hợp lý, mau buông tha cho ông ta đi.
Đang lúc ấy bỗng có một tiếng kêu la thảm khốc nổi lên, Thiên Nam phu nhân với Lôi Vân đều cả kinh, vội đưa mắt nhìn trận đấu rất khốc liệt đang xẩy ra ở cạnh đó, và đã thấy một người đang lảo đảo té ngã.
- Hai mắt sáng như điện, Thiên Nam phu nhân đã phác giác bốn người kiếm khách của mình vẫn như mãnh hổ múa tít bốn thanh kiếm với bốn đấu mười mà không thấy họ lúng túng nào, bà ta mới yên tâm.

Còn Lôi Vân thì mặt đã biến sắc, vì chàng sực nghĩ tới mình vẫn còn là Minh chủ của lục lâm thiên hạ và vừa rồi sao bọn Y Dư Huy lại không thèm đếm xỉa tới mình? Chàng liền nghĩ bụng:
"Ta thế nào cũng phải xử lý việc này, ngăn cản sự chém giết thảm khốc kia mới được !" Nghĩ đoạn chàng vội lui về phía sau hai bước, mồm thí quát bảo:
- Hừ, tha chết cho người đấy, mau đi đi !
Lệnh Hồ Băng liền cảm thấy nhẹ nhõm hẳn vội đứng ngay dậy, lúc này y không còn mặt mũi nào ở lại nơi đó nữa liền hậm hực đáp:
- Hừ quả đất tròn, sau này thế nào cũng có ngày gặp lại nhau !
Nói xong, y chỉ khẽ nhún chân một cái, người đã như một con chim ưng phi thẳng lên trên không, rồi tiến thẳng về phía Bắc mất dạng.
Lôi Vân giận dữ, giở trường kiếm lên, đang định quát bảo phải ngừng trận đấu ngay, bỗng thấy tay mình có người nắm chặt. Chàng ngạc nhiên vô cùng quay đầu lại nhìn, liền thấy Thiên Nam phu nhân đang đứng ở cạnh mình mặt lộ vẻ ai oán và buồn rầu.
Lôi Vân không hiểu bà ta nắm tay mình làm chi, đang ngơ ngác nhìn thì Thiên Nam phu nhân đã ai oán nói:
- Lôi thiếu hiệp, tôi có một việc muốn cần thiếu hiệp !
- Việc gì, xin phu nhân cứ nói đi?
Lôi Vân lòng nóng như thiêu vội trả lời như vậy.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 31
CUỘC HẸN ƯỚC BẢY NGÀY

Vành trăng lưỡi liềm bỗng ở trong bóng mây xuyên ra, khu rừng u ám ở bên dưới lại bắt đầu có ánh sáng chiếu xuống. Tuy ánh sáng trăng ấy không được tỏ cho lắm, nhưng vẫn đủ chiếu rõ mặt từng người một.
Lôi Vân bỗng cảm thấy người mình bị một áp lực rất mạnh đè nén. Lời nói của Thiên Nam phu nhân rất nhu hoà, nhưng đôi mắt lại rất sáng, rất lạnh lùng, và rất nghiêm nghị, khiến người ta trông thấy mà không dám phản kháng. Bà ta lại nói tiếp:
- Cứ để cho họ đánh tiếp. Hà, việc này mà đồn ra bên ngoài thì Thiên Nam Kiếm Môn chúng tôi mới không hổ thẹn...
Ấp úng mãi, Lôi Vân mới trả lời được:

- Phu nhân nên biết bây giờ tại hạ vẫn còn là Minh chủ!
Thiên Nam phu nhân rất bình tĩnh đỡ lời:
- Phải, nhưng họ có nghe lời của thiếu hiệp đâu? Hơn nữa chúng thị nhiều bắt nạt ít, liệu thiếu hiệp có thể ngăn cản được chúng không?
Lôi Vân trợn to đôi mắt sáng như hai ngọn đèn ló lên đưa mắt nhìn vào đấu trường thấy mười một người trong Tam Tuyệt Nhị Quân đã có người té ngã, còn Thiên Nam Tứ Kiếm Khách thì càng đấu càng hăng. Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân càng đấu lại càng đại bại và đã có kẻ sắp đại bại đến nơi.
Lôi Vân nhìn chúng một hồi vẫn còn do dự thì bỗng thấy Thiên Nam phu nhân đột nhiên rời khỏi cạnh mình, chàng không để ý tới mà cứ thủng thẳng tiến tới gần trận đấu hai bước, trong lòng rất mâu thuẫn và nghĩ bụng:
“Ta nên xử lý như thế nào? Với tình thế của trận chiến hiện thời mà nói, tuy Thiên Nam Tứ Kiếm Khách người ít thế cô, nhưng kiếm thuật của họ rất cao siêu.
Y Dư Huy với Lãnh Như Băng các người không phải là địch thủ của họ đâu, chả lẽ ta phải chủ trì chính nghĩa mà để yên cho Thiên Nam Tứ Kiếm Khách giết sạch chúng chăng?” Chàng vừa nghĩ tới đó lại có một tiếng kêu la rất thảm khốc rót vào tai, chàng không sao nhịn được liền nhảy xổ tới, mồm thì quát bảo:
- Ngừng tay lại!
Chừng như chàng biết những người ở trong trận đấu đang kịch chiến với nhau, nói khẽ họ không thể nào nghe thấy được, nên chàng phải vận nội lực ra la thật lớn ba tiếng “ngừng tay lại” ấy!
Mọi người đang kịch chiến, bỗng cảm thấy tai mình có tiếng “vo vo”, Y Dư Huy với Lãnh Như Băng là thủ lãnh của bọn người kia, dẫn đầu tấn công Thiên Nam Tứ Kiếm Khách, nhưng lúc này chúng đang bị Tứ Kiếm Khách tấn công cho đến cuống cả chân tay lên, và hoảng sợ đến mất hết hồn vía. Chúng có ngờ đâu bốn đại hán không có tên tuổi gì ở trên giang hồ này lại có kiếm pháp quái dị đến như thế, liên tiếp đả thương luôn hai người của mình.
Y Dư Huy vội thâu chưởng lui ngay về phía sau, đồng thời cũng quát bảo tám người chưa bị thương kia hãy ngừng tay lại.
Bốn người của nhóm Thiên Nam Tứ Kiếm Khách bị tiếng quát bảo của Lôi Vân cũng đều vội ngừng tay lại hết.
Y Dư Huy vẫn còn hoảng sợ đưa mắt nhìn hai người bị thương nằm ở dưới đất, khiến y lại càng rợn tóc gáy thêm.
Thì ra hai người nằm ở dưới đất đều mặc quần áo màu xanh, chính là hai người môn đồ của phái Xích Mi, vì trong bọn người này chỉ có

ba môn đồ của phái Xích Mi, tức là hai người đó với Y Dư Huy thôi. Thảo nào Y Dư Huy trông thấy hai người đồng môn của mình bị hạ thủ như vậy, y không kinh hãi sao được.
Trong lúc y đang kinh hoảng cực độ, thì lại nghe thấy có tiếng cười và tiếng người nói, như một mũi tên bắn vào lỗ tai y rằng:
- Nơi đây Xích Mi Môn chỉ có ba người, hiện thời chỉ còn lại có một mình ngươi thôi.
Lôi Vân thấy mình quát bảo một tiếng mà các người đã ngừng tay lại ngay mới hơi yên tâm đôi chút. Chàng đang định lên tiếng nói, thì thấy Thiên Nam phu nhân đã nhẹ nhàng lướt tới, trong tay bà đã có thêm cây trường địch chính là cây Trường Địch Lệnh của Xích Mi Môn.
Lôi Vân giật mình kinh hãi, nhưng chàng lại nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói:
- Lôi thiếu hiệp, xưa nay Thiên Nam Kiếm Môn chúng tôi ân oán rất phân minh. Các người có mặt tại đây đều được bình yên rời khỏi chốn này hết, chỉ có ba người môn hạ của Xích Mi Môn là phải ở đây thôi.
Lôi Vân vội xen lời nói:
- Tâm ý của phu nhân như thế nào tại hạ biết rõ lắm, nếu phu nhân muốn giải quyết câu chuyện oán thù này, có thể triệu tập quần hùng đến một địa điểm nào đó để phân phán thị phi. Đến lúc ấy, người trong Xích Mi Môn hễ kẻ nào có tham dự vào vụ thảm sát kia, thì phu nhân cứ việc xử quyết họ. Nhưng bây giờ ba người của Xích Mi Môn đã có hai người bị thương nặng sắp chết, phu nhân lại còn muốn giữ lại cả ba, thì hơi không hợp lý một chút.
Thiên Nam phu nhân bỗng lớn tiếng:
- Tôi không lý đến những việc ấy nữa, tôi chỉ biết trả thù thôi!
Nói xong, bà ta liền phi thân lên trên không, vén tay áo một cái, năm ngón tay nõn nà đã nhằm mọi người phất một thế, liền có tiếng kêu "xì xì" nổi lên ngay.
Trên mặt đất, chỗ môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đang đứng, không có một tý gió nào mà cát bụi lại tự động bay lên mù mịt, đồng thời dưới đất còn hiện ra cái lỗ nho nhỏ nữa.
Lôi Vân thấy thế mặt liền biến sắc, tưởng Thiên Nam phu nhân định hạ độc thủ, đang định phi thân ra ngăn cản, thì phu nhân đã phi thân tới và đứng ở trước mặt chàng mỉm cười nói tiếp:
- Vừa rồi tôi hạ độc thủ thực sự thì chúng đã bị chết từ lâu rồi.
Y Dư Huy với Lãnh Như Băng các người thấy thế đều hoảng sợ đến mặt biến sắc, người nào người ấy đều đứng đờ người ra như tượng

gỗ hết.
Lôi Vân lại nói tiếp:
- Lời nói của tại hạ vừa rồi, mong phu nhân nên suy nghĩ lại.
Thiên Nam phu nhân liền đưa mắt liếc nhìn Thiên Nam Tứ Kiếm Khách để xem họ có đồng ý hay không nhưng Tứ Kiếm Khách đều lộ vẻ giận dữ, hình như không tán thành lời nói của Lôi Vân vừa rồi.
Thiên Nhất bỗng tiến lên chắp tay chào và nói:
- Phu nhân, thuộc hạ không sao chịu được nữa, bốn anh em thuộc hạ đã quyết định thế nào cũng phải trả thù cho tiên chủ trước.
Thiên Nam phu nhân thở dài một tiếng rất não nùng trong lòng vẫn còn do dự, bà ta nhắm mắt ngửng đầu hồi lâu, mồm lẩm bẩm tự nói:
- Tiên phu ở trên trời linh thiêng chỉ bảo cho tiện thiếp nên làm như thế nào....
Nói tới đó bà ta trợn to đôi mắt lên, tia ra một luồng ánh sáng rất chói lọi nhìn vào mặt trăng, đột nhiên lớn tiếng nói tiếp:
- Ta phải phục thù... ta phải phục thù... ta có quyền ấy, vì ta vốn dĩ có một mái gia đình ấm cúng biết bao! Ai đã đến phá hoại hạnh phúc gia đình ta? Thiết nghĩ năm xưa Thiên Nam Kiếm Môn oai phong biết bao. Nhưng ân oán do ai gây nên? Đây chả là oán hận riêng của ta là gì? Và cũng là trách nhiệm nặng nề của Thiên Nam Kiếm Môn, ta không thể nào mềm lòng...
Nói tới đó, bà ta bỗng ứa nước mắt ra, nhưng chỉ thoáng cái thôi bà ta đã vội dùng tay áo lau chùi nước mắt ngay, rồi mặt lộ vẻ quả quyết...
Mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu “cắc” thì ra Thiên Nam phu nhân đã bẻ gãy cây Trường Địch Lệnh rồi.
Các người không ngờ Thiên Nam phu nhân lại làm như vậy, có lẽ bà ta làm như thế để cố tỏ ra cương quyết thực hành ý định của mình.
Y Dư Huy đã hoảng sợ đến mặt tái mét, lúc này y càng thất kinh thêm, nhưng dưới sự kinh hãi đó không hiểu tại sao y lại thốt ra mấy tiếng cười, có lẽ đó là do y cố tỏ ra cá tính nham hiểm xảo quyệt của y.
- Lôi đại ca, việc này phải do đại ca xử lý lấy. Hừ, Trường Địch Lệnh là đại biểu của Xích Mi Môn, địa vị của Xích Mi Môn ở trong Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn như thế nào, chắc minh chủ đã biết rõ. Địa vị của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn ở trong võ lâm như thế nào minh chủ cũng đã biết cả. Nay Trường Địch Lệnh bị hủy, hậu quả việc này ra sao? Đủ thấy....
Y Dư Huy vừa nói tới đó, thì Thiên Nam phu nhân đã cười như điên như khùng và ngắt lời:

- Bây giờ bổn phu nhân bằng lòng nghe theo chủ trương của Lôi thiếu hiệp, hà, mấy ngày sau ta sẽ đứng trước mặt thiên hạ lục lâm. Tuy ta chỉ là một người đàn bà, nhưng ta vẫn có hùng tâm tiêu diệt hết thủ lãnh của lục lâm, nhất là Xích Mi Môn của Xích Mi Ma Quân sáng lập...
Lúc này thái độ của phu nhân rất khác thường, cứ ngửng mặt lên trời cười như điên như khùng hoài. Một lát sau bà ta mới dứt tiếng cười, quay đầu lại bảo Thiên Nam Tứ Kiếm Khách rằng:
- Chúng ta đi thôi!
Chỉ trong nháy mắt, năm cái bóng người đã như năm mũi tên phi thẳng về Thiên Nam sơn trang.
Lôi Vân trợn mắt lên nhìn theo, lòng bối rối khôn cùng.
Lôi Vân bỗng cảm thấy đầu óc bối rối vô cùng, nhất thời chàng không biết nên quyết định như thế nào cho phải. Đang đứng ngẩn người ra thì bỗng thấy có bóng người thấp thoáng, chàng vội ngửng đầu lên nhìn, bỗng thấy Thiên Nam phu nhân lại quay trở lại. Chàng rất ngạc nhiên và nghĩ bụng:
"Bà ta quay trở lại đây làm gì?" Chàng vừa nghĩ tới đó, đã nghe thấy Thiên Nam phu nhân lạnh lùng nói:
- Bảy ngày sau Thiên Nam phu nhân ta sẽ cùng Tứ Kiếm Khách đi núi Vân Mộng. Hừ, ta sẽ đem chuyện này tuyên dương cho giang hồ biết, đồng thời cũng thỉnh thiên hạ quần hùng tới nơi, để phán xét vụ Oan cừu thị phi năm xưa.
Nói xong, bà ta chỉ khẽ phất tay áo một cái lại đi mất dạng ngay.
Lôi Vân nhìn Y Dư Huy các người một cái, rồi ngạc nhiên hỏi:
- Các người đã nghe thấy chưa?
Y Dư Huy liền đáp:
- Phải, bảy ngày sau ngươi cũng sẽ bị xử tử ở trước mặt thiên hạ lục lâm.
Lôi Vân nghe nói cả giận, đang định hỏi ý nghĩa lời nói ấy ra sao, nhưng chàng sực nghĩ lại, bụng liền bảo dạ rằng:
"Ta hà tất phải tranh luận với y làm chi. Hừ, một địa vị minh chủ nho nhỏ này ta có thèm thuồng đâu, hơn nữa mục đích của ta có thể nói là đã đạt được một nửa rồi. Thiên Nam Kiếm Môn đã hẹn tới núi Vân Mộng thì tên Y Dư Huy cũng đã tỏ rõ hôm đó y sẽ hẹn những nhân vật có tên tuổi của võ lâm trên thiên hạ đến tụ họp ở núi Vân Mộng. Mục đích của ta là tiêu diệt hết những ma tinh đã làm hại lương dân, sao không nhân cơ hội rỗi rãnh bảy ngày này, ta đi khuyên ân sư với Giang Nam Hiệp Cái bảy ngày sau quay trở lại núi Vân Mộng tiêu diệt hết những kẻ có tội ác với giang hồ.

Nghĩ tới đó chàng liền hỏi lại:
- Lời nói của ngươi có phải là ý kiến chung của mọi người?
Nói tới đó, chàng lại nghĩ bụng:
"Ta phải nghĩ cách khiến y dụ được hết quần ma hung ác ra cùng một lúc mới được." Y Dư Huy rất ung dung đáp:
- Có thể nói như thế được...
- Được, bảy ngày sau ngươi cứ việc triệu tập những nhân vật có tên tuổi ở trong lục lâm tới đi. Hừ, nếu quần hùng mà nghi ngờ thân phận của ta thì ta sẽ giải quyết việc này ở trước mặt thiên hạ lục lâm ngay....
Dư Huy cười ha hả quay người định đi, y có vẻ đắc trí vô cùng và nghĩ bụng:
"Hừ. Địa vị minh chủ này của ngươi chỉ còn bảy ngày nữa thôi...." Chỉ trong nháy mắt, bọn chúng mười một người kể cả hai tên bị thương nặng đều đi mất dạng luôn.
Lôi Vân đứng ngẩn người ra giây lát và nghĩ bụng:
"Bây giờ ta nên đi đâu, ta có nên quay trở về Thiên Nam sơn trang không?
Không, thời gian chả còn bao lâu nữa, trong bảy ngày ngắn ngủi ấy, ta còn phải làm rất nhiều việc, những việc này ta rất muốn làm từ lâu rồi, và cũng là tâm ý bấy nhiêu năm nay của ta...." Nghĩ tới đó, chàng lại thở dài một tiếng rất não nùng rồi nghĩ tiếp:
"Hừ, từ khi ta xuống núi tới giờ, cuộc đời của ta cứ sống trong hoàn cảnh mâu thuẫn hoài. Ta là đồ đệ của một danh môn chính phái, mà lại đi làm Minh chủ của lục lâm, thực là một nước một lưa?, không sao dung hòa với nhau được. Thoạt tiên, người ta ai ai cũng hiểu lầm ta, bắt ép ta phải đi vào con đường này. Bây giờ sư phụ đã hiểu rõ và không nghi ngờ lòng trong sạch của ta nữa, nhưng ta vẫn làm minh chủ này như thường, mục đích là để tiểu trừ một phần nào bọn ác ma đã làm hại giang hồ... Nhưng ta đã làm được chút nào chưa?"
Nghĩ tới đó, chàng rầu rĩ khôn tả, từ từ lê bước và bụng bảo dạ rằng:
"Bây giờ ta nên làm gì?" Mặt chàng lại bỗng lộ vẻ hớn hở, mồm tủm tỉm cười và lẩm bẩm tự nói:
- Còn có nhiều việc đang đợi chờ ta làm, nhưng thời gian chỉ có bảy ngày, trong bảy ngày đó ta phải gánh vác một việc rất lớn lao, hành hiệp trượng nghĩa, trừ bạo an lương... Hà hà, hiện giờ trên thiên hạ này có ai có thể làm được như ta!
Bảy ngày sau ta sẽ xử trí những việc bất bình trên đời này, trừng phạt những kẻ mà ta rất thống hận...
Lôi Vân đột nhiên biến thành người ngông cuồng và kiêu ngạo.

Chàng không cảm thấy mệt mỏi chút nào mặc dù suốt đêm hôm trước chưa được ngủ. Chàng đi ở dưới ánh sáng trăng, trái lại trông mặt chàng còn rất phấn khởi.
Chàng đang đi bỗng nghe thấy phía đằng trước có tiếng vó ngựa kêu "ộp ộp", chàng liền nghĩ bụng:
"Chỉ mong người đang tới đó là người của võ lâm..." Chàng vừa nghĩ tới đó, đã thấy một người mặc áo nho phục, lưng đeo trường kiếm đang phóng ngựa đi tới, vừa đi vừa ngâm nga. Chàng vội tiến tới gần người đó vừa cười vừa hỏi:
- Xin hỏi huynh đài quý tính danh là gì?
Thiếu niên nọ ngẩn người ra giây lát rồi đáp:
- Không dám! Không dám! iểu đệ là Khổng Lâm. Khổng là họ Khổng với Khổng Lão phu tử, còn Lâm là sâm lâm.
Lôi Vân ngắm nhìn thiếu niên đó hồi lâu, có vẻ thất vọng nghĩ bụng:
"Người này trông không có vẻ gì là người trong võ lâm cả, và không thấy y có vẻ gì là biết võ công hết..." Chàng vừa nghĩ tới đó thì Khổng Lâm bỗng lên tiếng hỏi:
- Các hạ gọi tiểu sinh đứng lại có việc gì thế?
Lúc ấy Lôi Vân mới biết mình đã thất lễ, ngượng nghịu vô cùng, nên chàng vội xin lỗi luôn mồm và quay người lại đi luôn.
Khổng Lâm quả thật không phải là người trong võ lâm, thoạt tiên y thấy Lôi Vân phi thân tới đã kinh hoảng, lúc này y thấy Lôi Vân đi nhanh như gió lại càng kinh hãi thêm, liền thè lưỡi lắc đầu và nghĩ bụng:
"Lạ thực, sao lại để cho ta gặp những chuyện không hiểu nổi như thế này?" Lôi Vân phi thẳng về phía trước chừng mười dặm, rồi mới đi thong thả, liền cười thầm và nghĩ bụng:
"Ta làm như thế, nếu nói cho người khác nghe biết, thế nào cũng bị người ta cười đến vỡ bụng..." Chàng lại đi tiếp, suốt dọc đường chỉ gặp toàn những người buôn bán, trong đó cũng có một vài người biết võ, nhưng chàng không dám lỗ mãng như trước mà chỉ nghĩ thầm:
"Ta hà tất phải vội vàng như thế làm chi, trong bảy ngày ta có thể đi được rất nhiều đường và trong bảy ngày đó ta vẫn là Minh chủ của lục lâm. Nếu ta gặp người chính phái, thì ta khuyên họ lên núi Vân Mộng, nếu gặp người trong lục lâm thì dò hỏi xem quanh đây có những tên ác ma nào khiến người ta phải thống hận không, ta sẽ nhớ kỹ ở trong đầu và bảo y bảy ngày sau lên núi Vân Mộng. Tới hôm đó ta sẽ dùng võ công của ta mà trừng phạt chúng, ta dám chắc người trong chính phái thế nào cũng tán thành ta." Lúc ấy trong đầu óc của chàng chứa đầy những ảo tưởng rất huyền kỳ...

Chàng định dùng sức lực của một mình chàng trong bảy ngày đó điều tra xem những kẻ nào đã tác oai tác quái xưa nay, rồi bảo tên đó bảy ngày sau lên núi Vân Mộng, để chờ mình trừng trị.
Ý nghĩ ấy của chàng quá huyền kỳ và chưa chắc đã làm nổi. Chính chàng cũng tự biết như vậy nên chàng đã tự giải thích rằng:
“Dưới sự nỗ lực của ta, không có một việc nào là làm không nổi, chỉ cần ta phải nỗ lực...” Đi tới đêm hôm đó, chàng mới cảm thấy mỏi mệt và muốn tìm chỗ nghỉ ngơi.
Thế rồi chàng giở khinh công ra, chạy thẳng về phía trước, mãi mới phát giác đằng trước có ánh sáng đèn. Chàng liền đi nhanh như bay, tiến thẳng về phía có ánh sáng đèn lờ mờ ấy.
Một lát sau, khi tới gần, chàng mới hay đó là một cái làng nhỏ, có chừng hơn mười nóc nhà, nhà nào cũng xây bằng đất. Chàng đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, thấy căn nhà thứ ba ở phía bên trái có treo một lá cờ, trên viết bốn chữ "Chiêu Tịch Tửu Lâu". Chàng liền nghĩ bụng:
"May ra tửu lâu này có thể cho ta ngủ trọ." Nghĩ đoạn, chàng ngửng đầu nhìn trăng sao, mới biết lúc ấy đã canh hai.
Chàng không chần chừ gì hết, liền nhanh bước tiến tới gần tửu lâu ấy.
Bỗng có tiếng chó sủa, rồi chung quanh cũng có những tiếng chó khác sủa theo. Chàng không đếm xỉa tới chúng, cứ việc đi đến trước cửa tửu lâu, giơ tay lên khẽ gõ cửa. Việc khiến chàng kinh ngạc nhất là cửa đã đóng kín, bên trong tối om như mực mà sao họ phản ứng lại nhanh một cách kỳ lạ đến thế. rong nhà đã có tiếng nói rất ồ ồ vọng ra:
- Ai thế?
Lôi Vân vội đáp:
- Tôi là khách qua đường đây.
Cánh cửa mở rộng, một ông già tuổi trạc bảy mươi bước ra, vui vẻ hỏi:
- Khách qua đường đấy à? Nếu muốn nghỉ ngơi xin mời vào bên trong...
Lôi Vân cảm thấy lời nói và thái độ của ông già rất khả ái, liền tủm tỉm cười.
Lúc ấy ông già đã quay người đi vào trong nhà. Lôi Vân vội theo ông ta đi vào bên trong.
Bỗng thấy sáng ngời, Lôi Vân mới hay ông già đã thắp sáng một ngọn đèn dầu. Đồng thời chàng mới trông thấy rõ hoàn cảnh trong tửu lâu đó, bàn ghế xếp đặt rất chỉnh tề. Chàng lại nhìn về phía

trước, thấy có một cánh cửa nhỏ và có vải màn buông xuôi xuống. Ông già mỉm cười nói:
- Khách quan tới thật may mắn quá. Bổn điếm chỉ chuyên bán thức ăn và rượu thôi. Sau bạn già của tệ nhân qua đời, tệ nhân cảm thấy cô đơn, mới dọn hai căn phòng không ra để cho lữ khách thuê. Nửa tháng trước đây, có một lữ khách tới ở trọ, ốm liền mười ngày. Bây giờ chỉ còn lại một căn thôi.
Lôi Vân hơi ngạc nhiên và cảm thấy ông già này hoà nhã một cách rất kỳ lạ.
Một lát sau, Lôi Vân đã vào bên trong một căn phòng chỉ có một giường, một bàn, một ghế và một cửa sổ thôi. Trên bàn, ngoài ngọn đèn dầu ra, không có một vật gì khác lạ hết.
Chàng thấy buồn ngủ, liền cởi bỏ kiếm và áo ngoài ra, rồi nằm lên giường ngủ luôn.
Không biết trải qua bao lâu, chàng bỗng thức tỉnh và nghe thấy phòng bên cạnh có tiếng rên rỉ rất khẽ vọng sang. Chàng vội ngồi dậy, nghĩ bụng:
"Người ở trọ phòng kế bên đây, có lẽ là người đàn bà đau ốm mà lão trượng nọ đã nói...." Tiếng kêu rên càng lúc càng lớn. Lôi Vân kinh hãi thầm, vì chàng nghe ông già nói người đó ốm luôn mười ngày liền, không biết đau bệnh gì mà lại không kiếm thày lang tới thăm?
Chàng vừa nghĩ tới đó lại nghe thấy người đó như nói mê nói sảng vọng sang tiếp:
- Tôi không biết... tôi không biết... Ngày mai tôi thể nào cũng đi kiếm y. Nếu tôi kiếm không thấy y thì tùy cha....
Chàng lại nghe thấy giọng khàn khàn nói:
- Cô nương đừng có nghĩ ngợi quá nhiều. Bệnh của cô nương còn chưa khỏi, nếu ngày mai lên đường ngay, chỉ sợ càng đau thêm. Hơn nữa, người mà cô nương muốn tìm kiếm... Ha!
Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Lôi Vân liền đứng dậy ngó qua khe ván thấy bên đó cũng có ánh sáng đèn lờ mờ, nhưng chàng bỗng tự hổ thẹn và nghĩ bụng:
"Ta không nên nhìn trộm người khác như thế..." Nhưng sau chàng nghĩ lại chủ nhân của tửu lâu cũng có ở trong phòng đó chứ không riêng gì chàng. Lúc ấy chàng mới dám ngó qua khe vách ván.
Không ngó sang còn không sao, chàng vừa trông thấy tình cảnh bên đó, suýt tý nữa thì thất thanh la lớn:
"Sao lại là nàng ta được?" Chàng vừa nghĩ vừa vội mặc áo vào, trong lúc đang cài nút áo thì chàng lại nghe thấy bên cạnh nhà có tiếng chân người nhộn nhịp, và giọng nói nũng nịu kêu gọi vọng tới:

- Lão bá đối xử với cháu như vậy thực tử tế quá. Vừa rồi lão bá nói hình như lão bá biết hành tung của Lôi Vân, chả hay lão bá có thể nói cho cháu....
Lôi Vân nghe nói giật mình đến thót một cái, bụng bảo dạ rằng: "Nàng hỏi hành tung của ta làm chi ?" Chàng vừa nghĩ vừa đẩy cửa phòng ra rồi đi sang phòng bên, đang định đẩy cửa bước vào trong phòng ấy, thì lại nghe thấy người đó nói tiếp:
- Ồ, lão bá...cháu không muốn ngủ nữa.... Ối chà...
Lôi Vân giật mình kinh hãi và lo âu khôn tả, vội giơ chân lên đá vỡ cánh cửa phòng và nhảy ngay vào trong đó luôn.
Chàng vừa đứng yên liền trợn mắt lên nhìn thấy một thiếu nữ đang nằm ở trên giường. Lúc này chàng mới phát giác là mình đã có thái độ quá lố, vẻ mặt rất ngượng nghịu nhìn thẳng vào mặt ông già nọ.
Đột nhiên có một luồng chưởng phong rất lợi hại nhằm ngực mình lấn át tới, Lôi Vân cả kinh, vội xoay người một cái mồm thì la lớn rằng:
- Xin lão trượng chớ có hiểu lầm...
Chàng vừa nói vừa tránh né tới cạnh giường, thì bỗng trông thấy thiếu nữ nằm ở trên giường hai má đỏ bừng, không sao đành lòng được, chàng vội giơ tay ra sờ trán nàng ta một cái, thấy nóng như lửa thiêu. Chàng lại nghe thấy phía sau có tiếng giận dữ quát bảo:
- Ngươi làm gì thế?
Lại có một chiếc tay nhằm lưng chàng đẩy tới. Kinh hãi vô cùng, chàng chưa kịp suy nghĩ thì chưởng phong đã lấn át tới sau lưng. hàng vội vận nội lực lên dồn ra phía sau lưng để chống đỡ thế chưởng ấy.
Nếu lúc này Lôi Vân muốn tránh né không phải là không được, nhưng chàng sợ chưởng phong của người nọ đánh trúng thiếu nữ đang nằm ở trên giường.
Dù công lực rất thâm hậu, Lôi Vân cũng không chịu nổi thế chưởng ấy.
Chàng liền cảm thấy khí huyết rạo rực, ngực và trái tim nóng như thiêu. Lo âu khôn tả, chàng buột miệng la lớn:
- Lão trượng đừng có ra tay tấn công nữa, tôi là Lôi Vân đây!
Ông già giật mình kinh hãi, vội ngơ ngác hỏi:
- Cái gì? Ngươi là Lôi Vân?
Hình như ông già không tin, vội dùng tay áo dụi mắt mấy cái, vì có ai ngờ lục lâm Minh chủ danh trấn thiên hạ như vậy lại là một người trẻ tuổi đến như thế...
Lôi Vân nhịn đau, từ từ quay người lại, trố mắt lên nhìn ông già, thấy

đôi mắt của ông ta sáng như điện, đúng là một hảo thủ có nội công rất thâm hậu.
Chàng liền lớn tiếng cười và đáp:
- Tại hạ họ Lôi tên Vân, còn cô nương này thì tại hạ đã được quen biết vài lần, không hiểu....
Không đợi cho chàng nói dứt, ông già đã xua tay bảo chàng đừng nói, mặt lộ vẻ ngơ ngác hỏi chàng tiếp:
- Sao? Thiếu hiệp chỉ quen biết cô ta có mấy lần thôi ư?
Lôi Vân cũng hơi ngạc nhiên đáp:
- Vâng!
Chớp nháy mắt mấy cái, ông già kia lại hỏi tiếp:
- Có phải thiếu hiệp đã cứu cô ta thoát chết một phen?
Lôi Vân hơi ngẩn người ra, và nghĩ tới khi mình mới xuống núi Trung Nhạc, ngẫu nhiên gặp gỡ Đoàn Hóa Minh, vân vân... liền trả lời ông già bằng một cái gật đầu.
Ông già bỗng thở dài một tiếng nói tiếp:
- Hà! Thực tội nghiệp cho con nhỏ si tình. Thiếu hiệp có biết cô ta coi thiếu hiệp như thế nào không?
Lôi Vân nghe nói giật mình, suýt tý nữa thì nhảy bắn người lên.
Ông già thấy thái độ của chàng như thế, càng ngơ ngác thêm. Lôi Vân vội hỏi tiếp:
- Lão trượng... nói như thế là nghĩa lý gì?

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 32
THẢM BIẾN XẢY RA LIÊN TIẾP

Lôi Vân đứng ngẩn người ra ở trong căn phòng đó, vì trong một tiếng đồng hồ ấy, chàng cũng biết, đồng thời chàng cũng hay biết một việc khiến chàng phải kinh hoảng và đầu óc bối rối khôn tả nữa.
Tuy ông già nọ không phải là người trong võ lâm, nhưng ông ta lại có võ công và nội lực rất thâm hậu. Ông ta họ Thư tên là Vân Sinh, ẩn cư ở trong căn làng nhỏ khuất nẻo này, không tranh chấp với ai hết, sống một cuộc đời rất yên tĩnh.
Mười ngày trước, bỗng có một thiếu nữ ở xa tới, thiếu nữ này chính là Đoàn Nhược Hoa, con gái của Thiết Ty Nhân Đoàn Hữu Minh.
Ngờ đâu Đoàn Nhược Hoa vào ở trọ quán rượu của ông già mới

được một ngày đã đau ốm liền. Ở chốn thôn quê hoang vu này, thì lấy đâu ra thầy lang giỏi, nên bệnh của nàng ngày một trầm trọng. Thư Vân Sinh là người đã có tuổi lại chỉ có một thân một mình nên rất thương hại Đoàn Nhược Hoa.
Trong mười ngày đó, Đoàn Nhược Hoa bèn thổ lộ tâm sự của mình cho một ông già lạ mặt hay....
Tâm sự ấy của nàng chính là việc đã làm cho Lôi Vân phiền não lúc này....
- Không có lẽ! Không có lẽ! Sao nàng lại có tình với ta được?
Lôi Vân ngạc nhiên lẩm bẩm tự nói như trên và tiếp:
- Lúc ta quen biết nàng thì nàng hãy còn cải nam trang, khi nàng mặc lại nữ trang, thì ta đã rời khỏi nàng...
Thư Vân Sinh nhìn Lôi Vân hồi lâu, bỗng lên tiếng hỏi tiếp:
- Có phải thiếu hiệp là Tổng Minh chủ của giới lục lâm đấy không?
Lúc này Lôi Vân đang rối trí, chàng chỉ ngơ ngác gật đầu một cái thôi.
Thư Vân Sinh lộ vẻ kinh ngạc và hỏi tiếp:
- Thế sao thiếu hiệp lại giết Thiết Diện Kim Kiếm với Nam Cung Song Ma các người như thế? Họ là người võ lâm đồng đạo với thiếu hiệp mà...
Lôi Vân trợn to đôi mắt lên, mặt lộ vẻ kinh hãi và hỏi lại:
- Cái gì... sao lão trượng lại biết chuyện ấy?
Thư Vân Sinh đáp:
- Chuyện này không có gì là lạ lùng hết, tuy lão không phải là người trong võ lâm, nhưng tin này đã sớm đồn đại đi khắp mọi nơi rồi. Dưới chân núi Vân Mộng có mười một lục lâm hào kiệt bị toi mạng, tuy những xác đó nằm ở hai nơi khác nhau, nhưng ai ai cũng bảo chính thiếu hiệp đã ra tay....
Suýt tý nữa nhảy bắn người lên, Lôi Vân hỏi tiếp:
- Lão trượng được tin này ở đâu?
Thư Vân Sinh cười ha hả đáp:
- Lôi thiếu hiệp không nên lo âu như thế... để lão trượng thủng thẳng kể cho thiếu hiệp nghe.
Lôi Vân liền nghĩ bụng:
“Không có lẽ... khi Thiết Diện Kim Kiếm với Nam Cung Song Ma các người bị ta giết chết, chỉ có sư phụ, Giang Nam Hiệp Cái, và Thiếu Vân có mặt tại chỗ thôi. Vậy tin này do ai đồn ra thế? Hơn nữa lần đó chỉ có năm người bị ta giết chết thôi, sao lão trượng họ Thư này lại bảo là mười một người....” Thư Vân Sinh ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:
- Đoàn cô nương chưa tới đây thì đã đau ốm rồi, tối hôm cô ta vừa tới, lão đã nghe thấy cô ta nằm mê, cứ kêu gọi tên của thiếu hiệp

hoài. Lúc ấy lão không biết thiếu hiệp là ai, nên không để ý tới. Ngờ đâu tối hôm qua lão đã nghe thấy nói đến tên của thiếu hiệp...
Nói tới đó, ông ta bỗng ngắt lời, hai mắt sáng như điện nhìn thẳng vào mặt Lôi Vân nhưng thấy thái độ của Lôi Vân rất bình tĩnh, ông ta lại nói tiếp:
- Chiều tối hôm đó bỗng có bốn đại hán cao lớn vạm vỡ đi qua nơi đây, đã vào tửu điếm ngồi một hồi kêu rượu và lấy thức ăn để ăn cơm. Lão nghe thấy chúng nhắc đến một việc, việc đó là lục lâm hào kiệt của các nơi bỗng bị giết chết một cách ly kỳ ở trong núi Vân Mộng. Một tên trong bọn hậm hực nói:
- Hừ, chúng ta có một Minh chủ như thế này, chúng ta sẽ chết đói cả lũ! Hừ...
Lôi Vân là cái thá gì mà y lại được Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn bầu y lên làm Minh chủ như thế? Không ngừng ngăn cấm chúng ta, y lại còn giết chết các đồng đạo, mười một hào khách nọ trong một đêm trời đã bị chết ở trong tay của y....
Nghe tới đó, Lôi Vân bỗng cất tiếng cười như điên như khùng khiến trần nhà cũng phải rung động. Ngờ đâu tiếng cười của chàng chưa dứt, thì trên trần nhà bỗng có tiếng cười khỉnh rất rùng rợn vọng xuống.
Lôi Vân liền biến sắc mặt, giơ tay phải lên tấn công một chưởng đánh bay cánh cửa sổ đi, mồm thì khẽ bảo ông già nọ rằng:
- Thư lão trượng đừng có ra bên ngoài, cứ ở lại trong này bảo vệ Đoàn cô nương hô.....
Chàng chưa nói dứt đã xuyên qua cửa sổ nhảy ra bên ngoài ngay. Vừa đứng yên, chàng đã thấy trên mái nhà có ba cái bóng người phi xuống, chàng cả giận rút kiếm ra khỏi bao mồm thì cười như điên như khùng.
Lúc ấy trong sân lại có thêm bốn người nữa, Lôi Vân chưa kịp nhìn kỹ mặt của những người đó, thì phía bên trái lại có tiếng rú kêu rất đinh tai vọng tới, và chàng lại thấy bốn chung quanh có thêm sáu người nữa xuất hiện.
Thấy thế Lôi Vân cũng phải kinh hoàng, mà tiếng rú kêu và hò hét vẫn vọng tới liên tiếp nên chàng không biết bốn chung quanh mình có đến bao nhiêu người bao vây, chỉ thấy ánh sáng đao và bóng kiếm làm loé mắt thôi.
- Hà hà...
Tiếng rú kêu quái dị và tiếng cười kiêu ngạo nổi lên tứ phía, làm cho tai của Lôi Vân cũng phải vang động.
- Họ Lôi kia, tuổi thọ Minh chủ của ngươi đến đây là kết thúc, hà hà...

- Ngươi thực không biết điều chút nào, được làm Minh chủ sẵn sàng như thế lại không chịu làm, mỗi tháng mỗi năm cứ việc ngồi yên một chỗ mà hưởng tiền bạc và các vật báu của mọi người chia cho.... hì hì... Ngươi lại còn ra lệnh cấm chúng ta trong một tháng trời không được kiếm ăn, như vậy chúng ta lấy gì mà sinh sống?
- Đại ca, hà tất phải nói lôi thôi với y làm chi, mỗi người cho y một nhát dao băm y thành đống thịt tương có hơn không?
- Phải đấy, bây giờ chúng ta có giết y, cả thần quỷ cũng không hay biết...
Mặt càng biến sắc thêm, lúc này Lôi Vân mới biết rõ sự thể như thế nào, nhất thời chàng tức giận đến hai mắt cơ hồ như nổ lửa, mồm thì quát lớn:
- Các ngươi muốn làm chi?
- Ha ha.... Tiền lão đệ đem hai người vào trong nhà. Hừ, việc này không thể để cho một người ngoài nào hay biết hết. Hễ thấy tên nào lạ mặt là giết chết ngay để diệt khẩu....
Lôi Vân nghe thấy tên nọ nói như vậy, giật mình kinh hãi vô cùng, liền rống lên một tiếng thực lớn, múa tít trường kiếm sử dụng thế Bá Sơn Đảo Hải, nhanh như điện chớp nhằm đám đông tấn công luôn.
- Ha.... hà hà...
Tiếng cười quái dị nổi lên tiếp, tình hình ở trong sân ấy nhất thời hỗn loạn khôn tả. Vô số đao kiếm hầu như sắt gặp phải đá nam châm, đều nhắm người của Lôi Vân đè ngay xuống.
- Giết!
Tiếng hò hét ấy vừa nổi lên, bốn xung quanh của Lôi Vân đã có tiếng kêu la thảm khốc nổi lên theo ngay.
Lôi Vân tức giận như nước sôi sùng sục, người chàng như tê giá mà cứ múa động trường kiếm tấn công bọn người kia hoài. Chàng bỗng cảm thấy đùi bên phải đau nhức, biết ngay mình đã bị thương. Đồng thời chàng còn cảm thấy ống quần ướt sũng nữa, chàng biết ngay đó là máu mình chảy ra nhiều.
Lúc ấy, trong mắt chàng chỉ thấy “máu” thôi. Thanh trường kiếm rất sắc bén ở trong tay của chàng cũng dính đầy máu tươi rồi.
Máu, từng giọt một bắn tới, bắn vào mình mẩy, bắn vào cả mặt và có lúc còn bắn cả vào mồm mép nữa, chàng đã dùng lưỡi liếm thử xem máu tươi mặn nhạt ra sao!
Chỉ trong nháy mắt, Lôi Vân đã không sao kềm chế được tình cảm của mình nữa, chàng đã nổi giận và điên khùng như một con dã thú rồi....
Hình như chàng đã quên hết thảy mọi việc trên thế gian này.... Trong

lúc kịch chiến ấy, chàng ngậm lệ và lẩm bẩm tự nói:
- Các người tới giết ta thì cứ việc ra tay đi. Tại sao các ngươi lại còn muốn giết chết cả lão trượng và Đoàn cô nương nữa? Tại sao các người lại độc ác đến như thế? Các người định giết hai người ấy để diệt khẩu.... Bây giờ ta phải báo thù, ta phải giết, phải giết, giết, giết, giết...
Tiếng kêu la thảm khốc nổi lên ở khắp mọi nơi.
Bỗng bóng người chia rẽ và phân tán... soẹt soẹt... một cái bóng người từ dưới sân nhảy lên trên mái nhà, nhanh như điện chớp, đào tẩu ngay.
Một lát sau, trong sân chỉ còn lại những xác chết nằm ngổn ngang và một mình Lôi Vân thôi. Lúc này chàng đã cảm thấy mỏi mệt, nhưng tay vẫn không ngừng, mồm vẫn la tiếp:
- Ta phải giết chết hết các người, giết, giết...
Trong cửa sổ bỗng có bóng người thấp thoáng, Thư Vân Sinh với Đoàn Nhược Hoa đã ở bên trong nhảy ra.
Đoàn Nhược Hoa trông thấy tình cảnh ở trong sân thảm khốc như thế, mặt liền biến sắc và la lớn:
- Vân đại ca, Vân đại ca....
oOo Đêm sắp tàn, sao đã lặn nhiều, bốn bề yên lặng như tờ và lạnh lùng không thể tưởng tượng được. Hú hú... Mấy tiếng cú kêu đêm đã phá tan bầu không khí tịch mịch ấy, đằng xa liền có tiếng chó sủa vọng tới.
Lôi Vân đang lẳng lặng ngồi trên một tảng đá lớn, bên cạnh chàng một thanh trường kiếm dính đầy máu tươi đang cắm ở trong đống bùn...
Từ trên đầu xuống tới dưới chân của Lôi Vân hầu như đã bị máu tươi nhuộm đỏ hết.
Trước mặt chàng có bảy cái xác chết nằm ngổn ngang, mặt mũi của những người chết ấy trông rất rùng rơn.
Bên phía trái của Lôi Vân đang có hai người ngơ ngác đứng nhìn.
Tất nhiên hai người đó là Thư Vân Sinh với Đoàn Nhược Hoa rồi.
Ngắm nhìn mấy cái xác chết nằm ở trên mặt đất hồi lâu, Lôi Vân mới lên tiếng khẽ nói:
- Máu, máu.... máu đã rửa tay ta....
Chàng rầu rĩ khôn tả, rồi từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn Đoàn Nhược Hoa, gượng cười hỏi:
- Hoa muội vẫn mạnh giỏi đấy chứ?
Đoàn Nhược Hoa từ từ tiến tới gần, nhưng nàng mới đi được hai bước, đã lảo đảo té ngã ngay vào lòng chàng. Vì đau ốm lâu ngày

chưa khỏi, nên vừa té ngã một cái, nàng đã chết giấc liền.
Lôi Vân ẵm Đoàn Nhược Hoa lên, nhìn Thư Vân Sinh và khẽ nói:
- Thư lão bá, tiểu bối đã liên lụy tới lão bá.
Không biết dùng lời lẽ gì để an ủi Lôi Vân, Thư Vân Sinh chỉ gượng cười một tiếng thôi.
Lôi Vân cúi đầu nhìn Đoàn Nhược Hoa, thấy mặt nàng ta tươi như hoa nở và hai má đỏ hồng, chàng động lòng thương tiếc vô cùng, liền lẩm bẩm tự nói:
- Đoàn Nhược Hoa, hà tất cô phải chịu khổ như thế này?
Chàng vừa nói vừa ẵm Đoàn Nhược Hoa đi vào phòng.
Thư Vân Sinh lắc đầu, thở dài một tiếng, rồi lẩm bẩm khẽ nói:
- Người ta sống ở trên đời để làm chi? Sao họ lại dại dột đem tính mạng chôn vùi ở đây? Mà những người tuổi trẻ này lại thù hằn cái gì? Theo lão biết, những người đã bị giết chết, chính y cũng không biết tên họ của những người này là gì?...
Nói tới đó, ông ta cúi mình xuống, nhặt thanh trường kiếm vứt ở trên mặt đất lên, thở dài nói tiếp:
- Lão chỉ mong người thiếu niên kia vì tự vệ mà giết chết bấy nhiêu người....
Nói xong ông ta đi từng bước một, rời khỏi những cái xác không hồn đó. Đi được vài bước, ông ta bỗng quay lại, thở dài và nói tiếp:
- Nguy tai! Trời vừa sáng tỏ, người ở trong làng trông thấy những cái xác chết này thì sao? Bây giờ ta biết xử trí ra sao đây?
Ông ta cảm thấy đầu óc rất bối rối, vội nhảy qua cửa sổ vào ngay trong phòng của Đoàn Nhược Hoa.
Lúc ấy Lôi Vân đã đặt Đoàn Nhược Hoa nằm lên trên giường. Chàng vừa quay người lại thì đã thấy Thư Vân Sinh nhảy vào. Chàng là người rất thông minh, chỉ trông thấy sắc mặt đã biết ngay ông già đang bận lòng vì việc gì, nên chàng không chờ ông ta lên tiếng, chàng đã vội nói trước:
- Lão trượng đừng nói nữa. Tiểu bối rất lấy làm ân hận đã làm liên luỵ đến lão trượng như vậy. Bây giờ chúng ta biết giải quyết ra sao đây?
Thư Vân Sinh tủm tỉm cười và đáp:
- Việc này lão phu đã có cách xử trí rồi, nhưng thiếu hiệp thể nào cũng phải đi khỏi nơi đây ngay. Chỉ có những vết máu ở trong sân thì nhất thời lão không sao rửa sạch ngay được. Hơn nữa, vừa rồi tiếng kêu là hò hét và tiếng cười quái dị làm rầm rĩ như vậy, thể nào cũng kinh động tới người làng. Vì đêm hôm khuya khoắc họ không dám ra xem đấy thôi, nhưng sáng mai trời sáng tỏ, họ thể nào cũng trông

thấy thiếu hiệp, chỉ e....
Lôi Vân thấy ông già nói như vậy, trong lòng rất khích động và không yên, hai mắt cứ lộ vẻ cám ơn nhìn ông già, mồm thì ấp úng nói:
-Nếu vậy.... tôi phải bỏ đi ngay ư?
Vân Sinh bỗng nghiêm nghị đáp:
- Không! Thiếu hiệp không thể đi ngay như thế được...
Lôi Vân thắc mắc vô cùng, bỗng ưỡn ngực và rất hào khí lớn tiếng nói tiếp:
- Xưa nay Lôi Vân tôi vẫn tự hào là dám làm dám chịu, lão bá nói như vậy là có ý nghĩa gì? Xin nói mau cho tôi hay....
Thư Vân Sinh thấy Lôi Vân hiểu lầm mình, vội đỡ lời:
- Xin thiếu hiệp đừng có hiểu lầm như thế. Ý của lão là Đoàn cô nương, cô ta đến đây để tìm kiếm thiếu hiệp... nhưng bây giờ thiếu hiệp lại bỏ đi ngay thì ai trông nom cô ta?
Lúc này Lôi Vân mới vỡ lẽ tại sao ông già bảo mình phải đi, rồi lại bảo mình không thể bỏ đi được. Nhất thời chàng không sao tự giải quyết được, liền nghĩ bụng:
“Nếu lúc này Nhược Hoa còn đang đau nặng, như vậy đem nàng đi sao được?
Hơn nữa, ta còn rất nhiều công chuyện đã giải quyết xong đâu? Vả lại nghe lời nói của Thư lão bá thì Nhược Hoa thương yêu ta như thế nào....nhưng còn Thiếu Vân với ta....” Thư Vân Sinh thấy Lôi Vân có vẻ do dự, trong lòng hơi tức giận, liền xen lời nói:
- Lão biết cô ta đang đau yếu, nhưng nếu thiếu hiệp không trông nom cô ta, thì còn ai trông nom cô ta nữa. Hừ, đáng lẽ lão có thể trông nom được cô ta, nhưng bây giờ thì không có cách gì nữa. Vì trong sân còn bảy cái xác nằm ngổn ngang, những xác ấy bắt buộc thiếu hiệp phải rời khỏi nơi đây ngay. Thiếu hiệp đã rõ chưa?
Lôi Vân cảm thấy rất mủi lòng, hai mắt nhìn thẳng, giơ tay trái ra xua mấy cái, không để cho Thư Vân Sinh nói tiếp và rất cảm động nói tiếp:
- Xin lão bá chớ nên hiểu lầm tiểu bối. Lão bá đã ban cho tiểu bối rất hậu hĩ, không bao giờ tiểu bối dám quên hết...có khi nào....tiểu bối lại bỏ cô ta mà không chăm nom...
Nghe thấy Lôi Vân nói tới đó, Thư Vân Sinh mới thay đổi nét mặt, vui vẻ đỡ lời:
- Thiếu hiệp nói như vậy, lão mới thấy sự hy sinh của mình rất đích đáng...
Nói tới đó, ông ta cười ha hả nói tiếp:
- Còn một việc này lão phải nói cho thiếu hiệp biết thêm, đó là Đoàn

cô nương...là một cô gái rất ngoan ngoãn. Người trẻ tuổi kia, nếu ngươi được một thiếu nữ xinh đẹp và hiền lành, phúc hậu như thế này đoái hoài và thương yêu, ngươi thực là hạnh phúc.
Lúc này Lôi Vân không khác gì thằng câm ngậm bồ hòn, thấy đắng mà không sao nói lên được, nhưng mặt chàng vẫn phải làm ra vẻ vui tươi.
- Người trẻ tuổi đi đi thôi.... Đi kiếm Lạc Viên của các người. Viễn cảnh mỹ lệ đang đợi chờ các người tới đấy....
Lôi Vân từ từ cúi người xuống ẵm Đoàn Nhược Hoa đang mê man bất tỉnh, trong lòng rất cảm khái, mồm lẩm bẩm nói đi nói lại mấy câu của Thư Vân Sinh vừa nói:
"Viễn cảnh đẹp đẽ đang đợi chờ chúng ta. Chúng ta mau đi tìm kiếm Lạc Viên của chúng ta đi...." Nhưng viễn cảnh đẹp đẽ ấy viển vông biết bao! Biết đi đâu mà tìm kiếm thấy? Có lẽ đó chỉ là một cảnh tượng huyền ảo, chỉ có thể tưởng tượng được chứ không sao tìm thấy được?
Chàng nhìn về phía sau, thấy những dãy nhà đều đặn, càng ngó càng xa dần, tiếng chó sủa cũng biến mất dần. Chàng vẫn ẵm Nhược Hoa tiếp tục đi về phía trước.
Chàng bỗng nghĩ đến chuyện đã xảy ra lúc ban ngày, liền thở dài một tiếng, rồi chàng lại mỉm cười. Trong lòng chàng khích động khôn tả, lúc thì kinh hoàng, lúc thì thắc mắc lo âu. Đồng thời chàng lại cảm thấy đói bụng không sao chịu nhịn được.
Vừa đúng đi một ngày một đêm chàng chưa hề được ăn uống một tí gì!
Lúc ấy trời đã sáng dần. Bên phía đông đã có ánh sáng mặt trời tỏa ra không gian, đã trông thấy rõ đường lối ở phía trước. Chàng mới hay mình đang đi ở trên một con đường núi gồ ghề khó đi, mà mình thì đang đói bụng và mỏi mệt. Không bao lâu, chàng còn cảm thấy Đoàn Nhược Hoa nằm ở trong lòng rất nặng, lúc ấy chàng mới biết mình đã mỏi mệt quá rồi.
Chàng vẫn tiếp tục đi về phía trước, mồm lẩm bẩm khẽ nói:
- Hừ! Ta có nên quay trở lại không? Bây giờ ta đang cần tới Thiếu Vân!
Lôi Vân bỗng tủm tỉm cười và lẩm bẩm khẽ nói tiếp:
- Ta đang cần Thiếu Vân, nhưng không biết Nhược Hoa có cần ta không? Sự cần đó có phải là yêu đương không?
Một luồng gió mát thổi tới. Chàng ngửng đầu lên nhìn, mới phát giác mình đã xuống tới chân núi rồi và phía đằng trước có một căn nhà lá. Một người tiều phu đầu tóc bạc phơ ở trong nhà đẩy cửa bước ra,

trông thấy chàng mặt lộ vẻ kinh ngạc.
Lôi Vân bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, hai mắt cũng hoa dần: "Sao giống thế nhỉ?... Ông ta cũng sống một cuộc đời không tranh chấp với đời như người tiều phu này vậy...." Lão tiều phu rất kinh ngạc ngắm nhìn Lôi Vân hồi lâu, mới tiến lên với giọng hiền từ hỏi:
- Có phải cô ta đang đau ốm đấy không?
Lôi Vân gật đầu một cách bâng quơ và khẽ hỏi:
- Lão trượng có thể cho tại hạ đem nàng ta vào trong nhà nằm nghỉ một lát không?
Lão tiều phu bỗng trông thấy đùi của Lôi Vân lại thất kinh la lên:
- Ủa, thiếu hiệp cũng bị thương nữa, mau vào đây đi!
Một lát sau, Lôi Vân với Đoàn Nhược Hoa đã vào trong căn nhà lá giản dị kia và đã được nằm yên ổn ở trên giường trúc nữa.
Đã nhắm mắt lại một cái, Lôi Vân không sao cầm cự được nữa vì phần thì đói bụng, phần thì mỏi mệt, người chàng mềm nhũn như bún vậy.
Vừa ngủ thiếp đi một cái, Lôi Vân nằm mê thấy mình đang sống với người ông, thì bỗng cảm thấy có người lay mình và kêu gọi:
- Dậy đi.... người trẻ tuổi này mau dậy đi. Ngoài kia có người đang tìm kiếm đấy!
Lôi Vân giật mình thức tỉnh, vội mở mắt ra nhìn, mới hay ông già tiều phu vẻ mặt lo âu, và đang gọi mình:
- Người trẻ tuổi, chuyện gì thế? Sao ngoài kia lại có nhiều người tìm kiếm người như thế?
Lôi Vân nghe nói ngạc nhiên hỏi lại:
- Lão trượng bảo có người kiếm tôi ư? Ai lại biết tôi ở đây thế?
Vẻ mặt rất lo sợ, lão tiều phu đáp:
- Bên ngoài có một bọn người rất hung hăng, hình như muốn xông ngay vào trong này. Cũng may có một mỹ nữ ngăn cản họ và cô ta bảo lão phu vào gọi người dậy đấy!
Lôi Vân vội đứng dậy, nhưng chàng cảm thấy chân tay uể oải, nhất là đùi bên phải đau nhức khôn tả, khiến chàng phải kêu rên một tiếng rất khẽ.
Lúc ấy bên ngoài đã có giọng nói rất trong gọi vọng vào:
- Lôi đại ca hãy ra đây đã...
Nghe giọng nói của người ấy, chàng đã nhận ra là ai ngay. Nên chàng gượng nhịn đau nhức, khẽ trả lời rằng:
- Tôi sẽ ra ngay.
Chàng chưa nói dứt, bên ngoài đã có một bóng hồng phi vào vừa trông thấy Lôi Vân, người đó đã thất kinh hỏi:

- Đại ca có ở đây thực à?
Thì ra, thiếu nữ vừa đi vào đó đúng là Ngô Đình Ngọc mà chàng đã nhận ra được.
Trông thấy Lôi Vân mình mẩy dính đầy máu, thái độ rất tơi bời, Ngô Đình Ngọc thất kinh hỏi tiếp:
- Vân đại ca, đã có chuyện gì xảy ra thế?
Lôi Vân chỉ đảo ngược đôi ngươi một vòng đã hiểu biết ngay chuyện gì đã xảy ra rồi. Chàng đoán chắc cũng như hồi hôm vậy, có rất nhiều cao thủ lục lâm đến giết mình. Nên chàng nghĩ bụng:
"Phải đấy, một đạo mệnh lệnh của ta đã gây nên tai hoa. lớn." Chàng lại ngẫm nghĩ những việc đã xảy ra gần đây, chàng lại nghĩ tiếp:
"Phải, mệnh lệnh của ta đã khiến các tên ma đầu trên giang hồ bất mãn. Cho nên các Minh chủ của lục lâm mới lần lượt lên núi Vân Mộng thỉnh cầu ta bỏ lệnh ấy đi. Lúc ấy chúng còn lo sợ kẻ đỡ đầu của ta là Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn.
Nhưng từ khi các Minh chủ bị giết chết một cách rất ly kỳ, rồi đồng thời Y Dư Huy với Lãnh Như Băng đã nghi ngờ ta rồi. Những nguyên nhân ấy tất nhiên phải khiến giới lục lâm ở các nơi nổi loạn và thù hằn ta. Chúng không coi ta là Minh chủ của chúng nữa...." Dù là người can đảm đến đâu, Lôi Vân nghĩ tới đó cũng phảo rùng mình đến thót một cái. Nhưng chàng vẫn không hãi sợ gì hết, đứng thẳng người lên, bước đi rất nặng nề, đi bước một tiến thẳng ra ngoài cửa.
Ngô Đình Ngọc thấy thế rất kinh hoàng, vội đuổi theo và khẽ bảo chàng rằng:
- Vân đại ca nên nghĩ cách thoát khỏi nơi đây thì hơn. Chứ đại ca đang bị thương như vậy không phải là địch thủ của chúng đâu.
Lôi Vân đưa mắt liếc nhìn nàng một cái, chàng bỗng cảm thấy lạ mặt, trong lòng rất ngạc nhiên và nghĩ bụng:
“Ta với nàng có bỡ ngỡ gì đâu. Không, nàng không phải là người lạ, cứ đem nàng so sánh với Nhược Hoa thì nàng còn thân với ta hơn Nhược Hoa....” Nghĩ tới đó, chàng vội cúi xuống không dám nhìn mặt Ngô Đình Ngọc mà lạnh lùng đáp:
- Cám ơn cô nương đã có hảo ý ấy....
Ngô Đình Ngọc thấy chàng ghẻ lạnh với mình, đau lòng và rầu rĩ khẽ nói tiếp:
- Lôi Vân đại ca là người thông minh, trường hợp này đại ca có rất ít cơ hội may mắn. Hiện giờ trên giang hồ đã có tin đồn đi khắp mọi nơi rồi, sáu ngày sau đại ca sẽ hẹn ước tất cả thiên hạ lục lâm gặp nhau ở núi Vân Mộng. Nên bây giờ đại ca phải tránh những trận đấu vô ích này để có thì giờ chuẩn bị và nghỉ ngơi.

Lôi Vân nghe nói cảm thấy rất hân hoan, và rất cảm động nhìn Ngô Đình Ngọc một cái, nhưng chàng bỗng ưỡn ngực và rất hùng hồn đáp:
- Tôi không phải là người thông minh. Bây giờ tôi chỉ cảm thấy không yên, tôi đã phụ lòng hảo ý của cô nương.
Vừa thở dài xong, chàng bỗng cảnh giác và tự khiển trách thầm rằng: "Tại sao ta lại thở dài như thế, chả hoá ra là ta đã tỏ cho nàng biết mình nhu nhược hay sao...." Chàng quay đầu lại nhìn lão tiều phu đang rụt rè đứng nép vào một bên và Đoàn Nhược Hoa đang nằm mê man bất tỉnh ở trên giường một cái, rồi chàng hỏi lại Ngô Đình Ngọc rằng:
- Đình Ngọc cô nương có nhận lời tôi hai việc này hay không?
Ngô Đình Ngọc đáp:
- Đại ca nói đi, việc gì tiểu muội làm được, không bao giờ từ chối cả, thể nào....
Không đợi chờ nàng nói xong, Lôi Vân đã nói tiếp:
- Bây giờ trong người tôi không có nửa tấc sắc, chẳng hay cô nương có vui lòng cho tôi mượn thanh bảo kiếm đang đeo đấy không? Điều thứ hai cô nương phải nhận lời tôi là đừng cho ông già tiều phu này với cô nương kia bị liên luỵ vì tôi....
Nghe tới đó, Ngô Đình Ngọc đã mủi lòng ứa hai dòng lệ ra nghẹn ngào đáp:
- Lôi Vân, Lôi đại ca cứ yên tâm, quý hồ tiểu muội còn sống quyết không để cho ai làm tổn thương đại ca.... Đại ca.... là người rất thông mih, tiểu muội rất kính ngưỡng...
Lôi Vân gượng cười nói tiếp:
- Cám ơn cô nương đã khen ngợi tôi như vậy, nhưng cô nương có biết không, cô nương cũng là người thông minh. Cô nương không những thông minh mà lại có tấm lòng hiền từ. Vả lại cô nương còn là một mỹ nữ tuyệt thế siêu tục nữa.
Tiếng nói vừa dứt, chàng bỗng cất tiếng cười thật dài và đã đỡ luôn thanh trường kiếm trong tay Ngô Đình Ngọc, rồi chàng vừa cười vừa tiến bước đi ra ngoài cửa.
Lôi Vân vừa ra tới ngoài cửa liền dừng chân lại đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh, thấy trước mặt mình có bảy đại hán cao lớn vạm vỡ sát khí đằng đằng, đang từ từ tiến tới gần mình.
Trong bảy người đó, ba người sử dụng kiếm. Lúc này trường kiếm của chúng đã rút ra khỏi bao, sau thấy Lôi Vân bước ra, chúng đã từ từ giơ trường kiếm lên và hơi run run.
Ngô Đình Ngọc biết tâm tình của bảy người này, thế nào chúng cũng

định giết chết Lôi Vân, nên nàng lo âu khôn tả, vội đuổi theo ra đứng ở trước mặt Lôi Vân, mồm thì quát bảo:
- Chúng ta là người trong lục lâm, phải giữ đúng luật lệ của lục lâm, cần phải giữ quy cũ. Vả lại Lôi đại ca trước khi chưa bị lục lâm tụ hội chỉ trích, thì đại ca vẫn còn là Minh chủ của chúng ta....
Lôi Vân đưa mắt nhìn bốn đại hán tay không cầm khí giới nọ, trong lòng chàng đã kinh hãi thầm, và chàng biết chỉ trong nháy mắt, thế nào cũng có một trận đấu kinh hồn động phách xảy ra, vì thế chàng cũng phải cảm thấy hơi gây cấn.
Chàng tự biết lúc này mình đang bị thương, trận kịch chiến này mình không hy vọng gì nắm chặt được phần thắng.
- Hừ! Đối phó với những hạng người này, chả cần phải nói đến đạo nghĩa của giang hồ gì hết. Y là Lục Lâm Minh Chủ, mà lại giết bừa giết bãi người trong lục lâm. Những quân tiểu nhân phản bạn như vậy, chúng ta khỏi cần phải giữ đạo nghĩa giang hồ gì cả...
Lôi Vân nghe thấy một tên trong bọn nói như vậy, chàng cả giận, đột nhiên cất tiếng cười như điên như khùng mà hỏi lại:
- Có phải ngươi bảo ta là đồ tiểu nhân đấy không?
Trong bảy người đó, lại có một người giận dữ xen lời nói ngay:
- Lôi đại ca, tất cả mười một hào kiệt bị chết thảm khốc ở trên núi Vân Mộng, và đêm hôm qua nơi đây lại có thêm bảy người toi mạng nữa, những cái đó chả là kiệt tác của ngươi, ngũ môn Minh chủ là gì...
Lôi Vân nghe tới đó, liền nghĩ bụng:
“Ta không thể nào tỏ vẻ hèn kém ở trước mặt chúng được, sao ta không nhân dịp này mà tỏ rỏ thân phận chính của ta....” Nghĩ tới đó, chàng lại thở dài một tiếng.
Những kẻ đến vây đánh Lôi Vân hồi đêm nọ, có tất cả là mười lăm, mười sáu người mà không sao giết nổi chàng. Bây giờ chỉ có bảy người xuất hiện ở nơi đây, bảy người này ắt phải cao cường hơn mười lăm, mười sáu người kia. Bằng không, chúng đâu dám đến kiếm chàng một cách hung hăng như thế?
Lôi Vân đã thấy ba đại hán cầm kiếm đã bước lên một bước, ba mũi kiếm của chúng vừa rung động vừa từ từ đưa tới gần.
Lôi Vân lúc này không còn là Lôi Vân hồi đêm nữa, vì chàng đã hết hơi sức, nên chỉ trố mắt lên nhìn ba lưỡi kiếm sáng quắc đang dồn tới....
Lôi Vân bỗng cảm thấy cánh tay phải đau nhức, liền buông thõng bàn tay ra, trường kiếm đã rơi ngay xuống đất. Lúc này người chàng yếu đuối khôn tả, nhưng tâm hồn lại đột nhiên kiên cường vô cùng.

Hồi 33
HIỆP CỐT HÙNG TÂM

Lôi Vân không phản kháng gì hết, chịu đựng nhát kiếm ấy, nhưng sự thực bảo chàng không phản kháng , thì thà bảo là chàng không có sức phản kháng nữa mới đúng.
Ngô Đình Ngọc rú lên một tiếng, tựa như mũi kiếm sắc bén đâm thẳng vào giữa ngực Lôi Vân, và tai chàng còn nghe thấy tiếng nói trong trẻo của nàng rót vào:
- Lôi Vân đại ca là người thông minh, ở trong trường hợp này, cơ hội của đại ca ít lắm. Hiện giờ trên giang hồ đã đồn khắp rằng sáu ngày sau đại ca sẽ gặp thiên hạ lục lâm ở trên núi Vân Mộng. Cuộc hẹn ước ấy mới là quan trọng, nên lúc này, dù sao đại ca cũng phải lánh mặt những tên vô ý thức này.
Đó là lời của Ngô Đình Ngọc khuyên chàng trước khi ra khỏi căn nhà lá đó.
Nghĩ lại những lời nói, chàng nhận thấy lúc này mình không nên chết thực, thì bỗng bên tai đã có tiếng gió kêu “vèo”.
Chàng vội ngửng đầu lên nhìn , thấy một thanh trường kiếm đã đâm vào cánh tay trái của mình rồi. Chàng lại khẽ thở dài một tiếng và chàng cũng cảm thấy tức giận vô cùng, vì chàng không ngờ thủ đoạn của đối phương lại ác độc đến thế.
Nhưng chàng bỗng cảm thấy cánh tay trái của mình đã bị nắm chặt và có một luồng kình lực lôi kéo mình sang bên trái. Kình lực ấy mạnh kỳ lạ, khiến chàng phải ngả luôn sang bên đó, như vậy mới tránh thoát nhát kiếm đó.
Lúc này chàng ngửng đầu lên nhìn mới hay là mình đã được Ngô Đình Ngọc cứu giúp, mới thoát được thế kiếm kia.
Ba đại hán cầm kiếm thấy vậy tức giận khôn tả, đồng thanh quát hỏi:
- Cô nương làm như thế là có ý định gì ?
Ngô Đình Ngọc tủm tỉm cười, từ từ cúi người xuống nhặt thanh trường kiếm của Lôi Vân lên và rất dửng dưng đáp:
- La Phù Tam Kiếm… tên hiệu này trong võ lâm cũng có thể nói là khá lừng lẫy. Hì, bây giờ mới được gặp mặt, mới hay La Phù Tam Kiếm chỉ toàn là những phường hữu danh vô thực!
Thì ra ba đại hán cầm kiếm đó chính là La Phù Tam Kiếm:

Đoàn Mộc Châu, Hà Chí Chấn, Công Tôn Bác đã nổi tiếng trong giới lục lâm đã lâu.
Ba người vốn dĩ là sư huynh đệ, nhưng không hiểu chúng học lỏm ở đâu được mấy pho kiếm thuật của La Phù Kiếm Môn xưng hùng ở Hắc đạo, và nhờ có những thế kiếm rất quái dị nên chúng cũng là những kẻ bá đạo trong lục lâm.
Đoàn Mộc Châu là người đứng đầu, nghe thấy Ngô Đình Ngọc nói như thế liền ngẩn ngươi ra, rồi bỗng giận dữ quát hỏi:
- Cô nương nói như thế là có ý nghĩa gì ?
Đình Ngọc lớn tiếng đáp:
- Hừ, với ba nhân vật nổi tiếng như vậy mà lại liên tay đối địch.
Đoan Mộc Châu giận dữ đỡ lời:
- Phải, với danh vọng của anh em chúng ta, đáng lẽ không nên đấu như thế thực, nhưng ngày hôm nay tình hình lại khác hẳn… Lôi Vân hơi ổn định tâm thần, liền quay người một vòng, thân pháp của chàng nhanh khôn tả, đã nhảy tới trước mặt Đoàn Mộc Châu và xen lời nói:
- Đình Ngọc cô nương đừng nói nhiều với chúng nữa, vừa rồi tôi chỉ là tâm thần hỗn loạn đấy thôi. Hừ, La Phù Kiếm Môn tôi có nghe qua, nhưng tôi chưa hề nghe thấy ai nói tới cái tên La Phù Tam Kiếm bao giờ cả. Họ đã là giang hồ tiểu xú thì ba người liên tay cũng không sao mà, Lôi Vân này có coi họ vào đâu… Thấy chàng nói như vậy, ai cũng ngạc nhiên không hiểu. Vì vừa rồi hai thế kiếm tầm thường như thế mà chàng không sao tránh né nổi, mà lúc này lại dám ăn nói một cách ngông cuồng như vậy thì quả thực khiến người ta rất khó hiểu.
La Phù Tam Kiếm càng tức giận chịu không nổi, Đoàn Mộc Châu tức quá hoá cười, liền đỡ lời:
- Hà hà … Khéo nói lắm ! Khéo nói lắm … Nếu ngày hôm nay ngươi mà thắng nổi La Phù Tam Kiếm chúng ta, chúng ta không những sẽ tha chết cho ngươi mà anh em ta còn có thể ngăn cản những ngươi khác không được đụng đến một sợi chân lông của ngươi nữa.
Thấy đối phương nói như vậy, Lôi Vân cảm thấy có nhiều hy vọng liền nghĩ bụng:
“Tuy bây giờ ta mỏi mệt đuối sức nhưng trải qua một tiếng đồng hồ hay nửa tiếng điều tức cũng được là ta có thể mạo hiểm giở Lăng Không tam Kiếm tuyệt học của ân sư ra đối địch với chúng…ta phải nghĩ cách…” Nghĩ tới đó, chàng liền cười khẩy đáp:
- Hừ, ta không những chế phục các ngươi mà ta còn làm cho các ngươi phải mang chút thương tích.
Chàng đã định tâm chọc tức đối phương, cho nên nói tới đó chàng

liền cười vẻ kiêu ngạo và bao hàm cả ý nghĩa châm biếm nữa. Quả nhiên chàng đoán không sai, chàng vừa nói tới đó, La Phù Tam Kiếm đã trợn to đôi mắt lên như ba đôi chuông đồng, ba thanh trường kiếm của chúng tựa như vừa đụng phải lò xo vậy, đều dựng đứng cả lên, tên nào tên nấy mặt mũi như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy. Riêng có Đoàn Mộc Châu thì bình tĩnh hơn một chút, ngoài sự giận dữ ra, y vẫn còn ung dung nói được:
- Được, nếu vậy thì đấu nhanh đi ? Ngươi có thể khiến được ba người không được đụng chạm tới người mà còn nhận ngươi là minh chủ của ba anh em chúng… Lôi Vân vẫn ung dung như thường, nhưng sự thực thì chàng đang ngấm ngầm vận công điều tức, và lại còn cố ý thủng thẳng nói tiếp rằng:
- Điều đó không cần ! Tất nhiên ta phải có cách chứ. Ta không những đả thương được ba người mà lại chỉ trong ba thế thôi… La Phù Tam Kiếm tức giận đến dựng ngược đầu tóc lên. Đoàn Mộc Châu rống một tiếng thật lớn, rồi nói tiếp:
- Được ! Được ! Nếu ngươi có thể làm được như vậy, ba anh em chúng ta sẽ dọn ngay đầu lâu của mình xuống. Hừ ! Nhưng nếu ngươi không làm được như thế thì chúng ta sẽ chia ngươi ra thành ba mảnh đều đặn để ba anh em chúng ta mỗi người một mảnh khiến ngươi mặt khiên không được toàn xác… Y thốt ra lời lẽ ấy, hiển nhiên đã tức giận đến cực độ rồi. Đồng thời, y cũng nhận xét thấy dụng ý của Lôi Vân, chả qua là muốn kéo dài thời gian, để ngấm ngầm điều tức chân khí trong người, nhưng chắc chàng ta phải có tài ba như thế nào mới dám nói liều như thế.
Lôi Vân lớn tiếng cười hỏi lại:
- Ngươi nói như thế có thực không ?
Đoàn Mộc Châu biến sắc vội đáp:
- Tuy anh em chúng ta là người của lục lâm nhưng cũng biết câu một lời nói năng hơn chín đỉnh… - Được, chúng ta quân tử nhất ngôn… Nói tới đó, chàng lại hơi vui mừng một chút. Mục đích của chàng là cố ý kéo dài thời gian, cho nên chàng mới nói lôi thôi dài dòng như vậy, và nói tiếp:
- Nói đến tên tuổi của Lôi Vân với ba anh em các hạ thì tên tuổi của lại hạ lúc này cao hơn ba vị nhiều. Cho nên trận đấu này có thể nói tại hạ hơi thiệt thòi một chút… Đoàn Mộc Châu bỗng bật cười và đỡ lời:
- Họ Lôi kia, ngươi cũng biết quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Nếu trong ba thế kiếm ngươi không khiến nổi ba anh em chúng ta bị thương thì Đoàn Mộc Châu này là người đã nói ra là phải thi hành,

bề nào cũng xé xác ngươi ra làm ba mảnh… Sự thực lúc này chính Lôi Vân cũng không dám nắm chắc phần thắng nhưng hoàn cảnh bắt buộc chàng không mạo hiểm một phần cũng không được.
Chàng lại vận chân khí ngầm lên thử xem, thấy đã dễ chịu hơn trứoc nhiều, liền cương quyết đáp:
- Thôi được, quân tử nhất ngôn, Lôi Vân này không chối cãi gì hết. Nhưng nếu mỗ làm được như vậy, mỗ cũng chả phải lấy được đầu của ba vị làm chi. Chỉ mong ba anh em các ngươi vĩnh viễn nghe theo mệnh lệnh của Lôi Vân này thôi !
Đã sớm biết Lôi Vân ngấm ngầm điều tức chân khí, nhưng Đoàn Mộc Châu là người rất kiêu ngạo. Y tự tin trong ba thế kiếm, Lôi Vân không thể nào khiến ba anh em chúng có thể bị thương được, cho nên y mới không thúc giục gì cả, mà chỉ ung dung đáp:
- Cũng như ngươi vừa nói, tên tuổi và địa vị của ngươi cao hơn anh em ta nên anh em ta được chiếm phần hơn một chút. Nếu ngươi thắng nổi chúng ta thì chúng ta vĩnh viễn làm nô lệ cho ngươi và vĩnh viễn nghe theo mệnh lệnh của ngươi ngay… Hai người kẻ đối người đáp như vậy mà cũng kéo dài được ngót nửa tiếng đồng hồ.
Ngô Đình Ngọc đã hoảng sợ đến mặt biến sắc. Vì nàng nhận thấy lời thách thức của hai bên quá thảm khốc, thế nào cũng gây nên một cục diện không sao tưởng tượng được, nên nàng đứng cạnh đó mồ hôi lạnh cứ toát ra như tắm, áo của nàng hầu như đã ướt đẫm… Tuy Lôi Vân đã thấy nội lực trong người mình sung túc dần nhưng khi chàng trông thấy sắc mặt của Ngô Đình Ngọc cũng phải rùng mình đánh thót một cái.
Tuy chàng biết uy lực của Lăng Không Tam Kiếm có thể đạt được ý nguyện của mình, nhưng lúc này đùi bên phải của mình đã bị thương, hơn nữa chàng còn biết nếu nhỡ mà thất bại thì hậu quả sẽ không sao tưởng tượng được. Nên chàng hết sức cẩn thận, lại vận thử chân khí một lần nữa rồi mới bảo La Phù Tam Kiếm rằng:
- Xin ba vị bố trận đi…ý của mỗ là ba vị đứng vào vị trí của mình đi…
Bọn Đoàn Mộc Châu chẳng nói chẳng rằng, ba người liền chia ngay thành hình chữ “Nhất” rồi đột nhiên ba thanh trường kiếm cùng gác lên nhau, liền có tiếng kêu “coong” rất trong. Rồi Đoàn Mộc Châu mới cười khẩy đáp:
- Ngươi cứ việc ra tay.
Bỗng nghiến răng mím môi, Lôi Vân đi lại cạnh Ngô Đình Ngọc, giơ tay ra cầm lấy thanh trường kiếm ở trong tay của nàng.
Trong lúc chàng đỡ thanh kiếm, bỗng phát giác Ngô Đình Ngọc run lẩy bẩy, mặt nhợt nhạt như không còn giọt máu nào. Chàng cảm

động vô cùng, dùng tay phải khẽ đụng tay trái nàng khẽ nói:
- Tôi rất cảm động… Nhưng nói tới đó, chàng cũng không sao cầm lòng được, mắt đã ứa ra hai hàng lệ và vội nói tiếp:
- Nhưng cô nương cứ yên tâm, tôi thế nào cũng đắc thắng… Nói xong chàng mới từ từ quay người lại đi tới gần La Phù Tam Kiếm. Chàng ngắm ngía ba người đứng như thế nào, để liệu mà nghĩ cách đối phó… Bốn người đứng ở phía sau La Phù Tam Kiếm tỏ vẻ rất lạnh lùng và bình tĩnh lẳng lặng xem nhất cử nhất động của Lôi Vân. Chúng cũng nghĩ Lôi Vân không thể nào thắng nổi Tam Kiếm… Cả bốn tên đó đều bắt đầu thương hại cho Lôi Vân sẽ bị chết một cách thảm khốc. Sở dĩ họ thương hại Lôi Vân như vậy là vì họ cho nếu La Phù Tam Kiếm giết nổi Lôi Vân thì từ nay trở đi tiếng tăm sẽ lừng lẫy khắp thiên hạ. Dịp may để có thể lừng danh thiên hạ như thế này mà họ lại để lỡ mất như vậy đủ thấy sự thương hai. đó của họ là vì lỡ mất dịp may chứ không phải là thương hại Lôi Vân thực sự.
Lôi Vân lạnh lùng giơ kiếm lên ngang ngực, bụng bảo dạ:
“Ba người này đứng cach ta quá xa, chỉ e thế đánh này của ta không sao thành công được. Nếu ta thất bại…” Nghĩ đến đó, chàng lại cảm thấy gây cấn và trong lòng run sợ hoài. Đang lúc đó thì bóng người bỗng thấp thoáng một cái, Đoàn Mộc Châu thét lớn một tiếng, ba thanh trường kiếm như ba mũi tên bén nhọn nhanh như điện chớp nhằm ngực Lôi Vân đâm tới.
Lôi Vân thấy thế, tâm thần vừa rung động một có đã thấy ba mũi kiếm nhằm ngực mình đâm tới. Chàng xoay người một cái đã nhảy ra ngàoi xa ba trượng luôn.
Đoàn Mộc Châu thấy thế hơi tức giận, lại quát lên một tiếng, ba thanh trường kiếm như liên kết thành một và cũng nhanh như điện quét luôn về phía Lôi Vân đang rút lui, mồm y thì quát tháo:
- Tiểu tử giỏi thật ! Thì ra lối đấu của ngươi là như thế đấy, chỉ biết né tránh thôi, còn xưng anh hùng hảo hán gì nữa ?
Đột nhiên một người trong nhóm La Phù Tam Kiếm phi lên cao, thoát lý khỏi vòng chiến. Người đó chính là Đoàn Mộc Châu.
Lôi Vân thấy thế toát mồ hôi lạnh ra, nghĩ bụng:
“Lạ thật ! Chúng tam kiếm liên tay, thế công lần này của chúng thế nào cũng phải dụ ta giơ kiếm ra chống đỡ, sao lúc gây cấn nhất này Đoàn Mộc Châu lại nhảy ra ngoài vòng đấu, thế là nghĩa lý gì ?”
Chàng chưa kịp nghĩ xong thì đột nhiên có một tiếng rú, hai thanh trường kiếm cùng múa thành một vòng kiếm hoa, rồi đồng thời chống đỡ hai bên tả hữu của Lôi vân, còn Đoàn Mộc Châu thì như một con chim ưng ở trên trời nhằm đầu Lôi Vân quét mạnh xuống.

Lúc này Lôi Vân mới cả kinh và mới biết thế công này của La Phù Tam Kiếm quả thực ác độc vô cùng, bắt buộc chàng phải giơ kiếm lên chống đỡ mới được.
Lôi Vân đã có vẻ hối hận, nghĩ tiếp:
"Ta đã bỏ lỡ mất một thế, chỉ còn hai thế nữa thôi ! Kiếp pháp của họ lợi hại như thế này , muốn thắng có phải là chuyện dễ đâu ?" Hoàn cảnh không cho chàng nghĩ tiếp, vội vận chân khí lên toàn thân, và bỗng giương hai vai lên, trường kiếm ở trên đỉnh đầu của chàng cũng phi lên trên không luôn.
Đoàn Mộc Châu chỉ cảm thấy một luồng Phách Không chưởng, bên trong bao hàm kình lực vô cùng. Y kinh hãi vô cùng không dám tấn công tiếp nữa mà phải hạ thân xuống đất luôn.
Cùng một lúc ấy, hai người ở tả hữu hai bên Lôi Vân cũng cảm thấy một tình hình như thế. Cả hai vội lui về phía sau ngay.
Lôi Vân đã phi được lên trên không, thấy cuộc mạo hiểm của mình đã thành công, chàng phấn khởi vô cùng, rú lên một tiếng thật dài, và chàng cũng không cảm thấy đùi bên phải đau nhức tê tái nữa. Lúc này trong đầu óc của chàng chỉ có một ý niệm rằng:
"Ta phải phát dương quang đại pho Lăng Không Tam Kiếm tuyệt nghệ của sư phụ ra !" Người chàng đang lơ lửng trên không, thì bỗng bị một luồng ánh sáng xanh bao bọc.
Đoàn Mộc Châu thấy tình trạng ấy kinh hãi vộ cùng, liền lên tiếng kêu gọi hai người kia tụ họp lại một nơi mà đề phòng. Chúng cùng ngửng đầu nhìn lên phía trên, mặt tên nào tên nấy đều biến sắc. Vì chúng thấy luồng ánh sáng xanh kia quay tít rất nhanh, từ từ hạ thấp xuống như một đám mây mỏng. Lạ nhất là tốc độ quay thì nhanh không thể tưởng tượng được, nhưng tốc độ hạ xuống lại chậm vô cùng.
Lúc này Đoàn Mộc Châu sực nhớ tới trên giang hồ đồn đại rằng "Cái chết của Dương Ngọc Hy…" Y mới nghĩ tới đó đã toát mồ hôi lạnh ra, mà y vẫn ngửng đầu nhìn luồng ánh sáng xanh kia hoài.
Vì sự hoảng sợ đó mà bộ phahp của La Phù Tam Kiếm đã loạn hẳn. Đáng lẽ chúng chia ra ba đường mà rút lui thì chúng có thể một hay hai người thoát ra khỏi Lăng Không Tam Kiếm của Lôi Vân.
Thân hình của Lôi Vân bỗng nhiên khom lại như một cánh cung, trường kiếm vừa rung động vừa chỉ về phía bên trái, đồng thời quay tít trầm xuống. Lúc ấy chàng đã thấy khí huyết hơi nghịch, mồ hôi trán đã toát ra.
Ba người nọ vì hỗn loạn mà tụ vào một nơi, tai của chúng sinh ảo tưởng như cảm thấy có tiếng sấm rất lớn nổi lên vậy. Nhất thời ba thanh trường kiếm đều yếu ớt, buông xuôi xuống dưới đất hết.

Bỗng có những tiếng thất kinh la lớn nổi lên từ phía bốn đại hán đứng xem ở chỗ gần đó.
Ngô Đình Ngọc nãy giờ kinh hãi thất sắc. Nhưng lúc này nàng đã hết kinh hoảng rồi. Nàng không còn phải lo âu cho Lôi Vân nữa.
Lôi Vân mặt lộ sát khí, trong lòng cả mừng. Chàng thấy thời cơ không nên bỏ lỡ, liền giở toàn lực ra, xử dụng thế Thiên La Địa Võng. Chỉ nghe thấy tiếng kêu "soẹt soẹt" liên hồi, ai nấy đều cảm thấy hoa mắt.
Một luồng ánh sáng xanh nhanh không thể tưởng tượng được quay xung quanh La Phù Tam Kiếm ba người một vòng.
Bọn La Phù Tam Kiếm đều cảm thấy cánh tay phải hơi bị kích thích, nhưng chú vẫn thất thanh kêu rú lên thảm khốc.
Bốn tên đại hán to lớn vạm vỡ đứng xem ở gần đó cũng không sao nhịn được, cùng nhún vai một cái, xông lên cứu viện. Ngờ đâu người chúng chưa kịp cử động, thì tình cảnh trước mắt đã làm cho chúng kinh hoàng mà phải đứng lại ngay.
Mọi người chỉ thấy Lôi Vân mồ hôi trán toát ra như mưa, sắc mặt nhợt nhạt , đạon chàng loạng choạng và lảo đảo lui về phía sau bốn năm bước, nhưng mắt chàng lộ vẻ đắc chí cười khì một tiếng rồi cất giọng khàn khàn hỏi:
- Rốt cuộc ta đã làm tới nơi, ta đã thành công !
Nói tới đó, chàng đã lăn ra đất, tay vẫn nắm chặt thanh kiếm mà mặt thì vẫn tươi cười rất phấn khởi.
Qúy vị đều biết Lôi Vân đã kiệt sức từ lúc chưa đấu rồi. Tuy đã điều tức lấy lại hơi sức, nhưng chàng lại phải sử dụng Lăng Không Tam Kiếm, một pho kiếm pháp phải tốn rất nhiều hơi sức thì chàng chịu đựng sao nổi.
Ngô Đình Ngọc thấy thế mặt liền biến sắc, vội chạy lại cầm lấy thanh trường kiếm của Lôi Vân mà đứng trước mặt chàng để bảo vệ.
Lúc ấy, La Phù Tam Kiếm đứng yên ũ rũ như những con gà bị chọi thua, tay áo bên phải mỗi người đều bị mũi kiếm chọc thủng, nhưng cả ba không hề bị thương chút nào hết.
Đột nhiên, bốn đại hán cất tiếng gọi:
- Đoàn Mộc huynh, nhân dịp may này chúng ta mau ra tay đi chứ !
Ngô Đình Ngọc giật mình kinh hãi, vội đưa trường kiếm lên quát bảo:
- Nếu ai mà vọng động thì hãy nếm mùi bảo kiếm của bổn cô nương trước… Bốn đại hán to lớn đứng ngoài kia đều có vẻ hậm hực, và mắt nhìn cả vào Đoàn Mộc Châu, hình như muốn hỏi ý kiến La Phù Tam Kiếm.
Đoàn Mộc Châu bỗng nhiên thở dài một tiếng rồi đưa mắt rất sắc bén

liếc nhìn bốn đại hán một cái rồi nghiêm nghị đáp:
- Đoàn Mộc Châu này là người trong giới lục lâm, ngày thường giết người như cắt cỏ, việc hung ác như thế nào cũng dám làm, nhưng lúc nào mỗ cũng chú trọng chữ Tín. Hà ! Lôi vân thiếu hiệp không những là một vị thiếu niên anh hùng mà võ công lại cao siêu không thể tưởng tượng được, thật đáng kính phục. Từ nay trở đi, ba anh em La Phù Tam Kiếm nguyện suốt đời nghe lệnh Lôi thiếu hiệp.
Thấy y nói như vậy, bốn đại hán kia đều lộ vẻ kinh ngạc, cùng tiến lên một bước nói tiếp:
- Đoàn Mộc huynh hà tất phải… - Đoàn Mộc huynh, y đã đả thương huynh đâu ?
Thần sắc của Đoàn Mộc Châu rất nghiêm trang mà trầm giọng đáp:
- Phùng lão nhị, nếu bạn có ý định muốn giết Lôi Vân thì Đoàn Mộc Châu này phải lãnh giáo bạn trước.
Đại hán tên Phùng Lão Nhị không ngờ La Phù Tam Kiếm lại bảo vệ Lôi Vân như vậy, y suy tính thầm giây lát bỗng cả cười nói:
- Hà Hà,.. Lôi Vân với mỗ xưa nay không có thù oán gì hết, nhưng y đã làm cho thiên hạ lục lâm đều phẫn nộ. Hà hà… nếu lão đại đã bảo vệ y thì mỗ cũng không làm khó dễ y … Nói tới đó, y quay lại nói với ba đại hán kia rằng:
- Chúng ta đi thôi,… hà hà… Đoàn Mộc huynh, chúng ta sẽ gặp lại nhau… Ngô Đình Ngọc không ngờ tình thế lại chuyển biến nhanh đến thế? Nàng nhận thấy Đoàn Mộc Châu thẳng thắng và nghĩa khí như thế liền tỏ lòng kính ngưỡng ngay.
Đoàn Mộc Châu bỗng quay người lại bảo với Hà Chí Vân và Công Tôn Bát rằng:
- Hai vị hiền đệ nhận thấy đại ca làm như thế này có lầm không ?
Hà Chí Vân và Công Tôn Bát đều ưỡn ngực đáp:
- Tuy chúng ta sống trong giới lục lâm thật, nhưng chúng ta cũng biết hai chữ “Tín Nghĩa”… nhưng chỉ tiếc ba anh em chúng ta xưa nay…
Đoàn Mộc Châu không chờ đợi hai người nói dứt đã xua tay và đỡ lời:
- Đừng nói nữa. Đại ca cũng vậy, có phải là người quen nghe lệnh của ai đâu ? Nhưng… Ngô Đình Ngọc bỗng tiến lên nói:
- Đoàn Mộc huynh, các vị mau đi đi ! Tâm ý của Lôi thiếu hiệp quyết không bao giờ đòi hỏi sự yêu cầu… Đoàn Mộc Châu ngửng mặt lên đáp:
- Sao cô nương lại nói như thế ? Chả lẽ vừa rồi Lôi Vân lại giở hết dư lực ra đấu một trận như thế là đấu suông hay sao?… Nói tóm lại, tính nết của Đoan Mộc Châu tôi xưa nay nói một là một, không bao giờ

thay đổi cả. Từ giờ trở đi, La Phù Tam Kiếm chúng tôi chỉ biết nghe lệnh Lôi thiếu hiệp thôi. Muốn bắt chúng tôi làm nô tì hay nô bộc là tùy ở ý định của Lôi thiếu hiệp… Ngô Đình Ngọc đỡ lời:
- Tôi tin Lôi thiếu hiệp không làm khó dễ ba vị… Đoàn Mộc Châu bỗng mỉm cười và cướp lời:
- Đình Ngọc cô nương quá lo âu đấy thôi. Tôi xin thú thật với cô, thoạt tiên tôi nghe cô nương nói tới những chuyện của Lôi Vân, tôi tức giận khôn tả. Tôi lại tưởng Lôi Vân là người giảo hoạt không có chút nhân tình nào hết. Chàng ta một mặt làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm, một mặt lại giết hại lục lâm đồng đạo cho nên tôi mới ghét giận chàng ta… Nói tới đó, y ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Lúc đó Đại Thần Cung Bàng Thiên Lục tới kiếm tôi và y bảo đã phát hiện tung tích của Lôi Vân, tôi liền cùng hai người sư đệ đi tới đây để kiếm Lôi Vân.
Ngờ đâu vừa gặp Lôi Vân, ý nghĩa của tôi đã thay đổi liền. Vì thấy phong thái của chàng tôi đã có thiện cảm ngay nên tôi không tin một người như chàng lại là người giảo hoạt như người ta đồn đại.
Đáng lẽ chàng cứ bỏ đi ngay cũng không sao nếu chàng ta muốn. Vì thân pháp của chàng lợi hại lắm, tôi dám chắc những người có mặt tại đây không ai có thể đuổi kịp chàng được. Nhưng chàng lại không đào tẩu. Tôi đã nghĩ ngợi rồi, không hiểu nguyên nhân gì mà chàng không chịu đào tẩu như thế ?… Tôi xin nói thực, dù cô nương có chê cười cũng thế. Quả thực tôi đã hãi sợ Lôi Vân rồi. Đồng thời tôi còn có thiện cảm với chàng nữa. Tôi nhận thấy một người coi trách nhiệm nặng hơn tính mạng của mình như vậy, không bao giờ lại làm ra những việc vô sĩ đê hèn… Nói tới đó, y cười gằn một tiếng rồi nói tiếp:
- Đình Ngọc cô nương đã hiểu rõ ý nghĩa lời nói của tôi chưa ? Tuy bây giờ võ công của Lôi Thiếu hiệp cái thế vô địch thực, nhưng kẻ thù của chàng ngày một nhiều thêm. Người trong giới lục lâm ai cũng muốn giết chết chàng mới hả dạ. Tôi muốn giúp chàng, đó là do nội tâm của tôi muốn như thế… cô nương nên rõ dù sao Lôi Vân cũng còn ít tuổi, tuy thông minh tuyệt đỉnh thực nhưng so sánh làm sao với lục lâm giang hồ đấy gian mưu quỷ kế… Sáu ngày sau đã tới ngày hẹn ước ở núi Vân Mộng rồi, nhưng không biết chàng có thể sống sót tới ngày hôm ấy không? Không ai dám bảo đảm vấn đề ấy ca …
Ngô Đình Ngọc nghe tới đó cũng phải kinh hãi đến sờn lòng rợn tóc gáy, liền xen lời hỏi:
- Bây giờ biết làm sao đây ?
Đoàn Mộc Châu bỗng cương quyết lớn tiếng đáp:

- Trong sáu ngày ấy, La Phù Tam Kiếm chúng tôi xin tuân lệnh Lôi Vân. Sáu ngày sau, thân phận và hành động của Lôi Vân ra ngô ra khoai như thế nào, đến lúc ấy sẽ hiểu liền. Nếu việc làm của Lôi Vân rất đúng, La Phù Tam Kiếm vẫn tiếp tục nghe lệnh của Lôi Vân. Nhược bằng hành vi của Lôi Vân bị thiên hạ chê bai, không coi chàng ta vào đâu hết thì Đoàn Mộc Châu sẽ thề nặng trước mặt mọi người, dù ba lưỡi dao sáu thanh kiếm đâm vào ngực tôi đi chăng nữa, tôi cũng phải theo ý kiến của đại ca chúng ra tay giết chết chàng ta luôn… Ngô Đình Ngọc rùng mình đến thót một cái, nhưng lại rất cung kính nghĩ bụng:
"Đoàn Mộc Châu quả thực là người trực tính…"

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 34
TA THẤY CŨNG PHẢI THƯƠNG

Sáng sớm ngày hôm sau, trên đường cái rộng thênh thang bỗng có sáu người cưỡi sáu con ngựa phóng thật nhanh. Ba người đi ttrước là hai nữ một nam. Người đàn ông mặc nho phục tuy dính đầy máu bẩn và quần áo có nhiều chỗ rách nhưng cũng không sao che lấp được vẻ mặt anh tuấn và phong thái xuất chúng của chàng.
Chàng là Lôi Vân, người đã từng trãi không biết bao sự gian truân thống khổ.
Hai thiếu nữ đi cạnh là Đoàn Nhược Hoa bị đau đã lâu chưa khỏi và Ngô Đinh Ngọc.
Ba người đi sau là ba đại hán cao lớn vạm vỡ, chính là La Phù Tam Kiếm:
Đoàn Mộc Châu, Công Tôn Bá và Hà Chí Vân.
Ngựa chạy không nhanh lắm, Lôi Vân cứ quất roi lia lịa để thúc ngựa chạy nhanh thêm, hiển nhiên trong lòng chàng đang không yên như thế nào. Đi được một quãng đường, chàng bỗng quay đầu lại thở dài một tiếng rồi nói với Đoàn Nhược Hoa rằng:
- Nhược Hoa, cô nương có thể gắng chịu nổi không ?
Đoàn Nhược Hoa cỡi trên lưng ngựa, đang cảm thấy đầu óc choáng váng, chân tay mình mẫy mỏi mệt khôn tả, nhưng nàng vẫn lắc đầu

mỉm cười đáp:
- Còn gượng nổi, gượng nổi… Lôi Vân đã nhận xét thấy Đoàn Nhược Hoa không sao chịu đựng nổi rồi nhưng vẫn gượng trả lời như the , nên chàng rất mủi lòng mà nói tiếp:
- Nhược Hoa đừng có trách cứ tôi nhé. Tôi là một mối tai họa. Nếu tôi mà ở lại đó tiếp thì chỉ e làm liên luỵ đến ông già tiều phu thôi. Hà ! Một ông già không tranh giành với đời gì hết, khi nào tôi lại nhẫn tâm để ông ta bị liên lụy vì tôi… Ba con ngựa đã đi thủng thẳng. La Phù Tam Kiếm ở phía sau phải gò cương lại để ngựa của họ không phóng nhanh, rồi sáu ngựa chia làm hai tốp đi sát cánh nhau.
Tuy gượng phấn chấn nhưng Đoàn Nhược Hoa đã chịu đựng không nổi mà đã thở hổn hển rồi. Lôi Vân thấy thế càng không nhẫn tâm thêm, vội hỏi Ngô Đình Ngọc rằng:
- Đinh Ngọc cô nương, phía đằng trước có nơi nào để nghĩ ngơi không ?
Ngẫm nghĩ giây lát, Ngô Đình Ngọc mặt lộ vẻ hớn hở đáp:
- Có rồi, để tôi đưa các người tới một nơi này rồi ở đó đợi chờ Đoàn cô nương lành mạnh đã, lúc ấy ta sẽ lên đường sau.
Lôi Vân cả mừ ng vội nói tiếp:
- Nếu vậy cô nương đi trước dẫn đường đi.
Ngô Đình Ngọc không trả lời nữa, liền buông thỏng dây cương, quất roi một cái, con ngựa của nàng đã phóng đi trước luôn.
Lôi Vân đang định phóng ngựa đuổi theo, thì chàng đã nghe thấy Đoàn Nhược Hoa khẽ kêu “ôái cha” một câu. Chàng cả kinh, đưa mắt liếc nhìn, thấy nàng ta sắc mặt nhợt nhạt, người lão đảo như suýt ngã, đã không sao gắng gượng được nữa.
Lôi Vân lo âu khôn tả, không còn e ngại gì hết, vội phi thân nhảy sang phía sau Đoàn Nhược Hoa, ngồi ngay xuống sau lưng ngựa và giơ tay ra nắm lấy tay của nàng. Chỉ thấy hai bàn tay của nàng lạnh như băng.
Chàng kinh hoảng đến mặt biến sắc, nghĩ tới nàng yêu mình đến như thế, nay bệnh của nàng trầm trọng như vậy, nếu mệnh hệ nào, có phải lỗi do mình gây nên không ?
Nghĩ tới đó, chàng rầu rĩ khôn tả, ai oán ngữa mặt lên nhìn trời. Đồng thời chàng lại thấy Ngô Đình Ngọc đã phi ra ngoài xa hơn mười trượng rồi. Chàng bỗng rú lên một tiếng thật dài để cho mọi người khỏi sầu và u uất nữa.
Ngô Đình Ngọc ở chỗ cách chàng hơn mười trượng với La Phù Tam Kiếm ở phía sau nghe tiếng rú ấy cũng đều phải khiếp sợ.
Ngô Đình Ngọc gò cương lại rồi quay tới cạnh chàng xem sao.

Rú xong tiếng ấy, Lôi Vân đã ứa nước mắt ra từ từ ẳm Đoàn Nhược Hoa nhảy xuống dưới đất. Lúc ấy, Đoàn Nhược Hoa nằm trong lòng chàng đã mê man bất tỉnh rồi.
Chàng cuối đầu xuống nhìn mặt nàng, thấy thế càng đau lòng thêm liền nghĩ bụng:
“Hiện giờ ta chưa có cách gì xử trí Thiếu Vân, giữa ta với Thiếu Vân quả thực người khác không sao xen vào được, hơn nữa đời ta cơ khổ linh đinh, phiêu lưu nay đây mai đó. Từ khi rời khỏi sư phụ bước chân vào giang hồ ta đã gây nên không biết bao nhiêu việc, người trong lục lâm coi ta là kẻ thù nghịch. Sáu ngày sau trong cuộc hẹn với quần hùng ở trên núi Vân Mộng chưa biết số phận ta sẽ sống chết ra sao, nhưng… ta cũng không thể nào phụ mối tình của Nhược Hoa.
Ngô Đình Ngọc quay lại gần, thấy thế liền hỏi:
- Lôi đại ca đừng có trì hoãn nữa, mau theo tôi đi ngay.
Lôi Vân ngạc nhiên nghĩ bụng:
“Chi bằng ta cứ đi bộ thì hơn...” Nghĩ đoạn, chàng khẽ bảo Đình Ngọc rằng:
- Cô nương cứ đi trước dẫn đường đi !
Ngô Đình Ngọc đã nhẹ nhàng thúc ngựa phi về phía trước nhanh như một mũi tên, còn Lôi Vân ẳm Đoàn Nhược Hoa cũng thi triển khinh công tuyệt đỉnh ra theo sau. La Phù Tam Kiếm cũng xuống ngựa đi đất theo sau.
Năm người đều là hảo thủ thượng đỉnh trên giang hồnay cả năm đều nổ hết tốc lực khinh công ra đi tất nhiên nhanh không thể tưởng tượng được, chỉ trong chốc lát đã đến chỗ có núi rồi.
Ngô Đình Ngọc bỗng dừng chân lại, mặt có vẻ do dự nhưng khi thấy Lôi Vân ẵm Đoàn Nhược Hoa tới nơi thì vẻ do dự ấy của nàng đã biến mất liền. Nàng vội quay người đi ngay vào eo núi ấy.
Hai mắt rất sắc bén, Lôi Vân chỉ thoáng trông một cái đã rõ ngay, trong lòng đã hoài nghi liền, nên chàng vừa tiến lên, vừa đưa mắt liếc nhìn xung quanh.
Chàng thấy trong núi này hai bên đường đều là núi cao chọc trời, lối đi không rộng lắm, mà đâu đâu cũng có những cây đá lởm chởm, tình thế rất là hiểm nghèo.
Chàng lại nhìn về phía trước, thấy Ngô Đình Ngọc đã đi đến chỗ đường cùng của eo núi rồi, nàng ta liền ngừng chân quay lại, vẫy tay kêu gọi:
- Lôi đại ca, chúng ta hãy nghĩ cách chữa bệnh cho chị họ Đoàn trước.

Nói xong, chỉ thấy nàng quay người gạt đống cỏ lau cao ngang lưng sang bên, rồi nhảy ngay vào trong đó mất dạng luôn.
Lôi Vân cả kinh vội tiến lên, một tay gạt cỏ và đưa mắt nhìn vào bụi cỏ đó, mới hay trong đó có một cái hang động bằng đá.
Trong hang động có đủ bàn ghế, giường, không những thế bốn bên vách động đều xây toàn bằng đá xanh, dụng cụ trong đó đều là những thứ sang trọng lịch sự hết.
Lôi Vân rất lo âu cho Đoàn Nhược Hoa nên chàng không suy nghĩ gì hết, vội bước ngay vào trong hang. Vừa bước vào tới bên trong, mũi đã ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ.
Mùi thơm đó đúng là một thứ mùi trầm hương rất cao quý, Lôi Vân càng nghi ngờ thêm, ý niệm thứ nhất của chàng là:
"Chủ nhân của hang động này là ai ? Sao lại không thấy ?" Tuy chàng nghĩ như vậy nhưng không tiện nói ra. Ngô Đình Ngọc thấy sắc mặt của chàng, đã biết ngay là chàng muốn hỏi gì rồi, mặt nàng liền hơi biến sắc, vẻ lo âu hiện lên ngay, ấp úng nói:
- Đại ca khỏi cần biết chủ nhân của hang động này là ai vội, hãy mau nghĩ cách chữa bệnh cho chị họ Đoàn trước đã.
Thấy Ngô Đình Ngọc nói như vậy, Lôi Vân lại càng nghi ngờ thêm, nhưng chàng nghĩ lại:
"Đình Ngọc không nói rõ cho ta hay, chắc bên trong thế nào cũng có nỗi khổ tâm gì, chi bằng mau mau cứu chữa Nhược Hoa trước, sớm rời khỏi nơi đây thì hơn".
Nghĩ đến bệnh của Đoàn Nhược Hoa, chàng lại cảm thấy khó nghĩ vô cùng, vì tất cả năm người có mặt tại đây tuy đều là hảo thủ cao nhất trong võ lâm thực, nhưng về y lý thì không một người nào hiểu biết cả.
Chàng đặt Đoàn Nhược Hoa nằm xuống giường. Thấy nàng ta hơi thở thoi thóp, trong lòng chàng lại càng nóng như thiêu. Nên chàng không quản ngại gì hết, vận công lực vào hai cánh tay, định dùng bổn thân nội lực của mình để xua đuổi bệnh tật trong người nàng ta đi.
Chỉ trong chốc lát, trên đầu chàng đã có khói trắng bốc lên, hai bàn tay của chàng vẫn đê trên đầu Đoàn Nhược Hoa vẫn tiếp tục dồn chân khí sang cho nàng.
Lúc ấy, La Phù Tam Kiếm đã lần lượt đi vào trong hang thấy vậy đều lẳng lặng khoanh tay đứng bên cạnh xem.
Một lát sau, chuyện kỳ lạ đã xảy ra khiến người ta không sao giải thích nổi, nên Ngô Đình Ngọc và La Phù Tam Kiếm đứng cạnh đó tròn xoe đôi mắt lên nhìn.

Vì Đoàn Nhược Hoa đã đứng dậy được rồi, không những đứng dậy được mà mặt nàng lại rất hồng hào, không ccó một chút vẻ gì là người mới ốm khỏi cả.
Lôi Vân vội thâu chưởng lại, ngẩn người ra nhìn nàng.
Đoàn Nhược Hoa bỗng nhún vai một cái, nhẩy xuống dưới giường, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi:
- Vân đại ca, đại ca chửa cho muội khỏi bệnh đấy ư ?
Lôi Vân cũng cảm thấy việc này rất là ly kỳ liền cau mày lại nghĩ thầm:
“Thế là nghĩa lý gì ? Nếu bảo ta dùng nội lực giúp cho khí huyết trong người nàng được tuần hoàn thì tại sao chỉ trong nháy mắt bệnh nàng đã khỏi ngay ?” Nghĩ tới đó, chàng bỗng mừng rỡ khôn tả, từ từ nhắm nghiền mắt lại và cau mày suy nghĩ.
Ngô Đình Ngọc biết Lôi Vân đang nghĩ tại sao lại có chuyện ly kỳ như vậy, cho nên nàng cứ để yên cho chàng nghĩ ngợi.
Một lát sau, Lôi Vân bỗng mở mắt ra vẻ mặt rất hăng hái rú lên một tiếng thực dài, khiến mọi người thấy thế càng không hiểu gì hết.
Ngờ đâu tiếng hú của Lôi Vân chưa hết, thì chàng lại thốt ra tiếng cười như điên khùng, và chưa hết cười chàng đã la lớn:
- Hà hà, ta thực không ngờ ! Hà hà … năm sáu ngày nữa Lôi Vân ta có thể giở hết võ học ra giương danh ở Vân Mộng đồng thời ta muốn thiên hạ lục lâm lại bầu ta làm minh chủ lần nữa. Hà hà, nếu có tên nào không chịu phục, ta sẽ dùng võ lực chế phục… Chàng chưa nói dứt đã xuyên ra ngoài cửa động nhanh như một làn gió thoảng.
Đoàn Nhược Hoa, Ngô Đình Ngọc thấy Lôi Vân khác thường như vậy vội đuổi theo ra.
Vừa tới ngoài hang động, mọi người đã thấy Lôi Vân hai ta đè lên ngực, vẻ mặt trang nghiêm. Ai nấy ngạc nhiên không hiểu, thì đột nhiên, thấy chàng đưa hai tay ra , xử dụng thế Bồng lai bái Phật, song chưởng cùng đẩy ra một lúc, nhưng hai chưởng của chàng khác nhau, chưởng bên phải rất vững chải và chậm chạp, còn chưởng bên trái thì run lẩy bẩy mà lại rất nhanh. Khi chưởng đẩy ra tới nữa đường thì đột nhiên chàng dùng khí đan điền thét lớn một tiếng như sấm dậy, khiến ai nấy đều rùng mình và lảo đảo người mấy cái.
Sau một tiếng kêu “bùng” thật lớn, vách núi cao chọc trời ở chỗ cách chàng mười trượng mà bị chưởng lực của chàng chấn động đến rớt xuống từng mảng một, cát bụi bay mù mịt.
Năm người đứng ở sau Lôi Vân ngẩn người ra hàng nữa ngày mà không nói được nửa lời. Vì thấy chàng đứng cách xa vách núi chừng

mười trượng mà chưởng lực của chàng có thể phá vỡ được vách núi như thế, phải nói là thần lực mới được, có lẽ đương kim võ lâm không ai có được sức mạnh như chàng cả, và cũng có thể nói là vô tiền khoáng hậu được.
Lôi Vân càng mừng rỡ thêm, mỉm cười thâu chưởng lại rồi chàng từ từ xoay người nhìn Đoàn Nhược Hoa, Ngô Đình Ngọc các người, vừa cười vừa hỏi:
- Có phải các người cảm thấy kỳ lạ đó không ?
Ai nấy đều đờ người ra gật đầu. Lôi Vân lại hớn hở nói tiếp:
- Hồi nãy tôi dùng nội lực chữa bệnh cho Nhược Hoa mới phát giác công hiệu rất kỳ lạ. Thoạt tiên tôi cũng rất ngạc nhiên, suy nghĩ lại tôi mới vỡ nhẽ nội công tôi học hỏi được của ân sư đó là nội công chính tông của Phật môn. Nội công này có thể làm cho người ta khoẻ mạnh, nếu luyện tới mức thực cao siêu, còn có thể đạt tới mức …, được. Nhưng mức thọ của người ta có hạn, người thường khi sống được qua trăm tuổi, nếu nội công chính tông mà luyện tới mức siêu phàm nhập thánh thì phải luyện tới dăm ba pháp mới thành công. Nay với tuổi tác của tôi mới học hỏi được một chút bề ngoài, nội công của ân sư tôi truyền thụ cho hoàn toàn đi theo đường chính. Nhưng tôi không ngờ ngoài nội công của ân sư truyền thụ cho, ngẫu nhiên tôi lại học hỏi thêm một môn nội công nữa. Môn nội công này bây giờ tôi mới rõ hoàn toàn không đi theo đường chính, chỉ dùng khí tụ Ở Hội Âm Mạch làm khởi điểm … Hai môn nội công ấy vốn dĩ là một thủy một hoa? không thể dung hoà với nhau được, nếu cùng luyện tập một lúc sẽ khiến chính nghịch tướng tụ… Nếu không chú ý tới mà để cho hai luồng chân lực dồn vào tử huyệt thì dù không chết cũng sẽ bị tàn phế. Tôi không ngờ rằng trong lúc nội công của tôi chưa có căn bản, thì tôi đã luyện được nội công của cuốn bí kíp Tam Tuyệt Nhị Quân để lại.
Có lẽ tôi được may mắn trong lúc nội công chưa có căn bản, tôi lại hàng ngày cứ luyện tập cách Nghịch Vận của nội công, đêm thì luyện nội công của sư môn truyền thụ cho. Nhờ có hai luồng nội lực chính nghịch tương xung, tôi đã tự đả thông được kinh kỳ bát mạch xông pha qua Sinh Tử Huyền Quan, luyện tới mức Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụi Đỉnh mà không hay.
Lôi Vân rất hớn hở kể lại câu chuyện đó cho mọi người nghe, rồi lại nói:
- Vừa rồi bệnh của Nhược Hoa không phải là một chứng bệnh khó chữa gì hết, chỉ vì lâu ngày tạng phủ bị tổn thương, hơi thở không thông. Trong lúc tôi dồn nội lực sang cho nàng để cứu chữa, ngẫu

nhiên sử dụng cả hai môn nội công cùng một lúc để chữa tạng phủ cho nàng. Tôi dùng nội lực nghịch chuyển để đả thông nội thương cho nàng, nhờ vậy nàng mới lành mạnh nhanh chóng như thế.
Những người có mặt tại đó ngoài Đoàn Nhược Hoa không biết vận khí ra, còn lại đều nhận thấy lời phân tích của chàng rất hợp lý.
Lúc ấy, Lôi Vân cảm thấy vui hết sức, chàng liền nghĩ bụng:
"Thoạt tiên ta còn lo âu không có cách gì chế phục nổi bọn lục lâm. Qua năm ngày sau, thế lực của lũ ma sẽ đè nén những người chính đạo, cục diện sẽ rất khó xử. Nhưng bây giờ ta đã biết công lực của bổn thân ta có thể đánh bại bất cứ một ai và ta còn có thể dùng võ lực trấn át quần ma định làm cho cục diện hỗn loạn".
Đồng thời chàng lại nghĩ tới hồi hôm trong lúc mình bị thương chưa khỏi, và chân tay mỏi mệt mà vẫn giở được Lăng Không Tam Kiếm ra đánh bại La Phù Tam Kiếm cũng chỉ do hai môn nội công ấy mà nên.
Lúc ấy, Đoàn Nhược Hoa đã khỏi bệnh, mọi người nhận thấy chả cần phải ở lại trong hang động làm chi nữa. Lôi Vân bỗng thấy Ngô Đình Ngọc mặt lộ vẻ lo âu đi tới cạnh Đoàn Nhược Hoa khẽ nói:
- Nhược Hoa cô nương đã thấy khoẻ khoắn chưa ?
Đoàn Nhược Hoa mỉm cười đáp:
- Cám ơn chị đã có lòng hỏi thăm như vậy… Tôi chả mạnh giỏi rồi là gì.
Ngô Đình Ngọc thấy thế mới yên tâm, liền nói tiếp:
- Nếu vậy chúng ta tiếp tục lên đường đi ?
Đoàn Nhược Hoa cho thái độ ấy của Ngô Đình Ngọc là hoàn toàn do thương mến mình mà nên, nhưng Lôi Vân lại nghĩ khác, đồng thời chàng lại nghĩ tới chủ nhân của thạch động này liền bụng bảo dạ rằng:
"Ai ở trong thạch động ấy… Cứ căn cứ vào mùi trầm hương thì chủ nhân hang động thế nào cũng ở gần đó…" Đang lúc ấy, bỗng đằng xa trên núi có một tiếng hú rất thánh thót vọng xuống. Nghe tiếng hú ấy, thoạt tiên Ngô Đình Nọc ngẩn người ra, sau nàng vội tiến tới cạnh Lôi Vân khẽ nói:
- Lôi đại ca, chúng ta hãy tìm nơi ẩn núp trước, nàng đã về đấy…
Nàng vừa nói tới đấy đã vội nhảy vào bụi lau phía bên phải hang động.
Lôi Vân rất ngạc nhiên vì nghe tiếng rú kêu có vẻ quen thuộc lắm, nhưng chàng không nhẫn tâm trái ý Ngô Đình Ngọc, liền vẫy tay gọi các người theo Ngô Đình Ngọc chui vào trong bụi lau ngay.
Đoàn Nhược Hoa với La Phù Tam Kiếm cũng ngơ ngác đi theo vào

và nằm phục ngay xuống.
Ở trong bụi lau, Ngô Đình Ngọc nằm phục ở phía bên trái của Lôi Vân, Đoàn Nhược Hoa nằm ở phía bên phải, La Phù Tam Kiếm thì nằm ở cạnh Đoàn Nhược Hoa.
Ngô Đình Ngọc bỗng rĩ tai Lôi Vân khẽ nói:
- Lôi Đại ca đừng có đa tâm như thế nữa. Hang động này là của Xú La Sát Lam Tuệ Lâm, tánh nết của chị ấy quái dị lắm, không muốn một người nào vào trong hang động của chị ấy cả.
Lôi Vân ngửng đầu lên nhìn, quả thấy một cái bóng đỏ càng tới càng gần và dần dần đã trông thấy rõ mặt của người đó chính là Xú La Sát, xấu không thể tưởng tượng được.
Đột nhiên đằng xa lại có một tiếng rú rất quái dị và rất chọc tai vọng tới nữa.
Tiếng rú kêu này còn cao gấp mấy lần tiếng rú kêu của Xú La Sát, hiển nhiên người này công lực còn thâm hậu hơn. Căn cứ vào tiếng rú kêu đó, thì người nầy ắt không phải là kẻ vô danh ở trong võ lâm.
Lôi Vân đang nghĩ ngợi xem người vừa tới đó là ai, thì chàng bỗng nghe thấy tiếng nói của Ngô Đình Ngọc với giọng rất kinh hãi lẩm bẩm tự nói:
- Xem như vậy chị Tuệ Lâm đã bị chúng kiếm tới nơi rồi… Lôi Vân ngạc nhiên khẽ hỏi:
- Chúng là ai ?
Chàng quay đầu lại nhìn, thấy sắc mặt của Ngô Đình Ngọc rất nhợt nhạt hình như kinh hoảng không thể tưởng tượng được và nàng còn căn dặn Lôi Vân rằng:
- Lôi đại ca, lát nữa có việc gì xảy ra, đại ca chớ nên ra can thiệp …
Lôi Vân càng ngạc nhiên thêm, vội hỏi tiếp:
- Sẽ xảy ra việc gì kia chứ ?
Lúc ấy, Xú La Sát đã đi tới cửa hang, đột nhiên quay người lại nhìn về phía đằng xa.
Tiếng rú kêu thánh thót nọ vẫn vọng tới liên tiếp.
Lôi Vân trông thấy mặt của Xú La Sát tái mét, hình như gặp phải một việc gì đáng sợ lắm vậy !
Chàng đang nghi ngờ, và Xú La Sát vẫn chưa hết hoảng sợ, thì đã có hai tiếng kêu “soẹt soẹt” từ trên không bỗng có hai người nhẩy xuống.
Vừa trông thấy hai người đó, Lôi Vân vừa tức giận vừa hậm hực, tý nữa thì buộc miệng nói:
“Thì ra là đôi quái vật này…” Vì chàng bực tức mà người chàng hơi cử động một chút, nên trong bụi lau đã có một tiếng động rất khẽ

vọng ra.
Ngô Đình Ngọc lại càng lo âu thêm, vội giơ tay ra khẽ kéo vai chàng và rĩ tai khẽ nói tiếp:
- Lôi đại ca chớ có cử động, hai quái vật này công lực cao siêu lắm, có thể nói là chúng đã luyện tới mức vô địch rồi. Nếu để cho chúng phát giác thì phiền phức lắm.
Lôi Vân nghe nói ngẩn người ra, nghĩ bụng:
"Sao Đình Ngọc lại sợ chúng đến thế, nếu nói võ công của chúng vô địch thì chưa chắc đã là đúng. Bữa nọ ta đấu với chúng hai trận tuy chưa thắng nhưng cũng không bại bao giờ" Thì ra hai người vừa mới tới đó chính là Quỹ Thủ Tượng Lệnh Hồ Băng tay cầm một cái đầu lâu dính đầy máu tươi, còn một người nữa chính là người xấu xí nhất thiên hạ tên là Xấu Xấu phu nhân Lam Ngọc Bình.
Lôi Vân đang thắc mắc không hiểu, cau mày lại nghĩ ngợi, thì bỗng nghe thấy Lam Ngọc Bình u oán nói:
- Tuệ Lâm, sao đến giờ con chưa lượng thứ cho ta ?
Xú La Sát cười khẩy cướp lời nói:
- Giữa tôi với bà không có gì phải lượng thứ hết…và hai ta cũng không có liên cang gì với nhau… Lệnh Hồ Băng vẫn cười khẩy xen lời nói:
- Tuệ Lâm nói như vậy là sai lầm rồi, trên thiên hạ này chỉ có một việc quan hệ là không bao giờ thay đổi được hết… Lam Tuệ Lâm trợn ngược đôi lông mày lên, cười khẩy hỏi:
- Quan hệ gì thế ?
Lệnh Hồ Băng mặt hơi biến sắc đáp:
- Tất nhiên là quan hệ Mẹ con !
Lam Tuệ Lâm hình như ngẩn người ra, bộ mặt xấu xí của nàng đột nhiên lộ vẻ đau khổ, rồi nàng ngửng mặt lên trời cười như điên nnhư khùng hoài. Tiếng cười của nàng rất bi đát, rầu rĩ và tiêu cực. Cười xong, nàng lại hậm hực cười khẩy một tiếng và nói:
- Nếu cha mẹ không có ơn nuôi nấng dạy bảo tôi, thì thử hỏi sự liên can đó có còn hay không? Hà hà… Lam Ngọc Bình nhe thấy Xú La Sát nói như vậy, sắc mặt biến đổi hẳn, người run lẩy bẩy, với giọng khàn khàn la lớn:
- Sao… con lại nói như thế được…? Vì con mà mẹ đã làm không biết bao nhiêu việc… Đối với con, tuy mẹ không có ơn nuôi dưỡng nhưng tình thương lúc nào cũng có, sao con lại đối xử với mẹ như thế ? !
Nói tới đó, y thị đã ứa nước mắt ra....
Ngờ đâu Xú La Sát trước tình cảnh này mà không hề cảm động chút nào.

Trái lại, nàng còn lạnh lùng nhìn Lệnh Hồ Băng với Lam Ngọc Bình một cái rồi cười khẩy nói tiếp:
- Tôi đối xử với bà thế nào bà có nghĩ tới không? Còn bà đối xử với tôi như thế nào bà cũng có nghĩ tới không ?… Xú La Sát chưa nói dứt lời thì Lam Ngọc Bình đã trợn tròn xoe đôi mắt như hai cái chuông đồng, và ra tay nhanh như điện chớp, chộp lấy cổ tay phải của Lam Tuệ Lâm.
Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột, khi Lam Tuệ Lâm phát giác, thì tay mình đã tê tái. Nhứt thời, mặt nàng lộ vẻ tức giận khôn tả liền quát hỏi lại:
- Bà làm như thế này đề làm chi ?
Mặt Lam Ngọc Bình lộ vẻ hung ác cũng quát mắng lại:
- Ngươi nói gì ? Ta đối xử với ngươi như thế nào?… Ngươi nói đi…
Lệnh Hồ Băng bỗng tiến lên với giọng dịu dàng khuyên bảo:
- Ngọc Bình đừng nóng nảy như thế… Dù sao nó cũng là con của bà ! Hà… Tuệ Lâm, con không nên có thái độ như vậy. Tuy mẹ con không có công nuôi dưỡng, nhưng mười tháng mang bầu, lúc đẻ ra con đau khổ thế nào, công ơn ấy mai miệt sao nổi ? Hơn nữa, mấy năm nay suốt ngày mẹ con lấy nước mắt rửa mặt, lòng thương con như thế nào con có biết đâu… Nói đến đó, hình như y đã nghĩ tới một việc rất đau lòng, nên cũng không sao cầm lòng được, nướcmắt liền ứa ra luôn và giọng nghẹn ngào không sao nói ra tiếng được…
Lôi Vân núp ở trong bụi lau nghe thấy lời nói của Lệnh Hồ Băng cũng rất cảm động. Đến bây giờ chàng mới biết rõ thì ra Xú La Sát với người đàn bà xấu xí này là hai mẹ con.
Thái độ của Xú La Sát khiến ai cũng không thể tin được, lời nói của Lệnh Hồ Băng cảm động như thế mà cũng không lay chuyển được tấm lòng sắt đá của nàng. Nàng ta vẫn dùng gọng cứng rắn đáp:
- Thôi, ông đừng nói nữa. Tuy tôi với bà ta là mẹ con thực, nhưng…
Lôi Vân thở dài thầm và nghĩ bụng:
“Tấm bi kịch này chắc trước kia thế nào cũng có một tấm bi kịch khác rất bi thảm” Nhất thời lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng muốn biết rõ chuyện của Xú La Sát với vợ chồng Thiên Nhai Hiệp Lữ, tại sao mẹ con lại xa nhau mà khiến Xú La Sát không nhận mẹ như thế. Chàng lại nghĩ tiếp:
“Mẹ con vẫn là mẹ con. Ta phải nghĩ cách cho mẹ con họ…” Chàng chưa ngẫm nghĩ xong thì đã thấy Lam Ngọc Bình quát tháo:
- Tuệ Lâm, con phải nghe rõ mới được ! Ta là mẹ của con nhưng từ ki ra đời tới giờ ta phải cách biệt con là vì từ khi con lên tám mẹ chỉ được gặp mặt con một lần, rồi từ đó trở đi, mẹ con lại phải xa cách

nhau, chứ có phải là mẹ không thương con đâu… Nói tới đó, Lam Ngọc Bình buông tay ra, ngờ đâu Xú La Sát đã lui ngay về phía sau hai bước, cười khẩy hỏi tiếp:
- Tôi hỏi bà câu này… có phải vừa sinh ra tôi, mặt mũi tôi đã xấu xí như thế này không ?
Nàng vừa giơ tay lên chỉ vào bộ mặt xấu xí của mình.
Lam Ngọc Bình nghe Xú La Sát hỏi như vậy bỗng run lẫy bẫy không biết trả lời như thế nào cho phải.
Lệnh Hồ Băng mặt càng biến sắc thêm.
Lúc ấy, không khí bỗng trầm lặng hẳn, chỉ thấy tiếng gió thổi vào bụi lau kêu “ào ào” thôi …

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 35
HAI ĐỜI NGHIỆP DUYÊN !

Lam Ngọc Bình bỗng thét lớn một tiếng rất thê thảm rồi xông lại giơ hai cánh tay ra định ôm con gái vào lòng, nhưng Lam Tuệ Lâm lại giận dữ giơ song chưởng lên quát lớn:
- Bà đừng có đến gần tôi !
Lam Ngọc Bình như không hay biết gì, vẫn cứ giơ hai tay ra định ôm lấy Lam Tuệ Lâm. Không ngờ trong lúc bà ta không đề phòng gì hết, ngực đã bị đánh trúng hai chưởng, máu tươi ở trong mồm phun ra như mưa tuôn.
Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột, Lệnh Hồ Băng đứng cạnh đó với Lôi Vân và Đoàn Nhược Hoa các người núp trong bụi lau cũng suýt tý nữa buộc miệng thất thanh kêu la.
Rồi lại có tiếng kêu la như điên khùng khiến ai nghe thấy cũng cảm thấy như xé ruột xé gan.
Lam Ngọc Bình thở hỗn hển nói tiếp:
- Lâm nhi, sao con lại ra tay đánh mẹ như the ,...con nên nghe lời me ...
Lệnh Hồ Băng bỗng giơ tay trái ra rồi hoá chưởng thành chỉ nhằm yếu huyệt tê ở ngang hông của Lam Tuệ Lâm điểm luôn.
Là người có tài ba cao siêu số một số hai trong Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, Lam Tuệ Lâm thấy Lệnh Hồ Băng ra tay điểm huyệt mình, vội nhảy ngay sang bên trái để né tránh.

Ngờ đâu thân hình của nàng chưa đứng vững thì bên phải lại có kình phong lấn át tới. Nàng vội xoay người để tránh né. Trong lúc nàng chưa bị điểm huyệt, bỗng nhiên ngửng đầu lên nhìn thấy Lam Ngọc Bình hai mắt đỏ như máu, đang mím môi nghiến răng đứng ở trước mặt mình.
Lệnh Hồ Băng khẽ thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Bình muội, tôi đã điểm huyệt cho nó không sao cử động được rồi. Nhân lúc nó hãy còn tỉnh táo, Bình muội mau kể lại chuyện xưa cho nó nghe đi ...
Thì ra Lam Tuệ Lâm vừa xoay người để tránh né đã bị chỉ phong của Lệnh Hồ Băng điểm trúng không sao cử động được nữa. Với đôi mắt oán hận, nàng giận dữ nhìn Lệnh Hồ Băng với Lam Ngọc Bình một cái.
Lam Ngọc Bình không dám nhìn vào đôi mắt oán hận ấy của con gái mình, vội cúi mặt xuống thở dài một tiếng, rồi kể cho Tuệ Lâm nghe một câu chuyện thảm tuyệt trần gian như sau:
“Tuệ Lâm ! Lâm nhi ! Mẹ không giận con đâu ! Hai mươi năm trước đây, người trên giang hồ ai không biết đôi quái nhân Thiên Nhai Hiệp Lữ này ...
Trước hết, mẹ cho con biết thân thế của mẹ trước. Mẹ vốn dĩ là con gái một nhà giàu. Một mùa xuân nọ, mẹ theo bà đi lễ, gặp một thiếu niên. Vì thấy thiếu niên ấy phong lưu anh tuấn nên mẹ mới đưa mắt nhìn trộm người đó hai ba lần.
Ngờ đâu đêm hôm đó, trong lúc ngủ say, mẹ bỗng thức tỉnh và thấy thiếu niên anh tuấn nọ đang đứng trước mặt mình rồi. Mẹ cứ tưởng là mình đang sống trong một giấc mơ. Mẹ đã có thiện cảm sẵn với thiếu niên ấy, nên mẹ hỏi tên của chàng và chàng cũng hỏi lại tên của mẹ. Thế rồi hai người quen biết nhau.
Sự quen biết kỳ diệu ấy khiến mẹ nhớ suốt đời. Từ ngày hôm đó trở đi, mẹ mới phát giác là mình đã yêu chàng. Tình ý của chàng đối với mẹ, mẹ cũng tin tưởng lắm. Ngày tháng lúc bấy giờ của mẹ thực là sung sướng khôn tả.
Nửa tháng sau, một đêm nọ, thiếu niên ấy bỗng đem một ông cụ tóc bạc tới.
Sau khi nghe thấy chàng ta giới thiệu, mẹ rất kinh ngạc vì ông cụ già tóc bạc ấy là ân sư của chàng, tên là Kiếm Thanh Lăng Hư Tử, địa vị trong võ lâm của ông ta đạt tới mức vô tiền khoáng hậu rồi.
Lăng Hư Tử vừa trông thấy mẹ đã khen ngợi luôn mồm, bảo mẹ là một nhân tài luyện võ rất tốt. Nhờ vậy, mẹ mới học hỏi được võ công siêu phàm nhập thánh ấy.

Mẹ học được võ công ấy, đồng thời số mạng của mẹ cũng bị quyết định theo.
Hà! Mẹ nếu không biết võ công thì gia đình không bao giờ phản đối sự kết chồng của mẹ. Dù cho mẹ có đau khổ suốt đời cũng không bao giờ lại dây dưa tới đời sau.” Nghe tới đó, Lam Tuệ Lâm đã khóc sướt mướt. Nàng lại nghe thấy Lam Ngọc Bình kể tiếp:
“Cha mẹ đã định gả mẹ cho một người. Nếu mẹ trái lệnh thì thế nào cũng mang tội đại nghịch bất đạo và bị người đời thoá mạ suốt đời ngay. Trong lúc tuyệt vọng, mẹ đành phải đi kiếm chàng ta để thương lượng. Sau cùng, mẹ với chàng ta mới quyết định một cách...
Ngày kết hôn, mẹ vừa leo ngồi lên kiệu hoa đang đợi nhà trai khiêng đi, thì bên đường bỗng có một thiếu niên bịt mặt cỡi ngựa phi tới định cướp dâu.
Không ngờ người mà cha mẹ định gả cho mẹ lại là một hảo thủ trong giang hồ. Chàng với người đó kịch chiến với nhau. Trong lúc hai ngừơi chưa phân thắng bại, mẹ lo âu vô cùng liền ra tay giúp chàng ngầm dùng mũi kim thoa ở trên đầu ra ném người thiếu niên định cưới mẹ khiến người ấy mới thảm bại và bị thương nặng.
Chàng ta thừa dịp may ấy phá tan kiệu hoa, cướp mẹ đem đi luôn. Mẹ giả bộ làm như yết ớt không sao phản kháng nổi mà để mặc cho chàng cướp đi ...
Việc ấy đã giấu diếm được hết thảy mọi người, kể cả cha mẹ và mấy người bà con của mẹ, nhưng không sao dấu nổi chú rễ bị mẹ dùng kim ném trúng và bị thương nặng.
Vì mũi kim thoa đó là món sính lễ nên chàng thiếu niên mới biết chuyện. Y tức giận khôn tả. Sau đó mẹ mới biết chuyện, thì ra thiếu niên ấy ngưỡng mộ tài sắc của mẹ, tuy chàng không quen biết ông bà ngoại nhưng đã dùng tiền bạc mua nhân tâm để lấy lòng ông bà ngoại. Mẹ biết võ, chỉ có người yêu của mẹ và thiếu niên ấy biết thôi, chứ người khác không một ai hay biết cả.
Từ đó trở đi, mẹ với người yêu mai danh ẩn tích, lang bạc giang hồ cho tới khi mẹ mang bầu bảy tháng thì lại gặp thiếu niên kia xuất hiện. Chàng với thiếu niên lại kịch chiến với nhau một trận. Hà, không ngờ trận đấu ấy, hai người đều bị thương nặng cả.
Lúc ấy, mẹ vì mang bầu không tiện nhúng tay vào, thấy hai người đấu đến kiệt sức và cùng ngã lăn ra chết giấc hết.
Mẹ vội cứu chàng lai tỉnh, đồng thời mẹ cũng không nhẫn tâm, liền cứu luôn cả thiếu niên kia nữa.
Hà ! Tình cảnh đó mẹ không bao giờ quên được. Mẹ thấy thiếu niên nọ từ từ mở mắt ra, trong người rất yếu ớt, nhưng khi vừa trông thấy

chồng mẹ, y lại giận dữ quát mắng:
- Hừ, ta phải báo thù ! Còn cô, cô không có tình với tôi thì thôi, chứ đừng có dùng thủ đoạn và phương pháp đê hèn này đối với tôi, dày vò như thế với tôi ! Tôi phải trả thù ! Hừ ! tôi sẽ trả thù một cách rất tàn khốc !....
Nói xong, chàng phất tay áo đi luôn. Lúc ấy, mẹ cảm thấy đau khổ hết sức.
Mẹ không ngờ lại bị y nhục mạ đến như thế, trong lòng tôi đau khổ biết bao. Tuy chồng mẹ an ủi mẹ luôn luôn nhưng tôi không sao quên được thiếu niên ấy, vì chàng là một người chính trực và cũng không có lỗi lầm gì.
Ba tháng sau, mẹ sinh hạ được một đứa con gái. Ám ảnh ấy trong mẹ lại càng sâu sắc hơn.” Nói tới đây, hình như Lam Ngọc Bình cũng không nén nổi lòng đau đớn được nữa mà phải khóc ra tiếng, tiếng khóc đã lấp cả tiếng nói của bà.
Lúc ấy, Lôi Vân với Đoàn Nhược hoa các người nấp trong bụi cỏ cũng thấy nghẹt thở không sao nhịn được, muốn xông ra ngay để khuyên giải Lam Ngọc Bình, bảo bà ta đừng khóc nữa, mà hãy nói tiếp, như vậy hai mẹ con họ mới khỏi hiểu lầm nhau.
Mặt rầu rĩ, Lệnh Hồ Băng khẽ thở dài một tiếng, xen lời nói:
- Ngọc Bình, hãy trần tĩnh lên nói tiếp đi ... nói mau lên !
Lam Ngọc Bình bỗng nhoẻn miệng cười, nụ cười ấy khiến Lôi Vân và các người phải rợn tóc gáy, vì nụ cười ấy bao hàm oán hận, phẫn nộ xen lẫn tức giận.
Nàng ta cười xong, bỗng ngửng mặt lên lộ vẻ cương quyết, với giọng nói rất bình thản đáp:
- Tôi xin nói nốt ! Dù Lâm nhi không bao giờ hiểu nổi nỗi thống khổ của tôi, tôi cũng phải nói ...
Không sao kìm chế nổi sự kích động trong người, Lam Ngọc Bình vẫn dùng một giọng nói rất bình thản đó kể tiếp:
“Khi Lâm nhi chưa đầy tuổi, thì trên giang hồ bỗng xuất hiện một hỗn thế ma tinh. Y là một thiếu niên rất anh tuấn, xông pha trên giang hồ thị võ công cao cường, bất cứ việc tàn ác như thế nào y cũng dám nhúng tay. Không đầy một tháng, tiếng hung ác của y đã lan tràn khắp nơi...
Một đêm, hỗn thế ma tinh bỗng xuất hiện trước mặt vợ chồng tôi. Lúc ấy tôi thực đau lòng và uất hận vô cùng. Vì ma vương tàn ác, người thấy người sầu, ma thấy ma lo, khét tiếng giang hồ đó lại là thiếu niên rất thương yêu tôi mà không lấy được tôi, vì vậy mà thất vọng. Lúc ấy, tôi không dám tin tính nết một người mà lại thay đổi một cách

nhanh chóng như thế được, nhưng chỉ trong giây lát, tôi đã phải tin ngay. Tôi thấy chàng ta lộ nụ cười rất giảo hoạt và bỗng giơ tay lên phất một cái, vợ chồng tôi đều ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng rồi hai chúng tôi đều chết giấc luôn...
Chờ cho tới khi tôi lai tỉnh thì tôi không thấy chồng và đứa con gái cưng đâu cả, mà chỉ trông thấy chàng ta giận dữ đứng ở trước mặt thốt ra những tiếng cười rất rùng rợn, dâm đãng và hỏi rằng:
- Bình đã tỉnh dậy rồi đấy à ... hi hi .. Y lấy tay thay lời nói, làm nhục tôi, tôi không sao nhịn được liền lớn tiếng kêu la, nhưng có ai nghe thấy tiếng kêu của tôi đâu ...
Ngày hôm ấy, tôi cứ trố mắt ra nhìn mặt trời lặn rồi lại mọc, trăng lên rồi lại xuống, mắt tôi hầu như đã rỉ máu tươi ra, tôi trông mong chồng tôi đến cứu tôi nhưng tôi lại mong chàng đừng tới...vì tôi đã lỗi với chàng...
Dưới tình cảnh ấy, tôi chỉ được một điểm an ủi duy nhất, là ngày nào cũng vậy, y để cho tôi được gần gủi con gái cưng của tôi một tiếng đồng hồ.
Sống như vậy vừa đúng một tháng, y bắt đầu chán ghét tôi, đó là do chiếm hữu cuồng, một thứ tâm lý biến thái mà nên. Nhưng còn tôi thì thực khổ còn hơn là sống ở dưới địa ngục!
Sở dĩ tôi không tự tử chết ngay là vì tôi không đành lòng để cho cốt nhục của tôi lọt vào tay tên ma quỷ đó. Lúc ấy tôi đã không trông mong chồng tôi tới cứu tôi nữa, vì tôi sợ gặp mặt chồng tôi ...
Trong lúc tuyệt vọng đó, tôi vẫn còn một chút hy vọng, chút hy vọng đó biến thành ngọn lửa phục thù !
Đêm nào cũng vậy, trong lúc đêm khuya canh vắng, tôi ngấm ngầm luyện tập một thứ nội công rất bá đạo. Có lẽ vì tôi nóng lòng sốt ruột mong chóng thành công, mà để cho khí huyết xông ngược lên trên, nên bộ mặt của tôi bị biến đổi hẳn...
Lúc ấy, tôi cảm thấy chán nản và thất vọng vô cùng, sự thất vọng đó không phải là từ một bộ mặt xinh đẹp bị hủy, mà là vì võ công chưa luyện thành.
Thấy mặt tôi bỗng thành xấu xí như thế này, tên tàn khốc vô nhân đạo kia lại rất hài lòng, y liền buông tha cho tôi. Không phải vì lương tâm của y đã phát thiện đâu... Ha, tôi không bao giờ quên được, y đứng trước mắt tôi cười và rất đắc chí, và như điên như khùng la lớn rằng:
- Mau đi kiếm người yêu của cô đi ? Hà hà, tôi chắc y cũng không còn yêu cô nữa đâu, hà ha ...
Lúc ấy, tôi cố nhẫn nại mà van lơn y trả lại con gái cho tôi, không ngờ

y lại lạnh lùng cự tuyệt...
Tôi ra đi không đầy một tháng đã gặp chồng tôi. Không vì tôi đã thất tiết và mặt đã xấu xí như thế này mà chồng tôi ghét bỏ tôi. Trái lại, chàng còn cùng tôi nghĩ cách để trả thù và cướp lại đứa con gái cưng của chúng tôi...
Nhưng tôi không sao tìm kiếm thấy chỗ mà tôi bị ma tinh bắt giữ tôi ở lại đó mấy tháng trời, đồng thời trên giang hồ cũng không thấy ma tinh tàn ác ấy xuất hiện nữa.!
Hai vợ chồng tôi đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm kẻ thù. Chúng tôi lạnh lẽo đi qua bãi sa mạc, đi qua Miêu cương. Có thể nói là bất cứ một xó xỉnh nào, vợ chồng tôi cũng đi khắp hết.
Tám năm trời, vợ chồng tôi chỉ lượm được một cái ngoại hiệu mà giang hồ ban cho là Thiên Nhai Hiệp Lữ mà thôi...
Chúng tôi đi khắp cả mọi nơi để tìm kiếm kẻ thù, nhưng người trên giang hồ lại tưởng chúng tôi ngao du thiên hạ, sung sướng biết bao.
Tám năm sau, tôi đã kiếm thấy y. Lúc ấy, hai vợ chồng chúng tôi múa kiếm xông lại tấn công y, thì y lại đem đứa con gái lên tám của tôi ra để uy hiếp.
Lúc ấy tôi đau đớn tột độ, tôi trông thấy kẻ thù đang nhe nanh múa vuốt ở trước mặt mà mình không thể ra tay trả lời được. Đang lúc tôi chưa biết làm gì, thì bỗng thấy y phẩy tay một cái , đã có một luồng khói màu vàng bay tới trước mặt.
Tôi liền nghe thấy chồng tôi quát bảo:
- Ngọc Bình mau rút lui, đây là Mê Hồn Hương. Chúng ta không chống đỡ nổi đâu...
Mặc dù tôi biết thứ Mê Hồn Hương đó rất bá đạo, nhưng tôi không nhẫn cam tâm để mất tích kẻ thù với con gái cưng của tôi. Vì nó mà tôi nhẫn nhục sống thừa trong tám năm nay, bây giờ mới tìm được, lẽ nào tôi lại chịu rút lui một cách dễ dàng như thế được...
Tôi hơi cảm thấy đầu óc choáng váng, và còn nghe thấy y cười vẻ rất đắc chí rồi nói:
- Ngọc Bình, Ngọc Bình... Hà hà, cô đừng có mơ tưởng hão nữa. Trong suốt đời này, cô không bao giờ cướp lại được đứa con gái này đâu. Trông nó giống cô lắm, tôi sẽ nuôi nấng nó cho tới lúc trưởng thành ! Mối thù của tôi cô không bao giờ trả nổi đâu ! Hà hà những gì mà tôi không lấy được ở trong người của cô, tôi sẽ lấy ở trong người con gái này...
Tôi không sao nhịn được nữa, lòng tôi đau như dao cắt, liền chết giấc luôn, nhưng bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng hò hét quát tháo và tiếng đao kiếm đụng nhau.

Tôi tưởng tượng như có người đang kịch chiến gần đó...tôi bỗng nghe ti ng nói êm dịu, liền thức tỉnh. Vừa mơ ûmắt ra nhìn đã trông thấy chồng tôi ở trước mặt, tôi mừng rỡ khôn tả nhưng chỉ trong một chốc đã nghe thấy chàng kể cho hay một câu chuyện thảm khốc và vô nhân đạo không thể tưởng tượng được.
Thì ra lúc ấy, Lệnh Hồ Băng cố nín thở vậnkhí để chống lại Mê Hồn Hương, thì bỗng thấy Lam Ngọc Bình té lăn ra đất. Y rất lo lằng liền cố liều lĩnh giở hết tài ba sở trường ra múa kiếm xông lên tấn công kẻ thù như vũ bão.
Tám năm nay, Thiên Nhai Hiệp Lữ ngày đêm gắng sứ luyện tập võ công, nên võ công của Lệnh Hồ Băng lúc bấy giờ đã cao siêu hơn trước gấp mấy lần. Vì thế hai người vừa đấu với nhau đã phân cao thấp ngay.
Lệnh Hồ Băng tấn công đến thế kiếm thứ ba thì tên ma tinh đã chống đỡ không nổi nhưng y vẫn cười mà nói:
- Hà hà,...kể người cũng khéo chịu đựng đươc thực, một người đàn bà trông như quỷ dạ xoa thế kia mà ngươi cũng cảm thấy hứng thú đã vậy nhân đây ta cũng tặng cho ngươi thêm một đứa con gái quỷ dạ xoa nữa...
Lệnh Hồ Băng tức giận đến hai mắt đổ lửa. Sau khi nghe thấy một tiếng kêu la rất yếu ớt, y đã cảm thấy hai mắt lu mờ, mà y chỉ mơ mơ màng màng trông thấy con gái cưng của mình mặt dính đầy máu tươi đã chết giấc nằm lăn ra đất.
Lệnh Hồ Băng giở toàn lực xông lên tấn công tiếp, nhưng chỉ thấy bóng người thấp thoáng, hình bóng của kẻ địch đã biến mất, và cả đứa con gái của y cũng mất tích theo.
Nghe tới đây, Lôi Vân không sao nén nổi lửa giận đang bốc lên đùng đùng ở trong đáy lòng. Chàng đưa mắt nhìn về phía trước, thấy Lam Ngọc Bình sắc mặt nhợt nhạt và kể tiếp:
- Lâm nhị..con không thể trách mẹ được...lúc đầu mẹ chỉ muốn cứu con, đến như the ...
Lôi Vân đưa mắt nhìn Lam Tuệ Lâm, thấy nàng ứa nước mắt ra, mặt lộ vẻ rất kỳ lạ không sao mô tả được. Chàng vừa kinh hãi vừa nghĩ bụng:
“Hình phạt này tàn khốc biết bao, chỉ trông sắc mặt nàng ta cũng biết nàng đã lượng thứ cho cha mẹ rồi, nhưng người nàng không sao cử động được, nàng muốn nhảy xổ vào lòng cha mẹ để khóc lóc cũng không được... nàng muốn nói nhưng không sao nói nên lời... Thực là tàn nhẫn vô cùng.” Chàng không sao nhịn được nữa, đã vội phi thân ra nhanh như một mũi tên, và giơ tay điểm một cái vào người Lam

Tuệ Lâm.
Sau một tiếng khóc thực lớn, Lam Tuệ Lâm đã nhanh nhẹn nhảy ngay vào lòng Lam Ngọc Bình, thốt ra tiếng nói khàn khàn, mà nói với người mẹ đau khổ rằng:
- Mẹ ! Mẹ tha lỗi cho con...con có biết đâu những chuyện ấy... Mẹ tha lỗi cho con nghe !....
Lam Ngọc Bình đang rầu rĩ, liền tỏ vẻ rất hiền từ, giơ tay lên vuốt ve đầu tóc của Xú La Sát và nói:
- Mẹ không trách con đâu, con nên nghĩ những nguyên nhân mà con đã hiểu lầm mẹ.
Lam Tuệ Lâm bổâng ngửng đầu lên, hai tia luồng ánh sáng hung ác cười khẩy một tiếng. Lam Ngọc Bình thấy thế cả kinh vội hỏi:
- Tuệ Lâm, con làm sao thế...?
Lam Tuệ Lâm vội nhắm mắt lại, đáp:
- Không có gì cả, con chỉ nghĩ nếu y chưa chết, con sẽ đích thân giết y. Nhưng tiếc thay, y đã chết rồi !....
Nói tới đó, nàng liền hồi tưởng lại những chuyện xưa. Nàng còn nhớ kẻ thù đã nói với nàng rằng:
- Tuệ Lâm, cô phải hận, cô nên hận lắm. Cô muốn hỏi tới cha mẹ của cô, thì để tôi nói cho cô biết, đồng thời cô phải nghĩ tới vấn đề mọi người mới ra đời không khi nào lại xấu xí như thế này được... Tội nghiệp cho cô bé, chỉ tại cô xui xẻo, mẹ cô cũng như cô vậy, không may bộ mặt bị huỷ mất sắc đẹp, nhưng lại ghen với con gái quá xinh đẹp... Vì thế hồi cô hãy còn nhỏ, đã bị xấu xí như mẹ cô rồi... Tuệ Lâm, cô bảo có đáng hận không...?
Nghĩ tới đó, Lam Tuệ Lâm rất đau đớn, thở dài một tiếng và nghĩ bụng:
“Hà ! Thực không ngờ một ông già trông hiền từ như thế mà lại có tấm lòng độc địa như rắn rết vậy ! Y đã hại mẹ ta suốt đời, lại còn gây mầm hận thù trong trái tim của ta, để ta thù hằn cha mẹ của ta suốt đời...” Nghĩ tới cuộc đời bi đát thê thảm ấy, nàng không sao nhịn được nước mắt đã nhỏ xuống như mưa.
Lôi Vân thấy thế càng cảm động thêm, thì bỗng nghe có giọng khàn khàn hỏi:
- Ngươi đấy ư ? Sao ngươi lại ở đây ?
Lôi Vân ngạc nhiên, và đã thấy Lệnh Hồ Băng vẻ mặt giận dữ đứng ở ngay trước mặt mình. Chàng cũng nhận thấy là nghe lỏm chuyện riêng của người như thế này là không nên không phải, nên chàng vội đáp:
- Xin Lệnh Hồ tiên sinh chớ có hiểu lầm...

Lệnh Hồ Băng mặt đã biến thành rầu rĩ, lắc đầu thở dài rồi đỡ lời ngay:
- Ngươi đi đị..giữa ta và ngươi ân oán như thế nào, phải đợi chờ sau này mới có thể phân giải được!
Lôi Vân rất ngạc nhiên, nghĩ bụng:
"Ta với ngươi không quen biết nhau bao giờ, chỉ có ngươi làm khó dễ ta luôn luôn thôi, nên giữa hai ta làm gì có sự ân oán tồn tại ?"
Chàng đang suy nghĩ, thì bỗng thấy Lệnh Hồ Băng mặt biến sắc và vội quay người lại nhìn vào bụi lau lớn tiếng quát hỏi:
- Ai đó ? Mau ra đây ngay..!
Y chưa nói dứt thì Đoàn Nhược Hoa, Ngô Đình Ngọc và La Phù Tam Kiếm đã lần lượt bước ra.
Lệnh Hồ Băng thấy thế mặt liền biến sắc thêm, giơ song chưởng lên định tấn công, thì Lam Tuệ Lâm đã vội quát bảo:
- Cha, hãy khoan đã...
Ngô Đình Ngọc vội tiến lên nói rõ sự thể cho Lam Tuệ Lâm hay.
Bất đắc dĩ, Tuệ Lâm gượng cười đáp:
- Ngọc muội, ngu tỷ không trách cứ hiền muội đâu. Sở dĩ ngu tỷ không muốn cho người ta biết hang động này, là vì lẽ gì chắc hiền muội cũng đã biết rõ. Hà, mặt của ngu tỷ xấu xí, nhưng ở trước mặt mọi người lúc nào ngu tỷ cũng thấy gây cấn hồi hộp, nên cứ đến đêm khuya canh vắng, không sao nhịn được ngu tỷ lại ngửa mặt lên trời khóc lóc... Những cái đó ngu tỷ không muốn để cho một người nào trông thấy hết ! Ha! nếu bảy năm trước đây không có Lê Hoa Nữ thì có lẽ ngu tỷ đã lìa khỏi cỏi trần này từ lâu rồi. Hà ! Tuy Lê Hoa Nữ là người trong tà đạo, nhưng lại có ơn rất lớn với ngu tỷ...
Lam Ngọc Bình với Lệnh Hồ Băng không sao nhịn được nữa, vôi nhảy tới gần Lam Tuệ Lâm, vừa khóc vừa kêu gọi:
- Tuệ Lâm, đứa con tội nghiệp của cha me.....
Nhất thời cả ba người đều khóc hết. Ngô Đình Ngọc bỗng đi tới cạnh Lôi Vân khẽ nói:
- Lôi đại ca, chúng ta đi thôi !
Lôi Vân đã biết ý định của Ngô Đình Ngọc liền đưa mắt ra hiệu cho Đoàn Nhược Hoa và La Phù Tam Kiếm, rồi cả sáu người rời khỏi chốn đó.
Lôi Vân cảm khái vô cùng, thở dài và nói:
- Trên thế gian này có không biết bao nhiêu những tấn bi kịch tương tự như thế. Tại sao...những tấn bi kịch đó lại xẩy ra ?
Chàng bỗng phát hiện Ngô Đình Ngọc không đi theo, nhưng chàng không quan tâm tới, mà chỉ cảm thấy lời nói của Lệnh Hồ Băng hồi

nảy:“Sự ân oán của chúng ta sau này mới có thể phân giải được”.
Chàng không hiểu lời nói ấy có ý nghĩa gì, nên cứ ngẫn người ra suy nghĩ thôi.
Lại qua một ngày nữa cuộc hẹn ước trên núi Vân Mộng chỉ còn có bốn hôm nữa thôi.
Trên giang hồ đã có một việc khiến người ta rất kinh hãi lan truyền ra rằng Minh chủ của lục lâm thiên hạ trong hai ngày đã giết chết bảy nhân sĩ có tên tuổi trong giới lục lâm.
Đồng thời, Lôi Vân lại nghe được một tin không thể tưởng tượng được, đó là nửa tháng trước, mười ba vị lục lâm hào khách đã cùng bị giết chết ở núi Vân Mộng trong một đêm, và Đơn chưởng Tu La Lãnh Như Băng đã chứng thực tin đó, vì y đã đích mắt trông thấy Lôi Vân đã ra tay giết chết những người đó.
Tin ấy đã làm cho những nhân sĩ của tà phái trấn kinh, làm cho người của hiệp nghĩa đạo bên chính phái ngờ vực.
Thế là quần hào của các nơi không quản ngại ngàn dặm xa xôi đều đi cả về phía núi Vân Mộng. Trong mấy ngày trời, thị trấn nho nhỏ ở chân núi Vân Mộng bỗng náo nhiệt vô cùng.
Nhưng lữ trình của Lôi Vân còn bốn ngày nữa. Đối với ước hội sắp tới đó, chàng không cảm thấy sợ hãi chút nào. Trái lại, chàng còn hăng hái hơn trước là khác.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 36
Ai cũng phụ ta

Lôi Vân với Đoàn Nhược Hoa phóng ngựa đi trước. La Phù Tam Kiếm theo sau, hiển nhiên họ trung thành với chàng.
Dưới trời nắng chang chang, phóng ngựa đi đường trường quả thực là một việc rất khổ sở. Lôi Vân quay đầu lại nhìn Tam Kiếm cảm thấy trong lòng rất áy náy, nên chàng vội nói:
- Tâm tư của Đoàn Mộc huynh khiến Lôi mỗ rất không yên. Hà ! ba vị khỏi cần phải theo Lôi mỗ nữa, hiện giờ các vị anh hùng hào kiệt đều đã tụ tập ở dưới chân núi Vân Mộng rồi. Mỗ cũng không biết xử trí thế nào cho phải.
Đoàn Mộc Châu nghiêm nghị đáp:
- Lôi đại ca hào hiệp và can đảm như vậy, khiến ba anh em chúng tôi

đều tình nguyện theo hầu, dù có chết ba anh em chúng tôi cũng không oán hận chút nào.
Lôi Vân càng mủi lòng thêm, thở dài một tiếng, nghĩ bụng:
"Không ngờ ta vẫn còn có bạn tri kỷ …"
Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ tới thân thế của mình, không sao nhịn được, nghẹn ngào nói tiếp:
- Thịnh tình này của ba vị, đệ không bao giờ dám quên ! Hà .. mối oan cừu của Thiên Nam Kiếm Môn đã có quần hào thiên hạ phân xử phải trái cho, Nhưng còn thân phận của tôi với các sự hiểu lầm thì có ai phân xử thị phi cho, nên chỉ sợ ba vị theo đệ đi Vân Mộng sẽ bị liên lụy chứ không sai.
La Phù Tam Kiếm đều ngửng mặt lên trờI, Đoàn Mộc Châu tủm tỉm cười và đỡ
lời:
- Tôi xin đại diện ba anh em chúng tôi tỏ ý kính mến Lôi huynh, nếu quả thực quần hào của lục lâm định làm khó dễ Lôi huynh, cho dù phải tan xương nát thịt, ba chúng tôi cũng phải ngãn cản họ chứ không bao giờ lại từ nan cả !
Biết La Phù Tam Kiếm đã cương quyết như vậy, có khuyên giải cũng vô ích, Lôi Vân bèn lớn tiếng cười và nói tiếp:
- Đệ xin cảm tạ đại ân của ba vị
Chàng vừa dứt lời, nước mắt đã trào ra liền. Trong lúc cảm khái, Lôi Vân rất kính ngưỡng lòng thành của La Phù Tam Kiếm, chàng ức nước mắt ra như vậy là vì nghĩ đến thân thế của mình, đồng thời nước mắt đó cũng là vì mừng rỡ quá mà ứa ra, vì chàng nhận thấy không ngờ trong giới hắc đạo mà lại có những người hiệp tình can đảm đến như vậy.
Đoàn Nhược Hoa thấy Lôi Vân ứa nước mắt liền an ủi rằng :
- Lôi đại ca đừng có nghĩ ngợi quá nhiều như thế nữa, phải hết sức giữ gìn thân thể để bốn ngày nữa trừng phạt bọn phản đối mình trên núi Vân Mộng …
Hai mắt bỗng sáng ngời, vẻ mặt hãng hái khôn tả, Lôi Vân lẩm bẩm tự nói:
- Phải, ta phải giở hết những tài ba mà ta đã học hỏi được ra để trừng phạt kẻ địch, đồng thời ta cũng nhân dịp ấy mà diệt trừ những kẻ đã làm hại lưỡng dân ở trên thế gian này …
Nói tới đó, chàng bỗng ngắt lời, gò cương cho ngựa đứng lại và quay đầu vừa cười vừa nói với Đoàn Mộc Châu tiếp:
- Đoàn Mộc huynh, có một việc này đệ muốn nhờ huynh giúp cho.
Đoàn Mộc Châu vội đáp:

- Có việc gì xin Lôi đại ca cứ dặn bảo ?
Lôi Vân tủm tỉm cười nói tiếp:
- Bốn ngày sau, ở trên núi Vân Mộng, nếu đệ gặp nhân vật nào của lục lâm không biết huynh có thể tố hết tội ác của tên ấy ra cho …
Bỗng ngẫn người ra, Đoàn Mộc Châu tỏ vẻ do dự và nghĩ bụng:
"Việc này khó xử thực. Nếu ta kể rõ tội trạng và hành vi của đồng đạo thì quả thực là …"
Không biết rõ tâm sự của Đoàn Mộc Châu, Lôi Vân thấy thế đã vội hỏi lại:
- Đoàn Mộc huynh, có phải việc này rất khó xử cho …
Đoàn Mộc Châu thở dài một tiếng rồi thủng thẳng đáp:
- Nếu Lôi huynh bảo đệ giúp sức để diệt kẻ địch thì dù có chết trăm nghìn lần đệ cũng không từ chối. Nhưng bảo đệ làm như thế có khác gì xuất mại bạn hữu, nên đành chết chứ đệ không dám nhận lời.
Suy nghĩ giây lát, Lôi Vân mới thấu hiểu tâm sự của Đoàn Mộc Châu, chàng liền nghĩ bụng:
"Người nào cũng vậy, đã sống trong lục lâm thế nào cũng có làm một vài việc xấu, quí hồ việc ấy không phải là việc thương thiên bại lư thì ta vẫn có thể cho người đó hối cải được"
Nghĩ tới đó chàng buộc miệng nói liền:
- Người trong giới lục lâm gây nên tội ác rất nhiều, nhưng tôi chỉ có một thân một mình thì làm gì có năng lực diệt trừ nổi hết. Nên ý của đệ là huynh muốn chỉ cho đệ hay một vài tên ác ma mà trời đất không dung tha cho đấy thôi. Còn những người bị hoàn cảnh bắt buộc phải ăn cướp thì khác. Đệ cũng biết người trong giới lục lâm cũng có người rất có lương tâm, nên cổ nhân mới có câu Đạo dực hữu đạo (trộm cướp cũng có người có luân lý), những người chỉ lấy những của cải của các tham quan hào phú thì những người đó không thể gọi là ác được. Chỉ có những kẻ giết người không gớm tay và chuyên môn hà hiếp ngườI yếu với cô nhi quả phụ thì hôm đó mong huynh chỉ ra … để đệ trừng phạt.
Đoàn Mộc Châu nghe tới đó mới thở nhẹ một tiếng rồI đáp:
- Nếu Lôi huynh chỉ muốn biết những kẻ giết người không gớm tay mà chuyên môn hà hiếp những lương dân với cô nhi quả phụ thì thế nào ngày hôm đó đệ cũng đứng lên chỉ mặt vạch tội.
Lôi Vân nghe tới đó vẻ mặt hớn hở vừa cười vừa nghĩ bụng:
"Bây giờ sinh tử huyền quan của ta đã đả thông được rồi, người trên giang hồ có thể địch nổi ta rất hiếm. Ân sư nuôi nấng dạy bảo ta như vậy, ta không biết lấy cái gì để báo đáp, đành phảI lợi dụng tuyệt học này để làm một chút việc lương thiện và có ích cho xã hội, như vậy

cũng tạm gọi là đền đáp một chút công ơn của ân sư…”
Nghĩ tới đó, chàng bỗng cảm thấy trong người rất sảng khoái, không còn lo âu gì nữa, trái lại, chàng rất hớn hở thúc ngựa tiến thẳng về phía trước.
Cả bọn năm ngườI đi đến giờ ngọ đã tới một tiểu thị trấn. Lôi Vân không do dự gì hết, vênh váo tiến thẳng vào trong thị trấn. Đường lối của thị trấn này rất chật hẹp, người lại đông như kiến cỏ, thật là náo nhiệt khôn tả.
Lôi Vân với Đoàn Nhược Hoa lần lượt nhảy xuống đất, lớn bước đi vào một tiểu khách sạn ở giữa thị trấn để chuẩn bị nghỉ ngõi giây lát.
Đoàn Mộc Châu rảo bước chạy lại mỉm cười nói:
- Lôi huynh có thể cho chúng tôi đi trước được không, rồi đợi chờ
Lôi Vân rất ngạc nhiên hỏi lại:
- Tại sao không nghỉ ngõi chốc lát đã ?
Đoàn Mộc Châu đáp:
- Nõi đây cách Vân Mộng không đầy ba mươi dặm, mà thị trấn này đi tới Vân Mộng chỉ có một con đường duy nhất nên theo ý đệ thì ba mươi dặm đường này …
Không đợi y nói dứt lờI, Lôi Vân đã hiểu ý ngay, nhất thời rất cảm động, nghĩ bụng:
“Theo giọng nói của y thì chắc thế nào cũng có chuyện gì xảy ra. Những chuyện đó chẳng qua là lục lâm quần hùng ngãn cản ta tiếp tục đi đấy thôi”
Đoàn Mộc Châu lớn tiến cười và nói tiếp:
- Anh em đệ có thể làm cho Lôi huynh bình yên tới Vân Mộng, nhưng xin huynh để cho ba anh em đệ đi trước mới được.
Không muốn trái ý đối phương, Lôi Vân mỉm cười đáp:
- Nếu vậy ba vị cứ đi trước, chúng ta sẽ gặp nhau ở phía trước.
Nói tới đó, chàng lộ vẻ rất cám ơn, nhưng bụng lại nghĩ thầm rằng
“Nều Lôi Vân ta không có cách gì thông qua được chặng đường ba mươi dặm này thì dù ta có tới Vân Mộng cũng vô ích thôi”
Lúc ầy, Đoàn Mộc Châu đã vội vàng đi trước luôn
Lôi Vân lẩm nhẩm tính toán thời giờ, trong lòng bỗn hồi hộp rồi tự nói rằng:
- Bốn ngày sau ta phải giương oai của Trung Nhạc Chi Chủ đồng thời ta phải khiến Thiết Cốt Quài Lão với Đõn Chưởng Tu La các người phải chết dưới kiếm của ta … còn ta phải truy cứu tên hung thủ nào đã làm giả bộ mặt da người giống hệt ân sư của ta …
Cõm nước xong, Đoàn Nhược Hoa với Lôi Vân ra khỏi tửu điếm, dắt ngựa định tiếp tục lên đường, thì bỗng thấy trong đám đông có tiếng

xôn xao vọng tới. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng vội đưa mắt nhìn thấy trong đám đông có một thiếu niên bịt mặt, đang rẽ mọi người ra lớn bước tiến về phía trứõc.
Lôi Vân rất ngạc nhiên nghĩ bụng:
“Người này ngông cuồng thực, ban ngày ban mặt mà lại bịt mặt …”
Chàng đang nghĩ ngợi, bỗng thấy ngườI bịt mặt đi trứõc mặt mình rồi bỗng ngừng lạI, hai mắt lộ vẻ kinh ngạc nhấp nháy mấy cái rồi hỏi:
- Các hạ có phải họ Lôi, tên là Vân …
Giọng nói của y có vẻ ngượng nghịu lắm, Lôi Vân liền lạnh lùng đáp:
- Phải, ta là Lôi Vân đây
Người bịt mặt bỗng ngửa mặt lớn tiếng cười và nói tiếp:
- Dù ngươi có chối ta cũng có thể nhận được mặt của ngươi. Hà hà, Lôi Vân ngươi có hoá ra tro chãng nữa, ta cũng có thể nhận ra ngươi
Lôi Vân ngạc nhiên nghĩ thầm:
“Người này là ai ? Sao tiếng nói lại quen thuộc đến thế ?”
Chàng liền quát hỏi:
- Ngươi kiếm ta có việc chi ?
Hai mắt bỗng lộ hung quang, ngườI bịt mặt lạnh lùng trả lời:
- Bây giờ ta đang nghĩ cách bảo vệ tính mạng chó của ngươi nhưng bốn ngày sau, hì hì, ta sẽ lấy tính mạng chó …
Lôi Vân cả giận giõ chưởng lên định ra tay thì bên tai đã có tiếng người trong trẻo khuyên bảo rằng:
- Đại ca đừng sinh sự trên đường phố làm chi. Chúng ta đi thôi
Lôi Vân mắt nhìn chung quanh một vòng, rồi đành nén lửa giận xuống mà nói tiếp: - Nếu ngươi là nam nhi đại trượng phu, thì hãy bỏ chiếc mặt nạ ra …
Người bịt mặt bỗng xúc động một hồi, rồi cười khẩy đáp:
- Lôi Vãn, ta hỏi ngươi cô nưỡng này là ai ?
Lôi Vãn giận dữ trả lời:
- Là ai thì có liên can gì đến ngươi ? …
Người bịt mặt cười khỉnh một tiếng, đột nhiên giõ tay phải ra dùng hai ngón tay nhanh như hai mũi tên nhằm ngực Lôi Vân đâm tới luôn.
Lôi Vân thấy thế công của đối phưỡng vừa nhanh vừa ác độc, cũng phải kinh hãi thầm, vội lùi bước để tránh thế chỉ ấy, vẻ mặt càng tức giận, quát bảo đối phưỡng rằng:
- Đi ! Có đánh thì chúng ta ra ngoài thị trấn …
Người bịt mặt ngửng mặt lên trời, cười như điên như khùng, đáp:
- Đánh ý ? Bây giờ chưa tới giờ. Lúc này ta chỉ cần hỏi ngươi con nhỏ này là ai thôi?
Lôi Vân bực mình thêm, quát tiếp:

- Việc này có liên can gì …
Người bịt mặt hai mắt lộ lửa ghen và dằn giọng hỏi tiếp rằng:
- Song Tuyệt Nữ Triệu Thiếu Vân đâu …
Lôi Vân thấy đối phương hỏi Triệu Thiếu Vân hõi ngẩn người ra, nhưng nhờ vậy, chàng biết người bịt mặt này là ai rồi. Nhất thời chàng tức giận khôn tả, không sao kìm chế nổi, liền quát mắng:
- Thì ra là ngươi …
Chàng vừa nói vừa giõ tay lên hất mặt người bịt mặt một thế, nhanh như điện chớp, có thể nói không ai có thể chống đỡ nổi.
Ngờ đâu, người bịt mặt như đã phòng bị từ trước, y vừa thấy tay của Lôi Vân giõ lên một cái đã vội phi thân nhảy lên trên cao ngay, mồm thì cười khẩy và nói:
- Hà hà, Lôi Vân, người đã biết ta là ai rồi, thì hà tất phải lật cái khăn che mặt của ta như thế nữa. Hừ, ân oán của đôi ta sẽ liễu kết vào bốn ngày tới đây.
Lôi Vân vội nhảy theo lên, mồm quát mắng tiếp:
- Họ Qua kia, ngươi có mau trả lại cuốn bí kíp cho ta …
Thiếu niên bịt mặt kia chính là Qua Thanh, kẻ thù đặc biệt của Lôi Vân.
Chỉ thấy Qua Thanh xoay người một cái, đã phi qua đầu của các người, nhanh như bay tiến thẳng ra ngoài thị trấn luôn.
Lôi Vân hai mắt đỏ ngầu, thét lớn một tiếng cũng vội đuổi theo Qua Thanh ngay. Đoàn Nhược Hoa thấy thế lo âu khôn tả, đứng ngẩn người ra nhìn theo. Nàng không hiểu Lôi Vân có thù gì với người thiếu niên ấy. Nàng chỉ rất ngạc nhiên là khi thiếu niên ấy nhắc nhở đến cái tên Song Tuyệt Nữ thì Lôi Vân có vẻ thất thường?
Sự thật nàng không hiểu tại sao Lôi Vân lại có thái độ thất thường như thế. Vì nàng có biết đâu chàng đang bực mình cuốn bí kíp ở trong tay Qua Thanh chưa lấy lại được.
Nàng bỗng kêu “Ủa” một tiếng, dẫm chân một cái và nhanh như điện chớp đuổi theo Lôi Vân với Qua Thanh ngay.
Khi Đoàn Nhược Hoa đuổi theo tới ngoài thị trấn thì không thấy hình bóng của Lôi Vân và Qua Thanh đâu nữa. Nàng thấy phía đằng trước mênh mông thôi chứ không sao biết được hai ngườI đi về phía nào.
Nàng hõi lo âu, suy nghĩ giây lát, liền giở môn Thảo Thượng Phi Vân, khinh công độc đáo của cha nàng truyền thụ cho ra, tiến thẳng về phía đằng trước. Thân pháp của nàng vừa nhanh vừa đẹp vô cùng.
Nàng đang đi bỗng rùng mình một cái, vì trong lòng nàng có một ám ảnh không hên nỗi lên. Nàng nhìn phía trước, thấy chỗ cách mình

không xa có một khóm rừng rậm nên nàng không do dự gì cả, giở toàn lực ra chạy thẳng về phía đó liền.
Khi Đoàn Nhược Hoa đi tới bên bìa rừng thì bỗng nghe thấy trong rừng có tiếng người quát tháo vọng ra rằng:
- Qua Thanh, ngươi có chịu trao trả cuống bí kíp ấy cho ta hay không ? …
Nghe tiếng quát, Đoàn Nhược Hoa đã biết là giọng nói của Lôi Vân rồi, nàng mới yên tâm và chạy thẳng vào rừng luôn.
- Hà hà, Lôi Vân ngươi đừng có mõ tưởng hảo như thế nữa. Qua Thanh ngày nay có phải là Qua Thanh ngày xưa kia đâu ? Muốn ta trao trả cuốn bí kíp ấy cho ngươi ư, làm gì có chuyện dễ như thế đượC ? …
Hai mắt đỏ ngầu, Lôi Vân tức giận vô cùng, liền rút trường kiếm ra cầm trong tay và nói tiếp:
- Qua Thanh, nếu ngươi không trao trả cuốn bí kíp ấy thì đừng có trách ta hạ thủ vô tình.
Chàng chưa nói dứt thì Đoàn Nhược Hoa đã nhanh như một mũi tên nhẩy xổ tớI và khuyên rằng:
- Vân đại ca không nên gây sự …
Lôi Vân ngạc nhiên đáp:
- Nhược Hoa, việc này cô nưỡng không biết …
Qua Thanh hậm hực liếc nhìn Đoàn Nhược Hoa, rồi đột nhiên cười ha hả xen lời nói:
- Họ Lôi kia, ta thực không hiểu. Cô bé này cũng xinh đẹp lắm, như vậy ngươi còn muốn lấy cả Thiến Vân làm chi nữa ? Hừ, nếu Thiếu Vân biết ngươi là kẻ Sở Khanh như thế này …
Nói tớI đó, y bỗng ngắt lời, cười khẩy một tiếng , rồi nghĩ bụng:
“Sao Thiếu Vân lại yêu y được ? … Hừ đi với người con gái khác như thế này, liệu cô ta có …”
Y vừa nghĩ tới đó, đã nghe thấy có tiếng quát bảo:
- Coi kiếm của ta !
Trong lòng đang đắc chí đã tiêu tan hết, y liền kinh hãi vộI ngửng lên nhìn, đã thấy một luồng ánh sáng xanh kèm theo tiếng kêu “vù vù” và như sấm sét nhằm đầu y tấn công mạnh xuống.
Qua Thanh mặt liền biến sắc, vội tránh ngay sang bên, vẻ mặt đột nhiên ngõ ngác hẳn. Sự thất vọng rất lớn ấy đã như gió như bão lấn át vào tận trái tim của y, nên y liền nghĩ bụng:
“Hà ! Chả lẽ ta vẫn chưa đủ sức địch nổi …”
Tấn công một thế kiếm, thấy thái độ của Qua Thanh như vậy Lôi Vân cũng phải ngừng tay lại. Nếu Qua Thanh không có vải đen che mặt

thì chàng trông thấy vẻ mặt của đối phương đang thất vọng và rầu rĩ cực độ.
Thế kiếm của Lôi Vân vừa tấn công không được nhanh như điện chớp, mà kiếm khí kêu “veo” đủ thấy công lực chàng đã cao siêu hõn trước gấp bội, nên Qua Thanh mới thất vọng và chán nản như thế.
- Qua Thanh, cuốn bí kíp đó có liên quan mật thiết với Lôi mỗ rất lớn. Chúng ta cũng là môn đồ của Giang Hồ Tam Kỳ, hà tất phải vì vật tà ác ấy mà đấu thí mạng vớI nhau ?
Lôi Vân cảm thấy sự thể hõi khác lạ, cho nên giọng nói của chàng cũng ôn hoà hõn trước nhiều.
Qua Thanh đang chán nản, đưa mắt nhìn Lôi Vân, rồi bỗng khích động quát lớn:
- Ngươi thị cái gì mà ngươi đòi ta trả lại cho ngươi ? Nếu ngươi chỉ thị võ công của Trung Nhạc chi chủ truyền thụ cho thì quyết không thắng nổi Ta ! Hừ, nếu ngươi dùng những thế võ đã học hỏi được của tam Tuyệt Nhị Quân, thì tất nhiên ngươi phải thắng hõn ta một mức … hõn nữa, ngươi ỷ vào cái gì mà lấy được cuốn bí kíp da ngườI ấy, nãm nãm trước , khi ta còn đang học hỏi võ công của ân sư cũng đã biết rõ rồi. Vì cuốn bí kíp da người này, ân sư ta đã bị tàn phế, ân sư ta đã hy sinh lớn như vậy, chẳng lẽ Qua Thanh ta lại không có quyền chiếm được cuốn bí kíp ấy chãng ? Còn ngươi thì không mất gì hết mà lại chiếm được cuốn bí kíp một cách dễ dàng như vậy, việc gì ta phải trả lại cho ngươi ? …
Lời nói ấy lọt vào trong tai của Lôi Vân không khác gì là muôn nghìn mũi tên đâm vào trái tim của chàng. Nhất thời sắc mặt nhợt nhạt, chàng lớn tiếng đáp:
- Hay lắm ! hay lắm ! Ngươi nói đúng đấy ! Nhưng bây giờ ta nói thực cho ngươi biết, vì cuốn bí kíp da người này, ông ta đã chết một cách bất minh bất bạch … Bây giờ ta hẹn cho ngươi nếu ta đếm đến ba mà ngươi không chịu trao trả ta cuốn bí kíp da người thì dù lệnh sư có mặt tại đây, ta cũng không nể nang mà đánh ngươi chết ngay tại chỗ tức thì.
Lôi Vân nói tới đó , ngừng giây lát, rồi chàng lại lạnh lùng nói lớn:
- Một …
Qua Thanh nghe thấy chàng vừa lên tiếng đếm, mặt đà biến sắc và mồ hôi lạnh toát ra ngay. “Hai”, tiếng hô này không khác gì tiếng sấm nổi lên vậy, y kinh hoảng
vô cùng, nếu không có cái khãn che mặt thì lúc này mặt y đã nhợt nhạt như kẻ chết đuối vậy
- Ba !

Vừa hô xong tiến “Ba”, Lôi Vân đã lạnh lùng tiến lên một bước và giõ hữu chưởng lên luôn. Qua Thanh hoảng sợ vô cùng, vội lui ngay về phía sau.
Đột nhiên trong rừng có tiếng sột soạt; Lôi Vân rất kinh hoảng bỗng quay đầu lạI nhìn, đã thấy ám khí đầy trờI và nhanh như điện chớp bay tới.
- Hà hà …
Sau những tiếng cườI quái dị và chọc tai đó, trong rừng bỗng có ba cái bóng người xuất hiện. Vừa thấy những ám khí ấy bắn tớI, Lôi Vân đã cau mày lại, múa kiếm lên gạt luôn.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 37
KHÓ PHÂN BIỆT BẠN HAY THÙ

Mười mấy thứ ám khí ở bốn mặt tám phương bắn tới, bị ánh nắng chiếu vào làm loé cả mắt mọi người.
Lôi Vân đột nhiên cả kinh. Dưới tình hình này, trong lòng chàng chứa đầy những thất vọng và uất hận, rõ ràng là chàng có thể biết được ba người nhảy theo ám khí ở trong rừng ra thế nào cũng là ba tên ác ma của Hắc đạo. Mục đích của chúng là muốn giết chết mình đây thôi. Nhưng chàng lại nghĩ bụng:
“Ba người làm sao mà ném được mười mấy môn ám khí khác nhau và nhiều đến như thế ? Chả lẽ trong rừng còn rất nhiều kẻ địch khác đang ẩn núp và đợi chờ ba tên này ra tay trước chăng ? “ Chàng đang nghĩ ngợi thì đã có tiếng cười the thé rót vào tai, và đã có kình phong kêu veo véo xen lẫn với tiếng hãi sợ thất kinh la lớn của Đoàn Nhược Hoa nữa, khiến đầu óc chàng bối rối khôn tả. Chàng vội quay người lại, múa tít trường kiếm thành hình một cái bánh xe. Chàng cảm thấy trái tim mình như bị bế tắc, nội lực dồn ra ngoài ngực như một đoá hoa lửa và ở cánh tay hùng tráng của chàng phát huy ra. Trường kiếm của chàng rung động kêu vo vo. Chàng kinh ngạc đưa mắt nhìn mới hay đó không phải là kiếm của mình múa quá nhanh mà hoá thành làn sáng đó, trái lại, đó là một tấm gang bóng nhoáng làm loá mắt đấy thôi. Sau những tiếng “coong coong” liên hồi, mặt đất biến thành im lặng ngay. Ba người nọ tái mét như kẻ chết trôi. Qua Thanh thì trố mắt lên to như cái chuông đồng, đôi ngươi lộ vẻ

tuyệt vọng, còn Đoàn Nhược Hoa thì hớn hở tươi cười, hình như muốn nói cũng không sao nói được vậy.
Lôi Vân thấy thế thắc mắc không hiểu. Chàng đưa mắt nhìn hồi lâu, bụng bảo dạ rằng:
“Chả lẽ trong giây lát đó ta có thể chống đỡ nổi nhiều ám khí như thế chăng?” Tuy Đoàn Nhược Hoa không nói gì nhưng trong bụng vẫn khen ngợi:
“Thật không ngờ công lực của Lôi đại ca lại tiến bộ một cách nhanh chóng và quá kinh hãi như vậy !” Không gian yên lặng như cũ. Lại đột nhiên có ba cái bóng đen ở trong rừng sâu nhảy ra nữa.. Lôi Vân cười khẩy và nghĩ bụng tiếp:
“Ta đoán không sai, trong rừng sâu quả còn có người ẩn núp”.
- Họ Lôi kia, thật không ngờ ngươi lại là kẻ phản thùng đến như thế ! Ngươi là minh chủ của lục lâm mà lại giết ngầm các bạn ở trong giới lục lâm như vậy.
Hừ ! Ta, Hồ Đại Nhân này, tuy chưa gặp mặt ngươi bao giờ, nhưng hành vi ấy của ngươi , ta nhịn sao nổi?
- Hồ đại ca còn nói lôi thôi mãi với y làm chi ? Những hạng người này cứ giết quách đi là xong.
- Tiểu tử ngươi đừng tưởng ngươi giở một thế võ ấy ra mà làm cho chúng ta phải khiếp sợ đâu. Chúng ta tới đây là để trả thù cho thủ lãnh của ta là Thiết Diện Kim Kiếm đấy.
- Hồ Đại ca, chúng ta ra tay đi !
Lôi Vân đột nhiên cúi đầu xuống, hai mắt lộ vẻ oán độc và đáp:
- Ta không trông thấy chúng, cũng không ra tay giết chúng nhưng ai đã ra tay trước là ta giết kẻ ấy liền ...
Sự vui vẻ của Đoàn Nhược Hoa rất ngắn ngủi. Lúc này nàng đã hoảng sợ đến sắc mặt nhợt nhạt lướt tới cạnh Lôi Vân, vừa thở hồng hộc vừa hỏi:
- Lôi đại ca làm sao thế ? ...
Giọng nói của nàng cứ nhỏ dần tựa như muỗi kêu vậy, và nói tiếp:
- Đại ca nên ngửng đầu lên, tiểu muội biết rõ tâm sự của đại ca, nhưng dưới hoàn cảnh này không cho phép đại ca trốn tránh đâu. Những quân khốn nạn này chỉ có một cách để đối phó là:
lấy giết để đình chỉ giết mà thôi Lôi Vân nghe thấy nàng ta nói như thế, mặt lộ vẻ cảm động, đưa mắt liếc nhìn nàng ra một cái và nghỉ bụng:
“Hoa muội đã hiểu lầm rồi. Có phải là tôi muốn trốn tránh hiện thực mà không ngửng đầu lên đâu ? Đó là vì tôi không muốn trông thấy mặt của chúng ...

Ha ! Tôi đã biết trước là thể nào cũng có một hậu quả này sẽ xảy ra. Đó là máu lênh láng khắp mặt đất , sát kiếp nằm ngổn ngang ... Nếu chúng đối phó với tôi một cách vô lý .. Hà ! Tôi hà tất gì phải nhìn chúng một cái ? Tôi nhìn thêm chúng một cái thì tôi lại có thêm duyên phận gặp chúng. Như vậy hà tất".
Chàng cừa nghĩ đến đó thì đã có một luồng sáng xanh như điện chớp nhằm ngực chàng đâm tới.
Lôi Vân nhắm mắt lại, lấy tai thay mắt, ước đoán thế kiếm của đối phương ở đâu đâm tới, mạnh nhẹ ra sao, và người đang tấn công mình đứng ở chỗ nào, rồi chàng mới trái tay đưa kiếm lên chống đỡ. Kiếm thế của chàng nhanh đến nổi chính bản thân chàng cũng không thể ngờ được.
Sau một tiếng kêu la thảm khốc, hình như đó là lời tuyên bố kết quả của việc thứ nhất Lôi Vân đấu với kẻ địch.
Mọi người đều kêu "Ủa" một tiếng, mặt ai nấy đều tái mét như gà cắt tiết, ngay cả Qua Thanh ở cạnh đấy cũng cảm thấy kinh hoàng đến mất hết hồn vía.
Nhược Hoa mặt càng tái mét thêm, nghĩ bụng:
"Sao Vân ca lại có thái độ và cử chỉ kỳ lạ như thế ? Chẳng nói chẳng rằng, không ra tay thì thôi, vừa ra tay một cái là đã đả thương người ngay. Đáng lẽ Lôi ca phải ngững đầu lên để nhìn chúng mà giải thích cho chúng hay, rồi bảo chúng việc gì cũng vậy, để chớ lên núi Mộng Vân hãy giải quyết sau. Hà ! Sao Lôi Vân đại ca lại không làm như vậy, mà cứ giết người như thế này làm chi ?" Sau tiếng kêu thảm khốc, Lôi Vân ngửng đầu lên nhìn, đôi mắt của chàng đỏ ngầu. Bỗng chàng rú lên một tiếng thật dài. Tiếng rú ấy vọng đi rất xa và làm cho mọi người đều bị đinh tai nhức óc. Tiếng rú ấy hình như chứa đầy sự Oán hận và uất ức.
Rú xong chàng lên tiếng quát bảo:
- Các người cứ ra tay đi. Lôi mỗ sẽ trả lời cho, những kẻ nào ra tay trước thì trả lời trước, những kẻ nào ra tay sau thì trả lời sau.....
Trong rừng sâu lại có năm sáu người nữa phi ra. Đoàn Nhược Hoa với Qua Thanh hai người lại giật mình đánh thốt một cái. Qua Thanh đưa mắt nhìn Lôi Vân, Thấy chàng rất ung dung, không sợ hãi chút nào, khiến Qua Thanh cũng phải ngưỡng mộ thầm, nghĩ bụng:
"Sao công lực y tiến bộ nhanh chóng đến như thế ?" Nghĩ tới đó, y rất hoảng sợ, để tay lên miệng túi, đè chặt lấy cuốn bí kíp da người và nghĩ tiếp:
"Với tài ba hiện thời của ta không sao địch nổi y đâu ... Như vậy ta bảo tồn sao nổi cuốn bí kíp da người này ? ..." Đang lúc ấy, Nhược

Hoa đã rút kiếm ra khỏi bao, trợn ngược đôi lông mày lên, hăng hái nói:
- Vân đại ca, chúng thị người nhiều, để tiểu muội ... giúp đại ca một tay.
Lôi Vân gượng cười đáp:
- Cám ơn Hoa muội ... Hoa muội không thể nào giúp đỡ nổi tôi đâu. Giết sao hết được những kẻ này ... Như vậy, Hoa muội hà tất phải làm thêm khó dễ cho cha mình ?...
Đột nhiên Qua Thanh lướt tới cạnh Lôi Vân và cũng rút trường kiếm ra, mồm lộ vẻ cười rất kỳ lạ và lên tiếng nói:
- Họ Lôi kia, mỗ cũng giúp người một tay.
Lôi Vân ngạc nhiên hỏi lại:
- Ngươi cũng giúp ta ư ? Ngươi thị cái gì mà muốn giúp ta ?
Qua Thanh cười vẻ kiêu ngạo, trợn ngược đôi lông mày lên đáp:
- Vì ta muốn ngươi chết và cũng thị vì nguyên nhân ấy mà ta phải giúp ngươi đánh lui bọn người này trước.
Lôi Vân càng thắc mắc không hiểu, nhưng bất đắc dĩ chàng gật đầu nói tiếp:
- Nếu ngươi không muốn chết thì nên đi ra xa một chút. Nếu không sợ chết thì hãy giúp Lôi mỗ một tay, hoặc là chết cùng với Lôi mỗ...
Qua Thanh lại nhếch mép cười và đỡ lời:
- Ngươi khỏi cần phải lo âu hộ mỗ. Mỗ không thể chết được đâu. Có người thì cần phải làm thế nào để bảo tồn được tính mạng mới là vấn đề chính.
Lôi Vân ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:
- Qua Thanh, chúng ta là bạn hay là địch ? Ta mong ngươi trả lời cho ta biết điều đó.
Qua Thanh cười ha hả, đáp:
- Bây giờ chúng ta sát cánh với nhau tác chiến, như thế này chúng ta là bạn.
Nhưng một lát nữa thì khó nói lắm. Phải xem bọn họ ... hà hà ...
Nói tới đó, y giơ tay lên trỏ lục lâm quần hùng đứng chung quanh đó.
Lôi Vân ngạc nhiên đưa mắt nhìn thấy bóng người lố nhố, nhất thời chàng cũng không biết có tất cả bao nhiêu người, nhưng ít nhất cũng có trên mươl người, tên nào tên nấy tay đều cầm khí giới, mặt mũi đều hung ác và giận dữ, chỉ lăm le muốn nhảy vào tấn công Lôi Vân ngay.
Lôi Vân đưa mắt nhìn tình thế một lượt, rồi lại từ từ nhìn những xác chết nằm ở dưới đất, khiến chàng cũng phải rùng mình đến phắt một cái, vì xác nào cũng đều nằm ngữa và mặt chúng đều hướng về phía

chàng. Tên nào tên ấy mặt mũi đều bị chém nát, trông rất khủng khiếp; có lẽ thế kiếm vừa rồi của chàng là bổ từ trên xuống, nên đầu chúng mới bị bổ ra làm đôi, óc phọt ra bên ngoài và có lẽ chỉ một nhát kiếm là đã kết thúc một mạng người. Chàng liền nghĩ bụng: "Hà ! Cả tên của chúng là chi, ngoại hiệu là gì ta cũng không biết. Vả lại còn có rất nhiều người đang đứng ở trước mặt ta để đợi chờ kết quả ấy" Chàng cũng biết những xác chết thảm khốc đó đã làm cho kẻ địch khiếp sợ mà không dám ra tay tấn công bừa là thế. Chàng bỗng tủm tỉm cười và nói với mọi người rằng:
- Hôm nay quý vị nên để yên cho tại hạ thì hơn. Tuy tại hạ không dám tự khoe võ công của mình cao siêu hơn bất cứ một vị nào nhưng quý vị muốn giết được tại hạ thì ít nhất cũng phải hy sinh một vài người như mấy người hiện đang nằm ở dưới đất này đây...
Nhược Hoa trông thấy Lôi Vân đã ngẩng đầu lên và dùng kiếm chỉ vào những xác chết rùng rợn nằm ở dưới đất, nàng cũng cảm thấy người hơi run lẩy bẩy với giọng run run đỡ lời:
- Phải đấy, Vân đại ca, những người này tuy lợi hại thật, nếu đại ca không đấu với họ mà bỏ đi ngay, với khinh công của đại ca cao siêu như thế, tiểu muội dám tin đại ca muốn đi lúc nào mà chả được ? ... Vân đại ca, tại sao đại ca không đi mà lại đứng ở đó làm chi?
Lôi Vân nghe nói rùng mình đánh phắt một cái. Một lời nói của nàng nọ khiến cho chàng như người nằm mơ mới thức tỉnh, và trong đầu óc nảy nở ngay ý niệm muốn đào tẩu luôn.
"Phải đấy, ta không nên nhẫn tâm giết người nữa, Sao ta không rời khỏi nơi đây ngay có phải rãnh tay không ? ..." Qua Thanh đột nhiên cười khẩy và xen lời hỏi:
- Với thân phận của ngươi như thế, người thử nghĩ xem, nếu bỏ đi như vậy có thích hợp không ?
Lôi Vân đột nhiên cả giận lớn tiếng quát hỏi lại:
- Theo ý ngươi, chả lẽ mỗ phải giết sạch bọn người này mới xong ?
Qua Thanh chỉ hơi trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, cười khẩy, không nói năng gì hết.
Đoàn Nhược Hoa tức giận tới mắt trợn tròn xoe, nhìn thẳng vào mặt Qua Thanh mà nói tiếp:
- Vậy ngươi thử nói xem Vân ca xử trí như thế nào mới phải ? Vừa rồi ngươi chả nói giúp đỡ Vân đại ca là gì ?
Qua Thanh mặt lộ vẻ khác lạ, cất tiếng cười và nói:
- Lời nói của mỗ không bao giờ đổi hết. Lôi Vân một kiếm giết một người đã làm cho mọi người kinh hãi hết, khiến ai nấy cũng tựa như đàn chuột vậy. Tay chúng cầm những rỉ sắt vụn, mà chỉ dám trợn

trừng mắt lên thôi, chứ có dám ra tay đâu ?...
Lời nói này của y chẳng khác nào đổ dầu lên đống lửa. Mười hai tên đại hán kia càng tức giận thêm, liền hét lên một tiếng.
Qua Thanh cười khẩy nói tiếp:
- Sự giúp đỡ của mỗ, mỗ cũng bắt chước Lôi Vân. Hừ ! Mỗ chỉ cần chém luôn ba nhát kiếm một lúc thử xem có kìm chế nổi chúng không ?
Nói xong y rú lên một tiếng thật dài, nhảy lên trên cao ba trượng, lượn luôn một vòng như một con chim ưng bay lượn vậy.
Mọi người đang ngạc nhiên thì tiêng rú đã dứt. Tiếp theo đó lại có mấy tiếng kêu "loảng xoảng". Qua Thanh ở trên không nhanh như chớp múa luôn ba thế kiếm, kiếm phong kêu veo veo và hiện ra những bông hoa bóng nhoáng tai về bốn mặt tám phía, làm loá mắt mọi người.
Lôi Vân thấy thế đột nhiên biến sắt mặt, nghĩ bụng:
"Mới vắng mặt có mấy ngày, công lực của y đã cao siêu đến như vậy ..." Chàng chưa nghĩ dứt, trong lòng bỗng hoảng sợ nghĩ tiếp:
"Thì ra y vừa biểu diễn Vân Thái Tuyệt Kiếm" Quả nhiên Qua Thanh vừa biểu diễn xong ba thế kiếm ấy đã có người thất kinh la lớn:
- Đây là Vân Thái tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn ...
Lời nói ấy truyền vào tai mọi người , ai nấy đều xáo động ngay. Mọi người chưa kịp im lặng, lại có một việc khác ckhiến chúng càng kinh hãi thêm.
Thì ra Qua Thanh đã thâu kiếm lại, lớn tiếng cười và đứng trước mặt mọi người luôn, và quát hỏi rằng:
- Hà hà, các ngươi đã nhận ra rồi phải không ? Đó là tuyệt nghệ bất truyền của Vân Thái Thư Sinh. Ha ha, có gì lạ lùng đâu và kỳ dị đâu. Để mỗ biểu diễn một lần nữa cho các ngươi xem nhé Y vừa nói xong đã ở trước mặt mọi người nhẩy lên nhẩy xuống, mà chỉ ở trong đường kính dài chừng nữa trượng mà thôi. Thoạt tiên, y nhảy rất chậm chạp, ai cũng có thể thấy rõ thân hình và bộ pháp của y, cả vẻ mặt thế nào cũng thấy rõ nốt. Nhưng chỉ trong thoáng cái thôi, người của y chỉ còn là một cái bóng chứ không thấy rõ người của y nữa, mà y vẫn còn trong phạm vi cái vòng nữa trượng kia thôi.
Lôi Vân lại biến sắc, và thất kinh nghĩ bụng tiếp:
"Trong một thời gian ngắn ngủi như thế mà ngươi đã học hỏi được võ công trong cuốn bí kíp da người như vậy".
Các cao thủ của lục lâm thấy Qua thanh biểu diễn môn thân pháp đó, một người trong bọn đã kêu "ủa" một tiếng và nói:
- Đây là Thần Lý Mê Tung !

Những người khác lại càng nghi nghi hoặc hoặc hơn nữa.
- Hà hà ... các vị lấy làm lạ lắm phải không ? Sở dĩ mỗ biểu diễn như thế là để cho quý vị hiểu rõ sự kiện đấy thôi, hà hà ...
Qua Thanh chưa nói xong, ở trong giới lục lâm đã có một người giận dữ quát hỏi:
- Qua Thanh, ngươi nói mau,muốn để cho chúng ta biết rõ sự kiện gì ?
Lại một người nữa hỏi tiếp:
- Nói mau ... ngươi học những võ công này ở đâu ?
Đoàn Nhược Hoa đã nghe Giang Hồ Hiệp Cái nói Lôi Vân lượm được cuốn bí kíp da người của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, bây giờ nàng biết rõ thêm tại sao Qua Thanh cứ bị Lôi Vân đuổi theo hoài. Nàng nóng lòng sốt ruột liền lên tiếng xen lời quát hỏi:
- Qua Thanh, ngươi nói như thế có dụng ý gì ?
Lôi Vân vội khuyên nàng rằng:
- Hoa muội chớ nên khích động như vậy ...
Chàng muốn nói cứ để cho y nói tiếp, dù y không nói, đến mấy hôm nữa ở trên núi Vân Mộng trước mặt quần hùng, ngu huynh thế nào cũng phải thanh minh điều này.
Bọn cao thủ hình như nóng lòng muốn biết rõ câu chuyện cho nên bọn họ lại tức giận quát tháo tiếp.
Qua Thanh cười khẩy đáp:
- Trước khi mỗ nói rõ tại sao mỗ lại biết tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, thì mỗ phải tỏ rõ thân phận mình cho các ngươi biết trước. Hà hà, Bổn đại gia đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, đại gia họ Qua, tên Thanh, đồ đệ của Thiên Mục Kỳ Tăng, người đứng đầu nhóm Giang Hồ Tam Kỳ.
Lôi Vân đứng yên, mặt không lộ vẻ gì hết, lúc này bỗng cười khẩy một tiếng, hình như trong lòng đã có vẻ khinh thị. Qua Thanh nhắc nhở đến Thiên Mục Kỳ Tăng là người đứng đầu của nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, phần thì chàng không có ác cảm với Thiên Mục Kỳ Tăng, phần vì chàng đã biết dụng ý của Qua Thanh nói như thế đả làm chi rồi, nên chàng chỉ cười khẩy một tiếng như trên thôi, chứ không nói năng gì hết.
Qua Thanh vẫn ung dung, vừa cười vừa nói tiếp:
- Hà, lời nói này của đại gia với đại gia biểu diễn hai pho tuyệt nghệ là Vân Thái Tuyệt Kiếm với Thần Lý Mê Tung vừa rồi, mấy năm trước đây xuất hiện trước mặt quý vị, hà hà , thì người mà quý vị muốn tìm để chém giết sẽ là tại hạ rồi ... hà, nếu quý vị muốn học hỏi của Tam Tuyệt Nhị Quân không khó khăn gì hết, theo chỗ mỗ biết,

năm pho tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại người mà hiểu biết được hết, có lẽ trên thiên hạ này chỉ có một mình Lôi Vân thôi, nhưng còn hai người nữa thì hiểu được một nữa, đó là Cổ Thất Đinh với tại hạ.
Lôi Vân tỏ vẻ trấn tĩnh, nhưng Đoàn Nhược Hoa đã nóng lòng sốt ruột vô cùng.
Mười hai người ở trước mặt Qua Thanh và Lôi Vân đều lộ vẻ kinh ngạc và còn kèm theo vẻ đắc ý nữa.
Đoàn Nhược Hoa thấy thế rất ngạc nhiên, nghĩ bụng:
"Chúng kinh ngạc như thế là phải rồi. Nhưng sao chúng lại còn đắc chí như vậy ?" Qua Thanh bỗng trợ tròn xoe đôi mắt lên, tia hai luồng ánh sáng chói lọi và thò tay vào túi ...
Lôi Vân mặt liền biến sắc, vì chàng hiểu rõ ý định của Qua Thanh.
Nguyên trước kia, Qua Thanh muốn gắng sức học hỏi hết những tuyệt học ảo diệu trong cuốn bí kíp da người để mong so tài cao thấp với chàng, nhưng vừa rồi, Lôi Vân gạt những ám khí vớI lại một nhát kiếm giết được mấy tên cường địch, làm cho y nản chí vô cùng. Dưới sự thất vọng, y mới nghĩ ra phương pháp ác độc này, y không quản ngại hy sinh cuốn bí kíp da người, định công bố ở trước mặt các nhân sĩ lục lâm.
Mục đích của y rất giản dị, muốn để cho mọi người biết rõ thân phận thực của Lôi Vân, nghĩa là những tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân mà Lôi Vân học hỏi được là do học theo cuốn bí kíp này, chứ không phải là do tam Tuyệt Nhị Quân truyền thụ cho.
Hơn nữa, khi Lãnh Như Băng báo tin cho mọi người biết lúc Thiết Diện Kim Kiếm bị giết chết thì sư phụ của Lôi Vân là Trung Nhạc Chi Chủ với Giang nam Hiệp Cái đều có mặt tại đó Người trong võ lâm ai cũng nghi ngờ sự liên can của Trung Nhạc Chi Chủ với Lôi Vân, nhưng điều đó cũng không sao, bây giờ Qua Thanh lại lấy cuốn bí kíp da người để chứng minh Lôi Vân không có liên can gì với Tam Tuyệt Nhị Quân để cho mọi người cùng liên tưởng đến cái chết của Tam Tuyệt Nhị Quân. Và tất nhiên chúng càng nghi ngờ thêm. Điều thứ nhất:
cuốn bí kíp lọt vào tay Lôi Vân, chàng ta trẻ tuổi như thế tất không liên can đến cái chết của Tam Tuyệt Nhị Quân. Vì vậy mà chúng nghi ngờ sư phụ của chàng là Trung Nhạc Chi Chủ đã giết chết Tam Tuyệt Nhị Quân, rồi tặng cuốn bí kíp cho Lôi Vân.
Qua Thanh nham hiểm độc ác thực, y còn nói thêm một câu như sau:
- Cuốn bí kíp da người này là vật sở hữu của Lôi Vân, nhưng theo sự ước đoán của tại hạ thì bí kíp đó là vật sở hữu của sư phụ của Lôi

Vân thì đúng hơn.
Lới nói này hình như y đã tuyên bố trắng trợn là Lôi Vân không còn địa vị một Minh chủ võ lâm nữa.
Chuyện này rất giản dị. Những người có mặt tại đó đều là những nhân sĩ tên tuổi của giới lục lâm nhưng không phải là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Sở dĩ Lôi Vân được bầu làm Minh chủ của lục lâm là do Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn bầu ra. Những ngày gần đây, tuy Y Dư Huy đã tuyên bố địa vị của Lôi Vân đã bị lung lay có lẽ y sẽ được thay vào địa vị ấy.
Nhưng đó không phải là ý kiến của tất cả môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, vì tín phù của ngũ môn hiện vẫn còn ở trong tay của Lôi Vân. Sở dĩ các nhân sĩ của lục lâm ngoài bọn môn hạ của ngũ môn đều công phẫn là vì Lôi Vân vừa lên Minh chủ một cái, mệnh lệnh thứ nhất của chàng lại là cấm các người trong giới lục lâm không được cướp bóc trong một tháng trời. Vì lẽ ấy mà Lôi Vân mới bị các người cản trở như trên.
Đồng thời bọn chúng sợ Lôi Vân lên được núi Vân Mộng rồi lại lấy được địa vị minh chủ nên chúng mới liên hiệp với nhau đón đường chàng diệt khẩu.
Việc đó xảy ra từ hôm cách đó hai ngày không riêng gì Lôi Vân đã biết chuyện mà ngay cả Đoàn Nhược Hoa và những người vây đánh chàng đều biết hết. Lẽ tất nhiên Ngô Đình Ngọc cũng hay biết nốt. Như theo sự ước đoán, thì lúc này Ngô Đình Ngọc đã tới núi Vân Mộng rồi.
Lôi Vân để yên cho Qua Thanh nói tiếp, mặt chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh lạnh lùng, thanh kiếm trong tay chàng vẫn chúc xuống mặt đất, trông chàng không có vẻ gì là muốn cướp lại cuốn bí kíp ở trong tay Qua Thanh cả.
Còn Đoàn Nhược Hoa thì lại khác hẳn. Tình ý của nàng đối với Lôi Vân không khác gì một người vợ yêu quý quan tâm đến người chồng vậy. Nàng đã biết rõ Lôi Vân đang làm Minh chủ của thiên hạ lục lâm, nay đã trở thành công địch của lục lâm.
Lôi Vân không thèm thuồng gì ngôi Minh chủ đó, nhưng ước mong của chàng đã tan rã hết. Ý của chàng l à muốn lợi dụng uy quyền mà mình ngẫu nhiên lượm được đó để kìm chế thiên hạ lục lâm. Nhưng bây giờ chàng vốn không có thù hằn gì với ai hết mà chỉ có đại chiến lớn lao thôi.
Lúc nào chàng cũng ôm ấp một ý niệm huyền ảo, là làm thế nào cho thiên hạ thái bình, khiến giới lục lâm được vĩnh viễn bình yên. Liệu chàng có thể làm được thế không ? Với hoàn cảnh hiện thời thì

chàng không sao thực hiện được.
Trong lòng vẫn sợ hãi Lôi Vân nên khi Qua Thanh thò tay vào túi tìm kiếm cuốn bí kíp, y có vẻ hơi chần chừ, nhưng thấy Lôi Vân vẫn thản nhiên đứng yên như vậy, y mới yên tâm móc cuốn bí kíp ra.
Các nhân vật của lục lâm đều trố mắt lên nhìn cả vào tay của Qua Thanh Qua Thanh lớn tiếng cười ha hả, nói tiếp:
- Đây là vật sở hữu của Lôi Vân... Cuốn sách mong mỏng chỉ có năm trang bằng da người này, bên trong có ghi năm pho tuyệt học của Tam Tuyệt Nhị Quân .. Mọi người nghe tới đó mắt đều nổ lửa và cũng có người chỉ muốn cướp được ngay cuốn bí kíp ấy.
Qua Thanh cố ý giơ cao cuốn bí kíp lên nói tiếp:
- Thị cuốn bí kíp này, Lôi Vân đã tạo nên địa vị trong lục lâm...
Đoàn Nhược Hoa hậm hực lườm Qua Thanh một cái. Vẫn ung dung cười vẻ gian xảo, Qua Thanh đột nhiên trầm cánh tay xuống, và ung dung để cho cuốn bí kíp rớt xuống mặt đất...
Trong mười hai cao thủ ấy, đã có người từ từ tiến lên, thì Lôi Vân bỗng quát lớn:
- Ai muốn lấy cuốn bí kíp này, Lôi mỗ sẽ giết người đó trước.
Nói xong, chàng giơ trường kiếm lên ngay. Trong bọn nhân sĩ của lục lâm, bỗng có người lên tiếng nói:
- Chúng ta lấy cuốn bí kíp này làm chi ? Cuốn bí kíp ở trong tay chúng ta không khác chi là một phế vật. Đị..chúng ta hãy lên núi Vân Mộng, tuyên bố chuyện này chọ..
- Lời của Đại ca rất có lý. Tin này mà tiết lộ ra bên ngoài thì môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thể nào cũng không công nhận tên ấy làm Minh chủ nữa đâu. Mục đích của chúng ta là chỉ muốn môn hạ của Tam Tuyệt Ngũ Môn giết y, như vậy có phải là hơn không ?
- Ha ha, ha hạ..
- Ha ha, ha hạ..
- Ha hạ..nói có lý, có lý lắm...
- Nhưng chúng ta bỏ đi lúc này thì ai trả thù cho Hồ lão đại hộ chúng ta ?
- Ha,...tính mạng của y không lâu dài đâu. Hiền đệ sợ không có người báo thù hay sao ? Không riêng gì mối thù của Hồ lão đại, mà cả mối thù của Nam Cung Song Kiệt, Hà Bắc Nhất Hào, Thiết Diện Kim Kiếm...cũng có người trả hộ nốt...
- Phải, môn hạ của tam Tuyệt Nhị Quân không khi nào chịu tha thứ cho tiểu tử này, nên bản lĩnh y dù có cao cường đến đâu cũng không thể nào chống lại được mấy nghìn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân với hàng vạn lục lâm hào kiệt của thiên hạ đâu...

- Nếu vậy, bây giờ chúng ta phải đi ngay hay sao ?
- Phải, chúng ta đem theo xác của Hồ đại ca đi một thể.
- Ha hạ..ha ha hạ..
Mười mấy người ấy vừa nói vừa đi luôn. Nghe lời nói của chúng Lôi Vân mới biết hoàn cảnh của mình nguy hiểm như thế nào, và phen này đi núi Vân Mộng, mình sống sót không phải là chuyện dễ.
“Qua Thanh ơi Qua Thanh ! Ngươi ra tay giúp ta hay là ngươi đã làm cho chúng ta gây thêm nhiều kẻ thù ?...Hừ, ta đi núi Vân Mộng có khác gì đi vào trong địa ngục không ? Chết thì chết chớ sợ gì ?...Nhưng trước khi chết, ta thế nào cũng phải giết chết ngươi tên họ Qua kia ...” Lôi Vân đứng đờ người ra nghĩ ngợi như trên, trường kiếm ở trong tay chàng lúc giơ lên, lúc buông xuống...
Chàng bỗng gượng cười hỏi:
- Qua Thanh, chúng ta hai người là bạn hay là kẻ thù ?
Qua Thanh hơi ngạc nhiên đưa mắt nhìn xung quanh, mới phát giác cuốn bí kíp da người vẫn nằm ở trên mặt đất, còn mười mấy tên lục lâm hào kiệt thì đã đi mất dạng rồi. Trong rừng chỉ còn Nhược Hoa, Lôi Vân và y, ba người thôi.
Y cảm thấy lạnh lùng và trong lòng dần dần cảm thấy hãi sợ, liền nghĩ bụng:
“Ta còn ở lại đây làm chi nữa ?” Vừa nghĩ tới đó, y đã nghe thấy có tiếng người rót vào tai rằng:
- Sao ngươi lại còn không đi ?
Giọng nói rất lạnh lùng khiến y càng rùng mình kinh hãi thêm.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 38
CHẾT CŨNG KHÔNG OÁN HẬN

Lôi Vân tủm tỉm cười, lại nói thêm một câu nữa rằng:
- Qua Thanh, sao ngươi còn không đi đi ?
Qua Thanh sợ hãi ngẩng mặt lên nhìn, liền rùng mình đến thót một cái, toát mồ hôi ra và nghĩ tiếp:
“Mắt của con người sao lại đáng sợ đến như thế?” Y nghĩ không sai. Lúc ấy, đôi mắt của Lôi Vân tia ra hai luồng ánh sáng như lửa, lạnh như băng, bên trong còn bao hàm hung ác, oán hận, độc địa, thâm trầm...

Lôi Vân lại buông tiếng hỏi tiếp:
- Ngươi đã hài lòng rồi chứ ?
Qua Thanh vội lui về phía sau hai bước, với giọng ru run đáp:
- Bạn nói tại sao mỗ lại không đi phải không ? Thì bây giờ...mỗ đị..đi đây...
Khẽ nhún vai, Lôi Vân trầm giọng nói tiếp:
- Ngươi có thể tạm ở lại không đi có được không ?
Qua Thanh cảm thấy hai bàn tay ươn ướt, vẻ mặt sợ sệt gật đầu đáp:
- Bạn muốn hỏi gì tôi thế ? ...
Sự thực y cũng biết lúc này Lôi Vân không cho y đi, thì y cũng không có cách gì thoát khỏi được tay chàng. Cho nên y cứ đứng yên ở đó, gượng làm ra vẻ đàng hoàng.
Y đã đấu với Lôi Vân mấy lần rồi và đã biết rõ tính của Lôi Vân như thế nào, nhưng lúc này Lôi Vân lại có thái độ khác thường khiến y không sao đoán ra được ý nghĩ của Lôi Vân như thế nào, vì vậy mà y càng hồi hộp thêm.
Y đang nghĩ cách thoát thân. Qua Thanh muốn đánh bại Lôi Vân để rút lui thì tất nhiên việc này không sao làm nổi, nhưng y vẫn mong làm thế nào tìm ra được kỳ tích để mong thoát thân.
Chưa bao giờ thấy Lôi Vân có thái độ như thế này, Nhược Hoa cũng có vẻ hồi hộp.
Còn Lôi Vân vẫn xếch ngược lông mày bên trái, trường kiếm buông thỏng xuống đất, trong đầu óc vẫn còn nảy nở vô số vấn đề mà những vấn đề đó lại rất mâu thuẫn. Chàng bụng bảo dạ rằng:
“Ta có nên giết y không ?...Ta gặp y trước sau bốn lần, bất cứ một tiểu tiết nào ta cũng có thể giết y được. Ở trên núi Thiên Sơn, trước mặt Bích Huyết Kỳ Tú, y đã làm nhục ta, ta dùng Lăng Không Tam Kiếm trừng phạt y, y đã hậm hực thề độc. Có thể nói y đã thi hành đúng được lời thề của y rồi. Y không dùng kiếm đâm ta, nhưng y đã dùng âm mưu với ba tấc lưỡi hãm hại ta. Y chắc tin trong vài ngày thôi, ta thế nào cũng phải chết trên núi Vân Mộng. Những lý do đó cũng đủ để cho ta giết chết y.. Nhưng tại sao ta lại trần trừ và do dự không giết y? Y là môn đồ của Thiêm Mục Kỳ Tăng, dù sao cũng là độ đệ của danh môn chính phái...
Có phải vì thế mà ta do dự chăng ?” Qua Thanh không sao nhịn được những sự dày vò bởi tinh thần ấy. Y biết Lôi Vân đã định tâm giết chết y rồi, thà Lôi Vân ra tay giết ngay còn hơn là cứ trần trừ như vậy, tinh thần bị dày vò còn đau khổ hơn là xác thịt bị mổ xẻ ...
Y không sao nhịn được, liền lên tiếng hỏi:

- Lôi...Vân..., ngươi muốn hỏi gì...thì hỏi ngay đi ?...
Vẻ mặt của Lôi Vân lúc này rất lạnh lùng và tàn khốc nữa. Hầu như chàng không nghe thấy câu hỏi của Qua Thanh, nên không thấy chàng cử động gì hết, mắt cũng không thèm nhìn đối phương.
Đoàn Nhược Hoa thấy vậy hãi sợ vô cùng, từ từ đi tới gần khẽ hỏi chàng rằng:
- Vân đại ca làm sao thế ?... Đại ca lên tiếng nói đi ?...
Thấy chàng vẫn đứng yên không trả lời, nàng nói tiếp:
- Vân đại ca có nghe thấy tiểu muội nói gì không ?.. Tiểu muội là Nhược Hoạ.. Nhược Hoa đây mà ...
Vẫn không thấy chàng ngó nhìn và tra lời gì cả, nàng nức nở khóc luôn “Y khùng rồi ! Phải,...y đã biến thành kẻ khùng rồi !” Qua Thanh bỗng nghĩ như vậy, liền cảm thấy còn có chút hy vọng, bụng bảo dạ rằng:
“Tại sao ta không nghĩ cách đào tẩu ngay ?... Phải, sao ta lại còn đứng yên mãi ở đây làm chi ? ...” Tiếng nức nở của Đoàn Nhược Hoa càng khiến Qua Thanh quyết tâm đào tẩu thêm. Ngờ đâu, mới bước di được một bước thì bên tai đã nghe thấy có người quát bảo:
- Qua Thanh...
Qua thanh giật mình kinh hãi, vớl giọng run run quay người lại hỏi:
- Lôi... đại cạ..o.i đệ đấy à ? ...
- Phải, ta gọi ngươi đấy ! Có phải giọng nói của ta không được nhu hoà phải không ? hà, điều này không thể trách ta được. Nếu ngươi không đi thì không khi nào ta lại lớn tiếng gọi ngươi như vậy. Hễ ngươi cứ cử động một chút là ta phải hỏi ngươi đứng lại, rồi ta sẽ dùng kiếm ngăn cản ngươi... rồi ta còn chặt gãy chân ngươi, khiến ngươi không sao đào tẩu được, rồi ta sẽ... dùng hai ngón tay điểm vào Tam Âm Ngũ Huyệt của ngươi... rồi ta sẽ dùng kiếm mổ bụng ngươi rạ..rồi tạ..
Lời nói ấy của Lôi Vân làm Qua Thanh kinh hoảng như người mất hết hồn vía. Lời nói ấy rất có tiết tấu và nói đến câu sau cùng, lời nói đã biết thành quát tháo, mỗi một chữ như tiếng sấm động vậy !
Qua Thanh không khác gì đứa con nít nghe thấy tiếng sấm vội giơ tay lên bịt chặt lấy tai. Tất nhiên trong lúc ấy, trong lòng y đã hoảng sợ không thể tưởng tượng được.
- Ta sẽ làm cho ngươi hài lòng...
Qua Thanh nghe nói thất kinh hỏi lại:
- Hài lòng ư ? ...
Lôi Vân vẫn lạnh lùng, thủng thẵng đáp:
- Ngươi đã có đôi ba phen yêu cầu ta đấu với ngươi và muốn thắng

nổi ta !
Qua Thanh đã hiểu tâm ý của Lôi Vân rồi, vội đáp:
- Có thế thực. Nhưng tôi nói là ba tháng sau chứ không phải bây giờ !
Lôi Vân cười khì một tiếng, nói tiếp:
- Ngươi muốn như vậy, nhưng ngươi không thể nào sống lâu như thế được !
Có lẽ ba ngày cũng không thể sống được chứ đừng nói tới ba tháng ! Vì ta chết rồi, thì không ai có thể làm cho ngươi mãn ý được nữa !
Qua Thanh toát mồ hôi lạnh ra, với giọng run run đáp:
- Lôi đại ca, bây giờ tôi không muốn đấu với đại ca vội...
Lôi Vân cười khẩy, nói tiếp:
- Ngươi hà tất phải lo âu như thế, ta sẽ để cho ngươi thắng... nhưng trận đấu này thể nào cũng phải đấu mới được... Qua Thanh, ngươi chìa kiếm ra đi, ta không để cho ngươi thất vọng ...
Đảo ngược đôi ngươi một vòng, Qua Thanh bỗng giơ trường kiếm lên và đáp:
- Đấu thì đấu chứ sợ gì ! Nhưng đấu bằng cách nào ?
Vẻ mặt rầu rĩ, Lôi Vân gượng cười nói rằng:
- Tùy theo ý ngươi, muốn đấu thế nào cũng được !
Qua Thanh nghe nói mặt liền lộ vẻ tươi cười ngay, nhưng chỉ thoáng cái thôi, y lại rụt rè nói tiếp:
- Có phải ý của đại ca là lấy sự thắng bại để quyết định sự sống còn ?
Lôi Vân trợn ngược lông mày lên đỡ lời:
- Không ! Người thắng bị giết, người thua thì được sống ...
Qua Thanh nghe nói, mặt tái mét vội hỏi lại:
- Đại ca nói như thế là nghĩa lý gì ?
Lôi Vân cười khẩy đáp:
- Cuộc tỷ võ của chúng ta khác hẳn những cuộc tỷ võ thường thường. Chúng ta mỗi người đâm nhau ba nhát kiếm ! Tất nhiên là tùy theo người đâm muốn đâm vào đâu cũng được. Ta để cho ngươi đâm trước, ngươi đâm xong ba nhát kiếm thì ta đã chết rồi, ta không thể nào đâm lại ngươi được nữa. Như vậy chỉ còn có một mình ngươi thôi, trận đấu đó đã đi đến kết thúc rồi phải không ? Còn về vấn đề thắng bại , ngươi ra tay đâm trước mà ta thì chưa, như vậy có phải là ta thắng, ngươi thua, nhưng mà ngươi vẫn còn sống đấy không ?
Qua Thanh không tin vào tai của mình, ngơ ngác nhìn Lôi Vân và ngạc nhiên nói tiếp:
- Có phải đại ca bảo đại ca nhường tôi đâm ba kiếm trước, đại ca

không tránh né gì cả ?
Lôi Vân đáp:
- Phải. Nhưng ngươi đâm ta ba kiếm xong, nếu ta không chết thì tất nhiên ngươi phảI để ta đâm lại ba nhát như thế Nói xong, chàng cười ha hả, tiếng cười của chàng nghe rất đinh tai. Chàng nghĩ bụng thầm:
"Người có phải là sắt đá đâu.Bị đâm xong ba kiếm tất nhiên phải chết. Bây giờ công lực của ta đã luyện tới mức đã thông Sinh Tử Huyền Quan rồi, trong chân nguyên ta có thể giữ nổi sức lực của toàn thân không ta rã, ngực và bụng của ta vẫn dùng chân nguyên bảo toàn được tính mạng, mười hai tiếng đồng hồ sau mới chết" Qua Thanh nghe nói cả kinh liền nghĩ bụng:
- Ta đâm y ba kiếm trước, đâm ba kiếm như vậy, y thể nào cũng chết. Trên đời này làm gì có chuyện vô lý đến như thế ?" Càng nghĩ càng không tin, cứ đứng ngẩn người ra nhìn Lôi Vân hoài.
Đoàn Nhược Hoa với giọng run run, vội hỏi:
- Vân đại ca làm gì thế ?
Lôi Vân hầu như không nghe thấy tiếng nói của nàng, chỉ lớn tiếng cười và đáp:
- Ta dầu có bị y đâm ba kiếm cũng không thể nào chết được. Trái lại, bị ta đâm ba kiếm thế nào y cũng bị chết ngay tại chỗ...
Nói tới đó, sắc mặt của chàng bỗng dưng đờ đẫn, ngây người ra giây lát, và hai mắt nhìn xuống cuốn bí kíp da người, rồi chàng bỗng thở dài rất não nùng và quát bảo Qua Thanh rằng:
- Người nào cũng phải chết một lần, Qua Thanh ngươi còn do dự gì nữa ?
Mau ra tay đâm ta đi !
Qua Thanh như nghe thấy tiếng sét nổ ngang tai, chân tay bủn rủn, đầu óc choáng váng. Y không tin trên đời này lại có những chuyện lạ lùng đến nnhư thế, kẻ thắng lại chết mà ngươi bị bại lại sống sót...
Qua Thanh cảm thấy yếu ớt quá, không sao giơ nổi thanh kiếm lên nên y cứ đứng đờ ngườI ra hoài.
- Qua Thanh, ngươi ra tay đâm đi ?
- Vân đại ca đã nghĩ kỹ hậu quả như thế nào chưa ? Bây giờ đại ca còn nhiều việc phải làm, không thể nào chết được !
Đoàn Nhược Hoa rất lo âu vội nói như vậy.
Mồ hôi toát ra như tắm, quần áo đều ướt đẫm, Qua Thanh vẫn gượng trấn tĩnh tinh thần mà ngẩn người ra nghe Đoàn Nhược Hoa nói chuyện với Lôi Vân.
- Hoa muội không hiểu ý định của tôi đâu !

- Đại ca nên bỏ cuộc đấu này đi, nó không có ích lợi gì cho đại ca đâu !
Nghe thấy Đoàn Nhược Hoa nói như vậy, Lôi Vân rùng mình đánh thót một cái.
Còn Qua Thanh nghe như vậy cảm thấy còn có hy vọng. Y liền nghĩ bụng:
"Chỉ mong Lôi Vân tự động xoá bỏ cuộc đấu này..." Lôi Vân lại cười khì một tiếng. Tiếng cười của chàng đã làm cho Nhược Hoa với Qua Thanh đều rùng minh hoảng sợ. Hai người không hiểu chàng cười như thế là có dụng ý gì. Dưới tình hình ấy thì cười làm sao nổi ?
- Qua Thanh, ta có thể nói thực cho ngươi biết, kết quả của trận đấu này ta chỉ bị thương nặng thôi, chứ ngươi thể nào cũng bị chết ngay tại chỗ.
Qua Thanh thất kinh, với giọng run rung hỏi lại:
- Tôi đâm đại ca ba kiếm mà đại ca vẫn không bị chết ư ?
Lôi Vân lạnh lùng đáp:
- Không phải ta không bị chết, mà ta chỉ có thể tạm thời giữ được không chết đấy thôi ! Nghĩa là ta có thể trông thấy ngươi chết mà ngươi không sao trông thấy được ta tắt thở...
Qua thanh run cầm cập một hồi, rồi y bỗng cương quyết nói:
- Không thể nào như vậy được !
Lôi Vân bỗng cười ha hả nói tiếp:
- Trước khi ngươi bị ta đâm chết, để ta giải thích cho ngươi nghe, như vậy ngươi có chết cũng không phải thắc mắc và có thể yên tâm nhắm mắt được ...
Nói xong, chàng bỗng trông thấy Đoàn Nhược Hoa có bộ mặt trông rất tội nghiệp, vì sắc mặt của nàng nhợt nhạt, nước mắt ròng ròng nhỏ xuống hai má và lộ vẻ lo âu, rầu rĩ khôn tả, như vậy không thương hai sao được. Chàng biết nàng ta rất yêu thương mình, nên chàng không nhẫn tâm thấy nàng quá đau long.
Qua Thanh đang nóng long sốt ruột đợi chờ Lôi Vân giải thích cho mình hay tại sao chàng ta bị đâm ba nhát kiếm lại không chết ngay để mình còn nghĩ cách đối phó. Đầu óc đang bình tĩnh, Lôi Vân trông thấy thái độ của Đoàn Nhược Hoa đầu óc lại bối rối ngay. Sự thực, cách đấu này của chàng, bề ngoài trông rất thiệt thòi nhưng thực sự lại cầm chắc phần thắng.
Hai người đều biết thế nào cũng phải chết, nhưng người nào cũng muốn trông thấy đối phương chết trước mình. Tuy Lôi Vân cũng hoảng sợ, nhưng chàng vẫn dám nói rõ sự thực cho Qua Thanh hay. Chàng bỗng chỉ tay vào cuốn bí kíp nằm ở dưới đất mà hỏi Qua

Thanh rằng:
- Ngươi có biết trong cuối cùng của cuốn bí kíp mà góc trên không có miếng rẽ như những trang kia nói gì không ?
Qua Thanh liền la lên:
- Đó là nội công "Nghịch Công Luyện Pháp" của Xích Mi Thần Quân.
Lôi Vân thản nhiên đỡ lời:
- Năm năm trước đây, vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, ta đã theo huyết mạch vẽ trên bản đồ mà vận khí luyện tập. Lúc ây nội công của ta chưa có căn bản. Đồng thời ta học hai môn nội công chính với nghịch của ân sư và của Xích Mi Thần Quân. Ngờ đâu hôm trước đây ta mới phát giác Sinh Tử Huyền Quan đả thông, Ngươi thử nghĩ xem, người đã đả thông Sinh Tử Huyền Quan, nội công thâm hậu tới mức độ nào? Người trong đương kim võ lâm, ngoài ân sư của các hạ với ân sư của tại hạ ra, có lẽ chưa ai luyện được tới mức độ ấy. Lệnh sư bị tàn phế hai cánh tay mà không chết giấc, vẫn còn đi được hang vạn dặm đường, từ Quan ngoại về đến đây. Công lực của tại hạ hiện thời tuy chưa bằng được lệnh sư, nhưng cũng không đến nỗi kém hơn là bao. Lệnh sư còn chịu nhịn được mấy ngày, trở về tới nơi tới chốn để cứu chữa. Còn tại hạ, chả lẽ không nhịn thêm được mấy tiếng đồng hồ rồi mới chết hay sao ?
Rùng mình đến phắt một cái , Qua Thanh sợ sệt hỏi tiếp:
- Tại hạ đâm các hạ ba kiếm xong, các hạ có thể tạm thời không chết, và có thể đâm được tại hạ ba kiếm chí chết hay sao ?
Lôi Vân lạnh lùng đáp:
- Tại hạ tự tin có thể làm nổi, vì trong người tại hạ tiềm phục một thứ "hận" ý, còn lợi hai hơn những mối hận của người khác nên mỗ tự tin có thể phát huy một sức lực mạnh vô cùng, duy trì cho mình khỏi chết ngay tại chỗ, và chờ các hạ tắt thở rồi, lúc ấy tại hạ mới chết sau. Hà hà ... Qua Thanh, ngươi đã hiểu chưa, chúng ta hai người đều là kẻ thắng lợi và cũng đều là kẻ thất bại. Chỉ khác nhau ở chỗ ngươi chết cũng không yên dạ thôi !
Qua Thanh vội lui về phía sau hai bước, lại rùng mình đến thót một cái, những thớ thịt ở trên mặt rung động một hồi và run run hỏi lại:
- Cả hai chúng ta cùng không chết có hơn không ?
Lôi Vân cười khẩy đáp:
- Nếu ngươi không có can đảm nhận cuộc đấu rất công bằng này, thì ta sẽ có cách quyết chiến không công bằng mà giết chết ngươi ...
Người càng run lẩy bẩy thêm, Qua Thanh vội hỏi tiếp:
- Sao, lại còn cách đấu không công bằng nữa à ?
Lôi Vân với thái độ lạnh lùng kinh người, giải thích từng tiếng một

rằng:
- Mỗ tin chắc trí lực và thể chất của chúng ta đều giống nhau, ít nhất cũng không hơn kém nhau là bao, nhưng hoàn cảnh của hai ta khác nhau cho nên công lực của tại hạ mới thâm hậu và cao siêu hơn các hạ nhiều. Nếu mà chúng ta quyết chiến với nhau bằng võ công và nội lực, thì có phải là không công bằng đấy không ?
Qua Thanh run sợ và nghĩ bụng:
"Chả lẽ ta phải chịu nhận phương pháp...đâm y ba kiếm..." Nghĩ tới đó, y bỗng trợn tròn xoe đôi mắt, đôi ngươi bỗng sang ngời, hình như nghĩ tớI một việc gì rất đác chí vậy. Tiếp theo đó y lại lộ ra một nụ cười rất giảo hoạt và nghĩ bụng:
"Ta đâm ngươi ba kiếm, nhát kiếm nào cũng đâm vào chỗ yếu hiểm, dù ngươi không chết ngay, nhưng cũng mất mát một phần công lực và bị thương nặng chí chết. Lúc ấy, công lực của ta vẫn dồi dào như thường, ta dại gì phải theo lời hứa đứng yên không phản kháng, để cho ngươi đâm lại ba kiếm như vậy ...
Lúc bấy giờ ngoài Lôi Vân ra còn con nhỏ này, nếu Lôi Vân chết, thế nào con nhỏ này cũng đau long khóc lóc, ôm chặt lấy Lôi Vân chứ không sai. Nhân lúc con nhỏ bất ngờ, ta đột nhiên hạ độc thủ giết nó đi.
Hừ, bất độc bất trượng phu, nơi đây chỉ có ba người thôi mà hai người đã bị giết chết, chỉ còn một mình ta thôi, thì còn ai biết đâu vào đó nữa ? Hì hì ..." Nghĩ tới chỗ đắc ý, y bỗng thốt ra tiếng cười, nhưng mới cười được vài tiếng, y đột nhiên cảnh giác liền nín cười ngay, rồi hớn hở đáp:
- Tôi xin nhận tỷ thí trận đấu rất công bằng này của đại ca.
Lôi Vân vẫn ung dung, tủm tỉm cười hỏi tiếp:
- Các hạ đã nghe rõ lời nói của tại hạ chưa ?
Qua Thanh ngạc nhiên lắc đầu đáp:
- Về phương diện nào ?
Lôi Vân lạnh lùng nói tiếp:
- Cả hai ta cũng vậy, nếu đâm chỉ được đâm vào người thôi, chứ không được đâm vào đầu hay cổ. Bằng không, ngươi chỉ đâm ta một nhát vào cổ họng, như vậy có phải là ta sẽ chết ngay không ?
Qua Thanh đã định rồi, nghe thấy Lôi Vân nói như vậy y vẫn thản nhiên như thường, mặc vẫn lộ vẻ tươi cười rồi y từ từ giơ cánh tay phải lên, chỉa thẳng mũi kiếm ra. Lưỡi kiếm bị ánh nắng phản chiếu tia ra những luồng ánh sang loé mắt.
Đoàn Nhược Hoa thấy thế hãi sợ vô cùng. Nàng uể oải giơ hai tay lên bịt chặt lấy mặt không nhẫn tâm xem tấm thảm kịch này, vì nó

quá ngông cuồng, quá tàn ác, nhất là quá phi lý...
Tuy vậy, nàng vẫn nhìn qua kẽ tay để được nhìn mặt Lôi Vân thêm một lần nữa, nàng thấy mặt chàng rất thản nhiên, mồm còn tủm tỉm cười. Nụ cười ấy bao hàm ý nghĩa gì, có lẽ chỉ một mình chàng biết thôi.
Trong lúc Đoàn Nhược Hoa đang ngắm nhìn Lôi Vân và suy nghĩ, thì Qua Thanh đã nhằm "Dương Quan huyệt" của Lôi Vân đâm tới...
Đoàn Nhược Hoa yên chí Lôi Vân thế nào cũng bị té ngã, nên nàng rú lên một tiếng thực lớn và khóc mướt ngay. Ngờ đâu bên tai nàng lại có tiếng nói rất quen thuộc khẽ hỏi rằng:
- Hoa muội ... làm sao thế ?
Đúng là giọng nói của Lôi Vân. Nhược Hoa mới biết chàng chưa chết.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm
Hồi 39
LẬP BIA LÊN ĐƯỜNG

Đoàn Nhược Hoa khẽ buông tay xuống, nàng đã thấy Lôi Vân đang đứng sừng sững ở trước mặt mình, còn Qua Thanh lại nằm ở dưới đất, đồng thời còn có một ông già hai cánh tay đã tàn phế, đứng đó từ hồi nào rồi.
Ông già nọ tới một cách nhẹ nhàng không có một tiếng động nào hết và ông ta đã xuất hiện trước mặt Qua Thanh, đồ đệ của ông ta nhưng y đã tắt thở rồi.
Đoàn Nhược Hoa vội trợn to đôi mắt lên ngắm nhìn mình mẩy của Lôi Vân nhất là ngực và bụng. Nàng vừa ngắm nhìn vừa nghĩ bụng: "Chả lẽ nhát kiếm của Qua Thanh không đâm trúng Vân đại ca chăng?...
Hay là Vân đại ca đã tránh né được?... Không có lý, vừa rồi trông vẻ mặt của Vân đại ca, như vậy khi nào đại ca lại không giữ theo lời hứa. Thế tại sao Qua Thanh lại chết? Có phải bị Vân đại ca giết không?... Còn ông già đứng cạnh Qua Thanh là ai? Trông ông ta có vẻ thương xót Qua Thanh lắm, chả lẽ ông già này có liên can rất mật thiết với Qua Thanh?..." Tất cả những nghi vấn đó lộ lên bộ mặt của nàng và nàng cứ nhìn mặt Lôi Vân để yêu cầu chàng giải thích.
Lôi Vân muốn giải thích cho nàng hiểu, nhưng khó mở mồm được vì

ông già tàn phế đứng ở trước mặt Qua Thanh lại chính là Thiên Mục Kỳ Tăng, người trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, nên chàng đâu dám kể lại câu chuyện vừa rồi để làm cho ông già đau lòng. Vì chính Qua Thanh đã bị Thiên Mục Kỳ Tăng giết chết.
Thì ra ba nơi trọng huyệt ở sau lưng của Qua Thanh đã bị Thiên Mục Kỳ Tăng dùng "Liên Hoàn Thối" đá trúng. Ba nơi trọng huyệt ấy chỉ bị trúng một nơi cũng sẽ bị chết ngay tại chỗ, huống hồ Qua Thanh lại bị đá trúng luôn ba nơi ấy một lúc.
Quả thực Lôi Vân cũng không ngờ được câu chuyện lại xảy ra như vậy.
Thiên Mục Kỳ Tăng lại đột nhiên xuất hiện và dùng chân đá chết người đồ đệ như thế.
Lôi Vân cảm thấy rất hổ thẹn vì việc này đều do tay mình tạo nên, nhưng không hiểu tại sao Thiên Mục Kỳ Tăng lại có hành động như thế? Chàng không dám hỏi, thế nào ông già này cũng sẽ rất đau lòng.
Lôi Vân không hỏi, nhưng ông già tàn phế ấy đã lên tiếng nói trước:
- Thật ra ta không nên làm như thế! Quyền sinh tử là quyền của Trời đất, chứ ta làm gì có quyền giết đồ đệ của ta như vậy...
Nói tới đó, vẻ mặt của ông ta rất rầu rĩ, rồi quay lại nói với Lôi Vân rằng:
- Lôi Vân, việc này bần tăng không trách hiền điệt đâu. Việc của hai người lão tăng đã biết hết. Tối hôm qua Bích Huyết Kỳ Tú ở quan ngoại tới đã kể cho lão tăng biết mấy tháng trước đây ở trên núi Thiên Sơn, hiền điệt với Qua Thanh tranh chấp như thế nào. Đồng thời, đêm hôm qua y liền xuống núi ngay, lão tăng vội theo dõi y, mới phát giác y đã cướp được cuốn bí kíp da người của hiền điệt.
Lúc ấy, lão tăng hết sức phẫn nộ đang định hiện thân ra xử tử tên nghiệt đồ ấy.
Thế nhưng lão tăng bỗng nghĩ đến mấy năm nay vì tàn phế, lão tăng không bước chân vào giang hồ, tất cả hành động của Qua Thanh như thế nào, lão tăng không sao hay biết được, nên lão tăng mới đi theo y để biết thêm đôi chút về y.. Khi các cao thủ của lục lâm xuất hiện, lão tăng nghe thấy Qua Thanh với hiền điệt nhắc nhở đến Triệu Thiếu Vân, lão tăng lại càng phẫn nộ thêm, đồng thời cũng phát giác tại sao Qua Thanh lại cứ làm khó dễ hiền điệt như vậy!
Ông ta thở hổn hển một hồi, vẻ mặt rất đau đớn, nói tiếp:
- Khi các cao thủ của lục lâm định vây đánh hiền điệt, lão tăng đã nổi giận và trách thầm tên đồ đệ mất dạy sao không ra tay giúp hiền điệt. Lúc ấy lão tăng đã định hiện thân ra trừng phạt tên nghiệt đồ khốn

nạn này, ngờ đâu trong lúc lão tăng đang định hiện thân ra, thì Qua Thanh đã rút kiếm ra đi tới cạnh hiền điệt và tuyên bố sẽ giúp hiền điệt một tay, lão tăng lại cảm thấy rất an ủi. Lão tăng lại cho Qua Thanh không hổ thẹn là người trong giới hiệp nghĩa, tuy vì Thiếu Vân mà ghen tức với hiền điệt và coi hiền điệt như kẻ tử thù, nhưng trong lúc đối phó với giới lục lâm, thì y lại thay đổi thái độ một cách rất đẹp. Lão tăng yên chí y là người vốn dĩ lương thiện, trong lòng rất vui vẻ đang định rời khỏi chốn này.
Không ngờ khi thấy Qua Thanh lấy cuốn sách da người ra, lão tăng mới biết rõ được bản tính của y và cách phục thù của y thực là quá thảm khốc và vô nhân đạo. Y không có tài ba hạ được hiền điệt, mà lại muốn mượn các nhân vật của giới lục lâm để diệt trừ hiền điệt. Lão tăng thấy thế không sao nhịn được định hiện thân ra thì lại có một việc ngăn cản, đó là mười mấy cao thủ của lục lâm đã bỏ đi hết, với Qua Thanh đã giở tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân ra khiến lão tăng phẫn nộ Qua Thanh bao nhiêu thì lại càng cảm mến hiền điệt bấy nhiêu.
Hiện giờ không ai biết rõ lai lịch cuốn bí kíp da người này bằng lão tăng, lão tăng rất thông cảm, thương hại, kính ngưỡng và thán phục hiền điệt, hà, một lời nói của hiền điệt khiến lão tăng lại phải ẩn thân để xem sự thể thế nào...
Nói tới đó, ông ta ho khan một tiếng, vẻ mặt rất rầu rĩ, hai mắt bỗng sáng ngời, liếc nhìn Lôi Vân một cái.
Lôi Vân thấy ông ta liếc nhìn mình cũng phải giật mình, không phải chàng hãi sợ mà run, mà đó là trong nội tâm của chàng cảm thấy mình có chút hổ thẹn với ông già này. Một khắc đồng hồ trước, mình còn có lòng tàn nhẫn muốn trông thấy người đệ tử duy nhất của ông ta chết trước mặt mình.
Thiên Mục Kỳ Tăng thở dài một tiếng và nói tiếp:
- Hiền điệt quá trung hậu một chút! Hà...không ai biết tâm tính đồ đệ của mình bằng sư phụ. Khi lão tăng trông thấy tên đồ đệ mất dạy cười khẩy và nhắm mắt suy nghĩ, rồi lại đột nhiên cười như điên như khùng thì ra lão tăng đã biết tâm ý của y ngay.. Y đâm hiền điệt ba kiếm rồi, dù Sinh Tử huyền quan của hiền điệt đã đả thông, nội công đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh có thể nhất thời không chết được nhưng vết thương thể nào cũng rất trầm trọng. Nghiệt đồ của lão tăng nuốt lời hứa không để cho hiền điệt đâm lại ba kiếm, trái lại y còn ra tay tấn công thật mạnh, thử hỏi lúc ấy hiền điệt có thể chống đỡ được không? Hãy không nói tới điều ấy vội, khi y nhắm mắt suy nghĩ, thỉnh thoảng lại mở mắt ra liếc nhìn Đoàn nữ hiệp! Hà, Lôi Vân,

ý nghĩ sai lầm ấy của hiền điệt suýt nữa làm cho Đoàn nữ hiệp mất mạng oan ...
Càng nghe, Lôi Vân càng cảm thấy đầu tóc dựng ngược, vì chàng biết rõ cá tính của Qua Thanh, nên chàng cho lời nói của Thiên Mục Kỳ Tăng rất có lý.
Lúc ấy Đoàn Nhược Hoa mới biết Thiên Mục Kỳ Tăng là ai, vội tiến lên vái chào.
Thiên Mục Kỳ Tăng gượng cười và giơ cánh tay bị cụt một nửa lên để ra hiệu bảo nàng ta đừng vái lạy nữa, rồi ông ta nói tiếp:
- Đoàn cô nương đứng dậy đi, lúc này lão phu không khác gì là một cuộc đời thứ hai, nên từ giờ trở đi không muốn tái xuất hiện ở trên giang hồ nữa, vậy không cần vái lạy tiền bối nữa.
Lôi Vân trông thấy Thiên Mục Kỳ Tăng già nua yếu đuối và vẻ mặt lại đau đớn như vậy, trong lòng cũng có một cảm giác khó nói.
Đoàn Nhược Hoa nghe lời lão hoà thượng, liền đứng dậy và tránh ngay sang một bên.
Thiên Mục Kỳ Tăng lại nói tiếp:
- Lôi Vân, lão tăng đi đây, nhưng lão tăng muốn hiền điệt làm giúp một việc này!
Lôi Vân vội gật đầu đáp:
- Có việc gì thì xin tiền bối cứ dạy bảo?
Thiên Mục Kỳ Tăng khẽ thở dài nói tiếp:
- Hiền điệt chôn hộ xác tên nghiệt đồ này và lập bia cho nó, trên bia nên để bốn chữ thực lớn “Lăng Vân Kiếm Khách”.
Lôi Vân ngẩn người ra ngẫm nghĩ hồi lâu mới hiểu được ý nghĩ của Thiên Mục Kỳ Tăng, chàng liền gượng cười đáp:
- Thể nào tiểu bối cũng không tiết lộ tin này ra ngoài và sẽ lập bia cho Qua Thanh tươm tất.
Thiên Mục Kỳ Tăng lại gượng cười và nói tiếp:
- Lão phu xông pha trên giang hồ hơn ba mươi năm, có ngờ đâu đến lúc tuổi già lại dạy bảo ra một tên đồ đệ mất dạy như thế. Hy vọng duy nhất của lão phu là y vẫn là Lăng Vân Kiếm Khách chứ không phải là tên đồ đệ mất dạy Qua Thanh. Chắc Lôi Vân đã biết rõ tâm ý của lão phu rồi, lão phu không muốn để cho người ngoài biết hành động đê hèn của tên đồ đệ mất dạy ấy mà làm hư hỏng tên tuổi...
Nói tới đó, ông ta không thể nói tiếp được nữa vì đã đau lòng quá và nghẹn ngào không sao nói lên tiếng được, mãi sau ông ta mới lẩm bẩm tự nói tiếp:
- Ta đã bấy nhiêu tuổi đầu, tại sao còn nhỏ lệ thế này! Thế là nghĩa lý gì?

Nói tới đó, ông ta bỗng đứng thẳng dậy, nhún chân phi thân ra ngoài ba trượng rồi nhanh như điện chớp tiến thẳng về núi Không Động.
Đứng ngẩn người ra giây lát, Lôi Vân ngửng đầu lên nhìn thì thấy thân hình của Thiên Mục Kỳ Tăng đã mất hút mà trước mắt chỉ còn lại xác chết của Qua Thanh với Đoàn Nhược Hoa, người thương yêu mình nhất.
oOo Lôi Vân cảm thấy rầu rĩ khôn tả, rồi chàng dùng ngón tay viết ngay vào tấm bia đá mấy chữ thực lớn:
"Lăng Vân Kiếm Khách Qua Thanh chi mộ" Bên cạnh lại còn viết một hàng chữ nhỏ như sau:
"Người như biệt hiệu hào khí lăng vân Qua Thanh với cái tên Lăng Vân Khách nổi danh ở trên giang hồ và là một môn đồ rất đắc ý của Thiên Mục Kỳ Tăng không may đã chết bởi tai nạn".
Viết đến một nửa, chàng nhận thấy làm như vậy rất nên vì từ khi ra đời tới giờ Qua Thanh vẫn là một hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa, đồng thời Lôi Vân cũng biết rõ nguyên nhân của Qua Thanh đã ghét hận mình. Tuy nhiên, y thống hận mình là vì y nghi mình là truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân mà Thiên Mục Kỳ Tăng thì bị Tam Tuyệt Nhị Quân đánh cho tàn phế.
Sau chàng lại biết Qua Thanh đã biết mình không phải là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân rồi nhưng y bị mình đánh bại, y cho là một chuyện sỉ nhục nhất trên đời, muốn rửa sạch mối sỉ nhục ấy nên y mới coi mình như kẻ thù.
Lại thêm Qua Thanh biết mình yêu Thiếu Vân, mà Thiếu Vân cũng rất quyến luyến mình, sự ghen tức ấy lại càng làm cho y thù hận mình hơn.
Nghĩ tới đó, Lôi Vân khẽ thở dài một tiếng và lẩm bẩm tự nói:
- Qua Thanh đã chết rồi...bây giờ ta muốn y lượng thứ cho tạ..
Đoàn Nhược Hoa lẳng lặng đứng cạnh Lôi Vân. Một lát sau hai người mới lẳng lặng rời khỏi chỗ nằm ngủ một giấc nghìn thu ấy của Qua Thanh.
Dưới ánh trăng sáng lờ mờ, Lôi Vân với Đoàn Nhược Hoa rảo bước đi tới chân núi Vân Mộng, vào nghỉ trọ một khách sạn ở trong một thị trấn tại đó.
oOo Ngày hôm sau ở trước cửa khách sạn của Lôi Vân ở trọ có một nhóm nhân vật võ lâm vừa đúng mười người, nhưng mười người này đều là những nhân vật trọng yếu của cuộc hẹn ước ngày mai.
Những người đó là Thiên Nam phu nhân với con gái Tô Nam Tây, Triệu Thiếu Vân, ba người đại hán cao lớn vạm vỡ mặc áo dài trắng.
Ba người đó, hình như là bạn rất thân của Thiên Nam phu nhân,

nhưng không ai biết lai lịch của họ cả. Triệu Thiếu Vân lẫn Thiên Nam Tứ Kiếm Khách cũng không biết rõ ba người mặc áo dài trắng ấy là ai!
Con gái của Thiên Nam phu nhân là Tô Nam Tây thì gọi ba đại hán ấy là:
- Đại thúc, Nhị thúc, Tam thúc ...
Vì tính tò mò, đã có một lần Triệu Thiếu Vân hỏi Tô Nam Tây ba người đó là ai, nhưng Tô Nam Tây chỉ tủm tỉm cười thôi, chứ không trả lời.
Khách sạn ấy bỗng có một bọn khách đến ở đông như vậy liền náo nhiệt ngay, cũng may lúc ấy là buổi sáng, bằng không một khách sạn chỉ có năm sáu căn phòng như vậy, nhất thời phải sửa soạn thêm cơm cho mười người ăn, thì quả thực không phải là chuyện dễ.
Mười người đó vừa ngồi xuống xong, phổ cây đã cuống quýt rót nước pha trà rất ân cần, vì chúng thấy Thiên Nam phu nhân rất lịch sự, nên chúng cho bọn khách này là khách quý.
Tô Nam Tây đưa ngay một nén bạc mười lạng cho người trưởng quầy.
Một đại hán lớn tuổi hơn hết trong đám ba người mặc áo dài trắng ấy bỗng lên tiếng hỏi:
- Tô phu nhân, đến bao giờ chúng tôi mới có thể gặp... Lôi Vân?
Giọng nói của y đầy vẻ lo âu. Thiên Nam phu nhân liền cau mày lại đáp:
- Theo lý ra thì chúng ta phải gặp y rồi....
Thấy người nọ nhắc nhở đến tên Lôi Vân, Triệu Thiếu Vân ngồi cạnh Thiên Nam phu nhân liền để ý nghe ngay.
Đại hán áo trắng mà Tô Nam gọi là đại thúc lại hỏi tiếp:
- Có thực Lôi Vân tuổi chưa đầy hai mươi không?
Thiên Nam phu nhân mỉm cười đáp:
- Đúng thế!
Triệu Thiếu Vân bỗng xen lời nói:
- Lôi đại ca năm nay mười tám...
Đại hán nọ nghe thấy Triệu Thiếu Vân nói như vậy ngạc nhiên vô cùng, nhìn Triệu Thiếu Vân và hỏi tiếp:
- Chỉ mới mười tám tuổi thôi ư? Như vậy thực lợi hại quá!
Tô Nam Tây bỗng tủm tỉm cười và xen lời nói:
- Vân tỷ nói chàng mười tám tuổi như vậy có lẽ không sai đâu.... vì Vân tỷ rất biết rõ chàng.
Triệu Thiếu Vân thấy Tô Nam Tây nói như vậy mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng vội cúi ngay đầu xuống.

Đại hán áo trắng nọ lại hỏi tiếp:
- Y là đồ đệ của Âu Dương tiên sinh...
Triệu Thiếu Vân nghe thấy đại hán ấy nói như vậy liền rùng mình đến thót một cái, mặt lộ vẻ ngơ ngác nhìn y và nghĩ bụng:
"Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương tiền bối là người có địa vị rất cao ở trong võ lâm, chỉ trừ Hiệp Cái với Kỳ Tăng, người trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ là mới có thể gọi ông ta là Âu Dương tiên sinh thôi, còn những người khác, ai cũng đều gọi ông ta là tiền bối. Nay đại hán áo trắng này lại gọi ông ta là tiên sinh như thế, chả lẽ vai vế của y ngang với Giang Hồ Tam Kỳ chăng?
Nàng vừa nghĩ tới đó, đã nghe thấy Thiên Nam phu nhân vừa cười vừa đáp:
- Đại ca, mục đích của đại ca tới đây có việc gì thế? Tại sao lại cứ nhắc nhở đến tên Lôi Vân hoài?
Đại hán nọ lớn tiếng cười và trả lời:
- Sự thực mỗ cũng không hiểu tại sao cả...
Thiên Nam phu nhân ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Đại ca bảo không hiểu tại sao, thế là nghĩa lý gì?
Đại hán áo trắng vừa cười vừa đáp:
- Có một hôm sư phụ gọi mỗ đến trước mặt bảo mỗ rằng "Nghe nói thằng nhỏ Âu Dương đã thâu được một đồ đệ rất giỏi, sư phụ muốn gặp mặt y, con dẫn lão nhị lão tam xuống núi...." Xưa nay, ta rất phục tòng mệnh lệnh của sư phụ, liền mới đem theo lão nhị lão tam đây tới nhà phu nhân. Trước khi đi, sư phụ còn thận trọng dặn bảo mỗ rằng "Nếu Lôi Vân có bị tổn thất một sợi lông chân, các ngươi cũng đừng có quay trở về gặp ta nữa, cứ chết già ở trên giang hồ hiểm ác ấy...."
Thiên Nam phu nhân càng ngạc nhiên thêm, liền nói tiếp:
- Thảo nào các vị nóng lòng sốt ruột như thế!
Nói tới đó, bà ta liền cau mày lại nghĩ bụng:
"Nếu Lôi Vân bị ngộ nạn ở trên núi Vân Mộng thì biết làm sao đây?"
Đại hán áo trắng ấy bỗng nghiêm nghị nói tiếp:
- Suốt dọc đường mỗ với lão nhị lão tam được hay biết những an toàn và bất lợi cho Lôi Vân, đến bây giờ mỗ mới biết y chỉ là một thiếu niên mới mười tám tuổi thôi! Sao y lại gây công phẫn cho giới lục lâm như thế? Bây giờ việc cần nhất của chúng ta là phải làm thế nào tìm cho ra Lôi Vân đã, dù có hy sinh đến tính mạng, anh em mỗ cũng phải bảo vệ cho y....
Y vừa nói tới đó, ngoài cửa bỗng có tiếng vó ngựa. nhộn nhịp vọng tới, ai nấy đều không hẹn mà nên, cùng nhìn ra ngoài cửa.
Quả nhiên đằng xa đang có ba người cưỡi ngựa. phi tới, tốc độ

nhanh vô cùng, hình như họ đang có việc gì khẩn cấp thì phải.
Thiếu nữ bỗng cảm thấy phía sau mình có tiếng chân người nhỏ nhẻ vọng tới, và có tiếng người rất quen thuộc khẽ rỉ vào tai kêu gọi:
- Vân muội....
Nàng rất hân hoan quay đầu lại và tủm tỉm cười ngay.
Tiếng kêu gọi rất khẽ ấy đã làm cho các người khác đều chấn động, và vội quay đầu lại nhìn. Thiên Nam phu nhân với Tô Nam Tây cũng hớn hở vô cùng đồng thanh nói:
- Lôi thiếu hiệp, chúng tôi đang kiếm Lôi thiếu hiệp đây!
Đại hán nọ thấy vậy, biết ngay là người mà mình đang nóng lòng tìm kiếm.
Y ngắm nhìn Lôi Vân từ đầu chí chân một lượt rất nhanh, rồi hình như y thở nhẹ một tiếng rồi lẩm bẩm nói:
- Cũng may, cũng may, y vẫn kiện toàn, chân tay lành lặn.
Lôi Vân rất ngạc nhiên, với đôi ngươi lộ vẻ thắc mắc nhìn lại đại hán áo trắng ấy một cái, đang định lên tiếng nói thì Thiên Nam phu nhân đã mỉm cười đứng dậy giới thiệu rằng:
- Lôi thiếu hiệp để cho tôi giới thiệu cho:
Vị này là Lâm tiên sinh...
Bà ta lại chỉ hai người kia mà giới thiệu tiếp:
- Vị này là Hoàng tiên sinh, vị này là Bạch tiên sinh...
Lôi Vân càng nghi ngờ thêm, liền nghĩ bụng:
“Sao lại có cái lối giới thiệu lạ lùng như vậy, chỉ giới thiệu họ mà không cho biết tên như thế?” Tuy vậy chàng vẫn mỉm cười gật đầu chào.
Bỗng thấy Lôi Vân xuất hiện, Triệu Thiếu Vân hớn hở vô cùng, nhưng vì ở trước mặt đông đảo như vậy, nàng không dám tiến đến nắm tay chàng mà chỉ u oán nói rằng:
- Sao đại ca bỏ đi lại không nói với tiểu muội một tiếng...
Được gặp lại Triệu Thiếu Vân ở đây, Lôi Vân hớn hở vô cùng, liền mỉm cười đáp:
- Tôi.... tôi....
Nhất thời chàng không sao nói ra được lý do nào hết, nên ngượng nghịu vô cùng.
Lúc ấy ngoài cửa đã có cát bụi bay tung vào, và ba người cưỡi ngựa ở đằng xa tới đã ngừng chân ở trước cửa khách sạn rồi.
Đang lúc ngượng nghịu, Lôi Vân ngửng đầu lên nhìn mới hay ba đại hán ấy chính là La Phù Tam Kiếm, người hầu của mình. Chàng mừng rỡ khôn tả, vội kêu gọi:
- Đoàn Mộc huynh... các vị đã tới đấy à?

Ngờ đâu chàng chưa nói dứt lời thì đã thấy La Phù Tam Kiếm đã tiến tới gần, quỳ xuống vái lạy mà ngẩn người ra nhìn đại hán áo trắng lớn tuổi hoài.
Đại hán ấy hớn hở cười, quay đầu lại nói với Thiên Nam phu nhân rằng:
- Tô phu nhân, đây là thành tích của tôi xông pha giang hồ vào mười năm về trước đây.
Nói tới đó y lại quay lại bảo bọn La Phù Tam Kiếm rằng:
- Các người đứng dậy đi, mỗ không phải là sư phụ của các người mà chỉ có thể là huynh trưởng của các người được thôi.
Lôi Vân nghe thấy đại hán ấy nói như vậy liền giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng:
"Xem như vậy đại hán áo trắng này như thể nào cũng có liên quan với La Phù Kiếm Môn?" Mọi người gặp nhau hàn huyên một hồi, không khí rất là vui vẻ, đang lúc ấy thì hậu viện của khách sạn bỗng có một người u oán bước ra.
Người đó là một giai nhân tuyệt sắc, trông thấy Lôi Vân được mọi người quý trọng, nhất là thấy Triệu Thiếu Vân vui vẻ như vậy, nàng ta cảm thấy thất vọng và đau lòng thêm, nên nàng rầu rĩ rời khỏi khách sạn ngay, nhưng nàng đi không xa lắm.
Lôi Vân rất lưu luyến không khí vui vẻ ấy và cứ mãi chuyện trò với Triệu Thiếu Vân và mẹ con Thiên Nam phu nhân hoài.
Ba đại hán áo trắng thì thỉnh thoảng hỏi Lôi Vân những vấn đề rất tầm thường mà lại khiến người ta không sao thấu hiểu được. Bất cứ ba người hỏi câu nào, Lôi Vân cũng đều trả lời hết nhưng không thấy chàng hỏi lại.
Một lát sau, Lôi Vân mới nghĩ đến Đoàn Nhược Hoa, chàng vội vàng chạy vào trong nhà, giây phút sau chàng lại rầu rĩ chạy ra ngay, vì Đoàn Nhược Hoa đã bỏ đi rồi.
Ngoài cửa có tiếng vó ngựa nhộn nhịp luôn luôn, từng bọn nhân vật của võ lâm đi qua khách sạn. Bất cứ bọn người nào đi qua, người ở bên trong khách sạn cũng đưa mắt nhìn ra ngoài. Những bọn người đi qua sau càng làm cho những người ở trong khách sạn kinh hãi hơn trước vì những người đó đều là những cao thủ tên tuổi lừng lẫy trên giang hồ và cũng là những hảo thủ khét tiếng trong giới lục lâm. Vì lớp người nào đi qua cũng đều là nhân vật của lục lâm cả, chứ không phải là những người hiệp nghĩa của danh môn chính phái. Tình thế đó chả đáng hãi sợ là gì?
Những người có mặt tại đó chỉ có bọn Thiên Nam phu nhân với ba đại hán áo trắng kia cộng tất cả mười người, lại thêm La Phù Tam

Kiếm với Lôi Vân vào tổng cộng lại chỉ có mười bốn người thôi, như vậy không thể nào so sánh được với bên lục lâm, nên người nào người ấy đều rầu rĩ vô cùng, nhất là bọn Thiên Nam phu nhân cùng lo âu hộ cho Thiên Nam phu nhân.
La Phù Tam Kiếm lại còn lo âu hơn các người.
Thời giờ trôi chảy rất nhanh và cũng rất chậm, mặt trời đã lặn, mặt trăng đã mọc, mười bốn người ở trong khách sạn nho nhỏ ấy cũng đủ sức giải quyết rồi, nhưng chỉ bàn tán một hồi đã định đoạt xong ngay. Mẹ con Thiên Nam phu nhân với Triệu Thiếu Vân ở chung một phòng, còn ba đại hán áo trắng, Thiên Nam Tứ Kiếm Khách với La Phù Tam Kiếm, mười người chia nhau ra ở bốn cái phòng.
Lôi Vân phản đối cách phân phối như thế, vì chàng lại được ở một mình một căn phòng. Sau khi bàn đi tính lại, rốt cuộc chàng vẫn phải ở một mình căn phòng, như đã định từ trước.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 40
MỐI TÌNH THỪA CHÍ THÀNH

Ánh trăng sáng chiếu vào trong phòng, Lôi Vân trằn trọc mãi không sao ngủ được, chàng trố mắt lên nhìn ra ngoài thấy mặt trăng khuyết già nửa, liền cảm khái thở dài một tiếng.
Những việc củ từ khi chàng ra đời tới giờ, từng lớp một nổi lên trên đầu óc của chàng. Chàng không cảm thấy rầu rĩ mà chỉ thấy hổ thẹn với lương tâm thôi.
Đồng thời chàng còn phát hiện một việc rất phức tạp mà do một mình chàng tạo nên. Đó là chàng không nên tự trốn xuống núi, và không nên gặp Đoàn Nhược Hoa, vì tư thù mà chàng đã ra tay, lỡ gây nên sự hiểu lầm cho Giang Nam Hiệp Cái.
Nghĩ tới đó, chàng thở dài một tiếng, lại nghĩ tiếp tới Triệu Thiếu Vân và Đoàn Nhược Hoa, hai người cùng một lúc yêu chàng.
Chàng đang thấy đau lòng nát ruột, bỗng nghe thấy trên mái nhà có tiếng chân người đi rất khẽ, rõ ràng là tiếng chân đi của khách dạ hành ngang qua.
Chàng vội xuống giường, chưa kịp lấy bảo kiếm đã nhảy ngay ra ngoài cửa sổ luôn.
Chàng vừa ra tới ngoài sân đã thấy trên mái nhà có bốn đại hán mặc

áo đen, tay cầm trường kiếm.
Chàng cả giận, thét lớn một tiếng, đã lẹ như một con mèo nhảy ngay lên mái nhà, vừa định lên tiếng quát hỏi, thì đã nghe thấy tiếng nói rất quen thuộc nói:
- Lôi thiếu hiệp, là chúng tôi đấy....
Một người trong bọn còn khẽ nói:
- Lôi thiếu hiệp khỏi sợ có chuyện gì xảy ra, cứ yên trí đi ngủ đi.... ngủ đi....
sáng mai....
Thấy Thiên Nam Tứ Kiếm Khách có cử chỉ trung thành như vậy, trong lòng rất cảm động, chàng liền mỉm cười và nhảy xuống bên dưới ngay.
Không khí ở trong phòng ngủ của Thiên Nam phu nhân, Tô Nam Tây với Triệu Thiếu Vân rất vui vẻ. Thiếu Vân nằm chung một giường với Tô Nam Tây, hai người chuyện trò rất vui vẻ.
Bỗng nghe thấy phu nhân khẽ bảo hai người rằng:
- Im, trên mái nhà có tiếng chân người đấy!
Bà ta vừa nói dứt lời đã phi thân xuống dưới đất ngay. Cả ba người đều mặc nguyên quần áo ngoài ngủ, nên vừa thấy động bà ta mới xuống ngay dưới đất là thế, bà ta vội cầm lấy trường kiếm, hai nàng cũng kinh hãi vội nhảy xuống đất cầm ngay trường kiếm để đề phòng.
Ngờ đâu màn cửa không gió mà động đậy, một cái bóng người màu xám phi thân vào nhanh như điện chớp. Thiên Nam phu nhân thấy thế cả kinh, vội nhìn kỹ, mới hay người đó là một ông già ăn mày quần áo rách rưới.
Triệu Thiếu Vân trông thấy ông già ăn mày đã vội kêu gọi:
- Sư phụ.
Ông già ấy chính là Giang Nam Hiệp Cái Lục Triệu Ký, ông ta vội ra hiệu bảo Triệu Thiếu Vân đừng lên tiếng, rồi khẽ bảo nàng:
- Con đừng nói gì hết, mau theo sư phụ đi!
Triệu Thiếu Vân ngạc nhiên vô cùng, đã thấy Hiệp Cái nói với Thiên Nam phu nhân ngay:
- Xin phu nhân lượng thứ cho lão phu vô lễ như vậy.
Thiên Nam phu nhân biết tiếng của Hiệp Cái đã lâu. Tuy bà ta bất mãn Hiệp Cái tự tiện vào trong phòng của đàn bà như vậy, nhưng cũng đành chịu biết nói làm sao!
Rất giàu kinh nghiệm giang hồ, thấy sắc mặt của phu nhân, Hiệp Cái biết ngay tâm ý của bà liền. Ông ta vội tiến tới cạnh bà ta rỉ tai thì thầm nói vài câu.

Thoạt tiên phu nhân nghi ngờ, sau kinh ngạc, hãi sợ và rốt cuộc bà ta gật đầu lia liạ.
Hiệp Cái hớn hở nói xong, liền vẫy tay một cái, phi thân ra ngoài cửa sổ ngay.
Triệu Thiếu Vân không dám trì hoãn gì hết, nhún vai một cái, nhảy theo ra ngoài cưa? sổ ngay. Nàng chưa hạ chân xuống mặt đất, đã nghe thấy tiếng rầu rĩ thở than của phu nhân vọng tới.
Triệu Thiếu Vân cả kinh vội ngừng chân quay đầu lại nhìn, thấy phu nhân cứ ngẩn người ra đứng tại đó.
- Vân nhi đi mau, đằng trước có người đang đợi chúng ta đấy!
Hiệp Cái bỗng quay trở lại thúc giục như vậy!
Triệu Thiếu Vân càng kinh ngạc thêm, bụng bảo dạ rằng:
"Đằng trước có người đợi chờ, người đó là ai?" Thiên Nam Tứ Kiếm Khách ở căn phòng kế bên phòng của Lôi Vân, bốn người đều là những nhân vật hào kiệt, biết nhiệm vụ ngày mai rất quan trọng, cho nên vừa vào tới trong phòng, đã vội trải chiếu ra đất nằm, ngồi vận công điều tức ngay.
Bỗng ngoài cửa sổ có tiếng gõ rất khẽ, bốn người kiếm khách đều hay biết ngay. Thoạt tiên nghe thấy gõ đúng ba cái, các người đang kinh ngạc, thì lại nghe thấy gõ thêm hai tiếng nữa.
Bốn người kiếm khách mới thở nhẹ một cái, thì cửa sổ đã mở toang, một thiếu phụ trung niên ăn mặc rất lịch sự phi thân vào.
Nghe tiếng búng ấy, Tứ Kiếm Khách đã biết là Thiên Nam phu nhân tới. Tứ Kiếm Khách vội đứng dậy nắn nót quần áo, thái độ rất cung kính.
Thiên Nhất khẽ hỏi trước:
- Phu Nhân có việc gì sai bảo thế?
Phu nhân lộ vẻ cười rất cám ơn và khẽ đáp:
- Phiền các người lên canh gác trên mái nhà, bất cứ sao cũng không để cho Lôi Vân rời khỏi phòng nửa bước.
Bốn người kiếm khách đang thắc mắc không hiểu, thì phu nhân đã rút lui ngay, chỉ thấy cưa? sổ từ từ khép lại luôn.
Lôi Vân phát giác trên mái nhà có tiếng động vội nhảy ra ngoài xem, thấy bốn người kiếm khách đứng ở trên mái nhà mình canh gác, người nào người ấy đứng im như tượng gỗ vậy....
oOo Dưới chân núi Vân Mộng có một con sông, trên bờ sông có một miếng đất chỉ rộng chừng năm thước, nhưng trên miếng đất nho nhỏ ấy lại đang có hai nhân vật khét tiếng giang hồ đang đứng.
Một lát sau bốn người nữa, bốn người này chỉ có Triệu Thiếu Vân là hậu bối thôi, còn ba người kia thì đều là những người có vai vế rất

cao trong võ lâm.
Triệu Thiếu Vân trông thấy rõ hai người đứng sẵn ở trên bãi đất trống, nàng giật mình kinh hãi suýt tý nữa thì thất thanh kêu gọi luôn.
Thì ra người đứng ở đằng trước chính là Thiên Mục Kỳ Tăng và người đứng ở đằng sau là Trung Nhạc Chi Chủ.
Nàng có ngờ đâu Giang Hồ Tam Kỳ lại họp nhau ở đây, ba người làm chấn động giang hồ võ lâm và cũng được người trên giang hồ tôn trọng nhất, lần này lại cùng xuất hiện cả ở nơi đây.
Triệu Thiếu Vân khẽ nói với Hiệp Cái rằng:
- Con đi gọi Lôi Vân đại ca ra đây nhé?
Lúc ấy nàng mới sực nghĩ chưa chào hai vị tiền bối, nên vội vàng quỳ ngay xuống vái lạy.
Trung Nhạc Chi Chủ giơ tay áo lên phất một cái, thế là Triệu Thiếu Vân không sao quỳ xuống được nữa, rồi ông ta hỏi Triệu Thiếu Vân rằng:
- Cháu có biết chúng ta gọi cháu đến đây để làm chi không?
Triệu Thiếu Vân rất kinh ngạc lắc đầu tỏ vẻ không biết.
Trung Nhạc Chi Chủ thở dài một tiếng nói tiếp:
- Cháu hãy bình tĩnh giây lát đã, để lão phu từ từ kể rõ nguyên nhân sư phụ cháu gọi cháu ra đây cho mà hay.
Triệu Thiếu Vân thấy ông ta nói như vậy rùng mình đánh thót một cái, hình như có một ám ảnh gì không may sắp xảy ra vậy, nên nàng nhìn thẳng vào mặt Trung Nhạc Chi Chủ, vẻ mặt rất gay cấn, mà đợi chờ ông ta kể cho hay nguyên nhân ấy....
Nàng đoán chắc thể nào cũng có liên can với Lôi Vân, nên nàng vội cất tiếng hỏi:
- Tiền bối để tiểu bối đi gọi Lôi Vân đại ca tới....
Trung Nhạc Chi Chủ vội lắc đầu đáp:
- Khỏi cần...
Nói tới đó ông ta lại thở dài một tiếng rồi mới nói tiếp:
- Lão phu biết cháu rất thương Lôi Vân, nói thực đấy, cháu với nó rất xứng đôi vừa lứa nên lão phu mới gọi cháu ra đây cũng là vì nguyên nhân ấy.
Triệu Thiếu Vân nghe nói cả mừng và hổ thẹn vô cùng, vội cúi đầu xuống.
Trung Nhạc Chi Chủ lại nói tiếp:
- Đêm hôm qua Thiên Mục Kỳ Tăng hay tin đồ đệ của ông ta là Lăng Vân Kiếm Khách Qua Thanh đã chết...
Triệu Thiếu Vân giật mình kinh hãi, ngạc nhiên hỏi:
- Chết bằng cách nào thế?

Thiên Mục Kỳ Tăng đột nhiên thở dài một tiếng rất não nùng và đỡ lời:
- Cô nương, chính lão phu đã giết chết nó đấy! Cô nương đừng hỏi nguyên nhân làm chi nữa, cứ bình tĩnh mà nghe Âu Dương tiên sinh nói tiếp đi....
Triệu Thiếu Vân cảm thấy không khí hơi khác lạ, trống ngực đập rất mạnh.
Giọng nói bỗng cao hẳn, Trung Nhạc Chi Chủ nói tiếp:
- Trước khi chết, Qua Thanh có nói ra thân phận của Lôi Vân, mà trong một ngày đó thân phận của Lôi Vân đã thay đổi rất lớn! Trong khi đi đường, từ miền Nam Hồ Bắc tới Vân Mộng, Lôi Vân đã bị khá nhiều lục lâm cao thủ xâm phạm, nhưng những người đó không phải là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân và cũng có thể nói những bọn người ấy không dám đương nhiên tấn công Lôi Vân, vì chúng còn e ngại Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn. Nhưng hiện giờ tình thế đã hoàn toàn thay đổi hẳn, hầu như khắp thiên hạ ai ai cũng hay biết Lôi Vân đã học hỏi được hết võ công của Tam Tuyệt Nhị Quân, nhưng lại không có liên quan gì với Tam Tuyệt Nhị Quân. Thế là sự an toàn của Lôi Vân bị ảnh hưởng ngay, môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân cũng rất công phẫn, thiên hạ lục lâm cũng không cần phải e dè gì hết, hễ gặp Lôi Vân là ra tay tấn công liền... Ha! Đại hội ngày mai chính là đại hội chết của Lôi Vân, một mình y đã trở nên địch thủ của thiên hạ lục lâm! Có lẽ... lão phu cũng không có cách gì cản trở được.
Triệu Thiếu Vân nghe tới đó cũng phải sờn lòng rởn tóc gáy và ứa nước mắt ra với giọng run run hỏi:
- Tiền bối cũng không sao cản trở được...
Trung Nhạc Chi Chủ thở dài nhắm nghiền hai mắt lại lẩm nhẩm tự nói:
- Nó còn phải xem ý trời....
Triệu Thiếu Vân bỗng quỳ xuống nói với Hiệp Cái rằng:
- Sư phu..... sư phụ cũng nghĩ cách cứu Lôi đại ca chứ?
Hiệp Cái rầu rĩ thở dài đáp:
- Sư phụ cũng vậy, phải xem ý trời, nhưng dù sao sư phụ cũng sẽ tận lực...
Thiên Mục Kỳ Tăng cũng lộ vẻ rầu rĩ và hình như ăn năn hối hận, lại hình như phẫn nộ và oán hận nữa. Trong lúc than thở ấy, ông ta cũng lẩm bẩm khẽ nói:
- Ý trời....
Thiếu Vân đang ứa nước mắt ra, nghe thấy Kỳ Tăng nói như vậy

cũng phải thất kinh, là vì nàng thấy Giang Hồ Tam Kỳ danh tiếng vang lừng thiên hạ như thế, nay đã cùng tụ họp vào một chỗ, mà người nào người nấy cũng đều trông vào ý trời cả, nên nàng nghĩ bụng:
"Chả lẽ ba vị đều đã thất vọng nên mới cùng nói ý trời như thế!" Nghĩ tới đó, nàng bỗng đứng dậy nói:
- Sư phụ, hai vị tiền bối, con đi đây!
Giang Hồ Tam Kỳ cùng kinh hãi hỏi:
- Thiếu Vân, con đi đâu thế?
Triệu Thiếu Vân cười nhạt đáp:
- Con đi thăm Vân đại ca.... thì giờ của con với Vân đại ca không còn bao lâu....
Nước chảy róc rách, gió thổi ào ào, cây cối ngả nghiêng, trong cảnh sắc ấy xen lẫn tiếng thở dài với lời nói "Ý trời" của bốn người có mặt tại đó cùng đứng yên lặng, không ai nói nưa? lời.
Nghiến răng mím môi dùng tay áo gạt lệ, Triệu Thiếu Vân dậm chân xuống đất một cái, chạy thẳng luôn về phiá trước như điên như khùng vậy.
Lôi Vân rất lấy làm kinh hãi, cửa sổ không gió mà tự mở, và bỗng thấy Triệu Thiếu Vân hai mắt đẫm lệ, vẻ mặt hoảng sợ nhẹ nhàng lướt vào và khẽ nói:
- Vân đại ca.... đừng có cử động!
Nói xong, nàng ngã ngay vào lòng Lôi Vân.
Lôi Vân thấy thái độ của Triệu Thiếu Vân như vậy cũng giật mình đến thót một cái.
Hình như Triệu Thiếu Vân không muốn để cho Lôi Vân lên tiếng nói, nàng vừa thở hổn hển và nói:
- Vân đại ca đừng nói gì hết và cũng đừng nhìn tiểu muội.... Ôm chặt lấy tiểu muội.... Vân đại ca.... Vân đại ca!
Nghe theo lời nàng, Lôi Vân hai tay ghì chặt lưng nàng và khẽ hỏi:
- Có việc gì thế hả Thiếu Vân?
Chàng bỗng thấy bàn tay nho nhỏ của nàng khẽ bịt lấy mồm mình không cho mình nói như thế rồi nàng ta nhắm nghiền hai mắt lại nước mắt từ từ nhỏ ròng xuống...
Lôi Vân không hiểu gì cả, cứ nghe lời nàng mà ôm chặt nàng vào lòng thôi.
Triệu Thiếu Vân cảm thấy người mình bị xiết chặt, nàng cứ lẳng lặng nằm yên để hưởng những giây phút chót của hạnh phúc này.
- Ngu huynh biết tình ý của hiền muội lắm, nhưng danh phận của chúng ta chưa định, hiền muội mau trở về phòng đi.... Thời gian trôi

qua rất nhanh, đã sắp sáng tới nơi rồi, chúng ta vẫn còn gặp mặt nhau mà...
Lôi Vân khẽ nói như vậy. Triệu Thiếu Vân nghe thấy chàng ta nói đến câu “thời gian trôi qua rất nhanh”, mặt nàng đã biến sắc ngay, với giọng run run đỡ lời:
- Vân đại ca đừng nói nữa, để cho tiểu muội được vĩnh viễn...
- Hà! Thiếu Vân! Ngu huynh cảm thấy trong lòng rất vui vẻ, nhưng...
- Đừng nói nữa!
Ngoài cửa sổ đã có tiếng trống canh vọng tới. Triệu Thiếu Vân không sao nhịn được nữa liền khóc oà lên ngay.
Lôi Vân cũng không sao nhịn được, vội hỏi nguyên nhân tại sao Thiếu Vân lại tới với chàng và tại sao nàng lại khóc lóc thê thảm như thế. Triệu Thiếu Vân kể xong nguyên nhân ấy cho chàng hay thì trời đã sáng tỏ. Lúc này cả Lôi Vân cũng cảm thấy thì giờ trôi qua quá nhanh, chàng liền an ủi Triệu Thiếu Vân rằng:
- Vân muội, ngu huynh ở cạnh hiền muội để chúng ta được gần nhau thêm một lát...
Trong lúc khủng hoảng ấy, hai người cùng thố lộ chân tình và hai người cùng lưu luyến chút thì giờ ngắn ngủi ấy.
oOo Thiên Nam phu nhân thức tỉnh mới hay Triệu Thiếu Vân còn chưa về, bà ta rất nóng lòng sốt ruột, vội đi sang cửa phòng Lôi Vân ngay. Bà ta muốn nói cho chàng hay lúc nửa đêm Giang Nam Hiệp Cái đã đến gọi Thiếu Vân đi ra sao.
Phu nhân đứng ở ngoài cưa? phòng, trù trừ một hồi, rồi từ từ giơ tay lên định gõ cưa?, thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người rất lạ khẽ bảo:
- Phu nhân hãy khoan!
Thiên Nam phu nhân rùng mình đến thót một cái, vì bà ta cảm thấy tiếng nói gần lắm, người lên tiếng chỉ cách mình chừng hai thước thôi. Bà ta vội quay quắt người lại, mới hay người đó là một nho sinh mặc áo trắng tuổi trạc trung niên. Bà ta rất kinh hãi và nghĩ bụng: “Y lẳng lặng đi tới phía sau ta và tới gần như vậy mà ta vẫn không hay biết gì, đủ thấy công lực của đối phương cao siêu đến mức nào....” Nho sinh trung niên ấy bỗng thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Cứ để cho chúng được gần gũi nhau thêm một lát nữa....
Người đó chưa nói dứt, thì bên ngoài khách sạn đã có tiếng người ồn ào vọng vào, người nọ liền biến sắc mặt và vội nói với Thiên Nam phu nhân rằng:
- Phu nhân có cách gì đuổi được mọi người ở ngoài cửa đi để khỏi quấy nhiễu chúng, tôi chỉ mong chúng được gần gũi nhau thêm lát

nữa....
Thiên Nam phu nhân ngẩn người ra nghĩ bụng:
“Các người.... các người ấy là ai?” Nghĩ tới đó, bà ta ngửng đầu lên nhìn ra ngoài cưa? khách sạn, đã thấy có một đám người đứng rất chỉnh tề.
Mười lăm người tất cả, đứng thành hàng ba một và mỗi hàng mặc một màu sắc quần áo như sau:
trắng, xanh, đỏ, vàng và xám.
Nho sinh trung niên phất tay áo một cái, người y đã như hành vân lưu thuỷ lướt ra khỏi khách sạn ngay.
Thiên Nam phu nhân đang thắc mắc không hiểu nho sinh ấy là ai, thì đã thấy Thiên Nam Tứ Kiếm Khách và La Phù Tam Kiếm bảy người vội vàng đi theo ra luôn, nên bà ta cũng nhún vai một cái nhảy ngay ra ngoài cửa.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 41
MƯA TO SẤM SÉT LÀM CẢN LỐI ĐI

Thiên Nam phu nhân nhìn mười lăm người ăn mặc năm màu quần áo kia nghĩ bụng:
"Tứ Kiếm Khách cũng đủ đối phó bọn người này rồi.... Bây giờ ta chỉ cần biết rõ lai lịch của nho sinh kia thôi...." Không cần nói rõ, quý vị cũng biết nho sinh trung niên kia là Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử rồi. Trông bộ mặt của ông ta nghiêm chỉnh như vậy, cũng đủ để Thiên Nam phu nhân không cần phải e dè ông ta. Nhưng vẻ mặt cương quyết của ông ta lại làm cho phu nhân rùng mình đến thót một cái. Đồng thời, bà ta đã biết Triệu Thiếu Vân đang ở trong phòng của Lôi Vân, nhưng không hiểu sao nho sinh lại ngăn cản không cho bà ta đi vào phòng như vậy?
Thiên Nam phu nhân muốn biết rõ câu chuyện ấy, nên bà ta từ từ đi tới trước mặt Trung Nhạc Chi Chủ, khẽ hỏi:
- Tiên sinh làm ơn cho biết quý tính danh...
Trông thái độ của bà ta cũng đủ thấy trầm tĩnh như thế nào rồi. Khi ở dưới núi Vân Mộng, trước mặt sứ giả của Ngũ Môn mà bà ta còn ung dung, huống hồ lúc này chỉ có một mình Trung Nhạc Chi Chủ thôi.
Âu Dương Tử thấy thái độ của bà ta như vậy cũng phải tỏ lòng kính

mến, ông ta liền ngửng mặt lên nhìn bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân hình như là muốn nói:
"Để đánh đuổi bọn chúng đi trước đã, rồi hãy nói...." Thiên Nam phu nhân tủm tỉm cười khẽ nói:
- Thiên Nhất cùng các anh em hãy rút kiếm ra....
Thiên Nam Tứ Kiếm Khách liền vâng lời, cùng tiến lên một bước và rút luôn trường kiếm ra, hình như còn đợi chờ Thiên Nam phu nhân ra hiệu một lần nữa mới tấn công.
"Lạ thực... sao đến giờ Lôi Vân còn chưa ra ngoài phòng thế này?" Thiên Nam phu nhân vừa thắc mắc vừa nghĩ ngợi như vậy.
- Đừng có đả thương và giết chết ho.....
Thiên Nam phu nhân mới nói nửa câu như thế, đã quay người đi nhanh như điện chớp trở vào khách sạn luôn.
Trung Nhạc Chi Chủ cau mày lại, không đợi chờ Thiên Nam phu nhân có động tác gì, đã phi thân tới ngăn cản bà ta luôn và khẽ nói rằng:
- Thưa phu nhân, tệ nhân có một điều này muốn thỉnh cầu. Vẫn biết thỉnh cầu như thế rất không phải, nhưng mong phu nhân lượng thứ cho....
Thiên Nam phu nhân mỉm cười đỡ lời:
- Mời tiên sinh cứ nói!
- Xin phu nhân đừng quấy nhiễu chúng, thời giờ ngắn ngủi lắm.
Thiên Nam phu nhân nghe nói ngẩn người ra hỏi lại:
- Thời gian rất ngắn?
- Vâng!
Trung Nhạc Chi Chủ vẻ mặt lo buồn gật đầu đáp như trên, rồi trầm giọng nói tiếp:
- Tệ nhân là sư phụ của Vân nhi! Hà!
Thiên Nam phu nhân rất kinh ngạc, bà ta kinh ngạc là vì cái tên của Trung Nhạc Chi Chủ rất lừng lẫy.
Đột nhiên, ngoài cửa khách sạn có tiếng vó ngựa nhộn nhịp nhưng tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần, có lẽ là có người phóng ngựa vừa rời khỏi nơi đó.
Một lát sau, La Phù Tam Kiếm tức ba đại hán áo trắng, với Thiên Nam Tứ Kiếm Khách lần lượt đi vào và tiến tới trước mặt Thiên Nam phu nhân.
Thiên Nhất tiến tới một bước, hai tay nâng một mảnh nhiễu trắng cung kính đưa cho Thiên Nam phu nhân và nói:
- Thưa phu nhân, đây là của Xích Mi Môn để lại.
Thiên Nam phu nhân cau mày lại, giơ tay ra đỡ lấy miếng nhiễu đó

và giở ra xem, thấy trên đó có mấy hàng chữ viết bằng máu đào rất kinh hoàng như sau:
- Ngũ Quân di hạ bí kíp, Lôi Vân cảnh thương nhân đầu, phu nhân quý chung chưởng châu (Bí kíp của Ngũ Quân để lại, đầu lâu ở trên cổ của Lôi Vân, cô con gái cưng của phu nhân) Nếu nộp đủ ba thứ nói trên, thì mới hóa giải được trận giao tranh của Thiên Nam với Xích Mi.
Dưới ký tên Thiết Cốt Quài Tú với Xích Mi Môn đồng bái.
Thiên Nam phu nhân đọc xong mấy chữ đó, mặt liền biến sắc, xé tan miếng nhiễu ấy ra làm muôn mảnh, tức giận đến thét lớn:
- Hừ! Dù đầu lâu của tất cả bang chúng của Xích Mi Môn đều rụng xuống đất, bổn phu nhân cũng không tha thứ cho một tên nào!
Trung Nhạc Chi Chủ đang thắc mắc không hiểu, thì đột nhiên thấy phu nhân lại nguôi ngay cơn giận và tủm tỉm cười, nhưng trong tiếng cười của bà ta còn bao hàm đầy vẻ sát khí.
Mấy đại hán áo trắng đứng cạnh đó tức Thiên Nam Tứ Kiếm Khách với La Phù Tam Kiếm đều không sao nhịn được, đang định lên tiếng hỏi xem trên mảnh nhiễu đó viết những gì, nhưng không đợi cho họ cất tiếng hỏi, thì phu nhân đã quay người nhanh như điện chớp, quay trở về phòng ngủ của mình ngay.
Trung Nhạc Chi Chủ ngửng đầu nhìn theo phu nhân thở dài một tiếng và nghĩ bụng:
"Tính nết của vị phu nhân này đáng mến đáng kính biết bao, nhưng cũng rất nguy hiểm nữa!" Ông ta thủng thẳng bước ra khỏi khách sạn giản dị đó. La Phù Tam Kiếm, Thiên Nam Tứ Kiếm Khách các người không ngăn cản ông ta và cũng không lên tiếng hỏi ông ta là ai, mà chỉ cảm thấy ông ta có đôi chút kỳ lạ mà thôi.
Trung Nhạc Chi Chủ ra khỏi khách sạn, ngửng đầu lên nhìn trời, hình như muốn hỏi trời xanh một phút sau, một giờ sau, một ngày sau, sẽ có những chuyện gì xảy ra?
Ông ta vẫn thủng thẳng tiến về phía trước, nhưng tốc độ nhanh không khác gì là một người có khinh công tuyệt đỉnh. Các người ở khách sạn trông thấy hình bóng của ông thoạt tiên còn một cái bóng trắng nhưng chỉ trong giây lát đã mất hút ngay.
Thiên Nhất chớp mắt một hồi, bỗng đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi bỗng trợn ngược đôi lông mày lên lộ vẻ kinh ngạc rồi lớn tiếng hỏi:
- Lôi thiếu hiệp đâu nhỉ?
- Có lẽ chưa ngủ dậy!
Bỗng biến sắc, Thiên Nhất nói tiếp:

- Ngoài cửa xảy ra nhiều chuyện như thế mà Lôi thiếu hiệp vẫn không hay biết gì cả?
- Phải đấy, một cao thủ võ lâm tai mắt lúc nào cũng rất thính và sắc bén, nếu không phải có chuyện gì xảy ra thì không khi nào Lôi thiếu hiệp lại không hay biết một tý gì?
Mọi người thấy thế đều lo âu và hầu như đồng thanh lên tiếng hỏi:
- Chúng ta thử vào trong ấy xem?
Chỗ đứng của Thiên Nhất gần phòng Lôi Vân hơn ai hết, y vừa hoài nghi thì đã vội quay người và giơ tả chưởng lên đang định đẩy cửa, thì bên tai bỗng nghe thấy có tiếng người khẽ bảo:
- Thiên Nhất hãy khoan... mẹ bảo các người đừng quấy nhiễu Lôi đại ca.
Thiên Nhất ngạc nhiên vội quay đầu lại, thấy Tô Nam Tây đang tủm tỉm cười, nụ cười của nàng bí ẩn khác thường, khiến người ta khó mà hiểu rõ ý nghĩa sau nụ cười ấy. Nhưng nàng đã dịu dàng nói tiếp:
- Mẹ bảo các người cứ chuẩn bị tiếp đi, hễ mẹ ra là chúng ta xuất phát liền.
Lời nói ấy của nàng rất khẽ, hình như sợ người ta nghe thấy vậy. Nhưng Lôi Vân ở trong phòng đã nghe thấy rõ hết, chàng khẽ đẩy Triệu Thiếu Vân ra và nói:
- Thôi chúng ta đi ra ngoài phòng đi.
Triệu Thiếu Vân hai mắt lim dim, ứa hai hàng lệ ra nức nở nói:
- Vân đại ca, nếu ngày mai chúng ta còn gần nhau, thì không bao giờ đại ca xa cách tiểu muội nhé!
Thực là một tiếng là một giọt lệ, thật não nùng biết bao.
Lôi Vân còn biết nói năng gì nữa, chàng biết hoàn cảnh của mình dù ngày hôm nay có bình yên qua khỏi được, nhưng muốn ẩn tích giang hồ có phải là chuyện dễ đâu. Chàng liền đáp:
- Vân muội, ngu huynh nhận lời.
Triệu Thiếu Vân tủm tỉm cười từ từ đứng dậy. Lôi Vân thấy nàng đã tươi cười như vậy mới yên tâm.
Ngờ đâu, Triệu Thiếu Vân vừa đứng dậy đã ngẩn người ra nhìn Lôi Vân, không hiểu nàng nghĩ gì, chỉ thấy nàng cau mày lại, vẻ mặt rầu rĩ ngay. Chàng có biết đâu nàng đã nghe Giang Hồ Tam Kỳ nói hoàn cảnh rất nguy hiểm của chàng như thế nào, đời sống của chàng rất viển vông.
Trong lòng lo âu rầu rĩ như vậy, mấy lời an ủi của Lôi Vân thì có nghĩa lý gì đâu. Triệu Thiếu Vân bỗng giơ tay lau chùi nước mắt và bụng bảo dạ rằng:
"Ta không nên cho chàng trông thấy vẻ mặt rầu rĩ của ta. Bằng

không chàng lại càng buồn phiền thêm." - Thiếu Vân, chúng ta đi ra ngoài đi, để xem ngày hôm nay ngu huynh ở trên núi Vân Mộng múa kiếm ngạo bốn bể, thần phục thiên hạ lục lâm.
Lôi Vân lộ vẻ cương quyết và rất hào sảng nói như vậy và tiếp:
- Đời sống của con người rất ngắn ngủi, Lôi Vân này thể nào cũng phải làm cho kỳ được, để những người quen biết Lôi Vân cũng được kiêu ngạo lây....
- Vâng, tiểu muội đã vì đại ca mà kiêu ngạo....
Lôi Vân thấy thế tủm tỉm cười và khẽ ngâm rằng:
"Trường ca đang khóc mịch tri kỷ Nhất tự nhất châu thị lệ Châu lệ thâm ẩn tâm hải để Bát cảm dật lộ tri kỷ tiền" Tạm dịch:
“Vừa ca, vừa khóc tìm tri kỷ Mỗi chữ thành châu, châu thành lệ Lệ kia chìm dưới đáy lòng sâu Nào dám cho ai thấy nỗi sầu....” oOo
Thiếu Vân cũng khẽ ca theo rằng:
"Xung tình dật dương chi tâm tiền Tự như châu, Châu như lệ Ức uất nan thân Khoan hầu trướng ca Uỷ ngô quân..." Tạm dịch:
"Rạt rào tâm sự cùng tri kỷ Mỗi dòng mỗi chữ tựa hàng châu Mỗi một hạt châu như hạt lệ Chứa chất trong lòng đầy hận sầu Hận sầu biết với ai bày tỏ Đành cao giọng hát một đôi câu An ủi người yêu vơi nỗi sầu...." - Đi thôi! Ngày hôm nay ngu huynh phải kiếm giương bốn bể danh trấn thiên ha.....
Trong khách sạn tại quầy tính tiền, một ông già gầy gò đeo đôi kính lão, đang tươi cười cầm cái bàn tính, lẩm bẩm khẽ nói:
- Đã lâu chưa có ngày nào được đắt hàng như hôm nay, nhưng tiếc thay, họ không ở thêm vài ngày nữa....
Dù cát bụi bay mù mịt mà ông già ấy vẫn không có vẻ gì khó chịu cả, chỉ ngửng đầu lên nhìn về phía trước xem những cái bóng đen biến mất dần và bụng bảo dạ rằng:
"Chỉ mong họ quay trở lại, ở thêm một vài ngày nữa...." Tối hôm qua ở trong khách sạn còn đông nghẹt người vui vẻ biết bao, nhưng bây giờ đã vắng tanh như chùa Bà Đanh vậy.
Ông già ấy có vẻ rầu rĩ, để cái bàn tính lên trên bàn, bỏ kính ra, đi ra ngoài ngửng đầu nhìn lên trời và bỗng thất kinh khẽ nói:
- Có lẽ trời sắp mưa to cũng nên! à, xui thật, nếu trời mưa thì hôm nay lại không có khách!
Y có vẻ tức giận dậm chân một cái la lớn:
- Tiểu man tử đâu? Mau ra đóng cửa lại!
Trước giờ cửa ngõ của khách sạn vẫn mở rộng đón khách, nhưng bây giờ người ta nghe thấy ông chủ với giọng khàn khàn bảo phổ cây đóng cửa lại thôi.

Dưới chân núi Vân Mộng, đằng xa có tiếng vó ngựa vọng tới rất gấp. Những tiếng vó ngựa chạy trên đường không chỉ riêng gì một con mà ít nhất cũng phải trên dưới mười con.
Trước tiên, người ta trông thấy một người đàn bà trung niên rất xinh đẹp mặc toàn trắng đi đầu. Tiếp theo đó lại có ba đại hán áo trắng cao lớn vạm vỡ. Theo sau là một đôi thiếu niên nam nữ, cả trai lẫn gái đều có bộ mặt tuyệt đẹp, nhưng vẻ mặt của hai người đều rầu rĩ. Thiên Nam phu nhân, Tô Nam Tây, Triệu Thiếu Vân, Lôi Vân, lại thêm Thiên Nam Tứ Kiếm Khách, La Phù Tam Kiếm và ba đại hán áo trắng chẳng biết rõ tên, có tất cả là mười bốn người.
Thiên Nam phu nhân bỗng lớn tiếng nói:
- Lôi Vân, bây giờ chúng tôi phải nghe lệnh của thiếu hiệp đấy!
Lôi Vân nghe thấy bà ta nói như vậy, cau mày lại khẽ đáp:
- Như thế để tại hạ tiện thể tìm lối lên núi trước, một tiếng đồng hồ sau mọi người mới cùng lên sau.
Thấy chàng nói như vậy, mười ba người nọ đều giật mình một cái. Hai mươi sáu đôi mắt đều nhìn cả vào Lôi Vân, vì lời nói ấy của chàng khiến người ta không sao hiểu nổi.
Thiếu Vân không sao nhịn được, liền cau mày lại hỏi:
- Đại ca làm như thế là có ý nghĩa gì?
Lôi Vân đáp:
- Thiên Nam Kiếm Môn chỉ có thù với Xích Mi Môn thôi, mà tôi thì lại có thù với cả Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn cùng thiên hạ lục đại phái. Nếu các người đi cùng với tôi thì có phải sẽ bị liên luỵ hay không?
Bỗng có tiếng sấm nổi lên, mưa to đổ xuống như trút.
Tiếng ngựa hí và tiếng vó ngựa nhộn nhịp, người nào người nấy đều bị những hạt mưa như hạt châu đổ vào người, vào mình mẩy.
Thiên Nam phu nhân bỗng trợn to đôi mắt lên, đôi ngươi sáng quắc liếc nhìn mọi người một lượt, rồi mặt lộ vẻ hài lòng, tủm tỉm cười và nói:
- Trận mưa to này tới vừa lúc lắm. Lôi Vân hãy nên bình tâm tĩnh trí nghĩ lại đi, tình thế bây giờ có phải chỉ riêng là oan cừu của bổn môn với Xích Mi Môn nữa không? Lôi Vân ngây thơ thật, hiền điệt không muốn liên luỵ đến chúng tôi, thì thử hỏi một mình hiền điệt có thể kết liễu được mối ân oán của lục lâm đạo này không? Dù hiền đệ có thể cáng đáng nổi, Xích Mi Môn là môn phái đứng đầu của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, mà Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn lại đứng đầu thiên hạ lục lâm đạo, liệu chúng có chịu coi trọng tín nghĩa để nhường cho Xích Mi Môn với bản môn giải quyết riêng mối huyết hải

thâm cừu vào hồi mười lăm năm trước chăng?
Giọng nói của bà ta trong và vang đến nỗi gần như át cả tiếng mưa, tiếng sấm.
Lôi Vân rùng mình cúi đầu xuống, bất giác ứa lệ ra luôn, nhưng chỉ chạy quanh ở trong khoanh mắt thôi chứ không rỏ ròng xuống.
Chàng liền dùng tay áo chùi lệ, lẩm bẩm nói:
- Ta không nhỏ lệ đâu!
Chờ tới khi tay áo của chàng đã ướt đẫm, mắt đã đỏ ngầu, chàng mới ngửng mắt lên trời rú lên một tiếng thật lớn và đột nhiên phi thân lên trên cao ngay.
Mọi người thấy thế đều thất thanh kêu to.
Công lực của Lôi Vân bây giờ đã khác hẳn lúc mới ở Trung Nhạc Sơn xuống.
Nếu chàng một thân một mình lên núi Vân Mộng mà không đợi chờ các người thì lúc này trên thiên hạ không có một cao thủ nào có thể ngăn nổi chàng cả!
Bỗng có giọng nói rất ôn tồn xuyên qua trận mưa lớn vọng tới:
- Vân nhi, hãy ngừng chân lại, nghe sư phụ nói câu này đã...
Tiếng nói rất khẽ, nhưng tất cả các người có mặt tại đó đều nghe thấy rõ mồn một, lấn át hết tất cả các tiếng động khác. Ai nấy đều kinh ngạc vô cùng, vội quay đầu lại xem là ai. Mới hay người này là một nho sinh trung niên và đang thủng thẳng đi tới cạnh ngựa của Lôi Vân.
Triệu Thiếu Vân đã nhận ra người đó là Trung Nhạc Chi Chủ, sư phụ của Lôi Vân rồi.
Lôi Vân từ từ hạ thân xuống, nhìn kỹ mới hay là sư phụ của mình, chàng mừng rỡ vô cùng.
Trung Nhạc Chi Chủ nói tiếp:
- Vân nhi có nghe thấy tiếng nói của sư phụ không?
Lôi Vân rùng mình đến thót một cái và đáp:
- Con đã đứng yên rồi đây!
- Con lại gần đây một chút...
Mặt lộ vẻ rầu rĩ, Trung Nhạc Chi Chủ chỉ nói có nửa câu là không nói tiếp nữa. Trong lòng rất trầm mặc, ông ta phải gắng sức lắm mới nói tiếp được:
- Con tới gần sư phụ một chút để sư phụ coi kỹ mặt của con cái nào....
Phát giác thái độ và vẻ mặt của sư phụ hơi khác lạ, nhưng chàng vẫn từ từ đi tới gần Trung Nhạc Chi Chủ, bụng bảo dạ rằng:
"Ta là tên nghiệt đồ mất dạy, rất bướng bỉnh... Ta không nên để cho

sư phụ thất vọng nữa.... Hà...Tin chắc sư phụ không ngăn cản ta đâu...." Trung Nhạc Chi Chủ hai tay ôm mặt Lôi Vân, ngắm nhìn một hồi, u oán thở dài một tiếng rồi hỏi:
- Vân nhi, con đang nghĩ ngợi gì thế?
- Thưa sư phụ, không, không ạ!
- Vân nhi, sư phụ trông mắt của con cũng đủ biết nội công của con thâm hậu hơn trước nhiều. Liệu ngày hôm nay con có chắc chắn đánh được những người làm khó dễ con không?
Vẻ mặt rầu rĩ, Lôi Vân ứa lệ, thở dài đáp:
- Sư phụ, con sẽ không làm cho sư phụ thất vọng đâu.
- Sư phụ biết con sẽ không làm cho ta thất vọng. Ta biết, hành vi của con cũng đủ làm cho ta kiêu ngạo với đời, nhưng con nên nghe sư phụ nói câu này....
Lôi Vân cúi đầu xuống khẽ đáp:
- Xin sư phụ cứ nói!
- Con quay ngay trở lại....
Lôi Vân cả kinh lớn tiếng hỏi lại:
- Sư phụ, thế là...
- Con đừng có hiểu lầm ý nghĩ của sư phụ. Trong lúc mưa tầm tã và sấm sét ầm ầm như thế này, hy vọng của con mỏng manh lắm. Người của tà đạo đã đông, chúng lại bố trí sẵn thiên la địa võng để đợi chờ con. Trong lúc mưa bão này, con lên trên núi, sẽ không thấy một hình bóng của chúng đâu cả và con sẽ mất mạng liền.
Thiên Nam phu nhân nghe nói tới đó, không sao nhịn được, liền xen lời hỏi:
- Tại sao thế?
Trung Nhạc Chi Chủ đáp:
- Trong một đêm trời, tệ nhân đã đi khắp các nơi của núi Vân Mộng này, nên mới phát giác môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn đã bố trí những âm mưu đủ giết hại người. Tuy những âm mưu đó rất lợi hại thực nhưng với võ công của phu nhân và Vân nhi đủ dư sức đối phó và phá tan chúng. Đó là nói lúc trời nắng ráo thôi chứ trong lúc mưa bão và tối om như thế này thì chúng ta bị đứng vào chỗ yếu thế...
Thiên Nam phu nhân cả kinh hỏi tiếp:
- Như vậy....
Trung Nhạc Chi Chủ không đợi chờ bà ta hỏi hết câu đã đỡ lời:
- Chúng ta hãy quay trở về khách sạn trước, chờ trời quang mây tạnh hãy lên núi sau....
Bất đắc dĩ, Thiên Nam phu nhân phải gật đầu nhận lời.

Trung Nhạc Chi Chủ bỗng giơ tay ra nâng đầu của Lôi Vân lên và khẽ hỏi:
- Vân nhi con có nhận lời....
Lôi Vân mủi lòng ngay, với giọng run run đáp:
- Sư phu..... ngày mai đừng ngăn cản con nữa nhé?
- Nếu ngày mai tạnh mưa thì dù cho ai giết sạch nhân vật lục lâm của thiên hạ, sư phụ cũng không cản trở con đâu....
Lôi Vân nghe xong đột nhiên khẽ cười một tiếng.
Dù Trung Nhạc Chi Chủ là người đứng đầu Giang Hồ Tam Kỳ, giàu kinh nghiệm và lão luyện đến như thế, lúc này bỗng trông thấy đồ đệ cưng của mình cười một tiếng như vậy, cũng phải rùng mình sờn lòng, rợn tóc gáy vì ông ta không hiểu tiếng cười đó bên trong bao hàm những gì.
Hình như trong đầu óc của ông ta bỗng có một ấn tượng rất rùng rợn nổi lên, đó là khắp mình mẩy của Lôi Vân dính đầy máu đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt rất hung hăng, tay cầm trường kiếm giơ lên cao. Hễ thấy kiếm của Lôi Vân trầm xuống một cái là có một tiếng kêu la thảm khốc nổi lên ngay. Rồi chàng ta cứ giơ lên hạ xuống như vậy liên tiếp làm tiếng kêu la thảm khốc cũng nổi lên liên tiếp.
Ông ta không sao nhịn được liền la lớn:
- Vân nhi....
Mọi người thấy Trung Nhạc Chi Chủ bỗng la lớn như vậy, đều không hiểu ngẩn người ra và cùng nhìn cả vào ông ta.
Lôi Vân lại càng run lẩy bẩy, với giọng khàn khàn kêu gọi:
- Sư phu.....
Âu Dương Tử lại nói tiếp:
- Vân nhi, con đã nhận lời sư phụ một việc.
Lôi Vân rầu rĩ không nói năng gì, chỉ gật đầu thôi. Âu Dương Tử nói tiếp:
- Công việc xong...
Lôi Vân có vẻ hơi bực bội:
- Sư phụ nói đi....
Âu Dương Tử bỗng nhìn Thiếu Vân một cái, gân mặt hơi co nhún và nghĩ bụng:
"Ta làm như thế này phải hay là trái....Khi nào ta lại nhẫn tâm trông thấy một thiếu nữ trong sạch ngây thơ, mà suốt ngày đau đớn khóc lóc hay sao? Nhưng ta làm như vậy hậu quả sẽ như thế nào? Liệu Lôi Vân có thể thoát khỏi được tai kiếp này không? Ta làm như thế có hợp lý không?..." Càng nghĩ ông ta càng cảm thấy đầu óc bối rối, và thấy mình như con thuyền đang lênh đênh trên mặt bể không biết

nó sẽ trôi dạt vào đâu vậy.
Lôi Vân cúi đầu xuống khẽ đáp:
- Sư phụ cứ nói đi....
Âu Dương Tử lại nghĩ tiếp:
"Ta phải quyết định ngay, muốn Lôi Vân thoát khỏi bàn tay độc của hàng vạn kẻ địch trong lục lâm thiên hạ như vậy rất khó khăn, phải nói là không thể thực hiện nổi thì đúng hơn. Mà dù y chỉ nhờ vả ở võ công khiến quần ma phải hoảng, thì hai bàn tay của y cũng sẽ dính đầy những máu tanh, và tạo nên rất nhiều sát nghiệp. Y sẽ có một kết quả như thế nào?" Nghĩ tới đó ông ta liền nói:
- Nếu con may mắn không chết, con nên theo sư phụ quy y Phật Tổ nhé?
Bốn xung quanh đều yên tĩnh như tờ, Lôi Vân khẳng khái ngửng đầu lên nhìn Thiếu Vân một cái, rồi quay mặt đi gật đầu, hớn hở khẽ đáp:
- Sư phụ, con xin nhận lời!
Trời vẫn mưa tầm tã, sấm sét ùm ùm, một thiếu nữ cương quyết đứng sừng sững ra ở giữa mọi người, nhưng luồng gió thổi tới hất tà áo của nàng bay tung lên, nước mưa trút xuống làm trôi hết hai giòng châu lệ đang nhỏ xuống má nàng.
Đột nhiên nàng biến thành yếu ớt và sụt sùi khóc. Nàng nghĩ bụng:
"Vân đại ca, tiểu muội không trách Vân đại ca đâu mà chỉ trách số mạng mình hẩm hiu thôi. Nhưng thể nào Thiếu Vân này cũng sẽ làm một việc khiến đại ca không thể ngờ..." Nghĩ tới đó, trong đầu nàng bỗng hiện ra một bộ mặt rất hiền từ, và bên tai nàng như lại nghe thấy tiếng Giang Nam Hiệp Cái nói, khẽ rót vào tai nàng:
- Thiếu Vân, con chớ nên có ý nghĩa ấy.... con hãy còn ít tuổi....
- Sư phụ đừng cản trở con, con yêu Lôi Vân! Thưa sư phụ, con biết anh ấy cũng yêu con...
Nàng vừa tưởng tượng tới đó, thì bỗng thấy Lôi Vân hỏi:
- Thiếu Vân đang nghĩ gì thế? Tôi.... thực có lỗi với hiền muội....
Nàng ngửng mặt lên, trông thấy Lôi Vân đang đứng ở trước mặt.
Nàng bỗng cảm thấy trời đất đảo lộn, hình bóng của chàng thiếu niên anh tuấn ấy lu mờ dần, cho tới lúc nàng mất tri giác...

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 42
NHÂN DUYÊN LÀ VẬY

Triệu Thiếu Vân từ từ lai tỉnh, nàng vội trấn tỉnh tâm thần, trong lúc nóng lòng sốt ruột như thế thì trấn tỉnh sao nổi.
Lôi Vân ngồi cạnh giường nàng, thấy nàng đã lai tỉnh, mặt lộ vẻ tươi cười, với giọng dịu dàng an ủi nàng rằng:
- Thiếu Vân cứ yên tâm mà nghỉ ngơi đi.... Ngu huynh về phòng đây. Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại.
Nói xong, chàng vội đứng dậy, và biết Triệu Thiếu Vân thế nào cũng ngăn cản mình cho nên chàng quay người lui ra ngoài phòng luôn.
Triệu Thiếu Vân thấy thế khẽ nói:
- Vân đại ca tàn nhẫn thật!
Sự thật Lôi Vân vẫn lẳng lặng đứng ở ngoài cửa phòng, chàng nghe thấy tiếng khóc nức nở của Thiếu Vân, trong lòng cảm thấy rất mâu thuẫn. Chàng lại nghe thấy Triệu Thiếu Vân nói vọng ra:
- Vân đại ca hãy quay trở vào đây, tiểu muội muốn nói với đại ca câu chuyện này.
Lôi Vân vẫn đứng yên bất động ở ngoài cửa phòng và nghĩ bụng: "Ta rất yêu Thiếu Vân, mối yêu này vĩnh viễn trường cửu nằm ở trong tâm linh ta, như vậy cũng đủ rồi, chả cần phải gần gũi suốt ngày...." Chàng vừa nghĩ tới đó, lại nghe thấy tiếng Triệu Thiếu Vân kêu gọi:
- Vân đại ca, em van anh hãy quay trở lại!
Lôi Vân đang lẩm bẩm tự nói:
"Thiếu Vân lượng thứ cho ngu huynh, ngu huynh yêu hiền muội thật sự, nhưng bây giờ nếu ở trước mặt hiền muội mà ngu huynh nói yêu một người khác..." Chàng vừa nghĩ tới đó, lại nghe thấy một tiếng thở dài rất não nùng, chàng giật mình kinh hãi vì nhận thấy tiếng thở dài rất gần. Chàng vội quay mắt lại nhìn, đã trông thấy một bộ mặt rất đáng thương. Không cần phải nói rõ, chắc quý vị cũng đã biết người ấy là ai rồi. Nàng ta khẽ nói:
- Vân đại ca, tiểu muội biết trước đại ca không nỡ bỏ đi ngay đâu!
Lôi Vân cảm thấy tay mình bị hai bàn tay mềm mại nắm chặt, rồi Triệu Thiếu Vân từ từ kéo chàng quay trở vào trong phòng. Nàng khẽ hỏi:
- Vân đại ca, nơi đây là đâu thế?
Lôi Vân khẽ đáp:
- Khách sạn mà hôm qua chúng ta đã đến ở trọ.
- Bây giờ là giờ gì?
- Đầu canh hai.
Thiếu Vân bỗng đứng dậy, hai mắt túa ra nhìn luồng ánh sáng chói

lọi, đứng ngẩn người ra nhìn Lôi Vân hồi lâu, rồi lẩm bẩm tự nói: "Ta phải quyết định làm như vậy!" Nàng lấy một cái khăn lụa lau chùi nước mắt cho thật khô, rồi từ từ ngẩng đầu lên khẽ cười và nói tiếp:
- Đại ca nói một câu "anh yêu em" đi?
Lôi Vân ngẩn người ra, khẽ thở dài, rồi nói:
- Thiếu Vân, anh yêu em!
Thiếu Vân vừa cười vừa nói tiếp:
- Đại ca cưới tiểu muội nhé?
- Cái gì? Tôi....
Lôi Vân cảm thấy như bị một tảng đá lớn đánh mạnh vào sau ót, rồi với giọng run run hỏi lại:
- Câu chuyện sáng hôm nay hiền muội đã... quên rồi hay sao?
Vẻ mặt càng tươi cười thêm, Thiếu Vân khẽ đáp:
- Em còn nhớ lắm... Em chỉ nói là đại ca cưới em thôi....
Lôi Vân bỗng lớn tiếng nói:
- Thiếu Vân nên bình tĩnh một chút. Hiền muội phải biết việc này không thể được vì bây giờ Lôi Vân chỉ có hai lối đi thôi, một là chết, hai là tu hành. Như vậy.... tôi.... cưới hiền muội sao được...
Thiếu Vân cương quyết và dõng dạc nói tiếp:
- Bây giờ đại ca đã chết đâu và cũng chưa đi tu mà? Nhưng đại ca đã yêu tôi, vậy tại sao lại không cưới tôi được?
Lôi Vân nghe nói tới đó, mặt hơi biến sắc, trong lòng rất mâu thuẫn...
- Vân đại ca có nhận lời không?
Thiếu Vân đã ngã vào lòng chàng nức nở khóc và nói tiếp:
- Đại ca có nhận lời không?
Vẻ mặt lạnh lùng và rầu rĩ, Lôi Vân khẽ đáp:
- Tôi nhận lời làm sao được? Nếu ngày mai có may mắn thoát chết, thì tôi cũng phải theo ân sư tu hành... Tôi đâu dám làm hại cuộc đời của Thiếu Vân muội.
Nói tới đó, chàng càng tỏ vẻ lạnh lùng thêm, và khẽ đẩy Thiếu Vân ra.
Không đợi chờ chàng đẩy mình, Triệu Thiếu Vân đã tự động lùi về phía sau hai bước. Lôi Vân rất ngạc nhiên và cũng rất ăn năn, bụng bảo dạ rằng:
“Thiếu Vân lượng thứ cho anh nhé...” Triệu Thiếu Vân bỗng gượng cười và hỏi:
- Vân đại ca có đói không?
Lôi Vân ngẩn người ra nghĩ bụng:
“Hoàn cảnh này mà nàng thay đổi nhanh chóng quá...” Vừa nghĩ tới đó, chàng cũng cảm thấy suốt ngày chưa ăn một hột cơm nào nên

gật đầu ngay.
Triệu Thiếu Vân từ từ đứng dậy đi tới cửa phòng, vừa ra tới ngoài phòng, nàng đã giở khinh công tuyệt đỉnh ra chạy nhanh như chớp, nàng chả cần phải để ý đến địa hình gì hết, cứ theo đường cái quan mà chạy thôi.
Một lát sau, mồ hôi đã ướt đẫm mà nàng vẫn tiếp tục giở hết tốc lực khinh công ra chạy và bụng bảo dạ rằng:
"Chỉ mong các cụ vẫn còn ở đó..." Nàng chạy đến chỗ hồi hôm mà Giang Nam Hiệp Cái đã dẫn nàng đến gặp Trung Nhạc Chi Chủ với Thiên Mục Kỳ Tăng.
Nhưng khi tới nơi, nàng không thấy ba vị đó đâu hết, liền nức nở khóc, bỗng có một cái bóng trắng phi tới, và đứng sừng sững ở trước mặt nàng. Người đó định khuyên nàng đừng khóc nữa nhưng không hiểu tại sao người đó lại không nói nửa lời, mà cứ đứng yên như tượng gỗ thôi.
Thì ra người đó chính là Lôi Vân. Chàng thấy Triệu Thiếu Vân vừa ra khỏi phòng, chàng tưởng nàng đi lấy thức ăn thế nào cũng quay trở về ngay. Cho nên chàng cũng nhanh nhẩu ra ngoài phòng theo. Ngờ đâu bỗng thấy một cái bóng người nhanh như gió chạy thẳng ra ngoài cửa khách điếm, chàng đã nhận ra ngay là hình bóng của Triệu Thiếu Vân, liền giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng:
"Chả lẽ nàng đau lòng quá đỗi mà đi tự tử chăng?" Vì vậy, không do dự gì hết, chàng vội đuổi theo sau nàng luôn. Ngờ đâu chỉ trong chớp mắt, chàng đuổi theo ra tới cửa khách sạn, thì đã không thấy bóng hình của nàng đâu nữa.
Lôi Vân lòng nóng như thiêu liền chạy khắp nơi tìm kiếm, cũng may lúc ấy Triệu Thiếu Vân vừa nức nở khóc, thì chàng mới biết mà tìm kiếm đến. Chàng định an ủi nàng nhưng không cất tiếng nói được.
Bỗng có tiếng nói rất hùng hồn vọng tới:
- Sao Vân nhi lại khóc?
Lôi Vân giật mình đến thót một cái, vội ngửng đầu lên nhìn thì đã thấy ba cái bóng đen phi rất nhanh tới, chàng vừa đau lòng vừa ân hận vội cúi đầu xuống.
Ba cái bóng đen ấy chính là Giang Hồ Tam Kỳ mà Triệu Thiếu Vân đang định tìm kiếm.
Lúc ấy hình như Triệu Thiếu Vân vẫn còn mê sảng nên cứ nức nở khóc hoài. Giang Nam Hiệp Cái mắt cũng đẫm lệ thấy thế từ từ đi tới gần nàng.
Triệu Thiếu Vân giật mình kinh hãi, vội lùi về phía sau, ngờ đâu người nàng lại va đụng phải Lôi Vân đứng ở đằng sau, mà lúc ấy Lôi

Vân cũng như người mất hết tri giác vậy.
Không biết là ai, nên Triệu Thiếu Vân vừa va đụng phải chàng đã rú lên một tiếng rồi vội quay đầu lại nhìn, hai mắt nàng đột nhiên sáng hẳn lên và run run cất tiếng hỏi:
- Vân đại ca đấy à?
Lôi Vân ngấm ngầm nghiến răng đáp:
- Phải, tôi đây!
Triệu Thiếu Vân lại quay người về phía trước hỏi tiếp:
- Sư phụ đấy à?
- Phải, sư phụ đây....
Bỗng hớn hở tươi cười, Triệu Thiếu Vân từ từ quay người lại hỏi Lôi Vân rằng:
- Vân đại ca, tiểu muội muốn đại ca nhận lời tiểu muội một việc này.
Lôi Vân ngơ ngác đáp:
- Việc gì thế? Hiền muội cứ nói đi, việc gì tôi cũng nhận lời hết.
Triệu Thiếu Vân thấy chàng trả lời như vậy, mặt lộ vẻ hớn hở và cười ha hả hỏi riêng:
- Đại ca nhận lời thực ư?
Lôi Vân vẫn không hiểu nàng bảo mình nhận lời cái gì, nhưng chàng vẫn gật đầu, và lại thấy Triệu Thiếu Vân quay mặt về phía trước quỳ xuống trước mặt Giang Hồ Tam Kỳ.
Giang Hồ Tam Kỳ cũng ngạc nhiên vô cùng. Giang Nam Hiệp Cái không nhẫn tâm liền bảo nàng rằng:
- Thiếu Vân có việc gì con cứ nói đi?
- Sư phụ phải nhận lời trước con mới chịu đứng dậy!
Mặt lộ vẻ rầu rĩ, Hiệp Cái thở dài một tiếng rồi đáp:
- Thôi được!
- Sư phụ cho con được kết hôn với anh Lôi Vân!
Giang Hồ Tam Kỳ đều kinh ngạc và thất thanh hỏi:
- Thiếu Vân nói gì thế?
Lôi Vân nghe thấy nàng ta nói như vậy càng kinh ngạc thêm, nhưng không sao nói ra thành tiếng được. Thiếu Vân lại quay người lại nói với chàng tiếp:
- Đại ca đã nhận lời của tiểu muội rồi....
Nàng lại đi tới trước mặt Trung Nhạc Chi Chủ quỳ xuống vừa khóc vừa hỏi:
- Âu Dương sư bá cũng nhận lời cho chúng con lấy nhau chứ?
Vẻ mặt cũng rầu rĩ, Âu Dương Tử thở dài một tiếng đáp:
- Lão phu nhận lời cháu sao được? Trong mấy ngày nữa nếu Lôi Vân không chết thì cũng sẽ quy y cửa Phật...

Nói tới đó, ông ta liền nghĩ bụng:
“Nếu ta nhận lời cho chúng kết hôn, có phải là Thiếu Vân sẽ bị đau khổ suốt đời không?” - Âu Dương sư bá nhận lời con đi!
Thiên Mục Kỳ Tăng bỗng cất tiếng cười và xen lời nói:
- Lục huynh, Âu Dương huynh, chúng đã thực tâm yêu nhau sao không để cho chúng kết hôn đi?
Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái ngẩn người ra nhìn Thiên Mục Kỳ Tăng, nhưng Thiên Mục Kỳ Tăng vẫn tươi cười và nói tiếp:
- Hai vị quá lo âu đấy thôi, với võ công của Lôi Vân, lại thêm tuyệt nghệ của Thiên Nam phu nhân, chưa chắc bọn tà đạo của thiên hạ đã thắng nổi. Chờ việc này xong xuôi rồi, để cho chúng kết hôn đó là chuyện rất hợp lý...
Triệu Thiếu Vân bỗng lau chùi nước mắt và cương quyết xen lời nói:
- Không... tiền bối đã lầm rồi! Dù ngày mai Vân đại ca không thể nào trấn áp được quần ma, hay may mắn thoát chết thì vẫn phải tuân theo lời thề hôm nay ở trước mặt sư phụ là phải quy y cửa Phật. Và nếu đại ca có thể trấn áp nổi quần ma, thể nào hai bàn tay của đại ca cũng dính đầy máu tanh, hai vai gánh đầy sát nghiệp... Sự yêu cầu của tiểu bối đây là... cho tiểu bối được cùng Lôi đại ca kết hôn ngay bây giờ...
Thiên Mục Kỳ Tăng nghe tới đó cũng phải rùng mình sởn tóc gáy. Bây giờ ông ta mới rõ tại sao Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái lại do dự như vậy, nên ông ta vội hỏi lại:
- Nếu vậy.... sau này cháu sẽ làm sao?
Triệu Thiếu Vân rất cương quyết đứng dậy đáp:
- Sau này....
Nàng từ từ đi tới trước mặt Giang Nam Hiệp Cái, rút trường kiếm ra trao trả cho Hiệp Cái, rồi ngửng mặt lên và cương quyết nói tiếp:
- Sau này xin sư phụ dùng thanh kiếm này....
Mọi người thấy Thiếu Vân nói như vậy đều ngẩn người ra nhìn nàng, riêng có một mình Lôi Vân là không nghe thấy Thiếu Vân nói gì thôi, vì lúc ấy chàng đã như người mất hồn rồi. Cũng vì chàng không nghe thấy lời nói này, nên một tấn bi hài kịch mới thành hình, và sau đó cả hai người mới không hối hận gì hết.
Giang Nam Hiệp Cái là người cảm động trước nhất, không sao nhịn được đã ứa lệ ra và hỏi lại:
- Thiếu Vân, con đã nhất định rồi ư?
- Vâng, con quyết định rồi!
Trung Nhạc Chi Chủ từ từ đáp:

- Đệ xin tán thành.
Lúc ấy Lôi Vân mới cảm thấy mình như bị sét đánh ngang tai, giật mình thức tỉnh, thất thanh la lớn:
- Sư phụ không nên...
Trung Nhạc Chi Chủ bình thản hỏi lại:
- Chả lẽ con không yêu Thiếu Vân hay sao?
- Sư phụ, con rất yêu Vân muội, nhưng con đã thề theo sư phụ quy y cửa Phật rồi....
Trung Nhạc Chi Chủ vẫn thản nhiên nói tiếp:
- Đó là chuyện ngày mai, bây giờ con vẫn chưa chết và vẫn chưa đi tu....
Lôi Vân khẽ rùng mình, với giọng run run đỡ lời:
- Nhưng... từ mai trở đi thì Vân muội sẽ ra sao?
Giang Nam Hiệp Cái bỗng thét lớn:
- Tiểu tử, đồ đệ của ta đã vì ngươi mà hy sinh hết thảy, mà người còn không nhận lời hay sao?
Nói tới đó, ông ta không còn hăng hái như trước nữa mà rầu rĩ nói tiếp:
- Chả lẽ ta lại tàn nhẫn đến như thế này hay sao, nhẫn tâm trông đồ đệ của mình...
Ông ta vừa nói vừa nghĩ bụng:
“Chả lẽ để cho đồ đệ của ta bị chôn vùi tuổi xuân của nó ở dưới thanh kiếm này ư? Chả lẽ ta đã bị mối tình yêu thiêng liêng và cao quý của chúng làm mềm lòng chăng...” oOo Trong một căn phòng nho nhỏ, hai người lẳng lặng ngồi yên và nước mắt cả hai đều nhỏ giòng xuống. Triệu Thiếu Vân nghĩ bụng:
“Đây là đêm động phòng hoa chúc của ta!” “Sao sư phụ lại nhận lời yêu cầu vô lý này....” Đột nhiên ngoài cửa phòng có tiếng cười the thé và tiếng người nói vọng vào:
- Tiểu tử họ Lôi mau ra đây.
Lôi Vân cả kinh đang định phi thân ra bên ngoài thì đã nghe thấy có tiếng rất yếu ớt rót vào tai rằng:
- Vân nhi đừng ra, việc ở ngoài này đã có sư phu.....
Chàng đã nhận ra đó là tiếng nói của Trung Nhạc Chi Chủ, thì tiếng ấy lại vọng vào tiếp:
- Nếu con ra thì sư phụ sẽ giết chết con ngay....
Lôi Vân lòng nóng như thiêu, uể oải ngồi xuống dưới ghế lại.
Ngoài cửa lại có tiếng đao kiếm va đụng nhau, tiếng kêu la thảm khốc, chàng đoán chắc đó là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã đến xâm phạm, nên mới có sự hỗn loạn như thế, và nghe tiếng hỗn

loạn như thế, chàng đoán chắc trận đấu thể nào cũng rất kịch liệt. Thiên Nam phu nhân giận dữ mắng chửi luôn mồm, tiếp theo đó có những tiếng kêu la thảm khốc xen lẫn vào.
Lúc ấy Triệu Thiếu Vân đã ngửng đầu lên từ từ đứng dậy, đang định nhảy qua cửa sổ, nhưng khi tay của nàng vừa đụng vào ngang lưng, mới biết là thanh bảo kiếm của mình đã trao cho sư phụ rồi. Nàng không sao nhịn được, liền ngẩn người ra luôn.
Lôi Vân thấy cử chỉ của Triệu Thiếu Vân mới sực nhớ tới hồi nãy Triệu Thiếu Vân trao kiếm cho Giang Nam Hiệp Cái, chàng rất thắc mắc liền buột miệng hỏi:
- Hồi nãy Thiếu Vân muội nói gì với sư phụ thế?
Thiếu Vân lắc đầu đáp:
- Sau này đại ca sẽ hiểu.
Lôi Vân cả kinh, trong lòng rất bối rối và lẩm bẩm nói:
- Không có lẽ... không có lẽ...
Cho đến khi tiếng khí giới va đụng nhau với tiếng ồn ào ở bên ngoài đã dứt hẳn, Thiếu Vân liền nhảy ngay vào lòng của Lôi Vân. Lôi Vân không cự tuyệt mà nghĩ bụng:
“Bây giờ đã thành sự thực rồi, ta còn cứu vãn làm sao được nữa..”
Chàng cố nghĩ mãi mà cũng không sao nghĩ ra được những lời của Thiếu Vân đã nói với Giang Nam Hiệp Cái, nhưng chuyện này hai ngày sau chàng mới được biết.
Thế rồi hai người liền cử hành thủ tục của đêm động phòng, không hiểu đó là sự biểu hiện của tình yêu, hay là sự phát tiết của nhục dục.
Thiếu Vân chứa chan hy vọng, bụng bảo dạ rằng:
“Vân đại ca là đứa trẻ mồ côi, chỉ mong mười mấy năm sau trên giang hồ này lại có một vị anh hùng họ Lôi xuất hiện!” Ý nghĩ ấy của nàng cao quý biết bao, cũng vì muốn đạt được tâm nguyện đó, nàng không còn nghĩ đến sự xấu hổ của người thường tục, mà chủ động quyến rũ chàng.
Còn Lôi Vân thì ngơ ngơ ngác ngác, bụng nghĩ thầm:
“Yêu! Thế này là yêu ư? Tại sao ta cứ phải chiếm được thân thể của nàng? Ta với nàng chỉ được làm vợ chồng với nhau có một đêm thôi, cho nên ta không thể nào làm hại nàng được!” Triệu Thiếu Vân vừa khóc vừa thổ lộ tâm sự của nàng cho chàng hay, lúc ấy Lôi Vân mới kinh hãi và chàng sợ nàng tự tử, nên chàng khấn thầm:
“Mong Thiếu Vân muội được toại nguyện để nối dòng cho nhà họ Lôi, có thế nàng mới có lẽ sống, để ham sống và mới biết yêu đời!” Nghĩ tới đó chàng rất cảm động, khẽ nói với Triệu Thiếu Vân rằng:

- Vân muội, ngu huynh rất cám ơn Vân muội đã đối xử với ngu huynh như vậy!
Chàng vừa nói vừa cảm động ứa nước mắt ra.
Thiếu Vân ôm chặt lấy chàng khẽ đáp:
- Vân đại ca đừng có rời khỏi em, chúng ta nguyện vĩnh viễn gần bên nhau, không bao giờ chia ly hết!
- Để chúng ta được bách niên giai lão....
Đó là những lời đối thoại của các đôi nam nữ nói với nhau trong đêm động phòng, nhưng Lôi Vân không nói nửa lời, mà chỉ ứa nước mắt ra khóc thôi. Triệu Thiếu Vân thấy thế liền an ủi:
- Vân đại ca đừng có khóc nữa!
- Thiếu Vân, ngu huynh xin lỗi Vân muội! Chỉ mong, tôi chỉ mong được trông thấy đứa con của chúng ta!
- Vân đại ca hãy đặt tên cho đứa con tương lai của chúng ta đi!
Lôi Vân không nỡ phật ý nàng liền đáp:
- Con của chúng ta phải cứng cỏi như cây cổ thụ nghìn năm, dù mưa bão cũng bất diệt nên ngu huynh định đặt tên cho nó là Thanh Bách. Chẳng hay Vân muội có bằng lòng với cái tên đó không?
- Được. Bất cứ nó là trai hay là gái, em cũng đặt tên cho nó là Lôi Thanh Bách nhé?
Lôi Vân gật đầu, hai người liền ôm chặt lấy nhau.
- Lôi Vân đại ca....
- Thiếu Vân hiền muội....

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 43
PHONG VÂN TẾ HỘI

Sáng hôm đó, trời quang mây tạnh người ta chỉ cảm thấy mát mẻ dễ chịu, chứ không ai thấy giá lạnh cả. Trên bãi đất rộng chừng mấy chục trượng đang có một đám người đứng xếp hàng đôi.
Lôi Vân rất lấy làm hổ thẹn và nghĩ bụng:
- Ta đã làm một Lục Lâm Minh Chủ mấy tháng rồi mà vẫn không quen biết mấy người.
Lúc ấy khung cảnh yen lặng như tờ, cả đôi bên không ai nói năng gì hết đều đứng yên và hình như đang đợi chờ cái gì thì phải.
Thiên Nam phu nhân cau mày lại, với đôi mắt rất sáng ngắm nhìn

những người mới của đối phương.
Lôi Vân sực nghĩ tới một việc, bụng bảo dạ rằng:
- Xưa nay người trong giới lục lâm vẫn có tiếng là như một chậu cát, nhưng bây giờ xem tình hình của họ biểu hiện thì rất có ngăn nắp và trật tự lắm, chắc thế nào cũng có một người có hùng tài đại chí lãnh đạo chúng. Người đó là ai thế ?
Nghĩ tới đó chàng đưa mắt nhìn Y Dư Huy với Lãnh Như Băng một lượt, rồi nghĩ tiếp:
"Tuy hai người này võ công cũng khá cao siêu, nhưng họ làm gì đủ tài lãnh đạo anh hùng của lục lâm như thế ? Vậy người đó là ai ?"
Lúc ấy chàng lại bỗng phát hiện một việc rất khác thường. Xưa nay Xích Mi Môn vẫn tự cho mình là đứng đầu nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, nhưng bây giờ lớp người đứng đầu lại là môn hạ của Lê Hoa Môn ăn mặc toàn đỏ.
Nghĩ đến Lê Hoa Môn, chàng sực nghĩ tới Mỹ La Sát Ngô Đình Ngọc, chàng đưa mắt tìm kiếm trong đám đông của đối phương, nhưng không thấy hình bóng nàng đâu hết, không những nàng ta, mà cả Xú La Sát cũng vắng mặt nốt.
Thiên Nam Tứ Kiếm khách là những người rtất hào phóng và nóng nẩy, bắt họ đứng yên ở đó mà đợi chờ như vậy họ đã cảm thấy khó chịu rồi, nhưng vì Thiên Nam phu nhân còn chưa ra lệnh, nên dù đứng trước mặt kẻ thù là Xích Mi Môn mà họ vẫn phải cố chịu nhịn, không dám ra tay tấn công ngay.
Đằng xa bỗng có một tiếng hú rất thánh thót vọng tới.
Mọi người chỉ thấy hoa mắt một cái, trong đấu trường đã có ba người xuất hiện luôn, người nào người nấy nhìn cả vào ba người đó.
Thiên Nam phu nhân hớn hở vô cùng, tiến lên một bước với giọng rất nhu mì hỏi:
- Có phải ba vị tiền bối đến đây để chủ trì công đạo đấy không ?
Bọn Tam Tuyệt Nhị Quân nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói như vậy đều xúc động vô cùng. Vì chúng thấy Giang Hồ Tam Kỳ xuất hiện ở nơi đây không phải là để giúp Lôi Vân.
Trung Nhạc Chi Chủ đứng ở giữa quãng trường chấp tay chào xung quanh một vòng, rồi lớn tiếng nói:
- Âu Dương Tử bất tài, lần này dẫn Lục huynh và Kỳ Tăng tới đây mục đích là hóa giải vụ ân oán này.
Y Dư Huy lạnh lùng đỡ lời:
- Hiện giờ người trong võ lâm ai chả biết Lôi Vân là giai đồ của các ha.....
Âu Dương Tử cười khẩy một tiếng, ngắt lời Y Dư Huy và nói tiếp:

- Phải, vì thế mà lão phu đã không quản ngại nghìn dặm xa xôi tới đây để giảng giải sự hiểu lầm rất phức tạp này. Lôi Vân, con ra đây !
Lôi Vân thấy sư phụ gọi liền rùng mình đến thót một cái, cố nén sự khích động và làm ra vẻ rất an nhàn thủng thẳng bước ra giữa quãng trường.
Trung Nhạc Chi Chủ liền quát bảo:
- Con lấy cuốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại đem ra đây cho sư phụ.
Mọi người rất ngạc nhiên, vì Lôi Vân trong người có cuốn bí kíp này, trước kia không ai hay biết cả, nhưng hai ngày trước đây, người trong giới Hắc đạo đã hay biết hết tin này rồi.
Sự kiện này đủ chứng minh Lôi Vân không phải là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân năm người cùng truyền thụ cho. Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân cùng bầu củ Lôi Vân làm Lục Lâm Minh Chủ là toàn vì những sự hiểu lầm mà nên.
Hiện giờ việc mà chúng muốn giải quyết ngay là cáic hết ly kỳ của các vị lúc lâm hào kiệt ở chân núi Vân Mộng vào đêm hôm kia.
Lẽ tất nhiên, việc này muốn giải quyết chỉ có một cách là thù máu trả bằng máu thôi. Các nhân vật có liên quan với lục lâm đều tin tưởng Lôi Vân đã giết chết những lục lâm hào kiệt ấy nên ai trông thấy Lôi Vân vừa xuất hiện cũng tức giận khôn tả.
Lúc này mọi người thấy Lôi Vân lấy cuốn bí kíp da người ra, các nhân vật của lục lâm lại càng chứng thực lời đồn hai hôm trước Lôi Vân chỉ là người có cuốn bí kíp này thôi, chứ không phải là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thật sự.
Mọi người đã biết Lôi Vân không phải là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân, ai nấy cũng rất yên tâm, vì có trả thù Lôi Vân cũng không phải lo ngại môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thù mình nữa.
Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn cũng cảm thấy tức giận. Chúng tựa như phát giác là chúng đã bị lừa mà tức giận vậy.
Trong đám đông liền có sáu người xông ra. Lôi Vân ngửng đầu lên nhìn, thấy sáu người ấy đều lạ mặt cả, nhưng chàng vẫn biết những người lạ mặt này đều là những kẻ rất có tên tuổi trên giang hồ, chứ không phải những người lạ mặt thường đâu.
Chờ sáu người nọ đứng yên rồi, Lôi Vân lớn tiếng cười và nói:
- Bây giờ quý vị đã biết rõ nguyên nhân rồi, thì việc mà chúng ta cần giải quyết ngay tại đây. Là mối thù hận giữa Vân mỗ với các vị thôi.
Bên Thiên Nam phu nhân đứng đã có ba người bước ra. Ba người này chính là La Phù Tam Kiếm, những người kính phục Lôi Vân nhất.
Khi ba người đó tới gần Lôi Vân, Đoàn Mộc Châu liền rỉ tai chàng

khẽ nói:
- Sáu người này là thủ hạ của Thiết Diện Kim Kiếm, đều là những kẻ chuyên môn hà hiếp lương dân và chuyên làm những việc tai ác.
Nghe thấy Đoàn Mộc Châu nói như vậy, Lôi Vân liền trợn tròn xoe đôi mắt lên và lộ sát khí ngay.
Y Dư Huy hơi quay người lại, cầm chiếc thiết quài ở trong tay một tên đồng bọn và bỗng chống xuống đất một cái rồi mới tiến lên cười the thé nói:
- Hãy khoan đã ! Bây giờ ra tay đấu với nhau như vậy còn sớm quá !
Một người trong bọn sáu người kia bỗng đỡ lời:
- Y đại ca, chúng tôi phải trả thù hộ đại ca của chúng tôi đã bị y giết chết mới được.
Y Dư Huy hỏi lại:
- Với sáu người các ngươi liệu có địch nổi Lôi Vân không ?
Lôi Vân tức giận khôn tả, nhận thấy Y Dư Huy nói như thế là có ý muốn khiêu khích. Quả nhiên sáu người nọ nghe thấy Y Dư Huy nói xong liền đồng thanh quát lớn:
-Muốn báo thù cho đại ca, chúng tôi dù có bị chết ngay tại chỗ, chúng tôi cũng không từ chối.
Sáu người ấy đồng thời lui về phía sau một bước và cùng rút khí giới ra.
Chàng vừa để ý nhìn khí giới của chúng mà suy tính thầm:
“Trường kiếm, đoản kiếm, đại đao ... không một tên nào dám dùng tới khí giới dưới hai thước cả, đú thấy công lực của chúng cũng tầm thường thôi. Nhưng còn một tên cầm đoản kiếm ...” Chàng thấy trong bọn chúng chỉ có một tên cầm đoản kiếm, nên chàng đặc biệt chú ý nhìn tên đó hai ba lượt, thấy y râu ria xồm xoàm, hai bên huyệt thái dương gồ cao, rõ ràng là nội gia hảo thủ.
Trung Nhạc Chi Chủ trợn ngược đôi lông mày kiếm lên và hỏi Lôi Vân rằng:
- Vân nhi, nếu đối phương quần ẩu thì con sẽ đối phó bằng cách nào ?
Lôi Vân nhìn Trung Nhạc Chi Chủ, mặt lộ vẻ cảm động đáp:
- Giết !
Tuy Trung Nhạc Chi Chủ chưa nghe thấy tiếng nói của Lôi Vân, nhưng cứ xem sắc mặt của chàng ông ta cũng hiểu ý của chàng như thế nào rồi. Ông ta liền thở dài một tiếng và nói:
- Tuy chúng ta là thầy trò với nhau, nhưng dưới hoàn cảnh này, sư phụ cũng không có cách gì ngăn cản con ...
Ông ta đang nói thì trong đám đông đã có ba đại hán nữa bước ra,

đứng vào đám sáu người kia và một tên trong bọn đã quát lớn:
- Đừng có giả từ bi với nhau nữa, rõ ràng là người cùng bọn. Để chúng ta giết chết Lôi Vân rồi, xem ngươi có còn kịp xen tay vào.
Trung Nhạc Chi Chủ là người rất tốt nhịn, nghe thấy tên đó nói như vậy cũng phải cả giận. Lôi Vân càng tức giận thêm, liền rút kiếm ra định tiến lên.
Y Dư Huy bỗng nghĩ ra một kế liền tủm tỉm cười và thủng thẳng nói:
- Phải ! Âu Dương tiên sinh đã nhìn nhận là không có cách gì ngăn cản Lôi Vân rồi.
Y vừa nói vừa tỏ vẻ rất đắc chí nhìn Trung Nhạc Chi Chủ một cái.
Trung Nhạc Chi Chủ giận dữ đáp:
- Phải !
Y Dư Huy càng tỏ vẻ hớn hở thêm, vừa cười khảy vừa nói tiếp:
- Như vậy là tiền bối không cản trở y và cũng không giúp y nữa phải không ?
Nghe thấy Y Dư Huy nói như vậy, Âu Dương Tử mặt liền biến sắc. Ông ta biết rõ ý nghĩ của Y Dư Huy, liền toát mồ hôi ra, mặt lộ vẻ rất do dự.
Y Dư Huy không đợi chờ Âu Dương Tử trả lời, đã vội quay người lại nói với Thiên Nam phu nhân rằng:
- Thiên Nam môn với bổn môn thù sâu như bể phải không ?
Thiên Nam phu nhân giận dữ đáp:
- Phải !
- Nếu vậy ngày hôm nay chúng ta phải giải quyết mối thù ấy chứ ?
Phu nhân tiến lên một bước đáp:
- Muốn các ngươi phả trả nợ bằng máu.
Y Dư Huy cười the thé, rất đắc chí đáp:
- Về việc của bổn môn chỉ là chuyện nhỏ thôi, nếu phu nhân khoan hồng đại lượng thì hãy đợi chờ giây lát, bổn môn rất vui lòng đơn phương giải quyết việc này. Hà hà...
Phu nhân ngẫn người ra suy nghĩ:
“Y bảo dợi chờ giây lát ư ? ...” Y Dư Huy cười khẩy nói tiếp:
- Ý của Y mỗ là việc của phu nhân với việc của Lôi Vân nên chia ra làm hai.
Lôi Vân không sao nhịn được, quát lớn:
- Họ Y kia, ngươi đừng múa mồm múa mép nữa. Lôi Vân là nam nhi đại trượng phu, việc gì của ta, ta sẽ tự giải quyết lấy không cần phải ai giúp ta cả.
Triệu Thiếu Vân vừa khóc vừa chạy ra nói:
- Vân đại ca, một mình đại ca địch sao nổi nhiều người...

Nói tới đó nàng đã tiến tới gần Lôi Vân. Thấy nàng nói như vậy Lôi Vân cũng mũi lòng, liền giơ tay ôm lấy người nàng. Triệu Thiếu Vân vừa khóc vừa nói tiếp:
- Để tiểu muội giúp đại ca ...
Y Dư Huy cười khẩy xen lời nói:
- Có ai ngăn cấm cô nương đâu ? Hè hè ...
Y quay đầu lại nói với Giang Hồ Tam Kỳ:
- Âu Dương tiên sinh còn chưa trả lời câu nói ấy của Y mỗ. Hè hè ...còn Giang Nam Hiệp Cái với Thiên Mục Kỳ Tăng, nếu Lôi Vân lâm nguy, hai vị có ra tay không ?
Giang Nam Hiệp Cái và Thiên Mục Kỳ Tăng đều tức giận quát lớn:
- Ngươi nói như thế là nghĩa lý gì ?
Hai người chưa nói dứt, Triệu Thiếu Vân đã khẽ thét một tiếng. Giang Nam Hiệp Cái liền biến sắc mặt, đưa mắt nhìn, thấy Lôi Vân đang đưa Triệu Thiếu Vân đi tới trước mặt Thiên Nam phu nhân. Giang Nam Hiệp Cái rất cưng người đệ tử duy nhất này, thấy thế vội tiến lại gần, đã thấy Triệu Thiếu Vân nước mắt nhỏ ròng và người mềm nhũn, đã chết giấc rồi.
Nhất thời ông ta ngạc nhiên nhìn Lôi Vân đứng thừ người ra như tượng gỗ không cử động được, vì ông ta không hiểu cử chỉ ấy của Lôi Vân có dụng ý gì ?
Lôi Vân ẵm Triệu Thiếu Vân đi tới trước mặt Thiên Nam phu nhân khẽ đặt nàng ta xuống đất và nói:
- Vân muội bị tiểu bối điểm huyệt ngủ, xin phu nhân trông nom hộ.
Nói xong, chàng quay người lại đi tới trước mặt Trung Nhạc Chi Chủ quỳ xuống, không sao nhịn được, nước mắt đã chảy ra như suối và nói:
- Thưa sư phụ, xin thứ lỗi cho đồ đệ bất hiếu ...
Nói tới đó chàng đã đứng ngay dậy, cử chỉ của chàng khiến cho người của đôi bên đều thắc mắc không hiểu.
Trung Nhạc Chi Chủ với Thiên Nam phu nhân lại càng gây cấn thêm. Tuy thái độ của Lôi Vân rất thất thường, nhưng vẻ mặt của chàng lại rất cương quyết, chàng rút trường kiếm ra, trợn mắt lên nhìn mọi người một lượt, rồi bỗng ngửng mặt lên trời rú mọt tiếng thực dài, tiếng rú của chàng làm cho ai nấy đều phải chấn động tâm thần.
Chưa dứt tiếng rú, Lôi Vân đã múa kiếm lên thành một cái cầu vồng bạc, rồi hăng hái nói tiếp:
- Nếu có ai giúp tôi, trước khi người đó chưa ra tay thì tôi đã tự tử chết liền.
Năm xưa xẩy ra bao nhiêu chuyện lôi thôi rắc rối đều do một ý niệm

của tôi mà nên, bây giờ tôi đã biết kẻ thù của ông tôi vẫn còn ở trên trần gian này, nên tôi không muốn nhờ ai báo thù hộ tôi cả. Bây giờ tôi là tôi, tôi không muốn mượn sức của một người nào để giải quyết mối thù oán của tôi.
Trung Nhạc Chi Chủ nghe chàng nói như vậy mặt liền biến sắc ngay.
Y Dư Huy lại càng đạc chí thêm.
Ba đại hán áo trắng không biết tên, đứng ở phía sau Thiên Nam phu nhân bỗng phi thân ra đồng thanh hỏi:
- Như thế sao được ?
Lôi Vân nhìn ba người đó với vẻ mặt rất cảm động, nhưng trong lòng lại rất run sợ và nghĩ bụng:
"Sư phụ lượng thứ cho con !" Nhưng mồm chàng lại lớn tiếng nói:
- Bất cứ là ai cũng không thể nào giúp được tôi, kể cả ân sư của tôi.
Mọi người nghe thấy chàng nói như thế đều ngẩn người ra.
Y Dư Huy càng đắc chí thêm, cười luôn mồm, tiến lên đỡ lời:
- Lôi Vân ngươi có chí khí đấy, hì hì, có chí khí đấy ! Lát nữa thế nào chúng ta cũng dùng tang lễ Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ để hậu táng ngươi, hà hà, để anh linh của ngươi được yên nghỉ.
Lôi Vân cười khẩy đáp:
- Nói tóm lại người an táng ta sẽ không phải là ngươi.
Chàng chưa nói dứt mặt đã lộ sát khí và đã rút trường kiếm ra rồi và chỉ thấy chàng khẽ nhún vai một cái, đã phi thân tới trước mặt Y Dư Huy múa kiếm nhắm mặt đối phương đâm luôn.
Y Dư Huy không ngờ đối phương vừa ra tay đã đối phó với mình trước, y vội giơ gậy thiết quài rất nặng nề lên chống đỡ.
Nói thì chậm, sự thể xẩy ra rất nhanh, kiếmcủa Lôi Vân mới tấn công đến giữa đường, thì chàng bỗng thâu kiếm thế lại, thân kiếm trầm xuống một nửa rồi lại bật ngay lên.
Sau một tiếng kêu la thảm khốc, Lôi Vân mới xử dụng có một thế đã chặt đứt được một cánh tay phải của Y Dư Huy, cả cánh tay lẫn cây thiết quài rất nặng nề bị hất lên trên cao hơn trượng và rơi xuống đất kêu đến "bùng" một tiếng.
Y Dư Huy sắc mặt nhợt nhạt, vội lui về phía sau không sao chịu đựng nổi ngồi phịch xuống đất, nhưng y vẫn cố nhịn đau, mà giơ tay trái lên, với giọng khàn khàn nói:
- Tiến lên !
Chín người nọ đã giận dữ múa khí giới xông lại tấn công Lôi Vân như điên như khùng.
Chỉ thấy Lôi Vân nhún vai một cái, người đã phi lên trên không và như hồ điệp xuyên hoa ở trong đám đông xuyên đi xuyên lại, kiếm ở

trong tay phải của chàng cứ tuần tự như tiến mà tấn công liên tiếp, còn tay trái thì chàng chập ba ngón tay lại, chỉ chỉ điểm điểm, giở thế "Tam Chỉ Chấn Thiên" tuyệt học ghi trong cuốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân ra đối phó.
Các môn hạ của Khô Cốc Môn thấy thế đều kinh ngạc, và trong đám đông đã có sáu bẩy người mặc quần áo màu vàng đã phi thân tiến tới giữa đấu trường. Họ đều là môn hạ của Khô Cốt Môn. Vì họ thấy Lôi Vân xử dụng tuyệt kỷ bất truyền của sư môn mình nên họ nổi giận mà không suy nghĩ gì hết, nhảy ngay ra gia nhập chiến đấu luôn.
Nhất thời đao quang kiếm ảnh làm loé mắt mọi người, mà hình như cả trời đất cũng bị biến sắc nốt.
Trung Nhạc Chi Chủ với Thiên Nam phu nhân các người thấy thế trên trán đều toát mồ hôi lạnh ra như tắm, trong lòng lo ngay ngáy, trố mắt lên nhìn thẳng vào đấu trường. Các người chỉ lo âu suông thôi chứ không ai dám nhảy vào trong đấu trường giúp Lôi Vân một tay, vì sợ chàng thi hành lời hứa mà tự tử ngay tại chỗ có phải là nguy tai không?
Tuy lúc này Lôi Vân vẫn còn thắng thế, nhưng các người đều biết rõ đó chỉ là tạm thời thôi. Bọn tà đạo đã tức hận Lôi Vân vô cùng khi nào chúng lại chịu để Lôi Vân đắc thắng ?
Vì lời thề của Lôi Vân mà làm choo quần hùng đều phải thúc thủ không dám tiến lên.
Đến lúc này Giang Nam Hiệp Cái mới biết rõ dụng ý của Lôi Vân tại sao chàng lại ra tay điểm huyệt Triệu Thiếu Vân như vậy. Đồng thời, ông ta đã tưởng tượng Lôi Vân mình đẫm máu, đang mơ mơ màng màng đứng trước mặt mình.
Ông ta liền nghĩ bụng:
"Sao ta lại không cứu y được ?" Tính của Hiệp Cái nghĩ gì là làm nấy, nên ông ta vừa nghĩ tới đó, đã nhún chân phi thân lên ngay.
Ngờ đâu, bỗng có một cái bóng trắng nhanh như điện chớp nhảy tới trước mặt ngăn cản Hiệp Cái, không cho ông ta nhảy vào trận đấu để cứu viện Lôi Vân.
Hiệp Cái vội ngững đầu lên nhìn, mới hay người đó là Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử.
Âu Dương Tử thét lớn:
- Chả lẽ Triệu Ký huynh muốn Lôi Vân tự tử ?
Hiệp Cái cũng giận dữ nói át giọng:
- Chả lẽ thấy chết mà không cứu ?
Trung Nhạc Chi Chủ rùng mình đến phắt một cái và mới biết mình đã

thất thường, vội trấn tĩnh tâm thần và lạnh lùng đáp:
- Triệu Ký huynh nhẫn nại một chút ! Hà ! Đệ biết rõ cá tánh của tiểu đồ lắm. Y rất ương ngạnh, nói gì làm nấy, dù phải vãi máu ra tại chỗ, y cũng không thay đổi ý kiến bao giờ.
Ông ta vừa nói tới đó thì trong đấu trường đã có tiếng kêu la thảm khốc nổi lên. Một đại hán mặc áo xanh đã như chiếc diều đứt dây bay tung ra bên ngoài.
Trung Nhạc Chi Chủ đưa mắt nhìn về phía trận đấu, mặt liền biến sắc ngay, vì thấy trong trận đấu toàn những đầu người lố nhố, số người đông đến nổi không sao đếm xuể được. Lúc ấy ông mới biết môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn đều đã nhảy vào trong trận đấu cả rồi.
Ông ta để ý nhìn Lôi Vân, thấy chàng không còn dũng mãnh như trước nữa.
Người dù sao vẫn là con người. Cổ nhân đã nói:
"Lưỡng quyền nan địch tứ thủ", dù Lôi Vân tuổi trẻ và tráng kiện đến đâu, Sinh Tử Huyền Quan đã đả thông đi chăng nữa, cũng không sao địch nổi một lực lượng hùng hậu và đông đảo đến như thế được. Vả lại, thế công của đối phương chỉ có ngày một tăng cường, còn công lực của Lôi Vân thì càng lúc càng giảm sút dần.
Lúc này người của Lôi Vân đã ướt đẫm như tắm, đầu tóc bù rối khí giới ở bốn mặt tám phương làm cho chàng loé mắt, không còn trông thấy rõ gì hết, tiếng hò hét kêu là như sấm động làm cho thính giác chàng thất linh.
Lôi Vân bỗng cảm thấy cánh tay trái đau nhức, vội ngững đầu lên nhìn, mới hay sáu người xông vào tấn công chàng trước tiên, tay cầm khí giới ngắn, đang xông xáo tới gần.
Sau một tiếng kêu "xoẹt" Lôi Vân lại cảm thấy phía sau có tiếng kình phong lấn át tới. Chàng vội nhảy sang bên trái để tránh né, nhưng bên đó đã có sẵn hai thanh trường kiếm đợi chờ như vậy chàng còn tránh né sao nổi, nên chàng thét lớn một tiếng, vội vận chân khí bao vây khắp mình mẩy, quay người một vòng, múa tít trường kiếm thành một đường bánh xe, liền có tiếng kêu la thảm khốc nổi lên tức thì.
Trong tiếng kêu la thảm khốc đó có cả tiếng kêu của Lôi Vân. Thì ra sau lưng chàng đã bị đâm trúng một nhát kiếm, vết thương dài chừng một thước máu tươi chảy ra như suối, khiến người chàng như nhuộm máu đào vậy.
Chàng tự biết không sao cầm cự được nữa, Thiên Nam phu nhân bỗng tiến lên một bước lớn tiếng nói:
- Lúc này không đền ơn đức còn đợi chờ tới bao giờ nữa ?

Trung Nhạc Chi Chủ với các người đang do dự, bỗng nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói như vậy, đã biết lời nói đó của phu nhân ám chỉ gì rồi.
Lúc ấy trong vòng chiến bỗng có tiếng quát tháo nổi lên:
- Đừng ai vào giúp tôi, tôi đã nói như thế nào là phải làm đúng như thế đấy.
Giọng nói đó khác hẳn, không ai dám tin đó là giọng nói của Lôi Vân. Mọi người đang hăng hái nhảy vào trợ giúp, bỗng nghe thấy Lôi Vân nói như vậy, không khác gì một chậu nước lạnh đổ vào đầu, nên không ai dám tiến lên nữa.
Trung Nhạc Chi Chủ để ý nhìn vào trận đấu thấy những người bị Lôi Vân đả thương hầu như toàn là môn hạ của Xích Mi Môn, nên ông ta mới vỡ lẽ hai chữ "ơn đức" mà Thiên Nam phu nhân vừa nói.
Thì ra lúc ấy Lôi Vân rất khổ tâm, một mặt chàng phải giải quyết thù oán của mình, một mặt lại phải báo thù cho Thiên Nam phu nhân. Vì Y Dư Huy đã nói "giải quyết xong mối oan cừu với Lôi Vân rồi, lúc ấy Xích Mi Môn mới tuân theo lời thề mà giải quyết thâm thù cũ với Thiên Nam phu nhân". Vì vậy, Lôi Vân muốn nhân lúc này tiêu diệt thực lực của Xích Mi Môn được phần nào hay phần nấy, để lát nữa Thiên Nam phu nhân dễ đối phó hơn.
Lôi Vân đã có ý định như vậy, chàng lại còn sợ Thiên Nam phu nhân nhảy vào trợ giúp mình, như vậy có khác gì việc làm của chàng sẽ không có giá trị, nên chàng mới phải nói át giọng trước để Thiên Nam phu nhân không sao tham gia trận đấu được. Có thế mới bảo tồn được thực lực cho Thiên Nam môn để lát nữa mới dư sức đối phó với Xích Mi Môn.
Nếu việc này kết liễu rồi mà Xích Mi Môn không nghĩ gì đến đạo nghĩa, hội cùng Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn cùng các nhân vật trong tà đạo vây đánh Thiên Nam Kiếm Môn, thì lúc ấy Giang Hồ Tam Kỳ có ra tay giúp Thiên Nam Kiếm Môn cũng không ai phê bình được Giang Hồ Tam Kỳ.

Lăng Không Tam Kiếm

Đánh máy: Cao thủ việt kiếm

Hồi 44
MÂY TAN MẶT TRỜI MỌC

Lúc này Lôi Vân đã bắt đầu lảo đảo, nhưng trong đầu óc chàng lại

đang nghĩ ngợi rất nhiều vấn đề, một mặt chàng cố hết sức tránh né những thế công chí mạng, một mặt chàng lại nghĩ bụng:
- Nếu ta chết, Thiếu Vân sẽ ra sao ? ...
Nghĩ tới đó, chàng bỗng mỉm cười và nghĩ tiếp:
- Ta phải nên cám ơn Thiếu Vân. Trước khi ta chết, nàng đã tặng cho ta rất nhiều hy vọng...chắc đứa con sau này của ta thể nào cũng mập mạp trắng trẻo...
thể nào nó cũng hạnh phúc hơn ta, nó sẽ giống ta lắm... Ta mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, nó hên hơn ta, vì dù sao nó còn có một người me.....
Nghĩ tới đó, chàng đã thấy mặt mũi tối tăm, người đổ quay xuống.
Khi đầu óc chàng còn hơi tỉnh táo một chút, chàng còn nghe thấy một tiếng kêu rất quái dị.
Chàng cố lôi thanh kiếm tới gần để gí vào cổ họng mình, nhưng chàng không còn hơi sức nữa, cảm thấy thanh kiếm nặng hàng nghìn cân. Chàng đã giở hết sức bình sinh ra mà cũng không sao cầm lên được thanh kiếm đó.
Chàng gượng mở mắt ra nhìn thấy, trước mặt có một người đang đứng sừng sững. Chàng rất kinh ngạc, chớp nháy mắt mấy cái để nhìn kỹ xem người đó là ai, mới hay là Quỷ Thủ Tượng Lệnh Hồ Băng và ân sư mình vẻ mặt nghiêm trang đang đứng cạnh đó và chân giẫm lên thanh kiếm của mình.
Chàng lại đưa mắt nhìn chung quanh, thấy ai nấy đều ngừng tay hết, càng kinh ngạc thêm vội hỏi:
- Tại sao các ngươi lại ngừng tay như vậy !
Trung Nhạc Chi Chủ thở dài một tiếng rất não nùng và đáp:
- Vân nhi, con đừng tự tử nữa, sư phụ vẫn giữ lời hứa không hề ra tay giúp con.
Lôi Vân đang định cắn lưỡi tự tử, nghe thấy sư phụ nói như vậy càng kinh ngạc thêm, vội hỏi tiếp:
- Thế ai đã ngăn cản không để cho họ tấn công tiếp như thế ?
Lệnh Hồ Băng thở dài một tiếng đỡ lời:
- Lôi lão đệ, chính lão phu đã ngăn cản đấy.
Lôi Vân càng ngạc nhiên, gượng đứng phắt dậy và hỏi tiếp:
- Tại sao tiền bối lại giúp tôi như vậy ?
Vừa hỏi tới đó, chàng thấy các nhân sĩ tà đạo đứng quanh đó, hình như có vẻ sợ hãi người đàn bà xấu xí tức Lam Ngọc Bình và Xú La Sát Lam Tuệ Lâm đứng phía sau Quỷ Thủ Tượng.
Chàng lại nhìn vào tay Lam Tuệ Lâm, suýt nữa thì thất thanh kêu la, vì chàng thấy tay của nàng ta đang cầm tín phù của bốn môn:

Khô Cốt, Lê Hoa, Vân Thái và Thiên Lý.
Lam Tuệ Lâm làm Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, sự biến hóa này lại càng đột ngột thêm, chàng quên cả sự đau đớn của những vết thương, vội tiến tới trước mặt Xú La Sát hỏi:
- Nếu vậy người làm khó dễ tôi là cô nương phải không ?
Mấp máy đôi môi, Lam Tuệ Lâm định trả lời, thì Lệnh Hồ Băng đã xen lời nói trước:
- Lôi lão đệ hãy nghe lão phu kể cho mà hay.
Lôi Vân lạnh lùng nhìn y một cái rồi đáp:
- Nói đi !
Thở dài một tiếng, Lệnh Hồ Băng mới bắt đầu kể:
- Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn không có thủ lãnh điều khiển, tất nhiên trong nội bộ thể nào cũng phải hỗn loạn. Hà, vì lão phu hổ thẹn với lương tâm, từ khi thấy lão đệ hiện thân ở trong thạch động của Lam Tuệ Lâm, lão phu đã quyết định thầm thể nào cũng phải giúp lão đệ một tay, nên lão phu đã đem Tuệ Lâm trở về Lê Hoa Môn.
Lúc ấy, Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn đang bàn tán việc bầu minh chủ, lão liền nghĩ ra được một kế, tự động gia nhập Lê Hoa môn, rồi đề nghị với các môn hạ của ngũ môn phải bầu một trong năm môn, phái nào mạnh nhất lên làm thủ lãnh của ngũ môn, rồi người chưởng môn của phái đó sẽ đương nhiên là Minh chủ của ngũ môn. Vì lúc ấy thực lực mạnh nhất của ngũ môn là Xích Mi môn, nên Y Dư Huy càng đắc chí thêm, y yên chí thể nào cũng sẽ chiếm được ngôi Minh chủ của ngũ môn. Ngờ đâu lão phu lại bỗng đứng ra khiêu chiến với y. Đấy, lão đệ đã biết rõ tại sao Lam Tuệ Lâm lại lên làm Minh chủ của ngũ môn rồi chứ ?
Lôi Vân ngơ ngác nhìn Lam Tuệ Lâm một cái, rồi giận dữ nói tiếp:
- Những việc đó thì có liên quan gì đến tôi đâu, các người đã hợp mưu đả thương tôi rồi, hà tất lại còn cứu tôi ?
Lệnh Hồ Băng vội đỡ lời:
- Việc này không thể trách cứ lão phu được. Ba hôm trước đây, vì lâm thời có việc bận, lão phu cùng Tuệ Lâm phải rời khỏi ngay nơi đây và định đến đêm hồi hôm sẽ trở về. Ngờ đâu trận mưa bão lớn đã cản trở lối di, vì thế mà chúng tôi tới chậm một bước nên mới để cho lão đệ bị thương như vậy...
Lôi Vân hỏi tiếp:
- Như vậy cục diện hồi nãy không phải là do tiền bối điều khiển hay sao ?
Lam Tuệ Lâm bỗng xen lời nói:
- Tất nhiên là không phải.

Lôi Vân bỗng đưa mắt nhìn Y Dư Huy đã cụt một cánh tay lạnh lùng hỏi tiếp:
- Là ngươi phải không ?
Y Dư Huy thấy chàng hỏi như thế người run lẩy bẩy, hoảng sợ đến mất hết hồn vía ngay.
- Tại sao tiền bối lại giúp tôi như vậy ?
Lệnh Hồ Băng đáp:
- Vì lão phu nhận thấy mình có chút không nên không phải với lão đệ.
- Vì lẽ gì thế ?
- Lão đệ có biết lão phu là ai không ?
Lôi Vân thắc mắc không hiểu, đáp:
- Tiền bối là Thiên Nhai Hiệp Lữ.
- Nhưng cũng là Quỷ Thủ Tượng.
Nghe thấy ba chữ "Quỷ Thủ Tượng", suýt tý nữa thì Lôi Vân đã chết giấc ngay tại chỗ, với giọng khàn khàn chàng nói tiếp:
- Quỷ Thủ Tượng ! Quỷ Thủ Tượng ... mặt nạ của Hàn Thiên Cô Tú là do người làm nên phải không ? Sư phụ hiểu lầm ta cũng do người mà nên, người ... là ma quỷ ... sở dĩ Lôi Vân bị như thế này cũng đều do ma quỷ ngươi gây nên hết !
Trung Nhạc Chi Chủ bỗng chìa tay ra khẽ đè vai trái của Lôi Vân xuống, với giọng dịu dàng khuyên bảo rằng:
- Vân nhi, chuyện dĩ vãng đã qua rồi, con đừng nhắc nhở tới nữa. Con với Lệnh Hồ tiền bối có thể nói là ân oán cùng tiêu giải cả. Đi thôi.
Lôi Vân ngẫn người ra quay đầu lại nhìn Trung Nhạc Chi Chủ, không sao nhịn được, chàng ứa nước mắt ra rầu rĩ thở dài một tiếng và đáp:
- Vâng ... ân oán cùng tiêu giải hết ...Thưa sư phụ, thế còn việc của Thiên Nam Kiếm Môn thì giải quyết ra sao ?
Lệnh Hồ Băng bỗng đi tới trước mặt Thiên Nam phu nhân, khẽ vái một lạy và nói:
- Tâm ý của phu nhân như thế nào lão phu đã biết rõ ... lão phu không biết nói như thế nào cho phải.
Nói tới đó, y chỉ những xác chết của Xích Mi môn nằm ngổn ngang ở dưới đất thở dài một tiếng và nói tiếp:
- Hình như Lôi thiếu hiệp đã trả thù hộ phu nhân rồi. Thiếu hiệp đã giết chết rất nhiều môn hạ của Xích Mi môn, mà còn đích thân trao Trường Địch Lệnh cho phu nhân nữa. Nên khi Tuệ Lâm lên làm Minh chủ của ngũ môn chỉ mất có một chiếc Trường Địch Lệnh thôi. Như vậy tín phù của Tam Tuyệt Nhị Quân đại biểu cho ngũ môn riêng có

Trường Địch Lệnh là bị tiêu tán, như thế Xích Mi môn của Xích Mi Thần Quân sáng lập vô hình chung cũng bị tiêu tán theo ... hà, ý của lão phu như thế nào, chẳng hay phu nhân có hiểu rõ không ? Cổ nhân đã dạy:
"Oan gia nên giải không nên kết", môn hạ của Xích Mi Môn có hàng nghìn người, tai nghiệp của Xích Mi Thần Quân một mình tạo nên, chẳng lẽ lại bắt hàng nghìn người đó phải chịu đựng hay sao ?
Ngẫm nghĩ giây lát, Thiên Nam phu nhân mỉm cười chắp tay chào và trả lời:
- Lệnh Hồ tiên sinh, tôi đã hiểu ý nghĩa lời nói của tiên sinh rồi, Xích Mi Môn đã tiêu tán, thì mối oan cừu của bổn môn với Xích Mi Môn cũng tiêu tán theo.
Trung Nhạc Chi Chủ với Lôi Vân nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói như vậy cũng thở nhẹ một tiếng.
Thiên Nam phu nhân nói xong, liền từ từ đi tới trước mặt Lôi Vân.
Lôi Vân đã biết ý định của Thiên Nam phu nhân, vội xua tay và tiến lên nắm lấy tay của phu nhân khẽ nói:
- Phu nhân, tại hạ có lời muốn thưa cùng, mong phu nhân trông nom quán xuyến hộ Thiếu Vân cho.
Nói xong, chàng quay người đi luôn và đã giở hết tốc lực khinh công ra mà đi, nhưng tốc độ chậm không thể tưởng tượng được, chàng mới đi được dăm ba trượng, thì người lảo đảo suýt ngã, khí huyết ở trong người rạo rực, không sao nhịn được đành phải hộc một bầu máu tươi ra.
Chàng cảm thấy choáng váng, biết mình không thể nào gượng nổi nữa, vì những vết thương ở trên người quá nặng, nên chàng quay người lại cố trợn to mắt lên nhìn Triệu Thiếu Vân thêm một cái.
Trung Nhạc Chi Chủ thở dài một tiếng, vội phi thân tới cạnh Lôi Vân, giơ tay ra cắp chàng vào nách rồi lẹ làng đi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất hút hình bóng của hai thầy trò ông ta ngay.
Thiên Nam phu nhân ứa lệ nhìn theo cho tới khi hút bóng của hai người, rồi bà ta lẩm bẩm nói:
- Lôi Vân, ta sẽ nhớ người mãi mãi ...
Ba đại hán áo trắng bỗng tiến tới trước mặt Thiên Nam phu nhân, một người trong bọn liền nói với phu nhân rằng:
- Chúng tôi đi về đây, và xin đem những chuyện xẩy ra ở nơi đây kể hết cho gia sư nghe.
Thiên Nam phu nhân tủm tỉm đỡ lời:
- Nơi thế ngoại đào nguyên đó chả là chỗ ẩn thân rất tốt cho Lôi Vân là gì, nếu cụ ấy nhận lời cho tôi được trở về, thì tôi thể nào cũng

khuyên Lôi Vân tới đó.
Nói tới đó bà ta sực nghĩ tới Triệu Thiếu Vân, vội cúi người xuống giải huyệt cho nàng.
Vừa lai tỉnh mở mắt ra một cái Triệu Thiếu Vân đã vội hỏi:
- Vân đại ca đâu rồi ?
Giang Nam Hiệp Cái xen lời đáp:
- Y đi rồi.
- Vân đại ca có bị thương không ?
Thiên Nam phu nhân cố nén không để cho nước mắt ứa ra và gượng đáp:
- Không.
Triệu Thiếu Vân thấy bà ta trả lời như vậy mặt tươi như hoa nở, từ từ cúi đầu xuống mãi không nói được nửa lời.
Lúc ấy chung quanh yên lặng như tờ. Giang Nam Hiệp Cái đang ngẩn người ra ngắm nhìn mớ tóc đen nhánh của Triệu Thiếu Vân và cau mày lại, hình như đang suy nghĩ một vấn đề nan giải gì.
Triệu Thiếu Vân không ngửng đầu lên, từ từ ngồi xuống đất và hỏi:
- Sư phụ, thanh kiếm của con đưa cho sư phụ đâu, sư phụ ra tay đi !
Cảm động đến ứa hai hàng lệ ra, Giang Nam Hiệp Cái cứ đứng yên tại đó chứ không trả lời Triệu Thiếu Vân nửa câu và cũng không hành động gì.
Thiên Mục Kỳ Tăng khẽ niệm một tiếng Phật hiệu, tình cảnh bỗng trang nghiêm vô cùng.
Thiên Nam phu nhân thấy thái độ của ba người kỳ lạ như vậy, liền nghĩ bụng:
- Ba người này làm gì thế ?
Giang Nam Hiệp Cái từ từ đi tới cạnh Triệu Thiếu Vân rút trường kiếm ra tay trái nắm mớ tóc đen nhánh của nàng lên.
Đến lúc đó, Thiên Nam phu nhân mới hiểu rõ câu chuyện và thấy Triệu Thiếu Vân vừa cúi đầu nhỏ lệ, vừa tủm tỉm cười, bà ta không sao nhịn được liền xen lời nói:
- Hiệp Cái không nên làm như thế !
Triệu Thiếu Vân bỗng ngửng đầu lên, vẻ mặt hân hoan và đỡ lời:
- Xin phu nhân đừng ngăn cản tiểu bối. Tiểu bối cảm thấy mừng rỡ lắm !
Hiệp Cái nghiến răng mím môi, tay run run chém mạnh một nhát kiếm xuống...
Thiến Vân nhanh nhẩu đứng dậy nói với mọi người rằng:
- Tôi đi đây, tôi sẽ nhớ các người mãi mãi...
Tô Nam Tây không sao nhịn được, nhảy lại nắm chặt lấy tay Triệu

Thiếu Vân và hỏi:
- Vân tỷ đi đâu thế ?
Triệu Thiếu Vân nhìn Tô Nam Tây vừa cười vừa đáp:
- Tôi đi kiếm một nơi thực vắng vẻ để lẳng lặng chờ đợi mối hy vọng giáng lâm !
- Mối hy vọng gì thế ?
Triệu Thiếu Vân nhắm nghiền hai mắt lại, hồi tưởng những chuyện đã xảy ra hồi hôm, rồi lẩm bẩm nói:
- Con của chúng ta sẽ rất rắn rỏi, như cây thông cây bách ngàn năm, chịu đựng nổi những cơn vũ bão thực lớn ...
Nàng nghĩ tới Lôi Vân bảo đặt tên con là Thanh Bách, nàng liền buột miệng khẽ gọi:
- Lôi Thanh Bách ! Lôi Thanh Bách !
Lúc ấy, Tô Nam Tây lại khẽ gọi nàng một tiếng, nàng liền hỏi lại Tô Nam Tây rằng:
- Có phải Tây muội hỏi tôi đi đâu phải không ? Tôi chả nói là đi đợi chờ mối hy vọng giáng lâm là gì, mối hy vọng đó chính là Thanh Bách của tôi đây !
Không ai hiểu nàng nói gì, và nàng cũng không muốn để cho mọi người hiểu ... rồi nàng rảo cẳng đi ngay.
HẬU NGÔN Một buổi sáng tinh sương nọ, một hòa thượng trẻ tuổi đang đứng ở trên núi Tung Sơn cao chót vót nhìn về phía mặt trời mọc.
Hòa thượng ấy chính là Lôi Vân đã lừng danh khắp thiên hạ vào hồi một năm về trước, nhưng bây giờ chàng không còn được gọi là Lôi Vân nữa. Chàng nhìn về phía xa, tủm tỉm cười và nói:
- Thiếu Vân, hy vọng của hiền muội, hy vọng của tôi liệu có thành sự thực không ?
Chàng vừa nói tới đó đã nghe thấy phía sau có tiếng chân người vội quay đầu lại nhìn, liền thấy một đại hán áo trắng trông rất quen mặt đang nhanh nhẹn đi tới.
Chàng vừa cười vừa lẩm bẩm tự nói:
- Cho đến lúc này ta vẫn chưa biết tên họ người đó là gì, ta chỉ biết y là một trong ba đại hán áo trắng theo Thiên Nam phu nhân lên núi Vân Mộng thôi.
Chờ người đó đi tới gần. Lôi Vân liền chắp tay lên trước ngực khẽ niệm một tiếng Phật hiệu.
Đại hán áo trắng vừa dùng tay áo lau chùi mồ hôi ở trên trán vừa lên tiếng nói:
- Nam Hải có một hòn đảo nho nhỏ, xưa nay dân cư ở trên đó tự cầy

cấy và đánh cá để sinh sống qua một cuộc đời vui vẻ không tranh giành danh lợi với ai cả. Đảo chủ là Vô Danh lão nhân và cũng là gia sư, có sai tại hạ đem tín phù tới cho thiếu hiệp, nếu một ngày kia thiếu hiệp nhận thấy trong Trung Nguyên này không được yên tĩnh, thì xin cứ cầm tín phù này mà đi ra hòn đảo đấy.
Y vẫn gọi hòa thượng đó là Lôi thiếu hiệp như trước.
Hòa thượng trẻ tuổi rất cảm động, vội cám ơn ngay.
Đại hán áo trắng cúi đầu vái chào một lậy, để lại một chiếc Ngọc Như Ý xanh biếc với một bản địa đồ tới hòn đảo vô danh cho hòa thượng trẻ tuổi rồi quay người đi ngay.
Chờ đại hán áo trắng đi khỏi, hòa thượng trẻ tuổi liền lẩm bẩm nói:
- Ta có nên đi hay không ... nghe người ta đồn hòn đảo ấy quả thực là một cõi đào nguyên của thế ngoại...
Bỗng đằng xa có tiếng con nít khóc vọng tới, hòa thượng trẻ tuổi liền quát hỏi:
- Có phải Thanh Bách đã tới đấy không ? Ồ ! Sao nó giống tôi thế ? ... Ủa !
Sao Vân muội cũng ...
- Vân đại ca đừng có kinh ngạc như thế làm chi, một năm trước đây sau khi đại ca đi khỏi, Triệu ThiếuVân đã xuống tóc rồi.
- Thế à ? Pháp danh của hiền muội là gì ?
- Tư Thanh !
- Tư Thanh ư ? Quả nhiên Vân muội đã mong được Thanh Bách ... Vân muội...
- Vân đại ca trông thấy gì ở trong tay của tiểu muội không ?
- Ồ ! Ngọc Như Ý !
- Còn bản địa đồ nữa, hai vật này có thể đưa chúng ta đến một cõi đào nguyên ở ngoài cõi trần này !
- Tư Thanh ! Thanh Bách ! Chúng ta đi thôi !

Hết

Nguồn: vietkiem.com
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA